

CUPRINS

CAPITOLUL 1

Ce cuprinde sistemul - Studiul psihologiei - Lipsa de întregire a omului - Studiul lumii și studiul omului - Principiul scalei - Posibila evoluție - Studiul de sine - Multele "eu"-ri - Diviziunea funcțiilor - Patru stări de conștiință - Observarea de sine - Amintirea de sine - Două funcții superioare - Funcționarea incorectă a mașinii - Imaginația - Minciuna - Absența voinței - Lipsa controlului - Exprimarea emoțiilor neplăcute - Emoțiile negative - Schimbarea atitudinilor - Observarea funcțiilor - Identificarea - Considerarea - Somnul - Închisoarea și evadarea - Șapte categorii de oameni - Mecanicitatea - Legea lui Trei - Legea lui Șapte - Iluziile - Noi nu putem "face" - Bine și rău - Moralitate și conștiință - Doar pușini se pot dezvolta - Influențele A, B și C - Centrul magnetic - Trăim într-un loc neprielnic din Univers - Raza de Creație - Ordine ale legilor.....1.

CAPITOLUL 2

Omul este o ființă incompletă - El trăiește sub nivelul lui legitim - Revalorizarea vechilor valori - "Util" și "dăunător" - Iluziile - Omul este adormit - Studiul de sine practic - Studiul obstacolelor - Psihologia minciunii - Omul este o mașină - Crearea unui "eu" permanent - Alegoria unei case în dezordine - Rolurile - Amortizoarele - Amintirea de sine - De ce sistemul nu poate fi popular - Închisoarea - Formularea scopului - A fi liber - Păcatul - Căința - A ajuta omenirea - Atracția și repulsia - Observarea de sine - Diviziunea a tot ce aparține omului în șapte categorii - Cunoaștere și ființă - Relația dintre acestea - Putem avea mai multă cunoaștere - Necesitatea de a schimba ființa - Înțelegerea - Funcțiile dăunătoare - Exprimarea emoțiilor negative - Vorbirea neneesară - Diferența dintre acest sistem și altele - Niveluri ale ființei - A gândi în categorii diferite - Pericole ale situației actuale.....26

CAPITOLUL 3

Studiul de sine și perfecționarea - Stări de conștiință și funcții - Grade de conștiință - Diviziunea funcțiilor - Amintirea de sine - Mecanicitatea - Studiul

funcțiilor celor patru centri - Subdiviziunea centrilor - Atenția - Aparatul formator - Funcționarea greșită a centrilor - Patru feluri de energie - Oprirea scurgerilor - Oprirea emoțiilor negative - Încetarea emoțiilor negative - Schimbarea atitudinilor.....50

CAPITOLUL 4

Limbaul - Diferite diviziuni folosite în sistem - Esență și personalitate - Influențele A,B,C - Centru magnetic - Centru magnetic greșit - Ajutorul de majordom - Legea accidentului - Legea destinului - Legea voinței - Legea cauzei și a efectului - Scăparea de sub legea accidentului - Centrul de greutate - De ce sunt necesare școlile - Pentru cine sunt necesare școlile - Constituția unei școli - Grade ale școlilor - Calea fahirului, calea călugărului și calea yoghinului - A Patra Cale - Diferențe între a patra cale și căile tradiționale - Toate căile duc către același scop - Nivelul școlii depinde de nivelul studenților - Cercurile interioare ale omenirii.....74

CAPITOLUL 5

Posibilitatea dezvoltării în continuare a omului - Absența conștiinței - Cunoașterea adevărului - Studiul nivelelor de conștiință - Amintirea de sine și observarea de sine - Imposibilitatea de a defini ce este amintirea de sine - Amintirea de sine ca metodă de trezire - Abordarea amintirii de sine prin centrul intelectual - Reconstruirea gândurilor - Oprirea gândurilor ca metodă de a aduce amintirea de sine - A-ți aminti de tine însuși în momente emoționale - Ignoranță și slăbiciune - Identificarea și lupta cu ea - Considerare interioară și exterioară - Emoții negative - Locul tăcut din tine însuși.....100

CAPITOLUL 6

Înțelegerea ca cerință principală a acestui sistem — Relativitatea înțelegerii — Cum poate crește înțelegerea — Un nou limbaj — Atitudini corecte și greșite — Atitudinile și înțelegerea — Necesitatea unui scop și a unei direcții — Dificultatea de a afla ce anume vrem — Scopurile noastre sunt prea îndepărtate — Bine și rău — Moralitatea și necesitatea simțului moral — Necesitatea găsirii unui standard permanent pentru bine și rău — Dezvoltarea conștiinței ca scop al sistemului — Observarea contradicțiilor — Amortizoarele ca principal obstacol în dezvoltarea conștiinței — Pregătirea pentru distrugerea amortizoarelor — Lipsa de armonie interioară și fericirea — Nevoia de a stabili un echilibru interior — Norme de comportament în viață — Conștiință și conștiință — Cum să recunoaștem adevărul — Nevoia de a fi sincer cu tine însuși — Mecanicitatea.....128

CAPITOLUL 7

Pluralitatea ființei noastre și absența unui "eu" permanent - Cinci înțelesuri ale cuvântului "eu". Diverse personalități și preferințe și antipatii - Personalități nefolositoare și folositoare - Centrul Magnetic și Ajutorul de Majordom. Divizarea noastră în "eu" și "domnul X" - Falsa personalitate. Ce este "eu"-I? Studiul falsei personalități, ca mijloc de a învăța să-ți amintești de tine însuși - Efortul de a lupta împotriva falsei personalități - Necesitatea controlului - Falsa personalitate și emoțiile negative. Pe ce ne putem bizui în noi înșine și pe ce nu ne putem bizui - Suferința și utilitatea ei - A nu spune "eu" fără discriminare - Falsa personalitate deformează ideile sistemului - Trăsătura principală sau trăsăturile - Necesitatea cunoașterii slăbiciunilor proprii - Triada statică - Prețuirea - Pericolul de a deveni doi - Cristalizarea.....153

CAPITOLUL 8

Locul omului în lume - Limitări ale percepției și gândirii noastre - Cunoașterea înseamnă a cunoaște totul - Principiile relativității și scăării - Legea lui Trei - Patru stări ale materiei - Noi suntem orbi față de a treia forță - Legea lui Șapte - Octave ascendente și descendente - Observarea intervalelor - Raza de creație - Voința Absolutului - Raza de creație ca instrument pentru o gândire nouă - Un limbaj special - Raza de creație ca octavă - Viața organică pe pământ - A hrăni Luna - Influențele cosmice - Influența mecanică a Lunii - Influențele și starea ființei - Influențele planetare și esența - Eliberarea de legi - Posibilitatea dezvoltării - Omul ca parte a vieții organice - Studiul legilor - Dreptate și nedreptate - Legile care aparțin omului - A lupta împotriva naturii - Studiul ideilor cosmologice ca ajutor pentru amintirea de sine - Legea lui Trei și creația - Trecerea forțelor - Trei octave de radiații - Tabelul hidrogenilor - Diferențele niveluri de materie - Octava laterală - Posibilitatea evoluției.....178

CAPITOLUL 9

Studiul omului ca uzină chimică - Diagrama hranei - Trei octave ale hranei și dezvoltarea lor - Prima treaptă cu un șoc mecanic - A doua treaptă cu un șoc conștient - A treia treaptă cu al doilea șoc conștient - Valoarea relativă a celor trei feluri de hrană - Impresiile - Amintirea de sine - Carbonul 12 - Râsul - Impresii bune și rele - Impresiile ca hidrogeni diferiți - Controlul impresiilor - Lucrul cu mi 12 - Centri și vitezele lor - Centri superiori și caracteristicile lor - Legătura cu centri superiori - Centri superiori și drogurile - Telepatia -

Necesitatea de a mări producția de materii superioare - Energia și depozitarea energiei - Acumulatorii - Legătura cu acumulatorul mare - Căscatul - Întreaga munca trebuie concentrată asupra conștienței.....207

CAPITOLUL 10

Nu putem 'face' - Importanța înțelegerii adevărului acestei idei - Iluzia că 'făci' și ce anume o produce - În viață totul se întâmplă, dar în lucru trebuie să învățăm să 'facem' - A merge împotriva curentului - 'A face' interior - Un cerc vicios și calea de ieșire - Coordonarea centrilor - 'A face' începe cu 'a nu face' - Controlul interior - A face imposibilul și ce înseamnă acest lucru - A pune mai multă presiune în eforturile tale - A lucra asupra voinței - Ce este voința în adevăratul sens al cuvântului și care este voința noastră? - Voința noastră ca rezultat al dorințelor - Conflictul și lupta din interior - A renunța la voință - Avem numai momente scurte de voință - Disciplină - Necesitatea de a-ți aminti de tine însuși - Conștiența înseamnă voință - Scopul ca factor de control - Necesitatea revenirii constante la problema scopului - Voința proprie și încăpățânarea - Fricțiunea - Lucrul împotriva voinței proprii - Nu poți face nimic fără o școală - Necesitatea unei munci regulate - Răscrucile - A crea luna în tine însuși - Centrul de greutate - Supra-efortul - Ce anume creează stimul pentru lucru.....231.

CAPITOLUL 11

Necesitatea studierii principiilor și metodelor școlii - Trei linii de lucru - Corect și greșit în legătură cu cele trei linii - Necesitatea înțelegerii - Scopuri și nevoi ale școlii - Punerea altuia în locul tău - Pentru lucrul practic este necesară o organizație - Ce este 'lucrul'? - Prețuirea - Lucrul cu oamenii - Lucrul pentru școală - Interesul personal în organizație - Tipul corect de oameni - O școală a patra cale - Atitudinea corectă - Plată - Cum să plătești - Centru de greutate - Disciplină - Reguli - A nu face ce este inutil - Renunțarea la deciziile proprii - A face față cerințelor - Șocuri în lucrul din școală - Ideea de alegere - Munca fizică - Cunoașterea în școală - Oamenii cu minte superioară - Pot școlile să influențeze viața?.....255

CAPITOLUL 12

Necesitatea de a distinge între ideile mai importante și cele mai puțin importante ale sistemului - Limitările ființei - Posibilitatea de schimbare a ființei - Gospodar, vagabond și lunatic - Hasnamus- Somnul și posibilitatea trezirii - Înțelegeri și cuvinte - Cum să sporești atitudinea emoțională - Simțul proporției - Amintirea de sine - A te cunoaște și a te vedea pe tine însuși - A fi

serios - Lupta cu obiceiurile - Înțelegerea mecanicității - Eforturi - Studiul de sine - Auto-observarea - Șocuri - Cum să fii mai emoțional - A pune mai multă presiune în lucru - Antrenarea centrului emoțional - Emoții pozitive - Emoții plăcute și neplăcute - Creșterea prețurii - Cum apar lucrurile noi - Încetinirea înțelegerii - Creșterea standardului propriu.....283

CAPITOLUL 13

Diferitele categorii ale acțiunii umane - Utilizarea corectă și incorectă a triadelor - Studiul activităților umane - Să-ți amintești punctul de pornire - Separarea interioară - A învăța să vezi falsa personalitate - Măștile - Amortizoare și slăbiciuni - Studiul metodelor - Ceasurile deșteptătoare - Imposibilitatea de a studia sistemul dintr-un punct de vedere utilitarist - Limbajul filosofic, teoretic și practic - Trei niveluri de școală - Gândirea corectă - Gândurile scurte și lungi - Rolul intelectului - Diferite valori - Curiozitatea corectă și incorectă - Atitudinea critică - Influențarea celorlalți - Povestea omului viclean și a diavolului.....311

CAPITOLUL 14

Dificultăți personale - Necesitatea de a găsi cea mai urgentă și persistentă dificultate a ta - Emoții negative, imaginație, gândire formatoare - Crearea de noi puncte de vedere - Lupta cu identificarea - Trei categorii de emoții negative și cum să le tratăm - Transformarea emoțiilor negative - Iritarea - Lenea - Stări negative apăsătoare - Diferite forme de imaginație - Renunțarea la suferință - Suferința voluntară ca cea mai mare forță pe care o putem avea - Responsabilitatea în lucrul personal - Necesitatea de a lucra pe mai multe linii deodată - Gândirea formatoare și caracteristicile acesteia - Gândirea asociativă - Necesitatea centrilor superiori pentru a înțelege adevărul - Meditația - Gândirea corectă - Conversații imaginare - Diverse înțelesuri ale credinței - Viața după moarte.....339.

CAPITOLUL 15

Ideea de ezoterism - Metoda logică de gândire și metoda psihologică de gândire - Explicarea metodei psihologice - Ce implică ideea de ezoterism - Anumite tipuri de idei ezoterice devin accesibile numai în perioade dificile - Necesitatea de a fi unitar - Materialitatea cunoașterii - Marea cunoaștere și prin ce diferă aceasta de cunoașterea obișnuită - Acumulatori de cunoștințe - Școlile - Poți influența evenimentele exterioare? - Studiul vieții - Marile evenimente ale vieții și influența lor - Căi subiective și căi obiective - Atitudinile ca mijloc de a schimba influențele - Evaluarea evenimentelor din

viață - Dispariția gradată a influenței B - Motivul scăderii influenței cercurilor ezoterice - Lipsa pregătirii - Sistemul și cum este prezentat - Diferite scări - Decesul școlilor și condiții necesare pentru existența lor - Legătura sistemului cu Creștinismul - A muri și a te naște - Rugăciunea - Sugestii pentru a studia rugăciunea Tatăl Nostru.....366.

CAPITOLUL 16

Ideea de recurență poate fi privită doar ca o teorie - Oamenii se află în raporturi diferite față de posibilitatea recurenței - Trei etape succesive - De ce posibilitatea de a primi influență C trebuie limitată - Amintirea vieților trecute - Teoria reîncarnării ca o simplificare a ideei de recurență - Imposibilitatea de a găsi dovezi - Suntem limitați de starea în care se află ființa noastră - Diferitele tipuri de esență ca cel mai puternic argument în favoarea pre-existenței - De ce școlile nu se supun legii recurenței - Studiul recurenței într-o viață - Eterna recurență nu este eternă - Posibilitatea variațiilor - Șansele sunt limitate și timpul este măsurat - Amintirea de sine și recurența - Personalitatea și recurența - Studiul minții copiilor - Originea ideei de recurență - Trei dimensiuni ale timpului - Ideea de recurență și sistemul - Timp paralel - Limite ale minții noastre - Întărirea tendințelor și recurența - Posibilitățile de a întâlni o școală data următoare - A fi pregătit - Este punctul de plecare același pentru toți? - Școala și cerințele ei - Moartea esenței - Recurența și data morții - Recurența evenimentelor mondiale - Singurul lucru este trezirea.....392

INDEX.....415

CAPITOLUL 1

Ce cuprinde sistemul - Studiul psihologiei - Lipsa de întregire a omului - Studiul lumii și studiul omului - Principiul scalei - Posibila evoluție - Studiul de sine - Multele "eu"-ri - Diviziunea funcțiilor - Patru stări de conștiință - Observarea de sine - Amintirea de sine - Două funcții superioare - Functionarea incorectă a mașinii - Imaginația - Minciuna - Absența voinței - Lipsa controlului - Exprimarea emoțiilor neplăcute - Emoțiile negative - Schimbarea atitudinilor - Observarea funcțiilor - Identificarea - Considerarea - Somnul - Închisoarea și evadarea - Șapte categorii de oameni - Mecanicitatea - Legea lui Trei - Legea lui Șapte - Iluziile - Noi nu putem "face" - Bine și rău - Moralitate și conștiință - Doar puțini se pot dezvolta - Influențele A, B și C - Centrul magnetic - Trăim într-un loc neprielnic din Univers - Raza de Creație - Ordine ale legilor.

ÎNAINTE DE A ÎNCEPE SĂ EXPLIC, într-o manieră generală, despre ce este vorba în acest sistem și să vorbesc despre metodele noastre, vreau să vă fie foarte clar că cele mai importante idei și principii ale sistemului nu îmi aparțin. Mai ales acest lucru le face valoroase pentru că, dacă mi-ar fi aparținut, ele ar fi fost ca toate celelalte teorii inventate de mințile obișnuite - ar fi generat doar o viziune subiectivă a lucrurilor.

Când am început să scriu "*Un nou model al Universului*" în 1907 ajunsesem, așa cum au ajuns mulți înainte sau după mine, la concluzia că dincolo de suprafața vieții pe care o știm, stă ceva mult mai mare și mai important. Atunci mi-am spus că, până când nu vom ști mai mult despre ceea ce se află în spate, tot ceea ce știm despre viață și despre noi înșine este cu totul neglijabil. Îmi amintesc o conversație din acele vremuri, când am spus: "Dacă ar fi posibil să acceptăm ca dovedită posibilitatea manifestării separate a conștiinței (sau, cum aş numi-o acum, inteligență) față de corpul fizic, multe alte lucruri ar putea fi dovedite". Mi-am dat seama că manifestările de psihologie supranormală cum ar fi transferul gândurilor, clarviziunea, posibilitatea cunoașterii viitorului, a privirii în trecut și așa mai departe, nu au fost dovedite. Așa că am încercat să găsesc o metodă pentru studierea acestor lucruri și am lucrat în această direcție mai mulți ani. Am găsit unele lucruri interesante în acest sens, dar rezultatele erau foarte evazive; și, deși mai multe experimente au reușit, era aproape imposibil să fie repetate.

Am ajuns la două concluzii în cursul acestor experimente: prima, că nu știm suficient despre psihologia obișnuită; nu putem studia psihologia supranormală, pentru că nu cunoaștem psihologia normală. În al doilea rând, am ajuns la concluzia că o anumită cunoaștere reală există; că poate exista școli care cunosc exact ceea ce vrem să știm noi, dar că din anumite motive ele sunt ascunse și această cunoaștere este ascunsă. Așa că am început să caut aceste școli. Am călătorit în Europa, Egipt, India, Ceylon, Turcia și Orientul

Apropiat. Mult mai târziu, când deja terminasem aceste călătorii, am întâlnit în Rusia, în timpul războiului, un grup de oameni care studiau un anumit sistem care provenea, la origine, din școlile orientale. Acest sistem începea cu studiul psihologiei, exact după cum îmi dădusem și eu seama că ar trebui să înceapă.

Ideea de bază a acestui sistem era că noi nu folosim decât o mică parte din puterile și forțele noastre. Avem în noi, ca să spunem așa, o alcătuire foarte vastă și foarte subtilă, numai că nu știm cum să o folosim. În acest grup ei foloseau anumite metafore orientale; și mi-au spus că în noi există o casă mare, plină de mobile frumoase, cu o bibliotecă și multe alte camere, dar noi trăim în subsol și în bucătărie și nu putem ieși din acestea. Dacă cineva ne spune că această casă are etaj, nu credem sau râdem de el, sau o numim superstiție sau basm sau născocire.

Acest sistem poate fi împărțit în studiul lumii, după anumite principii noi și studiul omului. Studiul lumii și studiul omului includ în ele un fel de limbaj special. Încercăm să folosim cuvinte obișnuite, aceleași cuvinte pe care le folosim într-o conversație obișnuită, dar le dăm un înțeles puțin deosebit și mai precis.

Studiul lumii, studiul universului, este bazat pe studiul unor legi fundamentale care în general nu sunt cunoscute sau recunoscute de știință. Cele două legi principale sunt Legea lui Trei și Legea lui Șapte, care vor fi explicate mai târziu. Aici se include și principiul *scalei* - un principiu care nu intră în nici un studiu științific obișnuit sau intră foarte puțin.

Studiul omului este strâns legat de ideea evoluției omului, dar evoluția omului trebuie înțeleasă într-un mod puțin diferit de cel obișnuit. De obicei cuvântul "evoluție" aplicat la om sau la orice altceva presupune un fel de evoluție mecanică; adică anumite lucruri, datorită unor legi cunoscute sau necunoscute, se transformă în alte lucruri, iar aceste alte lucruri se transformă la rândul lor în altele și așa mai departe. Dar din punctul de vedere al acestui sistem nu există deloc o astfel de evoluție - nu vorbesc în general, ci în cazul *omului*. Evoluția omului, dacă apare, poate fi doar rezultatul cunoașterii și al efortului. Atâta timp cât omul știe doar ceea ce poate ști în mod obișnuit, nu există nici o evoluție pentru el și nici n-a fost vreodată o evoluție pentru el.

Studiul serios în acest sistem începe cu studiul psihologiei, prin asta înțelegând studiul de sine, pentru că psihologia nu poate fi studiată în exterior, așa cum poate fi astrologia. Un om trebuie să se studieze. Când mi s-a spus acest lucru, mi-am dat seama imediat că nu avem metodele de a ne studia și avem deja multe idei greșite despre noi înșine. Astfel, mi-am dat seama că trebuie să ne debarasăm de ideile greșite despre noi înșine și, în același timp, să găsim metode pentru a ne studia.

Poate vă puteți da seama cât de dificil este de definit ce se înțelege prin psihologie. Există atâtea înțelesuri asociate aceluiași cuvinte în diferite sisteme încât este greu de obținut o definiție generală. Așa încât vom începe prin a defini psihologia ca *studiu de sine*. Trebuie să învățați anumite metode și principii și, în acord cu aceste principii și utilizând aceste metode, să încercați să vă priviți dintr-un nou punct de vedere.

Dacă începem să ne studiem, în primul rând ne vom lovi de un cuvânt pe care-l folosim mai mult decât pe oricare altul și acesta este cuvântul "eu". Spunem "eu fac", "eu stau", "eu simt", "eu prefer", "eu nu prefer" și așa mai departe. Aceasta este iluzia noastră principală, pentru că eroarea fundamentală pe care o facem în legătură cu noi înșine este aceea de a ne considera drept un tot unitar; întotdeauna vorbim despre noi înșine ca despre "eu" și presupunem că ne referim la același lucru tot timpul, pe când în realitate suntem divizați în sute și sute de "eu"-ri diferite. La un moment dat când spun "eu", vorbește o parte din mine, iar în alt moment când spun "eu" vorbește un cu totul alt "eu". Nu știm că nu avem un singur "eu", ci multe "eu"-ri diferite legate de sentimentele și dorințele noastre și nu avem nici un "eu" de control. Aceste "eu"-ri se schimbă tot timpul; unul îl suprimă pe celălalt, unul îl înlocuiește pe celălalt și toată această luptă constituie viața noastră interioară.

"Eu"-rile pe care le vedem în noi sunt împărțite în mai multe grupuri. Unele din aceste grupuri sunt legitime, corespund diviziunilor corecte ale omului, iar altele dintre ele sunt complet artificiale și sunt create de cunoașterea insuficientă și de unele idei imaginare pe care omul le are despre el însuși.

Pentru a începe studiul de sine trebuie studiate metodele de observare de sine, dar și acest lucru trebuie să se bazeze pe o anumită înțelegere a diviziunii funcțiilor noastre. Ideea noastră obișnuită despre aceste diviziuni este complet falsă. Cunoaștem diferența dintre funcțiile intelectuale și cele emoționale. De exemplu, când discutăm despre niște lucruri, ne gândim la ele, le comparăm, inventăm explicații sau găsim explicații reale, aceasta fiind în întregime activitate intelectuală; pe când dragostea, ura, frica, suspiciunea și așa mai departe sunt emoționale. Dar foarte adesea, când încercăm să ne observăm, amestecăm funcțiile intelectuală și emoțională; când simțim cu adevărat, numim asta gândire și, când gândim, numim asta simțire. Dar pe parcursul studiului vom învăța în ce fel ele diferă. De exemplu, există o diferență enormă de viteză, dar vom vorbi mai mult despre acestea ceva mai târziu.

Apoi mai sunt două alte funcții pentru care nici un sistem de psihologie obișnuită nu folosește o diviziune corectă și o înțelegere corectă: funcția instinctivă și funcția motoare. Ceea ce este instinctiv se referă la activitatea internă a organismului: digestia hranei, bătăile inimii, respirația - acestea sunt funcții instinctive. Funcției instinctive îi aparțin și simțurile obișnuite - vederea, auzul, mirosul, pipăitul, senzația de frig și cald, lucruri de acest gen. Dintre mișcările externe, doar reflexele simple aparțin funcției instinctive, deoarece reflexele mai complicate aparțin funcției motoare. Este foarte simplu de distins între funcțiile instinctivă și motoare. Nu trebuie să învățăm nimic din ceea ce aparține funcției instinctive, ne-am născut cu capacitatea de a folosi toate funcțiile instinctive. Funcțiile motoare, pe de altă parte, toate trebuie învățate - un copil învață să meargă, să scrie și așa mai departe. Este o diferență enormă între cele două funcții, pentru că nu este nimic moștenit în funcțiile motoare, în timp ce funcțiile instinctive sunt toate moștenite.

În observarea de sine este necesar în primul rând să clasifici imediat tot ceea ce observi, spunând "aceasta este funcție intelectuală", "aceasta este funcție emoțională" și așa mai departe.

Dacă veți practica această observare pentru o perioadă de timp, veți putea remarca lucruri ciudate. De exemplu, veți vedea că ceea ce este cu adevărat dificil în observare este faptul că uitați de aceasta. Începeți să observați, dar emoțiile urmează câte un gând și uitați de observarea de sine.

Din nou, după puțin timp, dacă veți continua acest efort de a observa, veți remarca un alt lucru interesant - că în general nu vă amintiți de voi înșivă. Dacă ați fi tot timpul conștienți de voi înșivă, atunci ați putea să observați tot timpul sau în orice caz atât timp cât ați dori. Dar din cauză că nu vă puteți aminti de voi înșivă, nu vă puteți concentra; și din acest motiv va trebui să admiteți că nu aveți voință. Dacă ați fi putut să vă amintiți de voi înșivă, ați fi avut voință și ați fi putut face ceea ce ați fi vrut. Dar nu vă puteți aminti de voi înșivă, nu puteți fi conștient de voi înșivă și deci nu aveți voință. Uneori puteți avea voință pentru o perioadă scurtă, dar deviază spre altceva și uitați de ea.

Această este situația, starea ființei, starea de la care trebuie să începem studiul de sine. Foarte curând, dacă veți continua, veți ajunge la concluzia că va trebui să corectați în voi unele lucruri care nu sunt corecte, să puneți în ordine unele lucruri care nu se află la locul potrivit. Sistemul are o explicație pentru aceasta.

Suntem făcuți în așa fel încât putem trăi în patru stări de conștiență, dar așa cum suntem de obicei, folosim numai două: una când suntem adormiți, iar cealaltă când suntem ceea ce numim "treji" - adică în acea stare în care putem vorbi, asculta, citi, scrie și așa mai departe. Dar acestea sunt numai două din cele patru stări posibile. A treia stare de conștiență este foarte ciudată. Dacă ni se explică ce este a treia stare de conștiență, începem să credem că o avem. A treia stare poate fi numită *conștiență de sine* și majoritatea oamenilor, dacă sunt întrebați, vor spune: "Sigur că suntem conștienți!". Este necesar suficient timp și eforturi repetate și frecvente de observare de sine, înainte de a recunoaște cu adevărat faptul că nu suntem conștienți; că suntem numai potențial conștienți. Dacă suntem întrebați, vom spune: "Da, sunt " și, pentru acel moment, suntem dar în momentul următor încetăm să ne mai aducem aminte și nu mai suntem conștienți. Astfel în procesul observării de sine ne dăm seama că nu suntem în a treia stare de conștiență, că trăim numai în două stări. Noi trăim fie în somn, fie într-o stare de trezie care, în sistem, este numită *conștiență relativă*. A patra stare, care este numită *conștiență obiectivă*, ne este inaccesibilă pentru că poate fi atinsă numai prin conștiența de sine, adică devenind conștient de sine în primul rând, pentru că după aceea, mult mai târziu, să putem reuși să atingem starea obiectivă de conștiență.

Deci, în același timp cu observarea de sine, vom încerca să fim conștienți de noi înșine, păstrând senzația de "eu sunt aici" - nimic mai mult. Și acesta este faptul pe care toată psihologia vestică, fără cea mai mică excepție, l-a omis. Deși mulți oameni au ajuns foarte aproape, nu au recunoscut importanța acestui fapt și nu și-au dat seama că starea omului, așa cum este el, poate fi

schimbată: că omul își poate aminti de el însuși, dacă încearcă o perioadă lungă de timp.

Nu poate fi vorba de o zi sau de o lună. Este un studiu foarte lung și un studiu despre cum să înlături obstacolele, pentru că nu ne amintim de noi înșine, nu suntem conștienți de noi înșine, având prea multe funcții greșite în mașina noastră și toate aceste funcții trebuie corectate și puse în ordine. Când majoritatea acestor funcții vor fi puse în ordine, aceste perioade de amintire de sine vor deveni din ce în ce mai lungi și, dacă vor deveni suficient de lungi, vom dobândi două noi funcții. Cu conștiența de sine, care este a treia stare de conștiență, vom dobândi o funcție *emoțională superioară*, deși aceasta este în egală măsură și intelectuală, pentru că la acest nivel nu există diferență între intelectual și emoțional așa cum există la nivelul obișnuit. Iar când ajungem la starea de conștiență obiectivă dobândim o altă funcție, *mentală superioară*. Fenomenele pe care le numesc psihologie supranormală aparțin acestor două funcții și, de aceea, atunci când am făcut acele experimente, acum douăzeci și cinci de ani, am ajuns la concluzia că munca experimentală este imposibilă, pentru că nu se pune problema de experiment ci de schimbare a stării de conștiență.

Am expus câteva idei generale. Acum încercați să-mi spuneți ce nu înțelegeți, ce anume ați dori să vă explic mai bine. Încercați să puneți orice întrebare doriți, fie în legătură cu ceea ce am spus sau propriile voastre întrebări. În acest fel va fi mai ușor să facem un început.

I: Pentru a atinge starea de conștiență superioară este necesar să fii permanent conștient de tine însuși?

R: Nu putem face asta, deci nu se pune problema de a fi permanent conștienți. Acum putem vorbi doar despre început. Trebuie să ne studiem în conexiune cu această împărțire a diferitelor funcții, atunci când putem - când ne amintim să o facem - pentru că în acest proces depindem de șansă. Când ne amintim, trebuie să încercăm să fim conștienți de noi înșine. Asta este tot ce putem face.

I: Trebuie să ajungi să fii conștient de funcțiile tale instinctive?

R: Numai de simțuri. Activitatea instinctivă interioară nu are nevoie să devină conștientă. Ea este conștientă pentru sine, independent de funcția intelectuală și nu este necesar să mai fie sporită. Trebuie să încercăm să devenim conștienți de noi înșine așa cum ne vedem pe noi înșine, nu de funcțiile noastre interne. După o perioadă de timp este posibil să devenim conștienți de unele funcții interne, de care este folositor să fii conștient, dar nu acum. Vedeți, noi nu dobândim senzații noi. Noi doar clasificăm mai bine impresiile noastre obișnuite, lucrurile obișnuite legate de viață, de oameni, de orice.

I: Este corect spus că atunci când învățăm ceva, cum ar fi să conduci o mașină, funcția intelectuală îi spune funcției motoare ce să facă iar apoi, când devine capabilă, funcția motoare lucrează singură?

R: Foarte exact. Puteți observa multe lucruri de acest fel. Întâi se învață prin funcția intelectuală.

Î: Cât de importante sunt cunoștințele acumulate prin observarea acțiunilor noastre fizice? Sau este mai curând un exercițiu pentru observarea minților noastre?

R: Nu, este foarte important, pentru că noi amestecăm multe lucruri și nu cunoaștem cauzele multor lucruri. Putem înțelege cauzele doar prin observare constantă o lungă perioadă de timp.

Î: Putem fi instruiți cum să lucrăm cu fiecare din cele patru funcții?

R: Toate acestea vor fi explicate, dar deocamdată și pentru încă mult timp veți putea numai să observați.

Î: Ar putea fi un exemplu pentru activitatea diferitelor "eu"-ri atunci când cineva, culcându-se târziu, decide foarte hotărât să se culce devreme în seara următoare, dar când vine noaptea face ca și până atunci?

R: Foarte exact, un "eu" decide, iar altul trebuie să execute.

Î: Cum să procedăm pentru a încerca să fim mai conștienți de noi înșine?

R: Este simplu de explicat, deși este foarte dificil de realizat. Nu există drumuri ocolite. O stare mai bună poate fi obținută doar prin efort direct, numai încercând să fii mai conștient, întrebându-te cât mai des posibil "Sunt eu conștient sau nu?".

Î: Dar cum poate ajunge cineva la certitudinea că metoda dumneavoastră este corectă?

R: Doar comparând o observație cu alta și apoi să discutăm când ne întâlnim. Oamenii vorbesc despre observațiile lor; le compară; eu încerc să explic ceea ce ei nu pot înțelege; sunt alți oameni care mă ajută; și, în acest fel, ajungi să fii sigur de lucrurile obișnuite; așa cum știi că iarba este verde.

Nu este vorba de credință sau încredere în toate acestea. Din contră, acest sistem te învață să nu crezi în absolut nimic. Trebuie să verifici tot ceea ce vezi, auzi sau simți. Doar în acest fel poți ajunge la ceva.

În același timp, va trebui să-ți dai seama că mașina noastră nu funcționează perfect. De fapt funcționează departe de perfecțiune, din cauza multor funcții greșite, așa încât o parte foarte importantă a studiului de sine se leagă de studiul acestor funcții greșite. Trebuie să le cunoaștem pentru a le putea elimina. Și una dintre principalele funcții greșite, pe care uneori o apreciem în noi înșine, este imaginația. În acest sistem imaginația nu înseamnă gândire conștientă sau intenționată asupra unui subiect sau vizualizarea a ceva, ci imaginație care se învârtă fără nici un control și fără nici un rezultat. Consumă foarte multă energie și deturbează gândirea într-o direcție greșită.

Î: Când spuneiți "imaginație" vă referiți la a-ți imagina că ceva este adevărat sau la construirea de imagini?

R: Imaginația are multe aspecte; poate fi doar reverie obișnuită sau, de exemplu, să-ți imaginezi puteri inexistente în tine. Este același lucru, funcționează fără control, merge de la sine.

Î: Fiecare dintre acestea este auto-amăgire?

R: Nu o vezi ca o auto-amăgire: îți imaginezi ceva, apoi crezi acel lucru și uiți că a fost imaginație.

Studiind omul în starea lui actuală de somn, de absență a unității, de mecanicitate și de lipsă de control, vom găsi multe alte funcții greșite care sunt rezultatul stării sale - în special minciuna față de el însuși și față de ceilalți. Psihologia obișnuită a omului ar putea fi numită studiul minciunii pentru că omul, mai mult decât orice altceva, minte; și de fapt, el nu poate spune adevărul. Nu este atât de simplu să spui adevărul; trebuie să înveți cum să faci și uneori ia foarte mult timp.

Î: Ați vrea să explicați ce înțelegeți prin minciună?

R: Minciuna înseamnă a gândi sau a vorbi despre lucruri pe care nu le cunoști; acesta este începutul minciunii. Asta nu înseamnă minciună intenționată - să spui povești, ca de exemplu că este un urs în camera alăturată. Te poți duce în camera alăturată și să vezi că nu există nici un urs acolo. Dar dacă vei pune laolaltă toate teoriile pe care oamenii le expun, despre orice subiect dat, fără a ști nimic despre el, vei vedea unde începe minciuna. Omul nu se cunoaște pe sine, nu știe nimic și totuși are teorii despre orice. Majoritatea acestor teorii sunt minciuni.

Î: Aș dori să știu adevărul pe care este bine să-l știu în starea mea actuală. Cum pot afla dacă nu este cumva o minciună?

R: Pentru aproape orice știi, ai metode să verifici. Dar, în primul rând, trebuie să știi ce poți și ce nu poți. Asta te ajută să verifici. Dacă începi cu asta în curând vei auzi minciuni, chiar fără să te gândești. Minciunile au un sunet diferit, mai ales minciunile despre lucrurile pe care nu le putem cunoaște.

Î: În ce privește imaginația - dacă am gândi în loc să ne imaginăm, ar trebui să fim conștienți de efort tot timpul?

R: Da, ar trebui să fii conștient - nu atât de mult de efort cât de control. Să simți că tu controlezi lucrurile și nu doar că ele merg de la sine.

Î: Când spuneiți "amintiți-vă de voi înșivă", înțelegeți prin asta să-ți amintești după ce te-ai observat sau înțelegeți să-ți amintești de lucrurile care știi că sunt în tine?

R: Nu, trebuie disociat de observare. A-ți aminti de tine înseamnă același lucru cu a fi conștient de sine - "eu sunt". Uneori vine de la sine; este un sentiment foarte ciudat. Nu este o funcție, nu este gândire, nu este simțire; este o stare diferită de conștiență. De la sine vine numai pentru momente foarte scurte, în general în împrejurări total noi și, atunci, îți spui: "Ce ciudat, eu sunt aici". Aceasta este amintirea de sine; în acest moment îți amintești de tine însuși.

Mai târziu, când vei începe să distingi aceste momente, vei ajunge la o altă concluzie interesantă: îți vei da seama că ceea ce-ți amintești din copilărie sunt doar întrezăriri ale amintirii de sine, pentru că tot ceea ce știi despre momentele obișnuite este că lucrurile s-au întâmplat. Știi că ai fost acolo, dar nu îți amintești nimic exact; dar dacă apare această licărire, atunci îți amintești toate împrejurările aceluia moment.

Î: Este posibil prin observare să fii conștient că nu ai obținut anumite lucruri? Poți observa lucrurile din punctul de vedere că totul este posibil?

R: Nu cred că este necesar să folosești cuvinte cum ar fi "totul". Este suficient să observi fără nici o presupunere și să observi doar ceea ce poți vedea. O lungă

perioadă de timp trebuie doar să observi și să afli ce poți despre funcțiile intelectuală, emoțională, instinctivă și motoare. De aici poți ajunge la concluzia că ai nu doar o minte, ci patru minți diferite. O minte controlează funcțiile intelectuale, o minte total diferită controlează funcțiile emoționale, a treia controlează funcțiile instinctive iar a patra, din nou total diferită, controlează funcțiile motoare. Le numim centri: centrul intelectual, centrul emoțional, centrul motor și centrul instinctiv. Ei sunt total independenți. Fiecare centru are propria lui memorie, propria lui imaginație și propria lui voință.

Î: În cazul dorințelor care intră în conflict, presupun că dacă ai suficientă cunoaștere de sine poți vedea acest lucru, astfel încât ele să nu mai intre în conflict?

R: Cunoașterea în sine nu este suficientă. Poți ști și dorințele să fie în continuare în conflict, pentru că fiecare dorință reprezintă o voință diferită. Ceea ce numim voință în sensul obișnuit este numai rezultanta dorințelor. Rezultanta determină uneori o anumită linie de acțiune iar alteori nu poate determina nici o linie, pentru că o dorință merge într-o direcție iar cealaltă într-altă direcție și nu ne putem hotărî ce să facem. Aceasta este starea noastră obișnuită. Desigur, scopul nostru de viitor trebuie să fie să ajungem la unitate în loc de a fi mai mulți, așa cum suntem acum; deoarece pentru a putea face ceva corect, pentru a cunoaște ceva corect, pentru a ajunge undeva, trebuie să devenim unul. Este un scop foarte îndepărtat, și nu ne putem apropia de el până când nu ne cunoaștem pe noi înșine; pentru că, în starea în care suntem acum, ignoranța despre noi înșine este de așa natură încât atunci când o vom vedea, vom începe să fim înfricoșați că oriunde am vrea să mergem nu o să ne mai găsim drumul.

Ființa umană este o mașină foarte complicată și trebuie studiată ca o mașină. Ne dăm seama că pentru a controla orice fel de mașină, cum ar fi un automobil sau o locomotivă, va trebui mai întâi să învățăm. Nu putem controla aceste mașini instinctiv, dar din anumite motive credem că instinctul obișnuit este suficient pentru a controla mașina umană, deși ea este mult mai complicată. Aceasta este una din primele presupuneri greșite: nu ne dăm seama că trebuie să învățăm, iar controlul este o problemă de cunoaștere și îndemânare.

*

Ei bine, spuneți-mi ce vă interesează cel mai mult dintre toate acestea și despre ce vreți să mai auziți.

Î: Mă interesa problema imaginației. Înseamnă oare că în folosirea obișnuită, cuvântul se folosește un sens eronat?

R: În sensul obișnuit al imaginației cel mai important factor lipsește, dar în terminologia acestui sistem începem cu ce este cel mai important. Factorul cel mai important în fiecare funcție este: "Este sub controlul nostru sau nu?" Și atunci când imaginația este sub controlul nostru nici măcar nu o mai numim imaginație; o numim în diferite feluri - vizualizare, gândire creativă, gândire

inventivă - se poate găsi un nume pentru fiecare caz în parte. Dar atunci când apare de una singură și *ne controlează* ea pe noi încât suntem sub puterea ei, atunci o numim imaginație.

Și mai este o latură a imaginației pe care o neglijăm în înțelegerea obișnuită. Aceea că ne imaginăm lucruri inexistente - capacități inexistente, de exemplu. Ne atribuim puteri pe care nu le avem, ne imaginăm că suntem conștienți de noi înșine deși nu suntem. Avem puteri imaginare și conștiență de sine imaginară și ne imaginăm ca fiind unul, când în realitate suntem multe "eu"-ri diferite. Sunt multe astfel de lucruri pe care ni le imaginăm despre noi înșine și despre ceilalți oameni. De exemplu, ne imaginăm că putem "face", că avem de ales; nu avem de ales, nu putem "face", doar ni se întâmplă diverse lucruri.

Deci într-adevăr ne imaginăm pe *noi înșine*. Nu suntem ceea ce ne imaginăm că am fi.

Î: Este vreo diferență între imaginație și reverie?

R: Dacă nu poți controla reveria, înseamnă că ea este o parte a imaginației, dar nu în întregime. Imaginația are multe fețe diferite. Ne imaginăm stări inexistente, posibilități inexistente, puteri inexistente.

Î: Îmi puteți da o definiție a imaginației negative?

R: Să-ți imaginezi tot felul de lucruri neplăcute, să te torturezi, imaginându-ți toate lucrurile ce ți s-ar putea întâmpla ție sau altor oameni - lucruri de acest gen; îmbracă diferite forme. Unii își imaginează diferite boli, alții își imaginează accidente, iar alții își imaginează nenorociri.

Î: Controlul emoțiilor este un obiectiv rațional?

R: Controlul emoțiilor este un lucru foarte greu. Este o parte foarte importantă a studiului de sine, dar nu putem începe cu controlul emoțiilor, pentru că nu înțelegem suficient despre emoții.

Să explic: ceea ce putem face chiar de la începutul observării funcției emoționale este să încercăm să oprim o anumită manifestare din noi înșine. Trebuie să încercăm să oprim o manifestare distinctă în noi înșine. Trebuie să încercăm să oprim manifestarea emoțiilor neplăcute. Pentru mulți oameni acesta este unul dintre cele mai dificile lucruri, pentru că emoțiile neplăcute sunt exprimate atât de rapid și atât de ușor încât nu le poți prinde. Totuși, până nu încerci, nu poți să te observi cu adevărat astfel încât, de la bun început, când observi emoțiile, trebuie să încerci să oprești exprimarea emoțiilor neplăcute. Acesta este primul pas. În acest sistem noi grupăm toate aceste emoții neplăcute, violente sau depresive sub numele de *emoții negative*.

După cum am spus, primul pas este încercarea de a nu *exprima* aceste emoții negative. Al doilea pas este studiul emoțiilor negative însele, întocmind liste cu acestea, găsiind conexiunile dintre ele - pentru că unele dintre ele sunt simple iar altele sunt compuse - și să încercăm să înțelegem că nu sunt de nici un folos. Sună ciudat, dar este foarte important să înțelegem că toate emoțiile negative nu sunt absolut de nici un folos: nu servesc nici un scop util. Nu ne deschid către lucruri noi și nu ne apropie de lucruri noi. Nu ne dau energie, ele numai ne risipesc energia și creează iluzii neplăcute. Pot chiar să ne distrugă sănătatea fizică.

În al treilea pas, după suficient studiu și observare putem ajunge la concluzia că ne putem debarasa de emoțiile negative, că ele nu sunt obligatorii. Aici sistemul ajută arătându-ne că de fapt nu există un centru real pentru emoții negative, ci ele aparțin unui centru artificial din noi, pe care îl creem în tinerețe imitând oamenii cu emoții negative, de care suntem înconjurați. Oamenii chiar îi învață pe copii să-și exprime emoțiile negative. Apoi copiii învață și mai mult prin imitare: ei îi imită pe alți copii mai mari, copiii mai mari îi imită pe adulți, și astfel la o vârstă foarte fragedă ei devin profesori de emoții negative.

Este o mare eliberare când începem să înțelegem că nu există emoții negative obligatorii. Ne-am născut fără ele dar dintr-o rațiune necunoscută învățăm singuri emoțiile negative.

Î: Pentru a ne elibera de emoțiile negative, trebuie să fim capabili să le împiedicăm apariția?

R: Este greșit, pentru că noi nu putem controla emoțiile. Am menționat viteza diferită a diferitelor funcții. Cea mai lentă este funcția intelectuală. După aceea vin funcțiile motoare și instinctivă care au o viteză aproximativ egală, care este mult mai mare decât cea intelectuală. Funcția emoțională ar trebui să fie și mai rapidă, dar în general lucrează la aceeași viteză ca funcția instinctivă. Deci funcțiile motoare, instinctivă și emoțională sunt mult mai rapide decât gândirea, și este imposibil să ajungi din urmă emoțiile cu gândirea. Când suntem într-o stare emoțională, stările se succed una după alta atât de repede încât nu avem timp să gândim. Dar putem avea o idee asupra diferenței de viteză comparând funcțiile gândirii cu funcțiile motoare. Dacă, atunci când faci o mișcare rapidă, încerci să te observi, vei vedea că nu poți. Gândirea nu poate urmări mișcarea. Ori trebuie să faci mișcarea foarte lent, ori nu o poți observa. Este un fapt foarte clar.

Î: Prin mișcări vreți să spuneți mișcări fizice?

R: Da, lucruri obișnuite, cum ar fi să conduci un automobil sau să scrii; nu poți observa nimic de acest fel. Îți poți aminti, și mai târziu se creează iluzia observării. În realitate nu poți observa mișcări rapide.

După cum vezi, așa cum suntem acum, lupta reală cu emoțiile negative este o problemă de viitor - nu un viitor foarte îndepărtat, dar sunt multe lucruri pe care trebuie să le cunoaștem mai întâi și metode pe care trebuie să le studiem. Nu există cale directă; trebuie să învățăm metode ocolite pentru a le ataca.

În primul rând, trebuie să schimbăm multe dintre atitudinile noastre mentale, care sunt mai mult sau mai puțin în puterea noastră, adică atitudinile intelectuale sau punctele de vedere. Avem prea multe puncte de vedere greșite despre emoțiile negative; le găsim necesare, sau frumoase, sau nobile; le glorificăm și așa mai departe. Trebuie să ne debarasăm de toate astea. Deci trebuie să ne curățăm mintea privitor la emoțiile negative. Când mintea noastră va fi corectă privitor la emoțiile negative, când vom înceta să le glorificăm, atunci puțin câte puțin vom găsi o cale de a lupta cu ele, cu fiecare separat. Unei persoane îi este mai ușor să lupte cu o anumită emoție negativă, alteleia îi este mai ușor cu alta. Trebuie să începi cu ce este cel mai ușor, și ce este cel mai ușor pentru mine poate fi cel mai dificil pentru tine; așa că trebuie să

găsești ce este cel mai ușor pentru tine, și mai târziu să ajungi la ce este mai dificil.

Î: Aceasta poate explica de ce asociez unele dintre emoțiile mele negative cu oameni de care îmi amintesc din copilărie?

R: Foarte posibil, pentru că multe emoții negative sunt învățate prin imitație. Dar altele pot fi eminamente în natura noastră, pentru că și natura noastră are diferite înclinații într-o direcție sau alta. Emoțiile pot fi împărțite în grupe, și o persoană poate fi mai înclinată spre o grupă, iar alta spre altă grupă. De exemplu, unii oameni au înclinații spre diferite forme de frică, altele spre diferite forme de furie. Dar sunt diferite și nu provin din imitare.

Î: Sunt cele cu care este cel mai greu de luptat?

R: Da, dar ele sunt în general bazate pe un fel de slăbiciune, pentru că la baza emoțiilor negative stă în general un fel de auto-indulgență - ești îngăduitor față de tine. Și dacă nu-ți îngădui frica, îți îngădui furia, și dacă nu îți îngădui furia îți îngădui auto-compătimirea. Emoțiile negative sunt întotdeauna bazate pe o anumită îngăduință.

Dar înainte de a ajunge la asemenea întrebări complicate, cum ar fi lupta cu emoțiile negative, este foarte important să ne observăm în manifestările mici, de fiecare zi, ale funcției motoare și în cele pe care le putem observa ale funcției instinctive, adică senzațiile de plăcut și neplăcut, cald și rece - senzații de acest fel care trec întotdeauna prin noi.

Î: Nu ați menționat identificarea; aș putea pune o întrebare despre aceasta?

R: Desigur. Dar nu toată lumea de aici a auzit despre ea, așa că voi explica puțin. Vedeți, când începem să observăm, mai ales emoțiile dar și toate celelalte funcții în egală măsură, descoperim că toate funcțiile noastre sunt însoțite de o anumită atitudine: devenim prea absorbiți în lucruri, prea pierduți în lucruri, mai ales când apare cel mai vag element emoțional. Acest lucru este numit identificare. Ne identificăm cu lucrurile. Nu este un cuvânt foarte bun, dar în engleză nu este unul mai bun. Ideea identificării există în scrierile indiene și budiștii vorbesc despre atașament și non-atașament. Aceste cuvinte mi se par și mai puțin satisfăcătoare deoarece, înainte de a întâlni sistemul am citit aceste cuvinte și nu le-am înțeles - sau mai degrabă am înțeles, dar am luat ideea într-un mod intelectual. Am înțeles-o deplin numai când am găsit aceeași idee exprimată în rusă și în greacă la scriitori ai creștinismului timpuriu. Ei au patru cuvinte pentru patru grade de identificare, dar acestea nu ne sunt încă necesare. Vom încerca să înțelegem ideea nu prin definire, ci prin observare. Există o anumită calitate a atașamentului: să fii pierdut în lucruri.

Î: Și îți pierzi simțul observației?

R: Când devii identificat nu poți să observi.

Î: Acest lucru începe de obicei cu emoția? Posesivitatea intră și ea aici?

R: Da. Intră mai multe lucruri. Mai întâi începe cu interesul. Ești interesat de ceva și în momentul următor ești în interiorul aceluia lucru, și nu mai ești.

Î: Dar dacă te gândești și ești conștient de efortul de a gândi, te salvează asta de la identificare? Nu-i așa că nu le poți face pe amândouă în același timp?

R: Da, te salvează pentru un moment, dar în momentul următor vine un alt gând și te ia cu el. Așa că nu există nici o garanție. Trebuie să fii tot timpul la pândă.

I: Ce emoții negative este probabil să fie apreciate?

R: Unii oameni sunt foarte mândri de iritabilitatea sau iritația lor, sau ceva de acest gen. Le place foarte mult să fie agitați. Practic nu există emoții negative de care să nu te poți bucura, și asta-i cel mai greu lucru de înțeles. Unii oameni își obțin chiar toate plăcerile din emoții negative.

Identificarea în relație cu oamenii ia o formă specială care este numită, în acest sistem, *considerare*. Dar considerarea poate fi de două feluri: când luăm în considerare sentimentele celorlalți și când le luăm în considerare pe cele proprii. În special luăm în considerare propriile sentimente. Le luăm în considerare mai ales în sensul că oamenii, într-un fel sau altul, nu ne apreciază suficient, sau nu se gândesc suficient la noi sau nu sunt destul de atenți față de noi. Găsim multe cuvinte pentru acest lucru. Aceasta este o latură foarte importantă a identificării și este foarte dificil să te eliberezi de ea; unii oameni sunt cu totul în puterea ei. În orice caz este important să observi considerarea.

*

Pentru mine personal, la început, cea mai interesantă idee a fost aceea a amintirii de sine. Pur și simplu nu puteam pricepe cum s-a putut omite un asemenea lucru. Toată filosofia și psihologia europeană au omis pur și simplu acest lucru. Există urme în învățăturile mai vechi, dar sunt atât de deghizate și plasate între lucruri mai puțin importante încât nu se poate vedea importanța ideii.

Atunci când avem în minte toate aceste lucruri și ne observăm, ajungem la concluzia foarte clară că în starea de conștiență în care ne aflăm, cu toată această identificare, considerare, emoții negative și absența amintirii de sine, noi suntem într-adevăr adormiți. Ne imaginăm numai că suntem treji. Și atunci când încercăm să ne amintim de noi înșine, înseamnă un singur lucru - încercăm să ne trezim. Și ne trezim timp de o secundă și apoi cădem din nou în somn. Aceasta este starea noastră de a fi, deci de fapt suntem adormiți. Ne putem trezi numai dacă vom corecta multe lucruri din mașină și dacă lucrăm foarte insistent pe această idee a trezirii, și un timp îndelungat.

I: Durerea fizică gravă poate deforma ideile cuiva?

R: Cu siguranță. De aceea nu putem vorbi despre asta. Când vorbim despre om, vorbim despre om în starea lui normală. După asta putem vorbi despre obținerea acestor noi funcții, conștiență și așa mai departe. Cazurile excepționale nu pot intra în discuție, pentru că ele deformează întreaga imagine.

Sunt multe lucruri interesante în legătură cu aceasta. Grupul pe care l-am întâlnit la Moscova folosea metafore orientale și parabole, și unul dintre lucrurile despre care le plăcea să vorbească era închisoarea - că omul se află în închisoare, așa că ce-ar putea să aștepte, ce-ar putea să dorească? Dacă un om

are cât de cât bun simț, poate dori un singur lucru - să evadeze. Dar chiar înainte de a-și putea formula această dorință, că vrea să evadeze, el va trebui să devină conștient că este în închisoare. Dacă nu își dă seama că este în închisoare, nu va putea dori să evadeze. Apoi, când își va formula această dorință, va începe să-și dea seama de posibilitățile de evadare, și va înțelege că de unul singur nu poate evada, pentru că este necesar să sape pe sub ziduri, și lucruri de acest fel. Își va da seama, în primul rând, că ar trebui să mai aibă niște oameni care ar vrea să evadeze cu el - un mic grup de oameni. Deci își va da seama că pentru un anumit număr de oameni este posibilă evadarea. Dar nu pot evada *toți*. Unul singur nu poate și *toți* nu pot, dar un mic număr de oameni pot. Dar, în ce condiții? El va ajunge la concluzia că este necesar să aibă un ajutor. Fără acesta ei nu vor putea evada. Trebuie să aibă hărți, pile, unelte și așa mai departe, deci trebuie să aibă ajutor din afară.

Aceasta este exact, aproape literal, situația omului. Putem învăța cum să folosim părțile neutilizate ale mașinii noastre. Această închisoare înseamnă de fapt că noi stăm în bucătăria și subsolul casei noastre și nu putem ieși de acolo. Poți ieși afară, dar nu de unul singur. Fără școală nu poți. Școala înseamnă că există oameni care deja au evadat sau în orice caz se pregătesc să evadeze. Școala nu poate începe fără ajutor de la o altă școală, fără ajutor de la cei care au evadat mai înainte. De la ei putem lua unele idei, un anumit plan, anumite cunoștințe - acestea sunt uneltele noastre. Repet, nu pot evada *toți*. Sunt multe legi care acționează împotriva. Pur și simplu acest lucru ar fi prea vizibil, și imediat s-ar produce o reacție din partea forțelor mecanice.

I: Dorința de a evada este instinctivă, nu-i așa?

R: Nu. Doar activitatea interioară a organismului este instinctivă. Trebuie să fie intelectuală și emoțională, pentru că funcția instinctivă aparține de fapt funcțiilor inferioare fizice. Deși, în unele condiții, poate exista o dorință fizică de a evada. Să presupunem că este prea cald în cameră și știm că afară este răcoare, cu siguranță vom dori să evadăm. Dar pentru a realiza că suntem în închisoare și este posibil să evadăm, este nevoie de rațiune și sentiment.

I: Pare dificil, fără o foarte bună observare de sine, să știi că obiectivul tău este evadarea.

R: Da, bineînțeles. Închisoarea este numai un exemplu. Pentru noi închisoarea este somnul și vrem să ne trezim când ne-am dat seama că suntem adormiți. Trebuie să ne dăm seama în mod emoțional. Trebuie să înțelegem că suntem lipsiți de ajutor în somn. Putem vedea imagini ale vieții, putem vedea de ce lucrurile se întâmplă într-un fel sau altul - și în lucrurile mari și în cele mici - și să recunoaștem că se întâmplă din cauză că oamenii sunt adormiți. Evident că ei nu pot face nimic în somn.

Știi, în legătură cu aceste idei și aceste metode, trăim într-un fel un moment ciudat, pentru că școlile dispar repede. Acum treizeci sau patruzeci de ani puteai găsi multe feluri de școli care practic acum nu mai există sau sunt mult mai dificil de găsit.

I: Au dispărut și în Est și în Vest?

R: Vorbesc despre Est, bineînțeles. În Vest au încetat de a fi cu mult timp în urmă.

Dar despre școli cred că este mai bine să vorbim separat. Este un subiect foarte interesant, pentru că nu știm să le deosebim în mod corect. Există mai multe feluri de școli.

*

Î: Când începi prima dată să observi, este mai bine să alegi activități scurte decât să te implici în cele mai lungi? Este vreo diferență?

R: Nu. Trebuie să încerci să te observi în condiții diferite, nu doar în aceleași condiții.

Î: Este mai bine atunci, să analizezi după aceea?

R: Nu. În general vorbind și pentru o lungă perioadă de timp, n-ar trebui să existe nici un fel de analiză. Pentru a analiza, trebuie să cunoaști legile conform cărora lucrurile se întâmplă într-un fel și nu se pot întâmpla altfel. Deci până când nu cunoști legile, este mai bine să nu încerci să analizezi. Este suficient să observi lucrurile așa cum sunt și să încerci să le clasifici, mai mult sau mai puțin, în funcțiile intelectuală, emoțională, instinctivă și motoare. Fiecare din aceste funcții are propriul centru sau minte prin care se manifestă.

În legătură cu funcțiile și stările de conștiință și din punctul de vedere al posibilei lui evoluții, omul se împarte în *sapte* categorii. Oamenii se nasc doar într-una din primele trei categorii. O persoană la care predomină funcția instinctivă sau cea motoare, și la care funcțiile intelectuală și emoțională sunt mai puțin dezvoltate, este numit om Nr. 1. Dacă funcția emoțională predomină asupra celorlalte funcții, este numit om Nr. 2. Dacă funcția intelectuală predomină, el este om Nr. 3. Dincolo de aceste trei feluri de oameni, dar nu născut ca atare, este omul Nr. 4. Asta înseamnă începutul schimbării, mai ales în conștiință, dar și în cunoaștere și capacitate de observare. Apoi vine omul Nr. 5, care deja a dezvoltat în el însuși a treia stare de conștiință, adică conștiința de sine și în care lucrează funcția emoțională superioară. Apoi urmează omul Nr. 6 și în final omul Nr. 7 care are o conștiință în întregime obiectivă și în care lucrează funcția intelectuală superioară.

Î: Cum putem recunoaște un om superior nouă, dacă nu știm ce să căutăm?

R: Când vom ști mai bine ce ne lipsește, care sunt lucrurile pe care ni le atribuim dar nu le posedăm, atunci vom începe să vedem câte ceva despre aceasta, deși putem distinge de fapt oamenii de un nivel superior numai prin cunoașterea pe care o posedă. Dacă ei știu ceva ce noi nu știm, și dacă ne dăm seama că nimeni altcineva nu știe, și că acel lucru nu ar putea fi învățat într-un mod obișnuit, atunci acestea ne pot servi drept ghid.

Să încercăm să ne gândim puțin la aceste șapte categorii de oameni. De exemplu, care ar putea fi caracteristicile generale ale omului Nr. 1, 2 sau 3? În primul rând somnul. Omul Nr. 1, 2 sau 3, înainte să înceapă să se studieze în legătură cu vreun sistem care să-i dea posibilitatea studiului de sine, își petrece toată viața în somn. Are numai aparența că ar fi treaz, nu este niciodată treaz

cu adevărat sau ocazional se trezește pentru un moment, se uită în jur și adoarme din nou. Aceasta este prima caracteristică a omului 1, 2 sau 3. A doua caracteristică este faptul că deși el are multe "eu"-ri diferite, unele dintre aceste "eu"-ri nici măcar nu se cunosc unele pe altele. Omul poate avea anumite atitudini, anumite convingeri sau anumite vederi și, pe de altă parte, poate avea convingeri total diferite, vederi total diferite, preferințe diferite și antipatii diferite, și nu știe una de cealaltă. Aceasta este una din caracteristicile de bază ale omului Nr. 1, 2 sau 3. Oamenii sunt foarte divizați și ei nu știu și nu o pot ști, pentru că fiecare dintre aceste "eu"-ri cunoaște numai unele dintre "eu"-ri, pe care le întâlnește prin asociere; alte "eu"-ri rămân complet necunoscute. "Eu"-rile sunt împărțite în raport de funcții. Există "eu"-ri intelectuale, emoționale, instinctive și motoare. Ele știu câte ceva din jurul lor, dar mai departe nu știu nimic, așa încât până omul nu va începe să se studieze, având cunoștință de această diviziune, nu va putea ajunge niciodată la o înțelegere corectă a funcțiilor sau reacțiilor sale.

Acest somn al omului și absența unității în el crează altă caracteristică importantă și anume completa mecanicitate a omului. În această stare, omul Nr. 1, 2 sau 3, este o mașină controlată de influențe externe. El nu are nici o posibilitate de a rezista la aceste influențe externe, și nici o posibilitate de a le distinge una de alta. Nu se poate studia pe sine distinct de aceste lucruri. El se vede pe sine mereu în mișcare și are iluzia, de mult timp stabilită și foarte puternică cum că el este liber să meargă unde vrea, că se poate mișca în acord cu dorința sa, și că poate merge la dreapta sau la stânga. Dar el nu poate face acest lucru; dacă se mișcă la dreapta, asta înseamnă că nu s-a putut mișca la stânga. "Voința" este o idee complet greșită; ea nu există. Voința poate exista doar în omul care are un "eu" guvernant, dar atât timp cât are multe "eu"-ri diferite care nu știu unul de altul, va avea tot atâtea voințe diferite. Fiecare "eu" are propria lui voință, și nu poate exista alt "eu" sau altă voință. Dar omul poate ajunge la o stare când dobândește un "eu" de control și când dobândește voință. El poate atinge această stare doar prin dezvoltarea conștiinței. Acestea sunt elementele principiilor acestui sistem.

*

Acum aș vrea să mai spun un lucru. Noi începem cu psihologia - studiul de sine al mașinii umane, al stărilor de conștiință, metode de corectare a lucrurilor și așa mai departe. În același timp o parte importantă a sistemului este acordată doctrinelor despre legile generale ale lumii, pentru că nu ne putem înțelege nici măcar pe noi înșine dacă nu cunoaștem câteva dintre legile fundamentale care stau în spatele tuturor lucrurilor. Cunoașterea științifică obișnuită nu este suficientă pentru asta deoarece, așa cum au fost neglijate în psihologie puncte importante, ca absența amintirii de sine, la fel știința noastră fie a uitat fie nu a știut niciodată legile fundamentale pe care se bazează totul.

După cum am mai spus, toate lucrurile din lume, fie ele mari sau mici, la orice scară, se bazează pe două legi fundamentale care, în sistem, sunt numite Legea lui Trei și Legea lui Șapte.

Legea lui Trei, descrisă pe scurt, înseamnă că trei forțe intră în fiecare manifestare, în fiecare fenomen, în fiecare eveniment. Ele sunt numite (dar acestea sunt numai cuvinte, pentru că ele nu exprimă calitățile acestora) pozitivă, negativă și neutralizantă, sau activă, pasivă și neutralizantă sau și mai simplu, pot fi numite prima forță, a doua forță și a treia forță. Aceste trei forțe intră în orice. În multe cazuri înțelegem necesitatea a două forțe - pentru că o singură forță nu poate crea o acțiune, pentru că există acțiune și reacțiune. Dar în general nu suntem conștienți de a treia forță. Aceasta este legată de starea ființei noastre, de starea conștiinței noastre. În altă stare am fi conștienți de ea în multe din cazurile pe care nu le vedem acum. Uneori putem găsi exemple de a treia forță în studiul științific obișnuit, de exemplu în chimie și în biologie putem găsi necesitatea unei a treia forțe în crearea evenimentelor și fenomenelor.

Noi începem cu studiul psihologiei. Mai târziu vom vorbi mai mult despre cele trei forțe și vom putea găsi câteva exemple ale interacțiunii lor. Dar este mai bine să fii pregătit și să te obișnuiești de pe acum cu ideea necesității studierii acestor trei forțe.

Legea lui Șapte trebuie și ea descrisă pe scurt. Ea semnifică faptul că nici un proces din lume nu merge fără întreruperi. Pentru a ilustra această idee să luăm o anumită perioadă de activitate în care vibrațiile cresc; să presupunem că ele încep la 1000 de vibrații pe secundă și cresc la 2000 de vibrații pe secundă. Această perioadă este numită o octavă, pentru că această lege a fost aplicată la muzică și perioada a fost împărțită în șapte note și o repetare a primei note. Octava, în special octava majoră, este într-adevăr o imagine sau o formulă a unei legi cosmice, pentru că în planurile cosmice, în interiorul unei octave există două momente când vibrațiile se încetinesc de la sine. Vibrațiile nu se dezvoltă regulat. În octava majoră acest lucru este indicat de semitonurile care lipsesc. De aceea ni se spune că este o imagine a legii cosmice; dar această lege nu are nimic de a face cu muzica.

Motivul pentru care este necesar să înțelegem Legea lui Șapte este că aceasta joacă un rol foarte important în toate evenimentetele. Dacă nu ar exista Legea lui Șapte, toate lucrurile în lume ar merge până la concluzia finală, dar din cauza acestei legi totul deviază. De exemplu dacă ar începe ploaia, ea ar continua fără oprire, dacă ar începe inundațiile, ele ar acoperi totul; dacă ar începe un cutremur, el ar continua la infinit. Dar se opresc din cauza Legii lui Șapte, pentru că la fiecare semiton lipsă lucrurile deviază, nu merg în linie dreaptă. Legea lui Șapte explică de asemenea de ce nu există linii drepte în natură. Totul în viața noastră și mașina noastră este bazat pe această lege. Așa că o vom studia în funcționarea organismului nostru; pentru că trebuie să ne studiem nu doar psihologic, nu doar în legătură cu viața noastră mentală, ci și în legătură cu viața noastră fizică. În procesele noastre fizice găsim multe exemple ale funcționării acestei legi.

În același timp, Legea lui Șapte explică faptul că poți furniza un șoc suplimentar unei octave și să păstrezi linia dreaptă, dacă știi cum și în ce moment trebuie făcut. Putem observa cum oamenii încep să facă un lucru iar după un timp fac un lucru total diferit, numindu-l încă cu primul nume, fără a-și da seama că lucrurile s-au schimbat complet. Dar în munca personală, mai ales în munca legată de acest sistem, trebuie să învățăm cum să împiedicăm aceste octave să devieze, cum să păstrăm linia dreaptă. Altfel nu vom afla nimic.

*

Trebuie să ne întoarcem mereu la psihologie, chiar când studiem alte părți ale sistemului, pentru că numai cu ajutorul studiului psihologic vom putea crește în cunoaștere; fără el vom învăța doar cuvinte. Numai când vom ști cum să ne studiem psihologic, în legătură cu funcționarea minților noastre, perceperea noastră și așa mai departe, vom putea începe să înțelegem ceva.

Voi încerca să dau niște exemple legate de cum ar trebui să se înceapă studiul de sine. Am vorbit deja despre minciună și am dat o definiție posibilă a psihologiei ca "studiu al minciunii". Deci unul dintre primele și cele mai importante lucruri de observat este minciuna. Foarte asemănătoare cu minciuna sunt iluziile noastre, lucrurile cu care ne amăgim, ideile false, convingerile false, vederile false și așa mai departe. Toate acestea trebuie studiate deoarece până nu ne vom înțelege iluziile, nu vom putea vedea adevărul. Trebuie în primul rând să separăm iluziile noastre de fapte. Numai după aceea va fi posibil să vedem dacă putem învăța într-adevăr ceva nou.

Una dintre cele mai importante și mai dificile iluzii de învins este convingerea noastră că putem "face". Încercați să înțelegeți ce înseamnă acest lucru. Noi credem că ne facem un plan, decidem, începem și finalizăm ceea ce dorim, dar sistemul explică faptul că omul Nr. 1, 2, sau 3, nu poate "face", nu poate face nimic, totul doar i se întâmplă. Poate suna ciudat, mai ales acum când fiecare crede că poate face ceva. Dar, puțin câte puțin, veți înțelege că multe lucruri pe care suntem obișnuiți să le spunem despre oameni în general, ar putea fi adevărate numai referitor la oameni de un nivel superior și nu se aplică oamenilor de nivelul nostru inferior. Când spui că omul poate "face", asta ar fi corect despre omul Nr. 7 sau Nr. 6. Chiar omul Nr. 5 poate face ceva în comparație cu noi, dar noi nu putem face nimic. Ai putea spune și că ești de părere că omul are conștiință. Asta ar putea fi corect în legătură cu omul Nr. 5, 6, sau 7, începând de la Nr. 5, și dacă ar fi să spui că omul are conștiință, asta ar fi corect în legătură cu omul Nr. 4, dar nu în legătură cu omul Nr. 1, 2, sau 3. Trebuie să învățăm să distingem la ce categorie de oameni ne referim, deoarece unele lucruri sunt corecte referitor la o anumită categorie, dar sunt greșite referitor la o alta.

Este foarte important să înțelegem că omul nu poate "face", pentru că asta este baza viziunii despre noi înșine, și chiar când suntem dezamăgiți de noi înșine credem că ceilalți pot "face". Nu putem accepta cu totul și în întregime

că lucrurile se întâmplă mecanic și că nimeni nu le dă un impuls. La început este greu de văzut acest lucru pe scară mare, dar îl veți vedea foarte curând în voi înșivă. Studiindu-vă pe voi înșivă, dacă încercați să faceți anumite lucruri pe care de obicei nu le faceți, de exemplu dacă încercați să vă aduceți aminte de voi înșivă, dacă încercați să fiți conștienți de voi înșivă, atunci, foarte curând, veți vedea dacă puteți "face" ceva sau nu. Și în majoritate cazurilor veți vedea că nu puteți face.

I: Dacă nu putem face nimic cu noi înșine, ca om Nr. 1, 2, sau 3, trebuie să apelăm la un intermediar extern dacă vrem să fim conștienți?

R: Nu există intermediari externi la care să putem apela pentru că suntem mecanici. Nu putem face nimic, dar există diferențe în a face și observarea de sine le va arăta; de exemplu, putem opune o anumită rezistență. Putem avea o dorință, o tendință, dar îi putem opune rezistență și putem continua să-i rezistăm în fiecare zi. Deci în ce privește lucrurile foarte mici avem de ales. De exemplu, putem încerca să fim conștienți de noi înșine. Bineînțeles că nu o vom putea face pentru mult timp. Dar încercăm noi sau nu? Aceasta este întrebarea. Observând aceste acțiuni diferite ale noastre vom vedea că, deși în principiu omul Nr. 1, 2, sau 3 nu poate "face" nimic, dacă el devine interesat de ceva, dacă el începe să dorească ceva mai mult decât lucrurile obișnuite, atunci el nu va mai fi tot timpul la același nivel și va putea alege momente când să poată începe să „facă” la un nivel elementar.

O altă problemă importantă pe care trebuie s-o luăm în considerare este ideea de bine și de rău în acest sistem, pentru că în general ideile oamenilor asupra acestui subiect sunt foarte confuze și este necesar să stabilești, pentru tine însuși, cum s-o înțelegi. Din punctul de vedere al sistemului există doar două lucruri care pot fi comparate și observate în om: manifestarea legilor mecanice și manifestarea conștiinței. Dacă vrei să găsești exemple pentru ceea ce poți numi bine sau rău și să ajungi la o concluzie, vei vedea imediat că ceea ce numim rău este întotdeauna mecanic, nu poate fi niciodată conștient; ceea ce numim bine este întotdeauna conștient, nu poate fi mecanic. Va lua mult timp pentru a înțelege cauza acestui lucru, pentru că ideile de mecanic și conștient sunt amestecate în mintea noastră. Nu le descriem niciodată corect, așa că acesta este următorul punct de care trebuie să-l aveți în vedere și să-l studiați.

Mai departe, în legătură cu problema binelui și a răului, trebuie să înțelegem pozițiile relative ale moralității și conștiinței. Ce este moralitatea și ce este conștiința? Putem spune înainte de toate că moralitatea nu este constantă. Ea este diferită, în țări diferite, în secole diferite, în decenii diferite, la clase diferite, la oameni de educație diferită, și așa mai departe. Ceea ce poate fi moral în Caucaz poate fi imoral în Europa. De exemplu, în multe țări războiul este un lucru dintre cele mai morale; dacă un om refuză să ucidă pe cineva care i-a ucis un unchi de departe, el va trebui considerat cel mai imoral. Dar în Europa nimeni nu ar gândi astfel, de fapt majoritatea ar gândi că un om ar fi foarte imoral dacă ar omorâ pe oricine, chiar pe o rudă a cuiva care i-a omorât unchiul. Așa că moralitatea este mereu diferită, și se schimbă mereu. Dar conștiința nu se schimbă niciodată.

Conștiința este un fel de înțelegere emoțională a adevărului în anumite situații date, în general în legătură cu modul de comportament, cu oamenii și așa mai departe. Este mereu la fel; nu se poate schimba și nu poate diferi de la o nație la alta, de la o țară la alta, de la o persoană la alta.

Încercați să legați în mintea voastră ceea ce v-am spus despre studiul binelui și al răului; mecanicitate și conștiință, moralitate și conștiință, și apoi puneți-vă întrebarea: "Este posibil răul conștient?" Asta va necesita studiu și observare, dar din punctul de vedere al sistemului este un principiu clar că răul conștient este imposibil; mecanicitatea este cea care ar trebui să fie inconștientă.

I: Ideea că răul este întotdeauna inconștient este destul de dificil de înțeles. Puteți explica ceva mai mult?

R: Am spus că, în primul rând, să încercați să aflați pentru voi înșivă ce anume numiți rău, nu ca definiție, ci prin exemple. Când aveți un număr suficient de exemple întrebați-vă, pot fi acestea conștiente? Ar putea fi posibil ca lucrurile rele să fie făcute conștient? Mai târziu veți putea vedea că ele pot fi făcute numai inconștient. Un alt răspuns este că tot ceea ce numiți rău se poate întâmpla mecanic și că întotdeauna se întâmplă mecanic, așa că nu necesită conștiință.

Am spus că va trebui să studiem ideile acestui sistem mai ales în legătură cu evoluția omului, și am explicat că prin evoluție trebuie să înțelegem un proces conștient și eforturi conștiente, continue și legate între ele. Nu există evoluție mecanică; așa cum se înțelege uneori. Evoluția, dacă este posibilă, poate fi numai conștientă, și începutul evoluției este întotdeauna evoluția conștiinței, nu poate fi evoluția a nimic altceva. Dacă începe să evolueze conștiința, atunci și alte lucruri încep să crească și să se evolueze. Dacă va rămâne conștiința la același nivel, orice altceva va rămâne la același nivel.

Sunt câteva lucruri importante de înțeles de la bun început în legătură cu evoluția. În primul rând, că dincolo de mulțimea de oameni Nr. 1, 2 și 3, numai foarte puțini pot să devină Nr. 4, 5, 6, și 7, sau măcar să înceapă. Acest lucru trebuie să fie foarte bine înțeles, pentru că dacă începem să credem că oricine poate evolua, încetăm să înțelegem condițiile necesare pentru începutul evoluției, așa cum vi le-am descris în exemplul cu evadarea din închisoare.

I: Toate rasele umane au aceeași posibilitate de dezvoltare?

R: Este o întrebare interesantă. Și eu am pus întrebarea când am venit prima dată în această muncă și mi s-a spus că s-a discutat în multe școli foarte importante într-o perioadă foarte importantă, și după ce au fost făcute toate experimentele posibile în legătură cu aceasta s-a ajuns la concluzia că nu există diferență, din punct de vedere al dezvoltării posibile, între rasele albă, galbenă, neagră, arămie și roșie. În prezent rasele albă și galbenă au preponderență, pe când în trecut a fost probabil una din celelalte. De exemplu Sfînxul îți amintește mai degrabă de cea neagră decât de europeni.

I: În legătură cu ceea ce ați spus despre bine și rău, cineva care urmează acest sistem poate lua parte la război?

R: Este treaba lui. Nu există interdicții exterioare sau condiții.

I: Dar le poate el reconcilia pe amândouă?

R: Și asta este tot treaba lui. Acest sistem în special lasă omului foarte multă libertate. El vrea să creeze conștiință și voință. Nici conștiința și nici voința nu pot fi create urmând anumite restricții exterioare. Trebuie să fii liber. Trebuie să înțelegi că lucrurile exterioare sunt ultimele care contează. Lucrurile interioare sunt cele importante, războiul interior.

I: Sunt multe lucruri care mi se par rele, și pe care sunt capabil să le comit.

R: Nu te poți aprecia singur pentru că nu ai putea cuprinde decât exemple ale răului pe care l-ai comis deja, așa că este mai bine să iei ideea la modul general. Găsește toate exemplele posibile – nu mă refer la accidente sau greșeli, pentru că multe acțiuni negative sunt accidentale – ci tot ceea ce denumim evident rău intenționat și vei vedea că nu necesită deloc conștiință; o acțiune mecanică, și totul merge apoi de la sine.

I: Se creează iluzia alegerii.

R: Aceasta este cea mai mare iluzie – iluzia de a “face” și iluzia alegerii. Aceste lucruri aparțin unui nivel superior. Începând de la Nr. 4, începi deja să ai de ales, dar oamenii Nr. 1, 2, și 3 au foarte puțin de ales.

I: Vreți să spuneți că studiul magiei negre este un rău conștient?

R: Cunoașteți pe cineva care să o fi studiat, cu excepția celor care citesc cărți cu imagini înfricoșătoare și se amăgesc singuri?

I: Dacă în mod deliberat acționezi pentru a înșela pe cineva nu reprezintă aceasta un rău deliberat?

R: Cel mai probabil nu aveai ce să mai faci; a existat o asemenea presiune a circumstanțelor sau a ceva anume, încât nu ai fi putut să faci altfel.

Acestea sunt, toate, probleme dificile și ia mult timp pentru a te obișnui cu ele, pentru că suntem obișnuiți să gândim într-un mod greșit. De exemplu, când privim evenimentele istorice, considerăm ca fiind conștiente numai acele lucruri care nu pot fi conștiente, iar lucrurile care ar putea fi conștiente le considerăm drept mecanice, ca un fel de proces.

*

Acum, dacă ne întoarcem la ideea că doar foarte puțini sunt cei care pot să-și dezvolte și să-și găsească posibilitățile ascunse, apare în mod natural întrebarea: ce determină diferențierea? De ce unii au o șansă, iar alții n-au nici o șansă? Este foarte adevărat că unii n-au nici o șansă de la bun început. S-au născut în asemenea circumstanțe încât nu pot învăța nimic, sau sunt deficienți în anumite privințe; așa încât îi vom exclude pe cei deficienți, pentru că nu este nimic de spus despre ei. Ne interesează oamenii care se află în circumstanțe normale, ei înșiși trebuind să fie normali, cu posibilități obișnuite de învățare, înțelegere și așa mai departe. Apoi, dintre aceștia numai foarte puțini vor fi capabili să facă măcar primul pas pe calea dezvoltării. Cum și de ce se întâmplă astfel?

Toți oamenii în condiții obișnuite de viață, trăiesc sub două feluri de influențe. În primul rând sunt influențele create în viață, dorința de bogăție, faimă și așa mai departe, pe care le numim influențe A. În al doilea rând, sunt

alte influențe care vin din afara vieții, care lucrează în aceleași condiții, deși ele sunt diferite, și numim aceste influențe B. Ele ajung la om sub forma religiei, literaturii sau filosofiei. Aceste influențe de al doilea tip sunt conștiente, la originea lor. Influențele A sunt mecanice de la bun început. Omul poate întâlni aceste influențe B și să treacă pe lângă ele fără a le remarca, sau le poate auzi și crede că le înțelege, sau să folosească cuvintele și în același timp să nu aibă nici un fel de înțelegere reală. Aceste două influențe determină realmente dezvoltarea ulterioară a omului. Dacă omul acumulează influențe B, rezultatul acestor influențe se cristalizează în el (folosesc cuvântul “cristalizează” în sensul obișnuit) și formează în el un anumit centru de atracție pe care îl numim *centru magnetic*.

Masa de memorie compactă formată din aceste influențe îl atrage într-o anumită direcție, sau îl face să se îndrepte într-o anumită direcție. Când centrul magnetic s-a format în om, va fi ușor pentru el să atragă spre sine mai multe influențe B, și să nu fie distras de influențele A. La oamenii obișnuiți influențele A pot lua atât de mult din timpul lor încât nu mai rămâne nimic pentru alte influențe și nu sunt deloc afectați de influențele B. Dar dacă acest centru magnetic din om crește, atunci după un timp el întâlnește un alt om, sau un grup de oameni, de la care poate învăța ceva diferit, ceva care nu este inclus în influențele B, și pe care o numim influență C. Această influență este conștientă la origine și în acțiune și poate fi transmisă numai prin instruire directă. Influențele B pot veni prin cărți, opere de artă și lucruri de acest gen, dar influența C poate veni numai prin contact direct. Dacă un om în care centrul magnetic a crescut va întâlni un om sau un grup prin care să intre în contact cu influența C, va însemna că el a făcut primul pas. Și atunci va exista o posibilitate de dezvoltare pentru el.

I: Ce înseamnă primul pas?

R: Este legat de ideea de “cale” sau “drum”. Ceea ce este important de înțeles despre cale este faptul că ea nu începe la nivelul obișnuit al vieții; începe la un nivel superior. Primul pas este momentul când cineva se întâlnește cu influența C. Din acest moment începe o scară cu un număr de trepte care trebuie urcată înainte ca să poată fi atinsă calea. Calea nu începe de jos, ci numai după ce ultima treaptă a fost urcată.

I: Ce înțelegeți prin om normal?

R: Poate părea paradoxal, dar nu avem altă definiție – înseamnă un om care se poate dezvolta.

I: Există vreo legătură între influențele B și influențele A? Când influențele B ajung la om, vor afecta ele influențele A și le vor transforma?

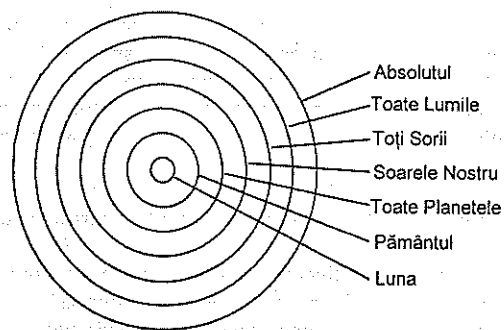
R: Le pot afecta dar, în același timp, una o va exclude neapărat pe cealaltă. Omul trăiește pe Pământ sub aceste două influențe; el poate alege numai una, sau le poate avea pe amândouă. Când începi să vorbești de influențele A și B, începi să vorbești despre fapte. Dacă înlocuiești această expresie cu un fapt anume sau altul, vei vedea în ce relație se află ele. Este foarte ușor.

La acest punct apare în mod natural întrebarea: de ce este atât de greu pentru un om să înceapă să se schimbe, să ajungă la o posibilitate de creștere?

Pentru că, vedeți, trebuie să ne amintim că omul este creat de la natură într-un mod foarte interesant. El este dezvoltat până la un anumit nivel; după acest nivel trebuie să se dezvolte singur. Natura nu-l dezvoltă pe om dincolo de un anumit nivel. Mai târziu vom învăța, în toate detaliile, până la ce nivel este omul dezvoltat, și cum trebuie să înceapă dezvoltarea lui ulterioară și vom vedea de ce, din acest punct de vedere, el nu se va putea niciodată dezvolta singur și de ce el nu se va putea dezvolta de la natură. Dar înainte de acestea trebuie să înțelegem unele condiții generale.

Este dificil pentru om chiar să înceapă orice fel de lucru cu sine pentru că trăiește într-un loc foarte puțin propice din univers. La început asta poate suna ca o idee foarte ciudată. Nu ne dăm seama că există locuri bune și proaste în univers, și cu siguranță nu ne dăm seama că se întâmplă ca noi să ne aflăm aproape în cel mai prost loc. Nu reușim să ne dăm seama pentru că, dintr-un punct de vedere, cunoștințele noastre asupra universului sunt prea complicate. Din alt punct de vedere, aceasta nu iau în considerare fapte reale.

Dacă vom căuta cel mai apropiat loc de noi din univers, vom realiza că trăim pe Pământ, și că Luna se află sub influența Pământului. În același timp vedem că Pământul este una din planetele sistemului solar, că există planete mai mari, probabil mai puternice decât Pământul, și că toate aceste planete, luate împreună, trebuie ca într-un anumit fel să afecteze și să stăpânească Pământul. Următorul, pe scară, vine Soarele și ne vom da seama că Soarele stăpânește toate planetele și Pământul în același timp. Dacă veți gândi din acest punct de vedere, veți avea deja o idee diferită a sistemului solar, deși nu este nimic nou în aceste lucruri: este vorba numai de cum să legi un lucru de altul.

Pământul este una dintre planetele sistemului solar iar Soarele este una din stelele Căii Lactee. Dincolo de asta putem considera toate lumile posibile. Asta este tot ce știm din punctul de vedere obișnuit. Ca un termen pur filosofic

putem adăuga la acestea o stare de lucruri sau o legătură între lucruri, pe care o numim Absolut, o stare în care totul este unitar. Acum putem exprima această relație de la Lună la Pământ, de la Pământ la planete etc. într-un fel puțin diferit.

- ☐ Absolutul. Începutul necunoscut a toate.
- ☐ Toate Lumile. Toate galaxiile similare și nesimilare galaxiei noastre.
- ☐ Toți Sorii. Galaxia noastră.
- ☐ Soarele nostru. Sistemul nostru solar.
- ☐ Toate planetele. Toate planetele sistemului solar.
- ☐ Pământul.
- ☐ Luna.

Uitându-ne de sus în jos, putem începe să înțelegem diferența mare de scară dacă vom compara Toți Sorii cu Soarele nostru, sau Pământul cu Toate Planetele. Putem înțelege că acestea se află într-o relație precisă de scară una față de alta. Cea mai mică este Luna, și dincolo de Lună nu mai știm nimic. Întregul compus din toate acestea este numit Raza de Creație. Există și alte raze, pentru că această rază nu include întregul Univers, dar pentru că noi locuim pe Pământ, și ea trece prin Pământ, noi aparținem acestei Raze de Creație. Din această diagramă reiese clar ce se înțelege printr-un loc neprielnic în Univers. Cel mai rău loc este Luna, dar Pământul este aproape la fel de rău. Este că și cum ai trăi la Polul Nord, ceea ce explică de ce atât de multe lucruri sunt dificile pe Pământ. Nu putem schimba sau face ceva în legătură cu aceasta, dar atunci când știm ne putem adapta, și în acest fel putem scăpa de multe lucruri de care altfel nu am putea scăpa. Dar nu trebuie să lăsăm imaginația să ne poarte, spunându-ne că putem scăpa cu totul.

Vreau să mai adaug doar un lucru. Pentru motive greu de explicat acum, în Raza de Creație toate aceste lumi sunt legate una de alta: influențele trec de la cele superioare la cele inferioare, dar există un gol între Planete și Pământ. Pentru a face o punte de legătură, așa încât influențele de la Toate Planetele să poată atinge Pământul, a fost inventat un fel de instrument. Este un fel de film sensibil care înconjoară Pământul, și anume Viața Organică de pe Pământ. Deci planetele, animalele și oamenii servesc unui anumit scop; ei servesc comunicării între Pământ și planete. Cu ajutorul vieții organice care le poate primi și reține, influențele planetare pătrund pe Pământ. Acesta este sensul și motivul vieții organice pe Pământ.

Î: Admiteți viața organică numai pe Pământ, admiteți că nu mai există nimic pe celelalte planete?

R: Nu, deloc, dar noi suntem interesați în viața organică de pe Pământ, deoarece noi suntem pe Pământ și suntem parte a vieții organice de pe Pământ, așa că nu vom vorbi decât despre Pământ. Pe toate celelalte planete le vom considera împreună ca o masă, dar despre Pământ vom vorbi diferit. Acesta este principiul scalei. Cu cât ceva se află mai aproape de tine, cu atât studiul tău va fi mai aproape de întreaga scară. Dacă analizezi această cameră ai nevoie să știi câți oameni vor veni și de câte scaune va fi nevoie; analizezi în detaliu, dar dacă iei în considerare numai casa, nu ai nevoie să știi asemenea detalii, iar dacă iei strada în considerare, este din nou diferit. În același fel studiem Raza de Creație la diferite scări. Vorbim despre viața organică pe Pământ, dar nu vom vorbi despre viața organică de pe nici o altă planetă; nu avem nici o modalitate de a o studia, exceptând Pământul.

*

Vă voi da ceva mai multe detalii despre Raza de Creație, care vă vor explica ce înseamnă când spun că Pământul este un loc neprielnic din Univers. Vă amintiți că, mai devreme, am spus că va trebui să ajungem la studiul legilor fundamentale ale universului, și am spus că cele două legi pe care ar trebui să le studiem ar fi Legea lui Trei și Legea lui Șapte, și am menționat de asemenea principiul scalei. Acum v-ați întâlnit deja cu acest principiu și înțelegeți că nu studiem totul la aceeași scară. Acesta este chiar punctul cel mai slab din știința obișnuită; oamenii de știință încearcă să studieze totul la aceeași scară, fără a înțelege că nu este deloc necesar. De fapt, este tocmai contrariul. Pentru toate scopurile practice trebuie să învățăm să studiem lucrurile la scări diferite.

Trebuie să ne întoarcem la Legea lui Trei. Vă veți aminti cum am explicat că orice se întâmplă este rezultatul acțiunii a trei forțe și că două forțe, singure, nu pot produce nici un efect. Voi încerca să leg această idee cu Raza de Creație.

Lumea 1	Absolut	1
Lumea 3	Toate lumile	3
Lumea 6	Toți sorii	6 (3+3)
Lumea 12	Soarele	12 (3+6+3)
Lumea 24	Toate planetele	24 (3+6+12+3)
Lumea 48	Pământ	48 (3+6+12+24+3)
Lumea 96	Luna	96 (3+6+12+24+48+3)

Absolutul este Lumea 1, pentru că cele 3 forțe în el fac una. Prin propria voință și conștiință Absolutul creează lumi. Aici totul este intențional și fiecare forță din el ocupă întregul loc. Asta este de neînțeles pentru noi. În următoarea lume, Lumea 3, există aceleași trei forțe numai că ele sunt deja divizate. Aceste

trei forțe produc din nou lumi din care considerăm una, dar această Lume 6 este diferită de Lumea 3 care se află în contact cu Absolutul, deoarece ea este deja mecanică. Lumea 6 are trei forțe de la lumea precedentă și trei proprii. Următoarea lume, Lumea 12, are trei forțe din lumea de ordinul doi, șase din lumea de ordinul trei și trei proprii. Următoarea lume, Lumea 24, are douăzecișipatru de forțe, imediat următoarea patruzecișiopt de forțe și ultima nouăzecișisase de forțe.

Aceste cifre se referă la numărul de legi care guvernează fiecare lume. Cu cât este mai mare numărul de legi, cu atât mai greu este să schimbi ceva. De exemplu, omul trăiește pe Pământ care se află sub patruzecișiopt de legi. El însuși se află sub mult mai multe legi, dar chiar aceste patruzecișiopt de legi fac să fie foarte greu pentru el să schimbe ceva, pentru că fiecare lucru oricât ar fi de mic este guvernat de aceste legi. Din fericire, nu toate legile sub care trăiește omul sunt obligatorii pentru el, așa că poate scăpa de unele dintre ele, și posibilitatea lui de evoluție este legată fundamental de scăparea de sub anumite legi: escaladând zidul închisorii, un om poate scăpa de legi.

Omul este o ființă incompletă - El trăiește sub nivelul lui legitim - Revalorizarea vechilor valori - "Util" și "dăunător" - Iluziile - Omul este adormit - Studiul de sine practic - Studiul obstacolelor - Psihologia minciunii - Omul este o mașină - Crearea unui "eu" permanent - Alegoria unei case în dezordine - Rolurile - Amortizoarele - Amintirea de sine - De ce sistemul nu poate fi popular - Închisoarea - Formularea scopului - A fi liber - Păcatul - Căința - A ajuta omenirea - Atracția și repulsia - Observarea de sine - Diviziunea a tot ce aparține omului în șapte categorii - Cunoaștere și ființă - Relația dintre acestea - Putem avea mai multă cunoaștere - Necesitatea de a schimba ființa - Înțelegerea - Funcțiile dăunătoare - Exprimarea emoțiilor negative - Vorbirea necesară - Diferența dintre acest sistem și altele - Niveluri ale ființei - A gândi în categorii diferite - Pericole ale situației actuale.

Aș vrea să revedeți, în memoria voastră, ce am spus ultima oară, pentru că multe din lucrurile pe care le-am spus nu au fost dezvoltate în întregime. Am prezentat numai unele indicații, o idee generală asupra lucrurilor pe care trebuie să le studiem, așa încât este necesar să reamintesc ordinea lucrurilor și importanța lor relativă. Deoarece unele dintre noțiunile pe care le-am expus erau esențiale pentru înțelegerea în continuare a ideilor, iar altele le-am introdus mai mult, pentru explicarea altor lucruri.

Dar mai întâi aș vrea să subliniez, din nou, un punct important. Acest sistem aparține clasei de sisteme care privesc omul ca pe o ființă incompletă și îl studiază din punctul de vedere al dezvoltării lui posibile. Psihologia obișnuită este foarte departe de realitate. Omul pe care îl studiază ea este o cantitate imaginară. Omul nu este ceea ce se presupune că este. Ne atribuim multe calități pe care nu le posedăm. Nu suntem conștienți. Dacă nu suntem conștienți, nu putem avea unitate, nu putem avea individualitate, nu putem avea un Ego sau un "eu". Toate aceste lucruri sunt inventate de om pentru a păstra iluzia conștienței. Omul *poate* fi conștient, dar în prezent nu este. Trebuie recunoscut că omul trăiește sub nivelul lui legitim. Mai sunt și alte lucruri la care poate ajunge omul, dar acum vorbesc de ceea ce îi aparține de drept, dar nu posedă.

Acest sistem răstoarnă tot ce știm sau am gândit vreodată. Nu poate fi reconciliat cu ideile psihologiei obișnuite. Trebuie să ne decidem cum urmează să privim omul: ca pe un ou sau ca pe o pasăre. Și dacă-l privim ca pe un ou, nu trebuie să-i atribuim proprietățile unei păsări. Când îl privim ca pe un ou toată psihologia se schimbă: întreaga viață umană devine viața embrionilor, a ființelor incomplete. Și pentru unii sensul vieții va deveni posibilitatea de a trece în altă stare.

Este foarte important să se înțeleagă ce este o ființă completă și ce este o ființă incompletă, pentru că dacă nu s-a înțeles de la început, va fi dificil de mers mai departe. Poate un exemplu va ajuta la ilustrarea a ceea ce vreau să spun. Să comparăm o trăsură cu cai cu un avion. Un avion are multe posibilități pe care o trăsură obișnuită nu le are dar, în același timp, un avion poate fi folosit ca o trăsură obișnuită. Ar fi foarte greoi și nerecomandabil și foarte scump, dar îi poți atașa doi cai și să călătorești cu avionul pe pământ. Să presupunem că omul care are acest avion nu știe că acesta are un motor și că se poate mișca singur și să presupunem că el învață despre motor - atunci se poate dispensa de cai și îl poate folosi ca automobil. Dar chiar și acum ar fi prea greoi. Să presupunem că omul studiază această mașină și descoperă că ea poate zbura. Cu siguranță va avea multe avantaje, care i-au lipsit atunci când a folosit avionul ca trăsură. Este ceea ce facem cu noi înșine: ne folosim ca pe o trăsură când am putea zbura. Dar exemplele constituie un lucru, iar faptele altul. Nu este nevoie de alegorii și analogii, deoarece putem vorbi despre fapte reale dacă vom începe să studiem conștiința într-un mod corect.

Dacă ne întoarcem pentru un moment la analogia cu avionul, din ce cauză avionul nostru nu poate zbura? Desigur, primul motiv se datorează faptului că noi nu cunoaștem mașina, cum să lucrăm cu ea și cum să o punem în mișcare. Și al doilea motiv este că, datorită acestei ignoranțe, mașina lucrează la o viteză foarte redusă. Efectul acestei viteze reduse este mult mai mare decât dacă am compara o trăsură cu un avion.

Pentru a urmări în întregime ideile și metodele sistemului, este necesar să recunoști și să aprobi două premize: nivelul inferior de conștiință și absența efectivă a voinței și individualității în om. Când acestea au fost acceptate, este foarte util și necesar să înveți utilizarea corectă a două idei, a două cuvinte, "util" și "dăunător", deoarece este destul de dificil de aplicat aceste cuvinte la o stare psihologică și de găsit ce anume este util în structura psihologică a omului și ce este dăunător. Dar dacă privești omul din punctul de vedere al posibilei lui evoluții, devine clar că ceea ce ajută dezvoltării lui este util, și ce o împiedică este dăunător. Este foarte ciudat că este necesar chiar să explicăm aceasta dar, din păcate, gândirea noastră obișnuită, mai ales când se întâlnește cu probleme serioase, nu folosește această idee; cumva pierdem înțelegerea a ceea ce este util și dăunător. Gândirea noastră a căpătat multe obiceiuri proaste, și unul din ele este a gândi fără scop. Gândirea noastră a devenit automată; suntem foarte satisfăcuți dacă ne gândim la diferite aspecte posibile și le dezvoltăm, fără a avea vreo idee de ce anume o facem. Din punctul de vedere al acestui sistem asemenea gândire este inutilă. Orice studiu, orice gândire și investigație trebuie să aibă un scop, un obiectiv în vedere, iar acest scop trebuie să fie dobândirea conștiinței. Este inutil studiul de sine fără acest obiectiv. Există motive pentru studiul de sine numai dacă ai realizat deja că nu ai conștiință și dorești să o dobândești. Altfel este zadarnic. Dobândirea conștiinței este legată de eliberarea gradată de mecanicitate, pentru că omul așa cum este el, se află în întregime și complet supus legilor mecanice. În măsura în care un om dobândește conștiință, în aceeași măsură lasă în urmă

mecanicitatea, însemnând că el devine mai liber față de legile mecanice întâmplătoare.

Primul pas în dobândirea conștiinței este înțelegerea faptului că nu suntem conștiinți. Dar nu este suficient să scăpăm doar de această iluzie, pentru că sunt multe altele. Așa după cum am spus mai devreme, cea mai rea dintre ele este iluzia că putem "face". Întreaga noastră viață este bazată pe această iluzie. Întotdeauna credem că noi facem ceva pe când, în realitate, nu facem nimic - totul se întâmplă.

Altă iluzie este aceea că suntem treji. Când ne vom da seama că suntem adormiți, vom vedea că întreaga istorie este făcută de oameni care sunt adormiți. Oameni adormiți luptă, fac legi, oameni adormiți se supun sau nu. Cele mai rele dintre iluziile noastre sunt ideile false printre care trăim și care ne guvernează viețile. Dacă ne-am putea schimba atitudinea față de aceste idei false și am înțelege ce sunt ele, acest lucru în sine ar fi o mare schimbare și ar schimba imediat alte lucruri.

Acum, ar fi bine să începem în modul următor: v-ați gândit în timpul săptămânii, așa că încercați să vă amintiți ce nu a fost clar din ce ați auzit și puneți întrebări, și apoi eu voi dezvolta acea linie de gândire.

Î: Dacă nu suntem conștiinți, suntem noi atunci capabili să judecăm ce este util pentru noi și ce este dăunător?

R: Am spus că observarea de sine nu poate fi impersonală, pentru că suntem interesați personal în funcționarea corectă a mașinii noastre. Funcționarea corectă a organismului este profitabilă pentru noi, funcționarea incorectă este dăunătoare. Trebuie să ai o atitudine comercială simplă față de viața ta și funcțiile interne, și trebuie să știi ce constituie profit și ce constituie pierdere, așa că nu te poți observa total imparțial, cum ar fi niște evenimente istorice care s-au întâmplat acum o mie de ani. Când un om adoptă această atitudine față de sine, este gata să înceapă studiul de sine practic, pentru că studiul de sine practic înseamnă studiul lucrurilor celor mai mecanice. Unele funcții din noi pot deveni conștiente, altele nu pot deveni niciodată conștiente. Funcțiile instinctive, de exemplu, n-au nevoie să devină conștiente, dar sunt multe altele - viața noastră este plină de ele - pe care este foarte important să le faci conștiente sau, dacă ele nu pot deveni conștiente, să le oprești sau să le elimini, pentru că sunt realmente dăunătoare. Ele nu sunt numite mecanice în sensul că sunt automate, ci prin faptul că se datorează funcționării incorecte a mașinii, lucru declanșat cu mult timp în urmă. Așa că ele deja au produs diferite daune; ceva s-a stricat, ori s-a denaturat, ori s-a deformat.

Î: Încercând să mă studiez nu pot găsi nimic real, nimic tangibil.

R: Studiază ce este acolo - fie că este real sau nereal. Nu poți studia numai ce este real, trebuie să studiezi ce este acolo. Nu constituie un obstacol în studiul de sine dacă nu găsești nimic real - trebuie să studiezi ceea ce găsești. De fapt ai perfectă dreptate că acolo nu se află nimic real, dar trebuie să te studiezi și să studiezi obstacolele.

Obstacolul principal în calea dobândirii conștiinței de sine stă în faptul că noi credem că o avem. Nu vei obține niciodată conștiința de sine atâta timp cât

vei crede că o ai. Sunt multe lucruri pe care credem că le avem și din această cauză nu le putem obține. Și anume individualitatea sau unitatea - credem că suntem unul, indivizibil. Credem că avem voință, iar dacă nu o avem deja o putem avea, cât și alte lucruri. Sunt multe aspecte aici, pentru că dacă nu avem un lucru, nu putem avea nici altul. Credem că avem aceste lucruri, iar aceasta se întâmplă pentru că nu cunoaștem înțelesul cuvintelor pe care le folosim.

Există un obstacol clar, un motiv clar pentru care nu putem avea conștiință așa cum suntem acum. Acest obstacol principal în calea dezvoltării este minciuna. Am menționat deja minciuna, dar trebuie să vorbim mai mult despre ea, pentru că nu știm ce înseamnă minciuna deoarece nu am studiat niciodată această problemă în mod serios. Psihologia minciunii este realmente cea mai importantă parte a studiului ființei umane. Dacă un om ar putea fi descris ca un tip zoologic, ar fi descris ca un animal mincinos.

Voi lăsa deoparte toată minciuna exterioară și voi lua numai minciuna omului față de el însuși, despre el însuși. Acesta este motivul că suntem în stare în care suntem acum, și nu putem ajunge la o stare de conștiință mai bună, mai înaltă, mai puternică, mai deosebită. Conform sistemului pe care-l studiem acum, nu putem ști adevărul, pentru că adevărul poate fi atins numai în stare de conștiință obiectivă. Așa că nu putem defini ce este adevărul dar, considerând că minciuna este opusul adevărului, putem defini minciuna.

Cea mai serioasă minciună se manifestă atunci când știm perfect de bine că nu știm și nu putem ști adevărul despre lucruri, și totuși nu acționăm niciodată în consecință. Gândim și acționăm întotdeauna ca și cum am ști adevărul. Asta înseamnă minciună. Când știi că nu știi ceva, și în același timp spun că știu, sau acționez ca și cum aș ști, este minciună. De exemplu, nu știm nimic despre noi înșine, și realmente știm că nu știm nimic, totuși niciodată nu recunoaștem sau admitem acest fapt; nu o mărturisim nici măcar nouă înșine, totuși acționăm și gândim și vorbim ca și cum am ști cine suntem. Aceasta este originea, începutul minciunii.

Când vom înțelege asta și vom urmări această linie, și când vom încerca să legăm această idee cu orice gândim, orice spunem, orice facem, vom începe să înlăturăm obstacolele care stau în calea conștiinței. Dar psihologia minciunii este mult mai dificilă decât credem, pentru că există multe feluri de minciună și multe forme foarte subtile, greu de descoperit în noi înșine. La alții le vedem comparativ mai ușor, dar nu în noi înșine.

Î: Dacă nu știm ce este adevărul, cum știm când mințim?

R: Știi că nu poți ști adevărul, și dacă ai spune că știi sau poți ști ar fi o minciună, pentru că nimeni nu poate ști adevărul în starea în care suntem. Nu te gândi filosofic, ci fă o legătură cu faptele. Oamenii vorbesc despre orice ca și cum ar ști despre ce este vorba. Dacă întrebi pe cineva dacă există oameni pe Lună, el va avea o opinie despre acest lucru. Și la fel despre orice altceva. Avem opinii despre orice, și toate aceste opinii sunt minciuni, mai ales despre noi înșine. Nu știm despre stările de conștiință, sau despre diferitele funcții, sau viteza funcțiilor, sau relația lor una cu alta. Nu știm cum sunt împărțite

funcțiile. Nu știm nimic, și totuși credem că știm despre noi înșine. Tot ceea ce avem sunt opinii, iar ele sunt toate minciuni.

Î: Dacă toate opiniile sunt minciuni, ar trebuie să evităm opiniile?

R: Trebuie să le cunoști valoarea. Prima minciună pe care ne-o adresăm este atunci când spunem "eu". Este o minciună pentru că spunând "eu" presupunem anumite lucruri: presupunem o anumită unitate și o anumită putere. Și dacă spun "eu" astăzi și spun "eu" mâine, se presupune că ar fi același "eu", pe când în realitate nu există legătură între ele. Suntem în starea actuală din cauza anumitor obstacole sau anumitor fapte din noi înșine, și cel mai important fapt, pe care nu-l înțelegem, este acela că nu avem dreptul să spunem "eu", pentru că va fi o minciună. Când începi să te observi vei vedea că lucrurile stau astfel: există "eu"-ri în tine care nu se cunosc unul pe altul și nu vin niciodată în contact. De exemplu, începe să studiezi preferințele și antipatiile tale și vei vedea că îți poate plăcea un lucru într-un anumit moment și alt lucru în alt moment, și cele două sunt atât de opuse unul altuia încât îți vei da seama imediat că aceste "eu"-ri nu se întâlnesc niciodată. Dacă îți observi deciziile, vei vedea că un "eu" decide, iar altul trebuie să îndeplinească decizia, și acesta din urmă fie nu dorește s-o facă, fie n-a auzit niciodată de ea. Dacă vei găsi un lucru despre care să nu te minți, ar fi ceva foarte rar. Fiind înconjurați de aceste minciuni, născuți și educați cu aceste minciuni, nu putem fi cu nimic diferiți de ceea ce suntem; adică rezultatul, produsul acestei minciuni.

Î: Dacă încerc să găsesc adevărul și văd că este imposibil, n-ar trebui să mă separ de lumea de fiecare zi?

R: Ai studia atunci o ființă artificială, nu una reală. Te poți studia doar în condițiile în care te afli, pentru că tu ești rezultatul acestor condiții. Nu te poți studia separat de condițiile proprii.

Î: Nu există nimic comun tuturor "eu"-rilor?

R: Doar un singur lucru, că ele sunt toate mecanice. A fi mecanic înseamnă a depinde de circumstanțe exterioare.

Î: Din ceea ce spunei pare foarte dificil să te studiezi fără să te minți.

R: Nu, minciuna trebuie să înceteze. Trebuie să îți minte principiul: minciunile nu pot produce decât minciună.

Numai când vei cunoaște principalele tipuri de minciună vei putea, nu spun să lupți cu ele, dar să le observi. Lupta vine mai târziu. Multe lucruri sunt necesare pentru a putea lupta cu ceva din noi înșine; o lungă perioadă nu vom putea decât să ne studiem. Numai când vom ști aranjarea generală și clasificarea lucrurilor din noi înșine, numai atunci va apărea posibilitatea de a lupta cu ceva. Așa cum suntem nu putem schimba nimic, pentru că omul este o mașină foarte bine echilibrată - echilibrată în sensul că un lucru îl condiționează pe altul. Lucrurile par lipsite de conexiune, dar de fapt ele sunt legate, pentru că fiecare lucru este echilibrat de multe alte lucruri.

Î: Ne puteți explica mai pe larg ce înțelegeți prin mașină? Mașinile nu pot avea potențialități, ele nu pot avea speranța de a dobândi conștiință.

R: Analogiile nu pot fi complete deoarece nu pot fi duse la infinit. Și asta provine tot dintr-o limitare a minții noastre sau, dacă vrei, o limitare a

conștiinței noastre. Așa încât comparația cu o mașină nu poate fi dusă în orice direcție. Dar omul este o mașină într-un sens foarte real, foarte clar; el nu poate produce nici o acțiune de la el însuși, fiind numai o stație de transmisie, nimic mai mult, și ca atare el este o mașină. Dacă un om ar putea avea vreo idee sau ar putea face ceva fără cauze externe care să acționeze pentru el, atunci el n-ar mai fi o mașină, sau nu ar fi în întregime o mașină. Așa cum este, el este în întregime o mașină, mai ales în starea de conștiință în care ne aflăm. Și faptul că ne credem a fi într-o stare total diferită ne face și mai mecanici.

Mașina noastră nici măcar nu funcționează corect, așa că dacă un om vrea să creeze condiții favorabile pentru posibilitatea de creștere interioară care se află în el, el trebuie să devină mai întâi o mașină normală. Când auzim de mecanicitate adesea credem că, deși omul este o mașină, nu toate funcțiile lui sunt mecanice în mod egal, și nici toate activitățile umane nu sunt mecanice în mod egal. Fiecare găsește câte ceva pe care îl crede mai puțin mecanic, în funcție de vederile sau gusturile sale. În realitate toate activitățile umane sunt la fel de mecanice, nu există diferență din acest punct de vedere între a freca podelele și a scrie poezie.

În general vorbind, trebuie înțeles că este necesară o reevaluare completă a tuturor valorilor din punctul de vedere al utilității lor; fără reevaluare nu ne vom putea mișca niciodată din punctul în care suntem. Avem multe valori false - trebuie să avem curaj și să începem această reevaluare.

Î: Înțeleg că trebuie să creăm un "eu" din nimic. Ce creează "eu"-l?

R: În primul rând, cunoașterea de sine. Există o alegorie estică foarte bună care vorbește despre crearea "eu"-lui. Omul este comparat cu o casă plină de servitori, fără stăpân sau majordom care să-i supravegheze. Așa că servitorii fac ce le place; nici unul nu se ocupă de propria activitate. Casa se află într-o stare de haos complet, pentru că fiecare servitor încearcă să facă munca altuia, pentru care nu este competent. Bucătarul lucrează la grajduri, vizitiul la bucătărie, și așa mai departe. Singura posibilitate pentru a ameliora lucrurile ar fi dacă un anumit număr de servitori ar decide să-l aleagă pe unul dintre ei drept ajutor de majordom și, astfel, acesta să-i coordoneze pe ceilalți servitori. El poate face un singur lucru: să pună fiecare servitor unde îi este locul și astfel ei să înceapă să facă munca ce li se potrivește. Când s-a făcut acest lucru, există posibilitatea să vină majordomul adevărat care să-l înlocuiască pe ajutorul de majordom și să pregătească casa pentru stăpân. Nu știm ce înseamnă adevăratul majordom, sau ce înseamnă stăpân, dar putem considera că această casă plină de servitori și posibilitatea unui ajutor de majordom, ar descrie situația noastră. Această alegorie ne ajută să înțelegem începutul posibilității creării unui "eu" permanent.

Din punctul de vedere al studiului de sine și al lucrului în vederea dobândirii unui "eu", trebuie să înțelegem procesul prin care putem ajunge de la această pluralitate la unul. Este un proces complicat și are diferite stadii. Între starea prezentă de pluralitate a "eu"-rilor și cea a unui "eu" conducător pe care dorim s-o atingem, există anumite stadii de dezvoltare care trebuie studiate. Dar mai întâi, trebuie să înțelegem că există în noi anumite structuri și

fără a le cunoaște nu vom putea înțelege cum să ajungem în cele din urmă din starea noastră prezentă, în starea de "eu" unic, dacă va fi posibil pentru noi.

Vedeți, deși majoritatea "eu"-rilor noastră nu sunt conectate și nici măcar nu se cunosc unul pe altul, ele se împart în anumite grupe. Asta nu înseamnă că sunt împărțite în mod conștient; ele sunt împărțite prin circumstanțele vieții. Aceste grupuri de "eu"-ri se manifestă precum rolurile pe care un om le joacă în viața lui. Fiecare are un anumit număr de roluri: unul corespunde unui anumit set de condiții, altul altuia, etc. Omul însuși rareori sesizează aceste diferențe. De exemplu, el are un rol pentru serviciu, altul pentru acasă, și altul printre prieteni, altul dacă este interesat în sport, și așa mai departe. Aceste roluri sunt mai ușor de observat în alții decât în tine însuși. Oamenii sunt adesea atât de diferiți în condiții diferite încât aceste roluri devin foarte evidente și bine definite; dar uneori sunt ascunse mai bine sau jucate numai în interior fără nici un fel de manifestări exterioare. Toți oamenii, fie că știu sau nu, fie că doresc sau nu, au anumite roluri pe care le joacă. Această manifestare este inconștientă. Dacă ar fi putut fi conștientă, ar fi fost altfel, dar nu remarcăm niciodată cum trecem de la un rol la altul. Sau dacă remarcăm, insistăm în sinea noastră că o facem intenționat, că este o acțiune conștientă. În realitate, schimbarea este întotdeauna guvernată de circumstanțe, nu poate fi guvernată de omul însuși, pentru că el însuși nu există încă. Adesea există contradicții evidente între un rol și altul. Într-un rol spui un lucru, ai anumite vederi și convingeri clare; și apoi treci în alt rol și ai convingeri absolut diferite și spui lucruri absolut diferite, fără să-ți dai seama sau gândindu-te că o faci intenționat.

Există cauze foarte clare care împiedică omul să vadă diferența între un rol sau mască și alt rol. Aceste cauze sunt anumite structuri artificiale, numite amortizoare. Amortizor este un nume foarte bun pentru aceste dispozitive. Amortizoarele dintre vagoanele de tren previn ciocnirea, diminuează șocul. Este același lucru și cu amortizoarele dintre diferitele roluri și diferitele grupuri de "eu"-ri sau personalități. Se poate trăi cu diferite personalități fără ca ele să se ciocnească, și dacă aceste personalități nu au manifestare externă, ele vor exista în interior în același fel.

Este foarte util să încercăm să aflăm ce sunt amortizoarele; să încercăm să sesizăm cum te poți minți cu ajutorul lor. Presupunem că spui: "eu nu discut niciodată în contradictoriu". Apoi, dacă într-adevăr ai o convingere clară că nu discuți niciodată în contradictoriu, poți să discuți în contradictoriu cât îți place și niciodată să nu remarci. Acesta este rezultatul unui amortizor. Dacă ai un anumit număr de amortizoare bune, te afli în perfectă siguranță în fața contradicțiilor neplăcute. Amortizoarele sunt în întregime mecanice; un amortizor este ca un lucru de lemn, nu se adaptează, dar își joacă rolul foarte bine: te împiedică să vezi contradicțiile.

Î: Cum sunt create rolurile?

R: Rolurile nu sunt create; ele nu sunt conștiente. Ele sunt adaptări la circumstanțe.

Î: Este greu să te oprești din a juca un rol?

R: Nu se pune problema de a te opri, se pune problema de a nu te identifica.

Î: Unele roluri pot fi bune?

R: Vorbim numai despre conștientă și mecanicitate. Dacă un rol este mecanic, trebuie să-l observăm și să nu ne identificăm cu el. Cel mai dificil lucru este să te comporți în mod conștient. Începem conștient și apoi de obicei ne identificăm.

Î: Ai spus că nu-ți poți schimba nici unul dintre "eu"-ri, pentru că omul ar fi o mașină atât de bine echilibrată încât stricarea acestui echilibru ar fi dăunătoare?

R: Da, dar vorbeam de cineva care încearcă să se schimbe singur, fără vreo cunoaștere, plan sau sistem. Dar dacă lucrezi după un plan cum ar fi acest sistem, este altceva. De aceea ești sfătuit să faci anumite lucruri care nu pot produce nici un efect dăunător. Acest sistem este rezultatul experienței. Și apoi, pentru oprirea efectivă a exprimării emoțiilor neplăcute, sau oprirea imaginației și lucruri de acest gen, la început poate fi făcut foarte puțin. Dar se poate face mai mult pentru observarea de sine. Crezi că dacă te-ai decis să faci un lucru îl poți îndeplini, dar nu este așa. Lucrurile merg automat, mecanic, și nici nu observi. Dar dacă vei încerca să li te opui, atunci vei începe să observi. Deci este vorba mai mult de observare decât de vreun fel de rezultate. Nu este atât de ușor să obții rezultate.

Î: Dacă vrei să-ți oprești imaginația, n-ar trebui să existe un loc în care să-ți fixezi mintea?

R: Întotdeauna avem destule puncte asupra cărora să ne fixăm mintea, dar problema este dacă o putem fixa? Avem puterea observării, dar nu putem menține mintea asupra a ceea ce vrem. Situația este următoarea: abordăm acest studiu de sine din diferite laturi ale sale. Dacă facem puțin într-un punct, și puțin în alt punct, și puțin în al treilea punct, împreună vor produce un anumit efect, sprijinind posibilitatea de a face ceva într-un al patrulea punct. Nu putem face mai întâi un lucru și apoi altul; trebuie să începem din toate părțile.

Cât despre lupta cu imaginația, este doar sugerată ca o luptă: nu înseamnă că o putem opri. Mult mai multă energie decât avem noi este necesară pentru a opri imaginația - putem doar să încercăm să o oprim. Nu putem face nimic, putem numai să încercăm. Putem numai să începem ceva, și dacă începem multe lucruri în același timp vom obține unele rezultate. Cu acest sistem este posibil că începem din mai multe părți, și apoi rezultatele vor apărea.

Î: Când încerc să-mi amintesc de mine însumi nu pot să gândesc sau să fac nimic altceva.

R: Da, asta arată cât de greu este. La început, la primele încercări pe care le faci pentru a fi conștient de tine însuși trebuie practic să-ți folosești toate puterile mentale, așa încât nu mai rămâne nimic. Dar asta nu înseamnă că va fi mereu așa. Aceasta nu este amintire de sine adevărată; acum doar studiezi cum să faci. După cum vei afla mai târziu, conștienta poate exista fără gândire; conștienta este ceva diferit de gândire. Folosești gândirea doar pentru a da un impuls, și apoi începe să se miște în acea direcție și devii conștient fără gândire. Apoi te poți gândi la ce vrei. Dar la început desigur că va trebui să folosești această energie mentală, pentru că este singura energie controlabilă pe

care o ai, exceptând mișcările. Dar nu poți ajunge să fii conștient învârtind o roată sau alergând, așa că la început trebuie să folosești energia gândirii. Nu înseamnă că va trebui să o faci mereu - doar deschizi o ușă.

Î: De ce acest sistem nu este mai cunoscut și mai popular?

R: Nu poate fi mai popular din cauza caracterului lui negativ. Noi nu studiem calea de a dobândi, ci de a pierde. Dacă ai putea dobândi lucruri dintr-o dată, sistemul ar fi popular. Dar nu se poate promite nimic. Este greu să te aștepti ca oamenilor să le placă acest lucru, pentru că nimănui nu-i place să-și piardă iluziile. Oamenii vor lucruri pozitive fără a-și da seama de ceea ce este posibil. Vor să știe imediat unde pot ajunge. Dar mai întâi trebuie să piardă multe lucruri. Ideile acestui sistem nu pot fi niciodată populare atât timp cât nu vor fi deformate, pentru că oamenii nu vor fi de acord că sunt adormiți, că sunt mașini - oamenii care se consideră importanți se vor opune întotdeauna acestei idei.

Sistemul nu dorește să ofere idei celor care nu le doresc. Dacă oamenii au încercat alte metode și și-au dat seama de inutilitatea lor, s-ar putea să dorească să încerce acest sistem. Acest sistem este doar pentru cei care au nevoie de el. Este necesar să se înțeleagă situația omului și posibilitățile lui. După cum am spus, omul se află în închisoare. Dacă el își dă seama că se află în închisoare, ar putea dori să scape. Dar se poate teme că dacă scapă s-ar putea afla într-o situație mai rea decât înainte, și atunci să se mulțumească să stea în închisoare. Dacă se decide să scape, trebuie să înțeleagă că sunt necesare două condiții: trebuie să facă parte dintr-un număr de oameni care vor să scape, pentru că au de săpat un tunel și un om nu o poate face singur, și în al doilea rând trebuie să fie ajutați de cei care au scăpat înaintea lor. Deci, mai întâi trebuie să-și dea seama că se află în închisoare; apoi trebuie să dorească să scape; în al treilea rând, trebuie să aibă prieteni care și ei să dorească să scape; al patrulea, trebuie să aibă ajutor din afară; al cincilea, trebuie să lucreze pentru a săpa tunelul. Nici o cantitate de credință sau rugăciune nu pot săpa tunelul pentru el. Și nu știe ce va găsi când va ieși din închisoare. Sunt multe motive pentru care un om singur nu poate scăpa din închisoare. Dar douăzeci de oameni ar putea. Fiecare din ei va profita de lucrul celorlalți. Ceea ce obține unul, vor obține toți cei douăzeci.

Î: Progresăm mai mult prin procesul de eliminare decât prin cel de construire?

R: Există două etape. Mai întâi este procesul de eliminare - multe funcții mecanice nefolositoare trebuie eliminate. Apoi urmează procesul construcției.

Î: Ați spus că scopul nostru ar trebui să fie dobândirea conștienței de sine. Dar acest scop mi se pare prea mare pentru mine, pentru că nu știu ce este conștiența de sine. Cum aș putea înțelege mai bine ideea de scop adecvat?

R: Ar trebui să poți înțelege problema scopului - nu neapărat să fii capabil să dai un răspuns. Scopul este unul în general, fie că este mare sau mic. Ar fi trebuit să ajungi deja la unele concluzii, prin încercarea de a te studia, și pe baza acestor concluzii ai putea să-ți formulezi scopul. S-o luăm sub această formă: putem spune că scopul nostru este libertatea, că vrem să fim liberi? Și putem spune că acum nu suntem liberi? Este suficient pentru o formulare

generală. Dacă începem cu această formulare vom fi întotdeauna capabili să vedem unde ne aflăm. Vom putea vedea cât de departe suntem de a fi liberi, și în ce anume devenim mai liberi. Această idee a absenței libertății trebuie studiată individual de către fiecare persoană. Cu alte cuvinte, fiecare trebuie să fie capabil să vadă în ce fel nu este liber. Nu este suficient să-ți amintești cuvintele: "nu sunt liber"; este necesar să o știi foarte clar. Trebuie să-ți dai seama că în fiecare moment al vieții tale decizi să faci un lucru și faci altceva, că vrei să mergi într-un loc și în realitate mergi în alt loc, și așa mai departe. Din nou, nu trebuie luat literal, dar fiecare trebuie să-și găsească propria formă de lipsă a libertății, specifică pentru el. Când fiecare va realiza acest lucru, va fi mai ușor de vorbit despre aceasta. Fiecare va înțelege atunci că este un sclav și va vedea ce anume îl guvernează și îl conduce în realitate. Atunci va fi simplu de înțeles că scopul este libertatea; dar atât timp cât va fi mai mult teoretic, nu va servi nici unui scop util. Va servi scopului nostru de a înțelege ce vrem numai dacă vom realiza această sclavie individual, în propria noastră viață, prin propria noastră experiență practică.

Fiecare din noi trebuie să găsească în ce fel nu este liber. Vrea să știe - și nu poate ști; fie nu are timp, sau poate nu are cunoștințe pregătitoare. Vrea să fie, vrea să-și amintească de sine, vrea să "facă" într-un anumit fel, dar lucrurile se întâmplă altfel, nu cum vrea el. Când își va da seama de aceste lucruri va vedea că scopul este libertatea; și ca să fii liber, trebuie să fii conștient.

Î: Dar libertate numai pentru puțini, nu pentru întreaga lume?

R: Nu te poți gândi decât la tine. Tu nu poți să-mi dai *mie* libertate - ce folos ar fi să te gândești la mine? Dar este posibil să ajuți altă persoană să găsească ceva care-l va ajuta pe el să devină liber, dar asta numai când ai obținut tu însuși ceva, numai când tu însuși ai devenit mai liber.

Î: Cum ar putea un om să fie liber vreodată? Omul este atât de slab și sunt atât de multe forțe împotriva lui!

R: Poate fi mai liber decât este acum - mai liber comparativ cu starea lui prezentă. Privește dintr-un punct personal de vedere, nu filosofic, și vei vedea că poți fi mai liber sau mai puțin liber, pentru că sunt diferite momente în viața ta. În unele momente ești mai puțin liber, în alte momente ești mai liber. Noaptea, când dormi ești mai puțin liber decât ziua, și dacă se întâmplă un incendiu în timp ce dormi, vei muri, pentru că nu vei putea să pleci de acolo. Așa că ziua ești mai liber. Lucrurile trebuie luate simplu, nu filosofic. Desigur, dacă începem să gândim filosofic că nu există asemenea lucruri cum ar fi libertatea, atunci nu mai rămâne decât să murim.

Î: Este posibil să determinăm influențele din viață care distrug cel mai mult libertatea?

R: Influențele care ne accentuează sclavia sunt iluziile noastre, și în special iluzia că suntem liberi. Ne imaginăm că suntem liberi, și asta ne face de zece ori mai sclavi. Aceasta este principala influență cu care putem lupta. Sunt multe alte influențe cu care trebuie să luptăm, dar aceasta constituie începutul, aceasta este prima: iluziile despre poziția noastră, despre libertatea noastră. Deci întâi de toate este necesar să sacrificăm această iluzie a libertății pe care

credem că o avem. Dacă vom încerca să sacrificăm această iluzie, poate vom ajunge la posibilitatea de a fi realmente mai liberi.

Î: Ce semnificație au valorile obișnuite cum ar fi curajul, lipsa de egoism și bunăvoința, din punctul de vedere al sistemului?

R: Uneori au o semnificație foarte bună, alteori nici o semnificație. Nu te poți aștepta la o semnificație permanentă a acestor valori, pentru că viziunea obișnuită dă cuvintelor o semnificație permanentă, pe care de fapt nu o pot avea tot timpul.

Î: Are acest sistem ceva de spus despre ideea de păcat?

R: Păcatul, ca definiție generală, este "tot ce este neneesar", dar trebuie să modificăm această definiție. Păcatul este întotdeauna rezultatul slăbiciunii. Dacă trebuie să merg undeva și promit să fiu acolo la 12.30, și știu că dacă merg repede voi fi acolo la timp, dar în schimb mă opresc pe drum să mă uit la vitrine, aceasta ar constitui un păcat împotriva promisiunii mele de a fi acolo la 12.30. Totul trebuie considerat din punctul de vedere al scopului sau deciziei, în raport cu lucrul pe care ți-ai propus să-l faci într-un moment dat. Dacă ai un scop în legătură cu munca, atunci tot ce vei face împotriva muncii tale va fi un păcat. Nu va fi păcat dacă nu ai nici un scop. Nu este nici un păcat să te oprești la vitrinele magazinelor, dar dacă trebuie să fii undeva într-un anumit moment și oprirea te face să întârzi, atunci este un păcat. Putem înțelege păcatul și crima când le vom înțelege în legătura cu munca. După aceea vom putea cuprinde o viziune puțin mai amplă și să ne gândim la cei care de abia vin în muncă, apoi la cei care pot veni, și așa mai departe. Este necesar să ne apropiem de această problemă gândind în cercuri concentrice și începând cu cei care sunt în muncă sau care se cred în muncă. Iar atunci orice vor face împotriva propriei lor înțelegeri a muncii va fi cu siguranță un păcat, pentru că se vor amăgi singuri. Și ceea ce vor face ei împotriva altora din muncă, fie prin sugestie fie prin exemplu, va fi un păcat pentru că scopul lor este să ajute, nu să împiedice. Deci este posibil să înțelegi păcatul numai în legătură cu munca, mai întâi, și apoi mai târziu să-l vezi în afara muncii.

Î: Ce înseamnă când spunei că păcatul este rezultatul slăbiciunii?

R: Vedeți, în muncă cerințele cresc; multe lucruri, gradat, devin mai dificile. Iei anumite decizii, iar una dintre primele este să faci eforturi, să mergi împotriva modului obișnuit care este întotdeauna pentru evitarea eforturilor și pentru a face lucrurile cât mai ușoare posibil. Dacă încerci să muncești, iei decizia de a merge împotriva acestei tendințe, să faci lucrurile mai dificile. Din nou, dacă acest lucru rămâne mai mult o decizie mentală, dacă nu duce la nici o acțiune, este un nonsens și este, cu siguranță, un păcat împotriva ta însuși.

Î: Puteți corela cuvântul "păcat" cu cuvântul "căință"? Să presupun că această căință este total diferită de concepția care i se atribuie în mod obișnuit?

R: În muncă lucrurile rele anulează multe lucruri bune, dar lucrurile bune nu anulează lucrurile rele. Lucrurile rele pot fi anulate numai prin căință. Asta nu înseamnă că un om face ceva și apoi se căiește și își spune "Nu voi mai face acest lucru", pentru că va face din nou. Dacă faci un lucru, urma rămâne, așa

încât va fi mai ușor să o faci a doua oară, și asta va crea inerție. Uneori poți învinge această inerție prin căință, care înseamnă suferință.

Î: O numești căință în măsura în care învinge inerția?

R: Căința poate fi bună, dar nu suficient de puternică pentru a învinge inerția. Dar, dacă o învinge, atunci este "căință". Căința sinceră este o mare forță în muncă. Tendințele noastre întotdeauna ne determină să facem lucruri care sunt împotriva muncii. Ele nu îmbracă neapărat aceeași formă, ceea ce le face înșelătoare. Pot face ceva sub o anumită formă și apoi să nu continui sub aceeași formă dar în același fel. Dar dacă mă voi căi sincer și la momentul potrivit, voi putea opri această tendință.

Î: Deci căința reală înseamnă neapărat schimbare a ființei?

R: Nu aș numi-o schimbare a ființei, ci doar oprirea unei tendințe.

Î: Nu există nici o cale prin care să ajutăm omenirea?

R: Întotdeauna începem cu ideea că lucrurile ar trebui îndreptate. Dar să presupunem că un om dobândește putere și începe să îndrepte lucrurile. El le poate înrăutăți într-atât încât s-ar putea să fie nevoie să vină o putere superioară să le îndrepte din nou, și asta poate însemna distrugerea Pământului. Asta explică un alt lucru - dificultatea dobândirii a ceea ce numim puteri superioare. Este ca și cum o anumită minte conștientă te împiedică să dobândești puteri superioare, pentru că imediat ai vrea să abuzezi de ele. Pare ca și cum vei putea obține aceste puteri numai când aceste minți superioare sau ființe conștiente vor fi sigure că nu vei interfera. Dar nu există observator conștient - există legi, și ele sunt în tine. Există un fel de frâne automate în tine, care te vor împiedica să interferezi.

Î: La ce bun să ai aceste puteri dacă nu le poți folosi?

R: La un moment dat forțele din lume vor trebui să ducă o luptă între ele, dar puterile superioare nu doresc să interfere, evident din anumite motive foarte clare. Dacă partea pozitivă - cea opusă haosului - va fi suficient de puternică, atunci ea va învinge. Dacă va fi slabă, va trebui să fie distrusă, iar atunci poate va apărea ceva nou. Există multe aluzii la această idee în Biblie - sau poate sunt numai alegorii. Totul arată că lucrurile trebuie să fie disputate la un anumit nivel - deci nu va putea fi nici o interferență.

Î: Ați spus că un om nu are voință. Atunci cum se numește când o persoană face un efort real să învingă un obicei, sau să nu facă ce i-ar place să facă?

R: Este fie o atracție către ceva, fie o repulsie față de ceva. Fie îi este frică de ceva, fie îi displace ceva și asta creează repulsie; sau cineva i-a spus că ar putea dobândi ceva și asta creează atracție. Nu este în el, este în lucruri. Lucrurile îl atrag sau îl resping, dar el numește asta voința lui.

Î: Deci poate fi privită atunci ca fiind total lipsită de valoare?

R: Este mecanică; nu are nici o valoare. Poate avea o valoare obiectivă, în sensul că el poate obține ceva în sens material. Dar nu acesta este efortul despre care vorbesc. Eforturile încep numai de la un singur lucru - efortul de a te trezi.

Î: Poate omul dezvolta conștientă prin propriile eforturi?

R: Nu, nu o poate face numai prin propriile eforturi. Întâi de toate trebuie să aibă o anumită cunoaștere, și o anumită explicare a metodelor; și sunt multe alte dificultăți în plus. Omul este o mașină, o mașină care lucrează sub influențe externe. Această mașină a omului 1, 2, sau 3 nu se cunoaște pe ea însăși, dar când omul începe să se cunoască, deja devine o mașină diferită. Astfel începe dezvoltarea. Dar nu poate dobândi cunoașterea necesară de unul singur.

Î: Când spunei că observarea de sine este calea spre conștiință de sine, trebuie să te observi chiar în timpul experienței?

R: Cât de mult poți. La început poate părea dificil, dar foarte curând vei vedea că este posibil. Când îți vei da seama că poți să gândești cu o parte a minții și să observi cu altă parte, nu vor mai fi complicații sau confuzii.

Î: Primul pas ar fi să încercăm și să înțelegem clar că nu știm nimic?

R: Ar fi foarte util dacă s-ar putea, dar nu putem face asta, deoarece suntem atât de siguri de atât de multe lucruri.

Î: Este acesta un lucru spre care să țințești?

R: Putem ținti spre el cât ne place, dar nu-l putem dobândi niciodată pe calea obișnuită. Dacă învățăm lucruri noi despre noi înșine, lucruri pe care nu le știam înainte, după aceea putem compara ceea ce știam înainte cu ceea ce am învățat acum. Fără comparații nu putem dobândi nimic.

*

Ultima dată am explicat împărțirea omului în șapte categorii. Această împărțire, legată de ideea posibilei evoluții a omului, dă o metodă foarte bună pentru înțelegerea diferențelor dintre diverse lucruri sau a clasificării lor. De exemplu, de la început luăm diferitele manifestări ale omului în diferite câmpuri de activitate, în religie, știință, artă și așa mai departe, și încercăm să le privim din punctul de vedere al acestei împărțiri în șapte categorii. Veți vedea imediat că dacă există șapte categorii de oameni, trebuie să fie, în mod corespunzător, șapte categorii pentru orice aparține omului. Nu cunoaștem omul 5, 6 sau 7 dar cunoaștem diferența dintre omul 1, 2 sau 3, și putem înțelege cu ușurință că religia omului Nr.1, oricum s-ar numi, va fi o religie primitivă, simplificată în toate sensurile. Divinitățile vor fi simple, virtuțile vor fi simple și păcatele vor fi simple - totul va fi simplu, pentru că omului Nr. 1 nu-i place să gândească mult. Religia sentimentală, emoțională, plină de iluzii și imaginație, va fi religia omului Nr. 2. Iar religia compusă din teorii, cuvinte și definiții pentru orice va fi religia omului Nr. 3. Sunt singurele feluri de religie pe care le cunoaștem, deși dacă există oameni de nivele superioare, trebuie să existe și religia omului Nr. 5, religia omului Nr. 6 și religia omului Nr. 7.

La fel este și cu arta - există arta Nr. 1, artă Nr. 2 și artă Nr. 3, și altceva nu mai știm. Dar există unele opere de artă care au rămas din vremuri foarte vechi care în mod evident aparțin oamenilor cu conștiință superioară. Dacă găsim asemenea lucrări de artă, vom vedea că nu le înțelegem, sunt peste nivelul nostru. Din acest punct de vedere toată arta obișnuită, arta omului Nr. 1, 2 sau

3, este numită artă subiectivă pentru că este bazată numai pe o înțelegere subiectivă sau o simțire subiectivă a lucrurilor.

În știință este și mai ușor de înțeles diferența. Bineînțeles tot ceea ce cunoaștem este știința Nr. 1, 2 și 3. Aceasta folosește actuala stare de conștiință a omului și funcțiile prezente ca un instrument pentru a obține anumite rezultate. Știința Nr. 4 va începe cu perfecționarea instrumentelor. Dacă trebuie să lucrezi în orice ramură a științei, vei avea un anumit instrument pentru acest lucru și vei obține anumite rezultate. Dar să presupunem că poți avea un instrument mai bun; imediat vei obține rezultate mai bune. Deci știința Nr. 4 este legată de perfecționarea instrumentului de cunoaștere, de perfecționarea funcțiilor omului și a stării de conștiință.

Î: Ne puteți spune mai mult despre ce înseamnă omul Nr.1, 2 și 3?

R: Se referă la centrul de greutate în momentul deciziilor importante. Omul Nr. 3 va acționa după teorie, omul Nr. 2 pe baza preferințelor și aversiunilor emoționale, omul Nr.1 pe baza preferințelor și aversiunilor fizice.

Î: Pentru a înțelege exemplele de artă conștientă trebuie să ai o cunoaștere pe care o persoană medie nu a obținut-o?

R: Nu numai cunoaștere, ci cunoaștere și ființă. Sunt două aspecte din noi care trebuie dezvoltate.

Vorbind despre cunoaștere și ființă este necesar să pornim de la început. Încearcă să te gândești cum priveai aceste lucruri, care era atitudinea ta relativă la aceste două idei înainte de a fi întâlnit sistemul. Toți suntem în aceeași poziție. Vrem cunoaștere, dar nu realizăm că există obstacole în noi care ne împiedică să dobândim această cunoaștere.

Voi începe cu mine. Înainte de a întâlni sistemul am citit foarte mult și am făcut multe experimente. Din aceste experimente am obținut stări interesante, am înțeles mai multe legi, și natural, doream o continuare a acestor stări. Dar am văzut că pentru asta era necesară mai multă cunoaștere. Apoi am întâlnit acest sistem. În sistem un accent special era pus pe *ființă*. După acest sistem nu este posibilă mai multă cunoaștere până când ființa ta nu se schimbă.

Curând după ce am auzit despre cunoaștere și ființă, grupurile noastre s-au împărțit în două tabere. Prima tabără susținea că totul era schimbarea ființei, că prin schimbarea ființei vom obține mai mult din cunoașterea pe care deja o avem. A doua tabără (căreia cred că îi aparținem doar eu) susținea că în chiar starea prezentă a ființei noastre putem obține mai multă cunoaștere decât avem, că nu suntem atât de saturați cu cunoaștere încât să nu mai putem absorbi.

Mai târziu am înțeles că ambele sunt necesare. Să luăm exemplul a doi oameni: unul cunoaște cele patru operații aritmetice, celălalt nu. Natural, primul va fi într-o poziție mai bună, deși nivelul lor de ființă este același. Cu cât un om știe mai multă matematică, cu atât mai bună va fi poziția lui într-o anumită profesiune. Deci cunoașterea poate crește chiar cu aceeași ființă. Și el poate ști mai mult nu numai în matematică; poate ști multe alte lucruri, poate avea o cunoaștere psihologică mai bună.

Pe de altă parte, observi că dacă oferi cunoștințe (vorbesc de cunoștințe psihologice) la două persoane, una primește în timp ce cealaltă nu poate.

Evident ființa lui nu este pregătită. Deci oamenii nu sunt în aceeași poziție din această privință.

Relația dintre cunoaștere și ființă este o problemă foarte importantă. Aș vrea să vă gândiți la ea și să înțelegeți ceea ce am spus până acum. Încercați să găsiți exemple proprii. Cunoașterea poate duce foarte departe. Problema este, o poți primi? O poți asimila? Un tip de cunoaștere îl putem obține, altul nu, așa că nu putem vorbi în general despre asta. De exemplu, să luăm cunoașterea psihologică: așa cum suntem putem învăța foarte mult, și anumite lucruri pot deveni mult mai clare. Dar în fiecare moment cunoașterea unui om depinde de ființa lui. Asta este ceea ce nu înțelegem noi. Un om poate obține atâta cunoaștere cât îi permite ființa lui, altfel cunoașterea lui va fi numai cuvinte. Dacă această cunoaștere este dată mai multor oameni, unii dintre ei o obțin, alții nu. De ce? Evident din cauză că ființa lor este diferită.

Î: Nu înțeleg prea clar ce este "ființa".

R: Este *tu*, ceea ce ești tu. Cu cât te cunoști mai mult, cu atât mai mult îți cunoști ființa. Dacă n-ai fi învățat niciodată că ai ființă, ființa tuturor ar fi fost aceeași pentru tine. Cineva care n-a auzit niciodată de amintirea de sine, întrebat fiind, va spune că-și poate aminti de el însuși. Aceasta este o ființă. Altul știe că nu-și amintește de sine - aceasta este o ființă diferită. Al treilea începe să-și amintească de sine - aceasta este o a treia ființă. Astfel trebuie pusă problema.

Înțelegem diferența dintre lucruri, dar în gândirea obișnuită nu înțelegem diferența de ființă. Ce învățăm în acest sistem? În primul rând că nu suntem unul, că avem multe "eu"-ri, că nu există un "eu" central care să conducă. Aceasta este starea ființei noastre. Rezultatul este mecanicitatea - noi suntem mașini. Dacă izbutim să fim mai puțin mecanici, mai puțin divizați în interiorul nostru, dacă izbutim să avem mai mult control de sine, va însemna că ființa noastră s-a schimbat.

Când am întâlnit acest sistem, el mi-a demonstrat că schimbarea ființei era necesară, pentru că noi nu suntem ceea ce credem noi a fi. Dacă am fi fost ceea ce credem că suntem - dacă aveam conștiință, voință, dacă am fi putut "face", atunci ar fi fost necesară numai cunoașterea. Dar noi toți ne credem diferiți de ceea ce suntem în realitate. Și exact această diferență între ceea ce suntem și ceea ce credem că suntem este cea care arată ce lipsește în ființa noastră. Așa încât două lucruri sunt necesare: schimbarea cunoașterii și schimbarea ființei.

Î: Dar noi tot timpul ne schimbăm!

R: Nu, ne aflăm într-o cameră, alergând dintr-un colț într-altul, nu schimbându-ne. Într-un colț credem că suntem un lucru, în altul ne credem diferiți. Nu ne putem schimba numai pentru că am alergat dintr-un colț în altul. Ceea ce pare schimbare este schimbare prin imitație, schimbarea condițiilor, preferințelor și aversiunilor.

Această stare de conștiință în care suntem acum, se mișcă mereu în sus și în jos. "Jos" înseamnă că suntem mai aproape de somn, "sus" înseamnă că suntem mai aproape de posibilitatea trezirii. Nu suntem niciodată în exact

aceeași stare, dar aceste mici schimbări înseamnă numai a marca timpul în același loc.

După cum vezi, evoluția omului este foarte posibilă, dar este posibilă numai prin schimbarea cunoașterii și schimbarea ființei, iar schimbarea ființei înseamnă dobândirea conștiinței. Nu poate veni de la sine, nu se poate "întâmpla".

Î: Poți dobândi cunoaștere de sine prin observarea de sine?

R: Observarea de sine este legată de anumite practici clare. Dacă vei începe numai să observi cum se întâmplă lucrurile, îți vor scăpa multe lucruri; dar dacă vei încerca să lupți împotriva micilor obișnuințe, vei începe să vezi dintr-o dată multe lucruri, pe care de obicei nu le remarci. Fiecare are multe mici obiceiuri: obiceiuri de mers, obiceiuri de a-și mișca mâinile, obiceiuri de a sta așezat, de a sta în picioare, de a vorbi într-un anume fel. Această luptă nu urmărește anumite rezultate ci este mai mult pentru observare de sine. Poate mai târziu îți vei da seama că trebuie să înlături unele obiceiuri, dar în prezent această luptă va fi mai mult pentru studiul de sine.

În același timp, dacă vrem să dezvoltăm conștiința și să ne perfecționăm funcțiile, chiar de la începutul observării de sine suntem sfătuiți să încercăm și să oprim unele dintre funcțiile noastre care nu doar că sunt fără folos, ci efectiv dăunătoare. De exemplu, observându-te, mai ales observând funcția emoțională, încearcă să oprești cât mai mult posibil orice exprimare a emoțiilor negative. Multe dintre viețile oamenilor practic constau în așa ceva; ei își exprimă emoțiile negative în orice moment posibil, cu orice ocazie, fie că este cazul sau nu; pot găsi întotdeauna câte ceva rău în orice. Tendința de bază a omului Nr. 1, 2, sau 3, este de a-și exprima imediat toate emoțiile negative. Dacă va face un efort de a opri această exprimare, va obține material pentru observare, și se va vedea pe el însuși dintr-un unghi total diferit. Dacă va face efort serios în această direcție, foarte curând va fi convins că nu are voință, pentru că este un lucru dintre cele mai dificile să oprești exprimarea emoțiilor negative. În același timp este o necesitate.

Altă funcție nefolositoare este vorbirea: vorbim prea mult. Vorbim, și vorbim, și vorbim, și niciodată nu ne dăm seama cu adevărat. În general credem că vorbim foarte puțin, mult prea puțin, dar în special cei care vorbesc cel mai mult cred că ei nu vorbesc niciodată. Este un subiect foarte util de observat. Vei vedea cum îți trec zilele, câte lucruri mecanice spui în anumite condiții, cât de multe alte lucruri mecanice în alte condiții. Îți vei da seama că tot vorbești și vorbești și vorbești pentru că îți face plăcere, sau îți umple timpul. Este necesar să observi și să încetezi cel puțin o parte din aceste discuții nenecesare. Vorbirea, imaginația, minciuna și exprimarea emoțiilor negative sunt de fapt funcțiile noastre de bază.

Acum dacă veți dori să mă întrebați ceva, voi încerca să explic. Trebuie să încercăm nu doar să studiem aceste idei în forma în care ele sunt date ci și să le aplicăm în legătură cu diferite probleme. Ele furnizează chei bune pentru soluția multora dintre ele.

Î: Când vorbești despre minciună vă referiți la ceea ce spunem sau și la gândurile noastre?

R: În prezent este suficient să ne oprim la ceea ce spunem. Mai târziu va trebui să ne studiem și gândurile - adică minciuna față de noi înșine. Este același lucru, dar trebuie să începem cu lucrurile pe care efectiv le spunem, și la început minciuna va necesita un anumit efort pentru a verifica. Vorbim întotdeauna despre lucruri pe care nu le știm. Nu o numim minciună - astfel ne eschivăm, îi dăm câte un nume bun, și astfel o putem accepta.

Î: Aș vrea să știu mai exact ce se înțelege prin ființă? Am înțeles că este ceva mai permanent care se opune unui fel de colecții schimbătoare de "eu"-ri.

R: Nu o complica prea mult. Tot ce ține de tine este ființa ta. Cunoașterea este separată. Poți vizualiza separat tot ceea ce știi, dar tot ceea ce ești, separat de ceea ce știi, este ființa ta. În această împărțire tu te compui din două lucruri: ceea ce știi și ceea ce ești. Din punctul de vedere al dezvoltării, ideea este că lucrul asupra cunoașterii nu este suficient fără lucrul asupra ființei. Cunoașterea este limitată de ființă. În starea în care ești, dacă vei dobândi mai multă cunoaștere nu vei fi capabil să o folosești, să o înțelegi, să faci conexiuni. Dezvoltarea cunoașterii nu este suficientă, pentru că la un anumit moment trebuie să se oprească, și în loc să te ducă înainte te va duce înapoi, pentru că dacă dobândirea cunoașterii tale nu va fi urmată de schimbarea ființei, toată această cunoaștere se va deforma în tine. Și atunci cu cât mai multă cunoaștere vei acumula, cu atât va fi mai rău pentru tine.

Î: Ce rol joacă ființa în dobândirea cunoașterii?

R: Ființa este starea ta. Într-o stare poți dobândi o anumită cunoaștere, dar dacă se dezvoltă altă stare poți acumula mai multă cunoaștere. Dacă ești divizat în "eu"-ri diferite, care se contrazic unele pe altele, este foarte dificil să acumulezi cunoaștere, pentru că fiecare parte o va acumula și o va înțelege în felul ei, și nu vei putea avea prea multă înțelegere. Dacă vei deveni unul, cu siguranță va fi mai ușor să acumulezi cunoaștere, să ți-o amintești și să o înțelegi. Ființa înseamnă stare, condiții interioare, toate împreună, nu separat.

Î: Ființa noastră nu crește prin cunoaștere?

R: Nu, ființa nu poate crește de la sine. Cunoașterea, chiar cunoașterea foarte bună, nu poate face ființa să crească. Trebuie să lucrezi asupra cunoașterii și asupra ființei separat, altfel vei înceta să mai înțelegi cunoașterea pe care o dobândești. Lucrul asupra ființei constituie o muncă diferită - este necesar un efort diferit.

În general vorbind, știm mai mult despre cunoașterea noastră decât despre ființa noastră. Știm cât de puțin știm despre noi înșine; știm cum, în fiecare moment, facem greșeli în orice; știm că nu putem prevedea lucrurile, că nu putem înțelege oamenii, că nu putem înțelege lucrurile. Știm toate astea și ne dăm seama că toate sunt rezultatul insuficienței noastre cunoașteri. Dar nu înțelegem diferența dintre ființa oamenilor. Este util să iei o bucată de hârtie și să descrii din ce se constituie ființa noastră. Atunci vei vedea că nu poate crește de la sine. De exemplu o trăsătură a ființei noastre este aceea că suntem mașini, alta - că trăim doar într-o mică parte a mașinii noastre; o a treia - această

pluralitate despre care am vorbit la prima lectură. Spunem "eu", dar acest "eu" este diferit în fiecare moment. Avem multe "eu"-ri, toate la același nivel și nu există un "eu" central pentru coordonare. Aceasta este starea ființei noastre. Nu suntem niciodată unul și niciodată același. Dacă vei descrie toate aceste trăsături vei vedea ce ar constitui o schimbare a ființei și ce poate fi schimbat. În fiecare trăsătură particulară este ceva care se poate schimba; și o mică schimbare într-o trăsătură va însemna și o schimbare în alta.

Cu cât te cunoști mai mult, cu atât mai mult îți vei cunoaște ființa. Dacă nu te cunoști, nu îți cunoști ființa. Și dacă rămâi la același nivel al ființei nu vei putea acumula mai multă cunoaștere.

Î: Pentru a munci asupra ființei, este necesar să ne ocupăm tot timpul unei zile, să nu risipim nici un pic de timp?

R: Vrei să începi cu imposibilul. Începe cu ceea ce este posibil; începe cu un pas. Încearcă să faci puțin, și rezultatele îți vor arăta. Întotdeauna există o limită, nu poți face mai mult decât poți. Dacă vei încerca să faci prea mult, nu vei mai face nimic. Dar puțin câte puțin, vei vedea că sunt necesare gândirea corectă, atitudini corecte. Este nevoie de timp, deoarece atât de mult timp oamenii au fost în puterea emoțiilor negative, imaginației negative, minciunii, identificării, și lucruri de acest fel. Dar puțin câte puțin aceste lucruri vor dispărea. Nu poți schimba totul dintr-o dată.

Întotdeauna trebuie să te gândești la pasul următor - numai un pas. Putem înțelege pasul următor ca ajungând să fim puțin mai stăpâni pe noi înșine decât acum. Când am înțeles asta, ne putem gândi ca ajungând să fim și mai stăpâni pe noi înșine, dar nu complet; nu până la capăt.

Î: Vom putea fi capabili să apreciem schimbarea ființei noastre fără a ne înșela?

R: Da, dar înainte de a fi capabil să apreciezi schimbarea, trebuie să-ți cunoști ființa așa cum este ea acum. Când vei cunoaște majoritatea trăsăturilor ființei tale, vei fi capabil să vezi schimbările. Putem să ne apreciem nivelul ființei prin instabilitatea "eu"-lui nostru - ceea ce numim noi "eu" - pentru că la un moment dat o parte din noi spune "eu", în alt moment o altă parte. Dacă vei observa bine, vei vedea cât de diferit ești, chiar în cursul unei singure zile. Într-un moment te hotărăști să faci un lucru, în alt moment alt lucru. Această schimbare continuă chiar în cursul a douăzeci și patru de ore arată clar nivelul ființei noastre.

Î: De ce anume depinde diferența de nivel printre oameni obișnuiți, adormiți?

R: Depinde de încredere. Există oameni mai de încredere și oameni în care nu poți avea multă încredere. Asta este adevărat și în lucru. Oamenii care nu sunt de încredere nu pot obține mult.

Î: Începem toți la același nivel?

R: Mai mult sau mai puțin, dar există variații. Lucrul de bază este încrederea.

Î: Cum poți să-ți dezvolti ființa?

R: Tot ceea ce ai învățat, tot ceea ce ai auzit despre posibilitatea dezvoltării, totul se referă la ființă. În primul rând dezvoltarea ființei înseamnă trezire, atâta timp cât principala trăsătură a ființei noastre este aceea că suntem

adormiți. Încercând să ne trezim, ne schimbăm ființa; acesta este primul punct. Apoi sunt multe alte lucruri: crearea unității, neexprimarea emoțiilor negative, observarea, studiul emoțiilor negative, încercarea de a nu te identifica, încercarea de a evita vorbirea inutilă - toate acestea înseamnă lucru asupra ființei. Este adevărat că în acest fel acumulezi o anumită cunoaștere, dar dacă este o cunoaștere numai intelectuală este pusă separat. Ființa este "putere", putere de a "face"; și puterea de a "face" este puterea de a fi altfel.

Î: Nu înțeleg distincția între cunoaștere și ființă, când ele lucrează împreună. Se pare că în studiul de sine sunt atât de amestecate încât este greu de văzut care este una și care este cealaltă.

R: Da, dar în același timp este posibil. Știm ce înseamnă cunoaștere. Știm că această cunoaștere este relativă și depinde de capacitățile noastre. De fapt putem acumula suficientă cunoaștere cu care să începem în starea noastră prezentă; dar foarte curând vom realiza că pentru a acumula mai multă cunoaștere, o cunoaștere mai profundă sau mai vastă a lucrurilor pe care vrem să le înțelegem cu adevărat, trebuie să ne schimbăm ființa, deoarece capacitățile noastre prezente de acumulare a cunoașterii sunt foarte limitate. Deci chiar din punctul de vedere al acumulării cunoașterii ajungem la necesitatea schimbării ființei, altfel vom avea numai cuvinte și nu vom ști ce înseamnă ele.

Î: Ideile sistemului au vreo valoare din punctul de vedere al schimbării ființei?

R: Ideile în sine nu pot produce schimbarea ființei. Efortul tău trebuie să meargă în direcția corectă, și un lucru trebuie să corespundă altuia. Faci un efort într-o direcție și trebuie să faci un efort și în cealaltă direcție. Nu poți schimba nimic fără un sistem; chiar și cu un sistem este dificil.

Î: Ce se înțelege prin "lucru"?

R: "Lucrul", în sensul în care folosim acest cuvânt în sistem, înseamnă munca pentru dobândirea cunoașterii și pentru studiul schimbării ființei. Trebuie să ai un obiectiv clar și să muncești pentru el, așa că "lucrul" include dobândirea cunoașterii și a controlului de sine pentru atingerea obiectivului.

Î: De ce natura a făcut omul incomplet, l-a lăsat la jumătate de drum?

R: Este o întrebare bună atâta timp cât nu înțelegi ce poate dobândi un om. Când vei înțelege, îți vei da seama că aceste lucruri pot fi dobândite numai prin propriile eforturi ale omului. Ceea ce poate fi dezvoltat în om este conștiința și voința și ele pot fi dezvoltate numai dacă omul realizează că nu le posedă. Când va realiza acest lucru, va vedea că ele nu pot fi decât dobândite, nu dăruite. Omul este creat în unicul fel în care putea fi creat. Tot ce se putea oferi s-a oferit; nimic mai mult nu poate fi oferit. Altfel ar fi ca și cum ai lua un om de pe stradă și l-ai face general; el n-ar ști ce să facă. Este un subiect de dezbătut, nu ni se pot da acele calități, trebuie să le câștigăm sau să le cumpărăm. Este singura cale de a le dobândi.

Cunoașterea reală, cunoașterea obiectivă este cunoașterea care vine de la o minte superioară. O asemenea cunoaștere ne arată cum să studiem omul, cum să studiem universul, și de asemenea cum să fie studiat primul în legătură cu al doilea. Prin cunoaștere obiectivă este posibil să se cunoască lumea reală, utilizând principiile relativității și scării și cunoscând cele două legi fundamentale ale universului: Legea lui Trei și Legea lui Șapte.

Apropierea de cunoașterea obiectivă se face prin studiul limbajului obiectiv. Dacă vă amintiți, am spus că studiul acestui sistem începe cu studiul unui nou limbaj, și am dat mai multe exemple: centri, împărțirea omului în Nr. 1, 2, 3, 4, 5 și așa mai departe, identificarea, considerarea, amintirea de sine. Toate sunt expresii ale acestui limbaj.

Pasul următor este studiul de sine, studiul mașinii umane și înțelegerea locului omului în univers. Această cunoaștere de sine este și un scop și un mijloc.

Dar, după cum am spus, dacă un om vrea să se dezvolte, nu este suficientă numai cunoașterea; el trebuie să lucreze și pentru a-și schimba ființa. Doar că schimbarea ființei este atât de dificilă încât ar fi aproape imposibilă, dacă n-ar exista cunoașterea care să-l ajute pe om. Așadar cunoașterea și ființa trebuie să crească alături, deși una este complet separată de cealaltă. Nici cunoașterea, nici ființa luate separat nu pot oferi o cunoaștere corectă, deoarece înțelegerea este rezultanta unei creșteri simultane a cunoașterii și ființei.

Creșterea cunoașterii înseamnă o trecere de la particular la general, de la detalii la întreg, de la iluzoriu la real. Cunoașterea obișnuită este întotdeauna o cunoaștere a detaliilor fără cunoașterea întregului, o cunoaștere a frunzelor, sau a nervurilor și zimților frunzelor, fără a cunoaște copacul. Cunoașterea reală nu îți arată doar un anumit detaliu ci și locul, funcția și înțelesul acestui detaliu în legătură cu întregul.

Î: Dacă această cunoaștere există pe diferite niveluri, atunci noi putem obține numai cunoașterea de pe nivelul nostru?

R: Desigur, dar dacă am avea toată cunoașterea pe care am putea s-o obținem pe nivelul nostru, nivelul nostru s-ar schimba. Problema este că nu avem toată cunoașterea accesibilă nouă pe nivelul nostru - avem prea puțin.

Î: Cunoașterea poate fi dată numai în legătură directă cu lucrul?

R: De la început vi s-au dat unele idei și vi s-au spus anumite lucruri despre mașina umană, de exemplu, despre cele patru funcții, despre diferite stări de conștiință, despre faptul că trăim într-o stare care fluctuează în sus și în jos, uneori mai aproape de conștiința de sine, alteori mai aproape de somn. Când ați auzit aceste lucruri vi s-a spus și să le verificați pentru voi înșivă; dar numai când veți înțelege fiecare funcție și veți descoperi propriile sentimente și senzații legate de fiecare din ele, atunci vor deveni cunoaștere.

Ființa este ceva complet separat. Puteți face toate eforturile posibile în starea prezentă, și totuși să simțiți că s-ar putea scoate mai mult din cunoașterea voastră, dar ființa voastră nu este corespunzătoare. Așa că va fi necesar să lucrați asupra ființei, să o faceți mai puternică, mai precisă. După aceea, din aceleași cuvinte veți putea extrage mai multă cunoaștere.

Î: Dacă înțelegerea este rezultatul cunoașterii și al ființei, nu pot vedea totuși cum se combină ele.

R: În orice moment când înțelegi ceva, înțelegerea ta va fi o combinație între cunoașterea și ființa ta. Înțelegerea este un rezultat al experienței, o anumită experiență în ființă și o anumită experiență în cunoaștere.

Î: Nu-mi este încă destul de clar; ce înțelegeți prin ființă și stare a ființei?

R: În loc să cauți definiții, încearcă să găsești ilustrări. Ființa unui om reprezintă tot ceea ce este el. Multe lucruri intră în ființă. Poți fi mai conștient sau mai adormit, mai divizat sau mai întreg, mai interesat de unele lucruri și mai puțin interesat de altele. Poți să minți mai mult sau să minți mai puțin, să-ți displacă minciuna sau să minți fără nici o jenă, să fii mai consecvent sau mai puțin consecvent, să ai un sentiment de mecanicitate sau nu. Poți să nu ai conflicte mari în tine însuși sau poți să fii alcătuit din conflicte, să ai comparativ puține emoții negative sau să fii cufundat în emoții negative. În general, starea ființei înseamnă o consecvență mai mare sau mai mică în acțiuni. Când un lucru îl contrazice pe altul prea mult, înseamnă ființă slabă. Nu ne dăm seama că dacă un om este foarte inconsecvent, atunci cunoașterea lui nu va fi demnă de încredere. Dezvoltarea unei singure laturi, fie cunoașterea, fie ființa, dă rezultate foarte proaste.

Ființa include toate puterile, tale de a "face". Cunoașterea este numai auxiliară; poate ajuta. Dar pentru a ne schimba ființa - și aici intervine cunoașterea - trebuie mai întâi să vedem și să înțelegem starea noastră prezentă. În măsura în care începem să înțelegem starea ființei noastre, începem să învățăm ce să facem cu noi înșine.

Î: Ce ați vrut să spuneți prin faptul că dezvoltarea doar a cunoașterii sau doar a ființei dă rezultate proaste?

R: Poate fi de ajutor dacă-ți spun cum am auzit prima dată de acest lucru. Când cunoașterea se dezvoltă dincolo de ființă, rezultatul va fi un "yoghin slab" - un om care știe totul și nu poate face nimic. Dacă ființa se dezvoltă dincolo de cunoaștere, rezultatul va fi un "sfânt prost" - un om care poate face totul și nu știe ce face.

Dacă vei compara acest sistem cu altele, vei vedea că diferența față de alte sisteme, filosofice sau de alt fel, constă tocmai în importanța acordată acestei idei de ființă. Alte sisteme sunt interesate de cunoaștere și comportament. Ele presupun că, așa cum suntem, putem ști mai mult sau ne putem purta diferit. În sistemele religioase "credința" și "comportamentul" sunt în general privite ca fiind voluntare. Poți să fii bun sau rău - este arbitrar. Dar acest sistem merge pe ideea diferitelor nivele ale ființei. La actualul nostru nivel de ființă există o anumită cunoaștere, un anumit comportament, o anumită credință, toate determinate de ființă. Dar mai întâi vine cunoașterea - oricât de puțin am ști. Începeți să vă studiați: vă dați seama că sunteți mașini dar puteți deveni conștienți. Mașina începe la un anumit nivel al ființei. Tot ce poate ea să facă sau nu, este dependent de acest nivel. Încercați să înțelegeți ce semnifică ființa, nivelele ființei, schimbarea ființei. Acest sistem spune că totul - forțe, energii, diferite feluri de activitate - toate depind de nivelul ființei. Nu putem ști mai

mult din cauza nivelului ființei noastre. În același timp cea mai mică diferență în nivelul ființei va deschide noi posibilități de a cunoaște și de a "face". Toate puterile noastre sunt determinate de nivelul ființei noastre.

Î: Să înțeleg că am fi toți la același nivel?

R: Da, în comparație cu omul Nr. 4. Dar există unii care se află mai departe de nivelul omului Nr. 4 și alții care se află mai aproape de el. Ca în orice altceva există grade. Este o distanță mare între cele două nivele, dar există și stări intermediare. La fel este și în interiorul nostru: fiecare din noi poate fi diferit în momente diferite.

Există o ușoară diferență între oameni, dar nu este suficient pentru a măsura ființa. Toți oamenii normali sunt născuți la același nivel și au aceleași posibilități. Nimeni nu se poate naște mai sus de nivelul obișnuit. Nu putem dobândi nimic fără un antrenament special. Micile diferențe dintre oameni, sunt diferențe în funcții, dar diferența reală a ființei este diferența de stare de conștiență. Diferența în funcții este o diferență unilaterală.

Î: Puteți explica mai mult despre gradele care există între noi și omul Nr. 4? Aș vrea să înțeleg.

R: Este o întrebare bună și o vei putea înțelege observându-i pe ceilalți și pe tine însuși. Există oameni Nr. 1, 2 și 3 care nu sunt deloc interesați de posibilitatea dezvoltării sau de dobândirea cunoașterii sau de orice lucru de acest gen. Apoi vin cei care au posibilitatea unei anumite înțelegeri, dar aceasta se mută de la un lucru la altul - nu este un interes direcționat. Apoi poate fi interesul direcționat, începutul centrului magnetic, întâlnirea cu influența C și așa mai departe. Așa că omul Nr. 1, 2, sau 3 poate fi foarte diferit - poate fi mai aproape de posibilitățile de dezvoltare, mai departe de aceste posibilități, sau chiar fără nici un fel de posibilități.

Î: Cum poți înțelege ce știu alți oameni fără să fii la același nivel?

R: Vrei să spui cine poate învăța pe alții, în cine poți avea încredere și așa mai departe? La nivelul la care suntem putem aprecia ce știu alții, dar nu ființa lor. Putem vedea fără să greșim cine știe mai mult. Dar despre ființă, sunt foarte posibile greșeli. Să presupunem că întâlnești pe cineva care știe mai mult decât tine, dar îl suspectezi că ființa lui ar fi inferioară. Vei greși, pentru că nu este treaba ta să-i judeci ființa. Lasă-i ființa în pace și încearcă să înveți de la el. Nu suntem capabili să vedem nivele ale ființei superioare nouă; putem aprecia nivelul ființei numai la același nivel ca al nostru sau inferior. Este important să îți minte acest principiu.

Î: Este acest sistem un sistem de cunoaștere?

R: Acest sistem nu este atât un sistem de cunoaștere, cât un sistem de gândire. Arată cum să gândești altfel, de ce este mai bine să gândești altfel. A gândi altfel înseamnă a gândi în categorii diferite.

Există un obstacol în calea noastră: nu știm ce înseamnă "a ști". Trebuie să înțelegem ce înseamnă a ști; asta ne va ajuta să înțelegem ce înseamnă a gândi în categorii noi.

Î: Care este originea acestui sistem?

R: Nu voi vorbi despre detalii, ci despre principiu – despre care ar trebui să fie originea lui, în principiu. Pentru a servi unui scop util, pentru a avea vreo greutate, o învățătură trebuie să vină de la oameni cu o minte superioară nouă, altfel nu va ajuta și noi vom rămâne la același nivel. Dacă o învățătură vine de la un nivel superior, ne putem aștepta la ceva. Dacă vine de la același nivel ca al nostru, nu ne putem aștepta la nimic. Avem suficient material pentru a face o evaluare. Ne putem întreba: a fost inventat la același nivel ca al nostru sau la un nivel diferit? Dacă materialul de care dispunem nu este suficient pentru a ne ajuta să apreciem, va trebui să așteptăm. Dar trebuie să judecăm singuri. Dacă eu vă voi spune ceva despre acest lucru, nu veți putea verifica. Este util să vă gândiți la asta; numai voi singuri trebuie să vă găsiți răspunsurile.

Î: A fost transmis de-a lungul vremurilor?

R: Cum puteți verifica asta?

Î: Vă voi crede pe cuvânt.

R: Nu trebuie să crezi nimic.

Î: Ne puteți spune unde putem să-i căutăm originile și urmele?

R: În voi înșivă. V-a dat el ceva ce nu aveți înainte?

Î: Desigur că este imposibil să înțelegi sistemul până când nu ai atins nivelul la care acesta își are originea?

R: Înțelegerea este relativă. Putem înțelege multe lucruri la nivelul nostru; numai după aceea ne putem muta mai departe. Nu putem sări. Cu siguranță, cu ajutorul acestui sistem putem avea o înțelegere mai bună despre noi înșine și despre viață decât cu orice alt sistem pe care îl știu eu. Dacă putem spune că am obținut prin el ceea ce nu am putut obține în nici un alt fel, atunci va trebui să continuăm să-l studiem. Trebuie să facem o apreciere. În foarte scurt timp poți vedea. Eu am învățat foarte mult de la acest sistem într-un timp scurt și, cu ajutorul lui, am început chiar să înțeleg lucruri pe care le-am întâlnit în alte sisteme și nu le-am înțeles. De exemplu să luăm "somnul" din Noul Testament. Nu se prea remarcă, deși aici se vorbește de asta în mod constant. Este spus în mod continuu că oamenii sunt adormiți, dar se pot trezi, însă nu se vor trezi fără eforturi. Sistemul nu se explică numai pe el însuși ci și ce este adevărat în alte sisteme. Este explicat că dacă oamenii doresc să se înțeleagă unul pe altul, înțelegerea este posibilă doar între oameni treziți. În viața obișnuită totul este o încercătură lipsită de speranță; oamenilor nu le este destinat să se înțeleagă unul pe altul în viața obișnuită. Dacă le-ar fi fost destinat, oamenii ar fi fost creați altfel. Omul trebuie să se întregască prin propriile eforturi. Putem să ne dăm seama de asta, dacă ne vom da seama de natura voinței și a conștiinței. Capacitatea de a înțelege este legată de aceasta. Dacă oamenii vor începe să lucreze cu scopul de a dobândi conștiință și voință, vor începe să se înțeleagă unul pe altul. În viață, cu cele mai bune intenții, sunt numai încercături. Oamenii sunt mașini: nu sunt făcuți să se înțeleagă unul pe altul.

Î: Este posibil să înțelegem rațiunea acestei confuzii? Care este rațiunea de a fi fost făcuți astfel?

R: Să vedem pericolul, și să încercăm să începem să ne înțelegem situația. Oamenii nu se înțeleg niciodată unul pe altul, dar în vremurile noastre situația

din viață devine din ce în ce mai complicată și periculoasă. În același timp, așa cum sunt, oamenii servesc scopurilor Lunii și ale Pământului. Dar despre asta vom vorbi mai târziu.

Este o greșeală să ne gândim la vremurile noastre ca fiind ca oricare altele. Acum sunt dificultăți deosebite și facilități deosebite.

Î: Este posibil ca dificultățile să crească cu timpul?

R: Da, dar nu peste o anumită limită - dincolo de această limită devine o imposibilitate. Este important să ne dăm seama, nu în teorie ci văzând faptele, că oamenii nu se înțeleg unul pe altul și că situația devine din ce în ce mai complicată. Dacă oamenii au arme automate, este mai periculos. Și au arme atomice în multe sensuri. Așa că orice neînțelegere devine mai profundă și mai complicată.

Î: Și care va fi sfârșitul?

R: Nu putem spune; ar însemna ghicirea viitorului. Dar desigur nu ne putem aștepta la nimic bun.

Vedeți, toate concepțiile noastre obișnuite despre lucruri nu sunt bune, nu duc nicăieri. Este necesar să gândim diferit, și asta înseamnă să vedem lucrurile așa cum nu le vedem acum, și să nu vedem lucrurile cum le vedem acum. Și aceasta din urmă este poate cel mai greu, pentru că suntem obișnuiți să vedem anumite lucruri; este un mare sacrificiu să nu vedem lucrurile așa cum suntem obișnuiți să le vedem. Suntem obișnuiți să gândim că trăim într-o lume mai mult sau mai puțin mulțumitoare. Sigur, există lucruri neplăcute, cum ar fi războaiele sau revoluțiile, dar în ansamblu este o lume mulțumitoare și binevoitoare. Este cel mai dificil lucru să renunți la această idee a unei lumi binevoitoare. Și apoi trebuie să înțelegem că nu vedem deloc lucrurile însele. Vedem, ca în alegoria peșterii lui Platon, numai reflexele lucrurilor, astfel încât ceea ce vedem și-a pierdut orice realitate. Trebuie să ne dăm seama cât de des suntem guvernați și controlați nu de lucrurile însele, ci de ideile noastre despre lucruri, concepțiile noastre despre lucruri, imaginea noastră despre lucruri. Acesta este lucrul cel mai interesant. Încercați să vă gândiți la el.

Studiul de sine și perfecționarea - Stări de conștiință și funcții - Grade de conștiință - Diviziunea funcțiilor - Amintirea de sine - Mecanicitatea - Studiul funcțiilor celor patru centri - Subdiviziunea centrilor - Atenția - Aparatul formator - Funcționarea greșită a centrilor - Patru feluri de energie - Oprirea scurgerilor - Oprirea emoțiilor negative - Încetarea emoțiilor negative - Schimbarea atitudinilor.

În acest sistem, care studiază omul ca pe o ființă incompletă, un accent deosebit este pus pe studiul de sine, și în acest sens ideea studiului de sine este strâns legată de ideea perfecționării. Așa cum suntem, putem folosi foarte puțin din puterile noastre, dar studiul le dezvoltă. Studiul de sine începe cu studiul stărilor de conștiință. Omul are dreptul să fie conștient de sine însuși, chiar așa cum este el, fără nici o schimbare. Conștiința obiectivă cere multe schimbări în interiorul lui, dar conștiința de sine poate avea chiar acum. Încă nu a dobândit-o, deși crede că o are. Cum a început această iluzie? De ce își atribuie omul conștiință de sine? Și-o atribuie pentru că este starea lui legitimă. Dacă el nu este conștient de sine, trăiește sub nivelul său legitim, își folosește numai o zecime din puteri. Dar atât timp cât își atribuie ceea ce este numai o posibilitate, nu va munci pentru dobândirea acestei stări.

A atunci apare întrebarea: de ce nu posedă omul conștiință de sine dacă are toate structurile și organele necesare pentru aceasta? Motivul este somnul lui. Nu este ușor să te trezești, pentru că sunt multe cauze ale somnului. Se pune adesea întrebarea: toți oamenii au posibilitatea de a se trezi? Nu, nu toți; foarte puțini sunt capabili să își dea seama că sunt adormiți și să facă eforturile necesare pentru a se trezi. În primul rând un om trebuie să fie pregătit, trebuie să-și înțeleagă situația; în al doilea rând, trebuie să aibă suficientă energie și o dorință destul de puternică pentru a putea să se ridice.

În această ciudată alcătuire care este omul, unicul lucru care poate fi schimbat este conștiința. Dar, mai întâi trebuie să-și dea seama că el este o mașină, astfel încât să fie capabil să strângă unele șuruburi, să slăbească altele, etc. Trebuie să studieze; acesta este punctul unde începe posibilitatea schimbării. Când își va da seama că este o mașină, și când va ști câte ceva despre mașina lui, va vedea că această mașină poate munci în condiții diferite de conștiință, așa că va încerca să-i creeze condiții mai bune.

Ni se spune în acest sistem că omul are posibilitatea de a trăi în patru stări de conștiință dar că așa cum este el, trăiește numai în două dintre ele. Mai știm și că funcțiile noastre sunt împărțite în patru categorii. Așa că vom studia patru categorii de funcții în două stări de conștiință. În același timp, ne vom da seama că se întâmplă să avem licăriri ale conștiinței de sine. Ce ne împiedică să avem mai multe licăriri de acestea este faptul că nu ne amintim de noi înșine - că suntem adormiți.

Primul lucru necesar într-un studiu de sine serios este să înțelegem că în ce privește conștiința, ea are mai multe grade. Trebuie să ții minte că nu trecem dintr-o stare de conștiință în alta, ci ele se adaugă una celeilalte. Asta înseamnă că dacă ești în stare de somn, când te vei trezi, starea de conștiință relativă sau "somm treaz" este adăugată la starea de somn. Dacă devii conștient de sine, starea se va adăuga la starea de somn "treaz"; și dacă dobândești starea de conștiință obiectivă, aceasta se va adăuga la starea de conștiință de sine. Nu există treceri bruște dintr-o stare în alta. De ce? Pentru că fiecare stare constă din diferite straturi. Ca și în somn, unde poți fi într-un somn mai profund sau într-un somn mai superficial, la fel în starea în care suntem acum, putem fi mai aproape de conștiința de sine sau mai departe de ea.

Al doilea lucru necesar într-un studiu de sine serios este studiul funcțiilor prin observarea lor, învățând să le împarți într-un mod corect, învățând să o recunoști pe fiecare separat. Fiecare funcție are propria profesie, propria specializare. Trebuie să fie studiate separat și diferențele să fie clar înțelese, amintindu-ți că ele sunt controlate de diferiți centri sau creiere. Este foarte util să te gândești la diferitele funcții sau centri și să-ți dai seama că beneficiază de totală independență. Nu ne dăm seama că există patru ființe independente în noi, patru minți independente. Întotdeauna încercăm să reducem totul la o singură minte. Centrul instinctiv poate exista total separat de ceilalți centri, centrul motor și emoțional pot exista fără cel intelectual. Ne putem imagina patru oameni trăind în noi. Cel pe care-l numim instinctiv este un om fizic. Omul motor este tot un om fizic, dar cu înclinații diferite. Apoi este omul sentimental sau emoțional, și omul teoretic sau intelectual. Dacă ne privim din acest punct de vedere, este mai ușor să vedem unde comitem eroarea de bază în legătură cu noi înșine, pentru că ne considerăm ca fiind unul, întotdeauna același.

Nu avem mijloacele de a vedea centrul, dar putem observa funcțiile: cu cât observi mai mult, cu atât mai mult material vei strânge. Această divizare a funcțiilor este foarte importantă. Controlul oricăreia dintre facultățile noastre, poate fi obținut numai cu ajutorul cunoașterii. Fiecare funcție poate fi controlată numai dacă vom cunoaște particularitățile și viteza fiecăruia.

Observarea funcțiilor trebuie legată de studiul stărilor de conștiință și gradelor de conștiință. Trebuie înțeles clar că funcțiile și conștiința sunt lucruri total diferite. A te mișca, a te gândi, a simți, a avea senzații - acestea sunt funcții, care pot lucra total independent, fie că suntem conștienți sau nu; cu alte cuvinte, ele pot munci mecanic. A fi conștient este ceva total diferit. Dar dacă suntem mai conștienți, imediat va crește acuitatea funcțiilor noastre.

Funcțiile pot fi comparate cu mașini ce muncesc la diferite grade de lumină. Aceste mașini sunt astfel construite încât pot munci mai bine la lumină decât în întuneric; în fiecare moment în care este mai multă lumină, mașinile muncesc mai bine. Conștiința este lumina, iar mașinile sunt funcțiile.

Observarea funcțiilor cere muncă multă. Este necesar să fie găsite multe exemple din fiecare. Studiindu-le vom vedea inevitabil că mașina noastră nu muncește bine; unele funcții sunt în regulă în timp ce altele sunt nedreptate din

punctul de vedere al scopului nostru. Pentru că trebuie să avem un scop, altfel nici un studiu nu va da rezultate. Dacă ne dăm seama că suntem adormiți, scopul va fi să ne trezim. Dacă realizăm că suntem mașini, scopul va fi să încetăm de a mai fi mașini. Dacă dorim să fim mai conștienți, va trebui să studiem ce ne împiedică să ne amintim de noi înșine. De aceea va trebui să introducem o anumită evaluare a funcțiilor după cum acestea sunt mai folositoare sau mai dăunătoare pentru amintirea de sine.

Deci sunt două linii de studiu: studiul funcțiilor centrilor noștri și studiul funcțiilor nenecesare sau dăunătoare.

Î: Metoda acestui studiu este observarea?

R: Poți afla multe lucruri pe această cale și poți pregăti un fundament pentru studiul ulterior, dar numai observarea nu este suficientă. Prin observare de sine nu poți stabili cele mai importante diviziuni din tine însuși, diviziuni orizontale și verticale, pentru că există multe diviziuni diferite; nu poți cunoaște diferite stări de conștiență și să-ți separi funcțiile. Trebuie să cunoști diviziunile principale, altfel vei face greșeli și nu vei ști ce observi.

Omul este o mașină foarte complicată; de fapt el nu este o mașină, ci o fabrică mare care conține multe mașini diferite, fiecare lucrând la o viteză diferită, cu un combustibil diferit, în condiții diferite. Așa că nu este numai o problemă de observare ci și o problemă de cunoaștere, iar omul nu poate obține această cunoaștere de la el însuși, pentru că natura nu a făcut această cunoaștere instinctivă - trebuie să fie dobândită cu ajutorul minții. Instinctiv, omul poate ști ce este acru sau dulce și lucruri similare, dar cunoașterea instinctivă se oprește aici. Deci omul trebuie să învețe, și trebuie să învețe de la cineva care a învățat înaintea lui.

Dacă vei face un efort serios să-ți observi propriile funcții, vei vedea că, de obicei, orice ai face, orice ai gândi, orice ai simți, nu-ți amintești de tine. Nu îți dai seama că ești prezent, că ești aici. În același timp vei constata că, dacă faci suficiente eforturi pentru o perioadă suficient de lungă, poți mări capacitatea de amintire de sine. Vei începe să-ți amintești de tine mai des, vei începe să-ți amintești de tine mai profund, vei începe să-ți amintești de tine în legătură cu mai multe idei - ideea de conștiență, ideea de muncă, ideea de centri, ideea de studiu de sine.

Dar problema este *cum* să-ți amintești de tine, cum să devii mai conștient? Primul pas este să-ți dai seama că nu ești. Când înțelegem asta și o observăm o perioadă de timp, vom încerca să ne surprindem în momentele în care nu suntem conștienți și, puțin câte puțin, asta ne va face mai conștienți. Acest efort va arăta cât de puțin conștienți suntem, pentru că în condiții obișnuite de viață este foarte dificil să fii conștient. Astfel vă puneți în situații artificiale, gândiți despre voi: "stau aici" sau "sunt eu însumi" - și nici atunci nu puteți face mult. Dar în condiții obișnuite, când vă gândiți la ceva, sau discutați, sau lucrați, totul vă distrage și nu vă puteți aminti de voi înșivă. Această expresie "amintire de sine" este alcasă intenționat, pentru că în conversația obișnuită spunem adesea "a uitat de el însuși" sau "și-a amintit de el însuși în scurt timp." Folosim aceste expresii numai în legătură cu forme extreme de emoții

negative, dar de fapt întotdeauna uităm de noi înșine și, cu rare excepții, nu ne amintim de noi înșine în timp.

Î: Amintirea de sine este procesul inițial al acestui sistem?

R: Este centrul procesului inițial, și trebuie să continue, trebuie să intre în toate. La început sună puțin probabil, pentru că poți încerca să-ți amintești de tine, și apoi să constăți că pentru lungi perioade de timp nu-ți vine în minte; apoi din nou începi să-ți aduci aminte. Dar eforturile de acest fel nu sunt niciodată pierdute; ceva se acumulează și, la un moment dat, când în starea obișnuită te-ai fi identificat și cufundat complet în lucruri, vei constata că poți să stai deoparte și să te controlezi. Niciodată nu știi când va fi sau cum va veni. Trebuie numai să faci ce poți să te observi, să te studiezi, și mai ales încearcă să-ți amintești de tine; apoi, la un moment dat, vei vedea rezultatele.

Î: Cum începi să-ți folosești memoria, în sensul amintirii de sine?

R: Amintirea de sine nu este de fapt legată de memorie; este numai o expresie. De fapt înseamnă recunoaștere de sine, conștiență de sine. Trebuie să fii conștient de tine. Începe cu procesul mental de încercare a amintirii de sine. Această capacitate care este amintirea de sine trebuie dezvoltată, pentru că în observarea de sine trebuie să încercăm să ne studiem funcțiile separat una de alta - funcția intelectuală separat de cea emoțională, cea instinctivă separat de cea motoare. Acest lucru este foarte important dar nu este ușor.

Î: Adică ar trebui să practicăm observarea acestor diferite funcții?

R: Da, în anumite momente ale zilei trebuie să încercăm să vedem în noi ce gândim, cum simțim, cum ne mișcăm, etc. Odată te poți concentra pe funcția intelectuală, altădată pe cea emoțională, apoi pe cea instinctivă sau motoare. De exemplu, încearcă să afli la ce te gândești, de ce te gândești și cum te gândești la acel lucru. Încearcă să observi senzații fizice ca frigul, căldura. Observă ce vezi, ce auzi. Apoi, de fiecare dată când faci o mișcare, poți vedea cum te miști, cum te așezi, cum stai în picioare, cum mergi, etc. Nu sunt ușor de separat funcțiile instinctive, pentru că în psihologia obișnuită sunt amestecate cu cele emoționale; este nevoie de timp să le pui la locul lor.

Î: Are vreun sens suprimarea unor obișnuințe, cum ar fi să mergi seara la culcare la o anumită oră?

R: Schimbări mecanice de acest gen pot fi utile la începutul studiului de sine, dar nu pot produce un efect de durată. Te pot ajuta să vezi ceva pe care altfel nu l-ai fi văzut, dar prin ele însele, nu pot produce nici o schimbare. Schimbarea trebuie să înceapă din interior, de la schimbarea conștienței, din momentul când începi să-ți amintești de tine sau chiar mai devreme, când începi să realizezi posibilitatea amintirii de sine și că ea este cu adevărat importantă. Numai că din păcate se întâmplă adesea ca oamenii să înceapă bine, dar apoi să piardă linia eforturilor.

Î: Observarea mecanicității poate slăbi mecanicitatea? Mă gândeam la munca fizică.

R: Fără muncă asupra conștienței, toate părțile din noi care pot fi conștiente vor deveni din ce în ce mai mecanice. Numai munca foarte uniformă, fără nici un fel de variații este total mecanică. Dacă munca este puțin mai complicată,

atunci cu cât este mai mecanică, cu atât este mai rău. Mecanicitatea nu este folositoare în nici un fel de muncă. Trebuie să te adaptezi, să-ți schimbi metodele, pentru a produce o muncă de calitate, și pentru asta trebuie să fii conștient de ceea ce faci. A fi eficient în munca fizică nu înseamnă mecanicitate. Antrenamentul nu ne face mai mecanici. A fi un expert înseamnă a fi inteligent în munca ta.

I: Centrii motori și instinctiv par a munci mai egal și normal decât cel intelectual și cel emoțional. De ce este așa?

R: Pentru că altfel oamenii ar merge la stânga în loc să meargă la dreapta și n-ar mai ajunge niciodată unde vor să meargă. Și dacă centrul instinctiv ar fi fost așa cum sunt acum centrul intelectual și centrul emoțional, un om s-ar otrăvi în scurt timp. Un anumit grad de normalitate este obligatoriu pentru centri instinctiv și motor. Alți centri o pot lua razna fără a dauna imediat.

Pentru a înțelege mecanicitatea omului este foarte util să învățăm să ne gândim la el ca la o mașină, să studiem funcțiile acestei mașini și să înțelegem diviziunile principale ale funcțiilor nu numai în general, nu mai mult în teorie, ci să le studiem în activitatea lor, să învățăm cum lucrează ele. Această diviziune în patru funcții este numai o diviziune preliminară, pentru că fiecare din ele este din nou subdivizată. Toate acestea trebuiesc studiate și înțelese prin observare, pentru că studiul teoretic nu dă același rezultat, nu duce la aceleași concluzii, nu evidențiază același adevăr. De exemplu, foarte puține sisteme recunosc existența centrului instinctiv sau a minții instinctive, și nici un sistem de care am auzit nu recunoaște existența unei minți motoare independente. Și totuși mintea motoare joacă un rol foarte important în viața noastră, încât absența acestei diviziuni afectează în mare măsură rezultatele observării obișnuite a omului, mai ales în psihologia modernă, pentru că atât timp cât acest fapt nu este recunoscut, multe lucruri vor fi atribuite unei false origini. Centrul motor este foarte important de studiat și observat, pentru că are și alte funcții pe lângă mișcarea în spațiu, cum ar fi, de exemplu, imitarea, care este o funcție foarte importantă în omul Nr. 1. În plus, centrul motor guvernează visele, și nu numai visele din timpul nopții, ci și cele din starea trează - reveriile. Și cum cea mai mare parte a vieții noastre se petrece fie în vise reale fie în reverii, studiul funcției motoare este de cea mai mare importanță. Noi credem că părțile intelectuală și emoțională sunt mai importante dar, de fapt, cea mai mare parte a vieții noastre este guvernată de mințile instinctivă și motoare. Așa că centrul motor are multe funcții, folositoare și nefolositoare.

I: Există vreo legătură între a te comporta mecanic și centrul motor?

R: Nu, centrul motor înseamnă doar mintea a cărei funcție legitimă este să controleze mișcările. Așadar "motor" și "mecanic" nu sunt același lucru. Fiecare centru poate fi mecanic, fiecare funcție poate fi mai mecanică sau mai puțin mecanică, mai conștientă sau mai puțin conștientă. Bineînțeles, există unele procese mecanice în noi care nu au nevoie să devină conștiente, cum ar fi procesele fiziologice, organizate și controlate de propria lor minte. Însă acțiunile noastre, privite ca un întreg, fie în relație cu noi înșine fie cu alți oameni, pot deveni dăunătoare dacă sunt lăsate de capul lor.

I: Este vorbirea întotdeauna mecanică? Adesea vorbesc înainte de a avea timp să mă opresc.

R: În majoritatea cazurilor. Este unul din primele lucruri pe care trebuie să-l observi și cu care trebuie să lupți. Este foarte dificil de observat și este dificil de luptat, dar trebuie făcut.

I: M-am gândit că vorbind despre observațiile mele, le formulam. Dar acum simt că există pericolul ca prin vorbire observarea să se evapore.

R: Poți vorbi în moduri foarte diferite; poți vorbi numai de dragul de a vorbi, sau te poți îndemna să vorbești, cu efort. Vorbirea poate fi trezire, și poate fi somn.

I: Ne-ați putea prezenta o cale de a face mai multe eforturi pentru a observa?

R: Dacă vă puneți într-o poziție mai dificilă, de exemplu dacă vă asumați o postură neobișnuită, nu vă veți putea opri să nu observați. Nu ne observăm pentru că viața este prea ușoară. Dacă vei fi înfometat, obosit, îți va fi frig, te vei observa. Dar datorită civilizației nu există emoții fizice puternice. Aplanăm toate lucrurile înainte ca ele să atingă un grad care să ne facă să observăm.

I: Acesta este tipul de observare pe care vreți să-l practicăm noi? Am crezut că era vorba de observarea stărilor noastre interioare.

R: Totul este util. Studiul mașinii este la fel de necesar ca și partea psihologică. Nu poți studia o parte fără cealaltă. Trebuie să știi cum lucrează mașina.

I: Cum poți ști câți centri sunt?

R: Prin observare. În mod obișnuit poți observa patru funcții diferite care, evident, vin din surse diferite, guvernate de principii diferite. Observarea de sine arată asta foarte clar, și după un timp nu le mai poți amesteca.

I: De ce nu au ajuns psihologii moderni la această concluzie?

R: Pentru că nu știu despre acest lucru. Această împărțire a centrilor pare foarte simplă, și totuși faptul că nu este cunoscută arată că mintea obișnuită nu o poate descoperi. Mintea obișnuită, conform psihologiei existente, doar simte ceva diferit, dar nu poate spune clar că acesta este un lucru, iar acela alt lucru. Această idee vine de la școli, așa cum este și ideea completă a diviziunii celor patru stări de conștiență. Ultima idee o puteți găsi în literatură, dar descrierea este total diferită; așa că, din nou, vine din școli și trebuie explicată oral. Există lucruri care pot fi descrise în cărți, și există alte lucruri care nu pot fi niciodată descrise corect.

I: Deci ideea centrilor este o idee veche?

R: Este foarte veche, dar nu o putem descoperi până când nu ni se spune despre ea. Dacă ni se spune, putem observa singuri și să aflăm că este adevărat, dar nu o putem descoperi singuri. Faptele dovedesc aceasta, pentru că nu a fost descoperită.

I: Unde sunt situații centrii?

R: Nu are importanță, deoarece fiecare centru ocupă întregul corp. Nu există o singură celulă din corpul nostru care să nu fie guvernată de toți centrii. Nu trebuie luat prea literal; de exemplu, nu poți spune că intelectul guvernează fiecare celulă, există limitări dar, în general vorbind, fiecare centru guvernează întregul corp într-un mod diferit. Dar nu putem cunoaște partea fizică prin

observare obișnuită; putem studia totuși funcțiile, și asta va furniza tot materialul necesar.

Î: Atunci poți observa cu intelectul?

R: Nu poți face altfel; aceasta este singura parte din noi care este, până la un anumit nivel, sub controlul nostru, așa că vom utiliza mintea pentru observare. Mai târziu poate vei antrena alți centri să facă observații, dar asta nu se poate întâmpla încă mult timp de acum încolo. Evident, ceilalți centri nu trebuie să stea în cale. De exemplu, dacă te identifici emoțional cu ceva, vei fi împiedicat să observi; vrei să te gândești la un lucru, dar acesta îți va aduce mereu alte gânduri, alte asociații. Mult timp va trebui să lucrăm din centrul intelectual, dar în același timp trebuie să înțelegem că nu putem merge prea departe cu acesta, pentru că are și el limitele lui; te va duce până într-un anumit punct, după care nu vei putea merge mai departe până nu vei putea folosi centrul emoțional. Dar centrul emoțional trebuie mai întâi antrenat. Trebuie să înveți să nu-ți exprimi emoțiile negative, și numai dacă faci acest lucru suficient de mult timp vor putea fi explicate alte lucruri.

Î: Nu-i așa că nu putem lăsa emoțiile să ne conducă, fără intelect?

R: În mod normal poți, dar acum noi nu suntem foarte normali, așa că ne pot conduce într-o direcție bună sau într-o direcție proastă. Nu există garanții că ne vor conduce în direcția pe care o dorim - putem dori să ajungem într-un loc, iar emoțiile noastre să ne conducă în altă parte.

Î: Emoțiile ar trebui să dezvolte o inteligență proprie?

R: Sunt perfect de acord, dar ce înseamnă asta? Înseamnă în primul rând că trebuie să înveți să controlezi exprimarea tuturor emoțiilor neplăcute; numai atunci vei putea ști emoțional ce să faci în continuare.

Î: Ați spus că funcțiile de gândire și emoțională sunt complet separate, dar nu este foarte dificil de arătat diferența?

R: Nu este deloc dificil, sunt necesare numai puțină răbdare și observare; în scurt timp vei vedea foarte clar ce este gândire și ce este simțire.

Î: Cei trei centri lucrează adesea simultan?

R: Da, dar "simultan" poate avea diferite înțelesuri. Foarte rar ele lucrează simultan asupra aceluiași subiect. Toate patru funcțiile pot acționa și chiar acționează simultan, dar ele pot lucra asupra unor aspecte diferite. Un exemplu al tuturor celor patru funcții lucrând simultan asupra aceluiași subiect ar fi creația artistică.

Datorită lucrului lor simultan, adesea centrii se amestecă foarte mult, și totuși este posibil să-i distingem. Acesta este începutul observării de sine și înțelegerii de sine: trebuie să înțelegem diferențele funcțiilor și apoi să începem să le separăm.

Î: De ce centrul motor poate opri imaginația? Eu găsesc că grădinaritul sau orice altă muncă fizică sunt de ajutor pentru oprirea ei.

R: Înseamnă că același centru care era ocupat cu imaginația, va fi ocupat cu grădinaritul. Dovedește doar că imaginația este o funcție a centrului motor.

Î: Nu pot înțelege importanța accentului pus pe centri.

R: Este foarte important de văzut că mintea noastră este divizată în patru minți, că nu există unitate în noi, că cele patru minți, sau funcții, sunt foarte diferite. Numai asta îți dă o imagine diferită despre tine însuși.

Î: Cum poți distinge între emoție și instinct?

R: Este o problemă foarte importantă și trebuie soluționată prin propria observare și propriul studiu. Emoțiile instinctive sunt întotdeauna legate de ceva fizic. Întrucât psihologia modernă nu separă emoțiile instinctive de celelalte emoții, va rezulta o anume dificultate în înțelegerea diferenței. Dar când știi că ele sunt diferite, devine posibil să distingi între ele.

Î: Există ceva ce poate controla organele sau celulele rebele?

R: Da, centrul instinctiv. Crezi că am putea fi în viață chiar și o jumătate de oră, dacă centrul instinctiv nu ar lucra? El cunoaște funcționarea corectă și incorectă a fiecărui organ. Întotdeauna încearcă să le facă să funcționeze corect. Noi credem că organele lucrează singure - asta este imaginație. Ele sunt controlate de către centrul instinctiv. Acesta este "instinct" în adevăratul sens al cuvântului, în legătură cu omul.

Î: Are calitatea intelectului vreo implicație în dobândirea conștiinței?

R: Da, pentru că trebuie să începem cu intelectul. Centrul nostru intelectual este mai bine dezvoltat, sau se află mai mult sub propriul control. Centrul emoțional este mai iresponsabil. Așa că, întrucât avem mai multă autoritate asupra centrului nostru intelectual, trebuie să-l utilizăm până când fie devenim mai conștienți, fie vom învăța să utilizăm alte funcții mai eficiente și să le controlăm mai bine decât o facem acum. În prezent nu avem control asupra funcțiilor instinctivă și emoțională, și numai puțin asupra funcțiilor motoare. Influențele externe le pun în mișcare. Nu putem fi veseli sau furioși fără nici o cauză, și o cauză înseamnă ceva extern. Lucrul, mai târziu, va trebui să fie în centrul emoțional pentru că principala energie se află în el. Centrul intelectual este numai auxiliar, dar în prezent este tot ce avem.

*

Vreau să vă spun ceva mai mult despre centri, care vă va ajuta să înțelegeți situația. Unii centri sunt împărțiți în două jumătăți - pozitivă și negativă. Această împărțire este foarte clară în centrul intelectual și instinctiv. În centrul intelectual este "da" și "nu", afirmație și negație. Toată munca centrului intelectual constă în comparare. Diviziunea din centrul instinctiv este foarte limpede: plăcere - durere. Toată viața instinctivă este guvernată de asta. La o privire superficială ar părea că și centrul emoțional constă din două jumătăți - emoții plăcute și emoții neplăcute. Dar nu este chiar așa. Toate emoțiile noastre violente și deprimante și în general cea mai mare parte a suferinței noastre mentale are același caracter - este nenaturală, și organismul nostru nu are un centru real pentru aceste emoții negative; ele funcționează cu ajutorul unui centru artificial. Acest centru artificial - un fel de umflătură - este creat treptat în noi din fragedă copilărie, pentru că un copil crește înconjurat de oameni cu emoții negative și îi imită.

Î: Emoțiile instinctive nu sunt negative?

R: Pot fi negative, dar este corect să fie așa. Ele toate sunt folositoare. Jumătatea negativă a centrului instinctiv este un paznic, care ne previne de pericol. În centrul emoțional emoțiile negative sunt foarte dăunătoare.

Apoi fiecare jumătate a unui centru este împărțită în trei părți: partea intelectuală, partea emoțională și partea motoare sau mecanică. Partea motoare a fiecărui centru este cea mai mecanică și cea mai des folosită. În general noi folosim numai părțile mecanice ale centrilor. Chiar și părțile emoționale sunt folosite numai ocazional; cât despre părțile intelectuale, foarte rar sunt folosite în condiții obișnuite. Asta arată cât de mult ne limităm, cum folosim numai o mică parte, partea cea mai slabă a organismului nostru.

Sunt foarte ușor de distins aceste trei părți când începem să ne observăm. Părțile mecanice nu au nevoie de atenție. Părțile emoționale au nevoie de interes puternic sau de identificare, atenție fără efort sau intenție, pentru că atenția este captată și păstrată de către atracția față de obiectul însuși. Iar în părțile intelectuale trebuie să-ți controlezi atenția.

Când te vei obișnui să-ți controlezi atenția, vei înțelege imediat ce vreau să-ți spun. Mai întâi caracterul acțiunii îți va arăta în care centru te afli, apoi observarea atenției îți va indica în ce parte a centrului.

Este important mai ales să observi părțile emoționale și să studiezi lucrurile care atrag și păstrează atenția, pentru că acestea produc imaginație. Studiul atenției este o parte foarte importantă a studiului de sine, și dacă începi să observi această divizare a centrilor în părți, adăugată divizării centrilor înșiși, vei avea posibilitatea să ajungi la detalii mai mici și te va ajuta să studiezi atenția.

Î: Este posibil ca așa cum suntem noi acum să acordăm atenție unui lucru, fără să fim identificați?

R: Bineînțeles. Trebuie doar să faci distincția dintre atenție și identificare. Atenția poate fi controlată; identificarea este mecanică.

Î: Ați spus că avem trei feluri de atenție?

R: Nu. Atenția este una singură; nu există altă atenție. Dar uneori poți acționa fără atenție - poți face multe lucruri, chiar normale, logice, fără nici o atenție. În alte cazuri atenția este atrasă și păstrată de însuși lucrul respectiv, iar în al treilea caz atenția este controlată.

Î: Am constatat că dacă îmi controlez atenția, chiar pentru scurt timp, nu pot să mai dau drumul imaginației.

R: Foarte corect, pentru că imaginația este întreținută de părțile mecanice ale centrilor, fără atenție. Dacă atenția este fixată asupra a ceva, imaginația se oprește.

Î: Numai atunci când îți amintești de tine poți avea o atenție controlată?

R: Mai mult sau mai puțin este vorba de aceeași linie dar, în același timp, atenția controlată este posibilă în viața obișnuită. Uneori oamenii își pot controla atenția și să facă o muncă interesantă, fără să știe nimic despre amintirea de sine. Deși atenția controlată este foarte aproape de amintirea de

sine, există o diferență. Atenția poate fi într-un singur centru în timp ce amintirea de sine necesită lucrul a trei sau chiar patru centri.

Î: Nu este foarte ușor ca atenția controlată să devină identificare?

R: Nu, sunt total diferite. Una reprezintă maximum de control, cealaltă minimum de control. Nu există posibilitate de control în identificare.

Î: Putem încuraja centrul intelectual să lucreze?

R: Cultivă atenția. Vei vedea că apoi obții rezultate diferite. Gândește cu atenție. Nu gândi mecanic. Gândirea mecanică se transformă în imaginație.

Î: Ce diferență este între a face lucrurile conștient și a le face intenționat?

R: Nu putem vorbi despre a face lucrurile conștient, pentru că noi nu suntem conștienți. Pe când a face lucrurile intenționat - dacă faci o anumită muncă și trebuie să-i dai atenție, atunci, fără chiar să-ți dai seama, o parte din efort va fi legat de păstrarea atenției asupra a ceea ce faci. Dar dacă devine complet mecanic, este posibil ca tu să te gândești la altceva, iar mâinile tale să continue să facă acel lucru. Asta va fi partea mecanică a centrului. Dacă munca ta necesită în mod constant gândire, invenție, adaptare, va trebui să lucrezi cu părțile intelectuale.

Partea mecanică a centrului intelectual are un nume special. Uneori se vorbește de ea ca de un centru separat și în această caz este numit centrul formator sau aparatul formator. Majoritatea oamenilor utilizează numai această parte; ei nu folosesc niciodată părțile mai bune ale centrului intelectual. Dar ideile acestui sistem sau idei similare nu pot fi nicicum înțelese prin aparatul formator. Aparatul formator are limitări foarte clare. Una dintre particularitățile lui este că el compară numai două lucruri, ca și cum în orice mod de a proceda ar exista numai două lucruri. Apoi centrului formator îi place să gândească în extreme; de exemplu, fie că știe totul, fie că nu știe nimic. O altă particularitate a lui este să caute imediat opusul. Puteți găsi multe exemple de gândire formatoare. De exemplu, dacă spun trebuie să faceți asta sau trebuie să faceți altalaltă oamenii răspund "dar ați spus că nu putem face!" Dacă spun "asta necesită puterea voinței", ei vor spune "cum, dacă nu am voință?". Dacă vorbesc despre a fi mai conștient sau mai puțin conștient, ei vor spune, "dar noi nu avem conștiență!". Acestea sunt exemple de gândire formatoare.

Î: Puteți da un exemplu de aparat formator, utilizat corect?

R: Dacă centrul intelectual lucrează normal, adică dacă celelalte părți își fac munca lor, centrul formator își face munca foarte bine. Este un aparat de înregistrat. Ne interesează numai funcționarea lui greșită. Acest lucru este valabil nu numai pentru aparatul formator, ci pentru toate părțile mecanice ale centrilor. Numai când încep să funcționeze greșit, ele devin periculoase. Deci nu este nevoie să ne îngrijorăm de funcționarea lor corectă; ceea ce trebuie să faceți este să eliminați funcționarea lor greșită. Partea mecanică a centrului emoțional vrea să facă munca părții superioare. La fel este și în cazul centrului formator: vrea să facă munca centrului intelectual și, ca rezultat, partea motoare a centrului va îngloba toată viața intelectuală a unei persoane obișnuite.

Î: Cum apreciați faptul că oamenii pot trăi uneori în părțile superioare ale centrului? Poți avea uneori o idee despre așa ceva?

R: Anumite combinații de idei se pot "întâmpla", dar noi vrem controlul, nu o explicație a lucrurilor care se întâmplă de la sine. Orice se poate întâmpla odată sau de două ori, dar asta nu are o valoare practică sau o semnificație, așa cum odată sau de două ori poți găsi bani pe stradă, dar nu poți trăi din ei.

Î: Nu înțeleg ce înseamnă să acționezi mecanic, pentru că se pare că poți să-ți petreci jumătate din viață făcând în mod mecanic diferite lucruri, cum ar fi scrisul. Trebuie să se renunțe la toate acestea?

R: Acesta este centrul motor - dar eu nu mă refer la asta. Multe lucruri sunt mecanice și ar trebui să rămână mecanice. Dar gândurile mecanice, simțirile mecanice - acestea sunt cele care trebuiesc studiate și care pot și trebuie să fie schimbate. Gândirea mecanică nu face doi bani. Poți gândi mecanic despre multe lucruri, dar nu vei obține nimic din asta. În mod mecanic nu vei obține nimic. În mod mecanic nu poți folosi decât o mică parte din centrul tău intelectual, aparatul formator, și nu merită să-ți pierzi vremea.

Un lucru trebuie înțeles despre părțile centrilor, acela că părțile intelectuale diferă mult mai puțin una de alta decât celelalte părți. Această împărțire în intelectual, emoțional și motor este foarte clară și precis definită în părțile inferioare ale centrilor, dar devine mult mai puțin evidentă în părțile superioare.

Î: Numai diferiți centri interferează unul cu altul, sau este posibil ca o parte a unui centru să interfereze cu o altă parte a aceluiași centru?

R: Orice combinație este posibilă. Să presupunem că lucrezi cu centrul motor - apoi poate interfere centrul instinctiv, sau centrul emoțional, sau altă parte a centrului motor. Sau dacă te simți într-un centru și apoi începi să vorbești, treci în alt centru și chiar poți să uiți ceea ce voiai să spui.

Î: Suma părților intelectuale din diferiți centri alcătuiesc centrul intelectual sau sunt separate?

R: Nu, toate pot lucra separat dar, bineînțeles, dacă ai putea controla părțile intelectuale ale tuturor centrilor și să le faci să lucreze împreună, asta ar fi calea spre centrii superiori. Părțile intelectuale nu vor alcătui un centru în sine, dar munca lor combinată va produce o muncă mai bună decât ar putea-o face separat.

Î: Munca asupra sinelui diminuează funcțiile părților mecanice ale centrilor?

R: Va diminua munca părților mecanice în sensul că va diminua mecanicitatea acolo unde atenția și conștiința sunt utile. Atunci părțile mecanice își vor îndeplini munca pentru care ele au fost concepute, poate chiar mai bine decât în prezent, pentru că acum sunt prea ocupate cu lucruri care nu le privesc. Asta va determina părțile mai bune ale centrilor să lucreze.

Î: Mecanicitatea trebuie privită ca un fapt care trebuie observat sau ca un rău, împotriva căruia trebuie luptat?

R: Vezi, nu vei înțelege niciodată mecanicitatea dacă vorbești astfel - în legătură cu lucrurile mici. Dar când vei vedea, sau îți vei aduce aminte, cât de mecanic poți face cele mai abominabile lucruri, mai târziu neputând să înțelegi

cum de le-ai putut face, atunci vei ști ce este mecanicitatea. Toată viața noastră facem, în mod mecanic, ceea ce n-am fi făcut niciodată în mod conștient. Este ceea ce trebuie să înțelegem. Dacă ne examinăm viața, an de an, lună de lună, vedem lucruri pe care nu le-am fi făcut niciodată în mod conștient, sau lucruri pe care nu le-am făcut și pe care le-am fi făcut dacă eram conștienți. Acesta este modul de a gândi despre mecanicitate.

Î: Formularea constituie o funcție corectă a centrului intelectual?

R: Desigur. Pot fi diferite grade, dar în prezent putem vorbi numai de formulare și formare. În această legătură este important de înțeles sensul corect al cuvântului "formator". Există două metode de concluzii mentale: "formare" și "formulare". "Formare" este o concluzie la care se ajunge pe calea rezistenței minime, ocolind dificultățile. Este mai ușoară pentru că se face de la sine - fraze de-a gata, opinii de-a gata, ca un timbru. În general ea este defectuoasă, cu excepția cazurilor celor mai simple. "Formularea" este o concluzie la care se ajunge pe baza întregului material disponibil; necesită efort și uneori este dificilă, dar reprezintă lucrul cel mai bun pe care-l putem face.

Î: Cum ar fi posibil pentru noi să formulăm? Diferitele "eu"-ri nu vor denatura faptele?

R: Dacă vor denatura, atunci vor denatura formularea. Dar este desigur necesar să învățăm să distingem formularea de formare. Formarea este, ca să spunem așa, doar o sclipire, uneori foarte greșită, iar formularea, după cum am spus, apare atunci când aduni tot ceea ce știi despre un subiect dat și încerci să faci niște deducții.

Î: De ce uneori lecturile mi se par interesante și alteori nu?

R: Pentru că te afli în centri diferiți. Într-un centru poți fi interesat, în alt centru nu ești interesat. Să presupunem că ești în centrul instinctiv; acesta nu poate fi interesat în idei esoterice - el este interesat de hrană și lucruri de acest gen. Dar dacă te afli în centrul intelectual sau parțial în cel emoțional, poți fi interesat. Știi că există patru camere în casa noastră, și depinde de camera în care ne aflăm dacă suntem sau nu interesați.

Î: Am văzut că atunci când scrii la mașină lucruri de rutină, scrii mai repede. Când scrii la mașină lucruri mai complicate, scrii mai încet.

R: Pentru că lucrează doi centri. O muncă mai complicată are nevoie de doi centri. Dar chiar și când copiezi lucrează centrul intelectual. În centrul motor nu poți avea prea multă încredere; el controlează imaginația și visele. Așa că atunci când acesta lucrează, centrul intelectual supraveghează. Dacă lucrezi în întregime numai cu centrul motor ești pe jumătate adormit. Orice cooperare a centrilor înseamnă un anumit grad de trezire. Ce înseamnă să adormi? Lipsa de conectare a centrilor.

Î: Vorbirea ține de doi centri, nu?

R: Și mai mulți chiar. În general este parțial instinctivă, parțial motoare, parțial intelectuală și poate fi și emoțională, deci poate include toate patru funcțiile.

Î: Este partea intelectuală cea mai bună parte a fiecărui centru luat separat și cea care să necesite exersarea și menținerea, în încercarea a o opune părților emoțională și mecanică a fiecărui centru?

R: Toate părțile sunt în mod egal necesare, dar fiecare parte trebuie să-și facă munca proprie. Părțile nu au nimic rău în sine, fiecare dintre ele are propria funcție, dar dacă se înlocuiesc una pe alta, munca lor devine neadecvată.

Vezi, ideea că nu ne folosim în întregime creierul ci numai o parte din el, nu este nouă, dar sistemele psihologice nu explică ce anume nu utilizăm, deoarece părțile centrilor se află la același nivel - sunt de fapt niște mașini diferite. Sistemul prezintă o anatomie reală a creierului nostru și în general a întregii noastre mentalități. Deci acesta este un punct foarte important, și dacă începi să te observi din punctul de vedere al atenției, poți studia diferitele valori ale proceselor tale mentale. Este cheia pentru aceste mașini.

Î: Ce diferență există între partea motoare a centrului intelectual și partea intelectuală a centrului motor?

R: Sunt complet diferite. Partea intelectuală a centrului motor poate controla mișcările noastre cele mai complicate atunci când trebuie să inventăm mișcări noi. Să presupunem că cineva inventează o mașină foarte complicată, sau lucrează cu o mașină foarte dificilă, sau face lucru manual foarte complex care necesită atenție constantă și chiar amintire de sine constantă, pentru a nu strica tot ansamblul; acesta ar fi lucrul părții intelectuale a centrului motor.

Iar partea motoare a centrului intelectual este registrul sau aparatul formator - un sistem indexat de fișe din creier. Este foarte folosită în locul în care se află, dar este utilizată pentru scopuri neadecvate. Să presupunem, de exemplu, că arunci aceste fișe în aer și încerci să faci deducții din modul în care acestea cad; acesta ar fi lucrul greșit al aparatului formator - și este ceea ce facem de obicei.

Î: Când ați vorbit despre punerea lucrurilor în ordinea corectă, era vorba cumva de a face centrul să lucreze mai bine? Ce anume îi va ghida către această funcționare mai bună?

R: Lucrul asupra ta însuși, oricare ar fi acesta - studiul de sine, cunoașterea de sine, amintirea de sine. Mai întâi trebuie să cunoaștem mașina, iar apoi va trebui să învățăm să o conducem. Trebuie să corectăm funcțiile astfel încât fiecare să-și facă propria muncă în mod corect. În majoritatea activităților noastre, un centru face munca altui centru. Incapacitatea de a ne atinge nivelul normal stă în inabilitatea noastră de a ne face centrul să lucreze corect. Multe lucruri inexplicabile pe care le observăm sunt datorate lucrului greșit al centrilor.

Î: Lucrul greșit al centrilor înseamnă interferarea unuia cu altul?

R: Există două forme de lucru greșit al centrilor. Fie că ei interferă, adică lucrează unul în locul celuilalt, fie că unul ia energie de la altul. Uneori centrul trebuie să lucreze unul pentru altul. Dacă, dintr-un motiv oarecare, un centru încetează să funcționeze, mașina este astfel concepută încât alt centru îi poate continua munca pentru un timp, pentru a evita o întrerupere. La origine, ideea unui asemenea plan este foarte corectă dar în viață, așa cum este ea acum, acest lucru a devenit cauza tulburărilor fizice și mentale, deoarece un centru nu poate funcționa adecvat pentru altul. Iar în starea de identificare centrilor le place să facă o muncă greșită în locul muncii proprii. A devenit un fel de obicei prost, și

prin amestecarea funcțiilor centrului încep să amestece energiile, încercând să obțină energii mai puternice, la care ei nu sunt adaptați.

Î: Îmi este greu să văd exemple de lucru greșit al centrilor. Singura observație este aceea că încerc adesea o senzație de exaltare nenecesară.

R: Poți vedea exemple atunci când oamenii devin emoționali în mod nenecesar în legătură cu lucruri care ar fi mai bine făcute fără nici o emoție.

Î: Cum poate fi oprită această interferență?

R: Funcțiile noastre sunt în prezent condiționate de starea noastră de conștiință. Există o ușoară variație: putem fi mai conștienți decât suntem - puțin mai mult sau mult mai puțin. Asta afectează funcțiile, pentru că dacă ești mai treaz, funcțiile dau rezultate mai bune; dacă ești mai adormit ele dau rezultate mai proaste. Putem observa aceasta dar, ca principiu, trebuie să înțelegi că funcțiile și stările de conștiință sunt independente unele de altele și există de sine stătător. Starea de conștiință afectează funcțiile, iar conștiința creșcută va crea noi funcții. Trezirea completă, reală va produce noi funcții pe care nu le avem acum.

Î: Lucrul spre care se tinde este o echilibrare perfectă a celor patru centri?

R: Da, acesta este punctul de plecare. După aceea un om se poate gândi la crearea stărilor superioare de conștiință - a fi conștient de sine - și apoi a fi conștient de lucrurile din afara lui. Asta ar corespunde activității centrilor superiori.

Un centru nu poate fi îmbunătățit de unul singur. Totul trebuie îmbunătățit, trebuie să ajungă la o funcționare normală. Vezi, mașina umană este foarte inteligent alcătuită și tot ce există în ea poate fi folosit pentru același scop. Dar, la nivel obișnuit, funcționarea centrilor nu este pe deplin coordonată; ei trăiesc prea independent și, în același timp, se împiedică unul pe celălalt și își folosesc unul altuia energia.

Fiecare centru este adaptat la lucrul cu un anumit fel de energie și el primește exact ceea ce are nevoie; dar toți centrul fură unul de la altul și, astfel, un centru care are nevoie de un tip superior de energie este obligat să lucreze cu un tip de energie inferior sau, un centru construit pentru a lucra cu o energie mai puțin puternică folosește o energie mai puternică, mai explozivă. În acest fel lucrează mașina la ora actuală. Imaginați-vă mai multe sobe - una trebuie să funcționeze cu motorină, alta cu lemn, o a treia cu benzină. Dacă presupunem că celei prevăzute pentru lemn i se pune benzină, nu ne putem aștepta decât la explozii. Iar apoi imaginați-vă o sobă prevăzută pentru benzină și veți înțelege că nu poate lucra în mod adecvat cu lemn sau cărbune.

Trebuie să distingem patru energii care lucrează prin noi: energia fizică sau mecanică - de exemplu mutarea acestei mese; energia vieții care face corpul să absoarbă hrana, să refacă țesuturile, ș.a.m.d.; energia psihică sau mentală, cu care lucrează centrul și, cea mai importantă dintre toate, energia conștiinței.

Energia conștiinței nu este recunoscută de psihologie și de școlile științifice. Conștiința este privită ca parte a funcțiilor psihice. Alte școli neagă cu totul conștiința și privesc totul ca fiind mecanic. Unele școli neagă existența energiei vieții. Dar energia vieții este diferită de energia mecanică și materia

vie poate fi creată doar din materie vie. Orice creștere pleacă de la energia vieții. Energia psihică este energia cu care lucrează centrul. Ei pot lucra cu conștiința sau fără conștiință, rezultatele fiind diferite, deși nu atât de diferite încât diferența să poată fi ușor de remarcat la alții. Îți poți da seama de conștiință doar în tine însuși.

Pentru fiecare gând, sentiment sau acțiune sau pentru a fi conștienți, trebuie să avem o energie corespunzătoare. Dacă n-am obținut-o, coborâm și lucrăm cu o energie inferioară - ducând mai degrabă o viață animală sau vegetală. Apoi, din nou acumulăm energie, din nou avem gânduri, putem din nou să fim conștienți pentru scurt timp.

Chiar și o enormă cantitate de energie fizică nu poate produce nici măcar un gând. Pentru gândire este necesară o soluție diferită, mai puternică. Iar conștiința necesită o energie și mai rapidă, și mai explozivă.

Î: Dacă nici o cantitate de energie psihică nu poate produce energie conștientă, ce mai contează cât de multă energie psihică folosesc?

R: Îți trebuie energie psihică pentru scopuri complet diferite. De exemplu trebuie să gândești cu energie psihică.

Î: Am descoperit că încercând să păstrez atenția fixată se consumă o mare cantitate de energie. Înseamnă oare că fac acest lucru într-un mod greșit?

R: Nu, trebuie să folosești energie pentru a păstra atenția. Aceasta este muncă, și munca are nevoie de energie deși, pe de altă parte, economisește energie - economisește pierderea de energie în altă direcție. Dacă vei face lucrurile fără atenție, asta va însemna o pierdere mult mai mare.

Î: De ce este atât de dificil să controlezi atenția?

R: Lipsa obișnuinței. Suntem prea obișnuiți să lăsăm lucrurile să se întâmple. Când vrem să controlăm atenția sau altceva, ne dăm seama că este dificil, așa cum și munca fizică este dificilă dacă nu suntem obișnuiți cu ea.

Î: De ce momentele de conștiință sunt atât de rare? Este o problemă de energie?

R: Nu există combustibil. Dacă nu ai electricitate sau dacă ai o lanternă de buzunar cu o baterie slabă, poți avea o licărire și apoi nimic. Conștiința este lumină, iar lumina este rezultatul unei anumite energii; dacă nu există energie nu este nici un fel de lumină.

Î: Tot secretul dezvoltării conștiinței stă în conservarea și controlul energiei?

R: Nu, nu tot secretul, deși conservarea și creșterea energiei sunt foarte importante. Dar nu este suficient; trebuie să știi cum s-o controlezi. Energia este partea mecanică a conștiinței. Nu putem începe cu ideea de control. Pentru a putea controla un mic lucru trebuie să cunoaștem întreaga mașină. Mai întâi trebuie să oprim irosirea energiei; în al doilea rând să o colectăm prin amintirea de sine; apoi, să ajustăm lucrurile. Nu putem începe în nici un alt fel.

Î: Energia poate fi stocată?

R: Da, energia poate fi stocată când ești capabil să o stochezi. Dar problema este, în primul rând, nu a o stoca ci a nu o irosi. Am avea suficientă energie pentru orice am dori să facem dacă n-am irosi-o în lucruri necesare. De exemplu, motivul pentru care suntem atât de formatori este pentru că suntem

prea inerti, nu simțim suficient. Credem că simțim, dar este o iluzie. Și motivul pentru care simțim atât de puțin este acela că nu avem energie disponibilă pentru centrul emoțional.

Deja s-a vorbit despre scurgerile de energie, dar cea mai rea dintre toate este exprimarea emoțiilor negative. Dacă poți opri exprimarea emoțiilor negative vei economisi energie și niciodată nu vei simți lipsa ei.

Putem spera să devenim ființe conștiente doar dacă vom folosi într-un mod corect energia care este utilizată acum într-un mod greșit. Mașina poate produce suficientă energie, dar o poți irosi fiind furios sau iritat sau ceva de acest gen și atunci rămâne foarte puțin. Organismul normal produce suficient de multă energie nu numai pentru toți centrul dar și pentru înmagazinare. Producția este așa cum trebuie, cheltuirea ei este greșită. Aceste scurgeri trebuie studiate, deoarece în cazul anumitor tipuri de scurgeri nici nu merită să continui până ce acestea nu vor fi oprite, deoarece cu cât mai multă energie vei acumula, cu atât mai multă se va scurge în afară. Este ca și cum ai pune apă într-o sită. Anumite emoții negative produc exact asemenea scurgeri. În anumite situații, unii oameni trec printr-un întreg șir de emoții negative atât de obișnuite încât nici nu le observă. Pot ocupa numai cinci minute sau cinci secunde, dar poate fi suficient pentru a cheltui întreaga energie pe care organismul lor a produs-o pentru douăzeci și patru de ore.

Vreau în mod special să vă atrag atenția asupra acestei idei a emoției negative și a stării de emoție negativă. Acesta este, realmente, al doilea punct important; primul s-a referit la conștiință - că noi nu suntem conștienți și că putem deveni conștienți. Este necesar să ne dăm seama că nu există nici o singură emoție negativă folositoare, în nici un fel. Emoțiile negative sunt, toate, un semn de slăbiciune. Apoi trebuie să ne dăm seama că putem lupta cu ele; pot fi cucerite și distruse, deoarece nu există un centru real pentru ele. Dacă ar fi avut un centru real, cum au emoțiile instinctive, n-ar fi fost nici o șansă, am fi rămas pentru totdeauna în puterea emoțiilor negative. Deci este un noroc pentru noi că ele nu au un centru real; este vorba de funcționarea unui centru artificial și acest centru artificial poate fi desființat. Când acest lucru se va face, ne vom simți mult mai bine. Chiar și faptul că ne dăm seama că acest lucru este posibil e foarte mult, dar avem convingeri, prejudecăți și chiar "principii" referitor la emoțiile negative, încât este foarte greu să renunțăm la ideea că ele sunt necesare. Încercați să vă gândiți la asta, și dacă aveți întrebări vă voi răspunde la ele.

Î: Ați spus că noi nu avem emoții pozitive?

R: Nu avem emoții pozitive. Numim emoție pozitivă o emoție care nu poate deveni negativă, dar toate emoțiile noastre, chiar și cea mai bună pe care o putem avea în starea noastră actuală, poate deveni în orice moment negativă. De asemenea, prin chiar scopul lor, emoțiile noastre sunt prea mici pentru emoții pozitive. Emoțiile pozitive cuprind foarte mult, pe când emoțiile noastre sunt foarte înguste. Deci, la ora actuală, nu avem emoții pozitive, dar avem emoții negative.

Î: Și dacă ne eliberăm de emoțiile negative?

R: Atunci vom putea avea emoții pozitive. Unele emoții negative pot fi distruse pur și simplu, dar de altele putem scăpa numai transformându-le în emoții pozitive. Doar că acum acest lucru este foarte îndepărtat de noi; nu-l putem face la ora actuală. Acum putem doar să pregătim terenul pentru asta, în special prin crearea de atitudini corecte, deoarece mai întâi vine munca mentală. Vom crea atitudini mentale corecte înțelegând că emoțiile negative nu servesc nici unui scop util și dându-ne seama cât de mult pierdem permițându-ne plăcerea de a le avea. Apoi poate vom avea suficientă energie să facem ceva cu ele.

Î: A face ceva cu ele înseamnă a le opri?

R: Trebuie să începem cu înțelegerea corectă și cu atitudinea corectă. Cât timp credem că emoțiile negative sunt inevitabile, sau chiar utile pentru exprimarea de sine, sau ceva de acest gen, nu putem face nimic. Este necesară o luptă mentală pentru a înțelege că ele n-au nici o funcție utilă în viața noastră și că în același timp toată viața este bazată pe ele.

Există multe lucruri ciudate în noi. Mai întâi sunt lucruri care ar putea fi conșiente, dar nu sunt. Apoi ne irosim viața prin emoții negative pentru care natura nici măcar nu a prevăzut un centru, așa încât trebuie să producem unul artificial. Ce anume este mecanic? Ceea ce nu este normal, nu este natural, asta este cel mai mecanic.

Î: Puteți întotdeauna diferenția o emoție negativă de una autentică?

R: Îți dai seama după identificare, deoarece două lucruri sunt întotdeauna prezente în emoțiile negative - identificarea și imaginația negativă. Fără imaginație negativă și identificare emoțiile negative nu pot exista.

Î: Când deja te afli în mijlocul unei emoții negative, cum ar fi ieșirea din fire, n-o poți opri numai prin gândire?

R: Nu, dar poți pregăti terenul dinainte. Dacă poți crea o atitudine corectă atunci, după ceva timp, te va ajuta să oprești emoția negativă de la început. Când te afli în mijlocul ei nu o poți opri; atunci este prea târziu. Nu trebuie să te lași pradă tendinței de a-ți pierde firea; nu trebuie să o justifici.

Î: Din ceea ce spunei mi se pare că presupuneți existența unui "eu" superior altora care poate face acest lucru.

R: Nu superior, dar există "eu"-ri intelectuale independente de centrul emoțional și care pot vedea lucrurile imparțial. Ele pot spune "am avut această emoție negativă toată viața mea; am câștigat ceva? Nu, numai am plătit, și am plătit și am plătit. Asta înseamnă că este nefolositoare."

Î: Avem noi emoții care să nu fie negative?

R: Desigur, dar nu pozitive. Ele nu sunt încă negative, dar pot deveni negative în următorul moment.

Î: Dar mi se pare că există circumstanțe care pur și simplu determină pe cineva să aibă emoții negative.

R: Asta este una dintre cele mai rele iluzii pe care le avem. Noi credem că emoțiile negative sunt produse de circumstanțe, în timp ce toate emoțiile negative sunt în noi, în interiorul nostru. Acesta este un aspect foarte important. Întotdeauna credem că emoțiile noastre negative se produc din cauza altor oameni sau din cauza circumstanțelor. Întotdeauna credem astfel.

Emoțiile noastre negative sunt în noi înșine și sunt produse de noi înșine. Nu există absolut nici un singur motiv inevitabil pentru care acțiunea cuiva sau anumite circumstanțe ar trebui să producă o emoție negativă în mine. Este numai slăbiciunea mea. Nici o emoție negativă nu poate fi produsă de cauze externe dacă noi nu vrem. Avem emoții negative pentru că le admitem, le justificăm, le explicăm prin cauze externe și astfel nu luptăm cu ele.

Î: Există vreun motiv pentru care suntem atât de dornici să le păstrăm?

R: Obişnuința. Suntem prea obişnuiți cu ele. Nu putem dormi fără ele. Ce ar face mulți oameni fără emoțiile negative? Acest obicei este atât de puternic încât este necesară o muncă specială pentru a scăpa de ele.

Dar la început lucrul cu emoțiile negative are două aspecte: studierea și încercarea de a nu le exprima. Adevărata muncă asupra emoțiilor negative vine mai târziu. Nu le poți studia dacă le exprimi. Dacă încerci să oprești exprimarea lor, atunci poți să le vezi și să le studiezi.

Î: Schimbarea punctului de vedere nu este o metodă de a lupta cu ele?

R: Foarte adevărat, numai că ea singură nu este suficientă. Lupta reală începe cu lupta cu identificarea. Dacă distrugi identificarea, emoțiile negative vor slăbi de la sine. Dar, desigur, schimbarea punctelor de vedere este de asemenea foarte necesară.

Î: Am înțeles că ai spus că lupta cu emoțiile negative este inutilă, dar trebuie să le studiem și să le observăm. Este corect?

R: Lupta cu emoțiile negative necesită eforturi foarte mari; obiceiul este prea puternic. La început trebuie doar să studiezi și să încerci să luptezi cu exprimarea emoțiilor negative. La ora actuală, dacă luptezi cu o emoție negativă poți crea două în loc. În timp, în mod indirect, poți obține un control asupra emoțiilor. Dar primul pas este studiul.

Î: Poate avea cineva emoții negative și să fie într-o stare bună de sănătate?

R: Cuvântul "sănătate" trebuie luat într-un sens mai larg, din punctul de vedere al sistemului. Nu-l putem lua în sensul obișnuit al manifestărilor fizice - absența efectivă a bolii fizice - pentru că una din primele cerințe privind sănătatea este lucrul corect al centrilor. Oamenii ai căror centri lucrează greșit nu sunt sănătoși. Ideea de sănătate trebuie extinsă, nu poate fi abordată în mod restrâns.

Î: Despre lucrul corect al centrilor - nu văd cum poți preveni centrul emoțional să nu interfere cu munca pe care încerci să o faci cu cel intelectual.

R: Interferă tot timpul. Nu poți face nimic până nu învingi emoțiile negative și nu înveți să nu te identifici. Când vei înceta să te identifici, emoțiile negative vor înceta să mai aibă putere, pentru că ele lucrează numai pe baza identificării.

Î: Când simți o emoție neplăcută, de ce este necesar să nu o exprimi?

R: Este la fel ca și în legătură cu vorbirea nenecesară. Întreabă-te: este util, este necesar să le exprimi? Ideea este să creem rezistență, altfel nu putem observa. Și această creare a rezistenței este introducerea în studiul emoțiilor. Nu le putem vedea fără aceasta.

Î: De ce atunci când încerci să le rezisti asta cauzează o completă oprire a gândirii?

R: Lipsă de practică. La început totul se oprește.

Î: Dacă nu exprimi emoții neplăcute, este bine să le înfrânezi?

R: Încearcă. Nu trebuie să crezi nimic. Dacă vei găsi că este bine să le exprimi, vom discuta. Și atunci voi spune că nu poți controla această exprimare și că dacă observi, vei vedea că este mai bine să nu le exprimi. Problema este, te poți abține de la a le exprima? Mult timp și multe alte lucruri sunt necesare pe lângă asta astfel încât, cu adevărat, să nu exprimi emoțiile neplăcute.

Î: Ce anume îți dă o senzație de ușurare când exprimi furie sau iritare?

R: Există un vierme în tine care vrea să se exprime. Și când se exprimă simți o ușurare, dar astfel el devine mai puternic și are din ce în ce mai mult stăpânire asupra ta. Când îți dai seama că nimeni altcineva nu este responsabil pentru iritarea ta, puțin câte puțin vei începe să simți altfel. Avem mult mai multă putere asupra exprimării emoțiilor negative decât credem și *putem* învăța să nu le exprimăm. Chiar în viața obișnuită nu exprimăm întotdeauna emoții negative; în anumite condiții știm că ar fi periculos. Și dacă putem controla exprimarea lor în anumite condiții, o vom putea controla în toate condițiile, dacă încercăm.

Î: Oare abținându-ne de la exprimarea emoțiilor negative, descrisă de obicei ca "descărcare", nu poate apărea un efect dăunător?

R: Nu este nici un pericol. Nu putem produce o abținere suficient de puternică pentru a ne răni. "Descărcarea" ca ușurare este o iluzie. Ea ne face să pierdem energie. Exprimarea emoțiilor negative este întotdeauna mecanică, așa că nu poate fi niciodată utilă. Dar rezistența față de ea este conștientă.

Î: Dacă trebuie să nu avem emoții negative, asta va desființa întreaga viață emoțională!

R: Din contră. *Acum* nu avem viață emoțională, ci doar o imitație. Ideea este să avem o viață emoțională. În centrul emoțional sunt posibilități reale de a cunoaște.

Î: Aceeași oboseală o resimt și când mă stăpânesc și când dau frâu liber exprimării. Atunci ce pot câștiga încercând să stăpânesc exprimarea furiei?

R: Este o presupunere foarte greșită că este vorba de aceeași cantitate de energie, deoarece controlul face să crească energia. Probabil că trebuie să cheltuiești o anumită cantitate de energie pentru a stăpâni o anumită emoție dar, în următorul moment, necheltuind energie cu acea emoție nefolositoare, controlul va determina creșterea energiei. Aceasta este acțiunea chimică a controlului.

Î: Experiența mea este aceea că suprimarea unei emoții negative te obosește.

R: Poți să obosești dacă doar suprimi exprimarea. Dar eu nu am spus niciodată să suprimi, ci am spus "să nu exprimi, găsește motive ca să nu exprimi". Suprimarea nu poate ajuta niciodată deoarece, mai devreme sau mai târziu, emoția negativă va țâșni afară. Dacă doar suprimi, vei menține identificarea și vei împiedica numai exprimarea exterioară. Problema este de a găsi motive, de

a gândi corect, deoarece exprimarea emoției negative este întotdeauna bazată pe un anumit tip de gândire greșită.

Î: Aș dori mai mult ajutor în abordarea emoțiilor negative.

R: Trebuie să fie propriul tău efort și, în primul rând, trebuie să-ți studiezi emoțiile negative și să le clasifici. Trebuie să afli ce emoții negative principale ai, de ce vin, ce le aduce și așa mai departe. Trebuie să înțelegi că singurul control asupra emoțiilor este prin intermediul minții - dar nu este imediat. Dacă gândești corect timp de șase luni, atunci asta va afecta emoțiile negative. Dacă începi să gândești corect astăzi, acest lucru nu-ți va schimba emoțiile negative mâine.

Î: Când mă gândesc la emoțiile negative, înțeleg foarte clar că ele se află în noi înșine și totuși, curând după aceea, continui să le exprim. Să fie astfel pentru că nu sunt unitar?

R: Mai întâi pentru că nu ești unitar iar apoi pentru că nu încerci într-un mod corect. Este o problemă de lucru îndelungat, după cum am spus, și asta nu poate fi schimbat imediat. Dacă ai în mod constant emoții negative, repetându-se emoții negative de același fel, vei cădea mereu în același punct. Dacă te-ai observa mai bine ai ști că așa se va întâmpla sau s-a întâmplat și, dacă ai fi gândit corect dinainte, ai fi opus rezistență. Dar dacă nu ai o atitudine corectă, dacă nu gândești corect, atunci ești lipsit de ajutor și emoția negativă se întâmplă din nou, în același moment, în același fel. Aceasta este una dintre metodele de a controla emoțiile prin centrul intelectual. Dar atitudinile trebuie create nu în momentul exploziei emoționale ci cu mult timp înainte. Apoi, puțin câte puțin, exploziile emoționale vor intra sub stăpânirea intelectului. Gândurile pot fi mai permanente decât sentimentele și astfel gândurile pot influența sentimentele. Poți crea gânduri permanente, atitudini permanente, care în timp vor afecta emoțiile. Dar înainte ca aceasta să devină posibil, trebuie introdusă o anumită disciplină în emoțiile noastre și trebuie dobândită o anumită cunoaștere pentru a lucra asupra minții emoționale.

Î: Am remarcat că, aproape tot timpul, cu greu simt vreo emoție sau am vreo însuflețire a experienței. Este acesta somn?

R: Parțial este somn, parțial trăire în centrul motor și instinctiv. Atunci, exact cum descrii, cu greu mai simțim vreo însuflețire a experienței.

Î: În anumite cazuri emoția negativă a fricii pare să fie utilă, altfel oamenii ar traversa strada în orice moment, fără să se uite?

R: Vorbești despre frica instinctivă. Frica emoțională este diferită, este bazată pe imaginație.

Î: Emoțiile negative au vreun efect dăunător asupra altor funcții?

R: Trebuie să afli singur acest lucru. De exemplu, dacă ești agitat sau iritat sau ceva de acest gen, vei observa alte lucruri. Îți poți aduce aminte bine? Poți gândi bine, poți lucra bine? Vei vedea că toate facultățile îți sunt diminuate. Această observație, în sine, îți va arăta multe lucruri de observat.

Î: De ce emoția negativă pare să afecteze funcționarea centrului instinctiv în asemenea măsură?

R: Emoția negativă afectează toți centrii. Centrii sunt astfel conectați încât nu poți să ai o emoție negativă puternică sau violentă - și cu ajutorul identificării toate devin putenice - fără a afecta toți centrii. Nu poți avea o emoție negativă și, în același timp, să faci altceva corect sau chiar să gândești corect. Vei mânca prost, vei respira prost, vei merge prost, vei lucra prost.

Î: Emoțiile negative constituie o folosire greșită a centrului instinctiv?

R: Nu, dar toate emoțiile își au originea în centrul instinctiv. La un copil mic centrii nu sunt divizați. Emoțiile negative sunt create din material luat de la centrul instinctiv. Acest material aparține, în mod legitim, centrului instinctiv și este împrumutat, în mod greșit, de la el. Ne aflăm într-o situație foarte ciudată, deoarece emoțiile pozitive nu aparțin centrului nostru emoțional obișnuit ci centrului emoțional superior, iar emoțiile negative nu aparțin centrului emoțional obișnuit, ci există într-un centru artificial. Centrul emoțional împrumută material de la centrul instinctiv și, cu ajutorul părții negative a centrului instinctiv și ajutorul imaginației și identificării, crează emoții negative. A le distruge este o muncă foarte dificilă. Trebuie să vă dați seama că atât timp cât există emoțiile negative, nu este posibilă nici o dezvoltare, deoarece dezvoltare înseamnă evoluție a tot ce există în om. Emoțiile negative nu pot evolua și ar fi total dezastruos dacă ele ar putea. Așa că dacă încerci să crezi conștient, în același timp trebuie să lupți cu emoțiile negative, pentru că fie le păstrezi, fie evoluezi - nu le poți avea pe amândouă împreună.

Î: Un mod de a putea controla emoțiile negative ar putea fi să încerci să înțelegi de ce s-a întâmplat un lucru, să înțelegi cauza și efectul?

R: Ar putea fi, pentru un caz particular; dar la ora actuală problema nu este de a le distruge sau controla, problema este de a le studia. Cea mai puternică metodă de a controla emoțiile negative este a învăța să nu le exprimi. Deci, în primul rând, trebuie să luptăm cu exprimarea emoțiilor negative și, în al doilea rând, cu acele emoții cu care putem lupta. Când vom fi învățați să nu le exprimăm, vom vorbi de următorul pas. Nu poți controla emoțiile negative cât timp ele se exprimă liber.

Vreau să înțelegi că oprirea exprimării emoțiilor negative și lupta cu emoțiile negative sunt două practici total diferite. Mai întâi vine încercarea de a opri exprimarea. Dacă exprimi o emoție negativă, ești în puterea ei, nu poți face nimic în acel moment. Când ai învățat să n-o exprimi, poți încerca să nu te identifici, să crezi o atitudine corectă și să-ți amintești de tine însuși.

Î: Uneori reușesc la început să nu exprim o emoție negativă, dar ea continuă, încercând să se exteriorizeze.

R: Asta înseamnă că ai oprit numai manifestarea exterioară și trebuie să încerci să oprești cauza ei. Nu vreau să spun emoția în sine, ci cauza exprimării. Este o diferență. Emoția este un lucru, exprimarea este un altul. Încearcă să vezi diferența.

Î: Încercarea de a controla emoțiile neplăcute le elimină, în mod gradat?

R: Desigur, deoarece multe din ele pot exista numai când nu există control; când începe controlul, multe din ele devin ușor de eliminat.

Î: Dacă pregătirea ta anterioară a fost de așa natură încât să nu exprimi emoții neplăcute, nu este la fel de mecanic?

R: Aceasta este o întrebare academică. Este necesar să verifici dacă o poți face în toate circumstanțele. Poți fi antrenat să nu exprimi emoții negative în anumite circumstanțe, dar în alte circumstanțe le vei exprima.

Î: Problema nu este să nu simți emoții neplăcute?

R: Asta vine mai târziu și este o problemă complet separată. Ajungi aici neidentificându-te.

Î: Prin ce mijloace se poate verifica de unde îți vin emoțiile neplăcute, ce le determină și cum putem să depășim tendința noastră de a ne înșela? Este posibil numai prin intermediul unei școli?

R: În acest moment nu este important să învățăm de unde vin ele, ci este important să le oprim exprimarea. Mai târziu se pot învăța multe lucruri despre emoțiile negative. Referitor la ce le determină - identificarea este cauza generală a tuturor emoțiilor negative. Nu poți lupta cu ele fără ajutor - au încercat mulți oameni. Dacă ți-ai da seama cât de mici sunt posibilitățile noastre, ai înțelege că este necesar tot ajutorul posibil pentru a realiza ceva.

Î: Emoțiile negative trebuie întotdeauna să fie mecanice?

R: Care este opusul la mecanic? Conștient. Cine ar vrea emoții negative în mod conștient? Când știi că se poate renunța la ele, atunci nimeni nu le-ar mai avea. Deci, cu siguranță, sunt mecanice.

Î: Putem auzi mai mult despre atitudinea corectă ca armă împotriva emoției negative? Trebuie să însemne mai mult decât a nu te identifica.

R: Cu siguranță înseamnă mai mult: înseamnă gândire corectă asupra unui anumit subiect. De exemplu, aproape toate emoțiile noastre personale negative sunt bazate pe acuzație; altcineva este vinovat. Dacă, printr-o gândire consecventă, ne dăm seama că nimeni nu poate fi vinovat față de noi, că noi suntem cauza a tot ceea ce ni se întâmplă, asta va schimba lucrurile, nu imediat, desigur, deoarece de multe ori această înțelegere va veni prea târziu. Dar, după un anumit timp, această gândire corectă, această creare de atitudine corectă sau punct de vedere corect poate deveni un proces permanent; atunci emoțiile negative vor apărea doar rareori. Acest proces de gândire corectă are putere asupra emoțiilor negative când el devine permanent - le prinde încă de la început.

Î: Cred că o mare parte din timpul meu se petrece într-o stare negativă nu foarte clară, și nu mi se pare că pot face ceva referitor la acest lucru.

R: Da, dar trebuie să-ți fi dat seama că este, în general, legat de un anumit tip de identificare sau imaginație. Când întâlnești diferite manifestări ale acestei stări negative poți lupta cu ea, deoarece această luptă este în minte. Poți refuza unele puncte de vedere și accepta alte puncte de vedere și, foarte curând, vei remarca o diferență.

Acestea sunt în legătură cu o problemă foarte mare deoarece, dintr-un punct de vedere, suntem atât de mecanici încât nu putem face nimic; dar, din alt punct de vedere, există câteva lucruri pe care putem începe să le facem. Avem anumite posibilități în noi, numai că nu le utilizăm. Este adevărat că nu putem

“face” nimic în sensul că nu putem schimba *ce simțim* la un moment dat, dar ne putem determina să *gândim* asupra unui subiect la un moment dat. Acesta este începutul. Trebuie să știm ceea ce este posibil și să începem de acolo deoarece, după aceea, posibilitatea de a face ceva în loc să lăsăm lucrurile să se întâmple, va crește treptat.

Nu ne dăm seama ce putere enormă zace în gândire. Nu mă refer prin asta la o explicație filosofică a puterii. Puterea stă în faptul că, dacă întotdeauna vom gândi corect despre anumite lucruri, aceasta poate deveni ceva permanent, poate crește într-o atitudine permanentă. Puteți afla o înclinație către manifestări emoționale greșite de un anumit tip. Chiar în acel moment nu puteți face nimic, deoarece ați educat în voi înșivă capacitatea pentru acest tip de reacție printr-o gândire greșită. Dar dacă începeți cu gândirea corectă, după un timp veți educa în voi capacitatea pentru o reacție diferită. Doar că această metodă trebuie înțeleasă, iar această înțelegere trebuie să fie foarte profundă.

Puteți aplica această metodă la multe lucruri diferite. Acesta este, de fapt, singurul lucru pe care-l puteți face. Nu “puteți” face nimic altceva. Nu există modalitate directă de a lupta cu manifestările negative, deoarece nu le puteți prinde. Nu există altă modalitate de a le împiedica decât să fii pregătit pentru ele dinainte. Doar o înțelegere superficială a faptului că ele sunt greșite nu va ajuta; trebuie să fie foarte profundă, altfel va fi un proces la fel de dificil să pregătești terenul pentru o altă manifestare. Nu-ți dai seama cât de mult pierzi prin aceste manifestări spontane cu caracter negativ. Ele fac atât de multe lucruri să fie imposibile.

I: Chiar dacă încep să gândesc corect, am observat că începe imitația când aud pe cineva bombănind, și încep să fac la fel.

R: Faptul că începi să gândești corect nu va schimba nimic pe loc. Este necesar să gândești corect pentru mult timp; atunci rezultatele vor apărea, nu imediat. Este o problemă de luni sau ani să creezi atitudini corecte. Creând atitudini corecte consolidezi faptul că te-ai hotărât într-adevăr și serios să nu dai drumul manifestărilor negative. Nu ne dăm seama ce mult pierdem astfel. Pierdem exact ceea ce vrem să obținem.

Dar, în primul rând, trebuie să oprești obiceiul de a exprima emoții negative. De aceea, chiar la primele lecturi, când auzi despre observarea de sine, este explicat că trebuie să înveți să nu exprimi emoții negative. Toată lumea știe cum să nu arate ceea ce simte - nu vorbesc de cazuri excepționale, ci în cazurile obișnuite. Toată negativitatea se bazează pe identificare, pe imaginație și pe o anumită trăsătură specifică, aceasta fiind faptul că permit exprimarea. Întotdeauna crezi că nu o poți opri și, de aceea, crezi că este foarte corect să exprimi ceea ce simți. Astfel încât, mai întâi, trebuie să scapi de această iluzie. *Poți* opri manifestările emoțiilor negative. Dacă spui “nu vreau” o să te cred, dar nu și dacă spui “nu pot”.

V-am dat multe sugestii despre lucrul asupra emoțiilor cum ar fi studiul, lupta cu identificarea, lupta cu exprimarea emoțiilor negative, gândirea corectă asupra emoțiilor negative. Patru practici. Dacă într-adevăr veți folosi tot ceea ce s-a oferit, foarte curând veți vedea rezultate foarte perceptibile. Adevăratul

control al centrului emoțional are nevoie de amintirea de sine, o nouă stare de conștiință, deci este un drum lung. Acum trebuie să utilizăm metode auxiliare. Cea mai importantă dintre ele, la început, este atitudinea corectă.

Limbaajul - Diferite diviziuni folosite în sistem - Esență și personalitate - Influențele A,B,C - Centru magnetic - Centru magnetic greșit - Ajutorul de majordom - Legea accidentului - Legea destinului - Legea voinței - Legea cauzei și a efectului - Scăparea de sub legea accidentului - Centrul de greutate - De ce sunt necesare școlile - Pentru cine sunt necesare școlile - Constituția unei școli - Grade ale școlilor - Calea fahirului, calea călugărului și calea yoghinului - A Patra Cale - Diferențe între a patra cale și căile tradiționale - Toate căile duc către același scop - Nivelul școlii depinde de nivelul studenților - Cercurile interioare ale omenirii.

Studiul metodelor utilizate de acest sistem prin care omul poate ajunge la o conștiință superioară începe cu studiul unui nou limbaj. Acest limbaj este bazat pe anumite principii pe care încă nu le cunoașteți dar, pe măsură ce vă continuați studiul, foarte curând veți începe să le înțelegeți. Cu acest limbaj este posibil să te apropii de adevăr, este posibil să vorbești cu mai mare precizie decât o facem noi acum și doi oameni care înțeleg acest limbaj niciodată nu se vor înțelege greșit unul pe altul, în lucrurile simple. Deja ați auzit anumite expresii ale acestui limbaj, cum ar fi amintirea de sine, identificarea, considerarea ș.a.m.d. Este foarte important să înțelegem diferitele diviziuni pe care le folosește sistemul, care sunt parte ale acestui limbaj. Omul este o mașină foarte complicată și poate fi studiat pe diviziuni. În limbajul obișnuit nu folosim aceste diviziuni și astfel oamenii nu se pot înțelege unul pe altul.

Încercați să înțelegeți ce spun pentru că este destul de dificil de exprimat. Dacă luăm un oraș, puteți înțelege că poate fi împărțit în nord, sud, est și vest; poate fi împărțit în districte și cartiere și apoi împărțit în diferite străzi. Poate fi studiat din punctul de vedere al populației sale, deoarece are oameni de diferite naționalități, oameni de diferite profesii, aparținând diferitelor clase, etc. Nici una dintre aceste diviziuni nu va coincide cu alta, fiecare trebuie studiată separat. Nu poți face o hartă generală care să le includă pe toate - trebuie să faci o serie de hărți diferite.

La fel este și cu omul. Deja v-am dat câteva diviziuni. Prima este împărțirea în centri sau funcții astfel încât fiecare om constă din patru oameni, fiecare trăindu-și propria viață în același om, cu propriile lui asociații, propriile lui preferințe și antipatii. Apoi v-am arătat împărțirea în diferite "eu"-ri. Aceasta este o împărțire foarte utilă: omul nu este unul, este multiplu, este o mulțime constând din oameni care nu se cunosc unul pe altul și care se luptă unul cu altul. Acestei împărțiri în multe "eu"-ri i s-au adăugat diferite roluri pe care omul le joacă în diferite circumstanțe. Apoi era diviziunea dintre cunoaștere și ființă - ce știe un om și ce este el. V-am dat și împărțirea omului în șapte categorii: omul nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6 și 7.

Acum ajungem la o cu totul altă diviziune, care nu este paralelă cu nici una din celelalte: împărțirea în esență și personalitate. Esența este ceea ce este înăscut în tine, personalitatea este ceea ce dobândești. Esența este a ta proprie, personalitatea nu este a ta. Toată viața interioară a omului, toate percepțiile și reacțiile lui sunt divizate în aceste două părți. Există anumite lucruri care s-au născut odată cu tine cum ar fi anumite trăsături fizice, starea sănătății, anumite feluri de predispoziții, înclinații, tendințe și așa mai departe. Ele aparțin esenței. Personalitatea este ceea ce dobândești în cursul vieții: vederi, opinii, cuvinte. Este mai ușor să înțelegi diferența dintre esență și personalitate dacă găsești câteva exemple. Deși cele două sunt întotdeauna amestecate în viață, este mai ușor de distins personalitatea și esența în alți oameni decât în tine însuși, deoarece personalitatea se schimbă foarte des, cu schimbarea condițiilor, pe când esența rămâne aceeași. Este foarte important să se înțeleagă această împărțire pentru că multe lucruri din om, despre care vorbim, se referă la esență, în timp ce altele se referă la personalitate.

Î: Dacă esența este cea cu care ne-am născut, i se mai poate adăuga ceva? Poate ea crește?

R: Da, dar asta se poate face numai dacă personalitatea va deveni educată și va înceta să mai preseze asupra esenței. Personalitatea este prea grea, prea puternică; ea înconjoară esența ca o carapace astfel încât nimic nu ajunge la esență, ci totul trebuie să treacă prin personalitate. Esența nu poate crește în asemenea condiții, dar dacă personalitatea devine mai transparentă, impresiile și influențele externe vor pătrunde prin ea și vor ajunge la esență și astfel esența va începe să crească.

Î: Deci o personalitate puternică împiedică impresiile să ajungă la esență?

R: Da, dar ce înseamnă o personalitate puternică? Înseamnă o influență puternică a ceea ce nu îți aparține, a ceea ce ai dobândit - cuvintele altor oameni, vederile și teoriile altor oameni. Ele pot forma o crustă atât de groasă în jurul esenței, încât nimic să nu poată pătrunde prin ea pentru a ajunge la tine, pentru a ajunge la ceea ce ești tu.

Î: Este posibil să spargi această carapace sau s-o distrugi?

R: Înainte de a distruge acest înveliș al personalității sau a-l sparge, este necesară pregătirea unui sistem de apărare. Dacă, dintr-un motiv oarecare, acest înveliș cade, oamenii se vor găsi lipsiți de orice apărare în fața multor influențe foarte dificile pe care nu le vor putea controla. Personalitatea te protejează de anumite influențe mai de la distanță; dacă o vei slăbi te vei afla sub multe influențe care nu puteau ajunge la tine înainte, astfel încât vei avea chiar mai puțin control decât ai acum. Dar sunt multe lucruri pe care le-am putea controla și pe care acum nu le controlăm. Acesta este modul corect de a gândi problema.

Î: Puteți da un exemplu de asemenea influențe?

R: De pildă, un exemplu simplu ar putea fi modificările atmosferice sau schimbarea anotimpurilor - ele afectează esența foarte mult, pe când dacă ești împrejmuit de personalitate vei fi mai puțin afectat. Schimbarea anotimpurilor este un lucru foarte serios pentru oamenii a căror esență este mai deschisă

influențelor. Spun aceasta doar ca un exemplu de lucruri pe care oamenii nu le iau în considerare și despre care nu au nici o idee. Sunt multe alte lucruri; de exemplu, vechile cărți de magie avertizează oamenii cât de periculoasă este aceasta și cât de pregătit trebuie să fie cineva mai înainte; și în multe cazuri ei au dreptate, deoarece dezvelirea esenței poate fi bună, dar poate fi acompaniată de multe pericole. Personalitatea este creată pe multe premise false, dar este și un fel de protecție.

Î: Este posibil să trecem prin viață fără ca vreodată să observăm esența?

R: Depinde dacă este vorba de munca în școală sau nu. În viața obișnuită nici nu știm de existența acestor două principii. În studiul de sine și se spune despre această diviziune, dar esența și personalitatea sunt atât de amestecate încât, pentru mult timp, această diviziune rămâne teoretică, deoarece este imposibil să spui care este una și care este cealaltă prin observare, cu excepția cazurilor extreme. Apoi, pe măsură ce lucrezi, începi treptat să vezi că un lucru este mai înrădăcinat, merge mai profund, altul mai puțin. Astfel, puțin câte puțin, poți vedea esența. Toate calitățile stabile sau mai puțin stabile trebuie să depindă de esență. Când personalitatea este educată și devine mai puțin greoaie, multe calități trec în esență și devin permanente. În acest mod se dezvoltă esența. În personalitate lucrurile apar și dispar, dar ceea ce trece în esență rămâne.

Î: Esența este, mai mult sau mai puțin, același lucru cu ființa?

R: Nu se poate aborda astfel. Ființa este viață, este un proces. Esența este un obiect.

Î: La un copil esența este mai dezvoltată decât personalitatea?

R: La o anumită vârstă; foarte fragedă, esența poate fi mai puternică decât personalitatea, dar ambele sunt nedezvoltate și apoi există copii diferiți și circumstanțe diferite.

Î: Cum putem lupta împotriva personalității?

R: Nu se pune problema de luptă, ci doar de control și educare. Personalitatea nu trebuie să aibă prea multă libertate. Trebuie educată într-un anumit fel, să acționeze conform anumitor principii, să lucreze într-o anumită direcție. În prezent personalitatea noastră este într-o dezordine totală. Este prea multă minciună, autoînșelare, imaginație, emoții negative. Toate aceste lucruri trebuie îndreptate; numai atunci mașina va lucra așa cum trebuie. Trebuie să lucrăm prin personalitate; mult timp esența nu poate avea nici un sens practic pentru noi. Dacă vom începe să lucrăm asupra ei în mod conștient, anumite lucruri vor influența esența, dar nu imediat.

Î: Putem face ce dorim cu personalitatea?

R: Dacă lucrezi, dacă studiezi, treptat o vei schimba și lucrul tău asupra personalității se va reflecta asupra esenței. Ori controlezi *tu* personalitatea, ori personalitatea este controlată de miile de „eu”-ri diferite, fiecare dintre acestea având propriile idei, propriile vederi și dorințe. Trebuie să înțelegem ce muncă enormă este dobândirea unității ținând cont că, așa după suntem noi acum, o parte decide să lucreze iar o altă parte nu știe despre asta sau nu este de acord. Când ți-ai educat personalitatea, când a devenit supusă scopului tău și începe să-l servească, atunci este folositoare și corectă. Dar dacă ai un scop într-o

anumită parte din tine, iar personalitatea ta lucrează împotriva acestui scop atunci, desigur, nu este corectă.

Î: S-a spus că există ceva bun în personalitate, la fel ca în esență, dar nu pot găsi nimic util în ea pentru scopul meu fundamental.

R: La ce te referi când spui că nu există nimic bun în personalitate? Dacă observi și afli lucruri despre tine însuși, este bine. Acestea sunt de asemenea în personalitate. Partea care dorește să știe, să lucreze, să se schimbe, este o parte a personalității. Pot fi multe lucruri care sunt greșite în personalitatea noastră, și aceste lucruri trebuie să fie studiate și eliminate. Personalitatea se dezvoltă prin studiu și prin diminuarea funcțiilor nefolositoare. Prin asta devine mai bună și mai curată. În condițiile de școală esența trebuie să fie mai importantă decât personalitatea, iar dacă personalitatea o domină prea mult, dezvoltarea devine imposibilă, deoarece dezvoltarea reală este în esență. Dacă personalitatea apasă prea greu asupra ei, esența nu poate respira. Dar personalitatea este, de asemenea, foarte importantă. Posibilitatea schimbării este într-adevăr foarte complicată, deoarece constă în multe lucruri. Trebuie să existe o anumită calitate în esență, deoarece dacă această calitate nu există, nimic nu este posibil; trebuie să existe un anumit material, anumite elemente dobândite în personalitate și trebuie să existe un anumit fel de circumstanțe.

Î: Își îngăduie personalitatea să fie pe locul doi? Se dă ea la o parte de bunăvoie?

R: Nu se dă înapoi, devine diferită. Dacă ea opreștează esența, este un lucru anormal. În starea noastră prezentă personalitatea este patologică, nesănătoasă. Prin muncă ea doar devine sănătoasă.

Î: Nu înțeleg cum personalitatea poate influența esența, dacă esența este cea cu care ne-am născut.

R: Să luăm centrul intelectual: conținutul lui nu s-a născut odată cu noi - gânduri, idei, convingeri, opinii, toate acestea sunt dobândite. Cât despre cum poate personalitatea influența esența, să presupunem că în personalitatea ta, ajungi la o anumită concluzie și descoperi, prin observare, că ai un anumit obicei de bază, să spunem că ar fi un anume fel de emoție neplăcută care apare întotdeauna în anumite circumstanțe. Îți dai seama că nu este folositoare în nici un fel, risipește energie și-ți face viața mai dificilă. Cum poți lupta cu asta? Descoperi că această stare negativă se hrănește din auto-justificare, că în starea ta normală o justifici întotdeauna și crezi că este greșeala altcuiva, sau spui că nu asta intenționeai sau că oamenii nu te înțeleg, sau ceva de acest fel. Asta îi permite să existe. Dacă îți modifice punctul de vedere, dacă încetezi cu justificarea ei și, în loc de asta, crezi în tine ideea permanentă că această emoție este greșită, că ea nu se justifică, atunci acest punct de vedere poate, în cele din urmă, să devină permanent.

Î: Ereditatea este tributară pentru tot ce există în esență?

R: Practic, ereditatea nu există în om. Calitățile rele pot fi ereditare, dar calitățile bune nu pot fi moștenite. Animalele se află sub legi diferite față de om; la ele, calitățile rele și bune se transmit în mod egal, dar la om ceea ce se

poate transmite, separat de calitățile fizice, sunt numai trăsături de degenerare, în alte privințe nu este nimic de transmis.

Trăsăturile fizice pot fi moștenite, dar nu trăsături cum ar fi conștiința de sine. Esența nu poate fi moștenită.

Î: Tendința către emoție negativă se află în esență sau este în întregime dobândită în personalitate?

R: Poate exista o tendință chiar și în esență - o anumită dispoziție spre ea, dar putem considera că emoția negativă, în întregime, se referă la personalitate deoarece, dacă ar fi o tendință cu adevărat puternică către emoția negativă în esență, ar însemna aproape demență.

Î: Dacă există defecte în esență, pot fi ele modificate?

R: Da, dar, după cum am spus, trebuie să se schimbe mai întâi personalitatea; esența nu se schimbă atât de ușor. Schimbarea trăsăturilor din esență este o muncă foarte dificilă; ea necesită cunoaștere și suficientă energie, pe când noi suntem slabi și nu avem nici un fel de cunoaștere. Este realizată numai atunci când este necesar și numai cu ajutorul metodelor școlii. Să presupunem că cineva are o esență leneșă și dorește să se trezească - o poate schimba după o lungă perioadă de studiu de sine, dar trebuie să aibă ajutor, ajutorul școlii. Așa că este un noroc pentru noi că munca asupra esenței vine pe locul doi, și că trebuie să începem cu lucrul asupra personalității. Dar lucrând asupra personalității noi deja lucrăm, într-o anumită măsură, asupra esenței. Somn, trezire, conștiință - toate acestea nu se referă la personalitate, se referă la esență. Așa încât, de fapt, lucrezi asupra esenței de la bun început, iar personalitatea, schimbându-se, va produce o anumită presiune asupra esenței și o va schimba și pe ea.

Î: Întotdeauna te naști cu esența?

R: Da, dar adesea esența rămâne nedevelopată, la nivelul unui copil mic.

Î: Este esența partea din noi pe care te poți bizui?

R: Chiar și în personalitate există lucruri pe care te poți bizui și altele pe care nu te poți bizui. De exemplu pe imaginație nu te poți bizui. Faptul că-ți imaginezi că poți înnota când nu poți și cunoașterea tablei înmulțirii sunt ambele în personalitate; pe una te poți bizui, pe cealaltă nu te poți bizui.

Î: Nivelul de ființă depinde de creșterea esenței?

R: Desigur, și aceasta este legătura dintre ele. Numai că nu poți măsura ființa pe această cale pentru că împărțirea în esență și personalitate este la ora actuală mai mult teoretică. Dar este util să-ți amintești că aceste două principii sunt în tine deoarece, după cum am spus, dacă nu știi de această împărțire, acest lucru te va împiedica să înțelegi anumite lucruri pe care le vei auzi.

Un lucru pe care trebuie să-l înțelegi despre esență și personalitate este că esența este una, în timp ce personalitatea constă în mai multe grupuri de "eu"-ri. Așa că putem spune că nu avem o personalitate ci personalități, la plural, deoarece există cinci sau șase, adesea zece personalități într-o persoană. Centrul magnetic, de exemplu, este de asemenea în personalitate, deoarece nu ne-am născut cu el - este creat în viață. Este un grup de "eu"-ri care poate, într-o mică măsură, să controleze alte grupuri de "eu"-ri. Unele dintre aceste

personalități sunt bune, dar altele vor fi mereu în calea ta și vor trebui controlate sau eliminate.

Î: Ce muncă se poate face asupra personalității?

R: Poate fi controlată de minte. Asta este tot la ce te poți aștepta. Îți formulezi scopul în mintea ta și personalitatea trebuie să lucreze în acord cu acest scop.

Î: Cui se datorează dorința de a te trezi? Este ea în esență?

R: Este în legătură cu centrul magnetic. Amintiți-vă că la prima lectură am vorbit despre centrul magnetic și diferitele influențe sub care trăiește omul. Asta ne aduce la întrebarea de ce unii oameni sunt interesați de aceste idei, în timp ce alții nu sunt, ce crează această dorință de a ști, energia de a căuta; de ce oameni care trăiesc în condiții similare sunt atât de diferiți, pentru că o persoană este satisfăcută cu teorii și clișee de-a gata, în timp ce alta dorește să găsească pentru sine adevărul. Ce anume explică această diferență între oameni, în legătură cu noi idei, pentru că unii oameni se întâlnesc cu posibilitatea de a dobândi o cunoaștere nouă și nu sunt interesați, în timp ce altora le poate schimba total cursul vieții?

Oamenii ajung la aceste idei și altele similare în diferite moduri. Unii înțeleg câte ceva, alții le iau la un nivel obișnuit. Motivul acestei diferențe este faptul că omul trăiește, în viața mecanică, sub două feluri de influențe. Ce înseamnă asta? Este în legătură cu ideea explicată la început, conform căreia omul este o mașină condusă de influențe exterioare, de lucrurile din jurul lui. El poate fi receptiv la un tip de influențe și nereceptiv la alt tip. Multe din aceste influențe sunt create în viața însăși, de către oameni la fel ca el. Dar printre ele, amestecate cu ele, există alte influențe care nu sunt create în viață ci vin dintr-o sursă diferită, de la oameni cu o minte superioară. Ele vin sub forma religiilor, științei, sistemelor filosofice, doctrinelor ezoterice, artei, diferitelor feluri de învățături și așa mai departe. Privite din afară, ele nu pot fi distinse de influențele de primul tip, așa încât depinde de om dacă el face deosebire între ele sau nu. Omul poate trăi numai sub influențe A, adică influențe de primul tip, și să ignore influențele B, să nu fie interesat de ele. Dar dacă este interesat de aceste influențe de al doilea fel și le-a absorbit în cantitate suficientă, în el va avea loc un anumit proces. Rezultatul acestor influențe B, amintirea lor, se adună treptat, într-un compartiment special și formează ceea ce se numește un centru magnetic. Centrul magnetic este o combinație de anumite subiecte care te interesează și asocieri emoționale care îl fac să ia o anumită direcție. Există un anumit ciclu al ideilor și un anumit ciclu al emoțiilor. Aceasta este originea interesului în acest fel de idei.

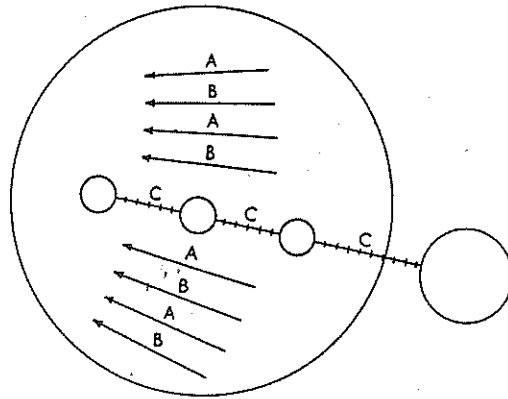
Î: Dacă nu suntem altceva decât niște mașini, trebuie să deducem că dumneavoastră încercați să ne conduceți pe noi, mașinile, într-o anumită direcție care ar fi de dorit, sau suntem noi capabili să distingem între adevăr și fals? Dacă da, cu ce facultate a noastră?

R: Cu centrul magnetic. Oamenii *sunt* mașini, fără nici o îndoială: doar că nu sunt chiar mașini cum ar fi un motor sau ceva de acest fel. Ați auzit deja că omul poate trăi în patru stări de conștiință dar că, în viața obișnuită, trăiește numai în două dintre ele. Celelalte două stări de conștiință pot fi dezvoltate în om, dar nu se pot dezvolta de la sine, ele trebuie dezvoltate prin cunoaștere și

efort. Iar facultatea care îl ajută pe om să înțeleagă și să discearnă este centrul magnetic.

Acum vorbim despre om înainte ca el să întâlnească o școală. El trăiește în viață supunându-se condițiilor obișnuite. Condițiile pot fi foarte diferite dar, oricare ar fi condițiile, el trăiește sub cele două feluri de influențe despre care am vorbit. Ce sunt influențele A? Toate interesele legate de viață, lupta pentru existență, dorințele, atracțiile, averea, bunăstarea, distracțiile etc.

Acestea sunt create fără intenție și sunt mecanice atât în ce privește originea

cât și acțiunea lor. Dar, de asemenea, omul trăiește sub influențe care au fost create inițial în școli, dar au fost aruncate apoi în tumultul general al vieții. Aceste influențe B constituie, ca să spunem așa, o viață aparte. Ele sunt destinate unui anumit scop, să servească drept "lumini pe drum". Restul depinde de omul însuși. Toate interesele sale se pot concentra asupra influențelor de primul fel sau o parte din el poate rămâne interesată de influențele create în cadrul vieții, în timp ce o altă parte poate fi interesată de alt fel de influențe. Dacă un om le observă și le studiază, acestea se pot acumula în el. Amintirea acestui interes poate să se adune în el de la o vârstă timpurie și să formeze un anumit grup de "eu"-ri, în afara multiplexelor "eu"-ri din el. După un timp, acest grup de "eu"-ri sau centrul magnetic începe să conducă și să determine direcția lui generală în viață și tendința intereselor sale sau a unei părți a intereselor sale. Centrul magnetic înseamnă să cauți anumite lucruri și să fii la nivelul anumitor lucruri.

Dar dacă un om nu observă aceste influențe, ele nu vor produce nici un efect. De aceea oamenii sunt atât de diferiți. O persoană poate fi foarte intelectuală, poate să fi studiat filosofia, arta, etc. și în același timp să nu aibă nici o șansă dacă nu are centrul magnetic. Dacă va veni în contact cu o școală,

nu o va recunoaște. Iar un alt om poate fi educat insuficient, poate să nu fi citit prea mult, poate să nu știe prea multe cuvinte și, totuși, dacă întâlnește o școală, el poate deveni brusc interesat.

Î: Ce ne face diferiți în acest sens?

R: O combinație de elemente cu care ne-am născut și de circumstanțe exterioare ne face ceea ce suntem; totul este mecanic, totul este sub legea accidentului. Nu are sens să negăm că oamenii se nasc diferiți; asta nu putem schimba, în orice caz nu la început. Trebuie să presupunem ca fiind adevărat că oamenii au capacități diferite, dar nu pentru trezire; aici oamenii fac o greșală. Trezirea nu depinde de ceea cu care te-ai născut, depinde de centrul magnetic, iar centrul magnetic depinde de ceea ce te interesează. O persoană este interesată de un lucru, o alta de alt lucru, dar de ce anume depinde asta nu știm și nu ne va fi de folos să investigăm această problemă, deoarece vor fi doar teorii. În starea noastră de conștiință putem cunoaște numai unele lucruri și trebuie să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care le putem cunoaște, fără să ne irosim timpul cu lucruri pe care nu le putem cunoaște.

Î: Centrul nostru magnetic nu depinde foarte mult de cauze mecanice?

R: Nu tocmai. După cum am spus, este vorba de o anumită combinație de interese, și nu numai de interese ci și de ideile pe care un om le-a dobândit, de o anumită cunoaștere, de o anumită înțelegere. Toată această combinație intră în centrul magnetic. Este un lucru mecanic, ca orice altceva, dar influențele B sunt de o natură diferită, deși la început ele vin în mod mecanic. Asta nu este important. Important este dacă există interes față de influențele B sau nu. În acest fel, din mecanicitate, apare lupta cu mecanicitatea. Centrul magnetic ajută un om să vadă, să înțeleagă și să distingă anumite lucruri. Un om nu poate aprecia diferența dintre idei, el nu poate spune care este mai bună și care este mai proastă, care i se potrivește, care nu i se potrivește, fără ajutorul centrului magnetic. Acumularea de cunoștințe nu te ajută să crezi un centru magnetic; centrul magnetic este *bumul gust* cu ajutorul căruia un om poate avea o nouă evaluare a ideilor care vin în calea sa. Problema este ca în acest curent al vieții să distingi cele două feluri de influențe, să simți diferența dintre ele. Dacă un om nu o simte, dacă el privește influențele B în același fel ca influențele A, atunci ele vor produce același efect iar centrul magnetic nu se va forma.

Apoi, există multe pericole, deoarece unele dintre aceste idei care constituie al doilea fel de influențe, pot fi atât de distorsionate încât să fie posibil să formeze un centru magnetic greșit. Centrul magnetic trebuie să fie foarte uniform și foarte sănătos pentru a duce undeva, altfel va constitui doar un impediment și nimic altceva.

Î: Cum știi dacă te afli sub influențe B?

R: Influențele B există tot timpul. Ele provin, la origine, din cercul interior al vieții, din partea vieții care s-a eliberat de sub legea mecanicității; dar acestea pot trece prin multe stadii înainte de a ajunge la om și pot fi atât de distorsionate și atât de deghizate încât să fie greu să le recunoști, așa cum este greu să recunoști ideile de origine ezoterică ce ne parvin prin legende sau

mituri, sau chiar prin superstiții și lucruri de acest gen. Uneori ele au o origine ezoterică și atunci sunt influențe B.

Î: Putem presupune că cineva doar își imaginează că lucrează sub influențe B?

R: Nu știi despre lucru și nu "lucrezi" sub influențe B. Poți doar să fii interesat de influențele B pentru avantaj personal, profesie, faimă sau ceva de acest gen; în acest caz pierzi orice profit pe care l-ai putea obține din acestea. Dar dacă un om le prețuiește pentru ceea ce sunt ele, nu în mod egoist, nu numai pentru propriul său câștig, dacă el este interesat de înțelesul lor, atunci poate obține ceva de la ele. Definițiile sunt foarte dificile și în majoritatea lor greșite, deoarece limbajul nostru obișnuit cuprinde atâtea asocieri diferite încât, uneori, o definiție mai precisă anulează posibilitatea înțelegerii. De exemplu, se poate afirma, deși nu garantez că întotdeauna va fi întocmai, că principala caracteristică a influenței A ar fi că este întotdeauna egoistă, în timp ce influența B ar fi neegoistă. Dar oamenii înțeleg aceste cuvinte atât de diferit încât asta nu spune prea mult. Se poate spune, de asemenea, că influențele A au nevoie de identificare, iar influențele B pot exista fără identificare și că dacă va exista identificare cu influențele B, le va anula. De fapt, cu cât va exista mai multă identificare cu influențele B, cu atât mai mult ele vor deveni influențe A. Dar toate acestea nu sunt suficiente pentru a explica diferența dintre ele.

Î: A fi absorbit total de influențele B și respingerea completă a influențelor A constituie o atitudine corectă față de viață? Ne putem lipsi cu totul de influențele A?

R: De ce-am face-o? Influențele A pot reprezenta interese foarte legitime în viață. Dacă nu dispari cu totul în ele, acestea sunt destul de inofensive. Trebuie să accepți tot ce vine, doar să nu te identifici. Influențele A nu sunt periculoase în sine, numai identificarea este periculoasă. Deci nu se pune problema de a ne lipsi de acestea, este vorba numai de a avea oarecare interes față de influențele B și de a nu fi cu totul sub puterea influențelor A. Dacă oamenii sunt interesați de aceste influențe B, ei au un centru magnetic; dacă nu, ei nu au un centru magnetic.

După un timp, cu ajutorul centrului magnetic, un om poate găsi o școală sau dacă se apropie de vreuna, o poate recunoaște. Dar dacă nu are centru magnetic, nu o va observa sau nu va fi interesat. Și dacă va întâlni o școală sau un om care transmite alt tip de influență, influență C, centrul magnetic îl va ajuta să recunoască această nouă influență și să o absoarbă. Dacă un om nu a absorbit mai întâi suficiente influențe B, sau nu are centru magnetic sau dacă centrul lui magnetic este greșit sau prea slab, el nu va recunoaște influența C. Sau el poate întâlni o școală falsă cu o învățătură falsă și în loc de a ajunge mai bun, va ajunge mai rău; în loc de a dobândi, va pierde. Influența C diferă de influențele B prin faptul că este conștientă în loc de a fi întâmplătoare și în ceea ce privește originea și în ceea ce privește acțiunea ei, în timp ce influențele B sunt conștiente în ceea ce privește originea lor dar sunt întâmplătoare sau mecanice în acțiunea lor. Influența C este o influență de școală.

Î: Trebuie să fii la o vârstă matură pentru a recunoaște Influența C?

R: Nu există o regulă generală privind vârsta. Dar trebuie să ai suficientă experiență, suficiente tentații legate de influențele A și suficient timp pentru a acumula influențe B. Altfel, influența C va servi drept influență B, cu alte cuvinte va face treaba unui instrument mult mai simplu și nu va avea deplina ei valoare. Când oamenii au încercat și și-au dat seama că mijloacele obișnuite nu-i satisfac, că nu le pot oferi ceea ce doresc, atunci ei ajung să prețuiască influențele C. Dar dacă vin mai devreme, ei vor considera influențele C la același nivel cu alte influențe, iar influențele C își vor pierde puterea. Este foarte important ca acest lucru să fie înțeles.

Î: Dacă recunoști influența C, atunci este cea menită să fie bună pentru tine?

R: Nu, deloc, se poate să ai dreptate sau se poate să te înșeli, depinde de centrul tău magnetic. Dacă centrul magnetic este corect, ești menit să recunoști lucrurile corecte; dacă este greșit poți găsi o școală falsă. Asta se întâmplă în fiecare zi. De ce există atât de multe școli nefondate și false, fără nici un fel de substanță? Deoarece oamenii au un centru magnetic greșit. Este cazul, de exemplu, când un om cu un centru magnetic greșit format poate ajunge la o școală care pretinde că este legată de ezoterism când, de fapt, asemenea conexiune nu există. În acest caz influențele care ar fi trebuit să fie influențe de *al treilea fel* devin influențe de primul fel, adică ele nu vor duce nicăieri.

Î: Există vreun mod în care poți afla?

R: Numai prin rezultate. Dar chiar dacă oamenii au rezultate false, chiar dacă au un centru magnetic greșit, ei caută să se convingă pe ei înșiși că rezultatele sunt bune. Te poți înșela pe tine însuși despre orice.

În general vorbind, sunt foarte puține șanse de a găsi o școală adevărată și multe posibilități de școli false deoarece o școală trebuie să aibă influențe C, adică idei care vin direct de la o minte superioară. Ce înseamnă "direct"? Înseamnă că nu vin prin cărți, nici prin vreo învățătură obișnuită accesibilă oricui. Aceste idei trebuie să vină de la o altă școală, și așa mai departe, până când ajungi la sursa inițială. Dacă nu există idei de acest fel, este numai o școală de imitație. Asta nu înseamnă că o școală trebuie să fie direct conectată cu sursa dar trebuie, la un anumit moment, să fi primit acest fel de idei, și apoi oamenii să poată lucra cu ele. Dar dacă nu are idei diferite de ideile obișnuite, nu este o școală; atunci, în cel mai bun caz, este o școală la nivel de influențe B, adică o școală filosofică sau științifică. Poate fi numită școală numai dacă, prin ea poți găsi direcția prin care să devii om nr. 4 (deși nu există garanții de a atinge acest nivel). Deci, prin intermediul școlii poți găsi direcția adevărată numai dacă este vorba de un tip de școală adevărată. Dacă ajungi la un tip fals de școală vei pierde ceea ce poți învăța de unul singur.

Î: Ce se întâmplă cu centrul magnetic când ai ajuns la o școală?

R: Putem spune că devine acea parte din om care este interesată de munca din școală. Acea parte trăiește din influențe B, dar acum va primi un material mai bun, o cunoaștere mai concentrată decât înainte. Pe lângă asta, multe lucruri pe care un om le-a învățat mai înainte pot fi utile pentru el când a intrat într-o școală, mai ales după ce a aruncat tot ceea ce era inutil. În viața obișnuită omul nu știe ce să învețe și la ce să renunțe. De exemplu, multe lucruri în care cred

oamenii nu au nici o semnificație dar, de obicei, un om nu poate recunoaște asta și consideră totul la același nivel - și cele ce au o semnificație și cele care nu au. Dar, studiindu-se pe el însuși conform metodelor școlii, el învață să recunoască valorile imaginare din el însuși și, prin asta, să descopere valorile imaginare din afara lui. Și apoi, mult mai târziu, după o muncă îndelungată, grupul de "eu"-ri sau personalitatea care a constituit centrul magnetic se dezvoltă în "ajutor de majordom".

Când centrul magnetic este corect și un om se întâlnește cu influența C adevărată, aceasta va începe să acționeze asupra centrului magnetic. Și apoi, în acest punct, omul se eliberează de legea accidentului. Cu cât mai mare este centrul magnetic, cu atât mai mult omul se eliberează de legea accidentului. Asta înseamnă că el se eliberează de această lege numai în punctul în care este conectat cu influența C.

Î: Ați spus că, după venirea în contact cu sistemul, centrul magnetic devine ajutor de majordom; este acesta sămânța "eu"-lui permanent?

R: Ceea ce a fost centrul magnetic înainte de a întâlni lucrul, poate deveni mai târziu ajutor de majordom, ceea ce înseamnă o personalitate care cucerește alte personalități și le guvernează - dar asta nu se întâmplă dintr-o dată. Ajutorul de majordom este mult superior centrului magnetic. Centrul magnetic se formează din influențe B, în timp ce ajutorul de majordom se formează din eforturile tale. Centrul magnetic constituie sămânța, germenul ajutorului de majordom.

Î: Ce se înțelege prin legea accidentului?

R: Viața omului-mașină, a omului care nu poate "face", care nu are voință sau alegere, este stăpânit de accident, deoarece lucrurile din viața obișnuită se întâmplă mecanic, accidental; nu există nici o rațiune în ele. Și așa cum viața exterioară a omului este stăpânită de influențe exterioare întâmplătoare, așa și viața lui interioară este stăpânită de influențe interioare și exterioare care sunt la fel de întâmplătoare. Veți înțelege asta dacă vă veți da seama ce înseamnă că omul este adormit, că el nu poate "face", că nu-și poate aminti de el însuși. Veți înțelege când vă veți gândi la fluxul inconștient și conștient de gânduri ale unui om, de reverii, de identificare și considerare, de conversații mentale continue din mintea lui, de devierea lui constantă spre linia de rezistență minimă. Oamenii cred că accidentele sunt rare dar, de fapt, cele mai multe lucruri care li se întâmplă sunt accidentale.

Ce înseamnă un accident? Înseamnă o combinație de circumstanțe independente de voința omului însuși sau de voința unei alte persoane sau de destin, cum ar fi de exemplu condițiile de naștere și creștere, sau de acțiunile precedente ale omului însuși. Un accident are loc când se intersectează două linii de evenimente. Să presupunem că un om stă sub acoperișul unei case, adăpostindu-se de ploaie; și cade o cărămidă și-l lovește în cap. Asta ar fi un accident. Există două linii separate de cauză și efect. Să considerăm linia mișcărilor omului și faptul că s-a întâmplat ca el să se oprească sub acoperișul unei anumite case. Fiecare lucru mărunț din această linie are o cauză, dar cărămidă nu a intrat în această linie de cauză și efect. Să presupunem că acea cărămidă a fost pusă neglijent și ploaia a desprins-o și, într-un anumit moment,

a căzut. Nu există nimic din viața omului sau din viața cărămidii care să poată fi conectat. Cele două linii de cauză și efect se întâlnesc accidental.

Î: Dacă accidentele trag sforile, ce anume produce accidentele?

R: Alte accidente. Nimeni nu face accidente; ia-o într-un mod simplu, obișnuit.

În viața omenească, lucrurile se întâmplă în funcție de trei legi:

1. Legea accidentului, când un eveniment se întâmplă fără nici o legătură cu linia de evenimente pe care le observăm.

2. Legea destinului. Destinul se referă numai la lucruri cu care omul s-a născut: părinți, frați, surori, capacități fizice, sănătate și lucruri de acest gen. Se referă, de asemenea, la naștere și moarte. Uneori, lucrurile se pot întâmpla în viața noastră sub legea destinului și atunci sunt lucruri foarte importante, dar acestea sunt foarte rare.

3. Legea voinței. Voința are două înțelesuri: propria noastră voință sau voința altcuiva. Nu putem vorbi de propria noastră voință deoarece, așa cum suntem, noi nu avem vreuna. Cât privește voința unei alte persoane, în scopul clarificării, fiecare acțiune intențională a unei alte persoane poate fi considerată rezultatul voinței acestei persoane.

Studiind viața omului, devine clar că aceste definiții nu sunt suficiente. Devine necesar să introducem, între accident și destin, legea cauzei și efectului care controlează o anumită parte a evenimentelor din viața omului, deoarece diferența între evenimentele controlate de întâmplare în sensul strict al cuvântului și evenimentele ce rezultă datorită cauzei și efectului, devine foarte clară. Din acest punct de vedere, vedem o diferență considerabilă între oamenii din viața obișnuită. Există oameni în a căror viață evenimentele importante constituie un rezultat al întâmplării și există alți oameni, în cazul cărora evenimentele importante din viața lor sunt întotdeauna rezultatul acțiunilor lor precedente, adică depind de cauză și efect. Observări ulterioare arată că primul tip de oameni, adică oamenii care depind de întâmplare, nu se apropie niciodată de lucrul de școală sau, dacă o fac, pleacă foarte curând deoarece o întâmplare îi poate aduce iar o alta, la fel de ușor, îi poate îndepărta. Pot veni să lucreze numai acei oameni a căror viață este controlată de legea cauzei și efectului adică cei care s-au eliberat, într-o măsură considerabilă, de legea întâmplării sau care nu s-au aflat niciodată în întregime sub această lege.

Î: Ați spus că omul este o mașină pusă în mișcare de influențe exterioare. Atunci unde intră controlul?

R: Nu există control. Trebuie să ne schimbăm pentru a avea control. În jurul nostru se întâmplă lucruri și suntem afectați de ele. În fiecare moment viața noastră este intersectată de alte linii, astfel încât majoritatea evenimentelor sunt guvernate de accident. Acțiunea unei mașini afectează altă mașină. Suntem înconjurați de posibilități de accident; dacă nu se întâmplă unul, se întâmplă un altul.

Trebuie să ne înțelegem situația. În oamenii 1,2 și 3 nu există control; practic totul în viața lor este controlat de accident. Există unele lucruri care constituie rezultatele propriilor lor acțiuni, dar acestea sunt toate pe același nivel. Controlul începe pe un nivel diferit și începe cu noi înșine: controlul

reacțiilor noastre, al stărilor de conștiință, al funcțiilor și așa mai departe. Apoi, puțin câte puțin, putem ajunge să avem un oarecare control în sensul de a evita o influență și de a ne apropia de alta. Este un proces foarte lent.

Î: Când încetăm de a mai fi supuși legii accidentului?

R: Atunci când ne vom dezvolta voința. Eliberarea completă de legea accidentului este foarte îndepărtată, însă există diferite stadii între libertatea deplină și situația noastră actuală. În condiții obișnuite accidentul este opus planului. Un om care, într-un caz sau altul, acționează conform planului va scăpa, în aceste acțiuni, de sub legea accidentului. Dar acțiuni conforme unui plan sunt imposibile în viața obișnuită, în afară de situațiile în care combinația de evenimente accidentale are șansa să coincidă cu planul.

Motivele pentru care este imposibil să îndeplinim un plan în viață sunt, mai întâi, de toate, absența unității și a constanței în omul însuși, precum și noile linii care intră continuu în linia de acțiuni a omului, intersectând-o. Acest lucru poate fi ușor verificat dacă un om încearcă să urmeze un plan în orice nu se întâmplă sau se opune tendinței generale de inerție ce operează în viața lui, de exemplu dacă un om încearcă să-și amintească de sine, să se lupte cu obiceiurile, să se observe pe sine ș.a.m.d. El va observa că planul lui nu se îndeplinește și că rezultatul este destul de diferit de ceea ce a intenționat, sau că totul se oprește complet și chiar impulsul inițial și înțelegerea necesității și utilității acelor încercări dispar. Dar dacă el continuă să se studieze, să facă eforturi, să lucreze, va observa că relația lui cu legea accidentului se schimbă treptat. Faptul că ființa noastră se supune legii accidentului este un fapt clar, care nu poate fi schimbat în totalitate. Așa cum suntem ne vom afla întotdeauna sub o anumită posibilitate de accident. Totuși, puțin câte puțin, putem face evenimentele accidentale mai puțin posibile.

Teoria accidentelor este foarte simplă. Ele se întâmplă numai când locul este liber; dacă locul este ocupat, nu se pot întâmpla. Ocupat de ce? De acțiuni conștiente. Dacă nu poți produce o acțiune conștientă, acest loc trebuie umplut cel puțin cu acțiuni intenționale. Astfel, atunci când munca și tot ce este legat de ea devine într-adevăr centrul de greutate în viața omului, el devine practic liber de legea accidentului.

Î: Ce numiți centru de greutate?

R: Ideea de centru de greutate poate fi interpretată în multe moduri diferite. Este un scop mai mult sau mai puțin permanent și înțelegerea importanței relative a lucrurilor în legătură cu acest scop. Aceasta înseamnă că anumite interese devin mai importante decât orice altceva - se dobândește o direcție permanentă, nu se mai merge o zi într-o direcție și altă zi în altă direcție; se merge într-o singură direcție și se cunoaște direcția.

Cu cât este mai puternic centrul tău de greutate cu atât ești mai liber de accident. Când îți schimbi direcția în fiecare moment, atunci în fiecare moment se poate întâmpla ceva nou și fiecare accident te poate orienta spre o direcție sau alta. Dar dacă activitatea ta intențională, cum ar fi de exemplu amintirea de sine, devine atât de clară, atât de intensă și atât de continuă încât să nu lase loc pentru accidente, atunci accidentele vor avea o probabilitate mult mai mică de

a se întâmpla, deoarece accidentele au nevoie de spațiu și de timp. Astfel încât trebuie să adăugăm mai multe cauze care să producă rezultate și, în acest mod, să excludem pur și simplu accidentul deoarece, cu cât timpul nostru va fi mai ocupat cu lucrul conștient, cu atât mai puțin spațiu va rămâne pentru evenimente accidentale.

Î: Dacă nu te identifici, dacă nu consideri și dacă nu ai emoții negative, acest fapt va crea cauze noi?

R: Sigur. Dar din moment ce întotdeauna ne identificăm, întotdeauna considerăm și avem emoții negative, nu putem experimenta acest lucru. Trebuie să ne dăm seama că simplul fapt de a avea cu o emoție negativă mai puțin ar însemna o nouă cauză.

Î: Cum este posibil să trăim sub acțiunea a două legi atât de diferite cum sunt legea accidentului și legea cauzei și efectului?

R: Nu văd nici o contradicție. Cauza și efectul în relație cu legile sub care trăiește omul înseamnă rezultatul propriilor acțiuni, iar "accident" înseamnă ceva care ți se întâmplă fără legătură cu acțiunile tale.

Î: Putem să controlăm sau să modificăm acum legea accidentului sau trebuie să așteptăm până vom avea conștiință deplină?

R: Nu se pune problema de a aștepta: dacă aștepti nu obții nimic. În fiecare moment trebuie să faci ce poți. În prezent putem, într-o anumită măsură, să modificăm legea accidentului doar modificându-ne pe noi înșine. Cu cât avem un control mai mare asupra noastră înșine, cu atât se schimbă legea accidentului și, așa cum am spus, accidentele de mai târziu pot chiar să dispară cu toate că, teoretic, posibilitatea va rămâne întotdeauna.

Î: Cum creem cauze noi? Înseamnă aceasta să facem planuri?

R: Nu, de obicei faci aceleași planuri pe care le-ai făcut toată viața și te aștepti să ai cauze noi.

Î: Aș dori să știu cum se poate micșora efectul accidentului asupra muncii unei persoane. Când fac un plan pentru o zi acesta este deseori distrus de venirea neașteptată a unor persoane.

R: Nu vă faceți probleme pentru aceste cazuri. Ceea ce este important sunt persoanele, sau "eu"-rile din noi care vin și ne opresc munca. De exemplu o emoție negativă vine și oprește lucrul. Aceasta este ceea ce trebuie să prevenim.

Î: Accidentul nu trebuie să fie întotdeauna un accident nefericit, poate fi și unul fericit, nu-i așa?

R: Exact. Dar scopul nostru este de a scăpa de accident și, după un anumit timp, dacă lucrăm, ne putem elibera și de sub acțiunea accidentelor bune și de sub acțiunea celor rele. Întrebați-vă dacă va fi mai bine. Încercați să înțelegeți cât de mult așteptăm de la accidentele bune și cât de grea ar deveni viața dacă ar trebui să "facem" totul și dacă nimic nu s-ar "întâmpla".

Î: Poți fi eliberat parțial de sub influența legii accidentului dacă ești într-o școală?

R: Nu, ar fi prea simplu. Doar faptul de a fi acolo nu schimbă nimic. Tocmai am explicat că omul începe să iasă de sub influența legii accidentului dacă

dobândește ceea ce numim un centru de greutate, ceea ce înseamnă că munca asupra lui însuși devine extrem de importantă, suficient de importantă pentru a ocupa un loc semnificativ în viața omului. Aceasta crează un anume fel de echilibru și, puțin câte puțin, eliberează de accident.

Î: Vreți să spuneți că atunci când suntem mai conștienți nu mai suntem afectați de legea accidentului?

R: Repet, nu faptul în sine de a fi conștient face aceasta. Când accidentele interioare se opresc în noi, aceasta ne va face mai liberi de accidentele exterioare. Sunt prea multe lucruri accidentale în noi și, așa cum am spus, putem scăpa de aceste lucruri accidentale numai creându-ne un centru de greutate, o anumită greutate permanentă, greutate în sensul că ne menține mai echilibrați. Și pentru aceasta avem nevoie de o școală.

Î: De ce sunteți atât de sigur că cineva nu se poate dezvolta decât cu ajutorul unei școli?

R: Sunt atât de multe dificultăți. Dacă încercați să înțelegeți aceste dificultăți veți vedea că fără metodă și fără ajutor omul nu se poate mișca, el rămâne ceea ce este sau mai degrabă va regresa, pentru că nimic nu rămâne în aceeași stare. Dacă nu te dezvolți atunci regresezi. În viață, în condiții obișnuite, totul regresează sau o capacitate se poate dezvolta în detrimentul alteia. Capacitățile nu se pot dezvolta fără ajutorul școlii deoarece sunt necesare un sistem și o metodă.

Dar înainte de a vorbi despre *de ce* sunt necesare școlile, trebuie să înțelegem *pentru cine* sunt ele necesare, pentru că școlile nu sunt deloc necesare pentru marea majoritate a oamenilor. Ele sunt necesare doar pentru cei care deja își dau seama de nepotrivirea cunoștințelor culese de mintea obișnuită și care simt că, singuri, doar cu forțele lor proprii, nu pot nici să rezolve problemele care îi înconjoară și nici să găsească drumul cel bun. Numai asemenea oameni sunt capabili să depășească dificultățile legate de munca în școală și doar pentru ei sunt necesare școlile.

Și, pentru a înțelege *de ce* sunt necesare școlile, omul trebuie să realizeze că acele cunoștințe care vin de la oameni cu o minte superioară pot fi transmise simultan doar unui număr foarte limitat de oameni și că este necesară îndeplinirea unei serii întregi de condiții, fără de care cunoștințele nu pot fi transmise *corect*.

Existența acestor condiții și imposibilitatea de a face ceva în absența lor explică necesitatea unei organizații. Transmiterea cunoștințelor cere eforturi atât din partea celui care le primește, cât și din partea celui care le oferă. Organizația facilitează aceste eforturi sau le face posibile. Aceste condiții nu se pot manifesta de la sine.

O școală poate fi organizată doar pe baza unui anumit plan clar, întocmit și cunoscut cu mult timp înainte. În școli nu poate fi nimic arbitrar și improvizat. Dar școlile pot fi de diferite tipuri, care corespund diferitelor căi. Voi vorbi mai târziu despre diferitele căi.

Î: Poate fi explicat în ce constau aceste condiții?

R: Aceste condiții sunt legate de necesitatea unei dezvoltări simultane a cunoașterii și a ființei. Așa cum am spus înainte, dezvoltarea uneia fără o dezvoltare corespunzătoare a celeilalte conduce la rezultate greșite. Școlile sunt necesare pentru a evita o astfel de dezvoltare unilaterală și rezultatele nedorite legate de ea. Condițiile de predare în școală sunt astfel încât de la primii pași lucrul progresează simultan de-a lungul celor două linii, linia cunoașterii și linia ființei. Din primele zile în școală omul începe să studieze mecanicitatea și să lupte împotriva acțiunilor involuntare, împotriva vorbirii nenecesare, împotriva imaginației, împotriva reveriei și împotriva somnului. Făcând un pas de-a lungul liniei cunoașterii, omul trebuie să facă un pas de-a lungul liniei ființei. Principiile lucrului în școală, toate cerințele impuse asupra lui, toate îl ajută să-și studieze ființa și să lucreze pentru a o schimba.

Î: Dacă nu există speranța de a atinge un nivel mai înalt de conștiență în afara unei școli, atunci acest fapt nu ar exclude pe atâția oameni care, nu din vina lor, nu intră niciodată în contact cu școala potrivită și care totuși doresc neapărat să progreseze?

R: Este imposibil de dat un răspuns acestor lucruri, deoarece oamenii trăiesc în asemenea măsură sub legea accidentului, iar omul individual este atât de mic și de nesemnificativ. Credem că suntem foarte importanți, dar în realitate nu suntem deloc importanți. Pentru a deveni importanți trebuie mai întâi să devenim ceva pentru că, așa cum suntem acum, nu suntem practic nimic. Cine ar putea fi interesat de dezvoltarea noastră în afară de noi înșine? Astfel că, de fapt, a întâlni o școală care corespunde tipului unei persoane - pentru că o persoană poate întâlni o școală care nu corespunde tipului său sau dezvoltării sale - este în mare măsură o chestiune de noroc.

Î: Nu se pune problema de a dori într-o măsură suficientă, pentru că se spune "caută și vei găsi"?

R: Cu excepția circumstanțelor foarte dificile când soarta, accidentul și cauza și efectul vor merge toate împotriva unui om, dacă omul caută într-adevăr, atunci poate găsi. El va căuta o școală cu ajutorul centrului său magnetic; dar dacă centrul magnetic nu este format, nu poate începe să caute.

Î: Unde duc școlile?

R: Aceasta este o întrebare interesantă, pentru că răspunde și altor întrebări asupra diferențelor dintre oameni. Cu ajutorul unei școli poți atinge ceea ce dorești, dar trebuie mai întâi să formulezi ceea ce dorești. Mai devreme a fost pusă o întrebare asupra faptului dacă o școală conduce mașinile spre ceea ce este bine pentru ele. Dacă este o școală reală nu va conduce mașinile nicăieri, pentru că mașinile au propria lor soartă în univers și nimeni nu poate face ceva pentru ele. Dar o școală poate ajuta oamenii care s-au saturat să fie mașini; ea le poate arăta calea ce trebuie urmată pentru a înceta să mai fie mașini și îi poate învăța cum poate fi făcut acest lucru. Aceasta este tot ce poate face o școală și, fără o școală, acest lucru nu poate fi realizat.

Î: Ce constituie o școală?

R: În general vorbind, o școală este un loc unde poți învăța ceva. Pot exista școli de limbi moderne, școli de muzică, școli de medicină ș.a.m.d. Dar genul

de școală la care mă refer este nu numai pentru a învăța, ci și pentru a *deveni diferit*. S-a explicat mai înainte că nimeni nu poate lucra singur, fără o școală. Trebuie, de asemenea, să vă fie clar încă de pe acum că un grup de oameni care decid să lucreze singuri nu vor ajunge nicăieri, deoarece ei n-ar ști unde să meargă și ce să facă.

Așa că putem spune că o școală este o organizație pentru transmiterea, spre un anumit număr de oameni pregătiți, a cunoștințelor venind de la o minte superioară. Aceasta este caracteristica esențială a unei școli. Alt fapt foarte important este selecția studenților. Doar oamenii cu o anumită pregătire și cu un anumit nivel de înțelegere sunt admiși într-o școală reală. O școală nu poate fi deschisă tuturor, nu poate fi deschisă multora. Școlile pot fi de niveluri foarte diferite, în funcție de pregătirea și de nivelul de ființă al studenților. Cu cât este mai înalt nivelul școlii, cu atât mai mari sunt cerințele impuse studenților. Astfel încât, din acest punct de vedere, școlile sunt împărțite pe grade. Există școli unde oamenii nr. 1, 2 și 3 învață cum să devină nr. 4 și obțin toate cunoștințele care îi vor ajuta în această schimbare. Nivelul următor îl constituie școlile unde oamenii nr. 4 învață să devină nr. 5. Nu este nevoie să vorbim despre niveluri mai avansate, deoarece ele sunt prea departe de noi. Dar chiar în școlile de nivelul cel mai mic, începerea lucrului în școală presupune deja o anumită pregătire. Nu poți trece direct de la absurditatea vieții obișnuite la școală. Chiar dacă o școală face tot posibilul să dea unui om ceva, dacă el nu va fi pregătit, nu va ști cum să primească, nu i se va putea da.

Î: Ce înseamnă a fi pregătit?

R: Este necesar mai întâi să fii gata pentru orice nivel cu care se poate începe, nu doar din punctul de vedere al cunoștințelor, ci și din cel al ființei. Trebuie să-ți dai seama de situația în care te afli, să știi ce nu poți face de unul singur, să îți dai seama că ai nevoie de ajutor și multe alte lucruri. Depinde de ceea ce necesită o persoană dintr-o școală. Nimeni nu are nevoie de o școală ca atare, dar dacă ai nevoie de ceva, atunci ai nevoie de o școală pentru a obține acel lucru. A fi pregătit înseamnă că trebuie deja să te cunoști pe tine însuși într-o anumită măsură; trebuie să-ți cunoști scopul; trebuie să cunoști valoarea propriilor decizii; trebuie să fi eliminat într-o anumită măsură minciuna față de tine însuși; trebuie să poți fi sincer cu tine însuși.

Din păcate, influența C devine foarte adesea influență B dacă oamenii vin la o școală nepregătiți. Mai târziu, poate după o lungă perioadă de timp, ei pot auzi aceleași lucruri pe care le-au auzit când au venit prima dată și să descopere un nou înțeles în acestea. Acestea devin atunci influență C. Există multe idei care, înțelese corect, pot deveni influență C.

În plus, cineva poate intra într-o școală doar când și-a pierdut, sau este pregătit să-și piardă, într-o anumită măsură, voința proprie. Voința proprie este obstacolul major pentru a intra într-o școală; pentru că o școală nu înseamnă numai învățatură ci și disciplină. Și unii oameni pot găsi disciplina plictisitoare sau inutilă.

Î: Există vreo formă de testare ce trebuie trecută înainte de a intra în școală?

R: Testarea este aproape continuă, ea există tot timpul și nu doar înainte de a intra în școală, ci și când te afli în școală.

Î: Trebuie să fie un motiv pentru care unii oameni văd posibilitatea schimbării, iar alții nu.

R: Da, există motive. Este un fel de antrenament preliminar al minții. Majoritatea oamenilor au aceeași șansă, dar unii acumulează material și sunt pregătiți pentru schimbare, iar alții nu. Dar, chiar dacă sunt pregătiți, au nevoie de ajutor și trebuie să facă eforturi.

Î: Se poate ca oamenii să dorească să se schimbe și să găsească acest lucru imposibil?

R: Uneori rezistența este prea mare; de exemplu imaginația poate fi prea puternică și ei pot refuza să renunțe la ea. Ori, așa cum am spus, uneori centrul magnetic poate fi format într-un mod greșit. Există oameni cu doi sau mai mulți centri magnetici ce privesc în direcții diferite. Atunci ei nu vor putea fi niciodată interesați de același lucru pentru mult timp. Dar dacă cineva are un centru magnetic corect format, toate aceste interese se interconectează și devin un lucru foarte puternic.

Î: Spuneți că, dacă oamenii sunt nepregătiți, influența C devine pentru ei influență B. Este din cauză că nu au cum să-și dea seama?

R: Nu numai din cauza aceasta; este din cauză că nu au o valorizare a ideilor, ei iau toate ideile la același nivel.

Î: Emoțiile negative te împiedică să primești influență C?

R: Dacă ai multe emoții negative, ele vor forma un nor care va împiedica nu numai influența C, dar chiar și influența A să ajungă la tine.

A fost stabilit cu mult timp în urmă că, deși influențele C există, nu le poți obține de unul singur. Asta înseamnă că există ceva ce trebuie cucerit pentru a înțelege și, pentru a înțelege și mai mult, trebuie să cucerești altceva. De aceea este necesară școala. În școală nu te poți înșela și ți se poate explica de ce nu înțelegi.

Așa cum am spus, există multe niveluri de școli. Școlile care încep de la nivelul obișnuit al vieții sunt foarte elementare. În ele există, în mod necesar, anumite reguli și condiții. Dacă le uiți sau îți găsești scuze ca să nu le respecți, nu te poți considera ca fiind într-adevăr într-o școală.

Î: Poate cineva să fie disciplinat față de viața în școală fără să fie disciplinat față de convențiile obișnuite?

R: Disciplina școlii este bazată pe înțelegere - este un lucru total diferit.

Î: Nu există pericolul ca disciplina să fie folosită pentru a scăpa de responsabilitate?

R: Atunci vei eșua.

Î: În ce măsură poate cineva să-și dezvolte ființa în afara unei școli?

R: Nu este posibilă nici o dezvoltare reală a ființei fără școli sau, mai degrabă, este posibilă într-o anumită măsură dar este în general incompletă. Dezvoltarea corectă a ființei este imposibilă fără școli pentru că nu te poți supraveghea, nu poți fi suficient de strict cu tine însuși. Și nu este doar o problemă de a fi strict - pur și simplu nu-ți poți aminti lucrurile la momentul potrivit, vei uita și vei

face lucrurile mai ușoare pentru tine. Dacă ar fi fost posibil să lucrezi de unul singur, școlile ar fi fost o pierdere de timp, iar sistemele nu ar fi fost necesare; dar, din moment ce ele există, înseamnă că este imposibil fără ele. Nu poți avea nici un plan, nici un sistem de unul singur. Și cum poți să te dezvolti fără un plan sau un sistem? Cum poate fi făcută vreo muncă? Cum poți obține cunoștințele necesare, cum poți să-ți înțelegi poziția și să știi ce să faci? Nu poți obține nici măcar cunoștințele preliminare cu care să începi.

Î: Școlile conțin în mod necesar oameni cu conștiință mai înaltă?

R: Nu conțin, nu ne putem aștepta la acest lucru dar, așa cum am spus, o școală nu poate fi pornită fără cunoștințe venind de la oameni cu o minte superioară.

Î: O școală mă va ajuta să iau decizii care să afecteze viitorul?

R: Tot ce pot să spun este că ceea ce faci astăzi va construi ziua de mâine, așa încât mâine depinde de ceea ce faci astăzi. Poți schimba viitorul *acum* - aceasta este ceea ce trebuie înțeles. În viața obișnuită nu poți schimba nimic dar, când vei începe să știi mai mult, vei avea mai multă putere să schimbi.

*

Școlile nu sunt toate la fel. Pentru un anumit fel de oameni este necesar un anumit fel de școală, pentru alt fel de oameni este alt fel de școală necesar. Nu există o școală universală pentru toate tipurile de oameni. Aceasta ne aduce la subiectul diferitelor căi. Dar înainte de a vorbi despre căi trebuie să înțelegem că oamenii au ajuns, cu câteva mii de ani în urmă, la ideea că omul se poate schimba, că poate dobândi ceva ce nu are. Ceea ce poate dobândi a fost exprimat în mod diferit și a fost abordat din diferite unghiuri, dar ideea generală a fost întotdeauna aceeași - că omul se poate dezvolta, că poate dobândi ceva nou. Astfel s-au format trei căi, corespunzând împărțirii omului în omul nr.1, nr.2 și nr.3.

Prima cale este calea Fachirului. Este o cale lungă, dificilă și nesigură. Fachirul lucrează asupra corpului fizic, asupra cuceririi durerii fizice.

A doua este calea Călugărului. Calea aceasta este mai scurtă, mai sigură și mai clară. Cere anumite condiții dar, mai presus de toate, cere credință, pentru că dacă nu există credință un om nu poate fi un adevărat călugăr.

A treia cale este calea Yoghinului, calea cunoașterii și a conștiinței.

Când vorbim despre cele trei căi, vorbim despre principii. În viață de fapt ele sunt întâlnite rareori într-o formă pură pentru că sunt de obicei amestecate. Dar dacă știi principiul, când studiezi practicile școlii poți separa o practică anumită ca aparținând unei căi anumite. Când vorbim despre yoghini ne referim de fapt doar la Jnana Yoga și la Raja Yoga. Jnana Yoga este yoga cunoașterii, a unui nou mod de a gândi. Ea te învață să gândești în categorii diferite, nu în categoriile de spațiu, timp și cauzalitate. Iar Raja Yoga înseamnă lucrul asupra ființei, asupra conștiinței.

Cu toate că din multe puncte de vedere aceste căi sunt foarte eficiente, trăsătura lor caracteristică este că primul pas este cel mai dificil. Chiar din

primul moment trebuie să renunți la tot și să faci ceea ce ți se spune. Dacă păstrezi un lucru cât de mic, nu poți urma nici una dintre aceste căi. Astfel încât, cu toate că cele trei căi sunt bune din multe alte puncte de vedere, ele nu sunt suficient de elastice. De exemplu, ele nu convin actualului nostru mod de viață. Fachirul este un om nr. 1 exagerat, cu o puternică predominanță a centrului instinctiv și de mișcare. Călugărul este un om nr. 2 exagerat, cu centrul emoțional dezvoltat și cu ceilalți centri subdezvoltați. Yoghinul este un om nr. 3 exagerat, cu centrul intelectual dezvoltat iar ceilalți centri nu îndeajuns de dezvoltați. Dacă ar exista doar aceste trei căi tradiționale, nu ar însemna nimic pentru noi, pentru că suntem prea supraeducați pentru aceste căi. Dar există și a Patra Cale, care este o cale specială, nu o combinație a celorlalte trei. Este diferită de celelalte în primul rând prin faptul că nu există o renunțare exterioară la lucruri, deoarece întreaga muncă este interioară. Un om trebuie să înceapă lucrul în aceleași condiții în care se găsea când a întâlnit-o, pentru că aceste condiții sunt cele mai bune pentru el. Dacă începe să lucreze și să studieze în aceste condiții el poate obține ceva și, mai târziu, dacă va fi necesar, va putea să le schimbe, dar nu înainte de a vedea necesitatea acestui lucru. Deci la început va continua să trăiască aceeași viață ca mai înainte, în aceleași circumstanțe ca înainte. În multe privințe această cale se dovedește mai dificilă decât altele, pentru că nimic nu este mai greu decât să te schimbi în interior, fără să te schimbi în exterior.

Apoi, în a Patra Cale primul principiu este că omul nu trebuie să creadă nimic: el trebuie să învețe: deci credința nu intră în a Patra Cale. Nu trebuie să crezi ce auzi sau ce ești sfătuit, trebuie să găsești dovezi pentru orice. Dacă ești convins că ceva este adevărat, atunci poți crede, dar nu înainte. Aceasta este o scurtă expunere a diferențelor dintre cele patru căi.

Î: De ce este greșit să crezi?

R: Oamenii cred sau nu cred, când le este prea lene să gândească. Trebuie să alegi, trebuie să fii convins. ți se spune că trebuie să-ți aduci aminte de tine însuși, dar ar fi greșit să-ți aduci aminte de tine însuși pentru că ți s-a spus. Mai întâi trebuie să-ți dai seama că nu-ți amintești de tine însuși și ce înseamnă asta iar apoi, dacă îți dai seama cu adevărat că ai nevoie de asta și ai dori să-ți amintești de tine însuși, o vei face în mod corect. Dacă o vei face doar copiind pe altcineva, o vei face într-un mod greșit. Trebuie să-ți dai seama că o faci pentru *tine însuși*, nu din cauză că ți-a spus cineva.

Î: A Patra Cale este pentru un anumit tip de om?

R: Da, dacă vrei pentru un tip de om care nu poate urma celelalte căi.

Î: Este mult mai lungă?

R: Poate fi cea mai scurtă, deoarece conține mai multă cunoaștere. A Patra Cale este numită uneori calea "omului viclean". Omul viclean știe despre cele trei căi tradiționale dar știe, de asemenea, mai mult decât ceilalți. Să spunem că oamenii de pe toate aceste căi lucrează pentru a intra într-o anumită stare necesară pentru o anumită muncă pe care o au de făcut. Omul viclean va produce această stare în cel mai scurt timp; dar el trebuie să știe cum să facă, trebuie să cunoască secretul.

Î: Care este sensul special asociat cuvintelor "om viclean"?

R: Ce înțelegi prin vicleanie?

Î: Ocolire.

R: Da, multe lucruri nu le poți obține direct. Această idee este foarte mult folosită în Noul Testament, doar că nu este folosită denumirea de "viclean". Există situații care sunt atât de dificile încât nu poți merge drept înainte, este necesar să fii "viclean".

Î: Oricine poate merge pe a Patra Cale?

R: Nu, deoarece necesită înțelegere și eforturi. Trebuie să fii pregătit pentru a face eforturi.

Î: Cum poate spune cineva dacă este calea bună pentru el?

R: După rezultate. Întâlnești un sistem și începi să lucrezi. După un timp trebuie să poți spune ce ai obținut de la el. Nu este foarte greu. Desigur, în majoritatea cazurilor, va apărea la început ca acumulări intelectuale pentru că îți însușești idei noi, cunoștințe noi. Dar este astfel organizat încât însușirea de idei noi din sistem este legată de o anumită schimbare la nivel de înțelegere, de atenție, de voință ș.a.m.d. Nu poți să-ți însușești noi idei într-un mod corect, fără o anumită schimbare.

Î: Dacă cele patru căi sunt căi către același obiectiv, atunci care este factorul sau calitatea principală comună tuturor?

R: Ceea ce este asemănător în toate căile este posibilitatea schimbării ființei. Dacă te gândești la tot ce constituie ființa, cum ar fi lucrul greșit al centrilor, identificarea, considerarea, emoțiile negative, absența unității ș.a.m.d., vei înțelege că toate acestea pot fi schimbate în fiecare din cele patru căi; pe calea Fachirului învingând suferința fizică, pe calea Călugărului creând emoția religioasă, pe calea Yoghinului dobândind cunoaștere și lucrând asupra conștiinței. Căile sunt la fel, dar oamenii sunt diferiți; un om care poate merge pe o cale nu poate merge pe o alta. Există patru categorii distincte de oameni în timpurile noastre, în funcție de care sunt împărțite căile. Asta nu înseamnă că a fost întotdeauna astfel dar acum, în mod sigur, așa este. Această împărțire nu este legată atât de mult de faptul că oamenii ar fi Nr. 1, 2 sau 3, cât de faptul că ei pot fi oameni cu un centru, oameni cu doi centri, oameni cu trei centri, oameni cu patru centri. Asta înseamnă oameni în care un centru este pe deplin dezvoltat în timp ce ceilalți sunt subdezvoltați, sau doi centri dezvoltați și ceilalți nedezvoltați, sau trei centri dezvoltați și al patrulea subdezvoltat, sau toți cei patru centri dezvoltați mai mult sau mai puțin egal. Acest lucru determină împărțirea în patru căi.

Î: Acest sistem constituie a Patra Cale?

R: Este o formulare greșită. Te poți întreba: "Aparține acest sistem căii Fachirului, căii Călugărului sau căii Yoghinului? Nu, dar poate aparține celei de a Patra Căi." Nu poți spune că acest sistem este a Patra Cale; a Patra Cale este foarte mare și, prin comparație, acest sistem este foarte mic.

Î: Centrul magnetic operează numai în legătură cu școlile?

R: Pe calea religioasă este necesar un centru magnetic diferit. Un centru magnetic care te aduce la o școală Yoga sau la o mănăstire este diferit de

centrul magnetic care te aduce chiar la un grup care este posibil să te îndrume către o școală de a Patra Cale. Cu acel tip de centru magnetic nu s-ar putea lucra aici: oamenii nu ar avea suficientă inițiativă. Pe calea religioasă ei trebuie să se supună. Pe această cale oamenii trebuie să aibă o minte mai largă, ei trebuie să înțeleagă. În școlile Yoga și pe calea religioasă poți merge multă vreme fără să înțelegi, doar făcând ceea ce ți s-a spus. Aici, rezultatele sunt proporționale cu înțelegerea.

Î: Pentru oameni diferiți, centrul magnetic poate fi atras de idei diferite? Punctul de plecare are legătură cu aceasta?

R: Da, poate fi foarte diferit dar, în legătură cu acest sistem, trebuie să existe o anumită asemănare a centrelor magnetice, astfel încât oamenii să poată lucra împreună; deoarece pentru o anumită perioadă, clasă și educație oamenii au, mai mult sau mai puțin, același material.

Î: A Patra Cale le include pe celelate trei?

R: Nu, aceasta este o descriere eronată, deoarece a Patra Cale nu are multe lucruri care sunt incluse în primele trei căi și are multe alte lucruri care nu sunt incluse în celelate trei căi. Ideea celei de a Patra Căi este că ea elimină din cele trei căi ceea ce este necesar în acestea deoarece, pe lângă lucrurile necesare, cele trei căi au și alte lucruri care au rămas acolo din pură tradiție, imitație ș.a.m.d.

Pe a Patra Cale, toate aspectele care se pot dezvolta, se dezvoltă în același timp, și asta o face diferită de celelate căi, unde dezvoltă mai întâi un aspect, apoi te întorci și dezvoltă un altul, apoi mergi din nou înapoi și dezvoltă un al treilea. În a Patra Cale toți cei patru centri trebuie să fie mai mult sau mai puțin vii, la suprafață, deschiși pentru a primi impresii altfel, înainte de a putea începe, este necesară o lungă muncă preliminară pentru a-i deschide.

Î: De fapt, nu este a Patra Cale cea mai dificilă, datorită alegerii continue cerute în condițiile distragerii exterioare maxime?

R: Depinde ce anume numești tu ca fiind cel mai dificil. Celelate trei căi au nevoie de o decizie foarte mare chiar de la început, când nu știi nimic de fapt. Trebuie să renunți absolut la tot. Dacă poți face asta și dacă ai alte calități necesare, poți merge pe calea Călugărului sau pe calea Yoghinului, dacă poți găsi o școală pentru Călugări sau pentru Yoghini. Dar dacă nu cunoști asemenea școli și îți dai seama că nu poți renunța nici măcar la lucrurile mici, cu siguranță aceasta este singura cale posibilă pentru tine. Nu se pune problema de dificil sau mai puțin dificil. Se pune problema care este cea mai posibilă. Apoi, dacă te gândești, vei vedea că există o singură cale posibilă.

Î: Există în școlile celei de a Patra Căi ceva asemănător stării de rugăciune și dacă da, vine prin amintirea de sine?

R: Da, pe toate căile trebuie să treci prin aceleași experiențe, doar că într-o ordine diferită. Cu siguranță amintirea de sine, neidentificarea și câteva alte practici vor produce aceleași senzații personale, ca emoțiile înalte de ordin religios sau intelectual. Amintiți-vă că omul a fost comparat cu o casă cu patru camere. Ce înseamnă dezvoltarea? Înseamnă a lucra în cele patru camere, doar

că ordinea camerelor în care lucrează un om este diferită pentru căi diferite. Pe a Patra Cale munca este făcută în toate camerele odată.

Î: Această organizație este o școală?

R: Este o întrebare interesantă: ne putem noi numi o școală? Într-o anumită măsură putem, deoarece dobândim anumite cunoștințe și în același timp învățăm cum să ne schimbăm ființa. Dar trebuie să vă spun, în legătură cu acest lucru, că la începutul muncii noastre la St. Petersburg în 1916, am fost ajutați să înțelegem că o școală, în sensul deplin al termenului, trebuie să constea din două trepte, adică trebuie să conțină două niveluri: un nivel unde oamenii nr. 1, 2 și 3 învață cum să devină nr. 4 și un altul unde oamenii nr. 4 învață să devină nr. 5. Dacă o școală are două niveluri, are mai multe posibilități, deoarece o dublă organizare de acest fel poate să ofere o varietate mai mare a experienței și să facă munca mai rapidă și mai sigură. Astfel, deși într-un anumit sens ne putem numi o școală, este bine să folosim acest termen pentru o organizație mai mare.

Î: Să înțeleg din ceea ce ați spus că aceasta nu este exact o școală?

R: Pentru unii oameni poate fi o școală, pentru alții nu. Întotdeauna este astfel. Nu poate fi clar și nu poate fi la fel pentru toată lumea.

Î: Dacă încă nu se poate numi școală, ce anume o poate face să devină astfel?

R: Numai munca membrilor ei asupra ființei lor, înțelegerea principiilor lucrului în școală și disciplina de un anumit tip, foarte clară. Dacă vrem să creem o școală, deoarece am ajuns la concluzia că nu ne putem schimba singuri, atunci trebuie să luăm parte la construirea unei școli. Aceasta este metoda celei de a patra Căi. Pe calea religioasă există deja școli dar aici, dacă vrem o școală, trebuie să luăm parte la construirea ei. Dar mai întâi trebuie să înveți. Când vei ști suficient, vei ști ce să faci.

Î: Ați spus că se poate învăța să evadezi doar de la cei care au evadat mai înainte?

R: Exact - în alegoria închisorii. Și asta înseamnă că o școală poate începe doar de la o altă școală. Acest sistem poate avea valoare doar dacă vine de la o minte superioară. Dacă am avea motive să credem că vine doar de la o minte obișnuită ca a noastră, nu ar putea avea nici o valoare și n-am putea aștepta nimic de la el. Atunci mai bine te așezi și scrii propriul tău sistem.

Î: Este posibil pentru oricine într-o școală să progreseze de la nr. 4 la nr. 5 sau numai pentru puțini?

R: În principiu nu există limitare. Dar trebuie să înțelegi că există o diferență enormă între omul nr. 4 și omul nr. 5. Omul nr. 4 este un om care a dobândit un centru de greutate permanent, dar în orice altceva este un om obișnuit. Omul nr. 5 este foarte diferit. El deja posedă unitate, un "eu" permanent, a treia stare de conștiință. Asta înseamnă că el este treaz, își poate aduce aminte de el însuși întotdeauna când are nevoie, iar centrul emoțional superior lucrează în el, ceea ce îi dă multe noi puteri.

Î: Este mai rău să nu poți merge înainte cu sistemul decât să nu fi început?

R: Dacă ai început, nimeni nu te poate opri, în afară de tine însuși.

Î: Cum se poate împăca acest lucru cu ceea ce ați spus despre faptul că nu există nici o garanție?

R: Depinde de munca ta. Cum pot eu garanta pentru munca ta? Ceea ce putem obține depinde de propriile noastre eforturi, și trebuie să lucrezi pe propriul risc. Dar după un timp începi să vezi: "Am obținut acest lucru pe care nu-l aveam înainte" și "am obținut un alt lucru pe care nu-l aveam înainte". Astfel, puțin câte puțin, poți fi mai sigur.

Î: Ce anume studiază o școală?

R: Studiază posibilitățile de dezvoltare a calităților interioare din om. Se începe cu ideea că nu toate calitățile se pot dezvolta în mod egal. Pentru ca anumite calități să se dezvolte, alte calități trebuie să se restrângă, iar altele trebuie să dispară. Să presupunem că aveți o sută de calități. Dintre acestea să presupunem că treizeci se pot dezvolta și șaptezeci nu pot. Atunci trebuie să se restrângă cele șaptezeci pentru ca cele treizeci să se poată dezvolta. Și în școli există anumite cunoștințe legate de ce calități anume se pot și ce calități anume nu se pot dezvolta, ce condiții sunt bune, cum să se restrângă anumite calități, cum să dezvolți alte calități. Școli diferite te învață în moduri diferite. De exemplu, acest tip de școală spune în mod simplu: dezvoltă doar conștiința iar tot restul îți va fi adăugat; și pentru asta trebuie să lupți cu emoțiile negative, minciuna, identificarea, considerarea, imaginația ș.a.m.d.

Î: Ați spus că trebuie să verificăm totul, dar dacă noi putem ști doar ceea ce am experimentat noi înșine, nu ne limitează acest lucru la o lume foarte mică?

R: Știm nu numai ce experimentăm noi înșine, știm și ceea ce au experimentat alții. Întreaga idee de școală este reprezentată de studiul pe baza experienței celorlalți oameni, nu oameni așa cum suntem noi, ci oameni cu minți superioare, altfel n-ar putea fi nici un fel de școală. Dacă o școală se limitează numai la ce știm noi înșine, atunci nu este o școală.

Î: Oare nu credința că există ceva dincolo de ce știm noi ne face să căutăm acest lucru?

R: Există multe lucruri dincolo, dar trebuie să înțelegem că posibilitatea noastră de a ști, de a ști *cu adevărat* este foarte limitată în condițiile prezente. Putem formula probleme, putem face teorii dar nu putem găsi răspuns pentru acestea, sau putem găsi mai degrabă răspunsuri teoretice astfel încât un răspuns este la fel de bun ca altul. Dar putem să sperăm și să ne așteptăm că dacă ne schimbăm starea de conștiință și ne perfecționăm mașinăria interioară, atunci poate vom ști mai mult.

Î: Școala reprezintă auto-inițierea?

R: Ce înseamnă auto-inițiere? Sunt numai cuvinte. Ce ar însemna să fii inițiat în limba chineză? Ar însemna să înveți, cineva să-ți predea. Nu poți fi inițiat în chineză doar prin atingere cu mâinile. Inițierea reprezintă muncă. Doi oameni pot fi în aceeași școală și pentru unul să fie o școală de un nivel iar pentru altul o școală de alt nivel. Iar pentru un al treilea poate să nu fie deloc o școală. Depinde cât de profund ești implicat. O școală de cel mai înalt nivel se poate afla la un nivel inferior, iar una și aceeași școală se poate afla la diferite

niveluri, depinzând de oamenii din interiorul ei. Aceasta necesită muncă și amintirea scopului.

Î: Dacă școlile sunt atât de importante, atunci de ce nu au mai multă influență în lume?

R: Școlile pot acționa doar prin oameni care să fie interesați de ele. Ele nu pot face nimic dacă sunt înconjurate de oameni care sunt indiferenți. Posibilitatea ca școlile să influențeze viața este condiționată de atitudinea generală față de școli. Pentru a avea influență, școlile trebuie să aibă oameni care să fie interesați și să se supună. Dar asta trebuie să vină de jos în sus, nu poate fi făcut de școli. Școlile pot răspândi influențe B în lume dar dacă oamenii nu sunt interesați de acestea, ele nu pot face nimic. Ele nu pot folosi violența.

Î: O școală poate pierde dacă își oferă cunoștințele?

R: O școală poate pierde în multe feluri. Vom ajunge la această problemă mai târziu. Depinde cui i le oferă. Dacă le oferă doar așa, în general, și nu primește nimic, va pierde cu siguranță. Dacă cineva are bani și începe să îi dea la toată lumea, fie că ei merită sau nu, cu siguranță își va pierde banii.

Î: Ați spus că dacă vrem o școală, trebuie să participăm la construirea ei. Cum putem face asta?

R: Trebuie să vă amintiți că nivelul unei școli depinde de nivelul oamenilor care o constituie. Dacă nu există suficienți oameni cu centru magnetic, nu poate fi nici o școală. Dar prezența unui centru magnetic nu este arătată doar prin simpla venire la lecturi și acceptarea a ceea ce auzi.

Î: Răspândirea ideilor școlii și a limbajului școlii printre alți oameni ar putea fi de ajutor din punctul de vedere al școlii?

R: Ideile nu s-ar putea răspândi sub forma corectă - este important de înțeles acest lucru. Ar putea fi foarte bine dacă s-ar putea face, dar nu se poate. Cuvintele ar rămâne, dar ideile în sine ar fi diferite. Dacă ar fi suficient să le răspândești, de ce ar mai fi necesare școlile? Limbajul s-ar răspândi de la sine, poate chiar în timpul vieții noastre, dar ideile ar intra în răspândirea curentă într-o formă greșită. De exemplu, n-ar fi nici o deosebire între "a face" și "a se întâmpla".

Î: Vorbim despre școli și diferite niveluri. Nu este cam neclar? Ce înseamnă niveluri superioare?

R: De ce vi se pare neclară ideea de niveluri superioare? De exemplu, putem lua în considerare ideea nivelurilor aplicată la noi înșine: folosind toate capacitățile noastre mentale noi putem gândi doar până la un anumit nivel dar, dacă nu am putea utiliza centrilor superiori, de exemplu centrul emoțional superior care deja necesită amintire de sine mai mult sau mai puțin completă, atunci cu siguranță vom putea gândi foarte diferit asupra aceluiași subiect și vom putea găsi mult mai multe conexiuni în lucruri pe care acum nu le observăm. Asta ar arăta diferite niveluri de gândire, și uneori avem de fapt scipiri ale unui nivel superior de gândire astfel încât am putea avea material pentru observare, deoarece chiar și acum putem gândi diferit asupra aceluiași subiect.

Și în ceea ce privește diferitele niveluri de oameni, noi venim în contact cu rezultatele muncii unor oameni care, evident, aparțin planurilor superioare; nu putem spune că experiența noastră din viața obișnuită se limitează la rezultatele muncii oamenilor asemănători nouă. Dacă luăm Noul Testament, diferite lucrări de artă, scrieri ezoterice, literatură creștină ș.a.m.d., acestea evident nu pot aparține oamenilor obișnuiți. Existența oamenilor cu o dezvoltare superioară nu este imaginație, nu este ipoteză, ci un fapt real. Astfel încât nu pot înțelege în ce mod poate fi neclar; nu văd cum ar putea cineva să se gândească fără a recunoaște acest fapt. Este un fapt clar că oamenii trăiesc nu numai pe nivelul pe care ne aflăm, ci se pot afla pe diferite niveluri.

Din acest punct de vedere omenirea poate fi privită ca fiind împărțită în patru cercuri concentrice. Cele trei cercuri interioare sunt numite Ezoteric, Mezoteric și Exoteric. Al patrulea este cercul exterior unde trăiesc oamenii nr. 1, 2 și 3. Școlile acționează ca porți prin care omul nr. 4 care se află între cercul exterior și cercul Ezoteric, va putea trece. Omul nr. 5 aparține cercului Exoteric, omul nr. 6 celui Mezoteric, iar omul nr. 7 cercului Ezoteric sau cel mai interior. Cercul exterior mai este numit și cercul confuziei limbilor, pentru că în acest cerc oamenii nu se pot înțelege unul pe altul. Înțelegerea este posibilă numai în cercurile interioare.

Toate acestea arată că există grade. Un om care trăiește în cercul exterior se află sub legea întâmplării sau, dacă are o esență exprimată mai puternic, viața lui este mai mult guvernată de legile tipului său sau de legile destinului. Dar când un om începe să lucreze în direcția conștiinței, el deja are o direcție. Asta înseamnă o schimbare, poate imperceptibilă, dar totuși o schimbare, din punct de vedere cosmic. Numai efortul individual îl poate ajuta pe om să treacă din cercul exterior în cercul Exoteric. Ceea ce se referă la un om din cercul exterior nu îl privește pe un om care începe să lucreze. El se află sub legi diferite sau, mai degrabă, legi diferite încep să afecteze un om care începe să lucreze. Fiecare cerc se află sub legi diferite.

Posibilitatea dezvoltării în continuare a omului - Absența conștiinței - Cunoașterea adevărului - Studiul nivelelor de conștiință - Amintirea de sine și observarea de sine - Imposibilitatea de a defini ce este amintirea de sine - Amintirea de sine ca metodă de trezire - Abordarea amintirii de sine prin centrul intelectual - Reconstituirea gândurilor - Oprirea gândurilor ca metodă de a aduce amintirea de sine - A-ți aminti de tine însuși în momente emoționale - Ignoranță și slăbiciune - Identificarea și lupta cu ea - Considerare interioară și exterioară - Emoții negative - Locul tăcut din tine însuși.

Ar fi bine dacă, din când în când, ați încerca să vă faceți, în minte, un sumar la ceea ce ați auzit până acum; deoarece, după o anumită perioadă de venit la lecturi și discuții începi să uiți cronologia ideilor, și este important să fie reținută ordinea în care ele sunt prezentate.

Din tot ceea ce ați auzit, cea mai importantă idee este aceea potrivit căreia, cu o anumită cunoaștere și cu anumite eforturi, omul se poate dezvolta, se poate desăvârși pe sine. Dezvoltarea omului, dacă este un proces (nu este deloc obligatoriu), trece prin anumite etape definite sau pași. Dacă vă întoarceți la început, vă veți aminti ce anume s-a spus despre absența conștiinței în om și faptul că atunci când un om înțelege acest lucru, această înțelegere îi va da posibilitatea de a dobândi conștiință și veți vedea că aceasta este direcția în care un om se poate dezvolta. Atât timp cât el nu va înțelege că este pur și simplu o mașină și că toate procesele sale sunt mecanice, el nu va putea începe să se studieze pe sine, pentru că această înțelegere este începutul studiului de sine. Deci studiul trebuie să înceapă astfel: trebuie să înțelegem că nu avem conștiință de sine, că nu putem fi conștienți de noi înșine în momentele când acționăm sau gândim. Acesta este primul pas. Al doilea pas este înțelegerea faptului că nu ne cunoaștem pe noi înșine, nu ne cunoaștem mașina proprie și modul cum funcționează ea. Iar pasul următor este să înțelegem că trebuie să studiem metoda necesară pentru studiul de sine. Ne observăm pe noi înșine toată viața, dar nu știm ce înseamnă observarea de sine. Adevărata observare de sine trebuie să se bazeze pe fapte.

Deci, unul dintre primele obiective este: cum să-ți aduci aminte de tine însuși, cum să fii mai conștient? Nu este suficient să admiți această lipsă a conștiinței în tine; trebuie să vezi realmente acest lucru, să verifici prin observație personală.

Nu ne dăm seama ce este conștiința și ce implică ea. Dacă devii conștient timp de o jumătate de oră, este incredibil ce poți vedea și învăța. Deci, ea este un scop în sine prin ceea ce aduce și înseamnă, de asemenea, un pas către conștiința obiectivă.

Este necesar să vorbim puțin despre asta, despre ce se înțelege prin cele patru grade de conștiință pe care le poate avea un om. Dacă abordarea se face

din punctul de vedere al cunoașterii adevărului, atunci în somn noi nu putem cunoaște diferența dintre ce este adevărat și ce nu este adevărat. Lucrurile pe care le vedem în vis arată toate asemănător. În starea de veghe avem deja, în mai mare măsură, ocazia de a recunoaște diferența între lucruri: forma lucrurilor este percepută de ochii noștri, suprafața lucrurilor prin pipăit și, într-o anumită măsură, ne putem orienta prin percepțiile instrumentelor noastre de simț. Deci există un element obiectiv, dar noi rămânem subiectivi față de noi înșine. Când devenim conștienți de noi înșine, devenim obiectivi față de noi înșine iar când devenim conștienți în mod obiectiv, putem cunoaște adevărul obiectiv despre orice. Acestea sunt gradele de conștiință.

Î: Trebuie să ne modificăm cunoașterea pe care o avem pentru a vedea lucrurile așa cum sunt ele și să cunoaștem adevărul?

R: Nu, în această stare de conștiință nu putem accede la lucruri așa cum sunt ele; trebuie să ne schimbăm starea de conștiință. Dar putem îndepărta unele straturi de minciună. Lucrurile sunt înconjurate de minciună. Putem îndepărta unul, două, trei învelișuri și să venim mai aproape de lucrurile reale.

Î: Am neclarități privind conștiința superioară. Am putea ști, cel puțin, cum să ne gândim la ea?

R: Ne dăm seama de posibilitatea conștiinței superioare în momentul în care ne dăm seama că noi nu suntem deloc conștienți. Suntem conștienți numai arareori, fără posibilitate de control. La ora actuală ne aflăm în două stări - în somn și semi-trezie. Comparațiile teoretice ale stărilor de conștiință și descrierile în cuvinte nu vor fi de ajutor; dar când vom începe să ne trezim ne vom da seama de starea în care ne aflăm acum. Este necesar să găsiți momente de amintire de sine și atunci, în acele momente, veți vedea diferența. Studiindu-vă veți vedea că puteți fi foarte aproape de somn sau puteți fi foarte aproape de conștiința de sine. Deci studiul începe cu studiul acestor stări diferite din noi. De exemplu, când ne considerăm ca fiind unitari - sau nu ne gândim la acest lucru - atunci suntem aproape adormiți. Dar când începem să ne divizăm și știm că, în fiecare moment vorbește doar un "eu" sau un grup de "eu"-ri, atunci suntem mai aproape de conștiința de sine, mai aproape de fapte obiective.

Există diferite căi de a studia conștiința în tine însuși. La început, primul lucru este să-ți dai seama că nu poți fi conștient atunci când vrei. Cea mai bună ocazie de a-ți da seama de aceasta este după ce ai vorbit sau ai făcut ceva. Să presupunem că ai vorbit despre niște afaceri importante sau ai scris o scrisoare; întreabă-te după aceea: "Am fost eu conștient tot acest timp?" Al doilea lucru, pentru început, este să-ți dai seama că nu ești unitar, că ai multe "eu"-ri diferite.

Î: Cum ne putem da seama dacă suntem conștienți de noi înșine?

R: Vei ști; este un sentiment total diferit. Dacă încerci să fii conștient la un moment dat și apoi compari cu un alt moment când nu ai încercat să fii conștient, vei vedea diferența. Nu poate fi descris. Într-un anumit moment ești conștient de tine însuși, în alt moment nu ești: faci diferite lucruri, vorbești, scrii - și nu ești conștient.

Dar trebuie să îți amintești că se spune, chiar de la început, că trebuie să studiezi nu numai stările de conștiință ci și obstacolele în calea conștiinței. Deci trebuie să le studiem și apoi să le îndepărtăm. Toate aceste obstacole se află în noi înșine. Nu putem schimba circumstanțele exterioare, trebuie să le luăm așa cum sunt ele și, în aceste circumstanțe, să ne schimbăm în interior.

Î: Dacă te observi la un moment dat înseamnă că ești conștient în acel moment?

R: Nu neapărat; poate fi doar mecanic. Dar dacă ești conștient în timp ce te observi, linia atenției tale va fi ca o săgeată cu două vârfuri, unul indicând atenția direcționată asupra lucrului pe care îl observi iar celălalt pe tine însuși.

Î: Nu pot înțelege legătura dintre observarea de sine și amintirea de sine. Cum trebuie început, ce trebuie făcut?

R: Amintirea de sine este o încercare de a fi conștient de tine însuși. Observarea de sine este întotdeauna direcționată spre o funcție anume: îți observi fie gândurile, fie mișcările, fie emoțiile, fie senzațiile. Necesită un anumit obiect pe care să-l observi în tine însuși. Amintirea de sine nu te divide, trebuie să-ți amintești întregul, este pur și simplu sentimentul de "eu", propria ta persoană. Pot apărea împreună mai ales în stadiile mai avansate, și atunci le vei putea face pe amândouă în același timp - să observi ceva anume sau să recunoști manifestări în tine însuși și să-ți amintești de tine; dar la început cele două lucruri sunt diferite. Începi cu observarea de sine - aceasta este calea normală - și prin observare de sine îți dai seama că nu-ți amintești de tine însuși. Când îți vei da seama de acest lucru și de faptul că foarte rar îți aduci aminte de tine însuși, atunci orice persoană normală va putea înțelege că este posibil să mărești aceste momente de amintire de sine. Și apoi vei încerca să faci acest lucru.

Î: Este greu să-mi dau seama dacă într-adevăr mă observ pe mine însumi sau doar îmi amintesc lucrurile după aceea.

R: La început nu este absolut necesar să-ți faci probleme cum anume stau lucrurile; fă ce poți, fie că observi în momentul respectiv, sau îți amintești imediat după aceea, sau îți amintești după un timp. Mai târziu vei surprinde anumite momente când vei putea fi conștient de tine însuși chiar în momentul în care se întâmplă lucrurile. Aceea va fi amintire de sine.

Î: Cum poți recunoaște rezultatele miraculoase care urmează amintirii de sine?

R: Vedeți, asta se leagă de întreaga idee a dezvoltării, de posibilitatea de schimbare a ființei. Acesta este unul dintre primele lucruri care trebuie înțelese: că omul nu este menit să rămână așa cum este; el *se poate* schimba. Există diferite niveluri ale omului care pot fi atinse după o muncă lungă și persistentă. Dacă putem fi mai conștienți, aceasta va face să funcționeze centrii superiori. Funcționarea centrilor superiori va fi în multe privințe miraculoasă. Ideea amintirii de sine apare în multe sisteme și învățături ale școlilor, dar nu se află la locul corect, nu este niciodată pusă prima. Dar acest sistem spune că nu-ți amintești de tine însuși și, dacă înțelegi că nu-ți amintești de tine însuși, atunci ai putea să realizezi ceva. Conștiința de sine este cea mai mare schimbare posibilă deoarece, în condițiile obișnuite ale vieții, nimeni nu este

conștient de sine, și totuși oamenii nu-și dau seama de aceasta. Toți cei ce se află așezați aici, în cazul în care se vor întreba sincer dacă ei sunt conștienți de ei înșiși, vor trebui să răspundă că nu sunt. Nimeni nu este conștient. Întreaga idee este să fii conștient de tine însuși în acest loc, în acest moment. Acesta este începutul, pentru că trebuie să începi de undeva. Mai târziu poate lua forme diferite, multe alte lucruri pot fi incluse.

Nimic nu poate să descrie acest lucru: este material de observare și studiu. Descrierile nu vor fi de ajutor, trebuie să exersezi. În mod normal, nimeni nu-și amintește de el însuși, nimeni nu este conștient de el însuși. Aceasta este starea obișnuită a unei ființe umane, a unui om-mașină. Dar dacă el știe acest lucru, dacă își dă seama și se gândește să-și amintească de el însuși, devine posibil. Doar că, la început, amintirea de sine vine foarte încet și foarte puțin, cu pauze foarte mari în care nu-ți aduci aminte.

Î: Caracteristica esențială a stării de amintire de sine este starea obișnuită de vigilență a minții?

R: Nu, nu o poți considera astfel - este prea puțin. Este o stare diferită, mai diferită de starea noastră prezentă decât este starea noastră prezentă de somnul fizic; dar chiar și compararea somnului cu starea obișnuită oferă o posibilitate de înțelegere a diferenței. Când ești adormit, lumea ta este limitată de senzațiile pe care le percepi atunci, dar când te trezești și te afli în lumea obiectivă (deși vezi această lume în categorii subiective) ea este mult mai puțin limitată. Dar când îți dai seama că asta nu înseamnă trezire deplină, că tu de fapt ești treaz mai puțin de jumătate, vei înțelege că dacă te trezești pe deplin te vei afla într-o lume și mai bogată și vei vedea și vei înțelege multe din caracteristicile ei care acum trec neobservate.

Î: Vreau să știu dacă ar trebui să ne așteptăm ca amintirea de sine, cel puțin într-un stadiu de început, să constea din încetarea îndreptării neproductive a atenției către orice altceva și îndreptarea ei spre tine însuși?

R: Într-un stadiu de început poți doar să-ți dai seama că nu-ți amintești de tine însuși. Dacă ne vom da seama cât de puțin suntem conștienți de noi înșine și cât de minuscule sunt momentele când suntem conștienți, când ne vom aminti de asta și vom simți acest lucru și ne vom da seama ce înseamnă, atunci vom putea înțelege ce înseamnă amintirea de sine. Dacă vă veți da seama de importanța acestui fapt și de tot ceea ce implică el, nu va fi neproductiv. Dar dacă nu vă veți da seama, aveți dreptate, va fi neproductiv. Atunci va fi doar un exercițiu ciudat care nu va duce nicăieri.

Î: Amintirea de sine apare automat atunci când îți dai seama că nu-ți amintești de tine însuși?

R: Aceasta este amintire de sine. Nu poți face următorul pas fără a-ți da seama unde te afli. Este același proces, același lucru. Cu cât mai mult îți dai seama cât de neplăcut și periculos este să fii o mașină, cu atât mai mult ai posibilitatea de a te schimba.

Î: Cum?

R: Întotdeauna există ceva ce putem face, în anumite momente. Trebuie să recunoști aceste momente, și ce să faci și cum. Noi studiem porți. Amintirea de

sine este o poartă. Dacă înțelegerea clară a faptului că noi nu ne aducem aminte de noi înșine devine continuă, atunci ne putem aminti de noi înșine. În fiecare zi îți poți găsi timp să îți dai seama că nu-ți amintești de tine însuși; acest lucru te va aduce treptat la amintirea de sine. Dar nu înseamnă că îți amintești că nu-ți amintești de tine însuși ci că *înțelegi clar* că așa stau lucrurile.

Repet, nu este util să cauți definiții, ele n-ar putea decât să facă înțelegerea și mai dificilă. Ceea ce este cu adevărat util pentru înțelegere este compararea diferitelor grade de conștiință din starea noastră obișnuită, deoarece chiar în starea noastră obișnuită, de relativă conștiință, există diferite grade, diferite niveluri: putem fi mai aproape de conștiință sau mai departe de ea. Când vom învăța cu adevărat să observăm, vom putea vedea asemenea mari diferențe în noi înșine, încât ele ne vor arăta posibilitățile pe care le avem. Este un lucru de netăgăduit. Întotdeauna ne mișcăm între două țărături - între somn și trezie. A te îndrepta mai mult către un țărâu sau mai mult către celălalt crează două posibilități diferite: una este dezvoltarea, cealaltă este decăderea.

Î: Ne-ai cerut să nu acceptăm nimic fără să ne punem întrebări. Aveți cunoștință dacă aceste stări superioare de conștiință au fost cu adevărat atinse?

R: O, da. În primul rând puteți găsi multe descrieri în literatură asupra faptului cum misticii și oamenii religioși au ajuns la aceleași lucruri. Asemănarea descrierilor acestor experiențe este cea mai bună dovadă. Tot felul de oameni, din diferite țări, la mii de ani distanță, trăind în condiții diferite, au ajuns la același fel de experiență pe anumite căi. Apoi puteți găsi mulți oameni care au avut o experiență personală de acest fel, lucru ce dovedește că există stări de percepție și reacție foarte diferite. Deci nu este o ipoteză.

Î: Recent, am avut o experiență foarte ciudată. Vorbeam cu cineva și încercam să fiu conștient de mine însumi. Brusc, am văzut-o pe prietena mea foarte clar și mi-am dat seama că, mai înainte, nu o văzusem deloc cu adevărat.

R: Este o observație foarte bună; într-adevăr așa se întâmplă. Când ai încercat să fii conștient de tine însuși, pentru un moment ai devenit conștient și ai văzut lucruri pe care mai înainte nu le vedeai. Dacă ai fi putut să păstrezi această conștiință, să zicem pentru zece minute, ai fi văzut multe lucruri care te-ar fi uimit. Privim cu ochii noștri și nu vedem; dar dacă devenim conștienți începem să vedem lucruri despre care nu avem nici o idee. Aceasta este foarte normal, numai să nu lăsăm să pătrundă imaginația.

Î: Lucrând pentru a atinge conștiința, urmând linia sistemului, poate surveni o schimbare bruscă sau o iluminare?

R: Bruscă? Nu. Ce înseamnă brusc? Vedeți, în procesul de creștere către unitate, când acest proces s-a desfășurat o lungă perioadă, într-un anumit moment dificil te poți simți diferit. Poate părea brusc, dar nu este într-adevăr așa. Este rezultatul eforturilor anterioare.

Î: Dacă potențialitatea pentru conștiința obiectivă reprezintă condiția normală a omului, cum se face că puțini sunt cei care se pot dezvolta?

R: Când încerci să faci primul pas către conștiința obiectivă, care este dobândirea conștiinței de sine, și vezi ce greu este și câte forțe din tine însuși se opun, câte obstacole există, nu vei mai avea nici o îndoială că numai puțini o

pot atinge, că ea este o posibilitate, dar o posibilitate foarte îndepărtată. Sunt prea multe obstacole - lenea, minciuna, inerția. Ne place să dormim.

Î: Cum și de ce a ajuns omul să fie această ființă cu false valori?

R: Ce vrei să spui prin valori false? Este un concept relativ: dintr-un punct de vedere ele pot fi false, dintr-altul adevărate. Poți doar *pentru tine însuși* să afli dacă dezvoltarea omului este o idee abstractă sau adevărul. Trebuie ca *tu însuși* să ajungi la un punct de vedere sau altul. Dacă îți dai seama că schimbarea este posibilă numai prin trezire, atunci ea devine un fapt, pentru că vei putea vedea mici grade de trezire în tine însuși.

Î: Dacă omul nu-și amintește de el însuși, înseamnă că el nu are conștiință?

R: *Tu* nu-ți amintești de tine însuși; nu omul, ci *tu*. Dacă încerci și nu reușești, nu înseamnă că nu ai conștiință, ci că nu ai suficientă. Propria ta experiență, oricât de limitată, este singura care poate arăta gradul.

Când folosim expresia "conștiință de sine" ne referim la un anumit grad, dincolo de cantitatea obișnuită de conștiință. Noi avem o anumită cantitate de conștiință, dar nu este suficientă pentru a ne scoate din starea noastră. Dacă n-am fi avut o picătură de conștiință, am fi rămas așa cum suntem.

Î: Cum este posibil să recunoști dacă reușești amintirea de sine?

R: Mai întâi trebuie înțeleasă cu mintea, ce înseamnă și ce ar însemna să o ai; iar apoi trebuie înțeles că te poți afla la diferite distanțe față de ea. Să presupunem că nu ești sigur, dar distanța dintre starea de amintire de sine și starea ta actuală se schimbă, și după un timp îți dai seama că într-o zi distanța este de cinci mii de mile, iar în altă zi numai de trei mii de mile. Este o diferență. Nu putem vorbi de mai multe grade în același timp; nu putem vorbi decât despre următorul grad pe care îl putem produce.

Î: Aș dori să știu despre următorul grad.

R: Acesta este, în întregime, material pentru observare. Vrei să le pui etichete, dar nu poți; ele se schimbă tot timpul. Într-un moment este aproape conștiință de sine, în următorul moment ești adormit. Trebuie să observi și să vezi rezultatele. Într-o stare poți înțelege unele lucruri, în următoarea nu poți. Într-o stare te identificei, în alta ai control; cu cât mai mult control există, cu atât ești mai aproape de conștiința de sine. Discuția nu va ajuta prea mult, va rămâne formatoare. Este necesar să atingi centrul emoțional și poți face asta numai încercând diferite lucruri. Munca nu este simplă: de la început trebuie să încerci să faci lucruri imposibile - imposibile în sensul că ele nu se întâmplă de la sine. Nu există instrucțiuni care să-ți spună să faci mai întâi un lucru, apoi alt lucru ș.a.m.d.

În același timp trebuie mereu puse întrebări despre amintirea de sine deoarece, pentru mult timp, sunt posibile multe greșeli privitor la ea. Deci aceste întrebări nu trebuie niciodată suprimate deoarece ele sunt de cea mai mare importanță.

Î: Există vreo legătură între amintirea de sine și trezire?

R: Amintirea de sine este o metodă de trezire. Ceea ce faceți acum este doar pregătirea, numai studiul metodei. Trebuie să faceți cât de mult puteți în starea voastră actuală; apoi, când situația voastră interioară se va modifica, veți putea

utiliza toată experiența pe care o dobândești acum. Dar a ajunge la înțelesul real al amintirii de sine este posibil numai în stări foarte emoționale. Cât timp nu poți crea aceste stări emoționale, nu poți ști ce este amintirea de sine, dar te poți pregăti pentru această experiență; și atunci când va veni vei ști cum să procedezi. Pentru amintirea de sine este necesară o energie emoțională foarte înaltă. Acum doar exersați, dar fără acest exercițiu nu veți obține niciodată starea reală.

Î: Când spunei "adormit" și "treaz", există o linie clară între cele două?

R: Nu, sunt stări trecătoare. În același timp există o linie dincolo de care nu trecem niciodată.

Î: Este o problemă de antrenament?

R: Este mai mult un antrenament al minții. Trebuie să învățăm să gândim într-un mod diferit și, mai presus de toate, să gândim mai practic. Ca regulă, noi nu gândim practic - gândim mai mult despre lucruri care nu ne privesc.

Î: Atunci amintirea de sine este o funcție a centrului intelectual? Pare a fi un efort intelectual.

R: Amintirea de sine este începutul și punctul central al sistemului și cel mai important lucru de înțeles. Nu poate fi descrisă ca o activitate intelectuală sau o idee intelectuală. Trebuie să începi să studiezi ce înseamnă amintirea de sine într-un mod intelectual dar, de fapt, ea nu este intelectuală deoarece constituie un moment de viață. Este necesar să-ți amintești de tine însuți nu într-un moment liniștit când nu se întâmplă nimic ci când ești pe cale să faci ceva greșit - și să nu faci. De exemplu când ești identificat, trebuie să fii capabil să simți asta și să te oprești și, în același timp, să-ți amintești de tine însuți; să fii conștient că o faci, că mecanicitatea te determină să fii identificat și că tu o oprești. Aceasta va fi amintire de sine.

Î: Cum poți începe să practici amintirea de sine?

R: Amintiți-vă că am dat un exemplu despre diferite grade de lumină într-o cameră și o mașină de scris. Mașina de scris poate fi considerată centrul intelectual, iar lumina drept conștientă. Numai că, în cazul conștientă există o anumită legătură între toți centrul deoarece, sub lumină deplină nu numai un centru, ci toți centrul lucrează diferit. Amintirea de sine adevărată necesită emoție, dar noi nu avem control asupra centrului emoțional. Dar, cu o anumită înțelegere, putem face centrul intelectual, asupra căruia avem un anumit control, să lucreze în întineric ca și cum ar fi lumină, și asta va produce amintire de sine. Amintirea de sine înseamnă o formă de gândire sau muncă intelectuală ce corespunde trezirii și astfel va induce un moment de trezire.

Apoi, când te trezești pentru un moment, îți dai seama că în general ești adormit, că nu ești conștient, și ce periculos este. Cu cât investești mai mult, cu atât înțelegi mai mult și cu atât mai bun va fi rezultatul. Dacă îți dai seama ce pierzi neamintindu-ți de tine însuți și ce câștigi amintindu-ți de tine însuți, vei avea un stimulent mai mare pentru a face eforturi ca să-ți amintești de tine însuți. Vei vedea că a nu-ți aminti de tine însuți este ca și cum te-ai găsi într-un avion, mult deasupra pământului, și profund adormit. De fapt aceasta este situația noastră, dar nu dorim să ne dăm seama. Dacă un om își dă seama,

atunci evident va face eforturi să se trezească. Dar dacă se gândește doar că stă într-un scaun comod și nu se întâmplă nimic deosebit, va crede că nu există nimic dăunător în a dormi.

Î: Ce înseamnă a-ți pune gândurile într-o formă care corespunde trezirii?

R: După cum am spus, gândurile sunt singurul lucru pe care-l putem controla. Într-o anumită măsură ne putem controla mișcările dar, în condiții obișnuite, fără nici o instruire specială, nu putem face nimic cu mișcările. Cât privește gândurile, în primul rând trebuie să aruncăm toate gândurile legate de identificare și să ne gândim la ideile sistemului. Aceasta este pregătirea pentru amintirea de sine deoarece, de fiecare dată, ajungem la necesitatea de a ne aminti de noi înșine. Dacă nu-ți poți aminti de tine însuți, încearcă să reinții, în minte, ideile sistemului. Întregul sistem, studiul omului și al universului, toate acestea sunt de ajutor amintirii de sine. Acest mod de a gândi, în sine, îți va aminti și va crea atmosfera interioară pentru amintirea de sine. Dar mai întâi va trebui să elimini toate gândurile care îți stau în drum. Dacă, în acest stadiu, nu-ți poți stăpâni gândurile, nu vei putea face nimic mai departe. Este posibil să nu-ți poți stăpâni iritarea sau imaginația, sau minciuna, dar trebuie să-ți stăpânești gândurile. În momentele liniștite trebuie să poți vedea când anume ai greșit. Dacă nu poți înseamnă că nu ai început încă; dar mai devreme sau mai târziu trebuie să începi.

Î: Ar trebui ca fiecare dintre noi să știe ce anume îi stă în cale?

R: Da, sigur că fiecare trebuie să știe. În general aceasta este în legătură cu unele forme de negativitate, lene sau frică.

Î: Încă nu-mi dau seama ce înseamnă să încercăm și să gândim ca și cum am crede că suntem mai conștienți.

R: Încearcă să te imaginezi pe tine însuți conștient - aceasta ar fi folosirea corectă a imaginației. Noi ne dezvoltăm această putere a imaginației într-un mod greșit și nefolositor care întotdeauna ne aduce neajunsuri. Dar acum, cu această ocazie, încearcă să o folosești și să-ți imaginezi că ești conștient. Încearcă să te gândești cum ai acționa, gândi, vorbi ș.a.m.d.

La început amintirea de sine este un efort asupra funcțiilor. Începi să-ți amintești de tine însuți pur și simplu formându-ți procesele mentale într-un anumit mod și asta va aduce momente de conștientă. Nu poți lucra chiar asupra conștientă: poți face unul sau două eforturi izolate, dar nu eforturi permanente. Dar poți face eforturi asupra gândurilor și în acest fel poți lucra asupra conștientă într-un mod indirect. Aceasta este cea mai importantă parte a metodei. Încearcă să înțelegi diferența între a-ți aminti de tine însuți în acest fel și a fi conștient. Este același proces mental pe care-l folosești în orice, la citit, scris și tot ceea ce faci, deci ai un anumit control asupra lui. Dacă am investi aceeași cantitate de energie în amintirea de sine câtă investim în studiul unei limbi străine, atunci am dobândi o anumită cantitate de conștientă. Din nefericire, nu dorim să investim nici măcar această cantitate de energie; credem că aceste lucruri trebuie să vină de la sine sau că este suficient să încercăm o dată - și trebuie să vină. Amintirea de sine necesită efort, așa că dacă vei continua să faci aceste eforturi, momentele de conștientă vor veni mai

des și vor sta mai mult. Apoi, gradat, amintirea de sine va înceta de a fi pur intelectuală - va avea o putere de trezire.

Î: Și ce va fi atunci amintirea de sine - emoție sau senzație?

R: Emoția este o funcție și senzația este o funcție, dar amintirea de sine nu este. Este o încercare de a crea în tine însuși o stare de conștiință fără nici o legătură cu funcțiile. De la bun început trebuie să înțelegem că funcțiile reprezintă un lucru, iar stările de conștiință un altul. Acum te afli într-o anumită stare de conștiință, și încercând să-ți aduci aminte de tine însuși încerci să crezi o apropiere de a treia stare de conștiință. Faci asta printr-o anumită *reconstruire*. Reconstruiești o anumită formă de gândire pe care o ai în stările superioare de conștiință. Nu poți păstra o licărire de conștiință până când gândurile tale nu se află într-o anumită formă. Este foarte simplu: vă amintiți exemplul liniei de atenție cu două săgeți? Atenția este direcționată și asupra mea însumi și asupra lucrului pe care îl văd. Această atenție dublă este forma de gândire ce corespunde unei alte stări de conștiință.

Î: Amintirea de sine însăși nu este o stare de conștiință?

R: Poate fi considerată astfel. În același timp poate fi considerată ca o metodă de a induce conștiința de sine.

Î: Care este legătura între gândire și conștiință?

R: Este foarte dificil de răspuns pe scurt. Gândirea este un proces mecanic, ea poate lucra fără sau cu foarte puțină conștiință. Iar conștiința poate exista fără o gândire perceptibilă.

Î: Dacă amintirea de sine poate fi considerată fie ca o stare de conștiință, fie ca o metodă de a induce această stare, atunci există diferite feluri de amintire de sine? Este ea produsă de diferite calități ale gândirii?

R: Trebuie să faci multe lucruri pe lângă gândire - trebuie să faci eforturi. Nu este vorba numai de gândire. Diferența este numai că la început putem face foarte puțin. Trebuie să începem de unde ne aflăm. Apoi, dacă vom continua, amintirea de sine va deveni, gradat, mai emoțională. Nu diferitele calități ale gândirii determină diferența; este vorba de diferite calități ale efortului și de înțelegerea care stă la baza lor. Amintirea de sine devine reală numai când îți dai seama că nu-ți amintești de tine însuși, dar că *poți* să-ți amintești de tine însuși.

Î: Actul de a acorda atenție nu este o metodă de schimbare a stării de conștiință?

R: Un anumit control al atenției este necesar și în viața obișnuită. Dar atenția poate fi atrasă sau poate fi controlată, și atunci are o valoare total diferită.

Î: Am înțeles că avem un anumit control al gândurilor noastre în sensul de a opri anumite modalități de gândire. Dar nu am mai auzit niciodată despre construirea gândurilor noastre.

R: Avem nu numai puterea de a gândi ci și de a gândi despre un lucru sau altul. Deci putem să le facem pe ambele: putem elimina gândurile inutile și putem, de asemenea, să punem în centrul gândirii noastre recunoașterea "eu"-lui - "eu sunt aici", "eu gândesc".

Î: Ce se întâmplă dacă o întâmplare sau o criză violentă aduce amintire de sine?

R: Orice fel de moment emoțional, de șoc emoțional, te face să-ți dai seama că "eu sunt". Îți dai seama de asta fără nici o teorie care să stea în spate; dacă te afli într-un loc complet neașteptat ai sentimentul de "eu" și "aici"; când te afli în circumstanțe neobișnuite, acest lucru îți amintește întotdeauna de existența ta. Dar, în condiții obișnuite, uităm întotdeauna.

Î: Amintirea de sine este singura forță pe care ne-o oferă sistemul?

R: Este singurul mod prin care poți ajunge la restul, deoarece este primul lucru care lipsește din noi. Mereu uităm de noi înșine, de la un moment la altul, și această stare trebuie schimbată. Trebuie să-ți amintești de tine însuși - acesta este începutul și sfârșitul oricărui lucru, deoarece atunci când posezi acest lucru posezi totul.

Î: Care este deosebirea de sens între atenție și conștiință?

R: Atenția poate fi privită ca începutul elementar al conștiinței - primul grad. Nu este conștiință deplină deoarece este îndreptată într-o singură direcție. După cum am spus, conștiința necesită atenție dublă.

Î: Care este obiectivul pentru a atinge această conștiință superioară - să trăiești mai deplin?

R: Un lucru depinde de altul. Dacă dorim să avem voință, dacă dorim să fim liberi în loc de a fi marionete, dacă vrem să ne trezim, trebuie să dezvoltăm conștiința. Dacă ne dăm seama că suntem adormiți și că toți oamenii sunt adormiți și ce înseamnă asta, atunci se explică toate absurditățile vieții. Este foarte clar că oamenii nu pot face nimic diferit de ceea ce fac ei acum, adică sunt adormiți.

Î: Așa cum suntem, vom fi vreodată capabili să fim conștienți atunci când vrem să fim, sau întotdeauna se va întâmpla accidental?

R: Nimic nu ajunge la starea deplină dintr-o dată. Primul pas este să fii mai conștient, al doilea pas este să fii și mai conștient. În cazul în care, cu efort, poți deveni acum conștient pentru un minut, atunci dacă vei lucra pentru acest scop și vei face tot ce este posibil să-l ajuți, după un timp vei putea să fii conștient timp de cinci minute.

Î: Este greșit când apare accidental?

R: Nu te poți baza pe asta. Așa cum suntem, stările superioare nu pot dura; sunt doar licăriri și dacă durează atunci este imaginație. Acesta este un fapt clar, deoarece noi nu avem energie pentru stări superioare de durată. Licăriri sunt posibile dar, din nou, trebuie să le judeci și să le clasifici după materialul pe care îl aduc ele.

Î: Nu pot rămâne nici măcar în memorie?

R: Memoria pe care o putem comanda, controla și folosi este numai intelectuală, și memoria intelectuală nu le poate păstra.

Î: Mi se pare aproape imposibil să-mi amintesc de mine însumi la voință, deși nu mi se pare atât de dificil să mă observ.

R: Trebuie să încerci metode care să o producă. Încearcă această metodă de a-ți opri gândurile, pentru a vedea cât timp îți poți alunga gândurile, să nu te

gândești la nimic - dacă știi despre amintirea de sine. Dar să presupunem că un om care nu știe nimic despre amintirea de sine încearcă acest lucru - el nu va ajunge pe această cale la ideea amintirii de sine. Dacă deja știi de ea, această metodă va crea un moment de amintire de sine; pentru cât timp, depinde de eforturile tale. Este o cale foarte bună. Această metodă este descrisă, de pildă, în unele cărți de Yoga, dar oamenii care o încearcă nu știu de ce o fac, așa încât ea nu poate produce rezultate bune. Chiar din contră, poate produce un fel de stare de transă.

Î: Când ai spus "să știm despre amintirea de sine" asta însemna să o ai în minte, drept scop, ori să ai un gust al ei?

R: Există diferite grade. Vedeți, vorbim despre amintirea de sine tot timpul; ne întorcem mereu la ea; așa încât nu puteți spune că nu știți despre amintirea de sine. Dar dacă vom considera un om care a studiat psihologia sau filosofia obișnuită, el nu va ști despre ea.

Î: Este posibil să fi practicat amintirea de sine înainte de a întâlni sistemul? Întreb deoarece am încercat să-mi aduc aminte de mine însumi și rezultatele par să corespundă cu ceea ce obișnuiam să fac mai înainte, fără a ști ce făceam.

R: Asta este problema. Poți studia pentru a înțelege principiul că dacă faci un anumit lucru știind ce este, el va produce un rezultat, iar dacă faci aproape același lucru fără să știi ce este, el va produce un rezultat diferit. Mulți oameni s-au apropiat foarte mult de amintirea de sine în practică, alții s-au apropiat foarte mult în teorie dar fără practică - fie teorie fără practică, fie practică fără teorie - și nici printr-una; nici prin cealaltă nu au ajuns la adevărul real. De exemplu, în așa-numita literatură Yoga există multe abordări apropiate de amintirea de sine. De exemplu, acestea vorbesc despre conștiința lui "Eu sunt", dar sunt atât de teoretice încât nu poți obține nimic de acolo.

Amintirea de sine nu a fost menționată niciodată în vreo literatură într-o formă exactă, concretă, deși sub o formă deghizată se vorbește despre ea în Noul Testament și în scrierile budiste. De exemplu, când se spune: "veghează, nu dormi", aceasta este amintire de sine. Dar oamenii o interpretează diferit.

Î: Centrul emoțional este principalul centru care funcționează în amintirea de sine?

R: Nu poți controla emoțiile. Este suficient să decizi să-ți amintești de tine însuși. Am dat o metodă simplă, practică. Încearcă să-ți oprești gândurile dar, în același timp, nu-ți uita scopul - anume că faci acest lucru pentru a-ți aminti de tine însuși. Asta poate ajuta. Ce împiedică amintirea de sine? Fluxul continuu al gândurilor. Oprește acest flux și poate vei simți un gust al amintirii de sine.

Î: Care dintre centri lucrează în amintirea de sine?

R: Amintirea de sine necesită cea mai bună muncă pe care o poți produce, așadar cu cât mai mulți centri iau parte la ea, cu atât rezultatul va fi mai bun. Amintirea de sine nu poate fi produsă printr-o muncă înecată, slabă - munca unuia sau a doi centri. Poți începe cu doi centri, dar nu este suficient, deoarece alți centri pot să-ți întrerupă amintirea de sine și s-o oprească. Dar dacă pui toți

centrii la lucru nu va mai fi nimic care să o poată opri. Trebuie să-ți amintești întotdeauna că amintirea de sine necesită cea mai bună muncă de care ești capabil.

Î: Ai spus că adevărata amintire de sine are nevoie de emoție, dar când mă gândesc la ea nu experimentez nici o emoție. Este posibil să-ți amintești de tine însuși fără trăire emoțională?

R: Ideea este să-ți amintești de tine însuși, să fii conștient de tine însuși și doar să observă ce anume vine odată cu ea, nu trebuie să preformulezi niște cerințe clare. Dacă faci o practică regulată din a încerca și a-ți aminti de tine însuși de trei sau patru ori pe zi, amintirea de sine va veni de la sine în intervale, când ai nevoie de ea. Dar îți vei da seama de asta mai târziu. Trebuie să-ți faci o practică regulată din a încerca și a-ți aminti de tine însuși, dacă este posibil în aceleași momente ale zilei. Și, după cum am spus, practica de oprire a gândurilor va produce același efect. Așa că, dacă nu-ți poți aduce aminte de tine însuși, încearcă să-ți oprești gândurile. Îți poți opri gândurile, dar nu trebuie să fii dezamăgit dacă la început nu poți. Oprirea gândurilor este un lucru foarte dificil. Nu poți spune "imi voi opri gândurile" și ele să se oprească. Trebuie să faci efort tot timpul. Așa că nu trebuie să o faci pentru mult timp. Dacă o faci pentru câteva minute este suficient; altfel, te vei convinge pe tine însuși că faci acest lucru în timp ce tu doar vei sta liniștit, vei gândi, și te vei simți foarte împăcat. Cât de mult poți, păstrează un singur gând: "nu vreau să mă gândesc la nimic" și dă-le afară pe celelalte. Este un exercițiu foarte bun, dar numai un exercițiu.

Î: Este rău dacă îți oprești respirația atunci când încerci să-ți oprești gândurile?

R: Întrebarea a fost pusă odată în vechile noastre grupuri și Dl. Gurdjieff a întrebat: "Pentru cât timp?" Omul a spus că pentru zece minute. Dl. Gurdjieff a răspuns: "Dacă îți poți opri respirația pentru zece minute este foarte bine, deoarece după patru minute vei muri!"

Î: Amintirea de sine și oprirea gândurilor sunt același lucru?

R: Nu tocmai; sunt două metode diferite. În prima vii cu un anumit gând clar și anume îți dai seama că nu îți aduci aminte de tine însuși. Întotdeauna cu asta trebuie început. Iar oprirea gândurilor doar crează o atmosferă corectă, un mediu corect pentru amintirea de sine. Deci ele nu sunt același lucru, dar duc la aceleași rezultate.

Î: Este munca mai exactă dacă îți aduci aminte de tine însuși și de munca pe care o faci?

R: Da, când ești treaz poți face totul mai bine, dar pentru asta este necesar mult timp. Când te vei obișnui cu amintirea de sine nu vei putea înțelege cum ai putut vreodată să lucrezi fără ea. Dar la început este greu să lucrezi și să-ți amintești de tine însuși în același timp. Totuși, eforturile în această direcție dau rezultate foarte interesante, fără îndoială. Întreaga experiență din toate timpurile arată că aceste eforturi sunt întotdeauna răsplătite. În plus, dacă faci aceste eforturi, vei înțelege că anumite lucruri le poți face doar în somn și nu le poți face când ești treaz, deoarece unele lucruri pot fi doar mecanice. De

exemplu, să presupunem că uiți sau pierzi lucruri: nu poți pierde lucruri cu un anumit scop, le poți pierde doar mecanic.

Î: În timp ce cântam la pian, când m-am gândit "eu sunt aici" nu am mai știut ce făceam.

R: Din cauză că asta nu înseamnă a fi conștient, ci a te gândi la amintirea de sine. Atunci interferează cu ceea ce faci; ca atunci când scrii și brusc te gândești "cum se scrie acest cuvânt?" - nu-ți poți aminti. Asta reprezintă interferarea unei funcții cu o alta. Dar adevărata amintire de sine nu este în centri, ci este deasupra centrilor. Nu poate interfera cu lucrul centrilor, doar că vei vedea mai mult, îți vei vedea propriile greșeli.

Trebuie să înțelegem, capacitatea de a ne aminti de noi înșine este dreptul nostru. Nu-l avem, dar îl *putem* avea; avem toate organele necesare pentru ea, ca să spunem așa, dar nu suntem antrenați, nu suntem obișnuiți să le folosim. Este necesar să creem o anumită energie sau focalizare specifică, folosind acest cuvânt în sensul obișnuit, și asta poate fi creat doar în momente de serioasă tensiune emoțională. Totul înainte de asta este numai o pregătire a metodei. Dar dacă te afli într-un moment de tensiune emoțională foarte puternică și încerci să-ți aduci aminte de tine însuși, atunci ea va rămâne după ce tensiunea a trecut, și atunci vei putea să-ți amintești de tine însuși. Deci numai cu emoție foarte intensă este posibil să creezi acest fundament pentru amintirea de sine. Dar acest lucru nu se poate face dacă nu te pregătești mai înainte. Momente pot apărea, dar nu vei obține nimic de la ele. Aceste momente emoționale vin din când în când, dar nu le folosim pentru că nu știm *cum* să le folosim. Dacă încerci suficient de tare să-ți amintești de tine însuși în timpul unui moment de emoție intensă, și dacă tensiunea emoțională este suficient de puternică, ea va lăsa o anumită urmă, și asta te va ajuta să-ți amintești de tine însuși în viitor.

Î: Deci ceea ce facem noi acum este un fel de antrenament?

R: Acum doar vă studiați, nu puteți face nimic altceva.

Î: În ce constă pregătirea de care vorbiți?

R: Studiu de sine, observare de sine, înțelegere de sine. Nu putem schimba nimic încă și nici să facem un singur lucru să fie diferit. Totul se întâmplă în același fel ca mai înainte.

Dar există o diferență deja, deoarece puteți vedea multe lucruri pe care nu le puteați vedea mai înainte și multe lucruri "se întâmplă" diferit. Asta nu înseamnă că ați schimbat voi ceva: ele *se întâmplă* diferit.

Î: Este viața noastră suficient de lungă pentru a obține rezultate?

R: Ajungi la înțelegerea acestui punct prin amintire de sine. Când obții anumite rezultate legate de amintirea de sine, dacă ea apare des - așa cum te-ai vedea în oglindă - atunci va apărea o altă formă de amintire de sine, amintirea vieții proprii, timpul-corp. Asta sporește posibilitățile. Sunt și alți pași dar nu putem vorbi decât despre următorul pas, altfel ar fi imaginație. Trebuie să înțelegem că anumite probleme nu trebuie să fie atinse fără amintirea de sine. Este o problemă de perfecționare a instrumentului nostru de cunoaștere. Mintea noastră este foarte limitată de starea noastră de conștiență. Putem spera că

anumite lucruri vor deveni accesibile înțelegerii dacă starea noastră de conștiență se va schimba.

Î: Conștiența de sine poate conferi cunoaștere?

R: Nu, conștiența nu poate, de una singură, să confere cunoaștere. Cunoașterea trebuie dobândită. Nici o cantitate de conștiență nu poate conferi cunoaștere și nici o cantitate de cunoaștere nu poate conferi conștiență. Ele nu sunt paralele și nu se pot înlocui una pe alta.

Când devii conștient vezi lucruri pe care nu le-ai văzut înainte. Dacă păstrezi această stare suficient de mult ea va produce un efect enorm. Lumea întreagă ar putea fi diferită dacă ai putea păstra starea, să zicem, cincisprezece minute. Dar nu poți fi conștient de tine însuși timp de cincisprezece minute fără un element emoțional foarte puternic. Trebuie să produci ceva care să te facă emoțional; nu poți reuși fără ajutorul centrului emoțional.

Î: Nu vine de la sine?

R: Problema care se pune este distrugerea obstacolelor. Nu suntem suficient de emoționali deoarece ne cheltuim energia în identificare, emoții negative, atitudine critică, suspiciune, minciună și lucruri de acest fel. Dacă reușim să oprim această risipă vom fi mai emoționali.

Î: Străduindu-mă să îmi amintesc de mine însumi mi s-a părut că ar trebui să evit să fac prea mult efort. Simt că poți îngreuna efectul prin efort excesiv.

R: Ceea ce spui tu nu se referă la prea mult efort, ci la un tip greșit de efort. Efortul muscular nu te va ajuta să-ți amintești de tine. Este necesar ca fiecare persoană să găsească pentru sine momentul de a face acest efort mare, în special în momentele când toate tendințele instinctive și emoționale sunt împotrivă. Acesta este momentul de a face efort. Dacă reușești atunci să-ți aduci aminte de tine însuși, vei ști cum să faci.

Î: Cum poți preveni eforturile obișnuite de a fi doar formale; cum poți face ca semnificația lor să nu dispară?

R: Amintirea de sine nu poate deveni formală: dacă devine, asta înseamnă somn adânc. Atunci este necesar să faci ceva pentru a te trezi. Dar trebuie să începi întotdeauna cu ideea de mecanicitate și de rezultate ale mecanicității.

Ai perfectă dreptate. Totul scapă și dispăre și, din nou, te găsești fără nimic. Din nou, începi cu un efort conștient, din nou scapă. Problema este cum să împiedici această dispariție. În modul nostru obișnuit de a gândi și de a simți există multe tendințe mecanice care întotdeauna ne îndreaptă pe drumul obișnuit. Vrem să gândim altfel, vrem să fim diferiți, să lucrăm altfel, să simțim într-un fel nou dar nu se întâmplă nimic, deoarece sunt atât de multe tendințe vechi care ne trag înapoi. Trebuie să studiem aceste tendințe și să încercăm să aruncăm lumină asupra lor. Mai presus de toate trebuie să prevenim inerția minții; apoi, dacă facem asta, douăzecișipatru de ore nu vor fi suficiente și viața va deveni foarte plină. Este dificil de început - și totuși nu este atât de dificil.

Î: Cum poți învinge această inerție?

R: Prin efort: efort să-ți aduci aminte de tine, să observi, să nu te identifici. Conștiența este o forță, iar forța poate fi dezvoltată doar învingând obstacole.

Două lucruri pot fi dezvoltate în om - conștiința și voința. Ambele sunt forțe. Dacă omul învinge inconștiința, el va poseda conștiință; dacă va învinge mecanicitatea, el va poseda voință. Dacă el înțelege natura puterilor pe care le poate atinge, va fi clar pentru el că acestea nu pot fi dăruite; aceste puteri trebuie să fie dezvoltate prin efort. Dacă am fi fost făcuți mai conștiinți, am fi rămas mașini conștiente. Dl. Gurdjieff mi-a spus că în anumite școli au reușit, prin mijloace speciale, să facă o oaie conștientă. Dar a rămas doar o oaie conștientă. Am întrebat ce-au făcut cu ea și mi-a spus că au mâncat-o.

Ideea oii conștiente este următoarea: să presupunem că un om este făcut conștient de către altcineva; el va deveni un instrument în mâinile celorlalți. Sunt necesare propriile eforturi deoarece altfel, chiar dacă un om este făcut conștient, el nu va fi capabil să folosească acest lucru. Prin chiar natura lucrurilor conștiința și voința nu pot fi dăruite. Dacă cineva vi le-ar putea dărui, nu ar fi un avantaj. Acesta este motivul pentru care trebuie să cumperi totul, nimic nu se oferă gratuit. Cel mai dificil lucru este să înveți cum să plătești. Dar dacă s-ar putea explica în câteva cuvinte, n-ar fi nevoie să mergem la școală. Trebuie să plătești nu numai pentru conștiință, ci pentru totul. Nici cea mai mică idee nu poate deveni a ta proprie până când nu ai plătit pentru ea. Î: Amintirea de sine pare să fie o experiență foarte tristă și neplăcută. Este un sistem trist?

R: Nu există sisteme triste, pe câte știu eu; ci numai oameni triști și atitudini triste, înțelegere tristă. Și nu înțeleg de ce amintirea de sine ar trebui să fie neplăcută și tristă. Este înțelegerea faptului că ești adormit. Dacă ți-ai da seama că ești adormit și n-ar fi nici o șansă de a te trezi, atunci într-adevăr ar fi o situație neplăcută, sunt perfect de acord. Dar sistemul nu spune că ar trebui să te oprești aici; spune că ar trebui să încerci să te trezești. Și asta este cu totul altceva. Îmi amintesc că atunci când am auzit prima dată de această idee am văzut multe lucruri complet noi, deoarece constituia un răspuns la toate întrebările pe care le aveam când am studiat psihologia. Așa încât mi-am dat seama imediat că psihologia începe în acest punct. Am înțeles că omul nu-și amintește de el însuși, dar și-ar putea aminti de el însuși dacă ar face suficiente eforturi. Fără amintirea de sine nu poate exista nici un studiu, nici o psihologie. Dar dacă omul își dă seama și are în minte faptul că nu-și amintește de el însuși, și că nimeni nu-și amintește și că totuși există o posibilitate de amintire de sine, atunci începe studiul. În acest mod trebuie înțeles.

Desigur nu este nici o bucurie să-ți dai seama că ești o mașină și adormit. Dar nu vorbim de bucurie sau suferință, vorbim despre control. Ne dăm seama că suntem mașini și nu vrem să fim mașini. Ne dăm seama că suntem adormiți și vrem să ne trezim. Adevărata bucurie poate fi legată doar de trezire sau de ceva care ajută trezirea.

Î: Dar atât de mulți oameni sunt conștiinți de ei înșiși în sensul rău al cuvântului. Nu este și asta o formă de amintire de sine?

R: Deloc. Ceea ce se înțelege prin a fi conștient de tine în engleză este o formă de stânjeneală sau sficiune; nu are nimic de-a face cu amintirea de sine.

După cum v-am explicat, dacă nu ești treaz nu te poți face singur treaz; dar ai un anumit control asupra gândurilor și trebuie să le construiești în așa fel încât să te conducă la trezire.

Î: Un copil se află mai aproape de amintirea de sine decât o persoană adultă? Există amintiri atât de vii din copilărie.

R: Nu, nu tocmai; nu este amintire de sine. Amintirea de sine înseamnă lucru conștient, adică lucru intențional. Amintirile vii din copilărie se datoresc activității centrului emoțional. Într-un copil el este mai activ, și momentele de conștiință vin de la sine. Dar amintirea de sine este un moment de conștiință care vine prin *efortul tău propriu*. Să presupunem că un copil are scipiri de conștiință, fără posibilitatea de a utiliza aceste momente. Nu folosește la nimic.

Î: Nu ne-ar fi de folos să încercăm să ne întoarcem la acele stări pe care le-am avut în copilărie?

R: Cum? Aceasta este întrebarea. Dacă am putea opri identificarea, am avea multe momente de acest fel, dar nu știm cum să începem să oprim identificarea. Dacă am putea distruge emoțiile negative, dacă ne-am putea aminti de noi înșine, atunci aceste lucruri ar fi în mâinile noastre, sub controlul nostru, nu întâmplătoare.

Î: După ce m-am spălat și m-am îmbrăcat cu grijă, simt că este mult mai ușor să-mi aduc aminte de mine.

R: Nu este deloc interzis. Dar aceasta nu este calea fahirului.

Î: Ce relație există între amintirea de sine și emoțiile negative?

R: Atunci când apar emoțiile negative, amintirea de sine devine imposibilă. Așadar, pentru a-ți aminti de tine însuși trebuie să ai un anumit control asupra emoțiilor negative. De fapt oamenii nu sunt egali în această privință. Unii au un control mai mare, alții au un control mai redus chiar asupra exprimării lor. Și nu numai asupra exprimării, deoarece unii oameni pot avea un control mai mare asupra emoțiilor lor, iar unii își pot controla numai anumite emoții. Cu siguranță însă doar aceia care au un anumit control asupra emoțiilor negative pot să lucreze la amintirea de sine și să obțină rezultate bune. În același timp acest control poate fi obținut. Pentru aceasta se poate începe din mai multe direcții, și dacă se crează ceva amintire de sine, asta va ajuta imediat în lupta cu emoțiile negative; iar lupta cu emoțiile negative va ajuta amintirea de sine.

Î: Întotdeauna îți ia mult timp să te trezești?

R: Ce îți pot spune este doar cât de mult timp îți ia să cunoști acest sistem, dar nu îți pot spune cât de mult timp îți ia să te trezești. Trezirea este rezultatul muncii personale, deci este dificil de prezis. Ea are loc în etape. Trezire completă înseamnă o schimbare foarte mare și acest lucru necesită timp, deoarece înseamnă obținerea unor funcții psihice noi. De aceea ce putem studia sunt doar diversele etape sau pași prin care trebuie să treacă un om. Acestuia i se poate arăta calea, dar el trebuie să lucreze pentru sine. Învățătura în sine este un lucru minor pentru că omul se poate schimba doar prin *aplicarea* cunoașterii obținute. Omul *poate* deveni conștient de el însuși la un moment

dat. Această conștiință de sine înseamnă trezire și este unul din atributele unei alte stări de conștiință.

Î: Se poate ca cineva să își dorească să se trezească și să dea greș?

R: Poate pentru o lungă perioadă de timp el va de greș, dar dacă este capabil de trezire se poate trezi. Este un proces îndelungat. Poate însă și să dea greș. În situația în care ne aflăm avem doar o singură trăsătură pozitivă: nu avem nimic de pierdut. Dacă dăm greș ne vom afla în aceeași poziție ca mai înainte; dacă însă vom reuși vom câștiga ceva nou.

Î: Un efort considerabil poate face pe cineva să devină mai conștient?

R: Depinde de efort, deoarece dacă cineva face un efort considerabil pentru a face ceva aflându-se într-o stare de identificare, nu va deveni mai conștient.

Î: Amintirea de sine oprește automat identificarea?

R: Nu există nimic automat în amintirea de sine - fiecare moment înseamnă efort. Dacă amintirea de sine este suficient de profundă și de o durată suficientă de lungă - atunci este un lucru, dar dacă este doar o scânteie nu este suficientă. De asemenea, dacă îți amintești de tine însuși excluzând orice altceva este una, iar dacă îți amintești de tine însuși, de scopul tău și de ceea ce faci este cu totul altceva. Depinde de cât de mult intri în amintirea de sine.

Î: Se poate numi conștiință de sine?

R: Conștiința de sine este o stare permanentă. Amintirea de sine este un experiment - într-o zi poate să reușească, în altă zi să nu reușească, poate să fie profundă sau mai puțin profundă.

Î: Ne puteți spune ceva despre lucrurile care ne pot trage înapoi?

R: Vorbim chiar acum despre aceste lucruri. Sunt două lucruri care ne trag înapoi: ignoranța și slăbiciunea; nu știm suficient și nu suntem suficient de puternici. Întrebarea este cum să știm mai mult. Singura metodă este studiul de sine. După aceea vine lupta cu identificarea și imaginația, principalele cauze ale slăbiciunii. În cazuri individuale însă aceste lucruri pot căpăta diverse nuanțe: un lucru care are o anumită culoare pentru cineva, are cu totul altă culoare pentru altcineva. Însă lucrurile care ne trag înapoi sunt mai mult sau mai puțin aceleași.

Î: Nu există nimic între conștiința de sine și identificare?

R: Ele se găsesc pe nivele diferite, nu se pot compara. Nu poți să te identifici și să fii conștient de tine însuși; prezența unui aspect înseamnă absența celui alt. Toate lucrurile sunt legate între ele, nici o manifestare nu este separată. Toate sunt legate cu o anumită ordine a lucrurilor.

Î: Cred că nu mi-am format o idee clară despre identificare. Înseamnă că lucrurile sunt cele care ne stăpânesc pe noi și că nu noi suntem cei care stăpânim lucrurile?

R: Este greu de descris ce este identificarea deoarece nu sunt posibile definiții. Așa cum suntem, nu suntem niciodată liberi de identificare. Dacă credem că nu suntem identificați cu ceva, atunci suntem identificați cu ideea că nu suntem identificați. Identificarea nu poate fi descrisă în termeni logici. Trebuie să găsești un moment de identificare, să încerci să îl prinzi și apoi să compari lucrurile cu acel moment. Identificarea este peste tot, în orice moment al vieții

obișnuite. Când începi observarea de sine, unele forme ale identificării devin deja imposibile. Dar în viața obișnuită aproape orice este identificare. Aceasta constituie o trăsătură psihologică foarte importantă care penetrează întreaga noastră viață; iar noi nu o observăm deoarece ne aflăm în ea. Cea mai bună cale de a înțelege este aceea de a găsi câteva exemple. De exemplu, când vezi o pisică urmărind un șoarece - aceasta este identificare. Caută apoi analogii ale acestei imagini în tine însuși. Doar că trebuie să înțelegi că identificarea se află acolo în orice moment, nu doar în momente excepționale. Identificarea este o stare aproape permanentă în noi. Trebuie să fii capabil să vezi această stare independentă de tine, să te separi de ea și acest lucru poate fi făcut doar încercând să devii mai conștient, încercând să-ți amintești de tine, să fii conștient de tine însuși. Doar atunci când devii mai treaz poți să te lupți cu manifestări cum este identificarea.

Î: Am descoperit că atunci când sunt identificat, sunt aproape întotdeauna identificat cu lucruri din mine însumi.

R: Poate că ai dreptate, poate că nu ai dreptate. Poți crede că ești identificat cu un lucru pe când, în realitate, să fii identificat cu un cu totul alt lucru. Nu asta contează. Ceea ce contează este *starea de identificare*. În stare de identificare nu poți să simți corect, nu poți să vezi corect, să judeci corect. Subiectul identificării nu este important, rezultatul este același.

Î: Atunci care este modul de a depăși identificarea?

R: Asta este altceva. Este diferit în cazuri diferite. Mai întâi este necesar să vezi; apoi este necesar să îi pui ceva împotriva.

Î: Ce vrei să spunei prin „să îi pui ceva împotriva”?

R: Doar să-ți îndrepti atenția spre ceva mai important. Trebuie să înveți să distingi între important și mai puțin important și, dacă îți vei întoarce atenția spre lucrurile mai importante, vei deveni mai puțin identificat cu lucrurile neimportante. Trebuie să îți dai seama că identificarea nu te poate ajuta niciodată, face doar ca lucrurile să fie mai confuze și mai dificile. Chiar dacă acesta este singurul lucru de care îți poți da seama, el te poate ajuta în unele cazuri. Oamenii cred că identificarea îi ajută, fără să vadă că ea face lucrurile mai dificile. Identificarea nu are deloc energie folositoare ci doar energie distructivă.

Î: Identificarea este, în principal, emoție?

R: Ea are întotdeauna un element emoțional, un fel de tulburare emoțională, dar câteodată devine un obicei și atunci emoția nu poate fi nici măcar observată.

Î: Am înțeles că este important să fii emoțional într-un mod corect, dar atunci când simt ceva emoțional în muncă, curând distrug totul.

R: Doar identificarea este distructivă. Emoția poate doar să dea o energie nouă, o înțelegere nouă. Tu iei identificarea drept emoție. Necunoscând emoția fără identificare nu poți vedea, pentru început, emoția eliberată de identificare. Oamenii cred deseori că vorbesc despre o funcție emoțională pe când, în realitate, vorbesc despre identificare.

Î: Este posibil pentru noi, așa cum suntem acum, să avem sentimente fără identificare?

R: Foarte greu, în afara cazului când începem să ne observăm. După aceea tipurile ușoare de identificare, când spun ușoare mă refer în sens individual, vor răspunde la tratament. Fiecare din noi are propriile specializări în identificare. De exemplu mie îmi este ușor să nu mă identific cu muzica, pentru altcineva poate fi foarte dificil.

Î: Este posibilă dragostea fără identificare?

R: Pot spune că dragostea este imposibilă cu identificare. Identificarea ucide toate emoțiile cu excepția emoțiilor negative. Prin identificare rămâne doar partea neplăcută.

Î: Neidentificare nu înseamnă indiferență?

R: Din contră, indiferența necesită identificare. Neidentificarea înseamnă cu totul altceva.

Î: Dacă ești identificat cu o idee cum poți opri aceasta?

R: În primul rând înțelegând ce înseamnă identificarea și după aceea încercând să-ți amintești de tine însuși. Începe cu cazuri ușoare, mai târziu vei putea trata și cazuri mai dificile.

Î: Dezvoltând amintirea de sine se obține un fel de atitudine detașată, mai eliberată de identificare?

R: Atitudine detașată în sensul că îți cunoști mai bine atitudinile; știi ce îți este folositor și ce nu îți este folositor. Dacă nu îți amintești de tine este ușor să greșești. Spre exemplu poți întreprinde un anumit tip de studiu care este de fapt complet nefolositor. Amintirea de sine ajută înțelegerea și înțelegerea înseamnă să aduci totul către un anumit centru. Trebuie ca în întreaga ta muncă, în toate atitudinile tale, să ai un punct central și amintirea de sine este o condiție necesară pentru aceasta.

Ar trebui să vorbim mai mult despre identificare dacă trebuie. Găsind două sau trei exemple bune va începe să fie mai clar. Identificarea este o anumită stare, în care te afli în puterea lucrurilor.

Î: Dacă privesc atent și gândesc profund înseamnă că m-am identificat?

R: Nu, identificarea este ceva special, înseamnă să te pierzi pe tine însuși. Așa cum am spus, nu se prea pune întrebarea cu ce ești identificat. Identificarea este o stare. Trebuie înțeles că multe din însușirile pe care le atribui lucrurilor exterioare sunt, în realitate, în tine. De exemplu frica. Frica este independentă de lucruri. Dacă te afli într-o stare de frică te poți teme și de o scrumieră. Aceasta se întâmplă des în stările patologice și o stare patologică este doar o intensificare a stării obișnuite. Te temi, și după aceea alegi de ce să te temi. Acest fapt face posibilă lupta cu aceste lucruri, deoarece ele se află în tine.

Î: Putem avea vreun fel de înțelegere cu identificare?

R: Câtă înțelegere poți avea într-un somn adânc, așa cum este, de fapt, identificarea? Dacă îți vei aminti de scopul tău, îți vei da seama de poziția ta și vei vedea pericolul somnului, asta te va ajuta să dormi mai puțin.

Î: Care este diferența dintre compasiune și identificare?

R: Este cu totul altceva; este o emoție normală și justificată care poate exista fără identificare. Poate fi compasiune cu identificare și compasiune fără identificare. Când simpatia este amestecată cu identificare sfârșește deseori în mânie sau în altă emoție negativă.

Î: Ați spus că cineva se pierde pe sine în identificare. Care sine?

R: Totul, orice. Identificarea este o idee foarte interesantă. În procesul de identificare sunt două etape. Prima indică procesul de începere a identificării, iar cea de a doua stare când identificarea este completă.

Î: Prima etapă este complet inofensivă?

R: Dacă îți reține prea mult atenția și ocupă prea mult timp, conduce spre a doua etapă.

Î: Când îți dorești ceva, poți dori fără identificare?

R: Identificarea nu este obligatorie. Dacă însă dorești să lovești pe cineva nu poți să o faci fără identificare; dacă dispăre identificarea nu mai dorești să o faci. Este posibil să nu te pierzi pe tine însuși, pierderea de sine nu este deloc un element necesar.

Î: Este posibil să te identifice cu două lucruri în același timp?

R: Cu zece mii! Este necesar să observi și să observi. Dintr-un anume punct de vedere lupta cu identificarea nu este atât de dificilă deoarece, dacă o putem vedea, devine atât de ridicolă încât nu putem rămâne identificați. Identificarea altor oameni arată întotdeauna ridicolă, și a noastră poate deveni la fel. Răsul poate fi folositor în această privință dacă îl întoarcem spre noi înșine.

Î: Nu vād de ce identificarea este un lucru rău.

R: Identificarea este un lucru rău dacă vrei să te trezești, dar dacă vrei să dormi atunci este un lucru bun.

Î: Nu va avea de suferit tot ceea ce facem, dacă ne vom îndrepta mintea spre a ne ține treji, în loc să fim atenți la ceea ce facem?

R: Am explicat deja că este chiar contrariul. Putem face bine orice avem de făcut, numai atâta timp cât suntem treji. Cu cât suntem mai adormiți, cu atât mai rău vom face lucrul pe care îl avem de făcut, fără excepție. Abordezi problema academic, reducând-o la cuvânt, dar între somnul adânc și trezirea completă există diferite niveluri, și treci de la un nivel la altul.

Î: Dacă ne simțim mai treji, nu ar trebui să supraevaluăm aceste momente, nu-i așa?

R: Cum putem să le supraevaluăm? Aceste momente sunt prea scurte chiar dacă le întrezărim. Putem doar să încercăm să nu le uităm și să acționăm în concordanță cu aceste momente. Este tot ce putem face.

Î: Se poate spune că identificarea înseamnă a fi agățat de ceva, nefiind capabil de a îndepărta o idee din minte?

R: A fi agățat de lucruri este un caz extrem. Sunt multe identificări mici foarte greu de observat și care sunt cele mai importante, deoarece ele ne determină să rămânem mecanici. Trebuie să înțelegem că trecem întotdeauna de la o identificare la alta. Dacă un om se uită la un zid, el este identificat cu zidul.

Î: În ce fel diferă identificarea de asocieri?

R: Asocierile sunt un cu totul alt lucru; ele pot fi controlate mai mult sau controlate mai puțin, dar nu au nimic de a face cu identificarea. Diferite asocieri sunt o parte necesară a gândirii; noi definim lucrurile prin asocieri și facem totul cu ajutorul asocierilor.

Î: Nu văd de ce un "eu" se schimbă. Cauza poate fi văzută întotdeauna într-o identificare?

R: Are loc întotdeauna prin asocieri. Un număr de "eu"-ri încearcă să se impună ieșind în față și imediat ce te pierzi într-unul din acestea, el va fi înlocuit de un altul. Noi credem că "eu"-rile sunt doar pasive, lucruri indiferente, însă emoțiile, asociațiile, amintirile lucrează întotdeauna. De aceea este folositor să-ți oprești gândurile chiar ocazional, ca un exercițiu. Atunci vei începe să vezi cât de dificil este să faci asta. Întrebarea ta arată că nu ai încercat niciodată, altfel ai fi știut.

Î: Este concentrarea identificare?

R: Concentrarea este o acțiune controlată; identificarea te controlează ea pe tine.

Î: Este concentrarea posibilă pentru noi?

R: Sunt grade de concentrare. Concentrarea intenționată pentru o jumătate de oră este imposibilă. Dacă ne-am putea concentra fără ajutor din afară, am putea fi conștienți. Totul însă este grațiat.

Î: Începutul unei noi observări este cumva identificarea cu obiectul pe care-l observi?

R: Identificarea are loc atunci când ești respins sau atras de ceva. Studiarea sau observarea nu produc neapărat identificare, dar respingerea sau atracția produc întotdeauna identificare. De asemenea, folosirea unui limbaj accentuat prea puternic produce automat identificarea. Avem numeroase mecanisme automate de acest fel.

Î: Ce se poate face în privința identificării? Simt că întotdeauna mă pierd pe mine în tot ceea ce fac. Nu pare să fie posibil și altfel.

R: Nu, este posibil. Dacă ai ceva de făcut, faci acel lucru, dar poți să te identifici mai mult sau poți să te identifici mai puțin. Atâta timp cât îți amintești de asta, nimic nu este fără speranță. Încearcă să observi; nu te identifici întotdeauna în aceeași măsură: câteodată te identifici în așa fel încât nu mai vezi nimic altceva, altădată mai poți vedea câte ceva. Dacă lucrurile s-ar petrece întotdeauna la fel, nu ar exista nici o șansă pentru noi, dar ele variază întotdeauna ca grad de intensitate și aceasta ne oferă o posibilitate de schimbare. Indiferent ce facem trebuie mai întâi să învățăm. Dacă vrei să conduci o mașină, ești nevoit înainte să înveți. Dacă acum vei lucra, în timp vei avea mai mult control.

Î: De ce este greșit să fii complet absorbit în munca ta?

R: Ar fi o muncă prost făcută. Dacă ești identificat nu vei obține niciodată rezultate bune. Este una dintre iluziile noastre să credem că trebuie să ne pierdem pentru a obține rezultate bune, deoarece în acest mod vom obține doar rezultate slabe. Când ești identificat, nu exiști; există doar lucrul cu care ești identificat.

Î: Scopul neidentificării este de a elibera mintea de obiect?

R: Scopul este de a te trezi. Identificarea este o caracteristică a somnului; mintea identificată este adormită. Eliberarea de identificare este una din laturile trezirii. Este destul de posibilă o stare în care să nu existe identificare, dar nu o observăm în viața de toate zilele, și nu observăm că suntem în mod constant identificați. Identificarea nu poate dispărea de la sine: este necesară lupta.

Î: Cum se poate trezi cineva dacă identificarea este pretutindeni?

R: Cineva se poate trezi doar ca rezultat al efortului, al luptei împotriva identificării. Dar mai întâi trebuie să înțeleagă ce înseamnă să te identifici. Ca în orice altceva și în identificare există grade de identificare. Observându-te pe tine însuși poți afla când ești mai identificat, mai puțin identificat sau deloc identificat. Dacă vrei să te trezești, atunci trebuie să poți să te eliberezi de identificare. Așa cum suntem, suntem pierduți în fiecare moment al vieții noastre, niciodată liberi, deoarece ne identificăm.

Î: Puteți da un exemplu de identificare?

R: Ne identificăm tot timpul, de aceea este dificil să dai un exemplu. Luând, de exemplu, preferințele și antipatiile, toate înseamnă identificare, în special antipatiile. Ele nu pot exista fără identificare și, în general, nu sunt nimic altceva decât identificare. De obicei oamenii își imaginează că au mai multe antipatii decât au de fapt. Investigându-le și analizându-le ar descoperi probabil că de fapt le displac doar unul sau două lucruri. Când am studiat asta, am putut găsi în mine doar un singur lucru care nu-mi plăcea cu adevărat.

Trebuie să-ți găsești propriile exemple; trebuie să verifici prin experiența personală. Dacă într-un moment de identificare puternică vei încerca să o oprești, vei vedea care este ideea.

Î: Dar tot nu înțeleg ce este identificarea!

R: Să încercăm pe partea intelectuală. Îți dai seama că nu-ți amintești de tine însuși? Încearcă să vezi de ce nu poți și vei vedea că identificarea este cea care te împiedică. Atunci vei vedea ce este identificarea. Toate aceste lucruri sunt conectate.

Î: Neidentificarea este singurul mod de a afla ce este identificarea?

R: Nu, așa cum am explicat, trebuie s-o observi deoarece nu este la fel întotdeauna. Noi nu observăm temperatura noastră corporală decât atunci când ea devine puțin mai ridicată sau mai scăzută decât este normal. În același fel putem observa identificarea atunci când ea devine mai puternică sau mai slabă decât de obicei. Comparând aceste niveluri putem vedea ce este identificarea.

Î: În lupta cu identificarea este necesar să știm de ce cineva este identificat?

R: Cineva nu este identificat dintr-un motiv sau un scop anume ci pentru că, în toate cazurile, persoana respectivă nu poate face altfel. Cum poți să știi de ce te identifici? Dar trebuie să știi de ce te lupți. Asta e totul. Dacă nu uiți motivul pentru care te lupți, vei avea de zece ori mai mult succes. Deseori începem să luptăm și uităm de ce.

Există multe forme de identificare, dar primul pas este să o vezi; cel de al doilea pas este să te lupți cu ea pentru a te elibera de ea. Așa cum am spus, este un proces și nu un moment; suntem în el tot timpul. Ne cheltuim energia într-

un mod greșit, în identificare și emoții negative; ele sunt robinete deschise prin care se scurge energia noastră.

Î: Se poate transforma brusc energia mâinii în altceva? În acele momente ai o energie colosală.

R: Ai o energie colosală și care lucrează de la sine, fără nici un control, făcându-te să acționezi într-un anumit fel. De ce? Care este veriga de legătură? Veriga de legătură este identificarea. Oprește identificarea și această energie se va afla la dispoziția ta. Cum poți face asta? Nu dintr-o dată, este nevoie de practică în momentele mai ușoare. Atunci când emoția este foarte puternică nu poți să o faci; este necesar să știi mai mult, să fii pregătit. Dacă vei ști cum să nu te identifici la momentul potrivit vei avea la dispoziție o energie enormă. Ce vei face cu această energie este un cu totul alt lucru - o poți pierde din nou, pe ceva destul de nefolositor. Dar este nevoie de practică; nu poți învăța să înnoți în mare pe timpul unei furtuni: trebuie mai întâi să înveți în apă liniștită. Apoi dacă vei cădea în mare poate vei putea să înnoți.

Vă repet: este imposibil să fii conștient dacă ești identificat. Aceasta este una dintre dificultățile care vor apărea mai târziu, deoarece oamenii au unele identificări preferate la care nu vor să renunțe și în același timp spun că doresc să fie conștienți. Aceste două lucruri nu pot merge împreună.

În viață sunt multe lucruri incompatibile, iar identificarea și conștiența sunt două dintre cele mai incompatibile.

Î: Cum putem evita reacția care apare după ce te simți foarte entuziasmat? Se datorează identificării?

R: Da, această reacție apare ca un rezultat al identificării. Lupta cu identificarea va preveni ca acest lucru să se mai întâmple. Această reacție nu este produsă de ceea ce numim entuziasm, ci de identificare. Identificarea este întotdeauna urmată de această reacție.

Î: Un om plictisit nu este identificat cu nimic?

R: Plictiseala este de asemenea identificare - una dintre cele mai mari. Reprezintă identificarea cu tine însuși, cu ceva din tine însuși.

Î: Mi se pare că nu pot studia o persoană fără a mă pierde pe mine în el sau în ea; totuși am înțeles că acest lucru este greșit?

R: Faptul că cineva nu poate studia o persoană sau orice altceva fără a se pierde pe sine este o idee greșită. Lăsându-te absorbit în indiferent ce, nu-l vei putea studia. Identificarea este întotdeauna un semn de slăbiciune: cu cât te vei identifica mai mult, cu atât studiul tău va fi mai slab iar rezultatele mai nesemnificative.

Poate îți amintești că la prima lectură am spus că identificarea cu oameni ia forma considerării. Există două feluri de considerare: interioară și exterioară. Considerarea interioară este la fel ca identificarea. Considerarea exterioară necesită o anumită cantitate de amintire de sine; înseamnă să iei în considerare slăbiciunile altor oameni, punându-te în locul lor. În viață este descris deseori prin cuvântul "tact"; tactul însă poate fi educat sau întâmplător. Considerare exterioară înseamnă control. Învățând cum să-l folosim conștient, ne va oferi o posibilitate de control.

Considerarea interioară apare atunci când simțim că nu ni se dă suficient, că nu suntem apreciați suficient. Dacă vei considera interior, vei pierde momentele de considerare exterioară. Trebuie să cultivăm considerarea exterioară și să eliminăm considerarea interioară. Mai întâi însă, observă și vezi cât de des pierzi momente de considerare exterioară și rolul uriaș pe care-l joacă în viață considerarea interioară.

Studiul considerării interioare, al mecanicității, al minciunii, al imaginației, al identificării arată că ele toate ne aparțin, că ne găsim tot timpul în aceste stări. Când vei vedea asta, îți vei da seama de dificultatea lucrului cu tine însuși. Nu poți începe să obții ceva nou așa cum ești; vei vedea că mai întâi trebuie să cureți bine mașina - este prea acoperită de rugină. Credem că suntem ceea ce suntem. Din păcate nu suntem ceea ce suntem ci ceea ce am devenit; nu suntem ființe naturale. Suntem prea adormiți, mințim prea mult, trăim prea mult în imaginație, ne identificăm prea mult. Credem că avem de-a face cu ființe reale, dar în realitate avem de-a face cu ființe imaginare. Aproape tot ce știm despre noi este imaginar. Sub toată această aglomerație omul este complet diferit. Avem multe lucruri imaginare pe care este nevoie să le aruncăm înainte de a putea ajunge la lucrurile reale. Atâta timp cât trăim în lucruri imaginare nu putem vedea valoarea realului, și doar atunci când vom ajunge la lucrurile reale din noi înșine vom putea vedea ce este real în afara noastră. Avem în noi prea multă creștere accidentală.

Î: Dacă cineva se izolează de lume, va depăși cu siguranță identificarea, considerarea și emoția negativă?

R: Este o întrebare care este pusă deseori, dar nimeni nu este sigur că este mai ușor așa. De asemenea, puteți găsi în literatură descrieri despre oameni care au atins un grad foarte înalt de dezvoltare în izolare, dar când au intrat în contact cu alți oameni au pierdut dintr-o dată tot ceea ce obținuseră.

În școlile celei de a Patra Căi, s-a găsit că cele mai bune condiții de studiu și lucru asupra ta însuși sunt condițiile obișnuite de viață ale omului deoarece aceste condiții sunt, pe de o parte, cele mai ușoare și pe de altă parte cele mai dificile. Așa că dacă omul obține ceva în aceste condiții, acest ceva îl va păstra în toate condițiile, în schimb ceea ce obține în condiții speciale poate să se piardă în alte condiții.

Î: Puteți vă rog să repetați ce anume este considerarea interioară și ce anume este considerarea exterioară?

R: Considerarea exterioară este o formă a amintirii de sine în relație cu oamenii: iei alți oameni în considerare și faci nu ceea ce este plăcut pentru tine, ci ceea ce este plăcut pentru ei. Înseamnă să te sacrifici, dar nu înseamnă sacrificiu de sine. Înseamnă că, în relație cu oamenii, nu trebuie să acționezi fără să gândești. Trebuie să gândești mai întâi și apoi să acționezi. Gândirea îți va arăta că, mai des decât crezi, dacă o persoană ar prefera ca tu să acționezi într-un fel și nu în altul, este același lucru pentru tine, așa că de ce să nu-i faci pe plac? Deci nu apare ideea sacrificiului. Dacă însă nu este același lucru pentru tine, problema este total diferită: ce este mai bine pentru tine, ce este mai bine pentru ei, cine sunt acești oameni, ce vrei tu de la ei, ce vrei să faci

pentru ei - toate aceste lucruri intră în calcul. Ideea este că în relație cu oamenii lucrurile nu trebuie să se petreacă mecanic, fără gândire. Tu trebuie să decizi cursul acțiunii. Înseamnă să nu treci peste oameni fără să-i observi. Iar considerarea interioară înseamnă că treci peste ei fără să-i observi. Avem prea multă considerare interioară și nu suficientă considerare exterioară. Considerarea exterioară este foarte importantă pentru amintirea de sine. Dacă nu vom avea suficientă considerare exterioară, nu vom putea să ne amintim de noi înșine.

Î: Este același lucru cu a înțelege oamenii?

R: Nu. Poți înțelege oamenii numai în măsura în care te înțelegi pe tine însuți. Înseamnă a înțelege dificultățile lor, a înțelege ce vor, să urmărești impresia pe care o produci asupra oamenilor și să încerci să nu le produci o impresie greșită.

Î: Vreți să spuneți că bunătatea este considerare exterioară?

R: Ceea ce cunoști din viață nu este considerare exterioară. Este necesară înțelegerea principiului și crearea de standarde pentru tine însuți. Cu ajutorul considerării exterioare poți controla impresia pe care vrei să o produci. Cu considerarea interioară dorești să produci o impresie și produci o impresie diferită.

Î: Mi se pare foarte îndepărtată considerarea exterioară.

R: Trebuie să fie aici, astăzi. Dacă rămâne îndepărtată, tu însuți rămâi îndepărtat.

Î: Considerarea exterioară implică abilitatea de a juca un rol conștient?

R: Da, dar există grade diferite. Considerarea exterioară este doar începutul; a juca un rol conștient înseamnă mult mai mult.

Î: Și ce este considerarea interioară?

R: Sentimentul că oamenii nu te plătesc deajuns, a ține conturi, a te simți tot timpul trișat, plătit mai puțin.

Î: Găsesc că este foarte dificil de oprit considerarea interioară. Există vreo tehnică specială care să poată fi folosită împotriva ei?

R: Nu, nu există o tehnică specială, doar înțelegere și puncte de vedere corecte. Observă mai mult.

Poate vei găsi momente eliberate de considerare și vei vedea cum să începi să lupți cu ea și cum să o studiezi. Este mecanică, este o atitudine mecanică, la fel ca și identificarea.

Î: Auto-justificarea este de obicei o manifestare a considerării interioare?

R: Este legată de ea, dar este alt lucru. Considerarea interioară nu are nevoie de nici o justificare. Pentru a te justifica ai nevoie de un motiv, dar dacă te afli în considerare interioară *întotdeauna* vei avea justificare. Considerarea interioară înseamnă identificare; considerarea exterioară înseamnă lupta cu identificarea. Considerarea interioară este mecanică; considerarea exterioară înseamnă cel puțin atenție. Deci practicând ne-identificarea, încercând să-ți controlezi atenția, vei găsi numeroase oportunități de a studia considerarea exterioară și, dacă vei găsi exemple, poate vei găsi metode de a lupta cu considerarea interioară și de a o transforma în practică a considerării exterioare. De

exemplu, vorbești cu cineva de la care vrei să obții ceva. Să spunem că el știe ceva și tu vrei ca el să îți spună ceea ce știe. Pentru asta trebuie să-i vorbești cum i-ar place lui, fără să te uiți, fără să-l contrazici. Considerarea exterioară este întotdeauna practică.

Î: Considerarea interioară înseamnă că te iei prea mult în considerare?

R: Întotdeauna ia forma unei târguieli interioare, a gândirii că ceilalți nu te consideră *pe tine* suficient. Este foarte importantă înțelegerea considerării interioare. Sunt atâtea forme subtile ale ei pe care nu le observăm și totuși viața noastră este impregnată de ea.

Î: Dorința de a atrage atenția este considerare?

R: Și dorința de a atrage și cea de a nu atrage atenția, ambele reprezintă considerare. Sunt numeroase stări psihologice pe care psihologia obișnuită nu le poate explica sau descrie și care depind de identificare și considerare.

Î: Cum este cel mai bine să ne gândim la considerarea interioară?

R: Trebuie ca, în momentele libere, să te gândești corect la ea. Atunci când consideri, este prea târziu. Trebuie să te gândești la cazurile tipice de considerare, ce anume o produce, apoi să ai un punct de vedere corect asupra ei, să îți dai seama cât este de nefolositoare și ridicolă. Compar-o apoi cu considerarea exterioară, și încearcă să nu uiți. Dacă vei face asta poate îți vei aminti de acest lucru atunci când va veni un moment de considerare și poate că nu va mai veni. Ceea ce este cu adevărat important este să te gândești la considerare când ești liber de ea și să nu o justifici sau să o ascunzi față de tine însuși.

Î: Cu cât încerc să lucrez mai mult, cu atât consider interior mai mult. Pare să fie cel mai dificil lucru de făcut.

R: Considerarea nu poate crește dacă lucrezi, doar că devine mai vizibilă. Și aceasta înseamnă că ea se micșorează, pentru că nu poate fi văzută dacă nu se micșorează. Faptul că o observi dovedește că a devenit mai puțin puternică. Acest lucru este o iluzie firească, aceeași ca atunci când cineva nu mai înțelege ceea ce înțelegea mai înainte. Asta înseamnă că el a început să înțeleagă. Primul dubiu asupra propriei înțelegeri înseamnă deja o anumită înțelegere.

Î: Te poți gândi la identificare ca la o stare negativă cauzată doar de emoții negative?

R: Nu, nu chiar așa. Identificarea este un element necesar în fiecare emoție negativă; nu poți avea o emoție negativă fără identificare. Deci, studiul identificării și lupta împotriva identificării sunt arme foarte puternice în lupta cu emoțiile negative. Câteodată nu poți lupta cu emoția negativă direct, dar încercând să nu te identifici îi slăbești puterea deoarece toată puterea emoțiilor negative stă în imaginație și identificare. Așa că atunci când separi identificarea și imaginația, emoțiile negative practic dispar, sau se modifică într-o anumită măsură.

Î: Deci pentru a lupta cu emoțiile negative trebuie să observăm mai mult și să luptăm împotriva unei puternice identificări cu emoția?

R: Da. Mai târziu vom vorbi despre metode de luptă cu emoțiile, deoarece există metode numeroase și foarte clare, diferite pentru emoții diferite; însă

mai întâi trebuie să lupți cu imaginația negativă și identificarea. Acest lucru este arhisuficient pentru a distruge multe dintre emoțiile negative comune - în orice caz le face mult mai ușoare. Trebuie să începi de aici, deoarece numai atunci când vei putea lupta într-o oarecare măsură cu identificarea și când vei fi oprit deja imaginația negativă, va fi posibil să începi să folosești metode mai puternice. Imaginația negativă trebuie oprită complet. Este inutil să studiezi metode mai avansate până când nu ai făcut asta. *Poți* opri imaginația negativă; și studiul însuși al identificării va conduce la diminuarea ei. Trebuie să încerci să eviți identificarea cât mai des poți, nu numai în legătură cu emoțiile negative, ci în legătură cu orice altceva. Dacă vei crea în tine capacitatea de a nu te identifica, ea va acționa asupra acestor emoții și vei observa că vor începe să dispară. Identificarea este atmosfera în care trăiesc emoțiile negative și fără ea acestea nu pot trăi.

Î: Ne poți da câteva reguli sau o direcție care să ne călăuzească în condițiile vieții obișnuite?

R: Încercați să vă amintiți de voi înșivă, încercați să nu vă identificați. Asta va produce un efect imediat în viața obișnuită. Din ce constă viața? Emoții negative, identificare, considerare, minciună, somn. Primul obiectiv este: cum să-ți amintești de tine însuși, cum să fii mai conștient? După aceea vei vedea că emoțiile negative constituie unul dintre principalii factori care ne fac incapabili să ne amintim de noi înșine. Așa că un lucru nu poate funcționa fără celălalt. Nu poți lupta cu emoțiile negative fără a-ți aminti de tine însuși mai mult și nu-ți poți aminti de tine însuși mai mult fără a lupta cu emoțiile negative. Dacă îți vei aminti aceste două lucruri vei înțelege totul mai bine. Încearcă să păstrezi în minte aceste două idei, care sunt legate între ele.

Î: Am avut o problemă care m-a îngrijorat. Am încercat să-mi amintesc de mine însumi și pentru o perioadă scurtă de timp am intrat într-o stare în care nu mai era posibil să mă îngrijorez și în același timp simțul valorilor mi s-a modificat complet. Această stare nu a durat mult dar problema, când a revenit, nu a mai avut aceeași importanță ca înainte. Mi se pare foarte dificil de regăsit această stare.

R: Exact. Continuă să observi și vei descoperi că există un loc în tine în care ești liniștit, calm și unde nimic nu te poate tulbura - doar că este greu să găsești drumul până acolo. Făcând însă asta de mai multe ori vei putea să-ți amintești câțiva din pașii făcuți și, repetând aceiași pași, să poți ajunge din nou în acel loc. Numai că nu poți să faci asta după o singură experiență, pentru că nu îți vei aminti calea. Acest loc liniștit nu este o metaforă - este un lucru foarte real.

Î: Este starea pe care o obții când îți amintești de tine însuși, deoarece atunci totul pare liniștit și se pare că ești cu adevărat conștient de tine?

R: Da, poți să o iei și în acest fel.

Î: Am încercat să obțin acea stare din nou încercând să-mi amintesc de mine, dar nu am regăsit-o.

R: Dacă te vei afla din nou în acea stare încearcă să-ți amintești cum ai ajuns acolo, pentru că se întâmplă uneori ca ceva să găsească acest loc, dar să piardă drumul până acolo; apoi să ajungă iar acolo și să piardă din nou drumul. Este foarte dificil să-ți amintești drumul până în acest loc.

Înțelegerea ca cerință principală a acestui sistem — Relativitatea înțelegerii — Cum poate crește înțelegerea — Un nou limbaj — Atitudini corecte și greșite — Atitudinile și înțelegerea — Necesitatea unui scop și a unei direcții — Dificultatea de a afla ce anume vrem — Scopurile noastre sunt prea îndepărtate — Bine și rău — Moralitatea și necesitatea simțului moral — Necesitatea găsirii unui standard permanent pentru bine și rău — Dezvoltarea conștiinței ca scop al sistemului — Observarea contradicțiilor — Amortizoarele ca principal obstacol în dezvoltarea conștiinței — Pregătirea pentru distrugerea amortizoarelor — Lipsa de armonie interioară și fericirea — Nevoia de a stabili un echilibru interior — Norme de comportament în viață — Conștiință și conștiință — Cum să recunoaștem adevărul — Nevoia de a fi sincer cu tine însuși — Mecanicitatea.

Doresc să vă reamintesc că acest sistem este bazat pe înțelegere. Înțelegerea trebuie să ocupe primul loc în acest sistem. Cu cât înțelegeți mai mult, cu atât rezultatul muncii noastre va fi mai bun.

Înțelegerea este un termen relativ. Fiecare înțelege câte ceva în fiecare moment în felul său. Dar înțelegerea poate fi mai cuprinzătoare, și mai cuprinzătoare, și încă și mai cuprinzătoare. În acest sistem numim înțelegere maximul posibil ce corespunde unui anumit nivel de cunoaștere și ființă. De regulă, acest maxim este prea coborât; înțelegerea oamenilor este de obicei limitată la o singură cameră, și ei nu ies niciodată din acea cameră. Dar înțelegerea acestor idei este cu mult dincolo de această cameră.

Ceea ce aș dori este să vă gândiți la întregul ansamblu. Oamenii nu întreabă suficient de des "de ce?" și dacă o fac, acest "de ce?" este de regulă foarte limitat. Ar trebui să vă întrebați de ce veniți aici, ce vreți de la acest sistem și de ce, ce puteți învăța din el, de ce există acest sistem, de ce vorbesc despre acest sistem și ce doresc să realizez vorbind despre el. Trebuie să avem un anumit punct de vedere despre sistem în ansamblu; poate fi unul greșit dar, oricum, trebuie să avem o idee.

În situația actuală, aproape fiecare idee prezentată rămâne nedeschisă, neexplorată. Aceste idei sunt asemenea unor cutii care pot fi deschise, li se poate citi conținutul și adăuga multe alte lucruri. Dar în general avem de a face cu cutii nedeschise. O cutie — cunoașterea, altă cutie — ființa, o a treia — înțelegerea și așa mai departe. Nici măcar nu deschidem cutiile. Mai întâi trebuie să ne informăm asupra conținutului cutiilor. În acest sens nu trebuie să vă limitați la o anumită chestiune. Acesta este un sistem organic: puteți începe de oriunde. Începeți de unde vă place, dar faceți ceva cu ideile pe care le auziți. Nu este suficient să stați pur și simplu pe aceste cutii cu cărți.

Deschideți cutia cu cunoaștere și cutia cu ființă. Importantă este relația dintre cunoaștere și ființă.

Sunt multe lucruri pe care le puteți înțelege acum deși, bineînțeles, ele vor fi înconjurate de altele pe care nu le puteți încă înțelege; dar dacă veți începe cu cele pe care le înțelegeți, veți înțelege multe alte lucruri. Fiecare moment de înțelegere, fiecare percepere face lumină nu numai asupra lucrului la care ne gândim, ci și asupra multor alte lucruri.

Î: Un moment de înțelegere este un moment de amintire de sine?

R: Depinde. Poate fi legată de aceasta sau nu.

Î: Poate exista înțelegere adevărată fără să fie legată de amintirea de sine?

R: Nu există înțelegere "adevărată". Înțelegerea este relativă. Ea este ca temperatura, poate fi de cinci grade, zece grade, cinsprezece grade. Vedeți de ce limbajul obișnuit este inutil și de ce trebuie să învățăm un limbaj diferit? Pentru că în limbajul obișnuit, toate cuvintele sunt luate în sens absolut. În realitate, există diferite grade de înțelegere. Așa cum am spus, putem înțelege mai bine, apoi și mai bine. Mai departe, dacă vrem să înțelegem încă și mai bine, trebuie să ne schimbăm ființa. Dacă putem face să participe centrul emoțional superior, putem înțelege mult mai bine. Pentru a înțelege și mai mult este nevoie de centrul intelectual superior.

Vedeți, definițiile pot ajuta rareori și, de fapt, putem avea foarte puține definiții. Această convingere, că pentru a înțelege un lucru trebuie să-l definim, este foarte greșită, deoarece majoritatea lucrurilor nu le putem defini; sunt puține pe care le putem defini, și pe acelea doar în mod relativ, cu ajutorul altora. Așadar, în enorma cantitate de lucruri pe care nu le putem defini deloc există mici insule, de lucruri pe care le putem defini.

Î: Amintirea de sine este mai puțin relativă decât înțelegerea?

R: Chiar considerând amintirea de sine ca un termen absolut, întrebarea este pentru cât timp? Deoarece este o mare diferență dacă, în cel mai fericit caz, îți aduci aminte de tine însuși o jumătate de oră sau cinci minute.

Î: Cum se poate trece la amintirea de sine de la simpla cugetare asupra ei? Este o problemă de înțelegere?

R: Trebuie să spargi un anumit zid și nu știi cum să faci. A învăța să faci ceva înseamnă a dobândi o anumită abilitate. Mult timp nu poți face lucrul respectiv bine, ești stângaci; apoi, într-o zi, descoperi că poți face cum trebuie. La fel se întâmplă și cu amintirea de sine; nu chiar așa, dar aproape.

Î: Există vreo cale de a ne spori înțelegerea?

R: Nu una, ci o mie de căi. Tot ce am discutat aproape din prima zi a fost despre căi de sporire a înțelegerii. Dar prima cale constă în a ne observa, a ne studia, întrucât aceasta mărește capacitatea noastră de înțelegere. Acesta este primul pas. Dacă ați putea înțelege ideile care v-au fost oferite, cunoașterea voastră ar spori. Dar voi înțelegeți doar la suprafață și fără dorința de a înțelege. Sau puteți avea o mare dorință de a înțelege, dar mașina să nu lucreze. Totuși, în mașina noastră avem părți mai bune pe care nu le folosim în prezent. Le vom putea folosi doar prin creșterea conștiinței. Acesta este singurul mod.

Î: Ne poate ajuta memorarea celor auzite?

R: Nici cea mai bună memorie pe care am putea-o avea n-ar fi suficientă, deoarece în acest sistem ne amintim nu prin memorare, ci prin înțelegere. Din

contră, memoria poate fi o piedică. Auziți ceva care își are locul în sistem și, dacă îl puteți pune la locul corespunzător, nu îl veți mai uita și va rămâne acolo; dar simpla memorare a ceea ce s-a spus fără punerea la locul potrivit este total inutilă. Chiar și cel mai mic lucru pe care îl auziți trebuie să încercați să-l înțelegeți, și a-l înțelege înseamnă a-i găsi locul corespunzător printre celelalte idei. Trebuie să aveți o idee de ansamblu asupra sistemului și orice lucru nou trebuie să-și afle locul în el; atunci nu-l veți uita și fiecare nouă observație pe care o veți face își va găsi locul. Este ca și cum ați avea o schiță de ansamblu fără detalii, și fiecare observație ar mai completa un detaliu. Dacă nu aveți o schiță, observația este pierdută.

Dar cel mai important este să luptați cu obstacolele care vă împiedică să înțelegeți. Numai înlăturând aceste obstacole puteți începe să înțelegeți mai mult. Dar obstacolele, cu excepția unor elemente generale de identificare și așa mai departe, sunt individuale. Trebuie să le descoperiți pe cele proprii; să vedeți ce vă stă în cale, ce vă împiedică să înțelegeți. Când le descoperiți, trebuie să luptați împotriva lor. Este nevoie de timp, deoarece nu pot fi găsite dintr-o dată, deși uneori poate fi destul de clar aproape de la început. Pentru mult timp, întreaga muncă trebuie concentrată asupra înțelegerii, deoarece numai ea te poate îndruma. Principala problemă este că vrem "să facem" înainte chiar de a ști despre ce este vorba. Dar în acest sistem trebuie întâi să înțelegi. Când înțelegeți mai bine, multe alte lucruri devin posibile, dar nu înainte.

I: Ați spus că pentru a înțelege acest sistem trebuie să facem să crească în aceeași măsură ființa și cunoașterea, și că cea mai dificilă este creșterea ființei.

R: Ambele sunt la fel de dificile.

I: Dar ridicarea nivelului de cunoaștere mi se pare ușoară.

R: Nu este chiar atât de ușoară pe cât credeți, deoarece cunoașterea fără înțelegere este inutilă, vor fi pur și simplu mai multe cuvinte.

Trebuie să lucrăm asupra schimbării ființei, dar dacă lucrăm tot așa cum facem celelalte lucruri din viața obișnuită, nu ne va ajunge întreaga viață. O schimbare durabilă a ființei poate fi obținută doar dacă utilizăm metodele perfecționate ale lucrului în școală, altfel încercările noastre vor fi prea dispersate. Prima condiție este să nu crezi nimic, să verifici tot ce înveți; a doua condiție este să nu faci nimic până când nu înțelegi de ce și în ce scop faci ceva. Așa că depinde de înțelegere. Toate scurtăturile depind de înțelegere.

I: Nu am înțeles diferența dintre ființă și înțelegere.

R: Vedeți, acestea sunt două lucruri diferite. Înțelegerea este o combinație a cunoașterii și a ființei. Care este factorul limitativ în noi? Este cu siguranță ființa, respectiv capacitatea de a înțelege. Ce este înțelegerea? Este conectarea unei părți de cunoaștere cu o altă parte de cunoaștere. Bunăoară, veți vedea că înțelegerea depinde de ființă, dacă luați în considerare ideea elementară de ființă. Omul este divizat în diferite "eu"-ri sau grupuri de "eu"-ri fără legătură între ele. Atunci, dacă un "eu" știe ceva, un al doilea altceva, un al treilea altceva, și dacă ele nu se întâlnesc niciodată, ce fel de înțelegere poate fi posibilă? Dintr-un punct de vedere, poate părea că omul are suficientă

cunoaștere dar, întrucât aceste "eu"-ri nu se întâlnesc niciodată, această cunoaștere nu poate fi pusă la un loc. Aceasta este starea ființei unui om obișnuit și ea dovedește că așa cum este el nu va putea înțelege. A înțelege înseamnă întotdeauna a lega lucrurile de ansamblu și dacă cineva nu cunoaște ansamblul, cum le-ar putea lega?

În acest sistem trebuie să încercați să înțelegeți; numai ceea ce înțelegeți poate da rezultate pozitive. Dacă faceți ceva fără să înțelegeți, aceasta nu va da prea multe rezultate, deoarece numai ceea ce înțelegeți are valoare.

I: Mi se pare greu de înțeles că nu este nevoie de credință. Nu trebuie să avem încredere în ideile sistemului?

R: Nu, credința nu va fi de ajutor. Trebuie să acceptați sau să nu acceptați ideile pe baza pregătirii voastre. Voi veniți spre aceste idei cu anumite cunoștințe; cu ajutorul acestor cunoștințe veți decide dacă să acceptați sau nu aceste idei în funcție de înțelegerea pe care o aveți sau nu asupra lor. Puteți folosi cuvântul "acceptare", dar noi folosim cuvântul "înțelegere". Și dacă poți înțelege, nu ai nevoie de credință. Nu există absolut nimic în ideile preliminare care să necesite credință deoarece în unele cazuri, ca în cele psihologice, puteți verifica totul, iar în altele, ca în studierea universului, există ideea de scară. Nu văd nici o singură idee în acest sistem care să necesite credință, sau în care credința ar fi de vreun ajutor. Din contră, cred că credința ar complica lucrurile și v-ar opri în loc să vă ajute.

I: Dacă pentru un moment văd mecanicitatea și mă împotrivesc ei, uneori văd și înțeleg ceva nou. Ce-mi dă această înțelegere?

R: Acesta este un câmp pentru observare. Voi primi un răspuns la întrebare doar dacă observi faptele și vei vedea condițiile interioare și exterioare care însoțesc înțelegerea și condițiile care însoțesc lipsa de înțelegere.

I: Mai putem face și altceva în afară de auto-observare pentru a merge mai departe cu înțelegerea?

R: Da, trebuie să înțelegi ce faci și de ce faci ceva. Cu cât înțelegi mai mult, cu atât mai mult poți obține prin aceleași eforturi.

Dar principalul lucru este să îți amintești de tine însuși. Cu cât îți vei aminti mai mult de tine însuși, cu atât vei gândi mai bine, deoarece vei descoperi mecanisme noi. Dacă vei fi conștient de tine însuși, vei constata că nu mai ai nevoie de această minte. Această minte îți va servi să te gândești la mese și la scaune, dar dacă vei dori să te gândești la lucruri mai mari vei putea folosi mecanisme mai bune.

I: De ce nu pot înțelege nici cel mai mărunț lucru când mă gândesc la el, dar alții înțelegerea vine dintr-o dată?

R: Înțelegerea vine întotdeauna astfel — înțelegi și apoi nu mai înțelegi. Dar dacă toate încercările de a înțelege ceva eșuează, încearcă să nu te mai gândești la aceasta, ci doar să-ți amintești de tine însuși, adică să fii emoțional și cu timpul vei înțelege. Înțelegerea nu devine permanentă dintr-o dată; ca și în celelalte lucruri există mulți pași și poți înțelege ceva într-o zi și să nu mai înțelegi acel lucru a doua zi, fiindcă în aceleași circumstanțe poți fi mai

conștient într-o zi și mai adormit într-alta. Așa că pot trece multe zile până când înțelegerea să devină a ta.

Î: Înțelegerea se face prin centrul emoțional?

R: Înțelegerea este o funcție combinată a tuturor centrilor. Fiecare centru separat poate doar cunoaște; când ei combină toate cunoștințele lor, aceasta duce la înțelegere. Pentru a înțelege ceva sunt necesari cel puțin trei centri.

Î: Vreți să spuneți că trebuie înțeleasă fiecare latură a unui lucru?

R: Nu, vreau să spun că mai întâi trebuie să ai idee pe ce linie, la ce scară, la ce ansamblu te gândești. Și apoi, dacă vorbești sau gândești despre un anumit lucru, trebuie să înțelegi relația acestui lucru separat cu întregul. Doar aceasta este înțelegere: să găsim locul acelui lucru, semnificația lui, relația lui cu tine însuși și cu celelalte lucruri. Încearcă, dar vei vedea că nu este așa de ușor pe cât pare.

Î: Nu înțelegem nimic, măcar în mod limitat?

R: Ba da, uneori înțelegem lucruri simple; dar dacă ceva este puțin mai complicat, ne pierdem și nu înțelegem. Vrem să înțelegem lucruri mari fără să ne dăm seama că de fapt nu putem înțelege nici cele mai simple lucruri. Dacă vom începe cu lucrurile mici, atunci treptat vom începe să înțelegem mai mult. Dar dacă vom începe cu lucrurile mari și vom refuza să ne gândim sau să observăm lucrurile mărunte, nu vom înțelege niciodată ceva în mod corect.

Î: Nu putem uneori înțelege emoțional fără să înțelegem intelectual? Uneori simți un lucru pe care nu-l poți înțelege.

R: Atunci este o simțire, nu înțelegere. Înțelegerea emoțională este uneori foarte bună, numai că nu o poți verifica. Dar dacă poți privi un lucru sub prisma unui centru, apoi prin prisma altui centru și a unui al treilea centru, atunci îl poți într-adevăr înțelege. Și chiar indicațiile centrilor nu sunt suficiente în sine, deoarece este nevoie de cunoaștere. Doar atunci când cunoașterea este corelată cu indicațiile centrilor se poate vorbi de înțelegere.

Î: Cum poate trece o înțelegere intelectuală într-una emoțională?

R: Cum spuneam, înțelegerea lucrează foarte rar cu un singur centru. Munca unui centru poate consta în informare sau simțire, dar nu în înțelegere, care reprezintă funcționarea mai multor centri — doi, trei, patru, poate chiar mai mulți.

Î: Există vreo cale prin care pot verifica dacă am înțeles un lucru?

R: Ai întrebat fără să spui la ce lucru te referi și aceasta arată că tu însuși nu înțelegi ce anume întrebă, deoarece pentru fiecare tip de înțelegere există un alt test. Să presupunem că afirmi că înțelegi cum să ajungi de acasă până aici. Apoi, dacă te urci în mașină (dacă ai mașină) și ajungi aici, înseamnă că ți-ai testat înțelegerea. Pentru orice lucru, doar punerea lui în practică vă va arăta dacă înțelegeți sau nu.

Î: Dacă ajungem la un anumit nivel de înțelegere, vom fi mai de folos lumii?

R: Întâi trebuie să ne fim de folos nouă înșine. Când ajungem la acest stadiu, putem să ne gândim la al doilea. Dacă suntem adormiți, nu putem fi de folos nimănui, nici măcar nouă. Cum am putea să-i înțelegem pe alții când nu ne înțelegem nici pe noi înșine? Oamenii 1, 2 și 3 nu se pot înțelege unul pe altul;

la acest nivel, înțelegerea este pur accidentală. Dacă ne mișcăm în direcția omului numărul patru, începem să ne înțelegem unul pe altul.

Î: Ce vreți să spuneți prin a ne înțelege unul pe altul?

R: Când vorbesc, oamenii încearcă să-și exprime punctele de vedere, dar nu reușesc. Nu pot nici măcar să repete corect ce au auzit, ei modifică lucrurile. Și neînțelegerea crește mereu. Unul inventează o teorie, imediat se inventează altele cinci pentru a o contrazice. Mii de ani s-au scurs de la începutul Creației și în tot acest timp oamenii nu s-au înțeles niciodată. Cum ne-am putea aștepta s-o facă acum?

■ Așadar mai întâi trebuie să ne înțelegem pe noi înșine. Nu ne vedem situația și nu ne dăm seama de mecanicitatea noastră. Nu vedem că această lipsă de înțelegere este o lege.

Î: Cum pot să-mi înțeleg mai bine mecanicitatea și să văd că sunt o mașină?

R: Nu putem face nimic dacă nu încercăm. Dacă vreți să vă convingeți în ce măsură sunteți sau nu o mașină, încercați să faceți ceva ce nu poate face o mașină. Încercați să vă amintiți de voi înșivă, pentru că o mașină nu-și poate aminti de ea însăși. Dacă veți vedea că puteți, înseamnă că nu sunteți o mașină. Dacă veți vedea că nu puteți, aceasta va dovedi că sunteți o mașină. Și apoi, dacă vă dați seama că sunteți o mașină și vreți să aflați dacă puteți înceta de a mai fi o mașină, singura metodă este tot încercarea.

Î: Ați afirmat că doar oamenii aflați la același nivel de ființă se pot înțelege unul pe celălalt?

R: Nu este o înțelegere tocmai corectă, pentru că doi oameni aflați la un nivel de ființă la fel de scăzut nu se vor înțelege unul pe celălalt. Nu egalitatea aduce înțelegerea între oameni, ci un anumit nivel, nu doar de ființă, ci și de cunoaștere. Diferitele niveluri, de pildă oamenii nr. 5, nr. 6 și nr. 7 presupun niveluri diferite atât de cunoaștere, cât și de ființă. Oamenii nr. 5 se presupune că se înțeleg unul pe celălalt; oamenii nr. 6 se înțeleg mai bine, iar oamenii nr. 7 se înțeleg pe deplin. Chiar oamenii nr. 4 se vor înțelege unul pe celălalt în comparație cu noi, dar *noi* nu ne putem înțelege sau ne înțelegem doar accidental, pentru un moment, iar în momentul următor nu ne mai înțelegem. Nu ne putem baza pe o astfel de înțelegere. Oameni care se cunosc unul pe celălalt foarte bine pot lucra împreună ani de zile și dintr-o dată să nu se mai înțeleagă. De aceea, locul sau condiția în care ne găsim se numește locul încurcării limbilor, pentru că vorbim limbi diferite. Din acest motiv, într-o școală adevărată învățăm înainte de toate limbajul cu care putem vorbi cu alți oameni din școală, iar apoi, folosind acest limbaj — dacă îl folosim corect — ne vom înțelege între noi. De aceea este necesar un nou limbaj. Dacă nu învățați acest limbaj, sau dacă limbajul este greșit, nu vă veți înțelege niciodată unii cu alții.

Î: Același cuvânt poate avea calități diferite de semnificație în funcție de nivelul celor care îl folosesc?

R: Da, este posibil. Cuvintele încep să capete semnificație obiectivă începând cu nivelul omului nr. 4. Oamenii 1, 2 și 3 sunt pur subiectivi și fiecare înțelege

fiecare cuvânt în felul său. Dar dacă oamenii cunosc *acest* limbaj, sau chiar câteva cuvinte din el, ei îl pot utiliza cu același înțeles.

Î: Dacă înțelegi complet un cuvânt, înseamnă că ai ajuns la nivelul omului nr. 7?

R: Nu, nu poți înțelege un cuvânt complet și altul incomplet. Trebuie să le știi pe toate la un anumit nivel; apoi, ființa ta se schimbă și vei descoperi multe alte diviziuni. Astfel, limbajul nostru devine tot mai complicat. Și la un anumit nivel poate vei avea nevoie de cuvinte noi, forme noi, deoarece formele vechi nu vor mai fi suficiente.

Î: Înțelegerea unui termen sau a unui cuvânt variază în funcție de nivelul de ființă? Cuvântul "iubire" poate însemna ceva pentru omul nr. 1 și altceva pentru omul nr. 4 sau 5?

R: Cu siguranță. Putem vedea deja cum același cuvânt înseamnă ceva pentru omul nr. 1, altceva pentru omul nr. 2 și altceva pentru omul nr. 3. Dar la nivelul omului nr. 1, 2 și 3 acesta este un fenomen mecanic, în sensul că oamenii nu i se pot împotrivi. Ei înțeleg în funcție de nivelul și capacitatea lor, nu în funcție de înțelesul lucrurilor.

Î: Care sunt semnele unei schimbări de la un nivel la altul — să zicem de la omul nr. 3 la nr. 4 sau 5?

R: Omul nr. 5 este unul, are unitate. El nu trăiește în acest veșnic conflict al "eu"-rilor pe care le avem. El are conștiință de sine. Are control asupra centrului emoțional superior. Astfel, el va ști ce fel de schimbare este aceea. Ceilalți vor ști numai ceea ce le arată el, pentru că el se poate controla. Omul nr. 4 își cunoaște felul și modul în care acesta poate fi atins. El merge cu ochii deschiși, în timp ce noi mergem cu ochii închiși.

Î: Ce ați vrut să spuneți într-una din prelegerile anterioare, când ați afirmat că înțelegerea poate fi diferită?

R: Dacă oamenii ajung la cel mai înalt nivel nu vor putea înțelege lucrurile în mod diferit. Aceasta se referă la cel mai înalt nivel, dar cât timp noi aspirăm la el, trebuie să-l luăm ca pe un principiu. Dacă oamenii înțeleg lucrurile diferit, înseamnă că greșesc cu toții. Într-un fel, puteți găsi exemple în acest sens chiar acum. Dacă doi oameni într-adevăr înțeleg ceva, adică dacă de exemplu pot face ceva la fel de bine, ei se vor înțelege. Dar noi am pierdut obiceiul de a judeca lucrurile sub aspect practic, le judecăm teoretic, prin cuvinte.

Î: Nu putem obține o anumită înțelegere înainte de a avea o înțelegere totală?

R: Nu putem vorbi în termeni absoluți atunci când vorbim despre noi înșine. Putem vorbi doar în termeni relativi. Înțelegerea completă este foarte departe, dar putem vorbi despre mai puțină înțelegere sau despre mai multă înțelegere. Dacă veți continua să încercați să vă amintiți de voi înșivă și să nu vă identificați, înțelegerea va crește.

Î: Puteți să explicați mai pe larg la ce vă referiți când spuneți că a înțelege înseamnă a înțelege o parte în relație cu întregul?

R: Dacă înțelegi doar o parte, aceasta nu este înțelegere. Ar fi ca în povestea cu acei orbi care încercau să explice ce este elefantul, unul prin coadă, altul prin trompă și așa mai departe. Înțelegerea înseamnă conectarea părților cu

întregul. Putem porni de la părți sau putem porni de la întreg. Dar indiferent de unde începem, cu cât lucrurile sunt mai legate, cu atât înțelegem mai bine — dacă legăturile sunt bine făcute și nu sunt doar o iluzie.

Î: Dacă înțelegem ceva din sistem, ne folosim centrii superiori?

R: Nu, doar părțile superioare ale centrilor. Centrii superiori înseamnă conștiință superioară. Dar există numeroase stări diferite de înțelegere și se pot face cercetări foarte interesante privind înțelegerea. De exemplu, sunt lucruri pe care cineva într-un moment nu le înțelege, iar într-altul le înțelege, pentru că apoi din nou să nu le mai înțeleagă. Apoi există lucruri, cum sunt multe afirmații din Noul Testament, care au mai multe înțelesuri. De pildă, afirmația despre copilași are cam patruzeci de înțelesuri diferite, dar nimeni nu le poate ține minte pe toate. N-am putut înțelege niciodată mai mult de trei înțelesuri în același timp. Am scris vreo douăzeci, dar apoi ele au devenit doar cuvinte. Este necesar să ne cunoaștem limitele.

O înțelegere corectă necesită o atitudine corectă. Trebuie să înțelegem că nu avem nici un control, că suntem mașini, că totul ni se întâmplă. Dar simpla discuție despre acest fapt nu schimbă situația. Pentru a înceta să fii mecanic este nevoie de altceva, și în primul rând este nevoie de o schimbare de atitudine. Un lucru asupra căruia avem un oarecare control îl constituie atitudinile noastre — atitudini față de cunoaștere, față de sistem, de lucru, de studiul de sine, față de prieteni și așa mai departe. Trebuie să înțelegem că nu putem "face", dar ne putem schimba atitudinile.

Atitudinile pot fi foarte diferite. Pentru moment vom considera doar două — pozitivă și negativă, nu în sensul de emoții pozitive și negative, ci în legătură cu partea pozitivă și cu cea negativă a centrului intelectual; partea care spune da și partea care spune nu, aprobarea și dezaprobarea. Acestea sunt principalele două atitudini. Este foarte important să ne gândim la atitudini, fiindcă foarte adesea adoptăm o atitudine negativă față de lucruri pe care le putem înțelege doar adoptând o atitudine pozitivă. De exemplu, se poate întâmpla ca oamenii să adopte o atitudine negativă față de ceva legat de lucru. Atunci înțelegerea lor se oprește și nu mai pot înțelege nimic până nu-și schimbă atitudinea. Trebuie să avem atitudini pozitive în unele cazuri și negative în altele, fiindcă adesea lipsa înțelegerii este cauzată de o atitudine greșită. Există multe, multe lucruri în viață pe care nu le putem înțelege până când nu avem o bună atitudine negativă față de ele, pentru că dacă le privești pozitiv, nu vei înțelege niciodată nimic. Dacă studiezi viața, trebuie să ajungi la concluzii negative, fiindcă există prea multe lucruri greșite în viață. A încerca să crezi numai atitudini pozitive este la fel de greșit cu a avea numai atitudini negative. Totuși, unii oameni pot avea atitudini negative față de oricine și de orice, iar alții încearcă să-și cultive atitudini pozitive despre lucruri care cer o atitudine negativă. Pe de altă parte, așa cum am spus, atunci când adopți o atitudine negativă față de lucruri referitoare la muncă, la idei, metode și reguli de lucru, încetezi să mai înțelegi. Poți înțelege, pe măsura puterilor tale, numai atât timp cât ești pozitiv.

Dar aceasta se referă numai la atitudini intelectuale. În centrul emoțional, atitudinile emoționale negative înseamnă identificare.

Î: Nu sunt sigur că înțeleg ce înseamnă o atitudine negativă.

R: Înseamnă o atitudine neîncrezătoare, nepăsătoare — există multe nuanțe; uneori o atitudine de teamă. Ia-o în sensul obișnuit de acceptare sau neacceptare.

Î: O atitudine nu este același lucru cu identificarea?

R: Cu siguranță nu. Atitudinea înseamnă un punct de vedere. Poți avea un punct de vedere fără a fi identificat. Foarte adesea, identificarea este rezultatul unei atitudini greșite.

Î: Cum îți poți schimba atitudinile?

R: În primul rând studiindu-ne pe noi și viața noastră în termenii sistemului. Aceasta schimbă atitudinea. Acest sistem este un sistem ce ține de o gândire diferită, sau mai degrabă ce ține de atitudini diferite, și nu neapărat de aflarea unor cunoștințe. Apoi este necesară o anumită prețuire; trebuie să înțelegi valoarea relativă a lucrurilor. Nu vorbim încă despre a face, vorbim despre a studia. Trebuie să studiem și să ajungem să înțelegem lucruri care acum sunt pentru noi doar cuvinte, adesea cuvinte utilizate cu sensul greșit și în locul greșit. Este necesar să înțelegeți și să nu uitați anumite principii fundamentale. Dacă veți proceda astfel, veți porni pe un făgaș bun. Dacă nu le înțelegeți sau nu vi le amintiți, lucrurile vor merge prost. În general există trei sau patru pietre de încercare principale și până nu veți înțelege sau nu vă veți aminti principiile fundamentale, vă veți împiedica de una sau alta dintre ele.

Î: Cred că dau o mare prețuire a sistemului cu mintea, dar cum pot crește prețuirea emoțională, astfel încât să fac eforturi mai mari?

R: Înțelegând mai bine și încercând să-ți amintești de tine însuși. Înțelegerea nu poate fi doar în minte; am explicat că ea înseamnă lucrul mai multor centri în același timp și că rolul jucat de centrul emoțional aici este foarte important deoarece nu poate exista înțelegere adâncă fără energie emoțională.

Î: Puteți explica mai pe larg de ce este necesară o anumită atitudine pentru a înțelege ceva?

R: Încearcă să te gândești. Încearcă să vezi singur de ce este necesar și încearcă să descoperi ce înseamnă o atitudine sau un punct de vedere adecvat. Este un proces de gândire, de a pune lucrurile împreună - toate lucrurile pe care le știm deja, toate ideile și principiile pe care le-am învățat - și a fi capabil să privești faptele dintr-o nouă perspectivă. A gândi într-un mod nou este un lucru foarte dificil, deoarece modul vechi de gândire este întreținut de vechi obiceiuri de gândire, vechi asociații, atitudini și de influența lucrurilor însele. Să zicem că ai o anumită atitudine față de un lucru și că acel lucru încearcă să întrețină această atitudine în tine prin toate mijloacele posibile. Atunci, schimbând atitudinea respectivă, redirecționând-o, vei face un mare pas înainte.

Î: Ni s-a spus că pentru a lucra cu adevărat asupra ființei trebuie să ne dăm seama cum putem obține o înțelegere corectă. Ați afirmat de asemenea că trebuie să știm ce vrem.

R: Există mai multe motive pentru asta. Înțelegerea este cea mai mare forță pe care o avem și care ne poate schimba. Cu cât vom avea o înțelegere mai bună, cu atât rezultatele eforturilor noastre vor fi mai bune. Cât despre a ști ce vrem, închipuiți-vă că vă duceți într-un magazin mare, cu multe raioane diferite. Trebuie să știți ce vreți să cumpărați. Cum vreți să obțineți ceva, dacă nu știți ce vreți? Dar în primul rând trebuie să știți ce există în magazin, altfel puteți cere lucruri care nu se vând acolo. Astfel trebuie abordată această problemă.

Este totdeauna necesar să ne amintim de ce am început. Vreți să obțineți lucruri pe care le puteți obține de la viața obișnuită sau altfel de lucruri? Merită să încercați? Puterea noastră de imaginație, utilizată de regulă atât de greșit, ne poate ajuta în acest caz. Dar trebuie să o controlați tot timpul și să nu o lăsați să hoinărească. Îi spunem imaginație dacă hoinărește, dar dacă o controlați o puteți utiliza să vedeți ce înseamnă un lucru, ce presupune el. Astfel, dacă o veți folosi, vă poate ajuta să vedeți dacă într-adevăr vreți sau nu ceea ce spuneți că vreți, fiindcă foarte adesea vrem ceva diferit, sau nu ne dăm seama că un lucru va atrage după sine un altul. Nu puteți dori să aveți un singur lucru, izolat. Dacă doriți un lucru, odată cu el veți obține multe alte lucruri. Doar atunci când știți ce vreți, veți ști încotro mergeți și o veți ști bine. Este necesar să știți. Poate părea fantastic, aproape imposibil din perspectiva obișnuită, și totuși să fie corect. Sau poate părea foarte simplu și corect și totuși să fie imposibil.

Î: Puteți să-mi spuneți care ar trebui să fie scopul nostru, adică ce putem obține prin lucru?

R: La modul general, singurul scop este schimbarea ființei. Scopul este să atingem stări superioare de conștiință și să putem lucra cu centrii superiori. Restul este în întregime subordonat acestui scop, atingerii sale. Trebuie să facem o mie de lucruri care par să nu aibă nici o legătură cu scopul nostru, dar ele sunt toate necesare, fiindcă noi trăim sub nivelul normal. Întâi trebuie să atingem nivelul normal, iar apoi trebuie să dezvoltăm lucruri și posibilități noi. Nimeni nu vă poate ajuta, doar propria voastră muncă și propria voastră înțelegere. Trebuie să începeți cu înțelegerea. Aceste prelegeri și acest sistem sunt menite să vă ofere înțelegere. Următorul pas depinde de eforturile voastre. Schimbarea ființei poate fi realizată doar dacă țineți minte tot ce s-a spus, fără să faceți excepții pentru voi înșivă lăsând la o parte lucrurile care nu vă plac. Dacă veți proceda altfel nu veți avea o relație corectă cu ceea ce s-a spus, și chiar dacă veți încerca să țineți minte acest lucru, nu se va schimba nimic.

Î: Ce înțelegeți când spuneți că trăim sub nivelul nostru normal? Ce este normalitatea?

R: Normalitatea este capacitatea de dezvoltare. De regulă, oamenii sunt sub nivelul normal. Posibilitatea de dezvoltare începe numai de la nivelul omului normal. Dar există multe stări sub cea a omului normal. Oamenii prea identificați, sau prea hipnotizați de idei formatore, sau care mint prea mult sunt mai mașini decât oamenii normali. A fi un om normal înseamnă deja o stare destul de înaltă, deoarece din această stare ne putem mișca.

Î: Am încercat adesea să mă gândesc ce anume vreau, dar am găsit doar o harababură de multe lucruri.

R: Așa este. Vreau să vă dați seama cât este de dificil de definit ce anume vreți. Să presupunem că aveți libertate deplină în a alege ceea ce doriți: nu veți ști ce să spuneți. Dar este important să înțelegeți și să știți acest lucru. Trebuie să-l puteți formula. Despre unele lucruri puteți fi siguri că nu le puteți obține pe căi obișnuite, dar nici pe această cale nu există vreo garanție că le veți obține. De pildă, ordinea poate fi greșită. Există o anumită ordine, pe care noi nu o știm, în care se pot obține lucrurile. Puteți fi siguri că ați putea obține *unele* lucruri, dar s-ar putea să obțineți nu ceea ce credeți că vreți, ci altceva. Și chiar dacă nu obțineți lucrurile pe care le vreți, puteți fi siguri că nu le-ați fi obținut pe nici o altă cale.

Curios este că, de regulă, oamenii nu-și cunosc scopul. Scopul poate fi formulat doar dacă cineva știe deja ceva despre locul în care se află. Dacă nu știți unde te afli, toate scopurile tale vor fi imaginare. Așadar, vă sfătuiesc să reflectați la scopul vostru: ce ați gândit înainte referitor la el și cum ați descrie ceea ce poți obține și ceea ce trebuie să încerci să obții. Este inutil să vă stabiliți un scop pe care știți că nu-l puteți atinge. Dar dacă aveți un scop pe care puteți spera să-l atingeți, munca voastră va fi conștientă, serioasă.

La început, oamenii își stabilesc de regulă scopuri prea abstracte și prea îndepărtate. Scopul cuiva este la început ca o lumină pe care o zărește în depărtare pe când merge în noapte pe un drum întunecat. El face din această lumină ținta sa și merge spre ea. Pe drumul către ea el vede, între el și prima lumină, o altă lumină; înțelege că întâi ar trebui să meargă spre lumina cea mai apropiată și merge spre ea. După un timp, vede o a treia lumină aflată din nou între el și lumina către care mergea și așa mai departe. Aceasta se repetă de câteva ori până când, în cele din urmă, omul vede lumina cea mai apropiată de el, adică scopul pe care îl poate atinge din locul în care se află.

Așadar nu trebuie să aveți o viziune prea amplă asupra lucrurilor. Nu priviți prea departe. Priviți mai aproape. Nu puteți începe să lucrați pentru un viitor îndepărtat. Lucrați pentru mâine. Descoperiți ceva greșit astăzi. De ce? Pentru că a fost greșit ieri. Așa că dacă procedați astăzi corect, mâine va fi corect. Și doar având un scop vă puteți aminti ce ați făcut ieri și ce faceți astăzi, ce corespunde și ce nu scopului vostru.

În toate acțiunile noastre puterea motivației poate fi de două feluri: ceva ne atrage sau ceva ne respinge. Nu putem ști unde putem ajunge într-un viitor îndepărtat, dar știm foarte bine situația în care ne aflăm acum. Dacă o înțelegem, ea ne va da un scop clar. Scopul va fi să ieșim din această situație. Putem ști unele lucruri în noi de care trebuie să încercăm să ne eliberăm.

Scopul trebuie formulat clar, înțeles și ținut minte. Numai atunci putem obține rezultate. Dacă scopul este uitat în fiecare moment, nu sunt posibile rezultate. Cum poate cineva care își dă seama de situația lui să-și formuleze scopul? El va vedea că centrul de greutate al situației sale este somnul; atunci scopul va fi să se trezească. Sau, dacă își vede mecanicitatea, scopul său va fi

să scape de mecanicitate. Ambele ajung tot acolo. Vedeți, aceasta este o viziune simplă și practică.

Î: Văd mai clar acum că ceea ce ne împiedică evoluția este faptul că nu vrem suficient de mult să evadăm din mecanicitate. Cum se poate intensifica dorința de evadare?

R: Aceasta este una din întrebările la care se revine constant și la care este aproape imposibil de răspuns. Trebuie să încerci să compari ceea ce este cu ceea ce ar trebui să fie. Este necesară mai multă înțelegere și, dacă dorești o explicație completă, mai multă amintire de sine, deoarece acesta este singurul răspuns adevărat. Dacă amintirea de sine crește, totul crește.

Î: Ați menționat obstacolele pe care trebuie să le depășim înainte de a ne atinge scopul. De atunci am văzut atâtea obstacole în mine că nu văd nici o posibilitate de a ajunge undeva.

R: Aceasta înseamnă că te identifici cu ele. Trebuie să vezi că ești veșnic în mișcare, că nu rămâi niciodată pe loc; uneori ești mai aproape de scopul tău, alteori mai departe. Este necesar să te observi, să prinzi momentele când ești mai aproape de scopul tău. Dacă îți formulezi scopul, vei ști când ești mai aproape de el și când ești mai departe. Dacă scopul este formulat corect, nu poți fi întotdeauna la aceeași distanță față de el.

Î: Am descoperit că lucrez pentru rezultate imediate. Este un scop greșit?

R: Nu se pune problema de corect sau greșit: se pune doar problema să îți cunoști propriul scop. Scopul trebuie să fie întotdeauna în prezent și să se refere la viitor. Nici un rezultat nu este posibil dacă nu există scop, efort și decizii.

Î: Cum putem afla cum să facem eforturi mari?

R: Făcând eforturi mici. Un efort mare depinde de împrejurări, de situație, de înțelegere, de multe lucruri. Nu puteți începe cu eforturile mari. Trebuie să începeți cu eforturile mici, ca de pildă să încercați să vă amintiți de voi înșivă, sau să încercați să opriți gândurile de trei ori pe zi. Este un efort destul de mic dar, dacă îl faceți regulat, poate apare nevoia sau posibilitatea unui efort mare și veți fi capabili să îl faceți la momentul potrivit.

Î: Când am venit prima dată la prelegeri, aveam un scop foarte mare, dar acum s-a făcut mult mai mic.

R: Da, scopurile se micșorează foarte mult atunci când începem să lucrăm. Ele încep prin a fi enorme — ca baloanele — și apoi devin atât de mici încât le poți pune în buzunar.

Î: Presupun că, în starea noastră actuală, nu putem aprecia diferența dintre bine și rău.

R: Dimpotrivă: putem aprecia această diferență, și nu numai că putem, dar chiar trebuie să o facem. Greșeala sau răul începe să devină inteligibil din momentul în care avem o direcție. Dacă nu avem nici o direcție, atunci nu există nici un rău, pentru că totul este la fel.

Î: Prin direcție vreți să spuneți scop?

R: Da, scopul înseamnă direcție, o anumită linie. Dacă scopul meu este să merg de aci acasă, îmi va fi bine dacă o iau la dreapta și rău dacă o iau la

stânga. Așa se poate stabili principiul binelui și răului. Nu poate exista nici o definiție pentru bine și rău, pentru corect și greșit, fără a stabili mai întâi un scop sau o direcție. Când aveți un scop, atunci ceea ce se opune scopului vostru sau vă îndepărtează de el este greșit, iar ceea ce ajută scopului vostru este corect. Trebuie să fie scopul vostru personal. Dacă el corespunde posibilităților de dezvoltare, atunci sistemul explică aceste posibilități. Și veți înțelege că ceea ce vă reține de la a vă atinge scopul este mecanicitatea, iar ceea ce vă ajută este conștiința, atunci conștiința va reprezenta binele și mecanicitatea răul. Astfel, în loc de "bine" și "rău", sistemul utilizează cuvintele "conștient" și "mecanic". Această abordare este suficientă pentru toate scopurile practice.

Dacă mai sunt întrebări putem continua, dar să nu uitați niciodată această definiție practică, fiindcă este singurul teren sigur pe care îl avem: corect *pentru noi* este ceea ce ajută evoluția noastră, trezirea și lupta noastră cu mecanicitatea; rău *pentru noi* este ceea ce ne încurajează tendințele mecanice, ceea ce ne împiedică să ne schimbăm, ne împiedică evoluția. Dacă începem de aici, mai târziu vom descoperi multe alte criterii de discernământ.

Î: Orice este mecanic este rău?

R: Aceasta nu înseamnă neapărat că tot ce e mecanic este rău; dar ce e rău nu poate fi conștient, nu poate fi decât mecanic. Trebuie să te întrebi: poate fi răul conștient în *mine*? În rest, totul este filosofie. Dacă există ceva care din punctul tău de vedere subiectiv consideri că este bun și dacă încerci în mod conștient să faci un lucru pe care-l consideri rău, vei descoperi fie că nu poți să-l faci, fie că pierzi orice plăcere de a-l face. Exact în același fel, nu poți fi negativ în mod conștient, fără identificare. Emoțiile negative sunt cele mai bune căi către rău, fiindcă reprezintă unul dintre cele mai mecanice lucruri de care dispunem.

Î: Sunt multe lucruri pe care trebuie să le faci cineva în viață împotriva scopului său.

R: De ce împotriva scopului? Poți spune că multe lucruri nu corespund scopului tău, dar nu văd de ce cineva ar *trebui* să facă multe lucruri împotriva scopului său. Făcând activitățile pe care trebuie să le faci cineva în viața obișnuită, singura realizare este pierderea timpului. Dar sunt multe lucruri pe care cineva *nu este obligat să le facă* și care sunt mult mai rele decât pierderea timpului. Dacă o activitate nu poate fi evitată, ea poate fi transformată în muncă. Există alte lucruri mult mai rele, ca imaginația, emoțiile negative și așa mai departe. Ele nu sunt de neevitat. Lucrurile pe care suntem obligați să le facem nu contrazic munca. Dar fără a fi în vreun fel obligați, facem lucruri care contrazic munca. Acțiunile care sunt îndreptate în mod clar împotriva scopului nostru pot fi numai mecanice și multe dintre ele ne întreru avansarea în direcția scopului nostru.

Î: Scopul conștiinței este să ai un control total al mașinii, astfel încât pentru un om conștient să nu existe nimic mecanic?

R: Să-l lăsăm pe omul conștient. Poți înțelege răul doar în legătură cu tine însuși - restul este prea general. În tine însuși găsești trăsături și tendințe care merg împotriva conștiinței și întăresc rezistența. Acest rău este în tine. Vei

vedea că răul se poate manifesta numai în mod mecanic. Este nevoie de mult timp pentru a înțelege acest lucru pe deplin. Puteți fi adeseori induși în eroare, puteți lua drept rău ceea ce nu este rău, sau drept conștient ceva mecanic.

Î: Putem face ușor ceva greșit dacă acționăm doar mecanic, în concordanță cu educația noastră? Ar fi mai bine dacă am acționa împotriva ei?

R: A acționa împotriva ei ar fi la fel de mecanic, vei opune doar o mecanicitate altei mecanicități. Dacă vei face ceva împotriva a ceea ce ești obișnuit, nu va fi neapărat ceva corect. De altfel, nu înseamnă că tot ce am învățat sau suntem obișnuiți să facem este greșit. Ar fi prea simplu. La câteva exemple ale acțiunilor tale și vei vedea că atunci când lucrurile se întâmplă, atunci când le lași să se întâmple, ele pot să fie bune sau rele. Dar dacă ai fi conștient, ai putea să alegi; ar fi cu totul altă situație.

Î: Trebuie să ne găsim reguli obișnuite de conduită, sau să descoperim altele noi în muncă?

R: Foarte adesea ne găsim scuze pentru nerespectarea regulilor obișnuite, gândindu-ne că ne trebuie altele noi. Când suntem în curs de a le dobândi pe cele noi, la un moment dat nu avem nici unele, astfel încât trebuie să înțelegem că trebuie să urmați regulile obișnuite până când le aveți pe cele noi. Dacă analizați esența regulilor morale obișnuite, nu veți afla nimic care să difere în mod special de ceea ce găsiți în sistem. De exemplu, să luăm regulile obișnuite de relații cu oamenii. Acestea sunt foarte simple: ce ție nu-ți place, altuia nu-i face. Este foarte logic și clar și este unanim acceptat în sistem.

Î: N-ar trebui să descoperim singuri ce e corect și ce e greșit și nu să ni se spună?

R: Cum puteți să descoperiți singuri? Oamenii au căutat un răspuns la această problemă de la facerea lumii și încă nu l-au găsit. Dacă ați putea afla singuri ce e corect și ce e greșit, ați putea afla orice altceva. Nu, acest lucru trebuie învățat, ca și multe altele. Numai când vei aprecia valoarea amintirii de sine vei începe să ai valori corecte și poți judeca și cântări.

Î: Sunt multe lucruri pe care le faci deliberat, știind că sunt greșite, dar nu ești suficient de puternic să te abții.

R: Bineînțeles, fiindcă dacă ești mecanic în toate, nu poți deveni conștient într-un singur lucru. În plus, deliberat nu înseamnă conștient; lucrurile doar se întâmplă. Dacă totul se întâmplă, nu se poate ca un singur lucru să *nu* se întâmple; trebuie să se întâmple și el.

Î: Există un etalon moral special al acestui sistem?

R: Da, bineînțeles, dar, așa cum am spus, el este foarte ușor de înțeles în legătură cu sistemul. Este vorba de relația dintre mecanic și conștient. Aceasta înseamnă că anumite lucruri sunt mecanice și trebuie să rămână mecanice, dar alte lucruri care acum sunt mecanice trebuie să devină conștiente.

Vedeți, unul dintre lucrurile cele mai dificile este să recunoști ce e corect și ce e greșit, sau bine și rău. Mintea noastră nu este obișnuită să se gândească la această problemă legat de conștiință. Credem că trebuie să existe o definiție externă permanentă, care poate fi acceptată, memorată și urmată și nu ne dăm

seama că nu poate exista nici o definiție externă, ci există doar calitățile interne ale acțiunilor care determină lucrurile.

Această idee a relației dintre bine și rău în relație cu conștient și inconștient este o problemă despre care este foarte util de reflectat, în special atunci când începi să găsești analogii corecte; nu numai fiindcă îți dă o anumită înțelegere clară, dar și fiindcă fixându-ți mintea pe această idee și pe altele similare pe care le-ai auzit în sistem, o menții la cel mai înalt nivel posibil pentru noi, adică în părțile intelectuale ale centrilor. Nu te poți gândi în mod profitabil la aceste lucruri cu părțile inferioare, mecanice ale centrilor, pentru că nu ar ieși nimic din asta. Pentru a obține o anumită înțelegere, trebuie să utilizezi părțile intelectuale ale centrilor și nu numai una, ci două sau trei în același timp.

Ce este moralitatea? Înțelegerea regulilor de conduită? Nu este suficient. Dacă am spune, ca un sălbatic "dacă tu furi de la mine este rău, dar dacă eu fur de la tine este bine", aceasta nu este moralitate; este doar comportament sălbatic. Fiindcă moralitatea începe atunci când cineva are simțul binelui și răului în legătură cu propriile acțiuni și este capabil să renunțe la ceea ce consideră rău și să facă ceea ce consideră bine.

Ce e binele? Și ce este răul? În general, în această primă etapă, omul împrumută principii morale de la ideile religioase, filosofice sau științifice sau pur și simplu adoptă tabuuri convenționale. El crede că unele lucruri sunt bune și altele rele. Dar aceasta este o moralitate subiectivă și înțelegerea binelui și a răului sunt pur relative. În toate țările și epocile au fost acceptate anumite coduri morale care au încercat să explice ce e bine și ce e rău. Dar dacă încercăm să comparăm teoriile existente, vom vedea că ele se contrazic și că sunt ele însele pline de contradicții. Nu există un astfel de lucru ca moralitatea generală; nu există nici măcar un asemenea lucru ca moralitatea creștină. De exemplu, creștinismul spune să nu omori, dar nimeni nu ia asta în serios. Multe moralități au fost construite pe baza crimei. De exemplu, după cum am spus în prima prelegere, în unele țări refuzul de la răzbunarea sângelui este considerată cel mai imoral lucru. Și de ce în unele cazuri omul ar putea omori și în altele nu? Tot ce se știe despre moralitatea obișnuită este plin de inconsecvențe.

De aceea, dacă te gândești la această problemă, vei înțelege că în ciuda sutelor de sisteme și de învățături morale, omul nu poate spune ce e bine și ce e rău, pentru că valorile morale se schimbă, nu e nimic permanent în ele. În același timp, în funcție de atitudinea lor față de bine și rău, oamenii pot fi împărțiți în două categorii. Există oameni care nu au deloc simțul binelui și răului; tot ce au în locul simțului moral este ideea de plăcut și neplăcut, avantajos și dezavantajos. Și există oameni care au simțul binelui și răului, fără să știe de fapt ce e bine și ce e rău. Cei care aparțin primei categorii nu pot fi interesați de sistem, nu este pentru ei. Cei din a doua categorie pot fi interesați.

Ceea ce trebuie înțeles de la început este că omul trebuie să înceapă cu un anumit simț al binelui și răului, altfel nu se poate face nimic. Apoi, el trebuie să fie destul de sceptic în ceea ce privește moralitatea obișnuită și să înțeleagă că nu există nimic general sau stabil în principiile morale obișnuite, deoarece ele se schimbă în funcție de convenții, loc și timp. Și el trebuie să înțeleagă

necesitatea unui bine și unui rău obiectiv. Dacă înțelege aceste lucruri, el va găsi o bază pentru a distinge între ce e bine și ce e rău în legătură cu fiecare lucru separat, fiindcă dacă începe corect, va descoperi că există reguli precise cu ajutorul cărora binele și răul încetează a mai fi relative și devin absolute. Totul este să se pornească de la o atitudine corectă, de la un punct de vedere corect. Dacă pornește de la un punct de vedere greșit, el nu va afla nimic.

Î: Cum putem avea încredere în simțul nostru de bine și rău?

R: Nu puteți avea sau nu avea încredere; el e acolo. Așa că nu acesta e problema. Puteți doar ezita sau avea dubii în legătură cu subiectul. Desigur, fără cunoaștere, fără dezvoltare, fără conștiință nu puteți spune precis dacă ceva este corect sau nu; dar puteți fi în drum spre aceasta. Moralitatea este mereu diferită, dar simțul moral este permanent. Dacă oamenii nu au simț moral, este inutil să vorbim cu ei. Dar simțul binelui și al răului este una, și definirea, conținutul este o altă problemă. Doi oameni pot avea un simț al binelui și răului foarte dezvoltat, dar ce e bine pentru unul poate fi rău pentru celălalt. Simțul nu presupune definire, astfel că un om poate avea simțul binelui și răului, dar să aibă idei greșite privind definirea acestora.

Î: Ar putea fi aplicat acest etalon pentru a afla dacă un anumit lucru împiedică sau ajută conștiința?

R: Etalonul trebuie pus în legătură cu un sistem. Fără un sistem (nu neapărat acest sistem, dar trebuie să ai un sistem) nu poți judeca.

Acest sistem începe cu posibilitatea conștiinței obiective, iar conștiința obiectivă este descrisă ca o stare în care putem cunoaște adevărul. Dacă atunci când o atingem putem cunoaște adevărul, vom putea ști și ce e bine și ce e rău. În consecință, același drum care duce la conștiința obiectivă conduce și la înțelegerea a ce e bine și ce e rău. Dat fiind că nu am ajuns la conștiința obiectivă, considerăm că tot ce ne ajută să o dezvoltăm este la fel de corect și bine și tot ce ne împiedică este la fel de greșit și rău.

În înțelegerea noastră obișnuită, adevărul obiectiv se referă mai mult la latura intelectuală a vieții, dar poți dori să afli acest adevăr și legat de latura religioasă, de latura morală, latura estetică și așa mai departe. Sistemul explică faptul că oamenii 1, 2, 3, 4, 5, 6 și 7 se află în poziții diferite în această privință. Există religie nr.1, nr.2, nr.3, nr.4 etc., și există moralitate nr.1, nr.2, nr.3, nr.4, nr.5 etc. Aceasta nu înseamnă că una sau alta din ele este greșită, ci că una nu poate fi explicată prin cealaltă. De exemplu, Cristos nu a propovăduit închiziția și dacă învățătura lui este distorsionată de oamenii 1, 2 sau 3 pentru a fi utilizată în scopuri criminale, acest lucru nu i se poate imputa lui. Întrucât suntem oameni 1, 2 și 3, există multe lucruri despre care nu putem găsi nici o indicație clară că ar ajuta sau împiedica dezvoltarea conștiinței. De aceea, trebuie să căutăm alte principii și putem găsi aceste alte principii numai dacă ne gândim la situații concrete de comportament. În sistem pot fi găsite suficiente indicații care să arate cum să privim un lucru sau altul.

Î: Credeți că de-a lungul timpului va izvorî din sistem o nouă credință și moralitate?

R: Din acest sistem, nu. Este cu totul altceva. Aceste idei nu sunt pentru mase, pentru mulțime. Trebuie să ții minte că aceasta este o învățătură și învățătura poate exista numai pentru școli. În situații favorabile este posibil ca școlile să poată crește, dar asta este cu totul altceva; nu este același lucru cu apariția și dezvoltarea unei religii.

Scopul acestui sistem este să conducă omul către conștiință. Conștiința este o facultate care există în orice om normal. Ea este de fapt o altă expresie a conștiinței, dar conștiința acționează mai mult pe partea intelectuală, iar conștiința mai mult pe partea morală: ea ne ajută să ne dăm seama ce e bine și ce e rău în comportamentul nostru. Conștiința este o stare în care cineva nu poate ascunde nimic față de sine, și ea trebuie dezvoltată în om. Această dezvoltare este paralelă și simultană cu dezvoltarea conștiinței. Nu putem spune că nu o avem, deci nu este vorba de dezvoltarea a ceva ce nu există în noi, dar în viața noastră ea se află în spatele scenei, îngropată foarte adânc în noi și adormită. Ea se poate trezi pentru un moment în viața de toate zilele și atunci când o face, în special la început, aduce întotdeauna suferință, pentru că este foarte neplăcut să înfrunți în față adevărul despre tine însuși.

Conștiința este față de emoții ceea ce este conștiința față de idei. Poate este mai ușor să înțelegi ce e conștiința, dacă vă gândiți la sensul etimologic al cuvintelor conștiință și conștiință. Conștiința înseamnă toate cunoștințele legate între ele. Dar nu putem vorbi de toate cunoștințele, ar fi prea mult; putem vorbi doar de toate cunoștințele pe care le-am putea avea legate de un anumit subiect. Ea trebuie legată de conștiința de sine, astfel încât conștiința se referă la tine însuși, împreună cu tot ceea ce știi tu despre un anumit lucru. Conștiința este același lucru, dar în legătură cu emoțiile. A avea un moment de conștiință înseamnă a simți deodată tot ce simți în legătură cu cineva sau ceva. Dacă ai putea simți tot ce ai simțit vreodată în legătură cu o anumită persoană, țară, casă, carte sau orice altceva, acela ar fi un moment de conștiință și ai vedea câte contradicții există în emoțiile tale. Până când nu ai avut această experiență, nu îți poți imagina câte sentimente diferite poți avea. În starea de conștiință le vedem pe toate odată. De aceea este o stare atât de neplăcută. Conștiința nu este foarte departe, doar că avem multe metode de a o trata ca să ne împiedice a o experimenta - ca de exemplu imaginația, emoțiile negative, justificarea ș.a.m.d. - pentru că este prea incomodă.

I: Conform celor afirmate de dumneavoastră, conștiința constă în a ne simți toate emoțiile în același timp. Nu pot înțelege deloc cum le putem simți pe toate odată.

R: Nu, n-am spus niciodată aceasta. Am spus că într-un moment de conștiință, fie că dorești sau nu, veți simți toate emoțiile legate de un anumit subiect odată. Dar aceasta nu este o definiție a conștiinței. Conștiința poate fi definită ca o simțire emoțională a adevărului referitor la un subiect dat. Așa cum am spus, conștiința este același lucru cu conștiința, numai că nouă ne apare diferită. Suntem subiectivi, astfel că abordăm lucrurile dintr-un punct de vedere subiectiv. Când ne gândim la conștiință, ne gândim la o anumită forță, la o anumită energie sau stare în legătură cu aprecierea intelectuală. Aceeași

energie, aceeași forță se poate manifesta prin emoții și aceasta se poate întâmpla omului obișnuit în condiții obișnuite. Uneori oamenii pot avea o trăire emoțională a adevărului - unii mai mult, alții mai puțin. Aceasta este conștiința. Lipsa de conștiință, absența amintirii de sine și multe alte lucruri ca identificarea și imaginația ne închid calea spre aceste momente de conștiință care, altfel, ar fi mai posibile. Încercați să vedeți lucrurile în acest fel, să vedeți că există corelație între contradicții și conștiință, dar ele nu reprezintă același lucru, astfel că dacă le puneți împreună nu veți ajunge niciodată nicăieri.

Conștiința, așa cum o putem avea în starea noastră, nu se poate manifesta prin centrul intelectual, fiindcă acesta este prea lent, el lucrând de regulă cu partea sa formatoare. Dar ea poate, din când în când, să se manifeste și prin centrul emoțional și atunci - după cum am spus - se numește conștiință. Pentru a se manifesta, conștiința necesită o pregătire îndelungată, capacități intelectuale și alte lucruri de genul acesta, dar conștiința lucrează mai des și mai ușor decât conștiința deplină. Conștiința deplină necesită multe cunoștințe legate de înțelegerea propriei existențe, dar trebuie să fie o înțelegere constantă; nu este suficient să o înțelegi azi și să o uiți mâine.

La început, când conștiința se manifestă în noi, se întoarce împotriva noastră și începem să ne vedem toate contradicțiile interne. De obicei nu le putem vedea deoarece suntem întotdeauna într-un mic compartiment sau altul, dar conștiința poate vedea de sus și să ne arate că acum simțim ceva, pe urmă altceva, și apoi cu totul altceva, toate în legătură cu același subiect.

Dacă luăm de exemplu munca, trebuie să ne dăm seama că la un moment dat simțim ceva despre ea, în alt moment cu totul altceva, iar în al treilea moment din nou altceva, și că niciodată nu le simțim pe toate în același timp. Dacă am putea să simțim în același timp tot ceea ce am simțit vreodată despre muncă, am avea un mare șoc. Aceasta ar fi conștiință. Toată viața noastră, toate modurile obișnuite de gândire, nu au decât un singur scop: să evite șocurile, sentimentele neplăcute, recunoașterea lucrurilor neplăcute despre noi înșine. Și acesta este principalul lucru care ne menține adormiți, deoarece pentru a ne trezi trebuie să nu ne fie frică; trebuie să fim destul de curajoși ca să ne vedem contradicțiile.

Chiar lăsând deoparte problema conștiinței, este important să descoperiți în voi că atunci când aveți emoții puternice (nu mă refer la emoțiile minore), atunci când aveți trăiri puternice legate de un anumit lucru, puteți fi aproape siguri că în alt moment veți avea o emoție diferită referitoare la același lucru. Dacă nu puteți vedea asta în voi înșivă, încercați s-o vedeți la alți oameni. Când vă veți da seama de existența acestor emoții contradictorii, acesta vă va ajuta să vă înțelegeți mecanicitatea și lipsa voastră de înțelegere în ceea ce vă privește - lipsa de cunoaștere de sine. Atât timp cât vom simți emoții diferite în momente diferite, cum am putea fi noi? Într-un moment credem, într-altul suntem suspicioși; într-un moment ne place, într-altul ne displace. De aceea, scopul este să aducem aceste emoții la un loc, altfel nu ne vom cunoaște niciodată. Dacă vom simți întotdeauna o singură emoție la un moment dat și nu ne vom aminti de alte emoții, înseamnă că suntem identificați cu ea. Când

avem altă emoție o uităm pe prima; când o avem pe a treia o uităm pe prima și pe a doua. Foarte devreme în viață, prin imitație și pe alte căi, învățăm să trăim într-un fel de stare imaginară, să ne ferim de lucruri neplăcute, astfel încât oamenii dezvoltă în ei înșiși această capacitate de a vedea doar o emoție la un moment dat.

Amintește-ți să lucrezi. Amintește-ți de tine într-o dispoziție, apoi amintește-ți de tine într-altă dispoziție. Încearcă să le pui împreună și apoi vei vedea.

Î: Dacă avem diferite compartimente, acestea se exprimă?

R: Cum tocmai am spus, câte unul pe rând. De exemplu, iubim pe cineva la un moment dat și îi dorim moartea în următorul moment. Doar că nu o vedem. Totuși, vin unele momente când simțim toate emoțiile noastre referitoare la un lucru, odată. Doar că trebuie să așteptăm până când simțim gustul unui astfel de moment, pentru că fără gustul lui nu vei putea avansa niciodată în înțelegerea a ceea ce înseamnă un moment de conștiință. Conștiința poate fi foarte puternică și clară. Dar de cele mai multe ori ea este adormită, pentru că majoritatea oamenilor fiind adormiți, totul în ei este adormit.

Deci conștiința trebuie trezită. Trebuie să învățăm să înțelegem adevărul în mod emoțional în anumite cazuri și putem s-o facem numai dacă nu ne temem să înfruntăm contradicțiile din noi înșine.

Avem în noi dispozitive, speciale care ne împiedică să vedem aceste contradicții. Aceste dispozitive sunt numite amortizoare. Amortizoarele sunt mecanisme speciale, sau excrescențe speciale dacă vrei, care ne împiedică să vedem adevărul despre noi și despre alte lucruri. Amortizoarele ne partajează într-un fel de compartimente impermeabile la gânduri. Putem avea multe dorințe, intenții și scopuri contradictorii, și nu vedem că sunt contradictorii fiindcă amortizoarele stau între ele și ne împiedică să privim dintr-un compartiment într-altul. Când suntem într-un compartiment credem că acesta reprezintă totul, apoi trecem într-un alt compartiment și credem că acesta reprezintă totul. Aceste dispozitive se numesc amortizoare pentru că diminuează șocurile, ca la vagoanele de tren. Dar referitor la mașina umană ele sunt chiar mai mult: ele ne împiedică să vedem, așa încât sunt în același timp și obturatoare. Cei care au amortizoare puternice nu văd niciodată. Dar dacă ar vedea cât de contradictorii sunt, le-ar fi imposibil să se miște, fiindcă nu ar mai avea încredere în ei. De aceea, amortizoarele sunt necesare în viața mecanică. Astfel de cazuri extreme reprezintă dezvoltări greșite, dar chiar și în oamenii obișnuiți există amortizoare ascunse adânc într-o privință sau alta.

Î: Când recunoști un amortizor în tine însuși, nu poți face nimic pentru a scăpa de el?

R: În primul rând trebuie să-l vezi; înainte de a-l vedea nu e nimic de făcut. După ce îl vezi, capacitatea de a face ceva depinde de mărimea amortizorului și de multe alte lucruri. Uneori este necesar să iei un ciocan și să-l sfărâmi; alteori el dispare dacă-l pui în lumină, fiindcă amortizoarelor nu le place lumina. Când amortizoarele încep să dispară și devin mai puțin puternice

începe să se manifeste conștiința. În viața obișnuită ea este ținută în frâu de amortizoare.

Î: Ați putea explica mai bine ce înțelegeți prin amortizoare?

R: Amortizoarele sunt foarte greu de descris sau de definit. Așa cum am spus, ele sunt un fel de despărțituri în noi, care ne împiedică să ne observăm. Poți avea diferite atitudini emoționale (amortizoarele se referă întotdeauna la atitudinile emoționale) față de același lucru de dimineață, la prânz și seara, fără să observi. Sau, în anumite împrejurări poți avea niște păreri, iar în alte împrejurări alte păreri, amortizoarele fiind pereții care stau între ele. În general, fiecare amortizor se bazează pe un anumit fel de ipoteze greșite despre tine însuși, posibilitățile tale, puterile tale, înclinațiile, cunoștințele tale, ființa, conștiința etc. Acestea diferă de ideile greșite obișnuite pentru că sunt permanente; în anumite împrejurări, cineva vede și simte întotdeauna același lucru; și trebuie să înțelegeți că în omul nr. 1, 2 și 3 nimic nu trebuie să fie permanent. Singura șansă pentru ca el să se schimbe este dată de faptul că nu există nimic permanent în el. Părerile, prejudecățile, ideile preconcepționale nu sunt încă amortizoare, dar atunci când devin foarte stabile, mereu la fel, cu mereu același mecanism de a sustrage lucrurile din sfera privirii noastre, atunci ele devin amortizoare. Dacă există în om un anumit tip de atitudine greșită constantă, bazată pe informații eronate, pe activitatea greșită a centrilor, pe emoție negativă, dacă ei utilizează mereu același fel de scuze, înseamnă că pregătesc amortizoarele. Și când un amortizor a fost creat și a devenit permanent, el oprește orice progres posibil. Dacă amortizoarele continuă să se dezvolte, ele devin idei fixe și asta este deja nebunie sau începutul nebuliei.

Amortizoarele pot fi foarte diferite. De exemplu, am cunoscut un om care avea un amortizor foarte interesant. De fiecare dată când făcea ceva rău, spunea că o făcea dinadins, ca experiment. Acesta este un foarte bun exemplu de amortizor. Altcineva avea un amortizor cum că el nu întârzie niciodată; cu acest amortizor stabilit ferm, el întârzia mereu, dar nu observa niciodată și dacă i se atrăgea atenția, era întotdeauna mirat și spunea: "Cum să întârzi, eu nu întârzi niciodată!"

Î: Când un amortizor a fost distrus și vezi ceva de nesuportat, care este următorul pas?

R: Întreaga muncă este o pregătire în acest scop. Dacă cineva nu lucrează, ci doar crede că lucrează și îi dispare brusc din întâmplare un amortizor, el se găsește într-o situație foarte neplăcută și vede deasemenea că doar pretindea că lucrează. Amortizoarele ne ajută să pretendem că lucrăm în loc să lucrăm. De aceea, oamenii în starea obișnuită nu pot avea conștiință, fiindcă dacă ar apărea brusc conștiința, ei ar înnebuni. Amortizoarele sunt utile în această privință: ele ne ajută să rămânem adormiți; fiindcă dacă alte părți nu sunt dezvoltate, dacă totul nu este adus la un anumit echilibru, omul nu ar fi capabil să se suporte așa cum este. Astfel că nu este nici măcar recomandabil să se distrugă amortizoarele înainte ca omul să fie pregătit. Omul trebuie să fie pregătit mai înainte. Ne putem suporta numai pentru că nu ne cunoaștem. Dacă ne-am cunoaște așa cum suntem, ar fi de nesuportat.

Î: Totuși, cineva se vede în mod intelectual fără să aibă sentimente puternice.
 R: Studiul de sine intelectual este numai o pregătire; dar atunci când încerci să-ți amintești de tine însuși și să nu te identifici, începi să te simți emoțional.
 Î: Toți avem amortizoare?
 R: Da. N-am putea trăi fără ele. Ar trebui să fim sinceri tot timpul și să vedem totul permanent.
 Î: Care este cauza lipsei de armonie interioară pe care o avem de obicei?
 R: Această lipsă de armonie este starea normală a omului nr.1, 2 și 3. Un om adormit nu poate fi armonios; dacă el ar fi armonios nu ar exista nici un stimulent și nici o posibilitate de dezvoltare.
 Î: Dar dacă cineva încearcă să fie mai treaz, el devine mai conștient de lipsa lui de armonie; văzând aceasta, ar putea deveni el mai armonios?
 R: Aceasta este o întrebare teoretică. Încetezi să fii lipsit de armonie atunci când încetezi să fii ceea ce ești acum. Așa cum ești acum, ești lipsit de armonie, apoi conștient de lipsa armoniei, din nou lipsit de armonie, din nou conștient de aceasta și tot așa.
 Î: Deci cineva nu poate fi niciodată fericit?
 R: Fericirea înseamnă echilibru și echilibrul în starea noastră este imposibil, considerând echilibrul în sensul de armonie. Suntem totdeauna în echilibru într-un anumit fel, dar într-un fel greșit. Dacă am fi fost armonioși în actuala noastră stare, nu am avea nici un motiv să ne schimbăm; astfel, natura a aranjat foarte bine să nu putem fi armonioși așa cum suntem ca să nu putem fi fericiți în această stare. Fericirea este armonie între împrejurările exterioare și manifestările interioare și pentru noi este imposibilă, dacă prin fericire înțelegem armonie.
 Î: Lucrul pare să te facă mai nefericit.
 R: Studiul sistemului, dobândirea unui control mai mare, nu pot face omul mai nefericit. Nu există nici o renunțare în el. Ceea ce trebuie omul să piardă este imaginația. Tot ceea ce este real nu este un obstacol în lucru. Lucrurile imaginare ne țin adormiți și la ele trebuie să renunțăm.
 Î: Amortizoarele se datoresc educației și anturajului?
 R: Se datoresc multor lucruri. Dar cele mai bune amortizoare sunt create prin autoeducare.
 Î: Sistemul ne învață să scăpăm de amortizoare?
 R: Da, sistemul ne învață să le descoperim mai întâi. Apoi, după ce le-ai descoperit, poți găsi metode pentru a scăpa de ele. Nu poți începe munca asupra lor fără să le cunoașteți.
 Î: Cum poate cineva să-și descopere amortizoarele?
 R: Nu le poate descoperi dacă nu se observă într-un mod corect. Trebuie să căutați contradicțiile.
 Î: Trebuie să-ți descoperi singur amortizoarele sau trebuie să-ți fie arătate?
 R: În orice caz nu-ți pot fi arătate până când nu ai făcut singur tot ce era posibil. Altfel oamenii niciodată n-ar crede, spunând: "Orice numai asta nu!"
 Î: A-ți spune: "Asta voi face mâine" este un amortizor?

R: Nu este un amortizor, dar este o metodă foarte bună de a asigura buna funcționare a amortizoarelor.
 Î: Spuneți că trebuie să căutăm neconcordanțele. Eu văd multe neconcordanțe, dar le pun pe seama diferitelor "eu"-ri.
 R: Da, este foarte corect. Dar atunci când ne găsim într-una din aceste neconcordanțe, suntem de regulă identificați cu unul din aceste puncte de vedere și nu le putem vedea pe celelalte. Când nu sunteți în niciunul, când stați deoparte, puteți spune: "Uneori mă uit la acesta într-un fel și alteori în alt fel", dar când sunteți identificați n-o puteți face. Trebuie să încercați să spargeți această identificare.
 Î: A vrea și a nu vrea în același timp este un amortizor?
 R: Nu este un amortizor. Un amortizor ia adesea forma unei convingeri ferme. De exemplu, un bărbat pe care îl știam era convins că iubea toți oamenii. În realitate nu iubea pe nimeni, dar în virtutea acestui amortizor era liber să fie cât de antipatic dorea. Era un amortizor foarte sigur și durabil.
 Î: Se poate învăța despre amortizoare observându-i pe alții?
 R: Da, pentru că te poate ajuta să vezi amortizoarele din tine însuși. Dar cum lucrurile se repetă arareori aidoma, ești tentat să le vezi întotdeauna doar în alții și nu în tine însuși. Însă dacă cineva este pregătit prin găsirea acestora mai întâi în el însuși, dându-și seama de mecanicitatea lui el poate începe să-și vadă amortizoarele.
 Î: Când îți vezi amortizoarele, uneori parcă îți faci altele pentru a te justifica.
 R: Nu-ți poți crea amortizoare așa de ușor. Poți să crezi minciuni și lucruri imaginare, dar amortizoarele sunt lucruri solide și crearea lor este un proces îndelungat.
 Î: Conștiința poate fi înțeleasă numai când trăim emoții înalte?
 R: Nu; precum am spus, conștiința este un sentiment posibil pentru orice om obișnuit, fără nici o școală. Este un fel de sentiment interior al adevărului în legătură cu un lucru sau altul. Legătura poate fi greșită, dar sentimentul în sine va fi foarte corect.
 Î: Cu siguranță conștiința este mai mult decât a fi conștient de toate sentimentele tale la un moment dat, fiindcă ea îți poate modifica acțiunea. Se pare că ea accentuează unele emoții și atenuază altele.
 R: Aceasta pentru că le vezi. Este cea mai mare posibilitate a noastră, fiindcă atunci când îți vezi diferitele emoții despre același lucru și le vezi permanent, ești îngrozit.
 Î: Ceea ce numim conștiință nu este uneori situația în care un "eu" îl dezaproabă pe altul?
 R: Aceasta este o foarte bună observație privind conștiința în sensul obișnuit al cuvântului. Dar ceea ce eu numesc conștiință este o anumită stare în care vom putea fi mai târziu. Ceea ce se numește conștiință în viața obișnuită este pur și simplu o serie de asocieri. Suntem obișnuiți să gândim și să facem lucrurile într-un anume fel și dacă pentru un motiv sau altul acționăm altfel, avem un sentiment neplăcut pe care-l numim conștiință. În realitate, conștiința este un sentiment mult mai adânc și mai puternic și atunci când apare conștiința

adevărată, veți vedea că nu seamănă cu nimic din ceea ce numiți acum conștiință.

Î: Atunci sentimentul pe care îl numim conștiință este greșit?

R: Nu neapărat greșit, dar nu este același lucru. El poate fi asociat unor lucruri destul de obișnuite, care nu au nici o valoare morală deosebită. Moralitatea este întotdeauna relativă, conștiința este absolută. Conștiința este o emoție pozitivă specială. În starea noastră actuală avem o foarte vagă idee despre această emoție, suficientă pentru a avea sentimentul că ceva este bine și altceva rău, dar insuficientă pentru a spune clar ce este bine și ce este rău. Asta trebuie dezvoltat. Starea de conștiință pe care o putem avea în prezent nu distinge ceea ce este mare de ceea ce este mic, dar conștiința de mai târziu poate deveni o metodă foarte diferită de cunoaștere, un instrument de discriminare.

Înainte de deschiderea totală a acestei conștiințe trebuie să avem voință, trebuie să fim în stare "să facem", să acționăm în concordanță cu ce ne dictează conștiința, altfel, dacă în om conștiința se trezește total în actuala stare, el poate fi cea mai nefericită ființă: el nu ar fi în stare să uite, să se adapteze lucrurilor și ar fi incapabil să schimbe ceva. Conștiința distruge amortizoarele, astfel încât omul se găsește fără apărare față de el însuși și în același timp nu are voință, astfel că nu se poate schimba, nu poate face ceea ce știe că e bine. De aceea, el trebuie să dezvolte întâi voința, altfel se va găsi într-o situație foarte neplăcută, pe care n-o poate controla. Abia atunci când va dobândi controlul, își va putea permite luxul de a avea conștiință, în nici un caz înainte.

Î: Ce este sentimentul de remușcare pe care-l avem atunci când facem ceva care simțim că nu e bine? Este conștiință?

R: Nu, conștiința este altceva, mai puternic, mai cuprinzător. Dar chiar dacă cineva își amintește momentele de remușcare, acest lucru este util. Numai că este necesar să știm pe ce se bazează remușcarea.

Î: Există vreo legătură între esență și conștiință?

R: Este o strânsă legătură, pentru că atât conștiința, cât și conștiința vin din esență, dar nu dintr-a noastră. Esența noastră este pur mecanică.

Î: Presupun că amintirea de sine nu aduce automat înălțare morală.

R: Aduce în mod cert o altă înțelegere, fiindcă atunci când cineva devine conștient, înțelege mai bine partea morală a lucrurilor, opusul moralității fiind mecanicitatea. Dacă cineva devine mai conștient, va fi capabil să-și controleze comportamentul.

Î: Poate fi simțul moral util sau demn de încredere în comportament?

R: Este greu de vorbit în general, dar cu cât studiați sistemul, cu atât mai mult vă veți vedea pe voi înșivă. Există multe lucruri pe care le credeți corecte, dar care din punctul de vedere al sistemului sunt complet greșite. Sunt multe lucruri pe care nu le știm. Ne putem face mult rău crezând că suntem morali - un rău real, nu numai în sens moral. Sistemul, în special în etapele sale mai avansate, are un cod de legi mult mai strict, și în același timp este poate mai liber decât orice altceva. Dar, așa cum am spus, puteți pleca întotdeauna de la ce anume este mecanic și ce anume este conștient.

Î: Încă nu îmi este clar care este funcția conștiinței.

R: Dacă problema se pune astfel, fără a mai adăuga nimic, tot ce pot spune este că dacă cineva nu are un obiectiv clar, dacă nu lucrează cu un scop precis, funcția conștiinței constă numai în a strica viața celui care are nenorocul să o aibă. Dar dacă el lucrează cu un anumit scop, atunci conștiința îl ajută să-și atingă obiectivul.

Î: Nu este posibil ca după ce, prin amintirea de sine și alte practici, cineva acumulează cunoștințe și putere, acestea să fie puse în slujba răului?

R: Vedeți, o parte inevitabilă a procesului de dezvoltare de sine constă în trezirea conștiinței, iar trezirea conștiinței va înlătura orice posibilitate de utilizare a noilor puteri în scopuri greșite. Acest lucru trebuie înțeles clar de la început, fiindcă atunci când se trezește conștiința, ea nu va permite să se facă nimic egoist sau contrar intereselor altor persoane, sau dăunător pentru cineva - nimic de fapt din tot ce considerăm rău sau greșit. Conștiința trebuie trezită pentru că fără o conștiință trează vei face întotdeauna greșeli și nu-ți vei vedea contradicțiile.

Î: Respectarea unui cod moral în starea de somn ne ajută?

R: Nu suntem mereu la fel de adormiți și în momentele când suntem mai puțin adormiți putem lua anumite decizii; în starea de somn putem respecta aceste restricții mai mult sau mai puțin, sau putem să nu le respectăm de loc și să fim în puterea absolută a stării de somn. În plus, dacă cineva respectă anumite idei conștiente, prin acest proces el devine mai treaz.

Î: Când cineva devine conștient, el își dă seama de contradicțiile lui. Într-un fel, aceasta nu le anihilează?

R: Nu, ar fi prea simplu. Poți să le vezi și totuși ele să rămână. Una este să vezi și alta este să faci ceva, una este să știi și alta să modifici.

Î: Adevărul absolut este posibil numai având conștiință obiectivă?

R: Adevărul există fără noi, dar cineva poate cunoaște adevărul numai în starea de cunoaștere obiectivă. Nu adevărul "absolut", ci pur și simplu adevărul, pentru că adevărul nu are nevoie de calificative. În starea noastră nu putem cunoaște adevărul, cu excepția unor lucruri foarte simple și chiar și atunci facem greșeli.

Î: Cum poate cineva recunoaște adevărul la nivelul nostru?

R: Prin reducerea la lucruri simple. În lucrurile simple putem recunoaște adevărul; putem recunoaște ce este o ușă și ce este un perete și putem aduce și problemele mai dificile la aceleași lucruri simple. Înseamnă că trebuie să recunoașteți o anumită calitate în principii foarte simple și să folosiți aceste principii simple și la verificarea altor lucruri. De aceea filosofia - adică discutarea posibilităților și înțelesului cuvintelor - este exclusă din sistem. Trebuie să încercați să înțelegeți lucrurile simple și trebuie să învățați să gândiți în acest fel; atunci veți fi capabili să reduceți totul la lucruri simple. Luați de exemplu amintirea de sine. Vi se dă tot materialul; dacă vă observați, veți vedea că nu vă amintiți de voi în acel moment; veți băga de seamă că în anumite momente vă amintiți de voi mai mult și în alte momente mai puțin și veți decide că este mai bine să vă amintiți de voi. Aceasta înseamnă că ați găsit o ușă, că vedeți diferența dintre ușă și perete.

Î: Cum să prelungim starea de conștiință?

R: Întâi trebuie să vă gândiți nu cum s-o prelungiți, ci cum s-o creați, fiindcă în starea noastră obișnuită nu o avem. Atunci când o creăm sau o trezim, este cu siguranță util să o menținem cât mai mult, deși este foarte neplăcut. Dar nu există metode directe pentru a o induce, astfel că putem dobândi gustul conștiinței numai dacă facem tot posibilul. În general, una din primele condiții este o mare sinceritate față de noi înșine. Niciodată nu suntem sinceri cu noi înșine.

Î: Cum poate cineva învăța să fie sincer cu el însuși?

R: Numai încercând să se vadă. Gândiți-vă la voi nu în momentele emoționale, ci în momentele liniștite și nu vă justificați, fiindcă de regulă noi ne justificăm și explicăm totul spunând că era inevitabil, ori că a fost din vina altcuiva și tot așa.

Î: Am încercat să fiu sincer, dar acum văd că nu știu ce înseamnă a fi sincer.

R: Pentru a fi sincer nu este suficient să vrei. În multe cazuri nu vrem să fim sinceri; dar chiar dacă am vrea, n-am putea. Trebuie să înțelegem acest lucru. A putea să fim sinceri este o știință. Și însăși decizia de a fi sincer este foarte dificilă, fiindcă avem multe rezerve.

Numai sinceritatea și recunoașterea totală a faptului că suntem sclavii mecanicității cu urmările sale inevitabile ne poate ajuta să găsim și să distrugem amortizoarele cu ajutorul cărora ne amăgim singuri. Putem înțelege ce este mecanicitatea și toate ororile mecanicității numai dacă facem ceva oribil și ne dăm seama că numai mecanicitatea din noi ne-a împins. Trebuie să fim foarte sinceri cu noi înșine pentru a fi capabili să vedem acest lucru. Dacă încercăm să acoperim, să găsim scuze și explicații, nu ne vom da seama niciodată de ea. Poate să doară foarte rău, dar trebuie să îndurăm și să încercăm să înțelegem că numai deschizându-ne față de noi înșine putem evita să nu se mai repete iar și iar. Putem chiar să schimbăm rezultatele printr-o înțelegere deplină și completă și neîncercând să ascundem ceva.

Putem scăpa din tentaculele mecanicității și să-i distrugem forța printr-o mare suferință. Dacă încercăm să evităm suferința, dacă ne este frică de ea, dacă încercăm să ne convingem că nimic rău nu s-a întâmplat, că de fapt acest lucru nu este important și că lucrurile pot continua așa cum au mers și până acum, atunci nu numai că nu vom scăpa niciodată, dar vom deveni tot mai mecanici, și vom ajunge foarte curând într-o stare în care nu va mai exista pentru noi nici o posibilitate și nici o șansă.

Pluralitatea ființei noastre și absența unui "eu" permanent - Cinci înțelesuri ale cuvântului "eu". Diverse personalități și preferințe și antipatii - Personalități nefolositoare și folositoare - Centrul Magnetic și Ajutorul de Majordom. Divizarea noastră în "eu" și "domnul X" - Falsa personalitate. Ce este "eu"-l? Studiul falsei personalități, ca mijloc de a învăța să-ți amintești de tine însuși - Efortul de a lupta împotriva falsei personalități - Necesitatea controlului - Falsa personalitate și emoțiile negative. Pe ce ne putem bizui în noi înșine și pe ce nu ne putem bizui - Suferința și utilitatea ei - A nu spune "eu" fără discriminare - Falsa personalitate deformează ideile sistemului - Trăsătura principală sau trăsăturile - Necesitatea cunoașterii slăbiciunilor proprii - Triada statică - Prețuirea - Pericol de a deveni doi - Cristalizarea.

Î: Când întrebăm cum să fim mai puțin mecanici, ni se spune să fim mai treji. Când întrebăm cum să ne trezim, răspunsul este să nu te identifici, iar când întrebăm cum să nu te identifici, răspunsul este amintirea de sine. Pare să fie un cerc, fiecare metodă fiind o contraparte a celeilalte. Putem obține ajutor suplimentar pentru a încerca una dintre acestea sau pe toate?

R: Nu este chiar așa, pentru că fiecare dintre aceste încercări prezintă o trăsătură proprie și are un gust specific. Sunt foarte diferite. Este necesar să încercăm din toate părțile posibile pentru a sparge zidul. Este un zid foarte înalt și foarte dur cel pe care îl avem de sfărâmat.

Dar nu începem cu asta - începem cu pluralitatea noastră. Când am vorbit prima dată de mulțimea "eu"-rilor din noi, am afirmat că noi "eu"-ri se ridică în fiecare moment, controlează lucrurile pentru scurt timp și apoi dispar, iar multe dintre ele nu se mai întâlnesc niciodată. Când îți dai seama că nu ești unul, că ești mai mulți, că poți să știi ceva cu certitudine dimineata și să nu mai știi nimic despre asta dupăamiaza, atunci această înțelegere constituie începutul. Nu vreau să spun că dacă ne dăm seama de această pluralitate o putem schimba și putem deveni diferiți, dar această înțelegere este primul pas.

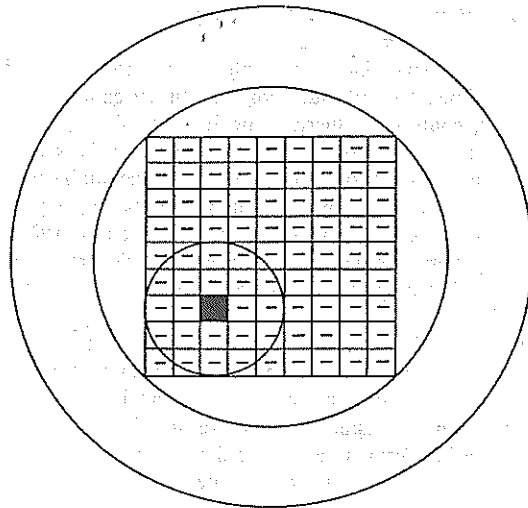
Î: Nu înțeleg de ce diferite preferințe ar trebui să însemne diferite "eu"-ri sau grupe de "eu"-ri?

R: Pentru că același "eu" ar fi identic. Când spui "eu", te gândești la întreg. În realitate este doar o mică parte a ta. Putem exista numai pentru că nu ne putem pune întregul capital în fiecare "eu", altfel am fi falși. Punem numai mărunișul. "Eu"-rile noastre sunt măruniș. Presupunând că ai avea o anumită sumă de bani, toată în măruniș, de fiecare dată când spunei "eu" folosești un ban. Asta este o greșală: chiar așa cum suntem, reprezentăm ceva mai mult decât o para.

În acest sistem cuvântul "eu" poate fi spus în cinci feluri, pe cinci niveluri diferite. Omul în starea sa normală este o multitudine de "eu"-ri: aceasta este prima semnificație. Când un om decide să lucreze, apare un "eu de observare" sau un grup de "eu"-ri; aceasta este a doua semnificație. Cea de a treia, indicată prin cercul cel mai mic, este legată de apariția Ajutorului de Majordom. El are controlul asupra unui anumit număr de "eu"-ri. Cea de a patra semnificație indicată prin cercul mijlociu, este legată de apariția Majordomului. El are controlul asupra tuturor "eu"-rilor. Cea de a cincea semnificație este aceea a Stăpânului. El este desenat ca un cerc mare exterior deoarece el are un Corp-timp. El știe trecutul și, de asemenea, viitorul, deși pot exista diferite grade.

Î: Este posibilă sporirea numărului de "eu"-ri interesate de lucru?

R: Avem suficiente "eu"-ri, ele sporesc singure. Scopul este să le conectezi și să le ajuți să devină un singur "eu" interesat de lucru. Dacă mai multe "eu"-ri diferite sunt interesate și nu știu unul de altul, atunci un "eu" sau grup de "eu"-

ri poate face ceva iar un altul, altceva, fără să știe. Poți spune "eu" vorbind despre tine numai în legătură cu munca ta pentru un anumit scop: studiul de sine, studiul sistemului, amintirea de sine și așa mai departe. În alte lucruri îți poți da seama că nu ești chiar tu acela, ci doar o mică parte a ta, aproape cu totul imaginară. Când vei învăța să faci această distincție, când va deveni

aproape un obicei (în sensul de a fi constant) te vei simți pe tine însuși într-un mod corect. Dar dacă tu întotdeauna vei spune "eu" pentru orice fără discriminare, aceasta va ajuta numai tendințele tale mecanice și le va întări. Și câte lucruri facem, fără să vrem să le facem deloc! Trebuie să facem și asta și cealaltă, să gândim despre asta, să simțim despre cealaltă și astfel un lucru după altul ne fură toată energia, și nimic nu mai rămâne pentru munca reală.

Am spus în prima lectură că aceste sute și sute de "eu"-ri formează anumite grupuri în care câteva "eu"-ri lucrează împreună. Unele dintre aceste grupuri sunt naturale, altele sunt artificiale, iar altele chiar patologice. Prima diviziune naturală de "eu"-ri este după funcții: intelectuală, emoțională, instinctivă și motoare. Dar separat de acestea sunt multe alte diviziuni care pot fi denumite personalități diferite.

Î: Care este diferența dintre personalități și "eu"-ri?

R: Se poate spune că aceste personalități constau din diferite "eu"-ri. Fiecare poate găsi câteva personalități în el însuși, și studiul de sine real începe cu studiul acestor personalități diferite, pentru că nu putem studia "eu"-rile - sunt prea multe. Dar cu personalitățile este mai ușor, pentru că fiecare personalitate sau grupuri de "eu"-ri înseamnă câteva înclinații speciale, o tendință specială sau câteodată o aversiune.

Î: Există observații speciale pe care le poți face ca să vezi personalitățile?

R: Studiul preferințelor personale te va ajuta. De exemplu, dacă găsești ceva care ți-a plăcut cu adevărat toată viața ta, încă din copilărie, vei vedea că în jurul acestui lucru s-a construit o anumită personalitate. Suntem creaturi ale preferințelor, ne plac tot felul de lucruri dar avem numai un anumit număr de preferințe autentice. Prin studiul lor, îți poți găsi personalitățile.

Î: Sunt toate personalitățile legate de plăceri și nici una de neplăceri?

R: Nu cred că oamenii normali au antipatii atât de puternice. Antipatiile sunt de obicei accidentale, deci nu le acorda încredere. Dar există lucruri care ți-au plăcut întotdeauna și sunt câteva care doar ți-ai imaginat că-ți plac.

Personalitățile pot fi foarte diferite. Unele sunt bazate pe fapte reale și gusturi și înclinații reale, în timp ce altele sunt bazate pe imaginație și idei greșite despre sine. Așadar este necesar să separăm personalitățile ce pot fi folosite în vreun fel de acelea ce nu pot fi folosite pentru dezvoltarea proprie și trebuie deci să fie distruse, sau cel puțin atenuate.

Î: Mi se pare că unele personalități dispar un timp destul de lung.

R: Ele nu dispar, pot doar să plece în spatele scenei. Dacă sunt doar "eu"-ri ocazionale pot dispărea, dar personalitățile nu dispar atât de ușor, cu toate că ele pot fi ascunse vederii. Sau ele pot fi sacrificate, deoarece uneori în vederea manifestării unei anumite personalități, ai de sacrificat altele câteva.

Î: Cum se poate afla care personalități sunt mai reale și care sunt imaginare?

R: Viața oferă teste pentru personalități. Presupunând că tu crezi că-ți place ceva foarte mult și apoi viața te pune în condițiile în care te poți bucura de ce credeai că-ți place, dar descoperi în schimb că nu te bucuri deloc, numai ți-ai imaginat că-ți place. Atunci poți vedea că această personalitate a fost imaginară.

Î: Ce arată că o personalitate sau un grup de "eu"-ri sunt fără folos și ar trebui eliminate?

R: Personalitățile se pot clasifica. Dezvoltarea de sine începe cu centrul magnetic, acesta fiind un grup de "eu"-ri sau o personalitate interesată în anumite lucruri. Când un om întâlnește școala, centrul său magnetic începe să acumuleze cunoștințe practice, teoretice și experiență, care vin din studiul ființei și în acest fel acesta poate deveni în cele din urmă Ajutor de Majordom. Pe lângă această personalitate există alte personalități; unele dintre ele se pot dezvolta, iar altele pot să nu fie deloc de acord cu acesta. Așadar unele personalități pot adera la muncă, altele sunt neutre și, atâta timp cât nu ne stau în drum, poate fi îngăduit să rămână pentru câțiva timp, iar altele trebuie să fie eliminate. Când centrul magnetic începe să se transforme în Ajutor de Majordom, iei anumite decizii, îți formulezi un anumit scop, întreprinzi o anumită muncă. Atunci el poate afla care personalitate poate lucra cu el și care nu poate. Dacă o personalitate este împotriva scopului tău și poate să-i dăuneze sau să nu-l dorească, sau să nu știe despre el, atunci evident că nu poate lucra cu Ajutorul de Majordom. Deci acestea pot fi ordonate, dar în primul rând trebuie să le cunoaștem. Apoi, când personalitățile sunt puse în ordine și grupate în jurul centrului magnetic - ceea ce înseamnă Ajutorul de Majordom - ele vor produce un efect asupra esenței, prin însăși existența lor.

Î: Ajutorul de Majordom reprezintă conștiința?

R: Conștiința ia parte la formarea Ajutorului de Majordom, dar nu poți spune că este Ajutorul de Majordom, deoarece conștiința este mult mai cuprinzătoare.

Î: Există vreo legătură între centrul magnetic și conștiință?

R: Da, dar nu una directă: există mai multe stări diferite între ele. Mai bine spus centrul magnetic este terenul din care crește "eu"-l permanent. Prin transformări succesive centrul magnetic devine "eu" permanent, mult, mult mai târziu. Este sămânța "eu"-lui permanent, dar numai sămânța; mai întâi el trebuie să devină ceva complet diferit.

Acum încearcă să înțelegi cea mai importantă împărțire pentru utilizarea practică. Este împărțirea între "eu" și (pentru mine) "Ouspensky". Ce este "eu"? Noi nu avem un "eu" permanent ca să-l opunem lui "Ouspensky". Dar tot interesul nostru față de sistem, toate eforturile noastre în studiul de sine și dezvoltare de sine, și ceea ce uneori numim "eu de observare"; toate acestea sunt începutul pentru "eu". Restul este "Ouspensky" sau "falsă personalitate". "Ouspensky" este portretul nostru imaginar despre noi înșine, pentru că punem în acesta tot ceea ce credem despre noi, lucruri în general imaginare. Tot studiul se reduce la studiul acestui portret imaginar și separarea noastră de el. Deci în prezent poți să numești "eu" prețuirea ta față de sistem. Acesta ești "tu". Din atitudinea ta față de sistem, lucrul în sistem, interesul față de sistem, "eu"-l poate crește. Pe această bază poți separa "eu" de falsa personalitate. Nu există nici o garanție că va fi absolut corect, dar această metodă are o mare valoare practică.

Falsa personalitate este întotdeauna împotriva muncii pentru dezvoltarea de sine și strică munca tuturor celorlalte personalități. Nu poate fi niciodată folositoare.

Î: Care este diferența între personalitățile reale și falsa personalitate?

R: Amesteci două diviziuni care sunt foarte diferite și pe o scală diferită, așa că nu pot fi comparate. Despre personalități (la plural) se vorbește în relație cu esența, pentru că am spus că personalitatea poate fi împărțită în diferite personalități ce o compun. Împărțirea în esență și personalitate este în prezent mai mult teoretică și este folositoare numai ca principiu, deoarece este dificil să o vezi în tine. Noi nu ne cunoaștem personalitățile, așa că începem să studiem de la două capete. Studiem mai întâi acea personalitate care este legată de lucru și care s-a dezvoltat din centrul magnetic; și apoi studiem falsa personalitate, pe o scală complet diferită. Falsa personalitate se opune "ție", este ideea ta greșită despre tine însuși - exact ceea ce tu *nu ești*. Această împărțire este practică, deoarece este necesar să știi clar cum arată falsa ta personalitate.

Deci nu trebuie să confunzi falsa personalitate cu personalitățile, deoarece, cu toate că nu sunt foarte reale, personalitățile se pot baza pe înclinații reale, gusturi și preferințe reale, în timp ce falsa personalitate este cu totul falsă și chiar poate pretinde să-i placă ceva ce "ție" îți displace sau să-i displace ceva ce "ție" îți place cu adevărat. Când vorbești despre falsa personalitate consideri că "tu" ești și falsa personalitate nu există; când vorbești despre personalități, lași falsa personalitate în afara conversației și discuții diferitele împărțiri a ceea ce consideri că ești "tu însuși".

Falsa personalitate nu trebuie să devină doar un cuvânt. Oricine vorbește despre asta trebuie să aibă câteva imagini ale sale când de află în puterea falsei personalități. Numai dacă acest termen este utilizat astfel se pot obține unele rezultate.

Î: Puteți să spuneți ceva mai mult despre ce reprezintă "eu"?

R: "eu" este presupus numai; noi nu știm ce este "eu". Dar "Ouspensky" știu și pot să-l studiez în toate manifestările sale. Deci trebuie să încep cu "Ouspensky". "Eu" este lunecos și foarte mic; există numai ca potențialitate; dacă acesta nu crește, falsa personalitate va continua să controleze totul. Mulți oameni fac greșeala să creadă că ei știu care cine este. Ei spun: acesta este "eu"-l, pe când în realitate este falsa personalitate. Aceasta se leagă în general de capacitatea noastră de a juca roluri. Este o capacitate foarte limitată; în general avem în jur de cinci sau șase roluri, fie că le observăm sau nu. Putem remarca o anumită similaritate, foarte înșelătoare, între aceste roluri și apoi, conștient sau inconștient ajungem la concluzia că în spatele lor stă o individualitate permanentă. Îi spunem "eu" și credem că ea este în spatele tuturor manifestărilor pe când, în realitate, este un portret imaginar despre noi înșine. Acest portret trebuie să fie studiat. Este imposibil să ai o cunoaștere practică despre tine însuși dacă nu-ți cunoști falsa personalitate proprie. Atâta timp cât credem că suntem unitari, toate definițiile noastre sunt greșite.

Numai când un om știe că toate intențiile sale, dorințele și așa mai departe nu sunt reale, că ele constituie falsă personalitate, numai atunci el poate obține ceva. Aceasta este singura muncă practică posibilă, și este foarte dificilă. Falsa personalitate trebuie să dispară, sau cel puțin să fie adusă în stadiul de a-i lipsi puterea de a ne împiedica în muncă. Dar acesta se va apăra și nu va renunța atât de ușor. Munca este luptă cu falsa personalitate care va reveni, mai ales prin minciună, pentru că minciuna este cea mai puternică armă a ei.

Î: Dacă spunei că ce numim "eu" este imaginar, ce vrei să spunei prin "conștientă de sine"? Ce "sine" poate fi conștient?

R: Sinele ca fiind diferit de non-sine. "Eu" - și această masă. Când am spus că "eu" era imaginar, l-am înțeles în sensul unui portret mental pe care-l avem despre noi înșine, a ceea ce credem despre noi. Când spun "Ouspensky" este un "Ouspensky" garnisit, făcut să arate ceea ce el nu este. Îi atribui acestuia multe lucruri pe care el nu le posedă; nu îi cunosc slăbiciunile. Condiția creșterii unui "eu" real este să poți scăpa de "Ouspensky", nu să te identifice cu el.

Î: Niciodată acest "eu" nu este real dacă nu se asociază cu efortul?

R: "eu" poate să existe numai în starea de conștientă de sine, și fiecare moment din munca de creare a conștientă de sine înseamnă efort. Nimic nu se poate "întâmpla" de la sine. Dacă pe schimbăm ființa, lucrurile vor fi diferite, dar în această stare nimic nu poate fi diferit.

Î: Mi se pare că falsa personalitate este singurul lucru ce se poate adapta unor noi circumstanțe; ea poate juca un nou rol și-l poate face mai confortabil.

R: Falsa personalitate nu se adaptează, în realitate. A te adapta, în mod obișnuit, înseamnă, mai mult sau mai puțin, o acțiune controlată. Falsa personalitate reacționează într-un fel diferit în funcție de ceea ce are loc, dar nu se poate adapta. Și ea nu face neapărat lucrurile mai confortabile - nu te poți baza pe asta. Trebuie să înțelegi că nu ai nici cel mai mic control asupra falsei personalități. Când începem să o vedem ne dăm seama că ea controlează totul și că nimic nu o poate controla. Deci nu-i poți spune adaptare. Trebuie să delimitezi în tine însuți ce poți controla și ce nu poți controla. Ce nu poți controla aparține falsei personalități, iar ce poți controla îți aparține.

Î: Și ce se poate face în legătură cu falsa personalitate?

R: Trebuie să-i cunoști mai întâi toate trăsăturile, apoi trebuie să gândești corect. Când vei gândi corect vei găsi căi să tratezi cu aceasta. Nu trebuie să o justifici, ea trăiește din justificări, și chiar glorificări ale tuturor trăsăturilor sale. În orice moment al vieții noastre, chiar și în momentele liniștite, întotdeauna noi îi găsim justificări, considerând-o legitimă și găsindu-i toate scuzele posibile. Asta este ceea ce numesc gândire greșită.

Studiind falsa personalitate începem să vedem mecanicitatea din ce în ce mai mult. În paralel cu înțelegerea mecanicității noastre studiem cum să ieșim din ea cu ajutorul creării a ceva ce nu este mecanic. Cum putem să facem asta? Mai întâi trebuie să ne gândim ce anume vrem, separând importantul de neimportant. Munca asupra ta însuși, dorința de a te cunoaște pe tine însuși și ideile muncii, lupta să crezi conștientă, nu sunt mecanice - putem fi siguri de

asta. Și dacă privim din acest punct de vedere vom vedea multe lucruri imaginare în noi înșine. Aceste lucruri imaginare sunt falsă personalitate - emoții imaginare, interese imaginare, idei imaginare despre noi înșine. Falsa personalitate este complet mecanică, așa că încă o dată este vorba de împărțirea în conștient și mecanic. Această parte mecanică a noastră este bazată în principal pe imaginație, pe vederi greșite despre orice, și înainte de toate pe o vedere greșită despre noi înșine. Trebuie să ne dăm seama cât de mult suntem în puterea acestei false personalități și a lucrurilor inventate care nu au existență reală și trebuie să separăm, în noi înșine, lucrurile de care putem depinde cu adevărat de cele de care nu depindem. Asta ne poate servi ca un început. Când ne vom cunoaște pe noi înșine mai bine, aceasta ne va ajuta să ne trezim.

Î: Vrei să spunei că trebuie să ne studiem falsa personalitate prin colectare de material, observații?

R: Ținând cont de diviziunea din noi, nespunând "eu" pentru orice. Poți într-adevăr să folosești cuvântul "eu" numai în legătură cu cea mai conștientă parte a ta - dorința de a lucra, dorința de a înțelege, realizarea neînțelegerii, realizarea mecanicității; pe aceasta o poți numi "eu". "Eu"-l începe să crească numai în contact cu studiul, cu lucrul asupra noastră; altfel nu poate crește și nu va fi nici o schimbare. Un "eu" permanent nu poate veni deodată. Toate "eu"-rile iluzorii dispar puțin câte puțin și "eu"-l real crește încetul cu încetul din ce în ce mai puternic, în principal prin amintirea de sine.

Amintirea de sine în sensul unei conștiențe juste este foarte bună, dar puțin câte puțin, când mergi mai departe, aceasta începe să se lege cu alte interese, cu ceea ce vrei să obții. Actualmente, un moment îți amintești de tine însuși și apoi pentru o zi sau o săptămână uiți: dar este necesar să-ți amintești de tine tot timpul.

Î: Obiectivul amintirii de sine este descoperirea gradată a unui "eu" permanent?

R: Nu descoperirea; este pregătirea terenului pentru aceasta. "Eu"-l permanent nu este aici. Acesta trebuie să crească, dar nu poate crește când este cu totul acoperit de emoții negative, identificare și alte lucruri de acest fel. Deci se începe prin pregătirea terenului.

Dar înainte de toate, așa cum am spus mai înainte, este necesar să înțelegem ce este amintirea de sine, de ce este mai bine să-ți amintești de tine, ce efecte va produce aceasta și așa mai departe. Este necesar să te gândești la asta. Pe lângă aceasta, în încercarea de amintire de sine este necesar să păstrezi legătura cu toate celelalte idei ale sistemului. Dacă ții cont de un lucru și omiți alt lucru - de exemplu, dacă cineva lucrează serios la amintirea de sine fără să știe despre ideea diviziunii "eu"-rilor, deci dacă cineva se consideră pe sine unitar încă de la început - atunci amintirea de sine va da rezultate greșite și poate chiar să facă dezvoltarea imposibilă. Există școli, de exemplu, sau sisteme care, cu toate că nu se exprimă astfel, sunt, de fapt, bazate pe falsa personalitate și pe lupta împotriva conștiinței. Astfel de muncă va produce cu siguranță rezultate greșite. La început se va crea un fel de putere, dar aceasta

va face ca dezvoltarea unei conștiințe superioare să fie o imposibilitate. Falsa personalitate fie distruge, fie distorsionează memoria.

Amintirea de sine este un lucru ce trebuie să se bazeze pe o funcționare corectă. În timp ce lucrezi cu aceasta trebuie să lucrezi la slăbirea falsei personalități. Câteva direcții de lucru sunt sugerate și explicate încă de la început, și toate trebuie să meargă împreună. Nu poți face un lucru, iar altul nu. Toate sunt necesare pentru crearea acestei combinații corecte dar, mai înainte, trebuie să vină înțelegerea luptei cu falsa personalitate. Să presupunem că încerci să-ți amintești de tine însuși și nu dorești să faci eforturi împotriva falsei personalități. Atunci, toate trăsăturile tale vor intra în joc, spunând "îmi displace omul acesta", "nu vreau asta", "nu vreau altă", și așa mai departe. Atunci aceasta nu va fi muncă, ci chiar contrariul. Așa după cum am spus, dacă încerci să lucrezi în acest fel greșit, aceasta te poate face mai puternic decât ai fost înainte dar, în acest caz, cu cât devii mai puternic, cu atât devine mai mică posibilitatea dezvoltării. Fixare înaintea dezvoltării - acesta este pericolul.

Î: Este asta ceva față de care ar trebui să fii în gardă?

R: Cu siguranță. Numai o mică parte a ta vrea să-și amintească de sine, iar celelalte personalități, sau "eu"-ri n-o vor dori deloc. Este necesar să le găsim și să le expunem vederii, să vedem care sunt folosite pentru această muncă, care sunt indiferente și care sunt atât de adormite că nu știu nimic despre asta. Scopul este să dobândești controlul asupra "eu"-rilor sau personalităților tale, să fii capabil să aduci la suprafață pe unul sau pe altul, să le dispui într-un fel anume. "Eu"-l care are controlul nu va fi unul din cele pe care le ai acum. Această idee a formării unui "eu" real este cea mai importantă; aceasta nu se poate forma accidental. În cele mai multe cazuri suntem satisfăcuți cu o idee filosofică despre "eu", credem că îl avem și nu ne dăm seama că, de fapt, trecem de la un "eu" la altul.

Î: Cu privire la preferințe și antipatii, cum poți separa ce este real de ce este falsă personalitate?

R: Începând prin a înțelege că totul este falsă personalitate, iar apoi încercând să afli ce nu este. Nu poți face al doilea lucru înaintea primului. În primul rând trebuie să înțelegi că totul este falsă personalitate și când începi să te convingi de asta, vei putea afla ce ești "tu însuși". Continuă să observi. Munca începe din momentul în care îți dai seama că *tu nu ești*. Când aceasta pătrunde în toate, când va deveni o înțelegere, atunci va fi vorba de muncă productivă. Dar dacă te gândești la tine însuși ca la "eu" (întregul), atunci nu va fi vorba de muncă productivă.

Trebuie să înțelegi că falsa personalitate este un lucru foarte greu de sesizat. Ea este unitară, nu este alcătuită din diferite personalități, dar în același timp conține trăsături contradictorii și incompatibile, trăsături ce nu se pot manifesta în același timp. Asta nu înseamnă că poți vedea întregul falsei tale personalități la un moment dat. Câteodată poți vedea mai mult, alteori câteva trăsături ale ei care se manifestă separat.

De asemenea, trebuie reamintit că falsa personalitate este deseori chiar atractivă și amuzantă, în special pentru alți oameni care trăiesc în falsă

personalitate. Deci când începi să-ți pierzi falsa personalitate, când începi lupta cu aceasta, oamenii nu te vor mai plăcea. Ei îți vor spune că ai început să devii plicticos.

Î: Cum poți spune ce *nu* este falsă personalitate?

R: Un lucru pe care falsa personalitate nu-l poate face este să facă eforturi. Aceasta este cea mai ușoară cale să afli dacă ai înțeles. Falsa personalitate încearcă să facă totul cât mai ușor posibil, întotdeauna alege ceea ce necesită minimum de efort. Dar trebuie să înțelegi că nu poți învăța sau schimba nimic fără efort. Așadar când găsești un "eu" sau un grup de "eu"-ri care sunt gata să facă eforturi, asta înseamnă că ele nu aparțin falsei personalități.

Î: Poți căpăta o nouă falsă personalitate cu privire la sistem?

R: Dacă nu te gândești la falsa personalitate sau nu o înțelegi, dacă te înșeli singur gândindu-te că lucrezi, nu vei căpăta o nouă falsă personalitate, dar falsa personalitate va crește. Deci trebuie să fie îndepărtată, dacă nu distrusă, imediat după începerea lucrului.

Î: Ideea mea despre mine însumi mă face să cred că nu sunt apreciat cum se cuvine și, prin urmare, sufăr din cauza imaginii mele despre mine însumi.

R: Corect, dar nu te gândești la imagine, trebuie să-ți amintești doar direcția. Poți greși în ideile despre tine însuși, dar nu este important. Numai direcția trebuie să fie corectă; nu te poți duce undeva fără să știi încotro mergi. Poți să-ți vezi portretul imaginar numai din punctul de vedere corect, iar punctul de vedere corect este direcția. Nu există nici un alt punct din care s-o poți vedea.

Î: Puteți să-mi spuneți din nou ce anume ocupă locul "eu"-lui real în prezent?

R: Dorința de a ști. Din aceasta "eu"-l real va crește, dacă va crește. La început este dificil de definit, este scopul. Dacă intri în legătură cu o anumită muncă, cu un sistem anumit, acesta începe să crească; dar nu poate crește de la sine numai datorită unor circumstanțe fericite.

Este destul de simplu de stabilit că nu avem "eu" permanent. Încearcă să-ți amintești de tine însuși timp de 15 minute; aceasta îți indică nivelul ființei tale. Dacă ai fi avut un "eu" permanent, ai fi fost capabil să-ți amintești de tine însuși timp de cincisprezece ore. Totul este foarte simplu, într-adevăr, numai că noi nu avem cheile mașinii noastre. Dacă am fi avut cheile, ar fi fost ușor să o deschizi și să vezi ce este înăuntru, iar apoi să separi ceea ce este imaginar de ceea ce este real. Dar chiar și asta avem de învățat; suntem prea obișnuiți cu ceea ce este nereal.

Așa încât subiectul studiului nostru trebuie să fie falsa personalitate, care este întotdeauna acolo. Numai dacă o vei cunoaște în toate manifestările ei vei putea separa ceea ce este "eu". Suntem identificați cu portretul nostru imaginar despre noi înșine și aceasta este o formă foarte periculoasă a identificării.

Î: Cum poate cineva începe să distingă ce este real?

R: Nu poți. Dar poți distinge ce anume este nereal, chiar în același fel în care distingi adevărul și minciuna. Nu este nevoie de filosofie, ia asta simplu. Mai întâi trebuie să aplicăm discriminarea pentru lucrurile simple. Imaginația joacă un rol foarte important în viața noastră, pentru că noi credem în ea. Ceea ce

este real poate crește numai cu prețul eliminării a ceea ce este imaginar. Dar în viața obișnuită ceea ce este nereal crește cu prețul eliminării a ceea ce este real. Î: Nu înțeleg pe de-a-ntregul împărțirea între lucru și viața obișnuită.

R: Relația dintre lucrul personal și viață este exact această relație dintre "eu"-l permanent și falsa personalitate. Lucrul, în esență, este "eu"-l permanent, iar viața obișnuită este falsa personalitate. Când înțelegi ce este "eu"-l permanent, când ești conștient de tine însuși și ai control permanent, acesta este lucrul. În prezent trăiești în falsa personalitate.

Î: Mi se pare dificil să văd diferența dintre "eu" și "D-ra B".

R: Așa cum am spus, în împărțirea între "eu" și "D-ra B", practic totul este "D-ra B". "Tu" o poți lăsa în urmă pe "D-ra B" numai prin interesul tău față de sistem, deoarece "eu"-l real nu poate crește din nimic altceva. Tot materialul care există nu va duce la nimic niciodată fără aceste idei, fără acest interes, pentru că îl păstrează pe o anumită linie, într-o anumită direcție. La început studiezi, te observi, și așa mai departe, apoi după ceva timp, dacă lucrezi, "eu"-l va apărea pentru o secundă din când în când, dar nu vei fi capabil să-l păstrezi și acesta va dispărea din nou. Va merge așa ceva timp, și apoi, la un moment dat, acesta va apărea și va sta destul de mult timp pentru ca să-l poți recunoaște și să ți-l poți reaminti. Aceasta este calea tuturor lucrurilor noi; la început ele vor veni pentru momente foarte scurte, apoi ele vor sta mai mult. Este calea naturală a creșterii, nu poate fi altcumva. Avem în noi prea multe momente de obiceiuri mecanice de gândire și prea multe alte lucruri greșite. "Eu"-l real apare și este imediat înăbușit.

Când vei înțelege mai mult despre falsa personalitate îți vei da seama că ești înconjurat de ea. Nu poți vedea nimic fără ochii falsei personalități, nu poți auzi nimic fără urechile falsei personalități. Totul trece prin falsa personalitate, și primul pas este să știi asta, pentru că astfel vei ști cât de mult din viața ta este ocupată.

Î: Întrucât falsa personalitate este imaginară, există aceasta cu adevărat?

R: Nu există cu adevărat, dar noi ne imaginăm că ea există. Ea există în manifestările sale, dar nu ca o parte reală a noastră. Este o combinație de "eu"-ri ce nu au o bază reală, dar acestea se manifestă și produc anumite efecte. Nu încerca să o definești, sau îți vei pierde drumul în cuvinte, iar noi trebuie să ne ocupăm de fapte. Emoțiile negative există, totuși în același timp ele nu există, fiindcă nu există nici un centru real pentru ele. Este același lucru și cu falsa personalitate. Este un ghinion al condiției noastre naturale faptul că suntem plini de lucruri inexistente.

Trebuie să înțelegi că nu poți nici măcar să începi munca pe nivelul la care te afli; trebuie să schimbi anumite lucruri mai întâi. Poți găsi ce să schimbi numai ca rezultat al observațiilor tale. Câteodată aceasta devine foarte evident, și numai după aceea începe lupta, pentru că falsa personalitate începe să se apere.

Trebuie să cunoști falsa personalitate întâi. Tot ceea ce am vorbit până acum se referă la prima treaptă - înțelegerea faptului că noi nu cunoaștem falsa personalitate, că pentru a o cunoaște trebuie să studiem, că toată munca pe care

o facem este făcută pe socoteala falsei personalități, că toată munca pe care o putem face cu noi înșine constă în diminuarea puterii falsei personalități și că dacă începem să încercăm să lucrăm fără a deranja falsa personalitate, atunci toată munca se va reduce la nimic.

Repet din nou - trebuie să înțelegi că falsa personalitate este o combinație a tuturor minciunilor, trăsăturilor și "eu"-rilor ce nu pot fi niciodată utile în nici un sens, nici în viață nici în lucru - exact ca emoțiile negative. Totuși falsa personalitate spune întotdeauna "eu" și întotdeauna își atribuie multe capacități, cum ar fi voința, conștiința de sine și așa mai departe, iar dacă nu este verificată rămâne un obstacol pentru întreaga muncă.

Așadar unul dintre primii și cei mai importanți factori, în încercarea de a te schimba, este separarea ta în "eu" și oricare ar fi numele tău. Dacă această separare nu este făcută, dacă uiți și continui să gândești despre tine însuși în felul obișnuit, sau dacă te împarți într-un fel greșit, lucrul se oprește. Lucrul asupra ta însuși poate progresa numai pe baza acestei diviziuni, dar trebuie să fie o diviziune corectă. Deseori se întâmplă ca oamenii să facă o diviziune greșită: ceea ce apreciază în ei înșiși numesc "eu" și ceea ce nu le place, sau ceea ce în opinia lor este slab sau neimportant, ei numesc falsă personalitate. Aceasta este o diviziune foarte greșită; nu schimbă nimic și rămân așa cum ai fost. Această diviziune greșită este pur și simplu minciună. Minciuna față de tine însuși este mai rea decât orice, pentru că în momentul când vei întâlni cea mai mică dificultate, aceasta va apărea ca argumentare interioară și înțelegere greșită. Dacă folosești o diviziune greșită, nu te vei putea baza pe ea și nu te va ajuta într-un moment când ai nevoie.

Ca să faci o separare corectă în tine însuși trebuie să înțelegi ce este "eu" și ce este "Ouspensky", "Brown" sau "Jones", cu alte cuvinte ce este minciună și ce ești tu însuși. Așa cum am mai spus, chiar dacă admiți această posibilitate de divizare în tine, vei avea tendința să numești ce-ți place în tine "eu" și ceea ce-ți displace NE-"eu", deoarece diviziunea corectă nu poate fi găsită imediat; trebuie să găsești câteva indicații în legătură cu lucrul care te vor ajuta. De exemplu, dacă spui că scopul tău este să fii liber, este întâi de toate necesar să înțelegi că nu ești liber. Dacă vei înțelege în ce măsură nu ești liber și dacă îți formulezi dorința de a fi liber, atunci vei vedea în tine însuși care parte din tine vrea să fie liberă și care parte nu vrea. Acesta ar putea fi un început.

Î: Poate cineva să vadă falsa personalitate fără ajutor?

R: Teoretic nu există nimic care să se împotrivescă, numai că eu n-am văzut un asemenea caz. Chiar și cu ajutor, oamenii nu o vor vedea. Poți să arăți unui om o oglindă și el va spune, "Nu sunt eu, aceasta este o oglindă artificială, nu o oglindă reală. Aceasta nu este o reflectare a mea".

Î: Cum poți elimina falsa personalitate?

R: Nu o poți elimina. Este la fel ca și cum ai încerca să-ți rețezi capul. Dar poți să o faci mai puțin insistentă, mai puțin permanentă. Dacă falsa ta personalitate este aici douăzecișitru de ore din douăzecișipatru, când munca începe ea va fi aici numai douăzecișidouă de ore iar "tu" vei fi prezent o oră mai mult. Dacă, la un moment dat, vei simți primejdia manifestării falsei personalități și vei

găsi o cale să o stopezi, cu asta trebuie să începi. Problema eliminării nu se pune deloc, aceasta se leagă de lucruri cu totul diferite. Trebuie să ai control asupra ei.

Î: Nu este studiul falsei personalități analiza ta proprie? Am crezut că asta era un lucru rău.

R: Până la un anumit punct este analiză. Ceea ce s-a spus despre a te abține de la analiză a fost în prima prelegere. Am spus atunci că analiza era imposibilă pentru că nu știi destul. Analiza înseamnă stabilirea cauzelor și a efectelor. Deci în primul rând am spus că tu trebuie să te abții de la analiză și doar să observi, să observi, să observi și nimic mai mult, pentru că timpul pentru analiză va veni, atunci când vei cunoaște legile. Acum studiem aceste legi, deci cu siguranță trebuie să analizezi din ce în ce mai mult. Vezi, regulile pentru observare și gândire în prima prelegere sunt un lucru, dar cu trecerea timpului se schimbă și se modifică. Ce nu poate face cineva în prima lună, trebuie deja să facă în a doua lună. Ambele dificultăți și posibilități cresc tot timpul. Analiza trebuie să fie folosită cu grijă, când este necesar; nu pentru fiecare lucru. Câteodată este doar pierdere de timp.

Î: Se poate spune că falsa personalitate este câteodată construită de alți oameni - de exemplu, când oamenii spun de față cu un copil că ei urăsc străinii?

R: Corect. Falsa personalitate este construită din multe părți și cu siguranță în mare parte prin sugestiile altor oameni. Un copil primește multe sugestii, în special despre preferințe și antipatii.

Î: Nu prea pot să înțeleg cum să găsesc "eu"-rile care au obiecții la adresa muncii. Asta înseamnă că ar trebui să selectăm care sunt aceste "eu"-ri?

R: Nu trebuie să te gândești teoretic. Încearcă să găsești ce anume în tine obiectează la ideile sistemului, sau încearcă să găsești "eu"-rile (sau poți să le spui cum vrei) care sunt indiferente față de acestea. Să presupunem că ai anumite gusturi în materie de mâncare. Aceste "eu"-ri care sunt interesate de mâncare nu pot fi interesate de amintirea de sine. Apoi există alte "eu"-ri interesate de "eu"-ri opuse amintirii de sine. Există multe lucruri pe care le poți face cu plăcere *numai dacă nu-ți amintești* de tine însuși și, evident, aceste "eu"-ri sunt ostile amintirii de sine, deoarece aceasta doar le va strica plăcerea. Încearcă să le găsești în acest mod. Abordările teoretice nu sunt de folos.

Î: Care este originea acestor grupuri de "eu"-ri artificiale?

R: Ele pot fi formate prin imitație, dorință de a fi original, de a fi atractiv, de a fi admirat de oameni ș.a.m.d.

Î: Când găsești un grup de "eu"-ri care nu doresc amintirea de sine, ce faci?

R: Lasă-le în pace. Dacă acestea nu vor, ce poți să le faci? Dacă există grupuri de "eu"-ri care vor, lucrează cu ele. Acele "eu"-ri care înțeleg necesitatea de a-ți aminti de tine însuși trebuie să lucreze cu alte "eu"-ri care de asemenea doresc. Acestea nu trebuie să-și piardă timpul pentru a convinge alte "eu"-ri.

Î: Este de așteptat ca unele "eu"-ri să fie înspăimântate de ideea separării "eu"-lui de "Dl. A"?

R: Cu siguranță toate "eu"-rile care alcătuiesc falsa personalitate vor fi înspăimântate pentru că asta înseamnă moarte pentru ele. Dar trebuie să

înțelegi că ele își pot arăta teama numai câtva timp și, după asta, ele se pot travesti cu scopul de a nu muri. Vei crede foarte serios că ai terminat cu falsa personalitate în timp ce aceasta s-a ascuns numai înăuntrul vreunei trăsături, gata să apară. Această trăsătură este întotdeauna slăbiciune. Atâta timp cât aceasta rămâne, va lua toată energia, dar poate fi foarte bine deghizată, și sub această formă ea poate deveni chiar mai puternică, crescând în paralel cu creșterea "eu"-lui real. Așadar înțelegerea necesității diviziunii în "eu" și "Dl. A" nu este suficientă pentru a distruge falsa personalitate. Trebuie să-ți amintești că falsa personalitate *se apără*.

Î: Falsa personalitate se bazează pe emoții negative?

R: Sunt multe alte lucruri în falsa personalitate pe lângă emoțiile negative. De exemplu, există întotdeauna obiceiuri mentale rele; falsa personalitate sau părți din falsa personalitate se bazează întotdeauna pe o gândire greșită. Deși într-o anumită măsură ai dreptate: în anumite cazuri dacă înlături emoțiile negative din falsa personalitate, aceasta se năruie pentru că nu poate trăi fără ele. Pe de altă parte, câteva false personalități pot funcționa pe baza celor mai plăcute emoții. Sunt false personalități foarte plăcute și în acest fel falsa ta personalitate te poate păcăli și să te facă să crezi că te lupți cu emoțiile negative. Aceasta te poate păcăli în multe feluri diferite.

Î: Toate emoțiile negative izvorăsc din falsa personalitate?

R: Cum poate fi altfel? Aceasta este, ca să spunem așa, un aparat special pentru emoțiile negative, pentru expunerea, plăcerea și producerea lor. Amintește-ți că nu există un centru real pentru emoțiile negative. Falsa personalitate joacă rolul de centru pentru ele.

Î: Este identificarea întotdeauna o manifestare a falsei personalități?

R: Falsa personalitate nu se poate manifesta fără identificare, la fel ca emoțiile negative și multe alte lucruri din noi, cum ar fi toate minciunile și toată imaginația. Te identifici înainte de toate cu o idee imaginară despre tine însuși. Spui "acesta sunt eu" când nu este altceva decât imaginație. Este același lucru ca și cu minciuna - nu poți minți fără identificare: ar fi o minciună foarte slabă și nimeni nu ar crede-o. Asta înseamnă că trebuie mai întâi să te păcălești pe tine și apoi să-i păcălești pe ceilalți oameni.

Studiul falsei personalități este una din cele mai rapide metode pentru amintirea de sine. Cu cât vei înțelege mai mult falsa personalitate proprie, cu atât îți vei aminti de tine însuși mai mult. Ceea ce împiedică, înainte de toate, amintirea de sine este falsa personalitate. Ea nu poate și nu dorește să-și amintească de ea însăși și nu dorește să lase nici o altă personalitate să-și amintească. Încearcă în toate felurile posibile să oprească amintire de sine, ia anumite forme ale somnului și numește asta amintire de sine. Apoi este foarte fericită.

Nu trebuie să te încrezi în falsa ta personalitate - ideile ei, cuvintele ei, acțiunile ei. Nu o poți distruge dar o poți face pasivă pentru câtva timp, iar apoi puțin câte puțin o poți face mai slabă.

Î: Spuneți că nu trebuie să ai încredere în nimic legat de falsa personalitate, dar pare a fi tot ce avem.

R: Nu poate fi așa. Există un lucru - *tu*, și există "eu"-ri imaginare. *Tu* este ceea ce *este* cu adevărat, și trebuie să înveți să-l distingi. Acesta poate fi foarte mic, foarte elementar, dar ar trebui să fii capabil să găsești în tine ceva suficient de sigur și solid. Dacă am fi în întregime falsă personalitate atunci nimic nu s-ar mai întâmpla. Există oameni care sunt numai falsă personalitate. Celelalte părți ale lor sunt atât de supuse, atât de slabe încât nu pot rezista falsei personalități. Acești oameni nu se vor studia pe ei înșiși pentru că le-ar fi frică să vadă ceea ce sunt. Falsei personalități nu-i place asta deloc. În general, dacă ei încep, foarte curând ei vor pleca, explicând într-un fel oarecare, pentru că ei sunt incapabili să continue studiul de sine. Dar dacă cineva are energia să continue studiul falsei personalități, atunci înseamnă că acel cineva mai are ceva pe lângă aceasta. Așa cum am spus mai înainte, această muncă este în fiecare zi, nu odată pe lună sau odată pe an. Este o examinare zilnică.

Î: Vreți să spuneți că falsa personalitate are tendința de a te părași pe măsură ce înaintezi în vârstă?

R: Nu. Dacă nu faci nimic împotriva ei, va crește. Gusturile se pot schimba, dar ea crește. Aceasta este singura "dezvoltare" ce are loc în viața mecanică. Falsa personalitate este cea mai mecanică parte a noastră - atât de mecanică încât nu este nici o speranță pentru ea. Așa încât nu trebuie să i se îngăduie să intre în lucru.

Î: Probabil că oamenii într-adevăr mari, sfinții de exemplu, au învins falsa personalitate?

R: Depinde în ce măsură. Sfinții descriu diavoli cu care au trebuit să lupte. Toți diavolii trăiesc în falsa personalitate.

Î: Cum pot să-mi amintesc de înțelegerea avută că mare parte din suferința emoțională se află în falsa personalitate?

R: Numai prin amintire de sine. Suferința este cel mai bun ajutor posibil pentru amintirea de sine, dacă înveți cum să o utilizezi. Prin ea însăși, nu ajută; cineva poate suferi întreaga sa viață și nu va obține nici un grăunte de rezultat. Dar dacă cineva învață să-și folosească suferința, aceasta va fi de ajutor. În momentul în care suferi, încearcă să-ți amintești de tine însuși.

Î: Există două tipuri de suferință: unul se datorează vederii propriei mele mecanicități și slăbiciuni, iar cealaltă este suferința ce provine văzând pe cineva la care ții, bolnav sau nefericit. Cum poți lucra împotriva ei sau să o folosești în muncă?

R: Întrebarea este poți să faci ceva sau nu? Dacă poți, poți; dar dacă nu poți atunci este altceva. Dacă începem să suferim pentru tot ce nu putem ajuta, atunci cu siguranță niciodată nu vom înceta să suferim. Principalul lucru este să afli cât de multă imaginație este în aceasta. Putem fi total convinși că nu este deloc imaginație, dar dacă vom face un efort în plus vom vedea curând că totul este imaginar. Avem o imagine greșită despre noi înșine și în același timp atribuim acestei imagini greșite trăsături reale. Dar dacă această imagine este falsă, atunci tot ce este în legătură cu ea este menit să fie fals, iar suferința acesteia este de asemenea falsă. Aceasta poate fi foarte acută, dar asta nu schimbă nimic.

Suferința imaginară este în general mult mai neplăcută decât cea reală, deoarece cu suferința reală poți face ceva, dar cu suferința imaginară nu poți face nimic. Poți numai să scapi de ea, dar dacă ești îndrăgostit de ea sau mândru de ea atunci trebuie să o păstrezi.

Î: Tot nu-mi dau seama cum să încep să înțeleg falsa personalitate?

R: Trebuie să știi ce este ea, locul ei, ca să spunem așa; acesta este primul pas. Trebuie să înțelegi că întreaga identificare, întreaga considerare, toate minciunile, toate minciunile față de tine însuși, toate slăbiciunile, toate contradicțiile, văzute sau nevăzute, toate acestea sunt falsă personalitate. Este ca o rasă specială de câini. Dacă nu o cunoști, nu poți vorbi despre ea. Chiar dacă vezi mici frânturi din ea, este suficient pentru că fiecare mică parte a ei este de aceeași culoare. Dacă vei vedea acest câine odată, îl vei recunoaște întotdeauna. Latră într-un fel special, umblă într-un fel special.

La început nu poți ști care este "eu" și care este falsa personalitate. Ceea ce numești "eu" este o structură complicată și deci este falsă personalitate. Nu poți cunoaște *totul* despre fiecare din acestea; dar dacă pe de o parte iei ceva despre care nu ai dubii că este fals și pe de altă parte ceva despre care nu ai dubii că este adevărat, le poți compara.

Î: Câteodată mă observ identificându-mă sau considerând și îmi dau seama că eu fac astfel datorită unei imagini pe care o am despre mine însumi. Pot să ajung în acest fel să cunosc falsa personalitate și observând-o, să o slăbesc?

R: Da, este singura cale, dar numai dacă nu te va obosi, pentru că, la început mulți oameni încep foarte dormici, dar curând obosesc și încep să folosească "eu" fără discriminare, fără să se întrebe care "eu"? Principalul nostru inamic este cuvântul "eu" pentru că, așa cum am spus, nu avem absolut nici un drept să-l folosim în condiții obișnuite. Mult mai târziu, după o muncă îndelungată putem începe să ne gândim la "eu" ca fiind un grup de "eu"-ri ce corespund Ajutorului de Majordomul. Dar în condițiile obișnuite când spui "nu-mi place", trebuie să te întrebi: "căruia dintre "eu"-rile mele nu-i place"? În acest fel, îți vei reaminti constant de această pluralitate. Dacă uiți odată, îți va fi ușor să uiți și data următoare. Sunt multe începuturi bune în muncă și apoi, după câțiva timp, *aceasta* se uită și oamenii încep să o ia în jos și, la sfârșit, devin mult mai mecanici decât înainte. Începutul cunoașterii de sine constă în a înțelege cine vorbește în tine și în cine poți avea încredere.

Î: Capacitatea pentru muncă poate crește în măsura în care ești capabil să slăbești falsa personalitate proprie?

R: Munca începe cu lupta împotriva falsei personalități. Tot ceea ce poți obține, obții numai pe socoteala falsei personalități. Mai târziu, când aceasta este făcută pasivă, poți obține mult pe socoteala altor lucruri dar, pentru un timp îndelungat, trebuie să scapi, ca să zicem așa, de falsa personalitate. Este foarte dificil de depistat falsa personalitate în viața obișnuită, deoarece neexistând nici o acțiune împotriva ei, nu există nici rezistență. Dar când o persoană începe să lucreze, va apărea rezistența la muncă, iar această rezistență este falsa personalitate.

Î: Falsa personalitate nu poate fi interesată sau atrasă de ideile sistemului?

R: Ba da, foarte mult. Numai că, atunci vei avea sistemul în lumina falsei personalități, și va fi un sistem foarte diferit. În momentul în care falsa personalitate își alocă sistemul, ea va crește mai puternică și va slăbi sistemul pentru tine. Ea va adauga câte un cuvânt ici și colo, și nu-ți poți imagina sub ce formă extraordinară se întorc la mine unele dintre idei. Un cuvânt omis dintr-o anumită formulare poate face o idee total diferită. Falsa personalitate știe întotdeauna cel mai bine și este întotdeauna deplin justificată în a face ceea ce-i place. Aici se ascunde pericolul.

Sistemul înseamnă tot ceea ce este spus, în sensul în care a fost spus. Dacă cineva îl corectează, conștient sau inconștient, atunci acesta nu mai poate fi numit sistem - va fi un pseudo-sistem, falsificarea sistemului. În momentul în care va deveni incorrect sau ceva va fi uitat sau dat la o parte, acesta va da rezultate greșite.

Î: Am pus aceste întrebări pentru că uneori mă îndoiesc de autenticitatea interesului meu în muncă - poate că mă mint pe mine însumi.

R: Numai tu poți răspunde la asta; și, încă o dată, numai dacă nu uiți principiile fundamentale și dacă nu spui "eu" despre ceva care este numai unul din "eu"-ri. Trebuie să înveți să cunoști și celelalte "eu"-ri și să-ți amintești de acestea. Să uiți de acestea este foarte periculos, pentru că atunci o ușoară modificare a ceva poate fi suficient să pună totul într-o formă greșită.

*

Până acum, când am vorbit despre om, am vorbit despre trăsături general umane comune tuturor oamenilor. Dar la un anumit moment în lucru, pe lângă înțelegerea principiilor generale, fiecare trebuie să încerce să-și găsească propriile particularități, pentru că nu te poți cunoaște, în scopuri practice, dacă îți cunoști doar caracteristicile generale. Fiecare om are trăsăturile sale individuale, slăbiciunile sale proprii atunci când el nu este capabil să reziste lucrurilor care se întâmplă. Aceste trăsături sau slăbiciuni pot fi foarte simple sau foarte complicate. Un om poate fi capabil să reziste la orice, exceptând mâncarea bună; altul la tot exceptând vorbăria, sau el poate fi leneș sau poate prea activ. Este foarte important, pe o anumită treaptă a studiului de sine, să-ți găsești trăsătura principală care înseamnă slăbiciunea principală. Slăbiciunile principale ale oamenilor sunt foarte diferite, și dacă noi putem rezista la ceva la care orice alt om nu poate rezista este pentru că se întâmplă ca aceasta să fie trăsătura lui principală. Aceste diferențe de slăbiciuni ne dau iluzia că putem "face". Trăsătura principală sau slăbiciunea principală se află în falsa personalitate. În anumite cazuri este posibil să vezi una, două sau trei trăsături sau tendințe, adesea legate, care se constituie într-o axă în jurul căruia gravitează totul. Aceasta este trăsătura principală. Câteodată este foarte clară și vizibilă, dar alteori este dificil de descris. Limbajul nostru adesea nu are cuvinte, nici forme care să o descrie și poate fi indicată doar într-un fel indirect. Este interesant că îți găsești cu greu trăsătura principală, pentru că te

află în ea, și dacă ți se spune, de obicei nu crezi. Dar putem afla ce anume stă de aceeași parte cu ea, deși nu este tocmai ea.

Este câteodată folositor să aduni opinii ale prietenilor despre tine, pentru că aceasta adesea ajută în descoperirea trăsăturilor tale. Este foarte important să află ce anume creează obstacole în munca noastră. Până ce nu o găsim, o trăsătură principală înseamnă pierdere constantă de energie, deci trebuie să găsim această scurgere și să o oprim.

Î: Poate cineva vreodată să-și găsească trăsătura principală de unul singur?

R: La un anumit moment, într-o muncă organizată, aceasta va ieși la suprafață sau ți se poate spune. Dar dacă ți se spune, nu o vei crede. Sau câteodată este atât de evidentă că este imposibil să o negi dar, cu ajutorul amortizoarelor, o poți uita din nou. Am cunoscut oameni care au dat un nume trăsăturii lor principale și pentru câțiva timp și-au amintit-o, iar apoi au uitat. Trebuie să te apropii tu însuși de ea. Când o vei simți tu însuși, o vei cunoaște. Dacă ți se spune numai, o poți uita ușor. Când vei găsi mai multe manifestări ale falsei tale personalități, îți vei putea găsi trăsătura principală.

Î: Aceasta este ceea ce numim un amortizor?

R: Nu, dar amortizoarele ascund trăsătura principală, ea este ajutată de amortizoare.

Î: Dacă scoatem la iveală trăsăturile noastre principale, le putem corecta? Ați spus că nu putem schimba nimic.

R: În mod obișnuit nu putem. Dar aici este vorba de folosirea rezultatelor experienței și a cunoașterii care nu aparțin vieții obișnuite.

Î: Dar și un om obișnuit se schimbă.

R: Bineînțeles că se schimbă, el devine mai mecanic, mai limitat, mai stabil. Pot fi excepții dar, de regulă, lucrurile așa evoluează în viața obișnuită. Personalitățile se schimbă, în special dacă se schimbă circumstanțele, dar este o schimbare mecanică, accidentală. Adesea ne bazăm opinia pe excepții, fie că le observăm corect sau greșit. Excepțiile sunt mai ușor de remarcat decât regulile.

Î: Observând anumite tendințe în tine însuși decizi ca asta să nu se mai întâmple.

R: De obicei, după ce ai decis, acel lucru continuă încă să se întâmple. Sau dacă nu mai are loc, în general altă tendință apare în locul lui. Ca regulă, un singur lucru oprește lucrurile - frica.

Î: Trăsăturile principale variază în decursul vieții?

R: Dacă sunt marcate clar, ele continuă de-a lungul întregii vieți.

Î: Totuși, pot vedea lucruri pe care le-am avut și care acum nu mai există.

R: Posibil. Cunoștințele noastre despre noi înșine sunt foarte incomplete. Poți observa multe lucruri în viață și să faci mari greșeli, dacă nu știi cum să verifici. Și, în general, așa cum am spus, este dificil să vezi trăsătura principală.

Î: Îmi puteți spune care este trăsătura mea principală?

R: Nu cred. Vezi, asta nu este necesar pentru începerea lucrului. La început, ce este important nu este trăsătura principală însăși, ci ceea ce este produs de

aceasta, lucru pe care îl poți studia sub forma atitudinilor. Nu ne cunoaștem atitudinile pentru că niciodată nu ne-am gândit la noi înșine într-un mod corect. Avem prea multe idei imaginare. Ceea ce trebuie să studiem acum sunt toate punctele noastre de vedere, emoțiile obișnuite, felul în care gândim, ce inventăm. Toate acestea sunt rezultatele trăsăturii principale sau trăsăturilor principale, pentru că pot fi două sau trei trăsături care sunt mai importante, nu neapărat numai una. Gândește-te la falsa personalitate; este suficient pentru scopuri practice. Ca o teorie, falsa personalitate în majoritatea cazurilor se învârtă în jurul unei axe, iar această axă este trăsătura principală. Dacă un om are o singură mare slăbiciune, dintr-un punct de vedere este un avantaj, pentru că dacă el poate stăpâni această trăsătură sau slăbiciune, dintr-un singur pas poate realiza multe lucruri. Este un avantaj când lucrurile sunt concentrate, adunându-se împreună într-un singur punct. Atunci eforturile în acest punct vor produce rezultate mai bune decât dacă lucrezi în diferite puncte. Dar trăsătura principală nu poate fi întotdeauna definită. Câteodată poți pune degetul pe ea, câteodată nu; într-o persoană o poți vedea, în alta nu. Dar falsa personalitate o poți vedea.

Î: Este trăsătura principală hrană pentru falsa personalitate?

R: Trăsătura principală nu este hrană. Ea este falsă personalitate; este ceva pe care falsa personalitate se bazează și care pătrunde în toate.

Î: Trăsătura principală ia decizii întotdeauna în momentele importante?

R: Aceasta este cea mai bună definiție pentru ea: că întotdeauna ia decizii.

În legătură cu trăsătura principală, este mai bine să gândești mai întâi în linii generale - ce te-a determinat să abordezi acest sistem, ce dorești de la sistem. Adevărat se întâmplă ca oamenii să asiste la lecturi ani de zile și să uite de ce au venit. Dacă îți amintești de ce ai venit, sistemul poate răspunde întrebărilor tale dar, altfel, nu. Poți să nu-ți amintești despre mecanicitate; poți uita de foarte puternica convingere a fiecărei persoane că ea poate "face", și dacă nu poate este pentru că nu s-a gândit sau nu și-a dorit să facă acel lucru. Este necesar să luptăm cu această idee, să înțelegem că suntem mecanici, că nu putem face nimic, că suntem adormiți, că avem multe "eu"-ri - toate aceste lucruri. Asta te va ajuta să vezi falsa personalitate, pentru că toate aceste lucruri pe care ni le atribuim sunt exemple standard de imaginație. Și personalitatea imaginară, sau falsa personalitate este trăsătura principală pentru fiecare.

Î: Falsa personalitate este întotdeauna egoistă?

R: Dacă te gândești la tine însuși ca falsă personalitate și încerci să afli ce nu este, poți fi aproape sigur că tot ce este egoist, este falsă personalitate. Dar cu cât te vei gândi mai mult la asta cu atât mai puțin vei vedea. Ea îți poate apărea foarte neegoistă și asta este cel mai rău din toate.

Î: Există multe feluri de trăsături principale?

R: Există feluri ciudate și există unele clasice. O trăsătură foarte comună, descrisă în multe locuri în Noul Testament, este aceea prin care vezi vina altora dar nu pe a ta. Apoi, anumite feluri de autocompătimire sunt foarte obișnuite. Și există de asemenea combinații curioase pentru care este câteodată dificil să găsești o definiție psihologică.

Î: Este amintirea de sine singura modalitate de a învinge trăsătura principală?

R: Fără amintire de sine nu putem face nimic. Este singura cale.

Î: Nu este posibil să ai trăsături diferite când ești cu oameni diferiți?

R: Nu, acestea sunt roluri. Trăsăturile nu se schimbă atât de rapid.

Î: Este blamarea altor oameni o trăsătură?

R: Poate fi o trăsătură, dar pe ce se bazează? Pe lipsa de înțelegere. Dacă vei începe să studiezi psihologia, vei afla că toate cauzele sunt în tine însuși, nu pot fi cauze din afara ta. Nu-ți aduci aminte de aceasta destul de des. O mică parte din tine înțelege că aceste cauze sunt în tine, dar o parte mai mare continuă să acuze alți oameni. La baza fiecărei emoții negative favorite, vei găsi auto-justificarea care o hrănește. Trebuie să oprești asta, întâi în minte, iar apoi după câțva timp vei fi capabil să oprești asta și în emoții. Lipsa înțelegerii este prima cauză, lipsa de efort este cea de-a doua.

Î: Ați spus că lenea poate fi o trăsătură principală?

R: Lenea este pentru unii oameni trei sferturi din viața lor sau mai mult. Câteodată lenea este foarte importantă și este trăsătura principală a falsei personalități, și apoi tot restul depinde de lene și o deservește. Dar trebuie să-ți amintești că există diferite tipuri de lene. Este necesar să afli aceste tipuri diferite observându-te pe tine și observând alți oameni. De exemplu, există oameni foarte ocupați care tot timpul fac ceva, și totuși *mintea* lor poate fi leneșă. Aceasta se întâmplă mai des decât orice altceva. Lenea nu este numai dorința de a sta și a nu face nimic.

Î: Care este cea mai bună cale de luptă cu falsa personalitate?

R: Întotdeauna să faci ceva care falsei personalități nu-i place și foarte curând vei găsi mult mai multe lucruri care nu-i plac. Dacă vei continua, vei deveni din ce în ce mai iritat și se va evidenția din ce în ce mai clar, așa că în curând nu vor mai fi întrebări despre asta.

Dar la început lupta va trebui să se bazeze pe cunoaștere - trebuie să cunoști trăsăturile ei, găsind ce anume îți displace în special. Unei false personalități îi displace un lucru, altele îi displace alt lucru. Trebuie să ai suficientă putere în tine însuși să mergi împotriva ei.

*

Să vorbim acum despre relația falsei personalități cu alte părți ale omului. În fiecare om, în orice moment dezvoltarea sa are loc prin ceea ce putem numi o Triadă Statică. Această triadă poate fi numită statică pentru că lucrurile din vârful triunghiului stau întotdeauna în același loc și joacă rolul de forță neutralizantă, în timp ce celelalte forțe se schimbă foarte încet.

Omul este divizat în patru părți: trup, suflet, esență și personalitate. Am vorbit deja despre esență și personalitate. Termenul de "suflet" se folosește în sistem în sensul de principiu vital. Sufletul poate fi descris ca un nor de materii foarte fine sau energii interconectate și legate de corpul fizic. Atât timp cât acesta este în trup, trupul este viu, iar trupul și sufletul alcătuiesc un singur lucru. Când acestea se separă spunem că trupul moare. Aceasta este distincția

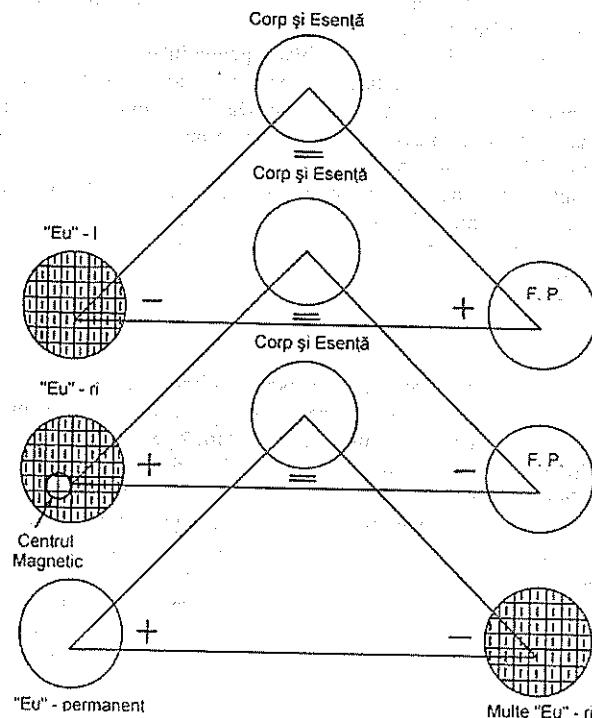
dintre o bucată de carne moartă și una vie. Când un centru lucrează bine, sufletul este concentrat acolo. Dar la om obișnuit sufletul nu are calități psihice, și nici nu este de folos să știi mai mult despre el. Vă spun asta numai dintr-un punct de vedere teoretic: este un simplu material, deși de o materialitate mai fină decât trupul.

Această schemă poate fi utilă pentru că ne arată ce suntem, dacă putem vedea. Arată schimbările în evoluția noastră, ce suntem acum și ce putem deveni. Când vei învăța să utilizezi această diagramă, te va ajuta să determini diferitele stadii ale lucrului.

Primul triunghi arată starea omului în viața obișnuită; cel de-al doilea arată starea sa când începe să se dezvolte. Sunt perioade lungi între starea arătată în primul triunghi și starea arătată în cel de-al doilea triunghi, și perioade încă și mai lungi între primele două și cel de-al treilea. De fapt există multe etape intermediare, dar acestea trei sunt suficiente pentru a arăta calea evoluției în raport cu falsa personalitate.

Este necesar să reamintim că nici una din aceste stări nu este permanentă. Oricare dintre ele poate dura o jumătate de oră și apoi o altă stare poate veni, apoi din nou o stare diferită. Diagrama arată numai *cum* se desfășoară evoluția.

Ar fi posibil să continuăm schema dincolo de "eu"-l permanent, pentru că "eu"-l permanent are și el multe forme.

Această triadă este compusă din trup, suflet și esență în vârful de sus al triunghiului. În cel de-al doilea vârf este "eu"-l luat în sensul de multe "eu"-ri care reprezintă persoana, adică, toate sentimentele și senzațiile care nu fac parte din falsa personalitate. Cel de-al treilea vârf al triunghiului este deținut de falsa personalitate, adică de portretul tău imaginar.

Într-un om obișnuit falsa personalitate se numește pe sine "eu" și este activă, dar după câțiva timp, dacă un om este capabil de evoluție, centrul magnetic începe să crească în el. Îl poate denumi "interese speciale", "idealuri", "idei" sau ceva asemănător. Când începe să își simtă centrul magnetic, el va găsi în el însuși o parte separată, și din această parte va începe creșterea sa. Această creștere poate avea loc numai pe seama falsei personalități, pentru că falsa personalitate nu poate apărea în același timp cu centrul magnetic. Când centrul magnetic este activ, falsa personalitate va fi pasivă, iar când falsa personalitate este activă, centrul magnetic este pasiv.

Dacă centrul magnetic s-a format într-un om, el poate întâlni o școală, și când va începe să lucreze el va trebui să lucreze împotriva falsei personalități. Asta nu înseamnă că falsa personalitate dispare; înseamnă numai că ea nu este întotdeauna prezentă. La început este aproape întotdeauna prezentă, dar când centrul magnetic începe să crească aceasta va dispărea, uneori pentru o jumătate de oră, alteori chiar pentru o zi. Apoi se întoarce și rămâne o săptămână!

Când falsa personalitate dispare pentru timp scurt "eu"-l devine mai puternic, doar că nu este adevăratul "eu", ci mai multe "eu"-ri. Cu cât mai lungi sunt perioadele în care dispare falsa personalitate, cu atât mai puternic va deveni "eu"-l alcătuit din mai multe "eu"-ri.

Centrul magnetic poate fi transformat într-un Ajutor de Majordom, iar când Ajutorul de Majordomul va căpăta controlul asupra falsei personalități el va transfera toate lucrurile nenecesare de partea falsei personalități și numai lucrurile necesare vor rămâne de partea "eului". Apoi, la o etapă ulterioară, este posibil ca "eu"-l permanent să vină în partea "eului" cu tot ce îi aparține. Atunci multe "eu"-ri vor fi de partea falsei personalități, dar nu putem spune mai mult despre aceasta acum. Va fi un "eu" permanent cu tot ce-i aparține acestuia, dar nu știm ce îi aparține. "Eu"-l permanent are funcții complet diferite, un punct de vedere complet diferit de orice altceva cu care ne-am obișnuit.

Denumirea de "eu permanent" nu este foarte potrivită, pentru că acesta nu este permanent pentru mult timp; el vine numai și stă când este necesar, iar când nu este necesar el poate să plece din nou. Deci este mai bine să i se spună "eu real". Când vine acest "eu", el controlează toate celelalte "eu"-ri. El poate controla orice lucru într-un fel în care nici un "eu" existent nu o poate face, deci este complet nou într-un fel. Dar când acest unic "eu" vine, asta nu înseamnă că va rămâne. În primul rând, poate să nu fie necesar ca acesta să fie acolo pentru că "eu"-rile mai mici pot învăța și ele să acționeze în mod corect. În al doilea rând acesta necesită o muncă foarte intensă, iar dacă munca slăbește nu va putea rămâne. Deci sunt necesare multe condiții pentru prezența

sa, dar dacă simți odată gustul prezenței lui acolo, vei ști multe lucruri și vei fi sigur de multe lucruri care acum pot fi doar bănuite.

Triada Statică arată că orice muncă personală sau degenerare se desfășoară în relație cu diferite manifestări ale falsei personalități, dar că trupul, sufletul și esența rămân aceleași tot timpul. După câțiva timp și ele vor fi afectate, dar acestea nu intră în etapele inițiale. Trupul va rămâne același trup, esența se va schimba mai târziu, dar aceasta nu intră la începutul muncii. Conform acestui sistem, esența intră numai în măsura în care este amestecată cu personalitatea. Nu o putem considera separat, pentru că, așa cum s-a explicat deja, nu avem mijloace de lucru asupra esenței separat de personalitate.

Î: Această schemă sugerează că trupul și esența vin câteodată de partea falsei personalități iar câteodată de cealaltă parte, în funcție de cea care predomină?

R: Nu. Dacă trupul și esența sunt normale, ele sunt imparțiale și nu sunt de o parte sau alta. Dar dacă este ceva în neregulă cu acestea ele sunt în partea falsei personalități. Dar asta nu intră în discuția noastră; le luăm ca o forță permanentă. Schimbările au loc în celelalte două puncte ale triadei.

Î: Această schemă înseamnă că Ajutorul de Majordom începe să ia locul centrului magnetic când începi munca în școală?

R: Așa cum am explicat mai devreme, Ajutorul de Majordom nu vine de-a dreptul din centrul magnetic, acesta trebuie să fie transformat mai întâi în diverse lucruri. Prima care arată creșterea corectă a oricărui lucru în locul centrului magnetic este prețuirea - înțelegerea muncii. Este un drum lung între unul și celălalt. În schemă sunt arătați urmând unul altuia, dar asta nu înseamnă că unul urmează imediat celuilalt - acestea sunt separate de mile și mile și sunt sute de transformări.

Î: Ce anume face ca "eu"-l să înceapă să se dezvolte iar falsa personalitate să descrească?

R: Toate schimbările au loc în timp. În viața obișnuită falsa personalitate este acolo tot timpul. Apoi, în timp, se va diminua și va deveni mai puțin importantă, va ocupa mai puțin timp. (Acest lucru este înfățișat în a doua fază a schemei unde falsa personalitate a devenit pasivă și multe "eu"-ri ce înconjoară centrul magnetic au devenit active). Nu poți diminua falsa personalitate în privința dimensiunii, dar o poți diminua în privința timpului. Să luăm douăzecișipatru de ore - câte ore aparțin uneia și câte ore celeilalte? Tot ce se schimbă în noi se schimbă în acest mod.

Î: Am avut până acum impresia că falsa personalitate era colecția tuturor "eu"-rilor. Această diagramă mi-a făcut lucrurile un pic neclare.

R: Printre aceste multe "eu"-ri sunt câteva folositoare și multe "eu"-ri pasive, care pot fi începutul celorlalte personalități. Falsa personalitate nu se poate dezvolta, în ea totul este greșit. De aceea am spus că toată munca trebuie să fie împotriva falsei personalități. Dacă cineva eșuează în munca sa este pentru că nu a dat suficientă atenție falsei personalități, nu a studiat-o, nu a lucrat împotriva acesteia. Falsa personalitate este de asemenea făcută din multe "eu"-ri, dar acestea sunt toate imaginare.

Î: Nu înțeleg ce vrei să spunei prin "eu"-ri pasive.

R: "eu"-rile pasive sunt "eu"-rile care sunt controlate de alte "eu"-ri, active. De exemplu, intențiile bune pot fi controlate de lene. Lenea este activă, bunele intenții sunt pasive. "Eu"-l sau combinația de "eu"-ri care controlează sunt active. "Eu"-rile care sunt controlate sau conduse sunt pasive. Ia-o foarte simplu.

Această diagramă reprezintă o stare, apoi o stare puțin diferită, apoi din nou o stare diferită. Cu ajutorul acestei diagrame poți vedea trei stări diferite ale omului, de la cea mai simplă. În cea mai simplă stare este activă falsa personalitate și "eu", este pasiv. Trupul, sufletul și esența rămân întotdeauna neutralizante. Când, după multe etape, apare "eu"-l permanent, "eu" devine activ, mulțimea de "eu"-ri devine pasivă, iar falsa personalitate dispare. Multe alte diagrame diferite pot fi schițate între aceste două extreme și, dincolo de aceasta, există mai multe posibilități.

Î: Există vreun loc în Triada Statică unde un grup de "eu"-ri, neconectate cu centrul magnetic, sunt active, iar falsa personalitate pasivă?

R: Când am spus că anumite grupuri de "eu"-ri sau personalități devin active, m-am referit la cele centrate în jurul centrului magnetic. În primul rând centrul magnetic însuși, iar apoi acele "eu"-ri care se află în jurul centrului magnetic sunt opuse falsei personalități. Apoi, la un moment dat, centrul magnetic devine activ și falsa personalitate pasivă. Centrul magnetic este o combinație a unui anumit grup de interese sau preferințe. Acesta nu te conduce, călăuzirea ar însemna progres, pe când tu rămâi în același loc. Dar când vine momentul, atunci cu ajutorul centrului magnetic vei fi capabil să discerni dacă un lucru îți place sau îți displace. Poți face o alegere. Înainte ca cineva să vină în muncă, centrul magnetic este un anumit punct care s-a transformat într-un anumit grup de interese. Când cineva întâlnește munca, acest grup devine interesat de munca școlii și apoi dispare ca centru magnetic, pentru că centrul magnetic este un lucru fără putere, și se transformă în ceea ce putem numi personalitate de lucru. Această diagramă intenționează să descrie etapele inițiale ale muncii și de aceea am înfățișat numai foarte puține combinații din câte puteau fi arătate. De exemplu, într-una din etapele inițiale putem schița o triadă cu trup, suflet, esență la vârful de sus al triunghiului, falsa personalitate într-o parte și mai multe "eu"-ri deja divizate în anumite grupuri în cealaltă parte. Unul din aceste grupuri este centrul magnetic, dar sunt alte grupuri, poate nu atașate dar totuși neostile centrului magnetic, care pot exista și în cele din urmă se pot dezvolta în ceva mult mai bun. Grupurile de "eu"-ri care sunt întotdeauna ostile și întotdeauna dăunătoare sunt falsă personalitate.

Î: Schimbarea de la o Triadă Statică la alta depinde de schimbarea ființei?

R: Da, fiecare mică schimbare este schimbarea ființei, deși această formulare se aplică în general schimbărilor mai mari și mai serioase. Când vorbim despre schimbarea ființei vorbim despre schimbarea de la omul nr. 1, 2, 3 la omul nr. 4, de exemplu. Aceasta este schimbarea ființei, dar desigur acest mare salt constă în salturi mai mici. Triada Statică este mai degrabă o schemă auxiliară. Aceasta te reprezintă pe tine. Aceasta arată starea ființei tale, ceea ce ești tu la un anumit moment, și te ajută să descrii pentru tine însuși toate etapele ce le-ai

parcurs de la o existență obișnuită, mecanică, la evoluție. În acest fel nu o descrii prin cuvinte, ci îi dai o imagine completă.

Scopul nostru este să devenim unul, să avem un "eu" permanent. Dar la început munca înseamnă a deveni din ce în ce mai divizat. Trebuie să înțelegi cât de departe ești de a fi unul; numai când vei cunoaște toate aceste fracțiuni ale tale vei putea începe munca pe baza unui singur sau a câtorva "eu"-ri principale în jurul cărora poate fi construită unitatea. Ar fi o înțelegere greșită să unifici toate lucrurile pe care le găsești în tine însuși acum. Noul "eu" este ceva ce nu cunoști în prezent; acesta crește din ceva pe care te poți baza. La început, în separarea falsei personalități de tine, încerci să te divizezi pe tine însuși în ceea ce poți numi demn de încredere și ceea ce găsești ca nefiind demn de încredere.

Când ești într-o stare de îndoială amintește-ți să încerci să aduci la suprafață alte "eu"-ri care au o anumită prețuire. Acesta este singurul mod de a învinge îndoielile. Pentru a te putea dezvolta trebuie să ai o anumită capacitate de prețuire. Singura abordare practică este să te gândești la diferitele părți din tine însuși și să găsești părțile care pot lucra și părțile care nu pot. Unii oameni au valori reale, alții au valori false și încă alții nu au deloc valori. La fel este și cu "eu"-rile.

Oamenii își pot petrece viețile studiind sisteme și cuvinte ale sistemelor și să nu ajungă niciodată la lucrurile reale. Trei sferturi sau nouăzecimi din cunoașterea noastră obișnuită nu există cu adevărat, există numai în imaginație. Dar această muncă trebuie să fie practică de la început.

Trebuie să înțelegi că fără muncă, fără sistem, nu poți să faci nimic. Dacă începi să lucrezi, ai o șansă. Dar chiar și în lucru sunt pericole, pentru că dacă oamenii *cred* că ei pot face ceva și în același timp refuză să *lucreze* asupra dobândirii controlului, dacă ei rămân la nivel teoretic prea mult timp și nu înțeleg că nici un fel de schimbare nu este posibilă fără mari eforturi, dacă continuă să amâne aceste eforturi până mâine, atunci această continuă ezitare va începe să producă un efect și după câțiva timp, vine un moment periculos. Acesta nu vine la început, ci numai dacă pentru mult timp mergi înainte fără să faci suficiente eforturi, sau fără să faci nimic serios. Atunci în loc de unul, poți ajunge divizat în doi, așa încât toate trăsăturile și toate personalitățile se divizează în două grupuri - o parte utilă muncii și ajutând munca personală și cealaltă parte indiferentă sau chiar neprietenoasă. Aceste două grupuri pot continua să existe alături, încercând să nu iasă la iveală în același timp; unul poate veni dimineața, celălalt după amiaza. Acesta este un pericol real, pentru că dacă încep să se formeze astfel două părți, indiferența uneia va strica rezultatele muncii celeilalte și în acest fel dezvoltarea se va opri. Această a doua parte poate să nu fie neapărat rea sau să se opună muncii, ci doar slabă, dar slăbiciunea și tăria nu pot crește în același timp. Deci este necesar să lupți foarte rapid și neîndurător împotriva acestui lucru, altfel se poate ajunge la dublă cristalizare.

Î: Poți să-ți dai seama dacă aceste două grupuri de personalități se formează în tine?

R: Dacă înveți să te observi pe tine însuși, poți afla când aceasta începe să se întâmple, și atunci nu trebuie să lași să continue pentru prea mult timp pentru că va deveni, cu fiecare zi, din ce în ce mai dificil să lupți cu asta. Dar se manifestă diferit în cazuri diferite.

Î: Este și cazul dobândirii de multe cunoștințe fără să le înțelegi?

R: Nu. Chiar și înțelegerea este posibilă într-un asemenea caz, numai că *fără acțiune*. Vezi, chiar cunoașterea și înțelegerea nu pot ajuta dacă cineva nu lucrează asupra ființei. Dacă voința nu va crește în același timp, vei putea înțelege, dar nu vei fi capabil să faci ceva. Dacă oamenii așteaptă prea mult fără să facă eforturi serioase sau să ia decizii serioase, aceștia se pot confrunta cu începutul dublei cristalizări. Atunci ei nu vor putea obține rezultate în muncă, iar după un anumit timp vor putea ajunge chiar la rezultate greșite.

Locul omului în lume - Limitări ale percepției și gândirii noastre - Cunoașterea înseamnă a cunoaște totul - Principiile relativității și scării - Legea lui Trei - Patru stări ale materiei - Noi suntem orbi față de a treia forță - Legea lui Șapte - Octave ascendente și descendente - Observarea intervalului - Raza de creație - Voința Absolutului - Raza de creație ca instrument pentru o gândire nouă - Un limbaj special - Raza de creație ca octavă - Viața organică pe pământ - A hrăni Luma - Influențele cosmice - Influența mecanică a Lunii - Influențele și starea ființei - Influențele planetare și esența - Eliberarea de legi - Posibilitatea dezvoltării - Omul ca parte a vieții organice - Studiul legilor - Dreptate și nedreptate - Legile care aparțin omului - A lucra împotriva naturii - Studiul ideilor cosmologice ca ajutor pentru amintirea de sine - Legea lui Trei și creația - Trecerea forțelor - Trei octave de radiații - Tabelul hidrogenilor - Diferitele niveluri de materie - Octava laterală - Posibilitatea evoluției

Trebuie să vorbim despre locul omului în lume, pentru că de acum înainte trebuie întotdeauna să studiem omul în legătură cu locul său, deoarece multe lucruri despre noi, despre ceea ce este posibil pentru noi și ceea ce este imposibil, se află în legătură cu acest lucru.

În prima prelegere am spus că trebuie să studiem omul și, în paralel, trebuie să studiem lumea în care trăiește omul, pentru a putea înțelege de ce omul este ceea ce este și de ce nu poate fi altfel. Nu putem găsi răspunsuri la toate aceste întrebări dacă studiem omul separat de lumea în care acesta trăiește. Într-un anumit sens omul este analog universului; în el operează aceleași legi și vom găsi că este mult mai ușor să înțelegem câteva din aceste legi prin studierea omului, în timp ce alte legi pot fi înțelese mai bine prin studiul universului.

Dar înainte de toate trebuie să realizăm limitele percepției noastre și ale puterii noastre de gândire, deci acest studiu include, de asemenea, și studiul limitelor noastre. Sistemul ne mărește cunoașterea foarte mult, dar nu poate face miracole. Dacă încercăm să gândim lumea separat de noi înșine și să o vedem așa cum este, chiar și dintr-un punct de vedere fizic cu ajutorul telescopului sau microscopului, vom înțelege cât de limitate sunt capacitățile noastre de percepție, ele fiind limitate ca mărime. Iar capacitatea noastră de vedere mentală este infinit mai limitată. Chiar dacă am veni în contact cu o sursă a unei cunoașteri depline, așa cum suntem nu am fi capabili să o primim sau să o folosim, pentru că deși putem cunoaște mai mult decât cunoaștem în mod obișnuit, există o limită în noi - în mintea noastră. Deci trebuie să ne cunoaștem toate limitările și apoi, când vom cunoaște puterea instrumentului nostru, vom ști ce putem obține. Prima idee a acestui sistem este aceea că, într-o anumită măsură, putem îmbunătăți acest instrument pentru acumularea cunoașterii - aceasta este ideea auto-îmbunătățirii.

Dacă vă amintiți, am spus că din punctul de vedere al acestui sistem numai cunoașterea întregului poate fi considerată cunoaștere, deoarece cunoașterea unei părți fără relația acesteia cu întregul nu reprezintă cunoaștere, ci doar ignoranță. Putem avea această cunoaștere, numai că nu ne dăm seama și nu înțelegem că orice cunoaștere începe cu cunoașterea întregului. Să luăm, de exemplu, această cutie de chibrituri. Dacă o privesc printr-o deschizătură îngustă voi putea vedea numai o mică parte din aceasta și nu voi avea niciodată ideea unei cutii de chibrituri ca un întreg. Este la fel cu orice lucru. Aproape tot ceea ce numim cunoaștere nu este în realitate deloc cunoaștere, pentru că este mai degrabă cunoașterea unei mici părți fără a ști locul acestei părți în întreg.

Există o carte cu aforisme care spune: "a ști înseamnă a ști totul". A cunoaște o parte din ceva înseamnă să nu ști. Nu este dificil să cunoști totul, deoarece pentru a cunoaște tot ai de știut foarte puțin. Dar pentru a ști acest puțin ai de știut destul de mult. Așadar trebuie să începem cu acest "destul de mult", în ideea de a ajunge la acel "foarte puțin" care este necesar pentru a cunoaște totul.

A cunoaște tot este posibil cu utilizarea a două principii: principiul relativității și principiul scării. Dacă vorbim despre lume este necesar să știm totul despre lume, și putem ști tot ce avem nevoie să știm despre asta dacă considerăm lucrurile la scări diferite. Putem ști mult mai mult decât știm în mod obișnuit dacă studiem lucrurile care se pot măsura față de noi și având o relație cu noi pe o scară, iar lucrurile care sunt mai îndepărtate de noi și care nu au o relație clară cu noi pe o altă scară, mai mică, într-un mod mai abstract. În acest fel vom putea obține întreaga cantitate necesară de cunoaștere fără să învățăm prea mult și această cunoaștere va include foarte puține lucruri nenecesare, pentru că dacă învățăm oricând, fără discriminare, nu vom ști lucrurile necesare.

De exemplu, îți cunoști casa la o scară proporțională cu trupul tău, dar orașul în care trăiești, îl cunoști la o scară mult mai mică. Câteva părți le știi mai bine, alte părți nu atât de bine, dar nu există nici o parte pe care să o cunoști atât de bine ca pe propria ta casă. Anglia o știi la o scară încă și mai mică... Europa la o scară și mai mică ș.a.m.d.

Acum vă voi reaminti ce am spus în prima prelegere referitor la studiul lumii și al celor două legi fundamentale ce o guvernează și voi indica ce trebuie să vă amintiți și cum trebuie să vă amintiți. Aceste legi universale sunt realmente dincolo de mintea noastră, așa încât cu toată dorința de a le studia nu veți înțelege nimic mai mult decât cuvinte. Dar chiar și asta este util. Cu ajutorul acestor cuvinte vă puteți reconstrui imaginile pe care le aveți despre univers așezând omul la locul potrivit în relație cu diferite lumi.

Primul lucru de reaminit este ce anume s-a spus despre Legea lui Trei - că orice lucru din lume, toate manifestările de energie, toate tipurile de acțiuni, fie în lume sau în activitatea umană, fie interne sau externe, sunt întotdeauna manifestări a trei forțe care există în natură. Aceste forțe sunt denumite activă, pasivă și neutralizantă sau prima, a doua și a treia. Trebuie înțeles că ele nu diferă una de cealaltă precum activitatea și inactivitatea diferă în înțelegerea

noastră obișnuită a acestor termeni. Forțele activă și pasivă sunt ambele active, pentru că o forță nu poate fi pasivă. Dar există o anumită diferență în activitatea lor, iar această diferență determină întreaga varietate de fenomene care există în lume. Cele trei forțe lucrează împreună, dar una dintre acestea predomină în fiecare combinație. În același timp, fiecare forță care acum este activă, poate deveni pasivă sau neutralizantă în momentul următor, într-o altă triadă. Lucrurile se întâmplă când cele trei forțe se întâlnesc. Dacă acestea nu se întâlnesc, nimic nu se întâmplă.

Din acest punct de vedere, materia trebuie să aibă, de asemenea anumite denumiri, conform cu tipul de forță ce lucrează prin ea - fie că aceasta este organică sau anorganică, un element chimic sau un compus. Când forța activă trece prin orice fel de materie aceasta va fi numită Carbon. Când forța pasivă trece prin aceasta, materia va fi numită Oxigen. Când forța neutralizantă lucrează în materie, aceasta este numită Azot. Iar când materia este luată în afara relației cu forța ce lucrează în ea, este numită Hidrogen. La început aceste nume ar trebui luate simplu, ca etichete. Astfel Legea lui Trei aduce relativitate în definirea noastră dată materiei, deoarece în loc de un fier vom avea patru fieruri, în loc de o aramă patru arame samd. Tatăl, mama, fiul; carbon, oxigen, azot. Familia este hidrogenul. Începutul unei noi familii este fiul.

În gândirea obișnuită ne dăm seama de existența a două forțe - acțiune și rezistență; electricitate pozitivă și negativă ș.a.m.d. Dar în această stare de conștiință nu vedem că *trei* forțe sunt întotdeauna prezente în orice eveniment, în orice fenomen. și că numai o întâlnire a trei forțe poate produce un eveniment. Două forțe nu pot produce nimic - acestea se vor învârti numai una în jurul celeilalte fără nici un rezultat. Ia mult timp să începi să vezi trei forțe în lucruri - din anumite motive noi suntem orbi față de a treia forță, deși putem observa acest lucru în multe reacții chimice și fenomene biologice. Chiar atunci când înțelegem pe deplin că nimic nu se poate întâmpla fără prezența tuturor acestor trei elemente, în relație cu noi înșine suntem înclinați să uităm sau să omitem aceasta. Nu observăm pe de-antregul nici chiar două forțe și, în general, ne așteptăm ca lucrurile să se întâmple și când numai o singură forță este prezentă. Mai târziu veți vedea că dacă vreți să produci un anumit efect sau o anumită acțiune și o forță lipsește nu vei putea obține nici un rezultat. În anumite cazuri aceasta poate fi forța pasivă și atunci nimic nu se întâmplă, pentru că dacă nu este forța pasivă, nu există material. În alt caz poate lipsi forța activă sau cea neutralizantă, și din nou nu se poate face nimic.

Dacă veți încerca să găsiți manifestări ale primei și celei de-a doua forțe, câteodată veți putea găsi și manifestări ale celei de-a treia. Aceasta necesită observație și nu poate fi dovedită decât de voi înșivă. În psihologie multe lucruri pot fi explicate prin necesitatea celei de-a treia forțe. Asta explică de asemenea de ce nu putem "face" - nu putem aduce ce-a de treia forță. Iar fără cea de-a treia forță nici o acțiune nu are loc sau are loc într-un fel diferit de modul în care intenționăm să se întâmple.

Câteodată putem vedea forța neutralizantă, numai că greșim asupra naturii ei. De exemplu o vedem adesea ca rezultat când de fapt ea există înaintea

primei și celei de-a doua. Facem multe greșeli în legătură cu cele trei forțe, dar este foarte util să ne gândim la acest subiect.

Î: Cele trei forțe sunt externe - în afara noastră?

R: Sunt înăuntrul și în afara ta, la scara noastră, la scară planetară, universală, la toate scările.

Î: Puteți să ne dați un exemplu despre cum lucrează acestea?

R: Presupunem că vrei să studiezi ceva. Ai ceva material, idei noi ș.a.m.d., dar în același timp ai o rezistență la acest studiu, deoarece unele "eu"-ri vor, iar alte "eu"-ri nu doresc acest lucru. Ele reprezintă forțele activă și pasivă. Să presupunem că acest studiu produce un anumit fel de emoție în tine; această emoție va lucra ca forță neutralizantă și atunci vei putea studia. Dacă emoția nu vine, acele "eu"-ri care vor dori aceasta și acelea care nu o vor dori, vor continua să se certe și nimic nu se va întâmpla.

Legea lui Trei explică multe lucruri ce nu pot fi explicate în mod obișnuit pentru că de obicei ne gândim numai la o singură forță. Foarte rar luăm și a două forță, rezistența, în considerare, și niciodată pe cea de-a treia. Totuși, în orice calcul al acțiunilor este necesar să ținem cont de trei forțe.

Î: Este necesitatea cea de-a treia forță? Atât de multe decizii par să fie rezolvate de necesitate.

A: Și multe altele sunt rezolvate de ceea ce nu este necesar. Oamenii pot întotdeauna să se descurce fără lucrurile necesare, dar să se descurce fără lucrurile nenecesare este mult mai dificil. Așa că nu poți să spui asta. Dar trebuie să înțelegi că nu poți vorbi despre cea de-a treia forță fără să dai de prima și de a doua.

Î: Putem studia Legea lui Trei ca să vedem de ce eforturile noastre nu reușesc?

R: Este foarte folositor câteodată. Câteodată poți vedea asta pentru că necunoscând și neîncuviințând Legea lui Trei, oamenii pierd toate rezultatele eforturilor lor. Fie nu socotesc rezistența fie nu socotesc forța activă - vorbesc acum despre o triadă unde cea de a treia forță este prezentă. Un fenomen foarte straniu se întâmplă când diferența dintre forțe este prea mare - apare un rezultat complet diferit de ceea ce se aștepta. Să presupunem că vrei să faci un anumit lucru, dar nu ai calculat rezistența. Intenția ta întâlnește o rezistență foarte puternică și rezultatul, dacă vine, este absolut diferit de ceea ce s-a dorit.

În lucru poți vedea două forțe: ideile sistemului și rezistența ta, propriul tău somn. În fiecare caz particular intră o așa anumită a treia forță și ajută fie o parte fie cealaltă parte.

Î: Care este valoarea practică a studiului forțelor?

R: Dincolo de toate lucrurile există legi cosmice. Nu poți înțelege de ce lucrurile se întâmplă într-un fel sau altul până când nu ai o idee despre aceste legi.

Î: Dacă ieși evenimente în locul materiei poți să spui că ele sunt de un fel diferit în raport cu forța care lucrează prin acestea?

R: Ele sunt diferite în funcție de ce *triadă* acționează. De exemplu, cu toții știm cum aceeași propoziție, aceleași cuvinte, pot avea înțeles diferit în funcție de

cine vorbește. Sau chiar aceeași persoană poate spune aceleași cuvinte la momente diferite, înțelesul va fi diferit.

Putem găsi învățătura despre cele trei forțe sau cele trei *gunas* în filosofia Sankhya, dar în literatura existentă aceasta s-a deteriorat serios, pentru că se vorbește despre fiecare guna sau forță ca rămânând tot timpul aceeași pe când, din punct de vedere al sistemului, așa cum am spus, activitatea, pasivitatea sau puterea neutralizantă a fiecărei forțe apare numai în relație cu celelalte două.

Pot fi șapte combinații de forțe, una dintre ele de neînțeles pentru mintea umană, întrucât în această triadă fiecare forță ocupă același loc.

Triadele se referă la evenimente, deci dacă vorbim de fiecare eveniment separat, fie mare sau mic, trebuie să înțelegem cărei triade aparține fiecare dintre ele. Dar o succesiune de evenimente se desfășoară în conformitate cu Legea lui Șapte sau Legea Octavelor. Legea lui Șapte trebuie să fie înțeleasă și reamintită din punctul de vedere al intervalelor. Pe scurt, Legea lui Șapte înseamnă că nici o forță nu lucrează vreodată continuu în aceeași direcție; ea lucrează pentru un anumit timp, apoi se diminuează în intensitate și fie își schimbă direcția, fie suferă o schimbare interioară. În fiecare octavă - adică o perioadă între un anumit număr de vibrații și fie dublul, fie jumătatea acestui număr - există două locuri unde vibrațiile sau, ca să fim mai exacti, manifestările energiei *continuând* în timp și spațiu, sau în ambele, suferă o anumită schimbare, încetinindu-se și apoi începând din nou. Dacă un șoc adițional nu intervine în aceste locuri, octava își schimbă direcția. Această iregularitate măsurată în viteza de vibrație, a fost calculată și integrată într-o anumită formulă, ce exprimă o lege cosmică și a fost mai târziu aplicată muzicii în forma scării majore. Legea lui Șapte arată că nici o forță nu se poate dezvolta într-o singură direcție și arată locurile unde aceste schimbări sau încetiniri au loc.

Î: Este din cauza obstacolelor la intervale?

R: Este din cauza intervalelor. Obstacolele sunt normale, fiecare energie se dezvoltă printre obstacole.

Î: Această succesiune se schimbă întotdeauna într-o anumită direcție?

R: Nu, în orice direcție. Când lucrurile "se întâmplă" nu poți fi niciodată sigur de direcție. Oamenii Nr. 1, 2, 3 niciodată nu ajung unde vor, se poate întâmpla numai accidental. Credem că atunci când nu ajungem unde vrem este o excepție; nu ne dăm seama că aceasta este o lege. Nu ne putem baza pe noroc să furnizeze șocurile potrivite la momentele potrivite.

Î: Acest proces este infinit?

R: Nu poți imagina o forță care lucrează la infinit. Aceasta lucrează în funcție de cantitatea de energie care există. Dar din nou, octavele sunt diferite - pot fi descendente sau ascendente. O octavă ascendentă este între un anumit număr de vibrații și dublul acestui număr. O octavă descendentă este între un anumit număr de vibrații și jumătatea acestui număr. Așadar vorbind despre o succesiune de evenimente, trebuie să știm octavele ascendente și descendente. Fără a ști dacă este vorba despre o octavă ascendentă sau descendentă este imposibil să înțelegi, și asta este ceea ce se întâmplă în gândirea obișnuită,

pentru că oamenii studiază octavele ascendente și le iau drept descendente și viceversa.

Î: Îmi puteți da un exemplu în care oameni iau o octavă descendentă drept una ascendentă?

R: Să presupunem că întâlnim sălbatici; de obicei ne gândim că sunt primitivi și de la acești oameni primitivi începe să se dezvolte civilizația și cultura. Dar nu ne dăm seama că, în cele mai multe cazuri, ei sunt descendenții unor oameni care au avut o cultură anume. Foarte adesea luăm degenerarea drept evoluție.

Este mai ușor de observat Legea lui Șapte în activitățile umane. Poți vedea cum oamenii încep să facă ceva - studiu, muncă - dar după câțva timp, fără un motiv vizibil, eforturile lor se diminuează, munca se încetinește, iar dacă la un moment dat nu se face un efort special, linia își schimbă direcția. Este o mică, dar reală schimbare în puterea interioară. Apoi, după câțva timp este din nou o încetineală, și din nou, dacă nu apare un efort special, direcția se schimbă. Se poate schimba complet și merge într-o direcție diametral opusă, deși părând să fie același lucru. Există multe faze ale activității umane ce răspund acestei descrieri. Acestea încep într-o direcție iar apoi, imperceptibil, continuă într-o direcție exact opusă. Dacă aceste intervale sunt cunoscute și dacă este utilizată o metodă de creare a unui efort sau aranjament speciale în aceste intervale, este posibil să se evite întreruperile în octave. Orice lucru trece prin octave; nici o vibrație, nici o mișcare, nici o activitate nu poate merge în nici un alt fel. Scările variază, așa încât nu le putem urmări, dar putem vedea rezultatele, rezultatele Legii lui Șapte. Chiar și funcționarea fizică interioară a organismului se supune acestei legi.

Cu anumite tipuri de efort putem să producem aceste semitonuri lipsă, să umplem intervalele și în acest fel să schimbăm lucrul mașinii noastre. De exemplu, vei vedea mai târziu cum efortul amintirii de sine schimbă multe lucruri din chimia organismului nostru.

Î: Dacă descoperi un interval într-o anumită acțiune, este probabil că va continua să se repete?

R: Dacă ai putea găsi exemple, ar fi mai ușor de vorbit. Să răspund în general: da; dacă nu se face nimic, intervalul va crește cu fiecare octavă, în același loc.

Î: Ați vorbit despre octavele amintirii de sine ...

R: Nu chiar. Am spus că dacă lucrezi, munca ta se poate forma în octave și poate avea intervale. Dacă nu știi unde vin intervalele, lucrul tău se va schimba. Dar nu putem vorbi despre octave în relație cu amintirea de sine, pentru că la noi aceasta abia începe și se și sfârșește. Dacă stăpânim două sau trei note ar fi bine. Nu am obținut suficientă energie inițială. Totuși trebuie să începem și să începem din nou până ce putem face o octavă. Avem de început din nou în fiecare zi: *do, re; do, re, mi ...* Mult timp nu vom putea trece de *mi*.

Î: Dacă ajungi la *mi*, ce se întâmplă?

R: Atunci te oprești și te întorci înapoi. Mult timp nu vei trece intervalul. Dar după câțva timp de studiu vei fi capabil să detectezi intervalele. Vei ști că într-o porțiune a direcției tale de lucru se apropie un interval.

Î: Pentru a vedea octavele, ar trebui să încerci să urmărești o succesiune de întâmplări în tine însuși?

R: Nu o succesiune de întâmplări, dar poți vedea intervalele dacă începi să faci ceva, să înveți ceva. Vei vedea cum o acțiune continuă câțva timp într-o anumită direcție și apoi deviază de la cursul inițial.

*

Acum, având toate acestea în minte, revenim la studiul universului cu scopul de a stabili ce este lumea pentru om.

Omul trăiește pe pământ, dar pământul este una dintre planetele sistemului solar, deci omul aparține și lumii planetare. Pământul ocupă un anumit loc în sistemul solar, așadar putem spune că aparținem de asemenea soarelui. Soarele este una din stelele Căii Lactee, deci într-un fel noi aparținem și Căii Lactee. Apoi, știința obișnuită înțelege și admite existența altor galaxii, similare sau nesimilare cu a noastră, deci aparținem de asemenea lumii tuturor galaxiilor luate împreună. Din punct de vedere astronomic nu putem merge mai departe, dar din punct de vedere filosofic putem concepe o stare de lucruri unde lucru este un întreg, așa cum un măr este un întreg. Această stare o numim Absolut. Deci toate galaxiile, galaxia noastră, sistemul nostru solar, planetele, pământul și luna care este în sfera de influență a pământului, sunt toate în Absolut.

Absolutul creează, de fapt, numai lumea de ordin imediat următor sieși și Voința Absolutului nu se manifestă dincolo de Lumea 3. Pe măsură ce numărul legilor crește, acestea devin din ce în ce mai mecanice și mai complicate, iar Voința Absolutului nu poate să treacă prin mecanicitatea care survine și să se manifeste în lumile inferioare. Dar ea inițiază întreaga desfășurare, ca să spunem așa. Încercați să vă gândiți la acest lucru, este foarte important.

Î: De ce Voința Absolutului nu umple totul?

R: Sunt lucruri imposibile chiar și pentru Absolut. Vedeți, noi ne gândim că dacă Absolutul reprezintă o stare de lucruri căreia îi aparține originea tuturor lucrurilor, Voința Absolutului poate face orice. Totuși sunt lucruri pe care Absolutul nu le poate face, pentru că el a început prin crearea anumitor legi; aceste legi creează alte legi, iar acestea încă alte legi. Absolutul creează numai primul rând de legi. Dacă ar vrea să-și manifeste voința la nivelul nostru, el ar avea de distrus toate aceste legi. Noi suntem înconjurați și guvernați de o mulțime de legi mecanice; când vom începe să vedem acest lucru vom înțelege că este imposibil ca Voința Absolutului să intre pe nivelul nostru. Pentru a face asta Absolutul ar avea de distrus toate lumile intermediare, devreme ce toate depind de legile care le guvernează. O mică schimbare ar însemna distrugerea întregii Raze de Creație.

Putem înțelege aceasta, într-o anumită măsură, prin analogie. Dacă vom considera omul drept Absolut și vom încerca să găsim limitele ultime ce pot fi atinse în el însuși prin voința sa, chiar și cea mai superficială cunoaștere a fiziologiei umane ne va da un răspuns la această întrebare. Voința umană (vorbind despre aceasta ca despre un concept condițional) poate guverna

mișcările întregului organism, ale membrelor, a câtorva organe și a respirației. Dacă un om își concentrează atenția pe vârful nasului său, el începe să-l simtă. Prin această concentrare poate provoca chiar ușoare senzații în câteva țesuturi. Dar nu poate în nici un fel să-și manifeste voința în legătură cu câteva celule separate ale corpului său; celulele sunt prea mici pentru aceasta. Voința umană se poate manifesta numai în legătură cu țesuturile; ea nu se mai poate manifesta în legătură cu celulele.

Dacă luăm omul ca analog al Absolutului, țesuturile vor corespunde Lumii 3, iar celulele Lumii 6.

Să luăm altă analogie; dacă un arhitect desenează planul unei case și îl dă antreprenorilor de construcții, el nu va putea ulterior să se amestece în treaba zidarilor, sau a oamenilor care vor locui în casă după ce aceasta a fost construită, pentru că nu i-ar plăcea felul în care ei se comportă.

Încercați să înțelegeți că fiecare nivel aduce legi în plus, independent de celelalte nivele. Arhitectul a făcut planul și a terminat cu casa. Multe lucruri nu au intrat în acest plan: munca decoratorilor, oamenii care vor locui în casă, pisicile, câinii, șoarecii și așa mai departe. Este o problemă de înțelegere a

Lumea 1		Absolutul	1
Lumea 3		Toate Lumile	3
Lumea 6		Toți Sorii	6 (3+3)
Lumea 12		Soarele	12 (3+6+3)
Lumea 24		Planetele	24 (3+6+12+3)
			
Lumea 48		Pământul	48 (3+6+12+24+3)
Lumea 96		Luna	96 (3+6+12+24+48+3)

principiului. Multe lucruri intră pe fiecare plan, independent de planul original.

Nu este nimic nou în Raza de Creație, nimic care să nu cunoașteți, doar că faptele sunt dispuse diferit. Dispunerea materialului într-un anume fel este necesară pentru soluția oricărei probleme, iar felul în care se face aceasta include și înțelegerea despre cum anume această problemă va fi rezolvată. Așadar Raza de Creație este un fel de enunțare a problemei despre cum să definești locul omului în lume. Asta nu înseamnă numai locul exact al omului, ci și raportul acestui loc cu cât mai multe repere posibile.

Raza de creație este un ajutor, un instrument sau metodă pentru o nouă gândire. Știm despre împărțirea omului în șapte categorii și orice alt lucru ar trebui împărțit în același fel. Gândirea obișnuită se împarte în gândirea nr. 1, 2, 3. Gândirea numărul 1 este mai ales imitativă; gândirea numărul 2 este mai emoțională, bazată pe preferințe și antipatii; gândirea numărul 3 este o gândire teoretică, logică, care este chiar bună la locul său, dar când este aplicată lucrurilor care sunt dincolo de puterea ei, devine greșită. Asta este tot ceea ce știm în viața obișnuită. De la Raza de Creație începe gândirea numărul 4 și asta trebuie să încercați să înțelegeți. Raza de Creație nu este o altă teorie, ca alte teorii pe care le cunoașteți; este o anumită rearanjare a materialului pe care deja îl aveți. Iar gândirea numărul 4 este gândirea prin care puțin câte puțin se elimină toate contradicțiile. În gândirea numărul 3, orice direcție ai urma, altcineva poate găsi imediat teorii ce vor contrazice acea teorie particulară. În gândirea numărul 4, nu dintr-o dată, dar treptat, vei ajunge la o anumită înțelegere a faptului că este posibil să gândești fără contradicții, să înțelegi că aceste contradicții nu sunt cu adevărat contradicții.

Gândirea obișnuită are multe contradicții. De exemplu, dacă luăm lumea, fie gândim că este un fel de voință divină care creează și păstrează totul, fie că aceste lucruri doar se întâmplă de la sine. Un alt exemplu de gândire obișnuită este voința în comparație cu mecanicitatea, sau predestinarea în comparație cu accidentul. Când veți studia Raza de Creație, veți vedea că ea conține toate aceste lucruri. Toate aceste imagini sunt corecte într-un fel, iar Raza de Creație le include pe toate. Este o teorie conform căreia mintea umană așa cum o știm nu poate inventa o minciună absolută. Nu poate inventa ceva care nu are nici o legătură cu adevărul. Orice lucru pe care mintea umană îl va inventa va fi o reprezentare parțială a adevărului. De exemplu dacă un om încearcă să deseneze un nou animal, el va lua părți ale animalelor știute, pentru că va trebui să folosească material împrumutat din observarea vieții curente. Raza de Creație ne arată cum toate teoriile contradictorii despre predestinare sau libertate, alegere liberă, voința divină, mecanicitate și așa mai departe pot fi împăcate într-un singur sistem, cum în totalitatea lor, aceste imagini, fiecare dintre ele arătând o fațetă a adevărului, nu se contrazice una pe cealaltă. Într-un loc este corect un lucru, în alt loc un alt lucru este corect, dar fiecare, dacă se aplică întregului, este greșit. Mai târziu veți vedea că anumite lucruri nu pot fi aplicate întregului pentru că întregul nu este unul, este prea variat, are prea multe fețe. Raza de Creație arată aceasta de asemenea.

În prezent studiul Razei de Creație și a legilor universului nu este încă cunoscut - este numai limbaj; dar cu ajutorul acestui limbaj vom fi capabili să vorbim despre multe lucruri diferite, pentru care limbajul obișnuit nu are cuvinte, expresii, conexiuni între lucruri. În studiul acestui nou limbaj înțelegeți raportul dintre lucruri, pentru că aceasta leagă totul împreună - tot ceea ce cunoaștem sau trebuie să cunoaștem, sau putem fi interesați să cunoaștem în lume. Valoarea acestui limbaj este aceea că prin utilizarea unui termen al acestuia explici nu numai ce este acest obiect și ce loc ocupă acesta

în împrejurimile imediate, dar de asemenea poți arăta locul lui în întregul univers.

Vorbind de Raza de Creație ca despre o succesiune de evenimente, aceasta poate fi privită ca o octavă. Este o octavă descendentă în sensul expansiunii și diferențierii. Primul interval al acestei octave este umplut de Voința Absolutului. În scopul de a umple cel de-al doilea interval, dintre planete și pământ, a fost creat un instrument special din punct de vedere cosmic. Acest instrument este viața organică de pe pământ. Viața organică de pe pământ joacă un rol foarte important în Raza de Creație pentru că aceasta garantează transmiterea energiilor și face posibilă creșterea Razei de Creație. Punctul de creștere al Razei de Creație este luna. Ideea este că în cele din urmă luna va deveni ca pământul, iar pământul ca soarele; atunci o altă lună va apărea, și așa creșterea va continua până la un anumit punct. Dar asta este, într-o oarecare măsură, dincolo de noi.

Viața organică este un fel de aparat de recepție pentru captarea și transmiterea influențelor cosmice care sosesc de la planetele sistemului solar. În același timp, servind drept mijloc de comunicație între pământ și planete, viața organică hrănește luna. Tot ce trăiește servește scopurile pământului; tot ce moare hrănește luna. Asta sună ciudat la început, dar când înțelegem legile care guvernează viața organică, ne vom da seama că aceasta se bazează pe o lege foarte dură, legea prin care o clasă de ființe vii se hrănește cu o altă clasă. Aceasta nu numai că face viața organică să se autoîntrețină dar de asemenea permite ca aceasta să hrănească luna și să servească drept transmițător de energii. Astfel viața organică servește multor scopuri - acelorale lumilor superioare, planetelor, pământului și lunii. Întrebarea care apare este cum putem dovedi aceasta? Putem găsi anumite dovezi, mai târziu, prin analogie cu omul, pentru că omul este construit pe același principiu ca și Raza de Creație. Sunt multe lucruri care nu pot fi dovedite într-un mod obiectiv, dar putem găsi dovezi studiindu-ne pe noi înșine.

Î: De ce suflatul la moarte pleacă către lună?

R: Luna este flămândă.

Î: Pământul nu este și el flămând?

R: Întreaga suprafață a pământului, compoziția și structura sa, depind de viața organică. Pământul primește trupul, pentru că asta este ceea ce dorește. Depinde de gust și apetit. Luna dorește un lucru, pământul altul. Este o idee foarte interesantă. Mai târziu veți vedea mai clar cum lucrurile se leagă, cum un lucru îl face pe altul să crească. Anumite substanțe trec astfel pe lună care, altfel, nu ar putea să ajungă până acolo. Iar acestea ajung într-o formă deja digerată.

Î: Ce este pământul? Este viu? Unde se sfârșește viața organică și unde începe pământul?

R: Viața organică este un lucru foarte clar - animale, plante, oameni și toate microorganismele. Cât despre pământ, acesta este cu siguranță o ființă vie, numai că pe o scară foarte diferită. Nimic nu este mort în natură. Numai unii oameni sunt morți.

Î: Care este forma comunicării dintre viața organică și pământ?

R: Există multe forme de comunicare. Când inhalezi aer, de exemplu, asta este comunicare.

Noi suntem aici pe pământ ca parte a vieții organice. Viața organică este sub anumite influențe ce vin de la toate planetele și, devreme ce noi suntem parte a acesteia, aceste influențe ne afectează și pe noi. Suntem de asemenea și sub anumite influențe ce vin de la soare, de la Calea Lactee și probabil, sub influența Tuturor Lumilor, deși, firește, influențele Tuturor Lumilor asupra unui individ sunt foarte mici. Nu știm foarte multe despre influențele ce vin de la lună, dar știm că aceasta joacă un rol foarte important în viața organică, și fără a înțelege cum totul este legat de planete și soare, nu putem înțelege poziția omului și viața sa actuală așa cum este. De exemplu, fără această diagramă este imposibil de înțeles că omul trăiește într-un loc foarte prost în univers, și că multe lucruri pe care le privim ca fiind nedrepte, împotriva cărora ne revoltăm și încercăm să luptăm, sunt de fapt rezultatul acestei poziții a vieții organice de pe pământ. Dacă am fi fost pe lună, ar fi fost încă și mai rău, acolo nu ar fi fost nici o posibilitate de evoluție. Pe pământ există o posibilitate de evoluție - putem dezvolta anumite părți din noi.

Foarte puțin din influențele planetare ajung la noi ca indivizi. În general influențele planetare sunt resimțite doar de masele de oameni; acestea sunt responsabile de războaie, revoluții și lucruri ca acestea. Un om individual se află foarte puțin sub influențe planetare, pentru că partea care poate fi afectată de acestea este nedezvoltată. Această parte nedezvoltată este esența. Într-un anumit grad omul este, de asemenea, sub influența soarelui și el se poate afla sub influențe mult mai înalte dacă își dezvoltă centrii superiori și se pune în legătură cu aceștia. Deci dezvoltarea înseamnă trecerea de la un anumit tip de influențe la un alt tip. În prezent trăim în mod special sub influența lunii. Trebuie să devenim din ce în ce mai conștienți ca să ajungem sub influențe superioare.

Î: În ce fel anume suntem sub influența lunii?

R: Luna joacă un rol foarte important în viața noastră, sau mai degrabă în viața organică de pe pământ. Luna ne controlează toate mișcările. Dacă îmi mișc brațul este luna cea care o face, pentru că fără influența lunii aceasta nu se poate întâmpla. Luna este precum greutatea de la un ceas de modă veche, iar viața organică este precum mecanismul ceasului, care este menținut în funcțiune de această greutate. Acțiunea lunii în viața noastră este pur mecanică. Ea acționează prin devierea greutateii și primește energii mai înalte, care puțin câte puțin o fac vie. Dacă vă amintiți cele patru tipuri de energie: energie mecanică, energie vitală, energie psihică și energie conștientă, atunci luna acționează cu energie mecanică, precum un uriaș electromagnet atrăgând substanța sufletului. Când obține această substanță, temperatura sa se schimbă. Luna este într-o stare inferioară, mult inferioară pământului. Întreaga noastră mecanicitate depinde de lună. Suntem ca niște marionete mișcate prin sfori, dar putem fi mai liberi față de lună sau mai puțin liberi. Când înțelegem aceasta, vom înțelege că modalitatea de a deveni mai liberi este prin a nu ne identifica,

a nu considera, a lupta cu emoțiile negative și așa mai departe. În prezent nu putem face un pas fără energia lunii; sforile nu pot fi tăiate dintr-o dată, pentru că atunci marionetele s-ar prăbuși pur și simplu. Este necesar să învățăm mai întâi să ne mișcăm. Toți oamenii adormiți sunt sub influența lunii. Nu opun nici o rezistență, dar dacă un om se dezvoltă, el poate tăia treptat câteva din sforile care sunt nedorite și se poate deschide influențelor superioare. În acest fel se poate elibera de lună, dacă nu complet, cel puțin considerabil mai mult decât este acum.

Î: Influențele joase vin de la lună?

R: Mai mult influențele mecanice. Dacă un om este complet sub influența lunii, el este o mașină.

Î: Vreți să spuneți că luna ne afectează și în plan fizic și în plan psihic?

R: Influența fizică este altceva, aceasta este normală. Când însă luna începe să ne afecteze mintea și emoțiile, atunci este greșit. Aceasta se întâmplă numai când omul este rupt de influențele superioare. Dar nimic nu-l poate rupe de acestea, în afară de el însuși.

Î: Ne puteți spune mai multe despre această idee a hrănirii lunii?

R: Mai întâi trebuie să-ți pun o întrebare: ce înseamnă această idee pentru tine? Care este principiul de bază pe care-l vezi în aceasta?

Î: Nu înțeleg principiul de bază al acesteia.

R: Vezi, poți privi din diferite părți, chiar și atunci când ai auzit de ceva pentru prima dată. Când vezi principiul corect, atunci totul devine clar. Când am auzit prima dată despre aceasta, sigur că mi s-a părut foarte ciudat, dar în același timp am văzut că principiul din spatele acestuia era că totul este legat, că lucrurile nu există separat, că într-un anume fel viața organică leagă pământul de lună.

Î: Luna determină de fapt catastrofe umane cerând o anumită hrană pentru ființa sa?

R: Luna nu determină catastrofe; suntem noi înșine vinovați - nu este de folos să încercăm să acuzăm luna. Presupunând că neglijăm să reparăm un zid, iar acesta se prăbușește, a cui este vina? Acesta se prăbușește datorită legilor fizice, dar în același timp nu poate fi vina legilor fizice. Dacă influențele cosmice cad pe un sol bun, nu sunt catastrofe, așa cum zidul nu se prăbușește dacă-l reparăm. Dar pot fi desigur și mari catastrofe ce nu sunt afectate de atitudinea noastră.

Î: De ce planetele afectează omul în masă și nu un om individual?

R: Pentru că partea din om ce poate fi afectată este fie foarte mică și nedezvoltată, fie prea acoperită de personalitate. Personalitatea reflectă toate aceste influențe și omul se află sub legea accidentului. Dacă omul ar trăi în esență, el s-ar afla sub influențele planetare sau, cu alte cuvinte, sub legea destinului. Dacă aceasta ar fi sau nu în avantajul său, este o altă problemă; poate fi mai bine într-un caz și mai rău în altul, dar în general este mai bine. Razele planetare nu pot penetra personalitatea.

Masele de oameni sunt afectate de influențele planetare în anumite părți ale lor care sunt întotdeauna acolo. Majoritatea oamenilor dintr-o mulțime sunt

oameni Nr. 1, adică oameni care trăiesc în centrul instinctiv și motor. Iar principala sursă de energie a omului Nr. 1 este imitația și imaginația. Când oamenii sunt sub puterea imitației și imaginației, ei acceptă foarte ușor influențele mecanice; încep să se imite unul pe celălalt, astfel se produce un mare efect.

Când oamenii trăiesc ca făcând parte dintr-o masă, nimeni nu-i poate ajuta; ei sunt atât de amestecați încât nu poți separa un atom de altul. La nivelul unei mase ei sunt toți la fel. Oamenii se pot aștepta să întâlnească influențe favorabile numai atunci când se ridică deasupra masei, nu înainte. Influențele ce afectează masa sunt doar nefavorabile; ele sunt influențe ce o mențin jos. Există influențe favorabile ce ajută indivizii să iasă, dar ele pot să ajute doar pe oamenii ce stau puțin deasupra masei. Ne putem aștepta la ajutor, dar numai pe un anumit nivel; în ce ar mai consta valoarea efortului nostru dacă cineva ne-ar putea apuca de urechi și ne-ar trage în sus? Dacă devenim conștienți, este la fel cu a avea voință pe un nivel superior; și dacă am putea "face", ne-am putea izola de multe din aceste influențe planetare care afectează masele.

Î: Este scopul nostru de a ne dezvolta astfel încât ca indivizi să putem ajunge sub influențe planetare?

R: Nu va fi o influență individuală, va fi în acord cu tipul propriu. Indivizii sunt diferiți corespunzător cu esența lor. Esența sau tipul uman este rezultatul influențelor planetare. Planetele ne fac ceea ce suntem. Diferite combinații ale influențelor planetare produc diferite esențe.

Î: Ați spus că ajungem sub legi cosmice, în măsura în care războaiele sunt cauzate de influențe planetare. Este asta o predestinare?

R: Dacă aș răspunde cam ce reprezintă un destin, aș lua doar ceea ce poate fi cu adevărat numit destin, dar pentru mulți oameni destinul este mult mai extins. Atunci când sunt captați de o mișcare mai mare, cum ar fi mișcări politice, războaie, revoluții, pentru ei aceasta devine destin.

Trebuie înțeles de ce vorbim despre influențe planetare, de ce au fost menționate și în legătură cu ce. Ideea de bază este că influențele planetare pot fi foarte diferite. Starea în care suntem atrage sau respinge influențele planetare. Nu putem ști ce sunt acestea, putem ști doar propria noastră stare. Dacă îți aduci aminte de tine însuși, poți să atragi influențele planetare bune; dacă ești mecanic, atragi influențe rele.

Î: Multele legi sub ale căror influențe ne aflăm produc diferite "eu"-ri în noi?

R: Da, foarte multe. Forțele trec prin om, iar el ia asta ca propriile dorințe, simpatii, atracții. Dar sunt doar forțe ce trec prin el din toate direcțiile. Începând cu Lumea 3, forțele ating omul și pot produce acțiuni, atitudini, sau pot fi respinse. Putem doar să studiem efectele pe care acestea le pot produce. Suntem interesați în orice din punct de vedere al profitului pe care îl avem, restul nu ne interesează. Forțele superioare sau influențele superioare sunt normale, cosmice; dar noi putem să ne deschidem să le primim, sau să ne închidem față de ele. Dacă suntem adormiți, suntem mai închiși față de ele, iar cu cât suntem mai adormiți cu atât suntem mai închiși. Dacă ne trezim, ne deschidem în fața influențelor superioare.

Î: Ați spus că suntem sub legea accidentului. De la ce sursă de influență vine această lege? Ne putem elibera de ea?

R: Accidentul are foarte multe manifestări. Cele mai simple forme încep să dispară îndată ce suntem mai treji. Dar nu puteți lua asta în mod literal: această lege este foarte mare și cu multe fațete. Este o chestiune de gradare. Doar în Absolut lucrurile sunt absolute. Pentru noi este o scară lungă și cu fiecare treaptă ești mai liber. Dacă ești jos, nu poți vorbi despre ceea ce se va întâmpla atunci când vei fi în vârf. Poți doar spune: "Dacă aș începe să lucrez astfel încât să mă eliberez de legea accidentului, ar fi viața mea mai puțin haotică?" Desigur, dacă ai un țel permanent, te vei elibera de țelurile accidentale. Uită de miracole. Fiecare linie de efort va aduce rezultate pe această linie, deși există conexiuni.

Î: Cum poate cineva să se elibereze de influențele negative?

R: Înainte ca noi să ne fi gândit la "a face" trebuie să înțelegem ce sunt aceste influențe. Aceasta este o greșală constantă pe care mereu o fac toți, gândind că ei pot "face". Nu putem "face", dar dacă vom ști, vom putea schimba ceva.

Î: Dat fiind că nu ne-am dezvoltat centrii superioare, cum primim influențele venind de la lumile superioare?

R: Starea noastră obișnuită este relativă; în cele mai bune momente ale noastre suntem receptivi la influențele superioare. Ele ajung la noi prin centri. Deși nu suntem permanent conectați cu centrii superioare, ei ne influențează dacă nu suntem prea adânc îngropați, și câte ceva reușește să ajungă la noi prin ei.

Î: Care este scopul existenței umane?

R: Omul și chiar omenirea nu există în mod separat, ci ca parte a întregii vieți organice. Pământul are nevoie de viața organică în întregul ei - oameni, animale, plante. Raza de Creație este un ramură în creștere, și această comunicație este necesară pentru ca ramura să poată crește mai departe. Totul este conectat, nimic nu este separat, iar lucrurile mici, dacă există, servesc pentru ceva mai mare. Viața organică servește scopurilor planetare, nu există pentru ea însăși. Un om individual este o celulă cu specializare înaltă din aceasta, dar la acea scară o celulă individuală nu există - este prea mică. Punctele noastre de vedere obișnuite sunt prea naive și homocentrice: totul se învârtă în jurul omului. Dar omul este un lucru prea nesemnificativ, parte a unei mașinării foarte mari. Viața organică este o anumită unitate cosmică, iar omul este o unitate în această mare masă a vieții organice. El are posibilitatea unei evoluții viitoare, dar această evoluție depinde de propriul efort al omului și propria lui înțelegere. Intră în scopul cosmic că un anumit număr de oameni ar trebui să evolueze, dar nu toți, pentru că altfel ar contrazice un alt scop cosmic. Evident că omenirea trebuie să existe pe pământ și trebuie să-și urmeze viața și să sufere. Dar un anumit număr de oameni pot scăpa, aceasta de asemenea intrând într-un scop cosmic.

Așa că individual noi nu suntem deloc importanți pentru univers. Nu putem vorbi nici chiar despre omenire în legătură cu universul - putem vorbi doar despre viața organică. Așa cum am spus, noi facem parte din viața organică, iar viața organică joacă un anume rol în sistemul solar, dar este un foarte mare

lucru în comparație cu noi. Ne-am obișnuit să gândim despre noi în mod individual, dar foarte curând vom pierde această iluzie. Este folositor să gândim despre diferite scări; ia un lucru pe o scară greșită și vei pierde direcția. Î: Ați spus că s-a intenționat ca unii din noi să evolueze?

R: În linii mari, așa cum putem vedea, este sub aceeași lege ca de exemplu, accidente rutiere. Este binecunoscut că în fiecare mare oraș un anumit număr de oameni vor fi omorâți de trafic. Cine va fi omorât nu este stabilit, nu este nevoie în mod necesar să fie cutare sau cutare persoană, ci un anumit număr. În același fel, un anumit număr de oameni *pot* avea șansa să scape - dar nu există *trebuie* în acest caz. Asta este diferența.

Î: Ni se oferă posibilitatea sau trebuie să ne-o creăm în ciuda circumstanțelor?

R: Posibilitatea este oferită. Fiecare persoană normală are această posibilitate. Restul depinde de noi. Individual, oamenii există doar pentru ei înșiși. Dar chiar pentru ei înșiși, ei nu servesc nici unui scop util. Dacă un om crește și devine diferit, el poate deveni în mod individual important într-un anume sens, deși noi nu putem ști aceasta cu siguranță. Dar aceasta se poate referi doar la un om cu o dezvoltare superioară, nu la un om mecanic.

Î: De ce soarele, planetele și luna vor să comunice?

R: Totul este un singur lucru; numai nouă lucrurile ne apar separate, în realitate toate sunt legate între ele precum diferitele părți ale corpului. Este asemenea circulației sângelui într-un organism, sau a curgerii sevei într-o ramură care crește. De aceea este comunicația necesară.

Î: Sub câte legi trăiește un om?

R: Nu știm. Putem vorbi doar despre pământ, care este sub patruzeci și opt legi, dar nu poți folosi aceeași scară în privința omului. Poți spune doar aproximativ că viața organică se află în aceeași relație față de pământ ca și luna și, deci, se află sub nouăzecișisase de legi. Dar acesta este doar principiul. Omul se află sub mult mai multe legi.

Î: Ne puteți da un exemplu pentru cele patruzecișiopt de legi?

R: Nu se pune problema de a cataloga, ci de a înțelege ce vrea să spună această idee. Omul nu este sub un tip de legi ci sub multe tipuri diferite. Mai întâi toți oamenii, precum fiecare creatură de pe pământ, trăiește sub legi fizice, ceea ce înseamnă că el poate trăi numai în cadrul unor limite de temperatură. Apoi, trebuie să existe o anumită cantitate de umiditate în aer, și aerul trebuie să aibă o anumită compoziție chimică pentru ca omul să poată respira. Omul este limitat și la un anumit tip de hrană pe care să o poată digera. Aceste aspecte sunt toate legi pentru om. Apoi, trecând la legi foarte simple, există, de exemplu, ignoranța noastră. Nu ne cunoaștem pe noi înșine; aceasta este o lege. Dacă începem să ne cunoaștem pe noi înșine, scăpăm de o lege. După cum am spus nu putem face un catalog al lor, pentru că unele dintre ele nu au nume, dar pe unele le cunoaștem. De exemplu, știm că toți oamenii trăiesc sub legea identificării - aceasta este altă lege. Acei care încep să-și aducă aminte de ei înșiși, încep să scape de legea identificării. Așa că pentru a te elibera de legi este mai întâi necesar să fie găsită o lege de care te poți elibera, și să te eliberezi de aceasta. Apoi, când te-ai eliberat de această lege, poți găsi alta. Din

nou te eliberezi, și așa mai departe. Aceasta este un mod practic de a studia legile.

Î: Există așa de multe legi la care nu putem să nu ne supunem, de exemplu necesitatea de a dormi atât de multe ore în fiecare noapte. Este aceasta o cale de a înțelege cât de mult omul este o mașină?

R: Nu, nu chiar, deoarece această lege a somnului este o lege cosmică. Omul este făcut astfel; multe legi cosmice mențin acest aranjament. Dar există legi care ne stânjenesc în toate privințele sau ne mențin în supunere față de ele și care nu sunt necesare deloc - nu există o parte benefică și nici o necesitate cosmică. Noi ne aflăm sub prea multe legi nenesecare, și mai ales legea propriei noastre mecanicități. Aceasta este ceea ce în mod special ne menține jos. De exemplu, trăim sub legea emoțiilor negative - nu este deloc o lege necesară; putem trăi mult mai fericiți fără emoții negative, deși oamenii nu cred asta.

Î: Vreți să spuneți că trebuie să ne supunem tuturor acestor legi?

R: Nu putem să cădem, sau să nu cădem, sub aceste legi; ele nu ne întreabă - suntem subjugati. Acestea ne guvernează, ne controlează și ne direcționează.

Î: Ne putem elibera?

R: Putem - în anumite condiții. Căile intră aici. Cele patru Căi sunt căi de eliberare de sub legi nenesecare. Fără școli nu poți ști de ce legi te poți elibera, sau găsi mijloace de eliberare de sub ele. Ideea este că ne aflăm sub prea multe legi mecanice. În cele din urmă putem scăpa de câteva dintre ele supunându-ne altor legi. Singura cale de a scăpa din puterea unei legi este de a te pune sub altă lege. Dar asta este doar ideea generală. Vi se poate arăta în ce mod, dar va trebui să lucrați voi înșivă.

Î: Nu cumva acceptarea de legi noi într-o școală duce la cuvinte și la o nouă producție de academism?

R: Rezultatul lucrului asupra ta însuși nu constă în crearea de noi legi, ci în eliberarea de legi nenesecare. Disciplina, necesară pentru perioada de studio, este doar un mijloc, nu un scop. În studiul de sine, înțelegerea este necesară cât și conștiința. Nu poți scăpa cu vorbe. Este exact ce este imposibil.

Î: Posibilitatea atingerii unui "eu" permanent depinde de numărul de legi cărora te supui?

R: Da. Încercați să găsiți o analogie la ce înseamnă să te afli sub mai multe legi și sub mai puține legi. Să presupunem că un om ce trăiește o viață obișnuită; apoi este recrutat și el intră în serviciul militar. Cât timp este în armată se află sub mai multe legi, iar când își termină perioada de serviciu militar va fi sub mai puține legi. Apoi să presupunem că în timp ce era în armată comite o infracțiune și este trimis la arest. Este atunci sub legile arestului ce se adaugă legilor militare, legilor țării sale, legilor fizice și biologice și așa mai departe. Acesta este tipul de analogie pe care trebuie să-l găsim pentru a înțelege ideea. De exemplu, dacă un om este sănătos, este sub un anumit număr de legi; dacă el este bolnav se află sub mai multe legi.

Î: În realitate nu?

R: Ba da, desigur; trebuie să se supună doctorului său să meargă la spital și să se afle sub legile spitalului.

Î: Care este scopul pentru care am dureri de dinți?

R: Nu văd nici unul.

Î: Nu face parte din proiectul cosmic?

R: Nu, nu este nici un proiect. Nu poți vorbi despre scop fără scară și relativitate. Este imposibil ca un același scop să fie aplicat și pe o scară mare și pe o scară mică. Orice are o cauză, dar nu orice are un scop sau un obiectiv; trebuie să nu uiți ideea de scară.

Î: Natura pare să fie foarte nedreaptă și foarte crudă cu omul.

R: Ce înțelegi tu prin natură? Un cutremur de pământ este de asemenea natură. Dar pentru moment aplicăm cuvântul "natură" la viața organică. Evident a fost creată așa cum este pentru că nu au fost alte mijloace. Dacă nu ne place, putem studia metode care ne permit să scăpăm. Suntem prea mici, individual, pentru a putea fi cunoscuți de oricare dintre forțele superioare. Așa că cine este drept sau nedrept? Noi folosim idei imaginare. Într-un mic cerc limitat, în anumite condiții limitate, poate exista dreptate sau nedreptate. Dar pe o scară mai mare această idee își pierde semnificația. Există multe astfel de idei care au o anumită semnificație la o scară mică, dar care pierd întreaga semnificație la o scară mai mare. În același timp această idee de justiție este interesantă deoarece oamenii pierd o mare băntitate de energie cu acest subiect. Putem opri această irosire, dar nu putem corecta lucrurile în lume. Întreaga viață, de la început până la sfârșit, este o nedreptate. De exemplu, trebuie să murim - este foarte nedrept. Noi împărțim lucrurile în drepte sau nedrepte, și ce drept avem? Întreaga viața organică este bazată pe injustiție; este o fermă care se autoîntreține pentru a crește pisici și șobolani. Pisicile mănâncă șobolanii, iar șobolanii mănâncă pisicile. Ce este dreptatea printre pisici și șobolani? Aceasta este viața. Nu este nimic foarte frumos. Scopul nostru este să scăpăm; nu este treaba noastră să ne simțim indignați, asta este doar o pierdere de energie. Dar nu trebuie să pretindem că faptele sunt altele decât sunt.

Î: Vreți să spuneți că așezați omul pe același nivel cu restul vieții organice?

R: Nu există nici o diferență, numai alte elemente sunt în întregime dezvoltate, pe când omul este numai pe jumătate dezvoltat.

Î: Cum s-a întâmplat că omul, care este numai una dintre manifestările vieții organice, a fost ales să aibă șansa unei viitoare dezvoltări?

R: Nu cred că este o problemă de alegere, cred că această problemă are nevoie de o abordare complet diferită. Din acest punct de vedere întreaga viață organică poate fi privită ca o îndelungată muncă de experimentare cu ideea producerii unei ființe auto-evolutive. Dacă omul poate atinge o stare superioară este deoarece el este conceput în acest fel - el este creat pentru a fi auto-evolutiv. Celelalte ființe sunt numai experimente pentru dezvoltarea diverselor trăsături, acestea nu posedă toate calitățile pe care omul le posedă.

Omul este o mașină, dar există diferite mașini, iar mașinile pot fi făcute pentru anumite scopuri. Dacă o mașină este folosită în scopul pentru care a fost făcută, atunci este la locul potrivit, dar dacă este făcută pentru un scop și

folosită pentru un altul, se află într-un loc greșit. Omul este o mașină specială, făcută cu un anumit scop. El este conceput ca un recipient al anumitor influențe superioare ce vin din lumile 3, 6, 12, iar pentru că el poate primi aceste influențe din lumi superioare el poate deveni independent de lumea ce-l înconjoară.

Î: Cum poate omul scăpa din această situație?

R: El poate scăpa de câteva din legi. Pe nivele diferite lucrurile sunt sub legi diferite.

Î: Atunci omul cu o stare de conștiință mai înaltă se supune la mai puține legi decât noi?

R: Cu certitudine, pentru că majoritatea legilor cărora trebuie să ne supunem sunt rezultatul somnului nostru și a lipsei noastre de conștiință. Fiecare pas pe care îl facem în a deveni mai conștienți ne face mai liberi. Să presupunem că un om este satisfăcut de viața mecanică; atunci el se rupe de influențele superioare și primește numai influențe începând cu lumea 24. Cu siguranță, el va fi atunci într-o poziție mai rea decât cea a unui om care primește influențe de la lumi superioare. Legile și influențele lumilor 3 și 6 pot veni numai prin centrul mental superior, iar influențele lumii 12 prin centrul emoțional superior. În plus, trebuie să înțelegi că multe influențe pot fi primite în mod mecanic, dar multe altele necesită efort. Mai mult, influențele nu se păstrează așa cum sunt în om - în el acestea sunt transformate. Totul depinde de cum anume sunt acestea transformate.

Î: Sunt oamenii responsabili pentru ceea ce fac și animalele nu sunt responsabile?

R: Oamenii 1, 2 și 3 sunt mai puțin responsabili, omul Nr. 4 și așa mai departe sunt mai responsabili; responsabilitatea crește. Un animal nu are nimic de pierdut, pe când un om are. Când un om a început să crească, el va trebui să plătească pentru fiecare greșală pe care o face. Dacă nu ai nici un control, ca în somn, nu ai nici o responsabilitate, dar dacă ai și cea mai mică posibilitate de control, o posibilitate de a fi mai treaz sau mai puțin treaz, ca în cazul nostru, atunci ești deja responsabil.

Î: Aceasta presupune justiție.

R: Nu, nimeni nu o va numi justiție dacă va trebui să plătești pentru greșelile tale. Majoritatea oamenilor cred că justiție înseamnă să obții ceea ce dorești, nu ceea ce meriți. Justiție trebuie să însemne un fel de coordonare între acțiuni și rezultatele acțiunilor. Aceasta cu certitudine nu există și nu poate exista sub legea accidentului - iar noi trăim sub legea accidentului. Când vom cunoaște legile principale, vom înțelege că trăim într-un loc neprielnic, un loc cu adevărat rău. Dar nu putem viețui în nici un alt loc, așa încât trebuie să vedem ce putem face aici. Numai că nu trebuie să ne imaginăm că lucrurile sunt mai bune decât sunt într-adevăr.

Problema dreptății și a nedreptății este un subiect foarte bun la care să te gândești, pentru că oamenii cheltuiesc o mulțime de energie cu această problemă. Ei folosesc cuvinte, dar nu-și clarifică de ce un lucru îl numesc drept, iar pe un altul nedrept. Totuși un lucru este întotdeauna legat de un altul,

un lucru urmează inevitabil altuia. Este presupunerea noastră că trebuie să fie dreptate pe fiecare scară. Încercați să explicați ce este drept și ce este nedrept. Cum puteți ști? Oamenii sunt mașini. Cum pot mașinile să fie drepte? Nu este o calitate ce aparține mașinilor. Dacă acestea sunt responsabile ca omul Nr. 5, atunci puteți vorbi despre dreptate și nedreptate; dar dacă ei acționează într-un fel în care condițiile și circumstanțele îl fac să acționeze, la ce te poți aștepta? Foarte adesea ideea noastră de nedreptate se bazează pe o viziune foarte îngustă. Nu comparăm lucrurile și nu vedem că aceasta este ordinea naturală a lucrurilor. Nu putem vorbi despre nedreptate atât timp cât ne gândim la aceasta ca la o excepție. Când o vedem ca pe o regulă, ne putem gândi cum să scăpăm de ea. Nu poate exista dreptate în starea noastră prezentă, nu există nici o dreptate în închisoare. Singurul lucru la care cineva se poate gândi în mod serios când își dă seama că este în închisoare este cum să evadeze, nu să stea și să plângă din cauza nedreptății din închisoare. Oamenii sunt mașini; împinse într-o anumită direcție, ele se rostogolesc, și când se lovesc de un perete se opresc și apoi încep să se rostogolească înapoi. Dreptatea, ca multe alte lucruri, depinde de loc. Să începem să o plasăm din punct de vedere al sistemului. Vom începe cu divizarea omenirii în diferite cercuri. Acum vom putea vedea unde se naște neînțelegerea despre dreptate. Dreptatea începe cu adevărat în cel de-al doilea cerc, când oamenii încep să se înțeleagă unul pe celălalt mai bine; și există mai multă dreptate în ceroului din interiorul acestuia și încă mai multă dreptate în cercul cel mai interior. În cercul exterior dreptatea poate fi numai accidentală, ca orice altceva. Dreptatea, ca multe alte lucruri reale sau imaginare, ca emoția pozitivă, cunoașterea anumitor lucruri ca viața viitoare, înțelegerea între oameni, ș.a.m.d., pe care am vrea să le găsim aici în cercul exterior, există, dacă într-adevăr există, numai în cercurile interioare.

Î: Lucrurile vor rămâne așa cum sunt până ce fiecare este conștient?

R: Lucrurile vor rămâne așa cum sunt, dar noi putem evada. Este necesară multă cunoaștere pentru a ști de ce anume putem evada și de ce anume nu putem evada. Dar prima lecție pe care trebuie să o învățăm, primul lucru care ne împiedică să scăpăm, este faptul că nici nu ne dăm seama de necesitatea cunoașterii situației în care ne aflăm. Oricine știe este deja într-o situație mult mai bună.

Î: Dacă omul este analog lumilor, putem înțelege care sunt cele trei legi ale omului?

R: Da, putem. Dacă luăm Lumea 6, vom vedea că sunt 6 ordine de legi, trei de la lumea de deasupra și trei proprii. Așa încât putem spune că legile ce aparțin Lumii 6 sunt jumătate din totalitatea legilor sub care aceasta se află. Să luăm acum Lumea 12. Trei legi proprii fac o jumătate, egală cu celelalte nouă legi care fac cealaltă jumătate; și așa mai departe până ajungem la om. Trei legi proprii ale omului fac jumătate din totalul numărului de legi sub care trăiește omul. Poți vedea din aceasta că pe măsură ce forțele sunt mai fine, ele ajung mai puțin la om.

Î: De ce acestea reprezintă jumătate?

R: Pentru că acestea ocupă jumătate din spațiu și pot să ocupe chiar totul, iar celelalte forțe pot să nu lucreze de loc. Totul depinde de influențele la care suntem deschiși - superioare sau inferioare.

Î: Ați spus că viața organică este guvernată de 96 legi, la fel ca și Luna?

R: Același număr, dar o manifestare total diferită. Viața organică nu este similară lunii. Luna este un corp ceresc, viața organică este o peliculă pe suprafața pământului. Numărul de legi arată doar relația unei unități date cu restul, dar nu și ființa și consistența sa.

Î: Ați spus că planetele afectează situațiile - războaiele și așa mai departe?

R: Da, acestea pot crea războaie. Întregul sistem solar este o unitate, deci totul în acesta este legat de cauze cosmice și totul afectează viața pe pământ. Cauzele lucrurilor care au loc pe pământ sunt deseori în afara pământului. Dar când există cauze ce pot produce războaie, depinde de starea omenirii la un moment dat într-un anumit spațiu. Oamenii pot manifesta mai multă rezistență sau mai puțină rezistență. Dacă oamenii la un anumit moment într-o anumită țară sunt într-o stare mai bună, ei pot opune mai multă rezistență.

Î: Pământul poate afecta luna și celelalte planete?

R: Da, dar noi suntem interesați numai de ceea ce influențează viața organică, și prin viața organică pe noi înșine.

Î: Cum putem verifica declarațiile arbitrare despre rolul vieții organice și despre faptul că luna este cea mai tânără din Raza de Creație?

R: Nu sunt declarații arbitrare - totul vine din sistem. Nu este sistemul meu, nu l-am inventat eu. Doar ca teorie nu prezintă interes: este interesant numai dacă ne dăm seama că acesta vine de la o minte superioară. Am început cu partea psihologică pentru a vă da posibilitatea să dobândiți o prețuire a acestor idei. Dacă ați dobândit-o, veți fi răbdători cu această latură.

Î: Noi lucrăm împotriva naturii? Deseori mi-a venit ideea că așa procedăm.

R: Lucrăm împotriva naturii, dar natura este un termen relativ. În aceste cercuri concentrice de lumi înălăuntrul lumilor, dacă lucrezi împotriva naturii lucrezi împotriva unui cerc concentric, dar poate să nu fie împotriva altui cerc. Nu este totul o singură natură; nu poți lucra împotriva naturii din afara naturii; dacă ieși în afara unei naturi ești înăuntrul unei alte naturi.

Î: Pe ce dovadă se bazează presupunerea că omul se poate revolta împotriva locului sau în univers și că aceasta nu este o altă iluzie?

R: Dar omul nu poate. Omul nu poate pleca de pe pământ, dar el poate fi sub diverse legi în timp ce rămâne în aceeași poziție și pe același pământ. El poate fi sub un set de legi sau alt set de legi și este posibil să observăm aceasta dacă știm ce înseamnă. Putem observa oameni trăind sub seturi diferite de legi în viața obișnuită și când verificăm asta chiar la o scară mică, vom putea cu ușurință să înțelegem că asta se poate extinde. Trebuie să vă gândiți ce înseamnă să trăiești sub legi diferite. Chiar așa cum suntem, avem o anumită posibilitate de alegere, poate că nu o alegere deplină, dar putem schimba multe lucruri doar alegând corect.

Î: Trebuie să ai multă cunoaștere înainte de a putea alege între influențe?

R: Aceasta este o întrebare foarte importantă, pentru că nu este o problemă de cunoaștere, ci de ființă. Omul trăiește sub influențe ce vin din diverse părți ale universului. Într-o anumită stare vor învinge un tip de influențe, în altă stare un alt tip. În viața aceluiași om, acesta se poate afla o zi sub unui tip de influențe și altă zi sub un altul.

Î: Ne punem pe noi înșine sub mai multe legi din cauza falsei noastre personalități?

R: Foarte corect, sub multe legi mecanice complet necesare.

Î: Care este valoarea studiului tabelelor și diagramelor?

R: Când ați început să studiați sistemul probabil că ați avut multe întrebări și gânduri referitoare la lume, referitoare la relațiile dintre diverse lucruri, și despre tine însuși, în lume. Diagramele și studiul legilor vă oferă un nou punct de vedere: v-ați gândit la lucruri într-un fel, iar acum, prin intermediul acestor scheme și principii, începeți să gândiți în alt fel.

Î: Aceste cunoștințe teoretice de cosmologie vor ajuta la creșterea înțelegerii?

R: Nu sunt teoretice, sunt foarte practice, și cu certitudine vor ajuta înțelegerea să crească, pentru că ele vor crea o bază solidă pentru asta. Raza de Creație este un sistem de eliminare, de simplificare - el înlătură toate cunoștințele care nu sunt practice. Cu ajutorul Razei de Creație eliminăm din univers tot ceea ce nu are o relație personală cu noi, tot ceea ce nu poate fi înțeles practic. Așa cum am spus, în studiul Razei de Creație folosim principiul scării. Acesta se aplică modului nostru de percepție a lucrurilor; și, dintr-un alt punct de vedere, se referă și la lucrurile în sine. Asta trebuie să se înțeleagă: nu este numai subiectiv, pentru că lucrurile pe scări diferite se află sub legi diferite.

Pe lângă asta, toate marile idei ca Raza de Creație și legile fundamentale ale universului sunt necesare pentru că ne mențin gândirea pe cursul corect. Acestea nu o lasă să se împrăstie fără nici un rezultat - deci, de asemenea, ajută amintirea de sine. Dacă renunțați la ele, dacă încercați numai să vă amintiți de voi înșivă și să excludeți toate celelalte idei, nu va merge.

*

Acum trebuie să discutăm despre materiile din care este constituit universul. Toate materiile din lumea care ne înconjoară, hrana pe care o mâncăm, apa pe care o bem, aerul pe care îl respirăm, cărămizile caselor noastre, propriul nostru trup - sunt penetrate de toate materiile existente în univers. Nu este necesar să studiem sau să analizăm soarele pentru a găsi materie solară; această materie se află în noi înșine, este rezultatul divizării propriilor atomi. În același fel avem în noi materii ale tuturor celorlalte lumi. În acest sens într-adevăr omul este un univers în miniatură; are în el toate materiile ce alcătuiesc universul; aceleași forțe, aceleași legi ce guvernează viața întregii lumi acționează în el. De aceea, așa cum am spus, prin studiul omului noi studiem universul și invers.

Dar o paralelă completă între om și univers poate fi schițată numai dacă luăm omul în sensul deplin al cuvântului, adică un om ale cărui puteri și

posibilități proprii sunt dezvoltate. Un om subdezvoltat, un om ce nu și-a desăvârșit evoluția sa, nu poate fi considerat ca o imagine completă a lumii - el este o lume neterminată.

Așa cum s-a spus mai devreme, legile sunt peste tot aceleași, pe toate planurile. Aceste legi identice, manifestându-se în lumi diferite, adică în diferite condiții, vor produce fenomene diferite. Studiul relației dintre legi și planurile pe care acestea se manifestă ne duce la studiul relativității.

Dacă luăm Raza de Creație, trebuie să ne reamintim că lumile sunt conectate una cu cealaltă și se influențează una pe cealaltă, în acord cu Legea lui Trei. Cu alte cuvinte, primele trei lumi, luate împreună produc fenomenul care influențează următoarele lumi ș.a.m.d. În primele trei lumi Absolutul este conducătorul forței active, Lumea 3 este conducătorul forței pasive, iar Lumea 6 este conducătorul forței neutralizante. Cu alte cuvinte Absolutul este Carbonul, Lumea 3 este Oxigenul și Lumea 6 este Azotul.

Dacă plasăm cele trei forțe în succesiune, în funcție de ordinea în care acestea se unesc, vom obține ordinea 1, 2, 3; dar materiile ce servesc drept conductor ai acestor forțe, în funcție de densitate, vor sta în ordinea: carbon, azot, oxigen. Deci când triada începe să se formeze acestea vor sta în ordinea 1, 3, 2. Când materiile stau în această ordine se produc fenomenele. Dar pentru creația ulterioară, pentru formarea triadei următoare, azotul trebuie, ca să zicem așa, să se întoarcă încă odată pe cel de-al treilea loc, în ordinea 1, 2, 3 și în acest fel să devină carbonul următoarei triade, pentru că cea de-a doua triadă începe de la forța neutralizantă a primei triade care devine activă. Această schimbare a locurilor materiilor în triadă este un fel de dans cosmic ce produce acțiune.

Să încercăm acum să vedem cum forțele ce provin din Absolut, pentru a se manifesta în Lumea 3, trebuie mai întâi să treacă prin Lumea 6. O analogie ne arată convingător necesitatea acestei direcții a forței. Așa după cum am spus, voința omului poate influența un fragment de țesut în anumite părți ale corpului său. Dar un țesut este alcătuit din celule. Pentru a afecta țesutul, voința omului va trebui să influențeze mai întâi celulele componente ale fragmentului de țesut dat. Țesutul reprezintă o lume diferită față de celule dar, în același timp, țesuturile nu există separat de celule deoarece sunt compuse din celule.

Lumea 3 este o lume separată de Lumea 6, și în același timp este alcătuită din Lumea 6, adică din lumi similare Căii Lactee. Deci pentru a influența o parte a Lumii 3 (Toate Lumile) Absolutul trebuie mai întâi să influențeze un anumit număr de Lumi (Toți Sorii) din care Lumea 3 este compusă.

Astfel, la trecerea forțelor, Lumile 1, 3, 6 stau, la început, în ordinea 1, 3, 6, apoi în ordinea 1, 6, 3 și apoi, pentru o trecere ulterioară a forțelor, ele trebuie din nou să reia ordinea 1, 3, 6. În următoarea triadă Calea Lactee este carbonul, Soarele - oxigenul și planetele - azotul. Deoarece azotul stă între carbon și oxigen, forța ce vine de la Calea Lactee, adică de la stele, trebuie înainte să treacă prin planete pentru a atinge Soarele.

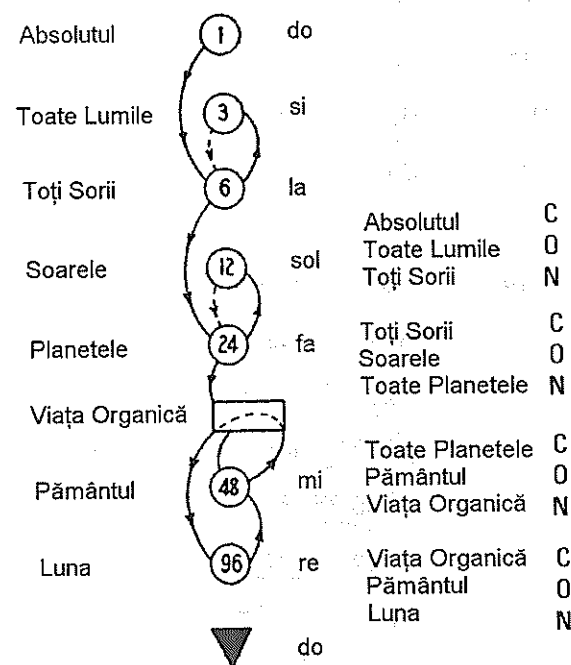
Aceasta poate să pară ciudat la o primă privire, dar dacă vizualizăm structura sistemului solar vom vedea foarte clar că nu poate fi în alt fel. Nici o analogie nu este necesară aici. Imaginați-vă soarele înconjurat de planete ce se rotesc în jurul său; la distanță, un grup de stele ale căror influențe se îndreaptă către soare. Dar soarele nu stă în același loc; știm că acesta se mișcă; planetele ce se rotesc în jurul său se mișcă odată cu acesta în spațiu, formând, fiecare prin propria mișcare, o spirală în jurul traiectoriei centrale a soarelui, așa încât această traiectorie centrală este în întregime inclusă în spiralele planetelor și nici o influență nu o poate atinge fără a trece mai întâi prin lumea planetelor, adică pătrunzând printre inelele spiralelor.

Mai departe, planetele devenind carbonul celei de-a treia triade trebuie să-și găsească oxigenul și azotul corespunzător. În Raza noastră de Creație, oxigenul este pământul. Dar nu există azot în Raza de Creație astronomică. Deoarece planetele nu pot să-și treacă influența direct pământului, și în scopul de a face posibilă trecerea forțelor între planete și pământ, a fost creat un dispozitiv special care reprezintă organul sensibil al pământului - viața organică pe pământ.

Viața organică pe pământ este azotul celei de-a treia triade. Forțele ce vin de la planete cad mai întâi asupra vieții organice, care le primește și apoi le transmite pământului.

Dacă ne reamintim extrem de complicata organizare a terminațiilor nervilor senzitivi în propriul nostru organism, de exemplu terminațiile nervilor gustului și mirosului nu vom găsi ciudat că omul se definește ca terminația nervoasă sensibilă a pământului.

Desigur, o pajiște acoperită cu iarbă diferă în multe feluri de om - aceasta primește numai câteva din influențele planetare, și foarte puțin din acestea. Omul primește influențe mult mai complexe. Dar oamenii diferă în mare măsură unul de celălalt în acest aspect. Majoritatea oamenilor sunt importanți numai în masă, și numai masa primește o influență sau alta. Alții sunt capabili

de primirea influențelor în mod individual - influențe pe care masele nu le pot primi, pentru că ele sunt sensibile numai la influențe grosiere.

Viața organică pe pământ, jucând rolul azotului în cea de-a treia triadă, devine prin acest fapt carbonul celei de-a patra triade în Rază. Cu alte cuvinte, aceasta conduce forța activă care se întâlnește cu oxigenul și azotul corespunzător. Pământul este oxigenul și luna este azotul prin care influențele vieții organice trec la pământ.

Acum, dacă luăm Raza de Creație divizată în patru triade și păstrăm în minte că suma totală a fiecărei triade este un anumit hidrogen, vom obține patru hidrogeni sau patru densități de materii. Acești patru hidrogeni pot fi considerați drept corespunzători celor patru puncte fundamentale ale

Do	}	H6	H3	H1	}	Absolutul
si						
la						
sol		H12	H6	H3		
fa	}				}	
--		H24	H12	H6		
mi						
re		H48	H24	H12		
do	}	H96	H48	H24	}	Soarele
si						
la						
sol		H192	H96	H48		
fa	}				}	
--		H384	H192	H96		
mi						
re		H768	H384	H192		
do	}	H1536	H768	H384	}	Pământul
si						
la						
sol		H3072	H1536	H768		
fa	}				}	
--		H6144	H3072	H1536		
mi						
re		H12288	H6144	H3072		Luna
do	}				}	
si						
la						
sol						

universului. Primul corespunzător Absolutului, al doilea soarelui, al treilea pământului și al patrulea lunii. Am spus că Raza de Creație poate fi luată ca o octavă. După *re*, reprezentat prin lună, octava își are *do*-ul, care este de asemenea Absolutul. Deci există, ca să spunem așa, două Absoluturi: unul începe Raza, celălalt o sfârșește. Un Absolut este Totul, celălalt este Nimic. Dar nu pot să fie două Absoluturi, pentru că, prin natura sa, Absolutul este unul. Așadar Totul include Nimicul și Nimicul include Totul. Construcția dualistă a minții noastre nu poate accepta identitatea contrariilor. Noi separăm totul, chiar și Absolutul. În realitate, ceea ce noi numim antiteza contrariilor există numai în concepția noastră, în percepția noastră subiectivă a lumii. Dar chiar când înțelegem aceasta, suntem incapabili să exprimăm această înțelegere în cuvinte; limbajul nostru nu are cuvinte ce pot include simultan tezele și

antitezele. Minte noastră nu le poate prinde ca pe singură idee, așa cum nu poate prinde imaginile unor zei hinduși, care combină aspecte total contrare.

Acum vom examina trecerea radiațiilor prin cele patru puncte fundamentale ale octavei cosmice. Dacă luăm radiațiile între fiecare două puncte în forma unei octave, obținem trei octave: Absolut - Soare, Soare - Pământ, Pământ - Lună.

Ar trebuie observat că deși sunt 6 intervale, numai trei din ele necesită să fie umplute din afară. Intervalele între *do* și *si* sunt umplute de Voința Absolutului, de influența masei soarelui asupra radiațiilor ce trec prin el, și de influența masei pământului asupra radiațiilor ce trec prin acesta.

Toți hidrogenii din acest Tabel reprezintă materii cu care avem de-a face în studiul omului. S-a efectuat de două ori o reducere în scopul de a include numai hidrogenii ce au o legătură cu omul, ori cu viața exterioară, ori cu viața interioară a organismului său.

Î: Cum anume sunt legați de om acești hidrogeni?

R: De exemplu hidrogenul 768 reprezintă toată hrana pe care o mâncăm; aerul pe care îl respirăm este hidrogen 192, iar impresiile noastre pot fi 48, 24, 12 și chiar 6. Avem o enormă varietate de impresii, dar nu avem de ales în cazul aerului și al hranei. De exemplu nu putem inhala hidrogen 96 pentru că este foc, gaz incandescent. Nu putem mânca hidrogen 386, pentru că este apă și nu putem trăi cu apă. Veți vedea că această Tabelă răspunde tuturor cerințelor noastre; ne ajută să putem vorbi despre toate materiile din mașina umană și să vedem interacțiunile dintre ele și face posibil să conectăm omul cu universul, pentru că putem cunoaște de pe ce nivel vine fiecare materie.

Această Tabelă de hidrogeni arată nu numai densitatea fiecăruia dintre ele ci, de asemenea, locul de origine al acestor diferite straturi de materie care se află sub diferite legi, așa cum a fost explicat. Hidrogenii ce vin din planurile aflate sub un număr de legi foarte mic, aproape de Voința Absolutului, au o putere enormă și o enormă energie potențială.

Astfel avem o scară de douăsprezece densități pe care poate fi plasată orice materie cunoscută sau imaginată de om. Pentru densități scăzute noi putem găsi exemple și în om și în lumea ce îl înconjoară. Până la nivelul H 96 sau chiar 48, se poate studia fizic de chimie, biologie sau alte științe. Dincolo de H 48 putem studia numai efectele psihologice ale prezenței sau absenței lor - cunoscând nivelul hidrogenilor cu care lucrează diferiți centri.

Hidrogenii și mai înalți sunt numai potențiali în om sau există în cantități atât de mici încât sunt imposibil de studiat. Studiul acestor hidrogeni superiori în lumea înconjurătoare este de asemenea dincolo de puterile de percepție ale omului Nr. 1, 2 și 3.

Î: Cum sunt umplute cele trei intervale din cele trei octave de radiații?

R: Există un aranjament cosmic, altfel Raza nu ar putea exista. Ele sunt umplute de forțe ale naturii, așa cum veți vedea în propriul organism: câteva intervale din organismul nostru sunt umplute de natură, altfel nu am fi capabili să trăim.

Î: Un hidrogen este alcătuit din trei elemente la fel ca și cele trei forțe?

R: Acesta este alcătuit din trei forțe ce lucrează prin trei elemente. Trei forțe nu pot lucra fără trei elemente. Un hidrogen este suma totală.

Î: Impresiile generează energie?

R: Acestea sunt energii în sine. De fiecare dată când luăm o impresie primim o anumită materie. Materia nu este separată de energie: unde este materie este energie și unde este energie este materie.

Aș vrea să vă dau încă o schemă ce vă poate ajuta să înțelegeți lucrurile. Am spus că viața organică este o adaptare specială ce umple intervalul dintre planete și pământ. Este creată sub forma unei octave laterale sau adiționale

do	1	
si	3	
la	6	
sol	12	do
fa	24	si
la	48	mi
mi	96	re

care începe în soare, *sol*. *Sol* devine *do* și produce *si* la nivelul planetelor, iar apoi trei note: *la*, *sol*, *fa*, care reprezintă viața organică pe pământ. Apoi *mi*-ul acestei octave laterale intră în pământ și *re* intră în lună. Deci viața organică nu aparține octavei principale, ci aparține acestei octave speciale care începe în soare. Nu știm ce înseamnă *do*-ul și *si*-ul acestei octave. Din toată această octavă noi cunoaștem numai *la*, *sol*, *fa*, și *mi*. Chiar și despre *re* tot ce știm este că atunci când ceva moare - fie om sau gândac - sufletul său se îndreaptă spre lună.

Î: Când spuneți că știm ce este *mi*-ul, vă referiți la pământ?

R: Nu, la tot ce intră în pământ - corpul fizic, întreaga materie fizică la moarte se duce în pământ.

Î: Pentru fiecare organism sunt create suflete?

R: Corpul se naște și în același timp se naște și sufletul; este pur și simplu o parte a corpului, invizibilă, necunoscută de medicină, fizică și chimie. Dar fără el organismul nu ar putea exista. Când trupul moare, sufletul este eliberat și atras de acest uriaș electro-magnet care este luna.

Î: Totuși nu înțeleg încă influența vieții organice între planete și pământ. Această acționează în ambele direcții?

R: Încearcă să începi cu ce poți înțelege, și mai târziu înțelegerea ta va crește. Nimeni nu poate înțelege ceva dintr-o dată. Să înțelegi înseamnă să faci conexiuni. Viața organică transferă influențele planetare pământului. De fapt procesul are loc în ambele sensuri, dar nu putem vedea nici unul dintre ele. Trebuie să luăm asta ca teorie, dar pot fi găsite analogii. Putem vedea cum viața organică transformă influențele venite de la soare și ce rol major joacă acesta în structura scoarței pământului. De exemplu, solul negru este rezultatul viermilor de pământ; petrolul este rezultatul unei aglomerări de pești și organisme marine; cărbunele este rezultatul pădurilor; calcarul e format de insulele de corali, toate acestea sunt rezultatul vieții organice ce rămâne în pământ. Aceasta arată cum *mi*-ul intră în pământ. Toate acestea sunt *mi*-ul

octavei laterale ale cărei *la*, *sol*, *fa* reprezintă viața organică atunci când este vie. Aceasta arată cum viața organică transformă influențele solare. Nu vedem cum aceasta transformă influențele planetare, dar putem lua analogia cu influențele soarelui. Aceasta arată că viața organică este conectată și cu planetele și cu soarele și transformă influențele planetare așa cum transformă și influențele solare.

Î: Raza de Creație este mecanică?

R: Nu întreaga Rază. Când aceasta ajunge la noi, cu certitudine toate legile sunt mecanice în planul nostru.

Î: Cum este posibil ca o Rază mecanică să poată crea o mașină care să fie capabilă să dobândească o voință permanentă?

R: Trebuie să vă reamintiți că Raza de Creație începe conștient și în punctul de plecare există evident planuri pentru orice lucru sau anumite planuri se pot dezvolta gradat ulterior. Dar în cele 48 de legi care lucrează pe pământ sunt trei legi ale Lumii 3, care se află sub directă voință a Absolutului. Legi venite din planuri diferite nu sunt la fel de mecanice; unele sunt mai mecanice, altele mai puțin mecanice. Dacă vom considera octava laterală ce începe de la soare - octava vieții organice - vom vedea că soarele este mult superior pământului și evident este posibilă crearea posibilităților de dezvoltare în această octavă. Astfel omul, dacă poate fi privit ca o sămânță, are în el posibilitatea creșterii. Nu este numai ceea ce pare; este ceva în el ce nu poate fi văzut - această posibilitate ascunsă de evoluție. Putem înțelege această relație dintre ceva mai mecanic și ceva mai puțin mecanic numai în noi înșine. Noi știm cât de mecanici suntem și că dacă lucrăm putem deveni mai puțin mecanici. Aceasta este singura modalitate de a studia mecanicitatea.

Î: Dacă omul, ca parte a vieții organice, îndeplinește un scop în schema universului, ce scop ulterior poate el să servească prin dobândirea conștienței?

R: Aceasta depinde de ceea ce dorim. Poți fi satisfăcut cu anumite scopuri ale naturii sau poți avea propriile tale idei. Devenind conștient poți servi propriilor tale scopuri, dar dacă nu ești conștient, poți numai să servești scopurilor naturii. Natura vrea ca omul să fie așa cum este în acest loc. Acesta este motivul pentru care numai câțiva pot evada, și aceștia pot evada pentru că omul este foarte mic.

Î: Atunci vrei să spuneți că nouăzecișinouă de oameni dintr-o sută au zarurile aruncate împotriva lor?

R: Nu există statistici clare despre asta. O foarte mică minoritate are posibilitatea dezvoltării.

Î: Am înțeles că Absolutul nu poate ști nimic despre om. Este absurd să crezi că pot exista puteri delegate capabile să arate un interes față de om?

R: Nu în mod necesar puteri delegate, dar poate că puteri speciale. Nu este nici o îndoială că trebuie să existe puteri care să aibă un interes față de om, dar nu avem un contact direct cu aceste puteri. Nu le putem concepe intelectual și nu știm cum să le abordăm. Ele apar în această mică octavă care începe în soare. Soarele produce *do*-ul chiar la nivelul său și *si*-ul la nivelul planetelor. Aceste

două note sunt originea vieții organice și probabil principiul ei coordonator. Deci când vom ști ce sunt *do* și *si*, vom ști și despre aceste puteri.

Sunt două lucruri pe care trebuie să ni le amintim întotdeauna despre această mică octavă laterală; întâi că aceasta nu se poate măsura cu Raza de Creație pentru că este pe o scară complet diferită; în al doilea rând că trebuie întotdeauna să ne amintim că nu știm ce sunt *do* și *si* ale acestei octave. Când ne gândim că viața a început aici pe pământ printr-un proces sau altul, ne putem gândi că știm ce este asta; dar când auzim că nu a început pe pământ, ne dăm seama că nu știm.

Studiul omului ca uzină chimică - Diagrama hranei - Trei octave ale hranei și dezvoltarea lor - Prima treaptă cu un șoc mecanic - A doua treaptă cu un șoc conștient - A treia treaptă cu al doilea șoc conștient - Valoarea relativă a celor trei feluri de hrană - Impresiile - Amintirea de sine - Carbonul 12 - Râsul - Impresii bune și rele - Impresiile ca hidrogeni diferiți - Controlul impresiilor - Lucrul cu mi 12 - Centri și vitezele lor - Centri superiori și caracteristicile lor - Legătura cu centri superiori - Centri superiori și drogurile - Telepatia - Necesitatea de a mări producția de materii superioare - Energia și depozitarea energiei - Acumulatorii - Legătura cu acumulatorul mare - Căscatul - Întreaga muncă trebuie concentrată asupra conștiinței

Ultima dată v-am dat o scară a materiei relativ la om și corpul omenesc. Fiecare nivel reprezintă o anumită densitate a materiei și o anumită frecvență a vibrațiilor sau, așa cum este denumită în sistem, densitate a vibrațiilor. *Do*-ul cel mai de sus reprezintă cea mai mică densitate posibilă a materiei și cea mai rapidă frecvență a vibrației. Vibrațiile se încetinesc din ce în ce mai mult pe măsură ce scara coboară și ajung la aproape nimic în final, în timp ce densitatea materiei crește corespunzător și ajunge la maximum său.

Fiecare dintre aceste materii reprezintă un spectru foarte larg. Acum trebuie să studiem omul ca o uzină chimică și să vedem ce rol joacă aceste materii în corpul omenesc. Unii dintre acești hidrogeni îi putem studia din punct de vedere fizic sau chimic în timp ce prezența altora o putem determina numai psihologic. Astfel acest tabel de hidrogeni ne oferă posibilitatea de a studia și manifestările fizice și cele psihologice ca manifestări de același ordin, dar având diferite grade de materialitate.

Oamenii deseori se întreabă de unde vine energia omului. Din acest punct de vedere omul poate fi privit ca o uzină chimică care primește materiale brute din exterior și le transformă în alte materiale de o calitate mai fină.

Cele trei tipuri de materiale pe care omul le obține din lumea exterioară sunt: hrana pe care o mănâncă; aerul pe care îl inhalează și impresiile pe care le primește. Hrana este întotdeauna H 768, aerul este întotdeauna H 192, dar impresiile pot fi foarte variate. Pentru începutul studiului, pentru înțelegerea principiului, vom lua ca standard de impresii H 48. H 48 reprezintă impresiile complet obișnuite, lipsite de culoare și fără nici o caracteristică. Dacă văd o bucată de hârtie, aceasta este impresie 48, nimic mai mult. Dar de fapt impresiile pot fi de foarte bună sau foarte proastă calitate - vom discuta despre aceasta mai târziu.

Din aceste trei tipuri de material mașina produce toate materialele necesare pentru lucrul centrilor. În starea obișnuită mașina umană lucrează suficient de bine pentru menținerea propriei vieți, dar ca uzină chimică este nesatisfăcătoare, pentru că aceasta consumă tot ceea ce produce; nu poate

exporta sau depozita nimic. Totuși dezvoltarea omului depinde de depozitarea materiilor superioare produse de mașina sa. Deci trebuie să ne gândim la căi de creștere a producției. Dar înainte de a ne gândi la creșterea producției, trebuie să studiem uzina din punctul de vedere al pierderilor, pentru că există multe părți unde se produc scurgeri în mașină și dacă nu vom opri aceste scurgeri, crescând producția vor crește doar scurgerile. Am discutat deja despre scurgeri așadar, deși voi arăta acum cum lucrează uzina și chiar cum poate fi crescută producția, scurgerile nu vor fi indicate în diagramă. Dar ele sunt toate în voi, și trebuie să vă amintiți că nu puteți mări producția în stadiul în care vă aflați acum pentru că, înainte de toate, trebuie să opriți toate scurgerile. După ce s-a realizat acest lucru, va fi folositor să învățați căi practice de a îmbunătăți funcționarea uzinei. Acesta este principiul.

Vă voi prezenta trei trepte sau trei stadii ale acestei uzine chimice: mai întâi, cum funcționează aceasta în omul obișnuit 1, 2 și 3, apoi cum funcționează aceasta cu un anumit tip de efort și, în final, cum funcționează cu un al doilea tip de efort.

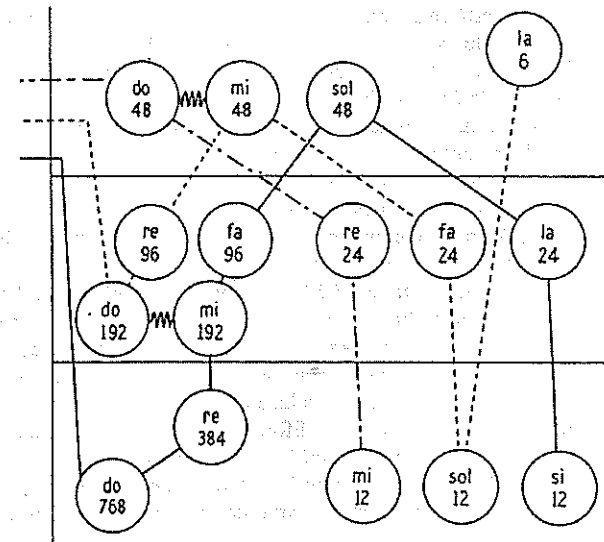
Vom considera mașina umană drept o uzină cu trei etaje. Aceste trei etaje reprezintă capul, partea din mijloc a corpului și partea inferioară a corpului cu coloana vertebrală.

Hrana intră la nivelul etajului cel mai de sus și trece la etajul cel mai de jos ca O 768. În corp se întâlnește cu un anumit Carbon 192 și amestecându-se cu acest Carbon devine Azot 384. Azotul 384 întâlnește un alt Carbon, 96, și cu ajutorul acestui Carbon se schimbă din Oxigen 384 în Azot 192. Este o octavă ascendentă, așa că aceste trepte reprezintă notele *do*, *re*, *mi*.

După *mi* este un interval și octava nu se poate dezvolta mai departe de la sine. Este foarte interesant că până la acest punct și cu un pas mai departe putem urmări dezvoltarea octavei cu ajutorul cunoștințelor fiziologice obișnuite. Când hrana pătrunde în gură aceasta se întâlnește cu diferite tipuri de salivă și se amestecă cu acestea în procesul de masticatie; apoi aceasta trece în stomac și este prelucrată de către sucurile gastrice care o descompun în glucide, proteine și lipide. De aici intră în intestine și întâlnește bila, sucurile pancreatice și intestinale care o vor transforma în cele mai mici elemente. Acestea trec prin pereții intestinului în sângele venos, care este preluat de ficat, unde se întâlnește cu alți carboni care îl schimbă chimic, și apoi către inimă, care pompează sângele venos spre plămâni. Aici este oxigenat prin intrarea aerului și se reîntoarce la inima ca sânge arterial. În această diagramă toate diferitele materii prezente în corp cu care se întâlnește hrana până la *mi* sunt divizate în două categorii, Carbon 192 și Carbon 96. Sângele venos este *mi* 192 și cel arterial este *fa* 96.

În punctul în care *mi* 192 nu se poate dezvolta mai departe, intră un alt tip de hrană - aerul. Acesta intră ca Oxigen 192, se întâlnește cu un anumit Carbon 48 și cu ajutorul acestuia este transformat în *re* 96, și producerea acestui *re* 96 dă un șoc lui *mi* 192 al octavei hranei, permițându-i acestuia să treacă în *fa* 96. Dincolo de acest punct, cunoașterea fiziologică nu mai poate merge.

Re 96 din octava aerului întâlnește un Carbon corespunzător producând *mi* 48; cu ajutorul aceluiași Carbon, *fa* 96 al octavei hranei se transformă în *sol* 48. *Sol* 48 se poate dezvolta mai departe, dar *mi* 48 nu poate, așadar dezvoltarea octavei aerului se oprește în acest punct. *Sol* 48 al octavei hranei trece în *la* 24,

iar *la* 24 în *si* 12 și se oprește aici.

Impresiile intră ca *do* 48, dar nu se pot dezvolta mai departe, pentru că în locul pe unde intră ele nu este nici un Carbon 12 care să le ajute. Natura nu l-a furnizat, sau mai degrabă nu a furnizat suficient încât să se producă vreun efect de luat în seamă, astfel *do* 48 nu se transformă și cele trei octave se opresc aici.

Gândiți-vă la această schemă și faceți legătura cu ceea ce a fost spus mai devreme, că natura aduce omul până la un anumit stadiu și apoi îl lasă să se dezvolte singur. Natura dă omului posibilități, dar nu dezvoltă aceste posibilități. Aceasta îi permite să trăiască, îi furnizează aer, pentru că altfel prima octavă nu ar putea continua, dar restul trebuie să facă singur. Mașina este astfel concepută încât aerul intră la momentul potrivit și cu consistența potrivită și dă un șoc mecanic.

Este important de înțeles că Diagrama Hranei sau Diagrama Nutriției constă în trei trepte.

Prima treaptă, pe care tocmai am descris-o, arată cum se întâmplă lucrurile la un om normal obișnuit; octava hranei face tot drumul de la *do* 768 la *si* 12; mai sunt trei note ale octavei aerului și o notă a octavei impresiilor. Dacă vrem

să ne dezvoltăm mai departe trebuie să mărim producția de materii superioare, iar în acest scop trebuie să înțelegem și să știm cum să facem, nu numai teoretic, dar și în fapt, pentru că este necesar mult timp pentru a învăța cum să folosim această cunoaștere și să facem eforturi corecte.

Dacă vom ști cum să aducem Carbon 12 la locul potrivit și dacă vom face efortul necesar, dezvoltarea octavelor aerului și impresiilor va merge mai departe. A doua treaptă arată ce se întâmplă când șocul necesar a fost furnizat. *Do 48* al octavei impresiilor se transformă în *re 24* și *mi 12*. Octava aerului primește un șoc de la octava impresiilor și *mi 48* se transformă în *fa 24*, *sol 12* și chiar o mică cantitate de *la 6*. Trebuie să înțelegi că aerul este saturat cu hidrogeni superiori care, în anumite cazuri, pot fi reținuți de organism în procesul respirației. Dar cantitatea de hidrogeni superiori pe care îi putem obține din aer este foarte mică. Această treaptă reprezintă funcționarea mașinii umane cu un șoc mecanic și unul conștient.

Cea de-a treia treaptă arată ce se întâmplă când un al doilea șoc conștient este dat la locul potrivit. Primul șoc conștient este necesar la *do 48*. Al doilea șoc conștient este necesar acolo unde *mi 12* al octavei impresiilor și *si 12* al octavei hranei s-au oprit în dezvoltarea lor și nu poate merge mai departe de la sine. Deși există carboni în organism care i-ar ajuta să se transforme, aceștia sunt departe și nu se poate ajunge la ei, așadar este necesar un alt efort. Dacă am cunoaște natura acestuia și vom putea produce acest al doilea șoc conștient, *mi 12* se va dezvolta în *fa 6* și *si 12* în *do 6*. Efortul trebuie să înceapă de la *mi 12*, deci trebuie să înțelegem ce reprezintă *mi 12* psihologic. Putem să-l numim emoțiile noastre obișnuite, adică toate emoțiile puternice pe care le-am putea avea. Când emoțiile noastre ating un anumit grad de intensitate, ele conțin *mi 12*. Dar în starea noastră actuală numai emoțiile neplăcute ating de fapt *mi 12*; emoțiile noastre plăcute obișnuite de obicei rămân la *la 24*. Asta nu înseamnă că emoțiile noastre intense neplăcute sunt de fapt *mi 12*, dar se bazează pe acesta și au nevoie de el pentru a se produce. Deci începutul acestui al doilea efort și pregătirea pentru acesta este lucrul asupra emoțiilor negative.

Aceasta este linia generală a funcționării organismului uman și cum anume această funcționare poate fi îmbunătățită. Este important să înțelegi unde sunt necesare șocurile conștiente; pentru că dacă înțelegi, aceasta vă va ajuta să înțelegi multe alte dificultăți în Diagrama Hranei.

Trebuie să înțelegi, de asemenea, că aceste trei octave nu sunt de forță egală. Dacă consideri forța octavei hranei, vei vedea că aceasta dă anumite rezultate și anumite efecte ce pot fi măsurate. Deși materia luată din aer joacă un rol foarte important, octava aerului reprezintă o cantitate foarte mică de hidrogeni, în timp ce octava impresiilor este foarte puternică și poate avea un înțeles enorm în relație cu amintirea de sine, stările de conștiență, emoții ș.a.m.d. Deci putem spune că relația dintre cele trei octave nu este egală, pentru că una are mai multă substanță, iar alta mai puțină substanță.

Aceasta este alchimia noastră interioară, transmutarea metalelor obișnuite în metale prețioase. Dar toată această alchimie este în interiorul nostru, nu în exterior.

Î: Ce anume cauzează transformarea hranei în materie superioară?

R: Aceasta se amestecă cu alte materii superioare față de ea și în acest fel ea crește; apoi se amestecă cu materii superioare primelor și crește din nou și așa mai departe. Ia aceasta într-un mod simplu.

Î: Aceasta nu va atinge niciodată nivelul celei mai înalte materii cu care este amestecată?

R: Nu contează. Ceea ce contează este că ea crește, că devine superioară sieși. Materiile superioare conțin mai multă energie, materiile mai grosiere conțin mai puțină. Deci când acestea se amestecă, hidrogenii superiori aduc energia acestora în materiile mai grosiere.

Î: Poate fi materia superioară produsă prin rugăciune sau exerciții mentale?

R: Aceasta nu se produce din nimic, dar în alchimia interioară a omului substanțele superioare sunt distilate din celelalte materii mai grosiere care altfel ar rămâne într-un stadiu grosier.

Î: De ce primul șoc conștient vine din impresii?

R: Șocul nu vine din impresii, nu este o definiție tocmai corectă. Impresiile sunt o hrană foarte importantă, și în starea obișnuită suntem înfometați de impresii. Avem destule impresii dar nu le putem digera.

Î: Trebuie să producem Carbon 12 sau acesta se găsește în organism?

R: În general un om are suficienți carboni pentru viața normală obișnuită, și poate exista chiar și o înmagazinare a acestora. Nu înseamnă că trebuie să producem Carbon 12; trebuie să-l aducem dintr-o parte a mașinii în altă parte - și aceasta înseamnă un efort special. Nu vom ști că facem asta, dar prin efectuarea acestui efort special vom aduce Carbon 12 dintr-un loc în altul. Dar, desigur, dacă nu există suficient în organism nu îl putem aduce acolo. Dacă ai bani, îi poți pune într-un buzunar sau altul, dar dacă nu ai deloc nu poți - este foarte simplu.

Î: Este acest efort special antrenamentul general din sistem?

R: Primul șoc conștient este amintirea de sine, împreună cu tot ceea ce ai fost sfătuit să faci de la început, adică auto-observarea, neidentificarea ș.a.m.d. Totul este o parte a acestui efort.

Î: Care este cel de-al doilea șoc conștient care schimbă caracterul acestei uzine?

R: Dacă dorești, îți pot spune care este, dar nu îți va fi de ajutor pentru că este ceva ce precis nu putem face. Este transformarea emoțiilor negative în emoții pozitive. Este posibil numai cu o îndelungată muncă de amintire de sine, când poți fi conștient mai mult timp și când centrul emoțional superior începe să lucreze. Este ceea ce ne aduce la starea de om Nr. 5, deci este foarte departe de unde suntem acum. *Mi 12* combinat cu un efort special, poate produce emoție pozitivă.

Î: Mi se pare că pentru a produce orice rezultate folositoare în direcția de a fi mai treaz este necesar ca ambele șocuri conștiente să lucreze?

R: Da, pentru a produce rezultate complete, cu certitudine ambele șocuri trebuie date, dar când primul șoc este suficient de puternic, deja va produce anumite rezultate. Dar, de fapt, acestea în general lucrează împreună, deoarece

încă de la început trebuie să învățăm să nu ne exprimăm emoțiile negative, iar asta înseamnă deja lucru asupra celui de-al doilea șoc conștient. Primul șoc se află în natura amintirii de sine, iar apoi acesta produce lupta cu emoțiile negative, deci după câțva timp lucrezi de fapt cu ambele. Cu cât mai multe rezultate obții cu unul, cu atât mai mult trebuie să lucrezi cu celălalt. Aceasta explică un alt principiu cu care ne întâlnim în sistem - cu cât faci mai mult, cu atât mai mult se așteaptă de la tine. Este la fel ca în Diagrama Hranei - cu cât încerci să lucreze mai mult cu amintirea de sine, cu atât trebuie să fii mai capabil să controlezi emoțiile negative, în ideea de a fi capabili în viitor să transformi emoțiile negative în emoții pozitive. Dar aceasta este foarte departe, pentru că trebuie să ai o mare cantitate de material creat pentru amintirea de sine. La fel, cele două șocuri sunt legate și, într-un fel, unul nu poate lucra fără celălalt.

Î: Cuvântul 'șoc' în legătură cu diagramele înseamnă același lucru ca șocurile din viața obișnuită?

R: Șocurile conectate cu Diagrama Hranei trebuie să vină de la tine - este acțiunea ta proprie. Este necesar să știi momentul și să îți amintești să dai șocurile. Ele trebuiesc date cu foarte multă grijă, pentru că numai tipul corect de șoc va ajuta în aceste octave particulare, altfel ele se vor risipi.

Î: Puteți da un exemplu practic?

R: Exemple practice sunt în Diagrama Hranei. Trebuie să încerci să găsești lucrurile analoage în acțiunile proprii. Primul șoc este prevăzut de natură în locul unde aerul pătrunde înăuntru. Dar la al doilea interval nu este furnizat de natură nici un șoc și acesta trebuie să fie furnizat de amintirea de sine. De asemenea la cel de-al treilea interval, nici un șoc nu este furnizat și trebuie să fie dat exact în felul în care am discutat - prin transformarea emoțiilor negative în pozitive, lucru produs prin neidentificare.

Primul șoc conștient te pregătește pentru cel de-al doilea și cel de-al doilea te pregătește pentru primul. Totul este simultan, nu termini unul și apoi treci la celălalt.

Î: Șocurile sunt în mod necesar neplăcute?

R: Acestea necesită efort, dar nu sunt în mod necesar neplăcute. Dimpotrivă, în momentul acestui efort, odată cu intrarea unei energii noi, poți fi foarte plăcut surprins.

Î: Poate efortul de a controla atenția să acționeze ca primul șoc conștient, aducând Carbon 12 la *do 48*?

R: Nu, nu este suficient. Trebuie să fie amintire de sine; de fapt, amintire de sine legată de auto-observare - două activități. Din asta constă conștiința. Încearci să fii mai conștient de tine însuși și de ce se află împrejurul tău - de totul.

Î: Putem să știm mai mult despre ce anume este Carbonul 12? De unde vine acesta?

R: Carbon 12 poate avea multe manifestări diferite, dar în general vorbim despre acesta în legătură cu impresiile. Este probabil o energie a centrului emoțional. Dar lucrul important nu este sursa lui. Ce este important este *cum* să

îl aduci. Ce este și de unde vine nu contează pentru că nu putem vedea aceasta, nu știm unde este locul acesta. În mod obișnuit Carbonul 12 vine de la centrul emoțional, iar Hidrogenul 12 este materia cu care centrul emoțional ar trebui să lucreze. Impresiile pătrund ca Oxigen 48 și pot fi transformate în Azot 24 numai cu ajutorul Carbonului 12, dar se întâmplă ca exact la locul unde impresiile pot fi asimilate să nu fie Carbon 12, sau este numai puțin. Deci noi trebuie să-l aducem acolo printr-un efort special, și acest efort este amintirea de sine și auto-observarea. Deci importantă este metoda, nu sursa. Intensificarea observației adusă de amintirea de sine are întotdeauna un element emoțional. Când îți aduci aminte de tine însuși aduci Carbon 12 la locul potrivit și acesta poate transforma impresiile.

Vorbesc în acest limbaj pentru că ai pus întrebarea în acest limbaj, dar poate fi observat psihologic. Impresiile intră și tu nu le simți, ceea ce înseamnă că acestea vin și nu pot trece mai departe. Dar poți face un efort de a-ți aminti de tine însuși și, apoi, începi să sesizezi lucrurile. Aceasta înseamnă că impresiile au devenit 24. Absența Carbonului 12 la locul necesar înseamnă că nu suntem destul de emoționali. Prin amintirea de sine aducem un element emoțional în acest loc particular.

Î: Ceilalți doi Carboni la *mi 48* și *sol 48* sunt la fel?

R: Cred că există o mică diferență la *mi 48*, deși aceștia toți au un element emoțional. La *sol 48* lucrează același Carbon ca la *do 48*, dar la *mi 48* acesta poate fi instinctiv - emoțional. Este chiar posibil ca *mi 48* să lucreze prin Carbon 12 din centrul instinctiv care este întotdeauna acolo.

Î: Ce reprezintă *mi 48*?

R: Acesta este de asemenea sânge arterial. Este recunoscut faptul că sângele poate fi de feluri foarte diferite. Fiziologic poate fi stabilit că în diferite părți ale trupului sângele are diferite calități. Chimic poate fi de asemenea stabilit că acțiunea lui este diferită, dar care este diferența, știința nu poate să spună. De exemplu, musculatura este hrănită cu sânge 96, dar celulele creierului sunt hrănite cu sânge 24; unele celule nervoase sunt hrănite cu sânge 12 și chiar 6.

Î: Vreți să spuneți că există o diferență chimică între sângele care hrănește musculatura și cel care hrănește creierul?

R: Nu poate fi stabilit, deși se știe că există o anumită diferență. În general prezența anumitor materii este recunoscută prin efectul lor, dar ele însele nu pot fi separate din punct de vedere chimic. Știința nu cunoaște istoria fluxului sanguin: la fiecare punct acesta dă anumite lucruri și primește anumite lucruri. Înainte să atingă un organ sau altul este un tip de sânge, iar când îl părăsește este diferit.

Î: Când ai un moment de conștiință, duce acesta la vreo modificare imediată a sângelui?

R: Da, dar depinde de cât de profund și de lung a fost acest moment. Dacă este o secundă, va produce anumite modificări corespunzând unei secunde; dacă este o jumătate de oră, atunci este altceva.

Î: Poți să observi chiar și rezultatul unei secunde?

R: Câteodată poți, dacă este suficient de profund. Poți sesiza rezultatul în sensul că vezi mai mult, că senzațiile obișnuite devin mai emoționale. Dar scurte momente de conștientă de sine, numai la suprafață, nu vor produce prea mult efect, pe când dacă este suficient de profund și lung vei avea impresii pe care nu le vei uita niciodată după aceea.

Î: Gândul ce hidrogen este?

R: Poate fi foarte diferit așa cum sângele este diferit. Acesta începe cu 48 și poate urca până la 6.

Î: Poate fi considerat gândul ca impresii?

R: Da, dar cantitatea de impresii ce vin din interior este limitată pe când cantitatea de impresii venind din afară este nelimitată.

Î: În prima treaptă a Diagramei Hranei este totul în întregime mecanic?

R: Cu certitudine totul este mecanic, este un aranjament cosmic. Organismul uman lucrează după această schemă generală, dacă el nu lucrează asupra lui însuși și nu încearcă să-și schimbe starea de conștientă.

Î: În starea obișnuită nu folosești impresiile?

R: Foarte puțin. În această diagramă este imposibil să arăți cantitatea mică ce se transformă, încât spunem că octava impresiilor nu merge mai departe. Deși unele își continuă drumul, dar nu suficient pentru dezvoltare.

Î: Așa cum suntem acum, toate impresiile sunt pe același nivel?

R: Oh, nu. Impresiile pot fi foarte variate. În Diagrama Hranei noi le luăm ca H48 pentru că aceasta reprezintă marea majoritate a impresiilor. Acestea sunt, așa vorbind, impresii indifferente - poate de un tip, poate de altul; dar de la sine acestea nu produc nici un efect. Totuși, în același timp, acestea sunt hrană. Acestea ajung la noi ca 48 și în starea noastră obișnuită acestea nu merg mai departe. Omul nu ar fi capabil să trăiască în asemenea condiții. Dar există unele impresii 24 - nu atât de multe ca 48, dar o anumită cantitate există; și, în cazuri foarte rare, pot fi impresii 12 și chiar 6, dar acestea sunt excepționale. Ele nu intră în această diagramă pentru că se transformă de la sine. Dacă acestea vin ca 24, pot fi ușor transformate în 12 și poate chiar mai departe. Dar vin într-o cantitate foarte mică.

În omul obișnuit, care nu învâță să-și amintească de el însuși, câteva dintre impresiile acestea obișnuite 48 sunt de asemenea transformate, dar într-un fel foarte diferit. Ele sunt dezvoltate mai departe sau ajutate să se dezvolte mai departe, prin reacții de un anumit tip - de exemplu prin răs. Râsul, în sensul umorului, joacă un rol foarte important în legătură cu impresiile - amintesc din nou că am spus în omul obișnuit. Cu ajutorul râsului multe impresii 48 sunt transformate în 24. Dar asta este numai pentru că este necesar pentru viață, pentru că nu am putea trăi fără impresii. Vă amintiți că am spus că uzina noastră chimică lucrează doar pentru ea însăși. Ea produce toate felurile de materiale foarte prețioase, dar le cheltuie pe toate pentru propria ei existență. Nu are nimic de rezervă și nimic cu care să se dezvolte pe ea însăși. Așa că dacă omul vrea să se schimbe și să devină diferit, dacă el dorește să-și trezească posibilitățile ascunse, el nu se poate baza pe mijloacele mecanice de producție; el trebuie să caute mijloace conștiente. Dar organismul uman este o

invenție atât de minunată încât totul este luat în considerare, totul are, ca să zicem așa, propria sa cheie. O funcție care pare atât de inutilă, cum este râsul, ajută la transformarea anumitor impresii care altfel ar fi pierdute. Dacă nu ar fi fost nici râsul nici umorul pe nivelul nostru, acest nivel ar fi fost chiar mult mai scăzut decât este acum.

Poate fi spus că pentru un om la nivel obișnuit care nu încearcă să înțeleagă ce înseamnă amintirea de sine, sau care nu a auzit niciodată de aceasta, râsul îndeplinește o anumită funcție în organism. Acesta înlocuiește amintirea de sine într-un mod foarte redus și insuficient, din moment ce ajută ca impresii greoaie, neinteresante să treacă mai departe și să devină vioaie. Aceasta este funcția principală a râsului. Desigur, sunt multe tipuri de răs diferite, unele chiar fără de folos.

Ceea ce am spus despre răs și umor se referă numai la centrul obișnuit; în centrul superior nu mai este de folos. Asta înseamnă că anumite impresii cad simultan pe partea pozitivă și negativă a centrului și aceasta produce un sentiment de veselie. Te ajută să vezi cealaltă parte, mărește capacitatea de a vedea lucrurile. Dar în centrul superior nu mai este nevoie de asta. În centrul superior nu mai vedem lucrurile ca fiind contradictorii, ca opuse unele celorlalte, ci le vedem așa cum sunt ele.

Î: Râsul pare să aibă un efect fiziologic.

R: Da, poate că o impresie contradictorie ce nu poate fi armonizată produce o tensiune, iar râsul o relaxează.

Impresiile 48 intră constant. Așa cum am spus, o anumită cantitate se schimbă mecanic dar cea mai mare cantitate rămâne neschimbată. Acesta pot fi schimbate numai dacă devenim noi conștienți sau încercăm să devenim conștienți. Dacă suntem mai treji impresiile noastre devin mai vii.

Impresiile bazate pe Hidrogen 48 sau necesitând numai Hidrogen 48 sunt impresii pe care aproape că le neglijăm sau le observăm foarte puțin. O impresie ce atrage atenția și lasă o urmă deja trece în 24. Dacă încercați să vă analizați trecutul și să puneți pe hârtie ce vă amintiți de fapt din anumite episoade particulare, veți vedea cât de puțin vă reamintiți. Acesta este o cale mai bună de studiu a materialului impresiilor.

Î: Este o impresie tot ceea ce obțin prin intermediul celor cinci simțuri?

R: O impresie este cea mai mică unitate de gând, senzație sau emoție.

Î: Nu pot înțelege cum anume impresiile pot fi hrană?

R: Luarea de impresii înseamnă că o anumită cantitate de energie intră odată cu acestea. Toată energia pe care o primești este hrană. Hrana pe care o mănânci este materie grosieră, aerul este materie mai fină, impresiile sunt încă și mai fine și cea mai importantă hrană. Omul nu poate trăi nici măcar un singur moment fără impresii. Chiar și când el este inconștient există impresii.

Î: Sunt unele impresii impresii bune, iar altele rele în sine, sau sunt ceea ce faci din ele?

R: Unele impresii pot fi rele în sine; nu știu cum impresiile pot fi bune în sine, pentru că dacă cineva este adormit cea mai bună impresie nu va produce nimic. Deci chiar dacă impresiile sunt bune în sine, pentru a beneficia de ele, este

necesar să fii mai treaz. Dar impresiile rele pot veni în somn, nu există nimic care să le oprească.

Î: De fapt voiam să spun impresii care sunt plăcute sau neplăcute.

R: Multe impresii plăcute pot fi chiar rele. Încearcă să înțelegi un lucru: impresiile pot fi clasificate după hidrogeni. Fiecare impresie este un anumit hidrogen. Am vorbit despre impresii 48, dar pot exista impresii mult superioare. Pe de altă parte, impresiile pot aparține de asemenea hidrogenilor mai inferiori aparținând celei de-a treia scări, până la cei mai scăzuți. Cel mai important lucru în împărțirea materiilor din Tabela hidrogenilor este că aceasta arată de unde provine fiecare hidrogen. Să presupunem că ai un anumit hidrogen la care te gândești. Uitându-te după poziția sa în tabela hidrogenilor poți vedea că acesta are un anumit loc: poate proveni din intervalul dintre Absolut și soare, sau poate puțin deasupra soarelui, sau mai jos de pământ, între pământ și lună, șamd. Această posibilitate de a plasa hidrogenii are un avantaj enorm. Pe moment nu puteți aprecia importanța faptului că pentru orice materie putem cunoaște nu numai densitatea sa dar și nivelul de unde aceasta provine - locul său în întreaga schemă a lucrurilor. Știința noastră nu poate încă aborda acestea și nu realizează că materiile sunt diferite din motivul locului din care provin. Trebuie să înțelegi că H 12 are un enorm avantaj să spunem asupra lui H 1536, așadar o impresie ce vine de la 12 este un tip de impresie, iar o impresie ce provine de mai jos de pământ, să spunem de pe lună, este de un tip total diferit. Prima este materie ușoară, plină de vibrații rapide, cealaltă constă din vibrații încete și dăunătoare. Așa că dacă găsești că o impresie este greoaie, neplăcută - este dificil să găsești adjectivul corect să o descrii - poți să spui chiar prin acest fapt că aceasta provine dintr-o parte inferioară a Razei de Creație. Lucrurile care te fac furios, te fac să urăști oamenii, sau îți lasă gust de grosolanie sau violență, toate aceste impresii provin de la lumile inferioare.

Î: În circumstanțe normale, suntem noi în situația de a recepta impresiile de care avem nevoie?

R: Depinde de ceea ce numești "circumstanțe normale". În circumstanțe normale în sensul existenței, noi avem suficient, altfel am muri. De vreme ce nu murim, aceasta dovedește că primim suficient. Dar nu suntem mulțumiți cu aceasta. Noi discutăm despre trezire și dezvoltare, iar aici un fapt cosmic ne vine în ajutor. Nu ne putem îmbunătăți mâncarea, pentru că aceasta ne este hrana pe care o putem mânca. Nu ne putem îmbunătăți aerul, pentru că acesta este singurul tip de aer pe care îl putem respira. Dar putem îmbunătăți impresiile. Este singura noastră șansă. Cum putem face aceasta? Nu prin a călători sau a merge la teatru sau ceva de acest gen, ci pur și simplu prin trezire, sau încercarea de a ne trezi.

Î: Este posibil să primim hidrogeni superiori în starea noastră prezentă?

R: Aceasta depinde de starea ta prezentă și de cât de mulți ai. Este ca în alchimie; poți să faci aur numai dacă ai o anumită cantitate de aur. Hidrogenii superiori au proprietăți magnetice, ei atrag alți hidrogeni superiori. Dacă avem foarte puțin, asta poate atrage numai cantități foarte mici, corespunzând la ceea ce avem. Dar dacă avem mai mult, putem obține mai mult. Amintește-ți fraza

din Noul Testament care spune că va fi luat de la accia care nu au și va fi dat acelor care au. Se referă la asta.

Î: Poți accepta sau respinge impresiile așa cum poți mânca un lucru mai degrabă decât un altul?

R: Poți folosi anumite impresii și altele nu, dacă ai un anumit control, dar aceasta necesită un anumit grad de trezire și un anumit antrenament. Cu cât mai mult îți vei aminti de tine însuși, cu atât mai mult control vei avea. Dacă îți vei aminti de tine însuși suficient, vei putea opri anumite impresii, te vei putea izola - acestea vor veni, dar nu vor putea intra. Și există alte impresii față de care te poți deschide și acestea vor veni fără întârziere. Totul se bazează pe amintirea de sine.

Î: Dacă o impresie tinde să cauzeze o anumită reacție și această reacție este prevenită, este aceasta dăunător?

R: Toate impresiile trebuie să producă niște reacții, dar poți controla aceste reacții în funcție de echilibrul general al muncii tale, tendințele vieții tale șamd. Orice control și experiență trebuie să fie legată cu munca pe liniile date de acest sistem și atunci nu poate fi dăunător. Orice este legat de amintirea de sine nu poate fi dăunător.

Î: La început efortul de amintire de sine pare să reducă impresiile.

R: Acestea nu pot fi reduse, pot fi doar sporite dacă este amintire de sine. Dacă numai te gândești la amintirea de sine, poate părea că se diminuează anumite impresii.

Î: Ne puteți spune mai multe despre diferite feluri de impresii?

R: Poți ști mai mult prin observație decât prin a pune întrebări, pentru că tu știi ce te atrage mai mult, ce te atrage mai puțin, ce te respinge șamd. Sunt multe lucruri subiective: o persoană este atrasă de un lucru, o altă persoană este respinsă de același lucru. Anumite impresii merg către centrul intelectual, altele către centrul emoțional, și încă altele către centrul motor sau instinctiv. Unele dintre ele îți plac mai mult, altele mai puțin. Toate acestea sunt material pentru observație. Fiecare centru are propriul său aparat pentru primirea impresiilor, dar adesea se amestecă. Câteodată centrul intelectual sau emoțional încearcă să primească impresii destinate altui centru; dar fiecare dintre ele este destinat să aibă impresii separate. De exemplu, impresia legată de miros nu poate fi primită de centrul intelectual - aceasta este primită de centrul instinctiv.

Impresiile sunt mai ușor de analizat decât hrana. Oamenii te pot convinge că ceva este o hrană bună și să ți-o vândă într-o conservă, iar apoi să descoperi că nu o poți mânca; dar prin observare, prin comparare, câteodată stând de vorbă cu alți oameni poți înțelege care impresii aparțin nivelelor superioare și care celor inferioare.

Î: Impresiile pe care nu trebuie să le acceptăm sunt acelea care produc emoțiilor negative?

R: Poți să le definești în acest fel, dar câteodată acestea nu produc imediat emoții negative.

Î: Chiar dacă poți distinge între un tip de impresii sau altul, nu văd cum le poți accepta sau respinge?

R: Fiind treaz. Dacă ești adormit nu poți. Dar când ești treaz, poate nu deodată, pentru că necesită ceva muncă - odată ești învins de impresii rele, altă dată ești învins din nou, apoi a treia oară vei izbuti să te izolezi. Dar înainte de aceasta este necesar să știi ce feluri de impresii rele te afectează, iar apoi poți găsi metode speciale pentru a te izola.

Î: Vreți să spuneți că dacă te observi poți evita acele impresii care te fac negativ?

R: Nu am vorbit despre lucruri care te fac *pe tine* negativ, ci despre impresii rele. Tu schimbi înțelesul. Vorbesc despre impresii în sine. Cât despre ceea ce te poate face negativ, aceasta depinde de starea ta. Într-o anumită stare orice te poate face negativ, chiar și cel mai bun lucru din lume.

Î: Te poți opri să iei impresii, dacă ai vrea?

R: Nu, cu siguranță. Nu poți opri impresiile complet dar, așa cum am mai spus, poți să te ții departe de impresiile nedorite și să-ți atragi un alt tip de impresii, pentru că trebuie deja să înțelegem că anumite impresii nu trebuie să le acceptăm. Sunt multe impresii rele care îți pot strica întreaga viață dacă le accepți un timp suficient de lung, sau dacă ai obiceiul de a căuta anumite impresii rele. De exemplu, oamenii stau în stradă privind la un accident, iar apoi vorbesc despre aceasta până la următorul accident. Acești oameni adună impresii rele. Oamenii care adună toate felurile de scandal, oamenii care văd ceva rău în orice lucru - aceștia de asemenea adună impresii rele. Nu trebuie să te gândești atât de mult la alegerea impresiilor bune, cât la a te izola de impresiile rele. Numai făcând acest lucru vei avea un anumit control. Dacă vei încerca să alegi impresii bune, numai te vei înșela pe tine însuși. Așa încât, deși nu îți poți aduce impresii plăcute, poți chiar de la început să înveți să le controlezi, izolându-te de anumite feluri de impresii rele.

Încă odată trebuie să-ți amintești că, pentru a controla impresiile, trebuie deja să te trezești într-o anumită măsură. Dacă ești adormit nu poți controla nimic. Pentru a controla lucruri foarte simple, evidente, trebuie să te trezești și să practici, pentru că dacă ești obișnuit cu impresii de un anumit tip, care nu sunt bune pentru tine, îți va lua ceva timp. Un "eu" va ști că este necesar să te izolezi, dar poate altor zece alte "eu"-uri le vor place aceste impresii.

Î: Este impresia pe care o poate produce o creație de artă obiectivă un exemplu de impresii superioare?

R: Aceasta depinde pe de-antregul de tine și starea ta. Dacă te afli în centrul intelectual aceasta poate să nu producă nici o impresie; dacă te afli în centrul motor aceasta va produce încă și mai puțin, dar dacă te afli în centrul emoțional, aceasta poate produce o impresie.

Î: Fiecare hidrogen determină activitatea de care ești capabil?

R: Aceasta este formator. Încearcă să gândești de-a lungul direcțiilor care ți-au fost date. Discutăm despre impresii. Nu înțelegi și totuși încerci să aduci mai mult în discuție. Este ca și cum gura ți-e plină cu mâncare și tu încerci să pui și mai mult și te înăbuși. Întâi înghite.

Î: Asta este ce mi se pare foarte dificil. Nu continui niciodată.

R: Trebuie să fie dificil; întreaga muncă este dificilă. Nimic nu este ușor în muncă, dar poți obține ceva *pentru că* este dificil. Dacă ar fi ușor, nu ai obține nimic.

Î: Cum explicați că omul, așa cum este el, este capabil să recunoască hidrogenii superiori care trebuie să fie în influența B?

R: Centrii omului sunt făcuți pentru lucrul cu hidrogeni foarte înalți și pentru primirea impresiilor foarte înalte. El poate să nu le primească, poate trăi la nivelul impresiilor scăzute, dar el este capabil să primească impresii foarte fine și el le obține din influențele B.

Î: Atunci de ce unii oameni se nasc așa iar unii nu?

R: Oamenii sunt diferiți, ei nu sunt făcuți după același tipar; pe lângă asta pot fi multe defecte datorate degenerării, bolilor, stărilor patologice. Toți oamenii normali trebuie să fie capabili să primească aceste impresii, dar mai întâi ei trebuie să fie normali.

Î: Când hidrogenii se transmit de la lumi superioare la cele inferioare, ei devin inferiori?

R: Nu, aceștia pot fi transmiși într-o formă pură. Întrebarea este dacă îi poți primi? Aceștia pot fi primiți numai de diferite părți ale centrilor.

Î: Poți să-i primești și apoi să-i devalorizezi?

R: Dacă o parte a ta primește influențe înalte, iar o altă parte influențe inferioare, aceasta poate crea o explozie.

Î: Putem în timp să observăm cărui tip îi aparține un hidrogen?

R: Într-o anumită măsură poți. După un anumit timp de observare vei cunoaște diferența, de exemplu, între emoțiile 24 și 12, sau între impresiile 48 - lucrurile fără gust - și impresiile 24. Dar trebuie să înțelegi că fiecare hidrogen arătat în Tabel este un *do* și între acesta și următorul hidrogen este o întreagă octavă, deci este o distanță enormă între un hidrogen și un altul. Pentru înțelegerea principiului creem standarde de gândire - nu putem începe prin studiul întregii scări în detaliu.

Î: Care este punctul la care există posibilitatea unei transformări ulterioare ale celor trei octave ale hranei?

R: Așa cum am spus, posibilitatea unei transformări ulterioare există în punctul în care impresiile intră în corp ca *do* 48, dar de obicei nu izbutește să se dezvolte din lipsa Carbonului 12 la locul de intrare. În funcționarea mecanică, intrarea impresiilor prin simțuri provoacă imediat gândirea asociativă sau imaginația la nivelul lui H 48, sau reacții emoționale de o natură mai mult sau mai puțin instinctivă.

Foarte rar, de exemplu în timpul unei stimulări emoționale sau pericol, se poate întâmpla astfel încât Carbonul 12 să fie adus la punctul de intrare al impresiilor. Atunci totul este legat de starea emoțională, și omul are impresia că tot ceea ce vede este extraordinar de viu, nou și semnificativ. Dar la un om obișnuit astfel de experiențe sunt accidentale, nu conduc nicăieri și sunt cu rapiditate acoperite cu imaginație. Condiția emoțională care le provoacă trece și este înlocuită de un impuls sau dorință conducând într-o direcție total

diferită. Astfel de experiențe într-un om obișnuit nu sunt conectate și nu au nimic de-a face cu dezvoltarea intențională a conștiinței.

Odată cu efortul de amintire de sine multe noi senzații încep să se trezească în om, în mod special senzații în legătură cu existența proprie și relația lui cu lumea înconjurătoare. Și acestea, la rândul lor, pot duce la perceperea diverselor influențe ce acționează asupra lui și posibilitatea alegerii între acestea.

Î: Cum știm când centrul emoțional lucrează cu H 12?

R: După un anumit timp vei ști, printr-un gust diferit. Este același lucru ca a ști diferența dintre a te gândi că mănânci și a mânca efectiv. Cu ceva practică în auto-observare putem distinge fiecare dintre aceste manifestări și să punem etichete pentru ele. În mod obișnuit recunoaștem diferențele dintre emoții - ești mai emoțional sau mai puțin emoțional. Observând cu un anumit scop vom vedea cum o emoție sau alta trebuie să corespundă unei anumite densități. Numai că nu trebuie să începi cu H 12 pentru că acesta este foarte neobișnuit. Când îi vom cunoaște gustul nu îl vom mai confunda niciodată cu altceva.

Î: Trebuie să facem o distincție între impresii și lucrurile care le produc?

R: Da, o tobă este diferită de sunetul tobei, așa încât nu poți să spui că în momentul în care o auzi, toba intră în ființa ta. Deci dacă vrei să iei asta din punct de vedere teoretic, trebuie să le separi. Dar în ce scop? Ceea ce este important acum este să înțelegem că dacă nu ne amintim de noi înșine suntem deschiși impresiilor care pot fi foarte scăzute pe scara hidrogenilor.

Î: Dar hidrogenul nu variază în raport cu centrul căruia îi este destinată impresia?

R: Un hidrogen reprezintă o anumită materie. Cum poate aceasta să difere fiind într-o cameră sau alta? Am explicat deja că fiecare centru este adaptat să lucreze cu un anumit hidrogen. Un centru are nevoie de un hidrogen mai scăzut, altul de un hidrogen mai ridicat. Dacă acesta utilizează un hidrogen necorespunzător, asta va produce o muncă necorespunzătoare într-un sens sau altul, depinzând de ce hidrogen este folosit și de cum este folosit.

În mod obișnuit centrul încearcă să fure energie mai bună, dar câteodată aceștia lucrează cu energie mai rea, încearcă să fie leneși. Câteodată centrul instinctiv încearcă să lucreze cu energie 48, de exemplu; aceasta conduce la o muncă foarte nesănătoasă și te îmbolnăvești. Adesea starea de boală este rezultatul acestui lucru.

Î: Poți să controlezi acest lucru?

R: Într-o anumită măsură. Aceasta are legătură cu emoțiile negative. Energia poate fi sustrasă din locul corect și pusă într-un loc greșit, de către emoțiile negative. Atât timp cât nu poți controla emoțiile negative, nu poți controla nimic altceva în ceea ce privește centrul instinctiv. Este numai o cale de a economisi energie și multe căi de a o cheltui.

Î: Impresiile vii folosesc o energie diferită de cea a impresiilor șterse?

R: Nu folosesc, ci aduc energie. Dacă ai impresii vii asta înseamnă că anumiți hidrogeni intră în tine. Primirea impresiilor înseamnă obținerea unei anumite materii în tine însuși.

Î: Când ai o impresie foarte înaltă, de ce are adesea un efect atât de devastator?

R: Dacă o impresie într-adevăr înaltă produce un efect devastator, asta înseamnă că suntem într-o stare foarte proastă; întreaga mașină lucrează greșit, toți centrul utilizează hidrogeni necorespunzători, suntem prea adormiți, avem prea multe amortizoare. Nu ar trebui să producă un astfel de efect într-o mașină normală. Impresiile superioare nu ar trebui să producă un efect devastator, ci unul eliberator.

Î: Care este relația între *si* 12, *mi* 12 și *sol* 12?

R: Vei înțelege aceasta mai târziu. Dacă dorești, îți pot spune că *mi* 12 se referă la centrul emoțional, *sol* 12 la centrul instinctiv și *si* 12 la centrul sexual. Noi putem lucra numai asupra lui *mi* 12. Avem prea puțin *si* 12, iar *sol* 12 se transformă mai departe într-o foarte mică cantitate de H 6 care, deși este atât de mică, ține centrul superior în viață.

Î: Care este caracteristica lui *mi* 12? Cum îl poți recunoaște?

R: Cum deja am explicat, este energia din spatele emoțiilor negative. Nu înseamnă că toate emoțiile negative ating intensitatea lui H 12, dar o pot atinge, iar emoțiile negative intense ard *mi* 12.

Î: De ce ai nevoie să studiezi uzina hranei? Ocupă aceasta un loc important în sistem?

R: Un loc foarte important. Încă odată, depinde de ce anume dorești. Dacă dorești să te cunoști pe tine însuși în ideea îmbunătățirii funcționării mașinii tale, trebuie să cunoști tot ce este important despre tine; iar să cunoști cum funcționează mașina ta și ce materiale primește este foarte important deoarece, cu ajutorul acestor diagrame, poți înțelege ceea ce faci; altfel, chiar dacă încerci să faci ceva, nu vei ști ce.

Î: Este dificil de văzut unde intră cea de-a treia forță în Diagrama Hranei. Este aceasta doar rezultatul celorlalte două?

R: Foarte adesea aceasta arată ca fiind rezultatul, dar dacă te gândești un minut vei vedea că nu este chiar așa. Să luăm procesul digestiei. Toate stadiile acestui proces merg continuu în organism. Să presupunem că cineva nu mănâncă de fapt la un moment dat, dar triadele a treia și a patra ale procesului digestiv sunt în acțiune; aceasta înseamnă că o anumită cantitate din ceea ce tu numești "rezultat", care este a treia forță, este deja acolo, pentru că dacă nu ar fi fost acolo, probabil că lucrurile care arată în diagramă ca și cum preced această treaptă, nu ar avea loc. Este nevoie să se înțeleagă că nu numai carbonii, dar și azoții trebuie să fie acolo. Nu putem determina momentul când începe Diagrama Hranei. Aceasta începe când cineva se naște, sau curând după aceea, iar apoi continuă de-a lungul întregii vieți. De exemplu, este bine știut în fiziologia obișnuită că anumite procese din gură au loc în felul în care au loc datorită faptului că anumite alte procese din stomac au loc într-un anumit fel. Totul este legat și ceea ce pare a fi rezultat este foarte adesea cauza.

Ei bine, așa cum am spus, ceea ce este important să înțelegi înainte de toate este că acest Tabel al Hidrogenilor arată de pe ce strat de hidrogeni provine fiecare materie. Cu ajutorul acestui Tabel puteți vedea că toți hidrogenii din corpul nostru, ceea ce mâncăm, ceea ce bem, aerul pe care-l

inhalăm, toate impresiile noastre și multe alte lucruri, toate provin din diferite straturi de materie din Raza de Creație. În acest fel putem vedea relația fiecărei acțiuni, fiecărui gând, fiecărei funcții cu o anumită parte a universului guvernată de propriile ei legi. Noi credem că totul este pe pământ, dar deși lucrurile se întâmplă pe pământ, originea lor nu este pe pământ - poate fi deasupra sau dedesubtul pământului. Și aceasta este ceea ce arată Tabelul Hidrogenilor.

Energiile sau materiile existente în lumea din afară pot fi înțelese sau asimilate de om numai în măsura în care el are deja în el însuși hidrogenii corespunzători. Astfel pentru a deveni receptiv la materiile sau influențele superioare el trebuie să producă în el însuși suficienți hidrogeni corespunzători pentru a face să funcționeze centrul său superior.

Din acest punct de vedere studiul de sine devine studiul funcționării diferitelor energii în tine însuși, al risipirii lor actuale în funcții nefolositoare și dăunătoare și al posibilei lor acumulări în scopul dezvoltării de sine.

Studiul hidrogenilor și relația lor reciprocă ne ajută de asemenea să înțelegem centrul și vitezele lor diferite. Centrul intelectual lucrează cu H 48, centrul motor și instinctiv cu H 24, centrul emoțional ar trebui să lucreze cu H 12, dar nu primește niciodată combustibilul adecvat și niciodată nu lucrează așa cum ar trebui. Dacă am putea să-l facem să lucreze mai rapid, ar fi o mare schimbare în percepțiile noastre și pentru alte facultăți.

Î: Nu înțeleg despre viteza emoțiilor. Cum poate fi aceasta măsurată?

R: Realizând câte sentimente diferite pot să treacă prin tine în timpul unui singur gând sau în timpul unei oscilații a pendulului.

Î: Prin viteza emoțiilor vrei să spunei timpul dintre cauza și efectul unei emoții?

R: Nu, este cantitatea de impresii. Ai pus problema în mod obiectiv, dar aici este ceva subiectiv; înseamnă că într-un gând poți avea mii de emoții.

Î: Viteza variază în raport cu gradul de conștiință?

R: Observația ta poate varia în raport cu gradul de conștiință, dar faptul în sine va rămâne același. Dar așa cum am spus, centrul emoțional din noi nu lucrează la viteza adecvată, pentru că aproape numai părțile lui motoare lucrează; și când un centru lucrează cu partea sa motoare viteza lui este mult mai mică, pe când dacă lucrează cu partea intelectuală este mult mai rapid.

Î: Dacă utilizăm centrul emoțional la cea mai mare viteză a sa, putem avea emoții pozitive?

R: Atunci devenim legați cu centrul superior și putem avea emoții pozitive. Dar mai întâi trebuie fim conștienți, pentru că aceasta se poate întâmpla numai când avem un control suficient de complet asupra conștiinței.

Î: Diagrama Hranei arată că există în om, așa cum este el, materie superioară. Cum se explică?

R: Fără materii superioare omul nu ar fi capabil să trăiască. Sufletul, care este alcătuit din hidrogeni superiori, trebuie hrănit. Esența trebuie hrănită. Chiar și personalitatea trebuie hrănită, deși personalitatea trăiește din ceva diferit. Așa cum am spus, hidrogenii superiori pot fi extrași din aer, dar impresiile -

impresiile speciale, purificate - pot da mult mai mult. Organismul uman este construit pe principii cosmice, deci cantitatea este foarte importantă.

Î: Pentru mine diagramele sunt numai cunoaștere. Nu obțin nici o înțelegere din ele care să mă ajute să lupt.

R: Acestea nu te pot ajuta în luptă, dar te pot ajuta în gândire. Chiar și acum, în această formă inițială, diagramele te pot ajuta să rezolvi multe din problemele și necazurile tale. Ele îți pot servi ca formulă de a-ți găsi poziția proprie în raport cu ele. Este posibil să nu-ți dea un răspuns, dar îți vor da cunoștințe despre unde și cum poți căuta un răspuns. Acesta este sensul real al diagramelor. Acestea vorbesc într-un limbaj pe care îl înveți puțin în avans. Vom fi cu adevărat capabili să utilizăm acest limbaj numai când vom fi capabili să utilizăm centrul superior. Să presupunem că obții controlul asupra centrului emoțional superior. Cu cunoștințele din aceste diagrame vei fi capabil să interpretezi multe din noile senzații, sentimente, idei ce-ți vor veni în minte și să transferi această interpretare minții obișnuite. Fără diagrame nu vei fi capabil să o faci. Ele sunt limbajul intermediar care va conecta limbajul centrului emoțional superior cu centrul nostru obișnuit. În același timp acest limbaj este un fel de scară pe care putem urca de la gândirea obișnuită la gândirea centrului emoțional superior.

Î: În condiția noastră actuală, centrul superior funcționează sau mai degrabă nu sunt întrebuintați?

R: Sunt trei teorii diferite despre asta. Una este că aceștia funcționează și că fără funcționarea lor nu am putea trăi, dar că nu sunt conectați cu centrul obișnuit din cauza diferenței enorme de viteză; că este necesar să eliminăm din centrul obișnuit toate funcțiile greșite și să-i aducem la viteza lor cea mai înaltă posibil, lucru care se poate întâmpla numai când trecem la un alt nivel de conștiință. Cea de a doua explicație este că centrul superior sunt latenți; ei sunt complet dezvoltați, dar ei nu lucrează cum ar trebui. A treia consideră că ei nu lucrează pentru că nu este combustibil pentru ei; că hidrogenii ce pot servi drept combustibil pentru aceștia pot fi produși numai în altă stare de conștiință. Ei sunt într-o stare de adormire, dar când vom produce suficient material pentru ei aceștia se vor trezi. Toate aceste explicații sunt corecte și toate ajung la același lucru. Trebuie să devenim conștienți și să controlăm centrul nostru inferior în scopul de a-i aduce în starea lor cea mai bună. Atunci nu va mai fi nici o dificultate în stabilirea contactului cu centrul superior, deoarece chiar și în starea noastră actuală, foarte accidental, foarte rar, avem sclipiri de stări superioare - cel puțin unii oameni au. Deci lucrul important de înțeles pentru noi este că centrul superior nu ne vor lăsa să așteptăm atunci când ne vom trezi. Problema este să ne trezim și să trecem la alt nivel de conștiință; apoi centrul emoțional superior și, mai târziu, centrul mental superior, vor răspunde imediat.

Dacă centrul superior ar lucra în noi așa cum suntem acum, am fi pe un drum greșit. Am fi doar mașini conștiente fără posibilitatea de a fi altceva, pentru că voința poate fi creată numai cu efort. Noi suntem așa cum suntem cu scopul de a deveni diferiți. Suntem foarte nesatisfăcători dar, din această cauză,

noi putem deveni mai puternici și mai conștienți. Dacă am fi legați de centri superiori în starea noastră actuală, noi am înnebuni. Astfel de legătură ar fi un mare pericol atât timp cât avem emoții negative. Din acest motiv există frâne automate în mașină, ce fac legătura imposibilă. Mai întâi trebuie să ne pregătim centrii inferioari și să schimbăm starea noastră de conștiență.

Î: Centrii superiori au caracteristici pe care le-am putea privi ca excepționale?

R: Da, de exemplu ceea ce se numește magie poate fi manifestarea unei lumi de pe un plan superior pe un plan inferior. Să presupunem că centrul emoțional superior se manifestă pe un nivel inferior - acesta va fi un miracol.

Este foarte necesar să înțelegi relația în care stau centrii superiori față de centrii inferioari. În starea noastră principiile intelectuale și emoționale sunt în mod distinct delimitate, dar în centrii superiori aceste diferențe dispar. Apoi centrul emoțional superior nu folosește cuvinte - cuvintele sunt prea stângace, prea dificil de folosit, iar pe lângă asta înțelesul lor se schimbă chiar într-o generație, iar o mie de ani produce o completă schimbare a înțelesului. De aceea nu înțelegem Noul Testament - nu există un înțeles similar al cuvintelor acum, deci nici măcar nu putem să ghicim ce însemnau atunci.

Centrul mental superior este încă și mai rapid și nu utilizează nici măcar forme alegorice, așa cum face centrul emoțional superior. Putem spune că acesta folosește forme simbolice. Aceasta dă posibilitatea unui gând lung. Totul este în noi, dar nu îl putem folosi, pentru că lucrăm cu o mașină foarte înceată. Centrii superiori nu ajung la noi - distanța dintre aceștia și centrii obișnuiți este prea mare. Diferența de viteză este atât de mare încât centrii obișnuiți nu aud centrii superiori. Aceștia au multe funcții importante despre care nu știm, dar nu le putem utiliza drept creiere - ei sunt prea rapizi și noi suntem prea adormiți. Așa încât dacă obținem o legătură cu centrul mental superior, aceasta pur și simplu nu va lăsa nici o urmă.

Î: În centrul emoțional superior există emoții negative?

R: În centrii superiori nu există părți pozitive și negative și, așa cum am spus, nu există nici o separare între intelectual și emoțional. Centrul emoțional superior se numește numai emoțional. Pe nivelele superioare ceea ce este emoțional este de asemenea și intelectual și ce este intelectual este și emoțional. Funcționarea centrilor superiori este foarte diferită de funcționarea centrilor obișnuiți. Putem câteodată să observăm această funcționare și gustul diferit al acestora în momentele de conștiență de sine, când ajungem să fim temporar conectați cu centrul emoțional superior.

Î: Drogurile nu pot să ne pună în conexiune cu centrii superiori?

R: Ideea drogurilor nu este nouă; drogurile erau folosite în timpurile vechi și medievale - în vechile Mistere, în magie ș.a.m.d. S-a descoperit că rezultă stări interesante prin utilizarea inteligentă a drogurilor. Dar sistemul se împotrivesc drogurilor. Utilizarea drogurilor nu dă rezultate bune pentru faptul că drogurile nu pot afecta conștiența, ele nu pot *adăuga* conștiență. Amortind centrii inferioari ne pot pune în legătură cu centrii superiori; dar nu ne-ar fi de nici un folos, pentru că ne putem aminti numai în măsura în care avem conștiență.

Neavând conștiență, din legătura cu centrii superiori vor rezulta numai vise sau inconștiență.

Toate aceste stări de transă descrise câteodată în cărți constituie un drum foarte periculos. Aducerea în stare de transă se leagă de crearea imaginației în centrul emoțional superior, iar acesta este un drum care nu duce nicăieri. Dacă ajungi acolo nu poți ieși și nici nu poți merge mai departe. Ideea noastră este să controlezi imaginația; dacă, în schimb, o transformi prin anumite metode în imaginație în centrul emoțional superior obții beatitudine, fericire dar, la urma urmei, este numai somn la un nivel superior. Dezvoltarea reală trebuie să meagă pe două linii: dezvoltarea conștienței și dezvoltarea centrilor.

Pe lângă asta, astfel de experiențe sunt de obicei dezamăgitoare deoarece, ca regulă, oamenii epuizează în primul experiment tot materialul pe care îl au pentru conștiență. Același lucru poate fi spus despre toate metodele de autohipnotizare, amortire mecanice; ele dau aceleași rezultate ca drogurile - fac centrii obișnuiți să adoarmă dar nu pot mări conștiența. Dar când conștiența este dezvoltată, centrii superiori nu vor prezenta nici o dificultate. Centrul emoțional superior se presupune că lucrează în cea de-a treia stare de conștiență și centrul mental superior în cea de-a patra.

Î: Credeți că există ceva în telepatie?

R: Pentru omul nr. 1, 2, 3 aceasta nu există deloc; este doar imaginație. Dar oamenii cu o dezvoltare mult superioară controlează forțe care pot produce așa numita telepatie, pentru că aceasta este o funcție a centrului emoțional superior. Dacă poți, chiar și temporar, controla centrul emoțional superior, poți produce efecte telepatice. Dar mintea obișnuită și emoțiile obișnuite nu o pot face.

Î: Mă întreb prin ce procedeu a fost capabil Isus să alunge diavolii și dacă ceva din sistem poate fi folosit într-un scop similar? Are aceasta de a face cu centrii superiori?

R: Isus probabil a avut de-a face cu diavoli mari. Noi trebuie să începem cu diavolii mici - un fel de vivisecțiune - până când vom fi capabili să avem de-a face cu diavoli mari.

Am spus mai devreme că atât timp cât anumite emoții negative există în noi, centrii superiori nu pot funcționa și nu ar trebui să funcționeze, pentru că ar fi un dezastru. În cărțile obișnuite de teosofie găsești ideea că multe lucruri sunt ascunse pentru că sunt periculoase. Dar în realitate pericolul nu stă în idei, ci în distorsionarea acestor idei. Oamenii pot deveni periculoși dacă aud ceva și încep să aplice într-un mod greșit. Poți utiliza forțele centrilor superiori pentru a-ți întări partea negativă.

Î: Poate cineva să-și deterioreze centrii superiori?

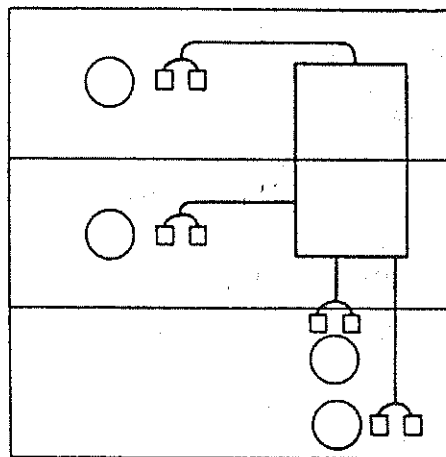
R: Poate, dormind prea mult. Nu vreau să spun în sensul fizic, ci fiind întotdeauna adormit și iresponsabil. Apoi, puțin câte puțin, posibilitatea trezirii lor este distrusă.

Vedeți, tot timpul, din diferite unghiuri, ajungem la concluzia că omul nu funcționează bine. Auzim despre centrii superiori și în același timp ni se spune că nu suntem conectați cu aceștia, că ei nu funcționează pentru noi sau, dacă

aceștia funcționează, nu știm nimic despre funcționarea lor. Ne dăm seama că mintea noastră obișnuită nu este de ajuns pentru a trata cu problemele pe care dorim să le rezolvăm. Sunt multe lucruri pe care am vrea să le știm, dar mintea noastră nu poate face nimic în legătură cu asta. Această diagramă simplă, și alte diagrame pe care le studiem în sistem, ne arată cum să ne studiem pe noi înșine, cum să îmbunătățim și ce să îmbunătățim în noi înșine. Dar nici o îmbunătățire nu este posibilă până ce nu oprim scurgerile, pentru că nu este de nici un folos să creștem producția de energie dacă sunt scurgeri peste tot.

Î: Cum putem opri scurgerile?

R: Prin amintire de sine. Este necesar să dezvoltăm conștiința, iar aceasta va

aduce cu ea posibilitatea utilizării unor organe mai bune de percepție și cunoaștere. Fără centrii superiori nu putem face prea mult, și de aceea o abordare filosofică nu prea este folositoare. Aceasta poate inventa anumite teorii, iar apoi se oprește. Aceasta nu dezvoltă centrii superiori, care numai ei singuri pot înțelege aceste idei pe deplin. Filosofia nu le atinge.

Î: Accentuați importanța conservării energiei. Are fiecare centru propriul său depozit de energie?

R: Da. Am să arăt cum să începeți să vă gândiți la aceasta. Vom considera mașina umană din punctul de vedere al centrilor. Este aceeași mașină. Energia creată în organism este păstrată într-un anumit acumulator mare care este conectat cu alți doi acumulatori mai mici plasați lângă fiecare centru.

Să presupunem că omul începe să gândească și utilizează energia unuia dintre acumulatorii mici ai centrului intelectual. Energia din acumulator scade

din ce în ce mai mult și atunci când atinge nivelul minim, el obosește. Apoi el face un efort sau are o scurtă pauză sau cască și ajunge să fie conectat cu cel de-al doilea acumulator mic. Este foarte interesant cum căscatul este un ajutor special prevăzut de natură pentru trecerea de la un acumulator la altul. El continuă să se gândească și luând energie din al doilea acumulator, este din nou obosit, cască, sau își aprinde o țigară și din nou ajunge în legătură cu primul acumulator mic. Dar acel acumulator poate fi pe jumătate umplut și va fi cu rezeziune consumat. Din nou ajunge în legătură cu cel de-al doilea, care este umplut numai pe sfert, și astfel se continuă până când poate veni timpul când ambii acumulatori sunt goți. Dacă în acel moment un om face un efort special de un tip adecvat el poate ajunge în legătură directă cu acumulatorul mare. Aceasta este una din explicațiile miracolelor, pentru că el va avea furnizată o enormă cantitate de energie. Dar aceasta necesită un foarte mare efort - nu un efort obișnuit. Dacă el epuizează acumulatorul mare moare dar, în general, el adoarme sau devine inconștient mult înainte de aceasta, așa încât nu este nici un pericol. În viața obișnuită această legătură cu acumulatorul mare se întâmplă uneori în circumstanțe extraordinare, cum ar fi momentele de pericol extrem.

De aceea există acest sistem de acumulatori mici. Dacă cineva s-ar putea conecta ușor cu acumulatorul mare ar putea, de exemplu, să nu înceteze să fie furios o săptămână întreagă, după care ar muri. Așa că în general nu ajungi conectat cu acumulatorul mare până ce nu ai control asupra emoțiilor negative. Emoțiile sunt mai puternice decât celelalte funcții, astfel că dacă cineva ar intra într-o emoție negativă și ar avea energie nelimitată, ar fi prea periculos.

Î: Poate fi depozitată suficientă energie în acumulatorii mici?

R: Pentru funcționarea obișnuită, pentru viața obișnuită, este suficient; dar uneori oamenii care sunt în mod frecvent obosiți folosesc numai jumătate din acumulator și deja spun că ei sunt prea epuizați și nu mai pot face nimic altceva. De fapt, atâta timp cât mai există ceva în acumulatorii mici, nu avem nici un drept să fim obosiți. Acesta este motivul pentru care eforturile fizice sunt folositoare. Ne este frică că suntem obosiți. Desigur, am putea avea mult mai multă energie decât avem dacă nu am cheltui-o pe emoțiile negative și alte lucruri nefolositoare.

Î: Pentru amintirea de sine trebuie să ai energie?

R: Nu, aceasta nu intră aici, deoarece pentru asta totdeauna avem energie. Nu energia este cea care lipsește, ci înțelegerea, a ști cum să faci, și o anumită lenie care ne împiedică să ne amintim de noi înșine.

Î: Aș vrea să întreb de acumulatorul mare. Eu nu înțeleg practic aceasta.

R: Eforturi! Eforturi! Cu cât mai multe eforturi faci, cu atât mai multă energie obții. Fără eforturi nu poți obține energie. Chiar dacă este în tine, aceasta poate fi într-un loc nepotrivit. Nu te gândi la aceasta teoretic, gândește-te pur și simplu că ai în tine multă energie de care nu te folosești niciodată și trebuie să faci mai multe eforturi pentru a o utiliza.

Î: Ceea ce am vrut de fapt să întreb a fost ce anume deblochează energia în acumulatorul mare și cum își procură acesta energie?

R: Este exact ceea ce am spus. Nu te gândești la acumulatorul mare; gândește-te la tine însuși. Câteodată trebuie să începi cu eforturi mici. Dacă nu faci eforturi mici, nu vei fi niciodată capabil să faci eforturi mari. Este foarte corect că este necesară energie, dar energia este în noi. Avem suficientă energie, cel puțin la început, și dacă o folosim pentru lucru, aceasta nu este pierdută, ci se întoarce. Dacă pierzi energie cu emoțiile negative de exemplu, sau în acțiuni mecanice, gândire mecanică, atunci aceasta se pierde. Dar dacă utilizezi energia luptând cu mecanicitatea, o primești înapoi. În acest fel se acumulează energia.

Î: Îmi poți spune despre procesul prin care atenția este refăcută când cineva o controlează?

R: În acest caz atenția depinde de cantitatea de energie de rezervă; dacă ai energie de rezervă atenția va lucra, dacă nu ai energie suplimentară ea se va epuiza foarte repede. Deci depinde de cantitatea de energie, iar rezerva ta de energie depinde de cum anume o folosești. Dacă o cheltuiești pe lucruri nenecesare, atunci în momentul când ai nevoie de ea vei descoperi că nu mai ai deloc. Dar dacă o poți economisi în orice ocazie posibilă și să folosești doar cantitatea necesară pentru fiecare fel de acțiune pe care o ai de făcut, atunci vei avea rezultate. Acesta este motivul pentru care trebuie să pornim de la început lupta împotriva lucrurilor care o risipesc. Acestea trebuie studiate înainte de orice altceva.

Î: O persoană care lucrează într-un mod mai echilibrat poate să folosească fiecare acumulator în mod adecvat?

R: Da, prin antrenament poți efectua o cantitate enormă de muncă, dar dacă un om fără antrenament începe să facă aceeași muncă el va folosi prea multă energie pentru mișcări foarte simple și își va utiliza acumulatorii într-un mod greșit. Dacă vrei să gândești mai științific despre asta, trebuie să îți dai seama că antrenamentul, luat în sens obișnuit, pregătește acumulatorii pentru o muncă corectă. De fapt, deși am pus numai doi acumulatori lângă fiecare centru, ei sunt mult mai mulți. Fiecare centru este înconjurat de acumulatori.

Î: Comutarea de la un acumulator la altul necesită un moment de conștiență?

R: Nu, este automată. Centrul instinctiv știe cum să o facă și poate lucra foarte bine, fără să fie nevoie ca noi să fim conștienți. Conștiența poate fi necesară pentru o muncă specială în legătură cu acumulatorul mare. Când vrem ceva extraordinar, ceva ce nu poate fi obținut pe căi obișnuite, este necesar să inventăm metode noi.

Î: Principiul acumulatorilor se aplică energiei mecanice obișnuite pe care o folosim tot timpul?

R: Cu siguranță. Totul este mecanic. Energia este doar combustibilul.

Î: Atunci un tip de energie nu este superior sau inferior altuia?

R: Ba da, considerată din punctul de vedere al hidrogenilor, aceasta poate fi superioară sau inferioară. Centri diferiți utilizează energie diferită, dar în esență este una singură. Ai văzut în Diagrama Hranei cum este creată energia. Sunt multe variații de hidrogeni folosite pentru diferite organe și acumulatori.

Î: Se poate spune că această adaptare specială a energiei se face în organism?

R: Da, dar în același timp centrii au o tendință mare de a folosi energie nepotrivită; deci asta trebuie ținut minte. Dar problema despre cum să faci mai multă energie este un lucru, iar problema cum se face ea singură, cum "se întâmplă", este alt lucru. Este mai bine să despărțim aceste lucruri.

Î: Dacă ești obosit și, deodată, primești o mulțime de impresii, iar ca rezultat al acestora oboseala dispăre, este pentru că primești energie de la acestea?

R: Este mai complicat decât atât. Cu noi impresii poți deveni mai treaz și astfel legăturile cu acumulatorul mare încep să lucreze mai bine. Impresiile directe nu sunt încă energie gata de folosit; acestea trebuie distilate și amestecate cu alte lucruri pentru a produce energie. Impresiile care vin sunt hrană nedigerată. Toate cele trei tipuri de hrană trebuie să fie digerate și amestecate în proporții corecte. Dar impresiile te pot trezi. Când energia din corp atinge o anumită presiune, aceasta începe să atragă energie din mediul înconjurător.

Î: Dacă cineva călătorește, obține mai multe impresii?

R: Capacitatea de a primi impresii rămâne aceeași.

Î: Când un om cascade, se conectează cu celălalt acumulator?

R: Nu întotdeauna, pentru că cineva poate căsca prin imitație. Pe lângă asta, căscatul este pompare de energie, nu este neapărat comutare, deși un căscat într-adevăr bun poate produce o comutare când este necesar.

Î: Când prezentați căscatul ca o pompă, de "unde" este energia pompată?

R: Din organism. Este astfel orânduit ca fiecare funcție să aibă energia necesară oriunde. Sunt atât de mulți acumulatori încât este suficient să știi principiul că există acumulatori. Energia este distribuită în mașină într-un mod foarte complicat și trece de la un acumulator la altul, este diluată, concentrată ș.a.m.d.

Î: Acumulatorii mici se umplu de la cel mare în timpul somnului de noapte?

R: Sunt reumpluți constant. Dar acumulatorul mare se reumple în timpul somnului cu energie rezultată din cele trei tipuri de hrană. Toate energiile sunt păstrate în acumulatorul mare, fie amestecate, fie într-o formă superioară. Când vine o cerință, este trimis un hidrogen corespunzător. Dacă se produce energie, aceasta este depozitată în acumulatorul mare. Dacă se produce mai mult decât este necesar pentru viață, atunci se poate depozita. Î: Se poate conserva energia prin intermediul tăcerii?

R: Câteodată, dar dacă taci tot timpul poți pierde mai multă energie decât vorbind. De aceea primul principiu din acest sistem este discernământul - nu sunt reguli generale.

Î: Este posibil să ajungi în cele din urmă în contact cu acumulatorul mare?

R: Da, este posibil, dar noi nu suntem nici măcar la primul pas; poate fi posibil, să spunem, la cel de-al douăzecișidoilea pas, deci sunt douăzecișunu de pași de urcat înainte să putem face asta. Ceea ce poate fi făcut acum a fost explicat în întregime - trebuie să încerci să-ți amintești de tine însuși, să nu te identifici, să încerci să nu exprimi emoții negative ș.a.m.d. Acestea sunt lucrurile cu care putem începe.

Î: Energia necesară pentru amintirea de sine provine din funcționarea corectă a centrilor?

R: Da, cu siguranță; când toți centrul funcționează în mod incorect nu poate să fie nici o acumulare de energie. Dar aceasta nu este suficient. Este necesar să mărești cantitatea de energie, și aceasta poate fi mărită numai prin eforturi - eforturi mici, cum ar fi lupta cu obiceiurile, auto-observația, încercarea de a controla atenția ș.a.m.d. Fiecare are câteva eforturi proprii pe care le poate face; eforturile unei persoane pot să nu fie bune pentru o alta, sau prea ușoare sau imposibile.

Î: Ce anume reglează cantitatea de energie ce intră în acumulatorii fiecărui centru?

R: Munca obișnuită. Câteodată aceștia nu pot fi umpluți, câteodată refuză să fie umpluți, iar câteodată nu au nevoie să fie umpluți. Sunt multe motive pentru asta, și nu poți controla. Dar făcând eforturi sau amintindu-ți de tine însuși, mărești posibilitatea de control.

Î: Acumulatorul mare are o capacitate considerabilă, și se reumple cu rapiditate?

R: Depinde. Poate fi pe jumătate gol, sau umplut cu energie improprie sau poate fi plin de energie dar noi nu o utilizăm. Este important să înțelegem că există un mare depozit de energie în acumulatorul mare, pe care în mare parte nu o utilizăm niciodată - ea rămâne un capital mort.

Î: Dacă ești mai conștient, poți atrage mai multă energie?

R: Da, dar este necesar și un antrenament special. Dacă știm cum anume să ne conectăm cu acumulatorul mare putem produce rezultate cu totul diferite.

Î: Cât de rapid poate fi învățat acest lucru?

R: Nu pot spune asta, depinde de cât studiezi și lucrezi. În atitudinea noastră față de sistem poate exista un element distructiv ce poate distruge rezultatul muncii noastre. Dacă ai o atitudine corectă față de tine însuși și față de muncă, fără un element distructiv, atunci poți ajunge acolo.

Î: Depind toate acestea de conștiință?

R: Toată munca este de fapt concentrată pe conștiință. În munca asupra centrilor, încercăm doar să oprim clar funcționarea lor greșită. Nu există exerciții pentru a intensifica funcționarea centrilor: întreaga muncă se face asupra conștiinței. Când conștiința va crește, centrul se vor adapta. Dar lucrul greșit al centrilor trebuie oprit, pentru că dacă am rămâne anormali și am deveni conștienți, centrul nostru ar înnebuni - ei nu ar fi capabili să suporte. Dar aceasta nu se poate întâmpla - nu poți deveni conștient în mod inconștient. Oamenii întreabă adesea: ce câștigi devenind conștient? Aceasta este pentru că ei nu știu care este rezultatul conștiinței. Când suntem conștienți, ajungem să fim conectați cu centrul superiori, iar atunci întregul tablou se schimbă.

Nu putem 'face' - Importanța înțelegerii adevărului acestei idei - Iluzia că 'faci' și ce anume o produce - În viață totul se întâmplă, dar în lucru trebuie să învățăm să 'facem' - A merge împotriva curentului - 'A face' interior - Un cerc vicios și calea de ieșire - Coordonarea centrilor - 'A face' începe cu 'a nu face' - Controlul interior - A face imposibilul și ce înseamnă acest lucru - A pune mai multă presiune în eforturile tale - A lucra asupra voinței - Ce este voința în adevăratul sens al cuvântului și care este voința noastră? - Voința noastră ca rezultat al dorințelor - Conflictul și lupta din interior - A renunța la voință - Avem numai momente scurte de voință - Disciplină - Necesitatea de a-ți aminti de tine însuși - Conștiința înseamnă voință - Scopul ca factor de control - Necesitatea revenirii constante la problema scopului - Voința proprie și încăpățânarea - Fricțiunea - Lucrul împotriva voinței proprii - Nu poți face nimic fără o școală - Necesitatea unei munci regulate - Răscrucile - A crea luna în tine însuși - Centrul de greutate - Supra-efortul - Ce anume creează stimul pentru lucru.

Trebuie să ne întoarcem la partea interioară a lucrului - să lucrezi cu tine însuși. Dacă vă gândiți la aceasta, vă veți da seama că partea centrală a lucrului este înțelegerea faptului că nu suntem capabili de 'a face', a motivului pentru care nu suntem capabili de 'a face', precum și ce înseamnă că nu putem 'face'. Cum poți înțelege aceasta? Fie încercând să faci ceva ce nu ai mai făcut niciodată, fie făcând lucrurile într-un alt fel. Veți vedea apoi dacă sunteți sau nu capabili de 'a face'. Jumătate din întrebările puse se referă la 'a face' - cum să schimbi asta, cum să distrugi cealaltă, cum să le eviți pe altele și așa mai departe. Dar pentru a schimba, chiar și un lucru mic, este nevoie de un efort enorm. Până nu veți încerca nu vă veți da seama de aceasta. Vedeți, nu gândiți îndeajuns și nu observați îndeajuns. Nu puteți schimba nimic, decât prin sistem. În general, asta se uită. Sistemul arată cum pot fi schimbate lucrurile și făcute altfel și de înde poți începe. Chiar și cu sistemul acest lucru este extrem de dificil, dar fără sistem este imposibil, absolut imposibil. Când vă veți da seama de acest lucru veți începe să înțelegeți valoarea sistemului, deoarece cu sistemul există o șansă, pe când fără sistem nu există nici o șansă.

Această idee, că nu suntem capabili de 'a face', este foarte importantă și trebuie să ne întoarcem mereu la ea. Dacă această idee nu este clară sau anumite aspecte ale ei nu sunt clare puneți întrebări, pentru că este necesar să o înțelegeți și să v-o amintiți. Totul se 'întâmplă'. Oamenii nu pot 'face' nimic. Din momentul în care ne naștem și până în clipa în care murim lucrurile se întâmplă, se întâmplă, se întâmplă și noi credem că facem. Aceasta este starea noastră normală în viață și chiar cea mai mică posibilitate de a face ceva apare numai prin lucru și, prima dată numai în noi înșine, nu în exterior. Chiar și în noi înșine 'a face' începe adesea cu 'a nu face'. Înainte de a face ceva ce nu

poți face trebuie să *nu faci* multe lucruri pe care le-ai făcut până acum. De exemplu, nu te poți trezi numai dorind să te trezești, dar poți să nu-ți îngădui să dormi prea tare și timp prea îndelungat.

Î: Ai oare uneori de ales între două posibile întâmplări?

R: Doar în lucrurile foarte mici și chiar și atunci când observați că lucrurile se îndreaptă într-o anumită direcție și hotărâți să le schimbați, veți descoperi cât de inconfortabil este de a le schimba.

Î: Cum se întâmplă că nu pot renunța la ideea că sunt capabil de 'a face'? Mi-am dovedit atât de des că nu pot.

R: Acesta este cel mai dificil și cel mai necesar lucru ce trebuie înțeles cu toată ființa, deoarece atât timp cât vom crede că putem 'face' vom amâna mereu lucrurile pe care de fapt le *putem* face dacă lucrăm. Așa cum am spus, suntem capabili de 'a face' lucruri numai în legătură cu noi înșine - acestea sunt lucrurile cu care trebuie să începem. Dar nu vom începe niciodată să ne studiem pe noi înșine atât timp cât vom crede că putem 'face'. Aceasta este una din cele mai mari iluzii ale noastre.

Î: Văd că nu am nici o posibilitate de alegere în lucrurile mari, dar mi se pare că pot face lucruri mici.

R: Aceste lucruri mici se întâmplă în conformitate cu anumite circumstanțe definite care le controlează. Crezi că *tu* le controlezi, dar în realitate ele se întâmplă. Nu putem 'face' deoarece suntem adormiți. Cum ar putea oare să 'facă' oameni adormiți? Este necesar să fim treji; când ești treaz, poți 'face'. 'A face' este o magie.

Trebuie să înțelegeți că nimic nu se întâmplă la momentul când se întâmplă; necesitatea acestei întâmplări a fost creată cu mult timp în urmă. Lucrurile se întâmplă de la sine; fie că faci sau nu ceva, s-ar putea să fie hotărât cu zece ani mai înainte. Poate că acțiunile tale au luat o anumită direcție acum zece ani și aceasta va determina ceea ce vei face mâine - nu poți schimba.

Credem că putem lua o anumită hotărâre și să acționăm în conformitate cu ea. În realitate, suntem conduși nu de hotărâri interne ci de influențe externe. Dacă hotărârea internă corespunde cu influența externă, vom face acel lucru, altfel nu. Dar putem crea în noi înșine puteri pentru 'a face'. Natura ne-a făcut mașini ce acționează sub influențe externe, dar cu posibilitatea de a dezvoltă motorul propriu. Dacă nu există motorul interior, ne vom învârti mereu în același loc.

Î: Dacă un om stabilește pentru el însuși un ideal despre cum trebuie să se comporte, aceasta nu este ceea ce se înțelege prin 'a face'?

R: Problema este dacă el poate să o facă sau dacă o face, deoarece a alcătui planuri, a avea idealuri este ceva, iar a le îndeplini este altceva. Pot fi numai intenții bune. Una din trăsăturile principale ale ființei noastre este aceea că nu putem face ceea ce hotărâm.

Î: Uneori am descoperit că poți face, cu un mic efort suplimentar, ceva foarte diferit în raport cu oamenii din viața obișnuită. Este aceasta 'a face'?

R: Este o iluzie, deoarece dacă un lucru trebuie să se întâmple vei face acest efort suplimentar; dacă nu este să se întâmple, nu vei face acest efort. Crezi că

poți să faci sau să nu faci acest efort, că poți 'să faci' sau 'să nu faci'. Dar încearcă să gândești corect, că tu nu poți 'face' nimic, că totul se întâmplă mecanic. Un lucru vine după altul și se întâmplă sau nu se întâmplă, iar tu nu te poți opune.

Î: Dar dacă ajuți o persoană săracă să-și facă viața mai suportabilă?

R: Dacă ajuți o persoană săracă, acest lucru se întâmplă. Dacă cineva ia de la această persoană și puținul care-i rămâne, faptul de asemenea se întâmplă. O persoană îi va da un ban alta i-l va lua și pe ultimul pe care îl are. Este necesar în primul rând să înțelegi *principiul* că nimeni nu este capabil de 'a face' ceva. Dacă vă gândiți la viață, nu la viața personală ci la viața omenirii, la războaie, revoluții, veți vedea clar acest lucru. Trebuie să găsiți un caz potrivit pentru observare, deoarece dacă luați în considerare ceva prea mic, nu veți vedea. Dar dacă veți găsi cazul potrivit, condițiile potrivite, circumstanțele potrivite veți vedea foarte curând dacă puteți face ceva sau nu. Lucrul cel mai simplu este să încercați și să vă amintiți de voi înșivă. Poți face asta sau nu? Oamenii cred că pot 'face' deoarece uneori ei concep anumite planuri și obțin într-adevăr ceea ce au dorit. Dar acest lucru înseamnă numai că au intrat într-un anumit curent de evenimente și că lucrurile s-au întâmplat să coincidă cu planul lor. Când lucrurile se întâmplă astfel credem că am reușit, că am conceput un plan și că am făcut totul în concordanță cu acest plan. În realitate nu înseamnă că am făcut acest lucru intenționat sau cu bună știință, nu înseamnă că poți alege un curent de evenimente sau un alt curent; este doar accidental. În fiecare tip de muncă, în afaceri, în călătorii și așa mai departe, se întâmplă uneori ca lucrurile să fie încununate de succes, dar aceasta înseamnă numai că la un moment dat, într-un loc dat, lucrurile au mers mecanic pe o anumită cale; nimic mai mult.

Este dificil pentru noi să ne dăm seama, de exemplu, că atunci când oamenii construiesc un pod, aceasta nu este 'a face'; este doar rezultatul tuturor eforturilor precedente. Este ceva accidental. Pentru a înțelege acest lucru trebuie să vă gândiți la primul pod pe care l-a construit Adam și la întreaga evoluție a podului. La început este ceva accidental - un copac se prăbușește peste un râu, apoi omul construiește ceva asemănător și așa mai departe. Oamenii nu 'fac'; un lucru vine dintr-un altul.

Î: Cred că este o întrebare aproape copilărească dar niciodată nu am putut vedea cum lucrurile nu pot fi diferite. Faci un lucru și nu te poți opri să nu gândești că l-ai putea face altfel.

R: Dar dacă te porți într-un anumit fel, înseamnă că nu te-ai putea comporta altfel. Dacă ai fi putut te-ai fi comportat într-un mod diferit. Suntem atât de obișnuiți să gândim că lucrurile ar putea fi diferite, încât nu încercăm să schimbăm lucrurile pe care le-am putea schimba. Putem să schimbăm ziua de azi, dar ziua de ieri este încheiată. Dacă schimbăm ziua de azi, mâine lucrurile se pot petrece diferit. Pare a fi o contradicție, dar este exact credința noastră că lucrurile pot fi diferite ceea ce ne împiedică să facem ceea ce putem pentru a le face să fie diferite.

Î: Când începi cu adevărat să înțelegi că nu ești capabil de 'a face', vei avea nevoie de mult curaj. Aceasta va proveni din eliberarea de falsa personalitate?

R: Nu ajungi la această înțelegere chiar așa. Vine după câțva timp de lucru asupra ta însuși, astfel când vei înțelege aceasta vei avea deja și multe alte înțelegeri; mai ales că există modalități de schimbare dacă aplici instrumentul potrivit la locul potrivit și într-un moment potrivit. Trebuie să ai aceste instrumente, iar acestea, iarăși, sunt date numai prin lucru. Este foarte important să ajungi să-ți dai seama de acest fapt. Fără aceasta, nu vei putea face lucrurile care trebuie; doar te vei justifica.

Î: Nu înțeleg de ce trebuie să te justifici?

R: Nu vrei să renunți la ideea că nu poți 'face', astfel încât chiar dacă îți dai seama că lucrurile se întâmplă, vei găsi justificări ca: 'Acesta este un accident, dar mâine va fi altfel'. De aceea nu putem înțelege aceasta idee. Toată viața vedem cum se întâmplă lucrurile, dar încă le explicăm ca accidente, ca excepții de la regula că putem 'face'. Fie că uităm, fie că nu vedem sau nu dăm suficientă atenție. Întotdeauna credem că în fiecare moment putem 'face'. Dacă vezi în viața ta o perioadă când ai încercat să faci ceva și ai eșuat, acesta va fi un exemplu, deoarece vei vedea că ți-ai explicat eșecul ca o întâmplare, o excepție. Dacă se repetă aceeași situație, vei crede că vei fi capabil să 'faci' și, dacă eșuezi din nou, vei explica din nou eșecul ca fiind un simplu accident. Este foarte folositor să treci în revistă propria viață din acest punct de vedere. Ai intenționat ceva și s-a întâmplat altceva. Dacă ești cu adevărat sincer vei vedea, dar dacă nu ești te vei convinge că ce s-a întâmplat era exact ce-ți doreai! Când lucrurile se întâmplă într-un anumit fel, suntem purtați de curent dar credem că *noi* purtăm curentul.

Î: Dacă simți pentru un moment că ești capabil să 'faci', să spunem să duci la bun sfârșit o anumită treabă din activitățile tale obișnuite, care este explicația?

R: Dacă ești antrenat să faci ceva, atunci înveți să urmezi o anumită tendință a evenimentelor sau, dacă vrei, să declanșezi o anumită tendință a evenimentelor și, apoi, acestea se dezvoltă iar tu alergi în urma lor, deși crezi că le conduci.

Î: Dar dacă ai o atitudine corectă?

R: Nu, atitudinea nu are nimic de-a face cu asta. Atitudinea poate fi corectă și înțelegerea poate fi corectă, dar tot vezi că lucrurile se întâmplă într-un anumit fel - oricare dintre lucrurile obișnuite. Încearcă să-ți amintești cazuri când ai încercat să faci ceva într-un mod diferit și să vezi cum întotdeauna te-ai întors la același lucru, chiar dacă ai făcut o mică deviere - sunt forțe enorme care te împing înapoi pe vechile căi.

Î: Toate acțiunile noastre sunt oare controlate de răspunsuri automate la influențele externe?

R: Nu, avem multe lucruri deja stabilite cum ar fi obiceiurile, modalitățile de gândire obișnuite, asocierile, amortizoarele și multe alte lucruri. Deci nu sunt numai influențele la care avem un răspuns natural. Multe lucruri sunt rezultatul unor influențe precedente.

Î: Nu pot să separ ideea de a nu putea 'face' de fatalism. Când și cum avem puterea de a alege și prin ce ne deosebim de animale?

R: În starea actuală ne deosebim foarte puțin. Puterea noastră de a alege începe numai când vom începe să ne dăm seama de situația în care ne aflăm, de

mecanicitatea noastră și când vom începe să luptăm pentru altceva. Există posibilități pentru asta. Dar acesta este un mod formator de gândire - ori determinism ori libertate. Unele lucruri sunt determinate, altele sunt mai puțin determinate; unele se află în puterea noastră, dacă știm cum să le schimbăm sau cum să le întoarcem. Numai că trebuie să știm. Totul este relativ.

Î: Când ai spus că nu putem evita ca aceleași lucruri să se întâmple, v-ai referit până la momentul când se va fi schimbat ființa noastră?

R: Nu am vorbit de lucru. Am spus că era necesar să înțelegem că *noi singuri* nu putem 'face'. Când s-a înțeles suficient acest lucru, ne putem gândi la ce este posibil să 'facem': ce condiții, ce cunoștințe și ce ajutor sunt necesare. Dar mai întâi este necesar să înțelegem că în viața obișnuită totul se întâmplă. Numai după ce acest lucru a fost înțeles emoțional este posibil să mergem mai departe.

Î: Nu înțeleg distincția dintre ce poți și ce nu poți să 'faci'. De ce poți lupta cu emoțiile negative dar nu poți să te trezești?

R: Somnul este forma sau nivelul ființei noastre. Poți face ceva cu ajutorul sistemului, dacă este arătat drumul, dar a fi treaz indică *nivelul de ființă în sine*. Așa că toată această luptă cu emoțiile negative, încercarea de a opri gândurile inutile, încercarea de a-ți aminti de tine însuși - toate acestea te duc spre trezire, dar nu te poți trezi înainte de a te trezi.

Î: Dar înseamnă a face faptul că oamenii încearcă să devină conștienți?

R: Da; atunci vezi că nu poți. În încercarea de a deveni conștient toată munca omului este în întregime a lui.

Numai în acest sistem și se spune clar că nu poți 'face' nimic. Toate celelalte sisteme încep cu 'a face' într-un sens sau altul, deoarece îți spun fără asta, fără cealaltă. Acest sistem este diferit. Este o învățătură ezoterică, dar aici poți începe în condițiile vieții obișnuite; nu este necesar să mergi la o școală închisă sau la o mănăstire. De aceea, este neapărat necesar să înțelegi și, în primul rând că nu poți să 'faci' nimic și că singurul lucru pe care poți începe să-l 'faci' este să încerci să-ți aduce aminte de tine însuși - înțelegând primul lucru și practicându-l pe-al doilea.

Î: Mă gândeam că n-ar trebui să luăm această idee că nu putem 'face' prea literal.

R: Nu, chiar foarte literal. Numai că asta se referă la oameni care nu sunt conectați cu nici o învățătură. Când începi să studiezi anumite învățături sau sisteme care oferă metode de școală, trebuie să încerci să faci anumite lucruri. În lucru trebuie să 'facem', pentru că dacă nu încercăm să 'facem', nu se va întâmpla nimic. Trebuie să 'facem' încă de la început - nu mult, dar lucruri foarte clare. Dacă poți să nu te identifici este deja începutul lui 'a face'. Dacă te poți abține să nu vorbești atunci când ai o înclinație spre vorbire, asta este deja 'a face'. 'A face' începe cu a merge împotriva curentului - mai întâi în tine însuși, în lucrurile personale. Poți încerca să-ți amintești de tine însuși, apoi, când începi să-ți amintești de tine însuși vei putea obține unele rezultate și vei vedea că poți face mai multe lucruri, dar toate cu privire la tine însuși. Vei fi capabil să faci ceva în legătură cu emoțiile negative, de exemplu, și să

gândești într-un mod nou. Dar în exteriorul tău, lucrurile vor continua să se întâmple.

Î: Vreți să spuneți că un mod de a începe să 'faci' ar fi să modifici lucrurile în tine însuși astfel încât lucrurile să se *întâmplă* altfel?

R: Este încă odată necesar de a împărți oamenii în categorii. Oamenii 1,2 și 3 nu pot 'face' nimic - în cazul lor totul se 'întâmplă'. Dacă fac lucruri bune înseamnă că nu pot să facă lucruri rele; dacă fac lucruri rele, înseamnă că nu pot să facă lucruri bune. În acest sens un lucru nu este mai bun decât celălalt, deoarece sunt la fel de mecanice. Dar când începi să lucrezi, când intri într-o școală de orice nivel, deja trebuie să înveți să 'faci'. După cum am spus, trebuie să începi cu tine însuși - să te cunoști, să te studiezi, să încerci să elimini anumite lucruri, să încerci să creezi control asupra altor lucruri ș.a.m.d.

Î: Trebuie să ne observăm cum reacționăm?

R: Observarea este întotdeauna folositoare, dar noi reacționăm întotdeauna în același fel. Avem numai cinci sau șase feluri de a reacționa: numai că anumite lucruri ni se întâmplă și noi reacționăm în același fel la ele. Dar dacă încercăm să facem tot ceea ce suntem sfățuiți, și să nu facem ceea ce suntem sfățuiți să ne abținem să facem, lucrurile se vor schimba pe calea cea bună și într-o zi, în mod neașteptat, vom putea să facem ceva ce nu am putut face mai înainte.

Î: Putem dirija lucrurile care ni se întâmplă?

R: Dacă dirijăm lucrurile în noi înșine. Dacă nimic inutil nu se întâmplă în noi, vom începe să fim capabili să controlăm lucrurile care se întâmplă din afară dar, mai întâi, trebuie să controlăm lucrurile în noi înșine. Cât timp lucrurile sunt lăsate să se 'întâmpole' în noi înșine, nu putem controla nimic din afară. Cum ar putea fi altfel? Un "eu" decide să controleze lucrurile dar, în loc de asta, toată atenția lui va fi ocupată de lucruri care se petrec în noi și în afara noastră.

Î: Dacă omul nu poate 'face' nimic, urmează că tot ce poate el să facă este să-și controleze propria reacție mentală la evenimente care sunt dincolo de controlul său?

R: Foarte corect. Acesta este începutul. Dacă învață să-și controleze reacțiile atunci, după un timp, va vedea că poate controla din ce în ce mai mult și mai târziu se poate întâmpla să fie capabil să controleze, din nou nu toate, pentru că există o gradație foarte mare, ci unele dintre evenimentele externe. Dar alte evenimente externe nu pot fi controlate deoarece acestea sunt de o dimensiune diferită.

Î: Dacă doresc să obțin un anumit rezultat și eșuez, și dacă apoi fac lucrurile diferit, rezultatul va fi același în ciuda efortului meu?

R: Nu trebuie să te înșeli. Dacă faci ceva și rezultatul corespunde așteptărilor tale, este pur și simplu un noroc, o șansă - asta e tot. Și în unele cazuri poți face ceva total diferit și să obții totuși același rezultat.

Î: Se pare că ești prins într-un cerc vicios.

R: Sigur că ești prins, iar sistemul este calea de ieșire din acest cerc vicios, deoarece în condițiile obișnuite ale vieții nu poți scăpa.

Î: Puteți spune ceva mai mult despre efortul de a scăpa din acest cerc?

R: Dacă iei tot ceea ce ți se dă într-un mod corect și depui suficient efort, școala sau sistemul, cum vrei să-l spui, îți va da această posibilitate de a ieși. Din nou, dacă obții cunoștințele și nu faci eforturi, va fi la fel de nefolositor.

Când ești într-o școală, ești determinat să 'faci', din cauză că nu poți singur, nu poți să creezi suficientă forță. Dar dacă te pui în condiții diferite se vor produce anumite rezultate. Școala este necesară deoarece este conducătoare a forței neutralizante. Altfel poți avea dorința, poți face eforturi, dar nu vei ști cum să începi. Pare simplu, dar nu este simplu.

Î: În acest caz care ar fi forțele activă și pasivă?

R: Viața poate fi considerată ca forță activă, iar forța pasivă, aș spune, stă în inerție, obiceiuri, în tot ceea ce se 'întâmplă'.

Î: Cum poți distinge între un efort care este mecanic și unul care nu este?

R: Nu este nevoie să faci distincția. Faceți eforturi, iar rezultatul o va arăta.

Î: Vreți să spuneți că tot ce am făcut realmente până acum în viața mea a fost să schimb o formă de somn cu alta?

R: Schimbarea s-a făcut de la sine; nici măcar asta n-ai făcut. În viață nu ai nici un control, dar în lucru poți dobândi control. În lucru poate exista o scăpare din această stare în care nu putem face nimic și lucrurile se 'întâmplă'. Fără lucru nu există scăpare. O anumită iluzie de control este furnizată în viață de educația obișnuită, dar dacă circumstanțele se schimbă totul dispare.

Î: Atunci vreți să îmi spuneți vă rog care este principalul obstacol care mă împiedică să pot scăpa?

R: Mecanicitatea. În tine însuși lucrurile continuă să se 'întâmpole' - lucruri asupra cărora ar trebui să ai control, dar asupra cărora nu ai dobândit control. Există lucruri în noi care pot și trebuie să fie mecanice; cum ar fi procesele fiziologice și lucruri de acest gen, și există alte lucruri asupra cărora trebuie să dobândim cât de mult control putem, pentru că acestea ne împiedică să ne trezim. Nu vă dați seama în ce măsură, în noi, un lucru este legat de altul. Totul este legat. Nu poți să faci sau să spui sau chiar să gândești ceva care să nu se afle în linia generală de lucruri care se întâmplă.

Cei patru centri ai noștri, intelectual, emoțional, motor și instinctiv, sunt coordonați în așa fel încât o mișcare într-un centru imediat produce o mișcare corespunzătoare în alt centru. Anumite mișcări sau anumite posturi sunt legate de anumite gânduri; anumite gânduri sunt legate de anumite sentimente, senzații, emoții - totul este legat. Așa cum suntem, cu toată voința pe care o putem concentra, putem dobândi un anumit grad de control asupra unui centru, dar numai unul, și numai pentru scurt timp. Dar ceilalți centri vor merge de la sine și imediat vor corupe centrul pe care vrem să-l controlăm și-l vor readuce la reacția mecanică. Să presupunem că știu tot ceea ce trebuie să știu și să presupunem că am decis să gândesc într-un mod nou. Încep să gândesc într-un mod nou, dar stau în postura obișnuită sau fumez o țigară ca de obicei, și iarăși mă regăsesc cu vechile gânduri.

Este la fel și cu emoțiile; decizi să simți într-un mod nou despre ceva, iar apoi gândești în vechiul mod și astfel emoțiile negative revin ca mai înainte, fără control. Deci pentru a schimba, trebuie să schimbăm lucrurile în toți cei

patru centri în același timp, și asta este imposibil deoarece nu avem voință ca să controlăm patru centri. În școală există metode speciale pentru a ajunge la acest control, dar fără o școală acest lucru nu poate fi obținut. În ansamblu, mașina noastră este foarte inteligent concepută. Dintr-un punct de vedere are posibilități de dezvoltare minunate, dar din alt punct de vedere această dezvoltare este menită să fie foarte dificilă. Veți înțelege de ce este menită să fie așa când, în final, veți înțelege ce înseamnă conștiința și voința, și când veți înțelege că nici conștiința, nici voința nu se pot dezvolta mecanic. Fiecare mic lucru trebuie dezvoltat prin luptă, altfel nu va fi vorba de conștiință sau voință. Trebuie să fie dificil.

Î: Simt că dacă ar fi trebuit să fac totul în loc de a mă baza pe întâmplare, nu mi s-ar mai întâmpla nimic, deoarece voința mea este prea slabă.

R: A nu face este, în sine, un fel de a face. Dar în același timp, ai atins aici o problemă foarte interesantă. Când vei dobândi control, din ce în ce mai puține lucruri se vor întâmpla, și va trebui să faci chiar lucrurile mici deoarece acestea nu se vor mai întâmpla la tine. Dar acest lucru este probabil foarte departe.

Î: Vreți să spuneți că simțul responsabilității prin care ar trebui să faci ceva util în lume este imaginație, din moment ce spuneți ca nu putem 'face'?

R: Poate fi imaginație sau imitație, sau poate fi corect. Dar în acest caz, trebuie luat în considerare *ce* și *cum*, și *cum* este mai important decât *ce*. Majoritatea oamenilor se gândesc la ce este de făcut dar nu cum. Adesea lucrurile pe care ei decid să le facă sunt imposibile, cum ar fi să oprești războaiele și alte asemenea lucruri.

Î: Dacă încercăm să fim conștiinți și încercăm să vedem lucrurile așa cum sunt ele, s-ar schimba oare situația noastră astfel încât lucrurile să nu ni se mai întâmple, și să facem lucrurile așa cum dorim să le facem?

R: Desigur, acesta este scopul, dar este un scop foarte îndepărtat. Vedeți, mai întâi, aici este o utilizare greșită a cuvântului 'noi'. Trebuie să vă amintiți că atunci când s-a spus că lucrurile se întâmplă la toți oamenii și că oamenii nu pot 'face' nimic, asta se referea la condițiile obișnuite, din viața obișnuită - ceea ce se numește viață normală. Dar în lucru încercăm să ieșim din această viață 'normală', așadar trebuie deja să 'facem'. Numai că trebuie mai întâi să învățăm ce putem 'face', deoarece în condiția noastră actuală multe lucruri vor continua să se întâmple; dar în anumite lucruri putem avea deja alegere, ne putem arăta preferința, voința noastră, atât de multă voință câtă putem avea. Deci 'noi' nu mai poate fi folosit în același sens ca înainte, dar trebuie să înțelegeți că, mai întâi, diferența nu este între 'a face' și 'a nu face', ci între a încerca să 'faci' și a încerca să înțelegi, și în prezent toată energia voastră trebuie concentrată asupra încercării de a înțelege. Ce puteți încerca să 'faceți' a fost explicat. Încercăm să găsim lucruri pe care le putem controla în noi înșine, și dacă lucrăm asupra acestora vom dobândi control. Pentru moment, asta este tot ce poate fi 'făcut'.

Î: Deplină înțelegere a faptului că nu putem 'face' nimic este deja un pas mare către 'a face'?

R: Uneori pasul este prea mare, pentru că fiecare idee împinsă prea departe devine opusul ei. Așa că dacă te convingi prea serios că nu poți face nimic, vei vedea că chiar nu poți face nimic. Este o problemă de relativitate. După cum am spus, a nu fi capabil să 'faci' se referă la oamenii care nu au nici o posibilitate de lucru în școală.

Î: Cred că am nevoie de un învățător. Văd că nu pot să fac nimic de unul singur.

R: Un învățător nu poate 'face' ceva pentru tine. Ți se dau anumite sarcini și tu trebuie să le faci. Întotdeauna este așa. În loc de a încerca să 'faci', încearcă să 'nu faci'! Înveți să 'faci' încercând mai întâi să 'nu faci'. Încerci să faci lucruri pe care le consideri de dorit; încearcă invers - să nu faci lucruri care nu sunt de dorit.

Vezi, această auto-evoluție nu este obligatorie, nu este mecanică, nu există garanție. Depinde de efort. Oamenii întreabă adesea: 'Cum se face că lucrez de atâția ani și încă nu am experimentat centrii superiori?' Și eu îi întreb: 'Chiar ai lucrat atâția ani?' Numeri din momentul în care ai auzit aceste idei, dar nu încerci să calculezi cât ai lucrat efectiv - câte zile, câte ore sau minute în fiecare zi. Dacă faci acest calcul, vei vedea că nu sunt încă motive să aștepti rezultate, deși este posibil să fi auzit aceste lucruri cu mult timp în urmă.

Î: Dacă suntem mașini, cum să ne schimbăm ființa?

R: Nu putem aștepta până ne schimbăm. Există un principiu foarte important în lucru - niciodată nu trebuie să lucrezi la nivelul forței pe care o ai, ci peste nivelul forței tale. Acesta este un principiu permanent. În lucru întotdeauna trebuie să faci mai mult decât poți; numai atunci te poți schimba. Dacă vei face numai ce este posibil, vei rămâne acolo unde ești. Trebuie să faci imposibilul. Nu trebuie să iei cuvântul 'imposibil' la o scară prea mare, dar chiar și puțin înseamnă mult. Este diferit de viață - în viață faci numai ceea ce este posibil.

Este necesar să pui mai multă energie în lucruri - în studiul de sine, auto-observare, amintire de sine și toate acestea. Și pentru a putea pune mai multă energie în lucrul tău este necesar să vezi unde se cheltuie aceasta. Te scoli în fiecare dimineață cu o anumită cantitate de energie. Aceasta poate fi cheltuită în multe feluri diferite. O anumită cantitate este necesară pentru amintirea de sine, studiul sistemului ș.a.m.d. Dar dacă cheltuie această energie cu alte lucruri, nu mai rămâne nimic pentru acestea. Acesta este punctul esențial. Încearcă să calculezi în fiecare dimineață câtă energie vrei să acorzi lucrului în comparație cu alte lucruri. Vei vedea că chiar în lucrurile elementare, simple, relativ la timp, acorzi foarte puțin lucrului, dacă chiar acorzi ceva, iar tot restul este acordat unor lucruri total inutile. Ar fi bine dacă ar fi lucruri plăcute dar, în majoritatea cazurilor, nu sunt nici măcar plăcute. Lipsa calculului, lipsa unei statistici elementare este motivul pentru care nu înțelegem de ce, deși avem cele mai bune intenții și cele mai bune decizii, în final nu facem nimic. Cum putem face ceva dacă nu-i acordăm nici energie, nici timp?

Dacă vrei să înveți o limbă străină, trebuie să înveți un anumit număr de cuvinte în fiecare zi și să acorzi ceva timp studiului gramaticii ș.a.m.d. Dacă vrei să înveți limba rusă și începi învățând cinci cuvinte pe zi, îți garantez că n-

o s-o înveți niciodată. Dar dacă vei învăța două sute de cuvinte pe zi, în câteva luni vei înțelege rusește. Totul depinde de o statistică elementară. În fiecare tip de muncă sau studiu există un anumit standard. Dacă îi vei acorda o anumită cantitate de energie și timp, dar nu suficient, nu vei obține rezultate. Numai te vei învăța în cerc și vei rămâne aproximativ în același loc.

Î: Sunt unul dintre acei care învață numai cinci cuvinte pe zi, dar întotdeauna m-am consolatat cu gândul că, în final, va merge.

R: Nu, este necesar să pui mai multă presiune. Observați că chiar în conversațiile de aici numai câțiva oameni vorbesc - ceilalți doresc numai să asculte, pentru că este mai liniștit, mai confortabil. Apoi, nu urmăriți ideile. Vă expun foarte, foarte multe dar majoritatea nu ajung la voi. Este lene a minții, lene generală. Lenea trebuie învinsă. Nu puteți obține nimic prin lene, sau făcând ceva și lăsând altceva deoparte. De pildă, vă dau o direcție - o ratați. Vă dau altă direcție - o ratați și pe aceasta. Așa că, în final, avem numai direcții ratate.

După cum am spus, fiecare tip de muncă, fiecare tip de stare necesită un anumit efort minim și un minim de timp acordat, iar munca pe care încercăm să o facem are nevoie de mai mult decât alte lucruri dacă vrem să obținem măcar rezultate perceptibile. Ce înseamnă practic să lucrezi? Înseamnă să lucrezi nu numai asupra intelectului, ci și asupra emoțiilor și asupra voinței. Lucrul asupra intelectului înseamnă să gândești într-un nou mod, să crezi noi puncte de vedere, să distrugi iluziile. Lucrul asupra emoțiilor înseamnă să nu exprimi emoții negative, să nu te identifice, să nu consideri și, mai târziu, să lucrezi chiar asupra emoțiilor. Dar ce înseamnă lucrul asupra voinței? Înseamnă să lucrezi asupra acțiunilor tale. Mai întâi trebuie să vă întrebați: ce reprezintă voința la oamenii nr. 1, 2 și 3? Este rezultatul dorințelor. Voința reprezintă direcția dorințelor combinate, și dat fiind că dorințele noastre se schimbă constant, nu avem o direcție permanentă. Așadar voința obișnuită depinde de dorințe și putem avea multe dorințe mergând în direcții diferite. Linia construită din toate aceste direcții este rezultanta. Aceasta este voința noastră. Poate merge într-o zi într-o direcție, și în altă zi în altă direcție, iar noi credem că merge drept. Așadar este realmente rezultanta orbirii noastre.

Trebuie să ne întrebăm pe ce s-ar putea baza voința omului nr. 7. Trebuie să se bazeze pe conștiință deplină, asta implicând cunoaștere și înțelegere conectate cu conștiință obiectivă și un "eu" permanent. Așadar sunt necesare trei lucruri: cunoaștere, conștiință și un "eu" permanent. Numai acei oameni care au aceste trei lucruri pot avea voință adevărată; asta înseamnă o voință independentă de dorințe sau orice altceva.

Î: Ai spus că pentru noi nu este posibilă nici un fel de voință?

R: Voința este un termen relativ: există diferite voințe la diferite niveluri. Un om mecanic care nu se gândește niciodată la dezvoltare are numai o multitudine de mici voințe care sunt total mecanice. El are o anumită dorință: o parte din el dorește să facă ceva iar altă parte se teme că va fi pedepsit dacă face acel lucru. Apare o luptă între diferitele tendințe iar rezultatul acestei lupte îl numim voință.

Î: Atunci pentru a dezvolta voința trebuie să mergi împotriva dorințelor?

R: Mai întâi trebuie să devii unitar. Ești constituit din mulți și ai sute de "eu"-ri și sute de voințe. Dacă vrei să dezvolți o voință independentă trebuie să devii unitar și conștient. Voința depinde de unitate și de conștiință.

Î: Și dacă suntem hotărâți să facem ceva ce nu ne place, și reușim, atunci nu folosim voința?

R: Poate fi frică; poate îți este frică să nu faci ceva sau te aștepti la o recompensă fie în viața asta, fie în următoarea - sunt multe lucruri posibile. În general fie ne este frică de ceva, fie ne așteptăm la vreun fel o recompensă. Ca regulă, termenul 'voință' este folosit într-un sens relativ, dar când noi vorbim de voință, vorbim despre un anumit nivel. Înainte de a putea vorbi despre posibilitatea voinței trebuie să avem cel puțin un punct central care să poată controla restul. Voința înseamnă eliberare de starea mecanică.

Î: Se poate obține o unitate folositoare implicându-te cu totul într-o muncă de rutină care folosește majoritatea "eu"-rilor?

R: Nu poate fi numită unitate deplină, este numai o unitate relativă, unitatea "eu"-rilor folosite în acea muncă. Te poți antrena foarte mult printr-o muncă de acest gen, dar ea nu te poate atinge în întregime. Nu există activitate care să atingă întregul, întotdeauna va fi numai o mică parte din tine implicată.

Î: Cum ne putem schimba sau trezi dacă nu avem o voință liberă?

R: Dacă am fi avut voință liberă nu am fi fost mașini. Și cum ne putem schimba? S-a explicat deja că există o posibilitate de schimbare, dar o posibilitate foarte mică și că sunt necesare multe combinații diferite de circumstanțe favorabile pentru a putea începe. Mai târziu, cu fiecare pas, devine din ce în ce mai dificil și necesită din ce în ce mai mult efort și apoi, după câțiva timp, devine mai ușor. Dar mai întâi este necesară o anumită combinație de circumstanțe, și mai târziu lucru intens, deoarece este necesară școala. Fără școală este imposibil să te schimbi. Dificultățile sunt atât de mari și omul este atât de slab încât el nu poate face nimic singur.

În prezent voința noastră aparține "eu"-rilor sau grupurilor de "eu"-ri bazate pe una din multe personalități. Dar voința reală înseamnă o voință unică, așa încât poate aparține doar unui singur "eu" sau, dacă vreți, esenței. Așadar mai întâi trebuie să fim unitari, cel puțin în anumite momente, și apoi să încercăm să creăm voință. Nu poți deveni unitar dintr-o dată. Voința este menită să vină și să plece; într-un moment vom avea voință, în altul nu va fi deloc. Va trece mult timp înainte de a putea vorbi despre ceva pe care ne putem baza în noi înșine, ca să nu mai vorbim de ceva permanent.

Î: Cum crește voința?

R: Nu poate crește fără efort. Trebuie să economisești energie ca să strângi suficientă pentru a lupta cu anumite slăbiciuni. Să presupunem că ți-ai dat seama că ai o slăbiciune și că trebuie să lupți cu ea, dar vezi că nu ai suficientă energie; vei încerca să faci un lucru mai mic care nu este așa de dificil și astfel vei economisi energie. În general vorbind, pierdem ocazia de a face eforturi mici. Le neglijăm, nu le considerăm a fi suficient de importante. Și totuși nu

putem obține o creștere a capacității noastre de a face efort decât făcând aceste eforturi mici pe care le neglijăm.

Î: Crearea unității este neapărat precedată de conflict interior?

R: De a-ți da seama de conflictul interior. Conflictele interioare sunt constante. Nimeni nu trăiește fără conflicte interioare, acestea sunt normale și există întotdeauna. Dar când începem să lucrăm, conflictul crește. Când nu lucrăm, o luăm la fugă, nu luptăm. Ce înseamnă 'lucru'? Înseamnă lupta cu elemente aflate în conflict. Avem un anumit scop, dar multe din "eu"-rile noastre nu vor să meargă în acea direcție așa că, evident, conflictul crește. Dar crearea unității nu este rezultatul conflictului - este rezultatul luptei cu conflictul. Suntem mulți și vrem să fim unul - aceasta este o formulare a scopului nostru. Ne dăm seama că este neavantajos, inconfortabil și periculos să fii atât de mulți. Simt că trebuie să fac ceva și nu vreau - acesta este un conflict, și apărând în mod constant va construi o rezistență și va produce unificare.

Î: Rezistența nu oprește majoritatea oamenilor să îndeplinească ceva?

R: Rezistența poate fi foarte diferită în natura ei, deoarece avem multe obiceiuri, fizice și mentale, pe care uneori nu le putem depăși. Obiceiurile pot fi atât de puternice încât să nu mai fie loc pentru nimic nou. Și ajungem din nou la problema școlilor deoarece de unul singur, chiar dacă știi, nu poți depăși rezistența fie ea interioară sau exterioară.

Î: Dacă totul merge lin și nu-ți dai seama de nici un conflict între 'da' și 'nu', este o idee bună să încerci să-l produci?

R: Nu este nevoie. Din momentul în care începi să lucrezi, încerci să-ți aduci aminte de tine însuși, încerci să nu te identifice, să îți aduci aminte de sistem, fricțiunea începe imediat. Fricțiunea creează energie. Dacă lucrurile sunt ușoare, nu există fricțiune. Dar dacă pui frână la roata mecanicității aceasta va crea fricțiune, care va crea energie.

Î: Ce ar însemna unitatea? Se referă la unitatea dintre centri?

R: Unitatea nu este între centri, deoarece centrii sunt diferiți, ci între personalități sau grupuri de "eu"-ri. Fiecare centru își are activitatea sa iar centrii noștri sunt prea coordonați, activitatea unui centru producând mecanic activitatea unui alt centru. Aceasta nu este deloc de dorit, iar faptul că personalitățile nu sunt conectate suficient, multe dintre ele fiind chiar independente și contradictorii, se datorează în parte acestei greșite coordonări.

Î: Poate fi numită voință, dorința de dezvoltare?

R: Numește-o dorință; este suficient. Nu este voință. Voința aparține întregului și este o altă latură a conștiinței.

Î: În starea noastră de conștiință putem ști care este diferența între dorință și voință?

R: Desigur. Dorința este atunci când faci ceea ce vrei; voința este atunci când poți face ceea ce nu vrei.

Î: Cum putem folosi corect conflictul interior?

R: Foarte simplu. O parte din noi - centrul magnetic sau o personalitate - dorește să se trezească. Dar cea mai mare parte din noi dorește să doarmă. Trebuie să te hotărăști de care parte ești și să ajuti acea parte.

Pentru a studia cum să începi lucrul asupra voinței, cum să transformi voința, trebuie să renunți la voința proprie. Aceasta constituie o formulare foarte periculoasă dacă este greșit înțeleasă. Este important să înțelegi corect ce înseamnă 'a renunța la voința proprie'. Noi nu avem voință, așadar cum am putea renunța la ceea ce nu avem? Mai întâi trebuie să vă dați seama că nu veți fi niciodată de acord cu faptul că nu aveți voință; veți fi de acord numai în cuvinte. În al doilea rând, trebuie să înțelegeți că nu avem voință mereu ci numai în anumite momente. Voința în starea noastră înseamnă o dorință puternică. Dacă nu există o dorință puternică, nu există voință și, așadar, nu există nimic la care să renunțăm. Într-un alt moment avem o dorință puternică, care este împotriva lucrului, și dacă o oprim, înseamnă că renunțăm la voință. Nu se întâmplă ca în fiecare moment să putem renunța la voință ci doar în momente speciale. Și ce înseamnă 'împotriva lucrului'? Înseamnă ceva împotriva regulilor și principiilor lucrului sau împotriva a ceea ce ți se spune personal să faci sau să nu faci. Există anumite reguli și principii generale, și pot exista condiții personale pentru diferiți oameni.

Î: Trebuie să ceri să ți se dea instrucțiuni personale pentru viitor?

R: Da, dar dacă ceri trebuie să te supui. Nu ești obligat să faci nimic altceva în afară de a urma regulile și principiile generale dacă nu ceri, așa că înainte de a cere, trebuie să te gândești de două ori.

Î: Dacă cineva este gata să se supună, veți oferi instrucțiuni?

R: Dacă se ivește ocazia. Trebuie să fie într-un moment în care ai voință. Trebuie să existe o dorință clară de a face ceva care afectează lucrul sau pe ceilalți oameni. De obicei avem voință rea; arareori avem voință bună. Dacă ai voință bună, n-ai vorbi despre asta; ai spune simplu: 'continuă, învață'.

Nu știți cum să gândiți despre voință. Într-un moment vă dați seama că sunteți mașini, dar în momentul următor vreți să acționați conform opiniei voastre. În acel moment trebuie să fiți capabili de a vă opri, nu să faceți ceea ce vreți. Aceasta nu se aplică în momentele în care nu aveți nici o intenție de a face ceva, dar trebuie să fiți capabili de a vă opri dacă dorința merge împotriva regulilor sau principiilor, sau împotriva a ceea ce vi s-a spus. Se întâmplă adesea ca oamenii să continue să studieze și să piardă aceste momente. Ei cred că muncesc când nu se întâmplă nimic. Nu putem întotdeauna să muncim egal; într-un anumit moment studiul pasiv este suficient, în alt moment este necesar să mergi împotriva ta, să te oprești.

Î: Ce determină aceste momente?

R: Dorința. Așa cum am spus voința noastră este o rezultantă a dorințelor. Nu este o expresie a sistemului; este o veche definiție psihologică, dar una bună. Dorințele pot fi foarte diferite: pot fi dorințe intelectuale, ca dorința de a ști, curiozitatea sau dorințe emoționale, instinctive sau motorii. Dacă o dorință puternică iese învingătoare ea va da direcție dorințelor. Vorbesc acum despre dorințele care ar avea o legătură cu lucrul.

Î: Ni se spune să respectăm regulile. Aceasta presupune că putem să le respectăm, ceea ce ar însemna 'a face'. Mi se pare incompatibil cu ideea că nu suntem capabili de 'a face'.

R: Totul este relativ. Putem 'face' anumite acțiuni interioare, deoarece avem un anumit control. De exemplu, avem un anumit control asupra gândurilor noastre: putem gândi despre un lucru sau altul. Acesta este începutul posibilității. Dacă continuăm să menținem interesele noastre direcționate pe o anumită linie, atunci procesul gândirii noastre va dobândi o anumită putere și, după un timp, va crea cel puțin momente de conștiință de sine care, atunci când vor deveni mai dese și vor dura mai mult, vor putea începe să schimbe alte lucruri. Iată căi de ieșire din această mecanicitate absolută. Dar dacă te afli în condițiile vieții obișnuite, fără a ști că totul se întâmplă, nu poți face nimic. Posibilitatea reală a schimbării acestor condiții, începe cu controlul gândurilor și controlul atât cât este posibil, al conștiinței, adică prin lucru interior asupra noastră. Realizând acest lucru interior, încercând să dobândești control asupra ta însuși, înveți cum să 'faci'. Asta nu înseamnă că poți 'face', deoarece nu poți; dar dacă începi, atunci puțin câte puțin, vei învăța cum să 'faci'.

Î: Este bună disciplina autoimpusă, sau trebuie să fie o disciplină a școlii?

R: Disciplina este bună, dacă este disciplină. Dar dacă este numai o invenție arbitrară, atunci ea nu poate da nici un rezultat. Cel mai important aspect al disciplinei este neexprimarea emoțiilor negative și faptul de a nu te lăsa în voia emoțiilor negative. Sarcinile mecanice nu pot da nici un rezultat, dar dacă vă surprindeți într-un moment de emoție negativă și o opriți - aceasta este disciplină.

Dacă dorim să fim în lucru, trebuie să verificăm toate gândurile noastre, cuvintele și acțiunile din punctul de vedere al lucrului. Așa că, dacă vreți să lucrați nu mai sunteți liberi - trebuie să pierdeți *iluzia* libertății. Întrebarea este, aveți libertate? Aveți ceva de pierdut?

De aceea este necesară amintirea de sine. Amintirea de sine nu este numai conștiință de sine, înseamnă de asemenea o anume capacitate de a acționa într-un anumit fel, de a face ceea ce vrei. Vedeți, în gândirea noastră logică, cunoașterea logică, noi separăm conștiința de voință. Conștiința *înseamnă* voință. În limba rusă, de exemplu, același cuvânt este folosit și pentru voință și pentru libertate. Conștiința înseamnă voință și voința înseamnă libertate.

Î: Este sinonimă atenția cu voința?

R: Nu, altfel nu ar fi fost necesar să se folosească două cuvinte. Dar controlul atenției este începutul voinței.

Î: Ați vorbit despre aducerea lucrurilor sub control. Ce anume din noi controlează?

R: Aceasta depinde de ceea ce vreți. În fiecare direcție anumită de acțiune, scopul este factorul care controlează. În lucrul asupra voastră sau în studiu, aveți un anumit scop. Acest scop va controla acțiunile noastre.

Dar tu nu te-ai referit la asta: tu ai întrebat ce anume *din noi* poate deține controlul. Pentru a răspunde trebuie să mă întorc la grupurile de "eu"-ri, în acest caz centrul magnetic. În prezent, în raport cu lucrul nostru personal, scopul nostru este să fim sub controlul centrului magnetic și nu al "eu"-rilor rătăcitoare, unul interesat de ceva și altul interesat de altceva. Dacă fiecare dintre ele ar vrea să ne conducă ar însemna că, în final, nimeni nu va conduce;

dar dacă suntem conduși de centrul magnetic aceasta înseamnă deja un anumit control.

Determinarea și definirea scopului este un moment foarte important în lucru. Se întâmplă de obicei că îți definești scopul foarte corect, în direcția corectă, numai că îți pui un scop care este foarte îndepărtat. Apoi, cu acest scop în vedere, începi să înveți și să acumulezi material. Următoarea dată când încerci să definești un scop, îl definești puțin diferit, găsind un scop care este puțin mai apropiat; următoarea dată iarăși puțin mai apropiat și, așa mai departe, până când vei găsi un scop care este într-adevăr apropiat - mâine sau poimâine. Acesta este cu adevărat modul corect în raport cu scopurile, dacă vorbim despre ele fără mai multă precizie. Putem găsi multe scopuri care au fost, fără doar și poate, deja menționate. 'A fi unul'. Foarte corect, un scop foarte bun. 'A fi liber'. Cum? Numai atunci când dobândești control asupra mașinii. Cineva ar putea spune: 'Vreau să fiu conștient'; altcineva 'Vreau să fiu treaz' sau 'Vreau să am voință'. Acestea toate sunt scopuri situate pe aceeași linie, numai că la distanțe diferite.

Î: Am ajuns la concluzia că cea mai mare parte a scopurilor mele sunt prea îndepărtate și aș vrea să lucrez mai mult la latura practică.

R: Da, deoarece înainte să poți atinge scopurile îndepărtate, sunt multe lucruri pe care le poți face aici și acum, și acesta este punctul prin care acest sistem diferă de aproape toate celelalte sisteme. Aproape toate celelalte sisteme încep cu scopuri aflate la cel puțin zece mii de mile depărtare, care nu au nici un sens practic; dar acest sistem începe în această cameră. Aceasta este diferența și asta este ceea ce trebuie înțeles înainte de toate.

Iar și iar trebuie să ne întoarcem la această întrebare: 'Ce anume dorim de la lucru?' Nu folosi terminologia sistemului, ci descoperă ceea ce dorești tu însuși. Dacă spui că vrei să fii conștient foarte bine, dar de ce? Ce vrei să obții conștient fiind? Nu trebuie să crezi că poți răspunde la această întrebare imediat. Este foarte dificil. Dar trebuie să te întorci la ea. Și trebuie să înțelegi că înainte de a veni vremea când vei fi capabil să obții ceea ce dorești, trebuie să știi în ce constă aceasta. Asta este o condiție foarte clară. Nu vei putea obține niciodată ceva, până când nu vei spune 'vreau asta'. Apoi poate că vei obține aceasta sau poate că nu; dar nu o vei putea obține niciodată dacă nu vei ști ce este. O poți formula în felul tău și trebuie să fii sincer cu tine însuși. Apoi te poți întreba: 'Va fi sistemul capabil să mă ajute să obțin aceasta?' Dacă ne vom aminti scopul nostru, dacă ne vom gândi la el, dacă vom găsi din ce în ce mai multe motive pentru care trebuie să lucrăm, voința noastră se va mișca într-o singură direcție și vom deveni mai puternici. Dacă vom uita scopul, ne vom împotmoli.

Am vorbit despre problema scopului pentru că vă sfătuiesc să vă gândiți la aceasta, să revizuiți ceea ce ați gândit deja despre scop și să vă gândiți cum ați defini scopul vostru acum, după studierea acestor idei.

Aș spune că ceea ce un om poate obține, ceea ce i se poate promite cu condiția ca el să lucreze, este aceea că după un anumit timp de lucru el se va vedea pe sine. Alte lucruri pe care le-ar putea obține, cum ar fi conștiința,

unitatea, conectarea la centrul superior, toate vin după aceasta - și nu știm în ce ordine vor veni. Dar trebuie să ne amintim un singur lucru: până când nu vom obține *asta* - până când nu ne vom vedea pe noi înșine - nu vom putea obține nimic altceva. Până când nu vom începe să lucrăm având în vedere acest scop, nu vom putea spune că am început să lucrăm. Așa că, după un anumit timp trebuie să fim capabili să formulăm scopul nostru imediat ca fiind acela de a ne putea vedea pe noi înșine. Nici măcar să ne *cunoaștem* pe noi înșine (aceasta vine mai târziu), ci doar să ne *vedem* pe noi înșine. Omului îi este teamă să se vadă pe el însuși. Dar el se poate hotări să-și facă curaj și să vadă ceea ce este el.

Î: Este voința o parte a ființei?

R: Da, la fel ca și conștiința și înțelegerea. Numai că, dacă lucrezi prea mult asupra înțelegerii și cunoașterii și neglijezi voința, atunci voința ta în loc să crească mai puternică va deveni mai slabă sau va rămâne la fel cum a fost. Dacă voința rămâne nedezvoltată, dezvoltarea înțelegerii nu poate ajuta prea mult. Poți înțelege foarte mult și totuși să nu fii capabil să faci nimic în această privință. Așa că, încă de la început trebuie să faci eforturi serioase pentru dezvoltarea voinței. Așa cum am spus, cu voința noastră - voința oamenilor nr. 1, 2 și 3 - putem controla numai un centru, utilizând toată concentrația posibilă pentru noi. Totuși centrul sunt dependenți unul de celălalt. Controlul a mai mult de un centru poate fi obținut numai dacă te pui pe tine însuși sub o altă voință, pentru că voința ta este insuficientă și, de aceea, disciplina și exercițiile școlii sunt necesare.

Noi nu avem o voință reală, avem numai voință proprie și încăpățănare. Dacă vei înțelege aceasta, va trebui să ai curajul să renunți la voința ta. Într-o școală sunt create posibilități speciale de renunțare la voința ta, astfel încât dacă renunți la ea, mai târziu vei putea avea propria ta voință. Dar chiar și fără aceste posibilități speciale, dacă oamenii se uita la ei înșiși și sunt atenți, ei pot prinde momentele când este prezentă o dorință puternică și să se întrebe pe ei înșiși ce trebuie să facă în lumina sistemului. Fiecare trebuie să descopere care este situația sa proprie.

Î: Ce este voința proprie? Care este diferența între voința proprie și încăpățănare?

R: Nu există o diferență anume. Amândouă sunt manifestări ale rezistenței. Este voință creată și controlată de împotrivire. Avem această voință, dar ea nu vine din noi, ea vine din obstacol. Voința proprie se manifestă atunci când, de exemplu, cineva vede că un om nu știe cum să facă un lucru și se oferă să-i explice, dar omul spune: 'Nu, voi face eu singur', 'Voi decide singur', 'Nu vreau să ascult pe nimeni altcineva' și așa mai departe. Încăpățănarea este aproape același lucru numai că mai general - poate fi un fel de obișnuință. Este voință mecanică, în general bazată pe presupuneri greșite, referitoare la tine însuși și la experiența ta. Voința proprie este autoafirmare. Dacă vei compara voința proprie cu o acțiune normală există întotdeauna o anume împotrivire în aceasta - vrei să faci ceva ce nu ar trebui să faci. Este foarte caracteristic în lucru. În studiul ideilor știi că anumite lucruri trebuie să le eviți, dar tu vrei

exact acele lucruri. Dacă începi cu aceasta în gândirea despre voința proprie, vei găsi exemplele tale proprii.

Î: Cum putem lucra împotriva voinței proprii? Și este posibil pentru noi, așa cum suntem, să recunoaștem momentele când avem voință reală?

R: Nu voință reală; voința reală este foarte îndepărtată. Așa cum am spus, tot ceea ce avem este voință proprie și încăpățănare, sau mici voințe care se modifică tot timpul. Referitor la modul cum putem lucra împotriva voinței proprii: poți studia sistemul. Există anumite cerințe în sistem; lucruri pe care nu trebuie să le faci sau pe care trebuie să le faci. Ce se poate împotrivi voinței proprii? Există numai două lucruri opuse unul altuia: lucrul cu tine însuși și voința proprie. Voința proprie vrea să vorbească, de exemplu, iar tu nu trebuie să vorbești despre anumite lucruri, pentru că dacă o vei face, vei spune numai minciuni; există o regulă să nu vorbești despre ideile sistemului cu persoanele din afară, înainte de a le ști și a le înțelege. Urmează o luptă și rezultatul este în acord cu cel care câștigă dintre cele două lucruri. În acest fel, de la bun început te întâlnești cu ideile lucrului, opuse voinței proprii. Dacă uiți de lucru, nu lucrezi împotriva voinței proprii. Singurul mod de a lupta împotriva voinței proprii este să-ți amintești de lucru. Este posibil ca într-un anumit moment lucrul să nu apară deloc, dar în alt moment apare, și în acel moment vei putea înțelege ce înseamnă să renunți la voința proprie. Întrebă-te: este corect din punct de vedere al lucrului sau nu? Aceasta este lupta împotriva voinței proprii.

La omul obișnuit voința urmează o linie în zig-zag sau se învârtă într-un cerc, de aceea este necesar să subjugăm voința. Aceasta subjugare o antrenează în așa fel încât, mai târziu, să poată urma o anumită linie. Când va deveni suficient de puternică nu va mai fi necesar să o limităm. Așa că voința nu poate fi lăsată așa cum este ea în prezent, deoarece, acum ea aleargă în toate direcțiile. Ea trebuie să fie antrenată și pentru a antrena voința trebuie să faci multe lucruri neplăcute.

Î: Sunt prezente mereu ocazii de antrenare a voinței dacă le poți găsi?

R: Da, așa cum am spus, acolo unde există fricțiune. Dar asta depinde de ceea ce dorești - dacă dorești fricțiune, de decizia ta, de starea ta și de poziția ta. În lucru, în fiecare moment trebuie să învingi lenea, inerția, dorința de a te opri. Dacă nu lucrezi nu este nimic de învins, dar dacă lucrezi la ceva, va trebui mereu să-ți învingi dorința de a te opri din lucru.

Î: Dacă mă determin să fac ceva ce nu doresc să fac, este aceasta fricțiune?

R: Orice acțiune provoacă fricțiune, dacă o faci. Dar nu este suficient numai să te gândești la ea. Numai prin fricțiune poți crea energie și dezvolta voința.

Î: Sunt întotdeauna necesare cantități enorme de fricțiune și de disconfort înaintea unei noi dezvoltări?

R: Depinde de oameni. Pentru unii oameni, poate fi nevoie de mai mult, pentru alții mai puțin. Iarăși, depinde de ceea ce vrei. Dacă vrei numai să studiezi, este suficient numai să vezi, dar dacă vrei să schimbi ceva nu este suficient numai să te uiți la aceasta. Vederea unui lucru nu-l va schimba. Lucru înseamnă fricțiune, conflict între 'da' și 'nu', între partea care dorește să lucreze și partea care nu dorește să lucreze. Sunt multe părți în noi care nu doresc să lucreze, așa

că în momentul în care începi să lucrezi, începe fricțiunea. Dacă am hotărât să fac ceva și o parte din mine nu dorește să facă aceasta, trebuie să insist, atât de mult cât sunt capabil, să-mi îndeplinesc decizia. Dar imediat ce lucrul încetează, fricțiunea încetează.

Î: Cum se poate crea fricțiune utilă?

R: Trebuie să începi cu niște idei concrete. Dacă nu crezi nici o rezistență, atunci totul se întâmplă. Dar dacă ai anumite idei, poți deja rezista identificării și te poți lupta cu imaginația, emoțiile negative și lucrurile de acest fel. Încearcă să afli ce te împiedică cu adevărat să fii activ în lucru. Este necesar să fii activ în lucru; nu poți obține nimic fiind pasiv. Noi uităm începutul, unde și de ce am început și în cea mai mare parte a timpului nu ne gândim deloc la scop, ci numai la mici detalii. Nici un detaliu nu este de vreun folos fără scop. Amintirea de sine nu este de nici un folos fără amintirea scopurilor lucrului și a scopului tău fundamental inițial. Dacă aceste scopuri nu sunt amintite emoțional, pot trece ani și tu vei rămâne în aceeași stare. Nu este suficient să educi mintea, este necesar să educi voința.

Nu suntem niciodată aceiași în două zile, consecutiv. În unele zile putem avea mai mult succes, în altele mai puțin. Tot ceea ce putem face este să controlăm ceea ce putem. Nu vom putea niciodată controla lucrurile mai dificile dacă nu controlăm lucrurile simple. În fiecare zi și oră sunt lucruri pe care le-am putea controla dar nu o facem; așa că nu putem avea lucruri noi de controlat. Suntem înconjurați de lucruri neglijate. În principal, nu ne controlăm gândirea. Gândim într-un mod vag la ceea ce dorim, dar dacă nu formulăm ceea ce dorim, nimic nu se va întâmpla. Aceasta este prima condiție, dar sunt multe obstacole.

Efortul constituie moneda de care dispunem. Dacă vrem ceva, trebuie să plătim cu efort. În concordanță cu puterea efortului și cu timpul acestui efort - în sensul dacă este timpul potrivit pentru efort sau nu - obținem rezultate. Efortul necesită cunoaștere, cunoașterea momentelor în care efortul este util. Este necesar să învățăm printr-o practică îndelungată cum să creăm și să facem un efort. Eforturile pe care le putem face sunt eforturi de observare de sine și de amintire de sine. Când oamenii întreabă despre efort ei se gândesc la efortul de 'a face'. Acela ar fi un efort pierdut sau un efort greșit, dar efortul de observare de sine și de amintire de sine este efortul corect pentru că poate da rezultate corecte. Amintirea de sine are un element de voință în ea. Dacă ar fi numai visare, 'eu sunt, eu sunt, eu sunt' nu ar reprezenta nimic. Puteți inventa multe căi diferite de a vă aminti de voi înșivă, deoarece amintirea de sine nu este un lucru intelectual sau abstract; ea reprezintă momente de voință. Nu este gândire; este acțiune. Înseamnă să ai un control mai mare; altfel la ce ar fi de folos? Puteți să vă controlați numai în momentele de amintire de sine. Controlul mecanic care este dobândit prin antrenament și educație - când cineva este instruit cum să se comporte în anumite situații - nu este un control real.

Î: Renunțarea la voința proprie înseamnă renunțarea la propria ta judecată?

R: Depinde în ce privește. În general înseamnă renunțarea la infantilism, ineficiență și minciună. Aveți idei greșite despre ceea ce înseamnă renunțarea la voință. În primul rând, credeți că aceasta este o acțiune finală; că renunțați la voință și nu mai aveți deloc voință. Aceasta este o iluzie deoarece nu avem atâta voință la care să renunțăm. Voința noastră durează aproximativ trei minute. Voința este măsurată prin timp. Dacă renunțăm odată trei minute la voință, mâine alte trei minute se vor ivi. Renunțarea la voință nu este o acțiune, este un proces continuu. O singură acțiune nu înseamnă nimic. Cea de-a doua greșală constă în faptul că nu vă aduceți aminte anumite principii, în fața cărora renunțați la voință. Există multe principii de urmat în fața cărora trebuie să renunțați la voința proprie. Cel de-al treilea lucru constă în evitarea gândirii extreme, imaginându-te cazurile cele mai dificile. Începe cu situațiile simple, obișnuite. Renunțarea la voință înseamnă doar să-ți aduci aminte de lucru. În acest fel înveți cum să crezi voință; este metoda de dezvoltare a acesteia.

Î: Renunțarea la voință va însemna să nu acționezi fără a avea înțelegere?

R: Vezi, aceasta este o altă greșală a ta. Crezi că renunțarea la voință înseamnă să faci ceva. Aceasta se întâmplă foarte rar. În cele mai multe cazuri și se spune să nu faci nimic. Este o mare diferență. De exemplu, vrei să spui cuiva ce crezi despre el, dar nu trebuie să faci aceasta. Este o problemă de antrenament. Voința poate crește dacă un om lucrează cu sine și face ca voința sa să se supună principiilor lucrului. Aspectele care nu privesc lucrul nu pot fi conectate cu acesta, dar cu cât mai mult intri în lucrul cu sine, cu atât mai mult mai multe lucruri încep să-l atingă. Totuși aceasta necesită timp.

Atunci când șansa lor apare și oamenilor li se spune să facă ceva, sau să nu facă ceva, ei merg adesea împotriva acesteia, din cauza a ceea ce lor li se pare a fi cea mai bună rațiune. Așa că ei își pierd ocazia. Timpul trece și mai târziu pot vedea că și-au pierdut ocazia, dar aceasta nu mai poate fi înlocuită cu altceva. Aceasta este pedeapsa pentru voința proprie.

Î: Mi se pare că dacă renunțați la voința proprie obții de fapt ceea ce dorești, deoarece renunțând la dorința proprie obții rezultatul dorit.

R: Voința proprie nu include tot ceea ce dorești. Dacă îți este foame și vrei să mănânci, aceasta nu este voință proprie. Voința proprie înseamnă să preferi să acționezi singur și, în cazul nostru, să nu iei în considerație lucrul și principiile lucrului. Dacă voința mea proprie constă în a jura, de exemplu, și eu renunț la aceasta deoarece este împotriva principiilor lucrului, unde este rezultatul dorit de care vorbești?

Unele din dorințele noastre pot fi bine ascunse. De exemplu, un om poate dori să critice pe cineva și numește aceasta sinceritate. Dar dorința de a critica poate fi atât de puternică încât el va trebui să facă într-adevăr un mare efort pentru a o opri și un om nu poate face într-adevăr eforturi mari de unul singur.

Trebuie să repet - pentru a crea voință, omul trebuie să-și coordoneze fiecare din acțiunile sale cu ideile lucrului; el trebuie, în fiecare acțiune, să se întrebe: cum va arăta aceasta din punctul de vedere al lucrului? Este folositor sau dăunător pentru mine sau pentru lucru? Dacă nu știe, poate întreba. Dacă este de mult timp în lucru, nu există practic nici o acțiune care să nu fie legată

de lucru; nu există acțiuni independente în sensul că nu mai poți acționa prosteste și fără discernământ. Trebuie să gândești înainte să acționezi. Aceasta este singura metodă prin care voința poate fi creată, și pentru această metodă este necesară organizația școlii.

După cum am spus mai devreme, voința proprie este întotdeauna legată de opiniile proprii; un om crede mereu că știe. Apoi vine într-o școală și își dă seama că nu știe nimic. De aceea este necesară pregătirea pentru școală. De obicei ești plin de opinii proprii și voință proprie. Un om care vine într-o școală trebuie să fie gata să accepte învățătura și disciplina școlii, ori altfel nu obține nimic. El nu poate dobândi voință dacă nu renunță la voința proprie, la fel cum nu poate dobândi cunoștere dacă nu renunță la opiniile proprii.

Î: Trebuie să distrugem voința proprie singuri, sau este distrusă de altcineva?

R: Trebuie s-o distrugi tu însuși și trebuie să o ai distrusă suficient pentru a fi în școală. Trebuie te eliberezi suficient de ea pentru a accepta lucrurile fără luptă. Nu poți păstra toate vederile și opiniile vechi și să dobândești în același timp altele noi. Un om trebuie să fie suficient de liber pentru a renunța la ceea ce este vechi, cel puțin pentru un timp. El trebuie să fie capabil să înțeleagă necesitatea disciplinei, deoarece voința nu poate fi creată până când nu accepți o anumită disciplină.

Fără școală nu poți face nimic. Poți încerca și încerca și nimic nu va rezulta din aceasta. Când ești deja conectat cu un anumit fel de școală, problema principală este de a începe cu lucrul asupra renunțării voinței proprii. Când voința proprie este învinsă suficient, atunci este posibil să vorbim despre diferite metode de lucru.

Î: Cum pot învăța să acționez diferit în viață pentru a evita aceleași emoții limitate și recurente pe care le resimt acum?

R: A acționa diferit în viață este scopul nostru. De aceea lucrul este organizat, de aceea trebuie să studiem diferite teorii, să ne amintim diferite reguli și așa mai departe. Ceea ce ai vorbit tu este scopul îndepărtat. Trebuie să lucrăm în sistem mai întâi. Învățând cum să acționăm în legătură cu sistemul și cu organizația, învățăm cum să acționăm în viață; dar nu putem învăța cum să acționăm în viață fără ca să trecem mai întâi prin sistem.

Î: Vreau să iau o decizie de a lucra de la care să nu pot da înapoi.

R: Aceasta este una din cele mai mari iluzii ale noastre și anume că putem lua hotărâri. Este necesar să fii pentru a putea lua hotărâri, deoarece așa cum suntem, un "eu" mic ia hotărâri, și un alt "eu", care nu știe despre acestea, este solicitat să le îndeplinească. Acesta este unul din primele puncte de care ar trebui să ne dăm seama și anume că, așa cum suntem, nu putem lua hotărâri nici chiar în lucrurile mărunte - lucrurile doar se întâmplă. Dar atunci când vei înțelege corect aceasta, când vei începe să cauți cauzele și atunci când vei găsi aceste cauze, vei fi capabil să lucrezi și poate să iei hotărâri deși, pentru o lungă perioadă de timp, doar în legătură cu lucrul și nu cu altceva.

Prima chestiune pe care trebuie să o hotărăști este să-ți faci lucrul tău și să-l faci regulat, să-ți amintești de el, să nu îl lași să scape. Noi uităm lucrurile prea ușor. Hotărâm să facem eforturi - un anumit tip de eforturi și un anumit tip de

observații - și apoi lucruri foarte obișnuite, octave mărunte, întrerup lucrul cu totul și noi uităm. Din nou ne aducem aminte și iărăși uităm; în acest fel se continuă. Este necesar să uiți mai puțin și să-ți aduci aminte mai mult; este necesar să păstrezi anumite realizări, anumite lucruri pe care le-ai văzut și înțeles, mereu cu tine. Trebuie să încerci să nu le uiți. Principala dificultate este ce să faci și cum să te determini să faci aceasta. A te face pe tine însuși să gândești regulat, să lucrezi regulat - aceasta este problema. Numai atunci vei începe să te vezi pe tine însuși, adică să vezi ceea ce este mai important și ce este mai puțin important, unde să-ți îndrepti atenția și așa mai departe. Altfel ce se întâmplă? Te hotărăști să lucrezi, să faci ceva, să schimbi lucrurile - și apoi rămâi exact acolo unde ai fost mai înainte. Încearcă să te gândești la lucrul tău, la ceea ce încerci să faci, de ce încerci să faci aceasta, ce anume te ajută și ce anume te împiedică, atât din afară cât și din interior. Poate fi de asemenea util să te gândești la evenimentele exterioare, deoarece ele îți arată ce mult depind de faptul că oamenii sunt adormiți, că sunt incapabili de a gândi corect, incapabili de a înțelege. Când ai văzut aceasta în afară o poți aplica ție însuși. Vei vedea aceeași confuzie în tine referitor la tot felul de subiecte diferite. Este dificil să gândești, dificil să vezi unde să începi să gândești: odată ce ai realizat aceasta, vei începe să gândești într-un mod corect. Dacă vei descoperi modul tău de a gândi corect despre un lucru, acela te va ajuta să gândești corect despre alte lucruri. Dificultatea constă în faptul că oamenii nu gândesc corect despre nimic.

Î: Lucrul pe care îl găsesc cel mai alarmant este ușurința cu care cad într-o stare în care nici un efort nu este posibil.

R: Da, dar dacă aranjezi cu tine însuși să faci eforturi regulate, aceasta te va ajuta să mergi mai departe. Aceasta este una din hotărârile realizabile pe care le poți face. În lucru trebuie să iei numai hotărâri posibile și hotărâri care trebuie amintite.

Î: De câteva ori pe an o linie de acțiune devine în mod special clară pentru mine. Am avut astfel de momente toată viața mea și am ajuns să cred că este inutil să întreprind orice acțiune serioasă fără ceea ce în mod obișnuit este numit inspirație.

R: Există perioade în condițiile obișnuite când nu se întâmplă nimic și apoi vin răscrucele. Toată viața este alcătuită din străzi și răscrucii. Schimbarea la răscrucii poate chiar să devină mai sistematică dacă ai un centru de greutate. Atunci un lucru va continua să fie mai important și tu vei cota mereu în aceeași direcție. Dar inspirația nu are nimic de-a face cu aceasta. Este pur și simplu realizarea momentului când poți face ceva.

Î: Uneori când încerc să hotărăsc dacă să fac sau să nu fac ceva, descopăr ceea ce par a fi motive bune din punct de vedere al sistemului, atât pentru a face cât și pentru a nu face aceasta.

R: Este imposibil să spui despre aceasta în general, depinde de circumstanțe. Uneori poți decide din punctul de vedere al sistemului, iar alteori sunt lucruri în viață pe care le poți decide fără nici o legătură cu acesta, deoarece nu poți găsi mereu o utilizare practică a acestor idei înainte de a le cunoște pe toate.

Există o expresie în sistem, 'să crezi luna în tine însuși'. Să discutăm despre ceea ce ar putea să însemne asta. Este o expresie simbolică, iar simbolurile sub forma diagramelor sau a expresiilor simbolice sunt folosite pentru scopuri bine definite. Un simbol exprimă mai multe idei deodată. Dacă s-ar referi numai la o idee, răspunsul ar fi simplu; dar un simbol este folosit pentru a evita descrierile lungi și a pune mai multe idei într-o singură frază.

Cum se poate descifra o diagramă sau o expresie simbolică? Pentru a descifra un simbol este necesar a cunoaște ordinul ideilor cuprinse în el.

Acum, dacă întrebăm ce ar putea însemna să creăm luna în noi înșine, trebuie să ne întrebăm care este funcția lunii în legătură cu viața organică? Luna echilibrează viața organică - toate mișcările exterioare sunt echilibrate de lună. Ce se va întâmpla dacă această funcție a lunii va dispărea? Va fi aceasta în beneficiul unui om luat individual sau dimpotrivă?

Trebuie să ne dăm seama că toate acestea se referă la ființă. Care sunt trăsăturile ființei noastre? Trăsătura principală a ființei noastre este că suntem o multitudine. Dacă vrem să lucrăm asupra ființei noastre, să o facem să corespundă mai mult cu scopul nostru, trebuie să încercăm să devenim unitari. Dar acesta este un scop foarte îndepărtat. Ce înseamnă să devii unitar? Primul pas, care este încă foarte îndepărtat, este să creăm un centru de greutate permanent. Aceasta înseamnă să creăm luna în noi înșine. Luna este un centru de greutate permanent, care echilibrează viața noastră fizică, dar în *noi înșine* nu avem un asemenea echilibru, deci, atunci când vom crea acest echilibru sau centru de greutate în noi înșine nu vom mai avea nevoie de lună.

Dar mai întâi trebuie să hotărâm ce înseamnă absența unui „eu” permanent. Ni s-a vorbit despre multe trăsături ale acestuia, dar ele trebuie stabilite fără doar și poate prin observație și, pentru a ajunge mai aproape de ideea de creare a lunii în noi înșine, trebuie să distingem ceea ce este important de ceea ce nu este important. Apoi trebuie să începem să luptăm împotriva trăsăturilor care ne împiedică să devenim unul. Trebuie să luptăm cu imaginația, cu emoțiile negative și cu voința proprie. Înainte ca această luptă să aibă succes, trebuie să ne dăm seama că cel mai rău tip posibil de imaginație, din punctul de vedere al obținerii unui centru de greutate permanent, este credința că poți face ceva de unul singur. După aceea, trebuie să descoperim emoțiile negative care ne împiedică să facem ceea ce este sugerat în legătură cu sistemul. Pentru aceasta este necesar să ne dăm seama că voința proprie poate fi distrusă numai făcând ceea ce ni se spune. Nu poate fi distrusă de ceea ce decidem noi înșine, deoarece aceasta va fi tot voința proprie.

Să repet. Lucrul asupra ființei este întotdeauna o luptă - împotriva a ceea ce îți place să faci ori nu-ți place să faci. Să zicem că îți place patinajul cu roțile și îți se spune să-ți amintești de tine însuși. Apoi trebuie să lupți împotriva dorinței tale de a merge la patinaj pe roțile. Ce poate fi mai inocent decât patinajul cu roțile? Dar trebuie să lupți împotriva acestuia, în orice caz. În fiecare zi și în fiecare oră sunt lucruri pe care nu le putem face, dar sunt și lucruri pe care le putem face. Deci trebuie să ne uităm la o zi și să vedem ceea ce putem face dar nu facem.

Nu poate exista o regulă 'Amintește-ți de tine însuși'. Dacă îți se spune să faci sau nu ceva și nu încerci aceasta, înseamnă că nu vrei nimic, că nu vrei să lucrezi.

Ai suficientă cunoaștere. Acum este necesar să fie împins lucrul asupra ființei. Noi încercăm mereu să scăpăm de a face ceea ce este sugerat.

Î: Care este scopul luptei împotriva voinței proprii?

R: Trebuie să-ți amintești cum am început. Scopul a fost de a crea un centru de greutate, de a crea luna în noi înșine. Nu putem face aceasta prin voință proprie.

Crearea lunii în noi înșine este legată de ideea sacrificării suferinței. Când începem să sacrificăm suferința, începem să creăm luna în noi înșine. Noi vrem mereu să ne păstrăm suferința, totuși luna nu poate fi creată decât din suferința noastră. Numai că trebuie să ne aducem aminte că renunțarea la suferință este o acțiune iar crearea lunii este rezultatul unei serii continue de acțiuni.

Î: Cum este posibil să descoperim "eu"-rile care te împiedică să faci ceea ce îți se spune?

R: Prima dată când descoperi că nu ai făcut ceea ce a fost sugerat, găsește cauza. A doua oară, găsește altă cauză și așa mai departe. Apoi, așa cum am spus, găsește emoțiile negative care te împiedică să auzi ceea ce este spus și să urmezi aceasta. Fie că nu ți-a plăcut de mine în acea zi, sau de altcineva, sau vremea; apoi vei simți că este justificat să nu faci nimic.

Î: A face efort este ceea ce numiți luptă. Dar cum numiți aceasta dacă cineva face ceva fără a fi conștient de o luptă?

R: Aceasta înseamnă că s-a întâmplat. Ni se pot întâmpla patru feluri de lucruri - prin accident, cauză și efect, destin și voință. Lupta trebuie să existe prin voință, intenție. Iar tu trebuie să fii conștient de intenția ta. Nu poți face efort și să nu fii conștient de el. Ceea ce este important este voința - acțiune.

Î: În cele patru categorii voința nu este folosită des, nu-i așa?

R: Voința trebuie să fie folosită. Nu suntem niciodată gata pentru lucru, dar totuși trebuie să lucrăm. Dacă suntem gata, atunci ni se dă să lucrăm cu altceva pentru care nu suntem gata. În lucru trebuie să încerci să folosești voința - atât cât ai. Dacă ai un gram de voință și-l folosești, aceasta va crește și vei avea două grame, apoi trei grame și așa mai departe. În lucru trebuie să învățăm să facem supra-eforturi.

Î: Ce este un supra-efort?

R: Un supra-efort poate avea multe caracteristici, dar în general înseamnă să nu faci ceea ce crezi tu că este cel mai bine ci ceea ce ești sfătuit să faci. Din propriile noastre intenții suntem gata să facem multe lucruri, dar nu suntem gata să facem sau să nu facem ceea ce ni se spune.

Î: În ce fel supra-efortul diferă de un efort obișnuit?

R: Diferă în grad, dar nu numai în grad. Supra-efortul este un efort făcut conștient, atât cât putem, pentru un anumit scop care nu este cerut de nici o circumstanță exterioară. Nu facem niciodată eforturi cu adevărat serioase; totul este pretenție, deoarece nu știm ce înseamnă a face eforturi. În condiții excepționale, când suntem obligați să facem eforturi, le facem, dar nu supra-

eforturi. Pe de altă parte, eforturile obișnuite pe care le facem în viață sunt necesare, utile. Un supra-efort poate *parea* inutil în ceea ce privește scopul său. Î: Simt că într-un cerc vicios. Cu cât fac mai multe eforturi, cu atât văd mai mult că nu pot 'face'.

R: Atunci fă mai multe eforturi și dă-ți seama de aceasta constant; fă aceasta cât mai frecvent. Vei vedea că nu ești mereu în aceeași stare. Oamenii din viața obișnuită nu pot 'face', dar pentru tine este diferit - tot timpul trebuie să încerci să faci. Ești mereu identificat și trebuie să nu te identifici, trebuie să-ți observi vorbirea, ești constant negativ și trebuie să lupți împotriva emoțiilor negative, trebuie să-ți amintești de tine însuși. Toate acestea înseamnă a face. Trebuie să observi aceste lucruri și să încerci să le schimbi.

Î: Este posibil să transferăm energie acolo unde aceasta este dorită? Eu nu pot face aceasta.

R: Aceasta este în general legat de control. Dacă dorești să dobândești control trebuie să începi de acolo unde este posibil. Deci trebuie să te studiezi mereu pe tine însuși și să descoperi puncte slabe unde poți exercita control. Dintr-un alt punct de vedere ele pot fi numite 'puncte tari' deoarece ele sunt slabe din punctul de vedere al mecanității. Nu poți alege, după preferință, să faci un lucru înaintea altuia; o persoană poate începe într-un fel, alta în alt fel, dar toți trebuie să facă efort într-o direcție și să descopere ceea ce este posibil și ceea ce este imposibil. Dar pentru o persoană este mai profitabil să facă eforturi într-o direcție, iar pentru altă persoană într-o altă direcție.

Î: Ce anume creează stimul pentru lucru?

R: Realizarea stării tale prezente. Când vei realiza că te înșeli pe tine însuși, că ești adormit și că locuința ta este în flăcări mereu, permanent în flăcări și că numai întâmplător focul nu a ajuns în acest moment în camera ta, când vei realiza aceasta, vei dori să faci eforturi pentru a te trezi și nu vei aștepta vreo răsplată specială. Până când nu vom realiza că locuința noastră este în flăcări vom aștepta mereu o răsplată specială. Ce poți face în somn? Poți avea diferite visuri - visuri rele, visuri bune, dar în același pat. Visurile pot fi diferite, dar patul este același.

Necesitatea studierii principiilor și metodelor școlii - Trei linii de lucru - Corect și greșit în legătură cu cele trei linii - Necesitatea înțelegerii - Scopuri și nevoi ale școlii - Punerea altuia în locul tău - Pentru lucrul practic este necesară o organizație - Ce este 'lucrul'? - Prețuirea - Lucrul cu oamenii - Lucrul pentru școală - Interesul personal în organizație - Tipul corect de oameni - O școală de a Patra Cale - Atitudinea corectă - Plată - Cum să plătești - Centru de greutate - Disciplină - Reguli - A nu face ce este inutil - Renunțarea la deciziile proprii - A face față cerințelor - Șocuri în lucrul din școală - Ideea de alegere - Munca fizică - Cunoașterea în școală - Oamenii cu minte superioară - Pot școlile să influențeze viața?

În aceste prelegeri am vorbit despre om, nu destul, dar suficient pentru scopuri practice; am vorbit puțin despre univers; dar văd că ideea de școală, ca și de lucru în școală, este încă foarte vagă și uneori amestecată cu concepții formatoare care nu duc nicăieri. Ideea de școală trebuie abordată simplu: adică, o școală este locul unde înveți ceva. Dar trebuie să existe mereu o anumită ordine în lucruri, iar voi nu puteți învăța fără a respecta această ordine. Vorbind despre școlile conectate cu un anumit fel de școli superioare (fără această conectare o școală nu are nici un sens), am spus că în asemenea școli trebuie să lucrați asupra ființei în același timp cu lucrul asupra cunoașterii voastre, deoarece altfel cunoașterea vă va fi cu totul nefolositoare și nu veți profita deloc de ea. Ideile ezoterice care nu sunt aplicate practic devin mai mult filosofie - simpă gimnastică intelectuală care nu poate duce nicăieri.

V-am dat toate cuvintele necesare pentru studiul sistemului și v-am explicat poziția acestui sistem în raport cu alte sisteme. Vă amintiți că am vorbit despre diferite căi și din ceea ce am spus despre ele a rezultat mai mult sau mai puțin că acest sistem aparține celei de a Patra Căi, adică are toate trăsăturile și particularitățile școlilor celei de a Patra Căi. Am spus apoi că o școală depinde de nivelul oamenilor care studiază în acea școală, iar acest nivel depinde de nivelul de ființă.

Pentru dezvoltarea ființei este necesară o școală - mai mulți oameni lucrând în aceeași direcție conform principiilor și metodelor școlii. Ceea ce nu poate face un singur om, pot face mai mulți oameni lucrând împreună. Când am întâlnit acest sistem, m-am convins repede că el era conectat cu alte școli și că astfel trecuse prin istoria scrisă și nescrisă. În acest timp au fost inventate și perfecționate diferite metode.

Școlile pot fi de diferite grade, dar acum numesc prin școală orice fel de școală pregătitoare care duce într-o anumită direcție și, o organizație care ar putea fi numită 'școală' a celei de a Patra Căi este o organizație care introduce trei forțe în lucrul ei. Este important de înțeles faptul că există un fel de secret în lucrul în școală, nu în sensul a ceva realmente ascuns, dar a ceva care trebuie

explicat. Ideea este următoarea: dacă luăm lucrul în școală ca pe o octavă ascendentă, știm că în fiecare octavă există două intervale sau întreruperi, între *mi* și *fa* și între *si* și *do*. Pentru a trece peste aceste goluri fără a schimba caracterul sau linia de lucru, este necesar să știm cum să le umplem. Deci, dacă vrem să garantăm direcția lucrului în linie dreaptă, trebuie să lucrez pe trei linii de lucru simultan. Dacă voi lucra numai pe o singură linie de lucru sau pe două linii, direcția se va schimba. Dacă voi lucra pe trei linii, sau trei octave, o linie o va ajuta pe cealaltă să treacă intervalul, dându-i șocul necesar. Este foarte important de înțeles aceasta. Lucrul în școală folosește multe idei cosmice, iar cele trei linii de lucru sunt un aranjament special pentru a asigura direcția corectă a lucrului și a asigura reușita.

Prima linie de lucru este lucrul cu tine însuși: auto-studiul, studiul sistemului și încercarea de a schimba cel puțin manifestările cele mai mecanice. Aceasta este cea mai importantă linie. A doua linie este lucrul cu alți oameni. Nu poți lucra de unul singur; o anumită fricțiune, neplăcere și dificultate de a lucra cu alți oameni creează șocurile necesare. Cea de a treia linie de lucru este lucrul pentru școală, pentru organizație. Această ultimă linie îmbracă diverse aspecte pentru diverși oameni.

Principiul celor trei linii este că aceste trei octave trebuie să evolueze simultan și paralel, dar ele nu încep toate odată astfel că, atunci când o linie atinge un interval, o alta îi vine în ajutor, deoarece locurile acestor intervale nu coincid. Dacă un om este activ pe toate cele trei linii, aceasta îl va ajuta să iasă cu bine din multe evenimente accidentale. De regulă, prima linie începe prima. În prima linie de lucru *primești* cunoaștere, idei, ajutor. Această linie se referă numai la tine însuși, este în întregime egocentrică. Pe cea de-a doua linie nu trebuie numai să primești, ci și să *dai* - să comunici cunoașterea și ideile, să servești drept model și multe alte lucruri. Se referă la oamenii care lucrează, deci pe această linie lucrezi jumătate pentru tine și jumătate pentru alții. Pe cea de a treia linie trebuie să te gândești la lucru în general, la școală sau la organizație ca ansamblu. Trebuie să te gândești ce este folositor, ce este necesar pentru școală, ce are nevoie școala, astfel că a treia linie se ocupă de ideea de școală în general, de prezentul și viitorul lucrului. Dacă cineva nu se gândește și nu înțelege aceasta, primele două linii nu-și vor produce efectul pe deplin. Așa este organizat lucrul în școală și de aceea sunt necesare cele trei linii de lucru - poți obține șocuri suplimentare și un beneficiu deplin al lucrului numai dacă lucrezi pe cele trei linii.

Dacă legăm cele trei linii de lucru de ideea de bine și rău, atunci tot ce ajută prima linie - adică lucrul personal - este bine. Dar pe cea de-a doua linie nu poți avea totul pentru tine; trebuie să te gândești la alți oameni care lucrează, trebuie să înveți nu numai să înțelegi, dar să și explici, trebuie să dai altora. Și vei vedea curând că poți înțelege anumite lucruri numai explicându-le celorlalți. Cercul se lărgeste, binele și răul devin mai mari. Cea de-a treia linie se referă deja la lumea din afară, iar binele și răul reprezintă ceea ce ajută sau împiedică existența și lucrul întregii școli, astfel că cercul se lărgeste și mai mult. Așa trebuie să gândim despre aceste probleme.

Vă atrag în mod special atenția asupra studiului și înțelegerii ideii celor trei linii. Este unul din principiile de bază ale lucrului în școală. Dacă îl aplicați, multe lucruri se vor deschide pentru voi. Sistemul este plin de asemenea instrumente. Dacă le folosiți, ele vor deschide multe uși.

Primul principiu al lucrului este că eforturile dau rezultate proporționale cu înțelegerea. Dacă nu înțelegeți, nu veți avea rezultate; dacă înțelegeți, rezultatele vor fi în concordanță cu cât de mult înțelegeți. Deci, prima condiție este înțelegerea și chiar înainte de aceasta trebuie să știm ce anume să înțelegem și cum să obținem înțelegerea corectă. Lucrul adevărat trebuie să fie lucrul asupra ființei, dar lucrul asupra ființei necesită înțelegerea obiectivelor, condițiilor și metodelor lucrului. Scopul lucrului este să formăm o școală. În acest scop este necesar să lucrăm în concordanță cu metodele și regulile școlii, și să lucrăm pe trei linii. Formarea unei școli presupune multe lucruri.

Există două condiții în lucru cu care trebuie să începi: prima este că nu trebuie să crezi nimic, trebuie să verifici totul; a doua, o condiție chiar mai importantă decât prima, se referă la a face. Nu trebuie să faci nimic până nu înțelegi de ce faci și în ce scop. Aceste două condiții trebuie înțelese și ținute minte. Este adevărat că îți poți da seama că nu știi nimic și că nu știi ce să faci. Atunci poți întotdeauna cere un sfat, dar dacă îl ceri, trebuie să-l accepți și să-l urmezi.

Până acum ați lucrat pe prima linie, ați studiat ceea ce vi s-a dat și explicat și ați încercat să înțelegeți. Acum, dacă vreți să continuați, trebuie să încercați să lucrați pe cea de-a doua linie și, dacă este posibil, pe cea de-a treia linie. Trebuie să încercați să vă gândiți cum să găsiți mai mult de lucru pe prima linie, cum să treceți la lucrul pe cea de-a doua linie și cum să abordați lucrul pe cea de-a treia linie. Fără aceasta, studiul vostru nu va avea nici un rezultat.

Acum puneți întrebări până când sunteți mulțumiți că ați înțeles cele trei linii de lucru: ce înseamnă fiecare linie, de ce sunt necesare, ce este necesar pentru fiecare dintre ele și așa mai departe. Câștigul pe care l-ați putea obține este întotdeauna proporțional cu înțelegerea voastră. Cu cât veți lucra mai conștient, cu atât veți obține mai mult. De aceea este atât de important ca toate acestea să fie explicate și înțelese.

Î: De ce sunt necesare cele trei linii de lucru?

R: La început totul depinde de minte - mintea trebuie educată, trebuie trezită. Mai târziu va depinde de emoție. Pentru asta ai nevoie de o școală, trebuie să întâlnești alți oameni care știu mai multe decât tine și trebuie să discuți cu ei. Desigur, dacă rămâi de unul singur vei uita ce ai învățat, deoarece sunt atâtea inerii în noi încât lucrurile dispar pur și simplu din mintea noastră. De aceea un om nu poate lucra singur și numai munca mai multor oameni împreună poate produce rezultatele necesare. Există multe obstacole, mulți factori care ne mențin adormiți și ne fac imposibilă trezirea. Ceea ce învățăm va dispărea pur și simplu dacă nimic nu ne ajută. Și ce anume ne-ar putea ajuta? Doar cei din jur.

La început trebuie să lucrezi pentru a dobândi cunoștințe, material, practică. Apoi, când ai obținut câte ceva, începi să lucrezi cu alți oameni, astfel încât o

persoană să fie utilă alteia și să o ajute. Pe cea de-a doua linie, datorită unei organizări speciale, te afli în situația de a lucra pentru alți oameni, nu numai pentru tine însuși. Și, mai târziu, vei putea înțelege cum poți fi util școlii. Totul este o problemă de înțelegere. Pe cea de-a treia linie lucrezi numai pentru școală, nu pentru tine însuși. Dacă lucrezi pe aceste trei linii, după un anumit timp, această organizație va deveni o școală pentru tine; dar pentru alți oameni, care lucrează doar pe o singură linie, nu va fi o școală. Vă amintiți că am spus că o școală este o organizație unde poți dobândi nu numai cunoaștere, ci îți poți schimba și ființa. O școală de acest fel nu este mereu aceeași, are calități magice și poate fi un fel de școală pentru o persoană și cu totul altceva pentru o altă persoană. Trebuie să înțelegeți că tot ce puteți obține - toate ideile, toate cunoștințele posibile, tot ajutorul - vine de la școală. Dar școala nu garantează nimic. Să luăm o universitate obișnuită, unde sunt predate numai cunoștințe și instruire. Poate să-ți garanteze o anumită cantitate de cunoștințe, dar chiar și aceea numai dacă lucrezi. Dar când intră în discuție ideea de schimbare a ființei, nu este posibilă nici o garanție, așa că oamenii pot fi în aceeași școală, în aceeași organizație, dar pot fi la niveluri diferite.

Î: Ați vorbit despre scopurile și nevoile școlii. Ne puteți spune care sunt acestea?

R: Mai întâi trebuie să ne pregătim să le înțelegem. Avem ideile școlii, deci trebuie să le folosim: asta ne va ajuta să înțelegem școlile. Dacă noi înșine nu facem nimic și doar vorbim despre școli, se va crea numai imaginație și nimic altceva. Trebuie să câștigăm de pe urma ideilor pe care le avem: dacă nu câștigăm nimic din ele, școlile nu vor exista pentru noi. Trebuie să aveți propriul vostru scop și el trebuie să coincidă cu scopul școlii, trebuie să fie inclus în acesta.

Î: Diferența dintre prima și a treia linie se referă la faptul că școala are scopuri și în afara evoluției membrilor săi ca, de exemplu, perpetuarea cunoștințelor sale?

R: Nu numai. Se poate referi la multe lucruri, deoarece se are în vedere o linie diferită a timpului. În ceea ce te privește, poți considera numai prezentul. În ceea ce privește școala - un timp mai îndelungat.

S-ar putea să vă ajute dacă vă istorisesc cum a început lucrul. Cu foarte mult timp în urmă, am ajuns la concluzia că în om există multe lucruri care ar putea fi trezite, dar mi-am dat seama că aceasta nu duce nicăieri, deoarece la un moment dat ele erau trezite și în momentul următor dispăreau, neexistând nici un control. Astfel mi-am dat seama că era necesară o școală și am început să caut o școală, tot în legătură cu acele puteri pe care le numesc 'miraculoase'. În cele din urmă am găsit o școală și am găsit multe idei. Acestea sunt ideile pe care le studiem acum. Pentru acest studiu este nevoie de o organizație, în primul rând pentru ca oamenii să poată învăța aceste idei și, în al doilea rând, pentru ca ei să fie pregătiți pentru o etapă următoare. Aceasta este una din rațiunile unei organizații și doar acei oameni care au făcut deja ceva pentru ei înșiși pot avea un loc în ea. Cât timp sunt în puterea falsei personalități ei nu pot fi utili nici lor, nici lucrului. Astfel că primul scop al oricui este interesat de

lucru este să se studieze pe sine și să descopere ce anume trebuie schimbat. Doar după ce schimbăm anumite lucruri suntem pregătiți pentru lucrul activ. Nu merge una fără alta. Trebuie să înțelegi că studiul personal se află în legătură cu organizația și cu studiul ideilor generale. Cu ajutorul acestor idei putem afla mult mai multe: cu cât știi mai mult, cu atât poți afla mai mult. Lucrul nu se termină niciodată - sfârșitul este departe. Lucrul nu poate fi teoretic, fiecare din aceste idei trebuie transpuse în practică. Există multe lucruri în acest sistem pe care un om obișnuit nu le poate inventa. Unele lucruri le poți descoperi singur; altele le poți înțelege numai dacă ți se dau, altfel nu; și există un o a treia categorie de lucruri pe care nu le poți înțelege deloc. Este necesar să distingem aceste nuanțe.

Î: Mi se pare că până acum am învățat teorie, iar acum trebuie să o transformăm în practică personală?

R: Chiar așa. Numai că este greșit să gândim că până acum totul a fost teoretic. De la prima prelegere vi s-a dat material pentru auto-observare și pentru lucrul practic. Nu trebuie să vă gândiți că acesta ar fi începutul a ceva nou, ceva care nu a existat înainte.

Î: Ce altă formă de lucru putem avea în afara prelegerilor și discuțiilor?

R: Trebuie să vă gândiți la ceea ce aveți nevoie în afara discuțiilor. Aveți nevoie de învățătură, aveți nevoie să vi se arate calea. Nu se poate afla calea de unul singur; aceasta este situația oamenilor, aceea că li se poate arăta calea, însă nu o pot găsi ei singuri.

Ca să fie mai clar, în acest mod intri pe cea de-a doua linie de lucru; aceste grupuri continuă de câțiva timp și au existat oameni și grupuri înaintea voastră. Unul din principiile lucrului în școală este că poți obține învățătură și sfaturi nu numai de la mine, dar și de la cei care studiază dinainte de venirea ta, poate de mulți ani. Experiența lor este foarte importantă pentru tine, deoarece chiar dacă aș dori nu ți-aș putea oferi mai mult timp decât am. Alți oameni trebuie să completeze ceea ce pot să-ți dau eu, și tu, la rândul tău, trebuie să înveți cum să-i folosești, cum să profiți de experiența lor, cum să obții de la ei ce-ți pot ei oferi.

Experiența arată că pentru a obține tot ce se poate obține din aceste idei este necesară o anumită organizare, o organizare a grupurilor de oameni nu numai pentru a discuta, dar și pentru a lucra împreună, ca de exemplu în grădină, în casă, sau la fermă, sau pentru a face o altă muncă ce poate fi organizată și începută. Când oamenii lucrează împreună la ceva de dragul experienței, ei încep să vadă în ei înșiși și în alții diferite lucruri pe care nu le observă atunci când doar discută. Discuția este una și lucrul este alta. Deci, în toate școlile există diferite feluri de muncă organizată și oamenii pot mereu descoperi ceea ce li se potrivește fără sacrificii inutile, deoarece nu se așteaptă sacrificii.

Dar trebuie să vă gândiți la aceasta, trebuie să vă dați seama că până acum oamenii au avut grijă de voi, au discutat cu voi, v-au ajutat. Acum trebuie să învățați să aveți grijă de voi înșivă, iar mai târziu va trebui să aveți grijă nu

numai de voi, ci și de alții. Aceasta va face, de asemenea, parte din lucrul vostru.

Problema principală la care mă refer este înțelegerea. Adică înțelegerea lucrului, a necesității lucrului, a cerințelor lucrului, planul general al lucrului și interesul față de acesta în toate aspectele. Asta este obligatoriu. Nu poți înțelege metodele școlii până nu înțelegi direcția sa generală. Iar atunci când vei înțelege direcția, aceasta te va ajuta să înțelegi multe alte lucruri pe care vrem să le înțelegi. Vedeți, nu poți ocoli această parte a lucrului. Dacă pentru un motiv sau altul o ocolești, nu mai poți obține nimic.

Unii nu înțeleg începutul lucrului; ei nu se gândesc la lucru ca *lucru*; ei îl privesc în sensul obișnuit. Există un lucru care după un timp este necesar, obligatoriu și aceasta este *prețuirea*, deoarece nu putem lucra fără ea. Pe de o parte oamenii vor să lucreze, dar pe de altă parte ei vor să privească lucrurile în același fel ca de obicei. Dar dacă vor să lucreze, *totul* în legătură cu lucrul trebuie privit diferit, *totul* - și ei cred că pot privi lucrurile în același fel. Ceea ce am descoperit că lipsește este *lucrul*, și înțelegerea lucrului și prețuirea lucrului. Mai ales prețuirea lipsește. Totul este considerat de la sine înțeles și în același timp este privit dintr-un punct de vedere obișnuit. Drept urmare, nimic nu se schimbă. Multe depind de atitudinea personală și de lucrul personal. Ceea ce este o școală pentru o persoană nu este aceeași școală și pentru o alta.

Î: Cum se poate avea atitudinea corectă și prețuirea corectă?

R: În primul rând, înainte de a începe să studiezi, trebuie să te decizi ce anume vrea să știi cu adevărat. Se poate foarte bine să nu fii interesat de ceea ce studiem aici și să crezi că nu ai deloc nevoie de aceste lucruri. Deci trebuie să încerci să afli mai mult sau mai puțin ce vrei, altfel doar îți pierzi timpul. Aceasta în primul rând. În al doilea rând, trebuie să înțelegi anumite principii fundamentale, altfel nu vei reuși să înțelegi multe alte lucruri; ceva va sta întotdeauna în calea înțelegerii tale.

Un principiu foarte important este acela că o persoană nu poate studia singură sistemul și este necesar să se înțeleagă de ce. Există multe motive. Primul motiv este foarte simplu și evident: nimeni nu poate avea un învățător numai pentru sine. Dacă găsești pe cineva care poate să te învețe sistemul, acesta nu-și va consacra tot timpul unei singure persoane. Și fără cineva care poate să-ți explice lucrurile și să lucreze cu tine, nu poți face nimic. În al doilea rând, dacă lucrezi singur sau încerci să o faci, nu poți pune pe altcineva în locul tău și, la un moment dat, acest lucru devine foarte necesar pentru a trece la gradul următor de cunoaștere și ființă. Vă amintiți ce am spus despre scară în prima prelegere, legat de creșterea centrului magnetic și de a urma lucrul? Am spus că cineva se poate ridica pe treapta următoare a scării numai punând pe altcineva în locul său. Aceasta înseamnă să urci acea scară ce reprezintă diferența de nivel dintre viața obișnuită și ceea ce numim Cale. Calea nu începe la același nivel cu viața obișnuită, trebuie să mergi mai sus pentru a ajunge la ea. Aceasta înseamnă că nivelul înțelegerii noastre, mintea noastră obișnuită, chiar sentimentele noastre obișnuite trebuie schimbate. Numai că, atunci când te gândești la punerea altora în locul tău, este foarte important să eviți o greșeală

periculoasă. Unii sunt înclinați să creadă că aceasta trebuie să fie munca lor individuală. Ei nu reușesc să înțeleagă că această expresie este o formulare a unui principiu general. Este naiv să credem că acest lucru poate fi făcut de către o persoană care transmite aceste idei altora. În primul rând, este necesar să se înțeleagă că oamenii nu pot face aceasta și, în al doilea rând, că aceasta nu li se poate cere, deoarece lucrul individual se referă numai la tine însuși. Punerea oamenilor în locul nostru ține de *lucrul școlii*, adică eforturile unite ale tuturor celor care aparțin școlii. Întregul lucru în școală este organizat având în vedere acest scop, diferitele ramuri ale lucrului urmăresc aceeași finalitate: de a pune noi oameni în locul ocupat de cei care sunt acum acolo și de a-i ajuta astfel pe aceștia din urmă să se ridice pe alte trepte. Dar nimeni nu s-a gândit vreodată la aceasta așa cum trebuie. De exemplu, foarte puțini se gândesc la aceste prelegeri și la casa de la țară: cine le organizează sau cum sunt ele organizate și conduse. Acesta este răspunsul la întrebarea despre punerea altuia în locul tău, deoarece alți oameni au grijă de tine și organizează lucrurile pentru tine. Ei au studiat ideile sistemului înaintea ta și au ajuns la un anumit punct în studiul lor; și acum vor să meargă mai departe. Pentru aceasta ei trebuie să ajute alți oameni să știe ceea ce știi ei. Ei nu o pot face singuri, așa că ajută la organizarea de prelegeri și alte lucruri pentru cei mai noi. Aceasta face parte din planul general al lucrului în școală. Principiul lucrului este că fiecare trebuie să facă ce poate. Apoi, când vin alții, este rândul lor să facă ceea ce au făcut alții înainte. Este necesară o anumită perioadă de efort și fiecare trebuie să participe la ea.

Î: De ce un om poate face mai mult într-un grup decât de unul singur?

R: Din multe motive. Primul, așa cum am explicat, este faptul că nu poate avea un învățător numai pentru el. Al doilea se referă la faptul că în școli anumite colțuri ascuțite sunt rotunjite. Oamenii trebuie să se adapteze unii la alții, ceea ce este în general foarte util. Al treilea este faptul că ești înconjurat de oglinzi: te poți vedea pe tine însuși în fiecare persoană.

Î: Dar există vreo legătură între mine și ceilalți oameni de aici?

R: Trebuie să existe o legătură, dar această legătură este produsă de lucru. Fiecare om care lucrează creează această legătură. Nu trebuie să ne așteptăm ca ceilalți să se gândească la noi. Ei vor face asta pe cât va fi posibil, dar nu trebuie să considerăm aceasta de la sine înțeles.

Î: Vreți să spuneți mai multe despre acest subiect? Există vreo obligație între tine și oamenii din această cameră?

R: Aceasta depinde de tine, de modul cum o înțelegi, ce simți în legătură cu ea, ce crezi că poți face în acest sens. Nu există obligații impuse. Obligațiile vin din lucru. Cu cât faci mai mult, cu atât ai mai multe obligații. Dacă nu faci nimic, nu ți se cere nimic. Dl. Gurdjieff a explicat aceasta la început; el a spus că este periculos să faci ceva în lucru dacă nu vrei să ți se ceară lucruri dificile.

Î: Ați spus că a doua linie de lucru este lucrul cu oamenii. Consider că este mai ușor să lucrez de unul singur.

R: Toți consideră la fel. Cu siguranță ar fi mult mai bine dacă ai putea sta aici singur și discuta cu mine, fără alți oameni și mai precis fără „acei anumiți”

oameni, deoarece acei oameni sunt în mod deosebit neplăcuți. Cu toții gândim așa. Am gândit și eu așa când am început să studiez. Este unul din lucrurile cele mai mecanice din lume. Întregul lucru, întregul sistem este aranjat în așa fel încât nu poți obține nimic din prima linie de lucru dacă nu lucrezi pe a doua și a treia linie. În prima linie poți obține anumite idei, anumite informații, dar după un timp ajungi la un blocaj dacă nu lucrezi și pe celelalte două linii.

Î: În timp ce lucrezi pe prima linie, cum poți avea idei despre cea de-a treia linie?

R: Lucrând la început pe prima linie și făcându-ți apoi o imagine a întregului, cuprinzând toate ideile sistemului și principiile lucrului în școală. Dacă lucrezi pe ceea ce numim prima linie - auto-studiul și studiul sistemului - aici intră orice posibilitate a lucrului în școală. Deci, cu cât acorzi mai mult timp și energie studiului sistemului, cu atât mai mult vei înțelege ce cuprinde acesta. Astfel, puțin câte puțin, va apare înțelegerea. Pe prima linie trebuie să fii foarte practic și să te gândești la ceea ce poți câștiga. Dacă simți că nu ești liber, că ești adormit, poate că vei vrea să fii liber, să te trezești, și deci vei lucra pentru a obține aceste lucruri. Pe cea de-a treia linie te gândești la lucru, la întreaga organizație. Înainte de toate, subiectul studiului tău trebuie să fie organizația ca Rază de Creație - ideea de organizație, nevoile organizației, formele organizației. Apoi vei vedea că organizația este problema ta și nu a altcuiva. Toți trebuie să participe la ea când pot. Nimeni nu este rugat să facă ce nu poate, dar toți trebuie să se gândească la ea și s-o înțeleagă. Importantă în cea de-a treia linie nu este atât acțiunea concretă, cât gândul la ea. Nu-i poți lăsa pe alții să se gândească la ea în locul tău. Nu poate exista lucru în școală pe o singură linie. Lucrul în școală înseamnă lucrul pe trei linii. El trebuie privit dintr-un punct de vedere personal și trebuie să se înțeleagă că numai cu aceste trei feluri de ajutoare se poate depăși punctul mort. Prea multe lucruri te țin acolo, ai mereu aceleași sentimente, aceleași vise, aceleași gânduri.

Î: Cea de-a treia linie este responsabilă de progresul sistemului?

R: Totul este. O linie nu poate exista fără celelalte. O linie sau două linii nu sunt lucrul. Dar înainte de toate este necesară înțelegerea. Poți studia - și se dă timp pentru aceasta - dar nu te poți decide să faci un lucru și să renunți la altul.

Î: Ați spus că întâi trebuie să înțelegem cea de-a treia linie. Dar aceasta, cu siguranță, nu este încă lucrul.

R: Depinde. Într-un fel, a înțelege este deja lucru. Dacă nu se gândesc destui oameni la lucru ca la un întreg, și nu-l înțeleg, este imposibil să se meargă mai departe. Un anumit număr de oameni trebuie să înțeleagă și să fie capabili să facă ce este necesar. Nu ați înțeles niciodată cât de dificil este pentru lucru ca să existe chiar și în forma pe care o are acum. Totuși este posibil să existe lucrul și să se dezvolte, dacă se pune mai multă înțelegere și energie în el. Apoi, cu o înțelegere corectă, va fi o dezvoltare corectă. Dar nu te poți aștepta ca altcineva să continue să pună în el înțelegere și energie în locul tău.

Î: Dar nu eu am inițiativa?

R: Sigur că o ai. Numai pe a doua linie nu o ai, ci trebuie organizată. Trebuie să ajungi tu însuși la înțelegerea celei de a treia linii; numai atunci va fi cea de-

a treia linie. Depinde de atitudinea ta și de posibilitățile tale, iar aceste posibilități nu pot fi create artificial. Dacă simți că este necesar să faci ceva pentru lucrul în școală și dacă ești capabil s-o faci, aceasta va fi a treia linie de lucru. Întâi trebuie să înțelegi ceea ce este necesar și abia apoi te poți gândi ce poți face tu însuși pentru organizație.

Î: Mi se pare că ceea ce vreți de la noi este să simțim că noi suntem organizația sau o parte din ea, că ea nu este ceva separat de noi.

R: Foarte adevărat și mai mult decât atât. Trebuie să înțelegeți ce înseamnă o școală de a Patra Cale. Ea există în viața obișnuită și, de aceea, are o deosebită nevoie de organizare. Școlile de călugări și de yoghini sunt organizate, dar viața obișnuită nu oferă ocaziile de a studia diferitele aspecte care trebuie studiate. Pentru aceasta trebuie să existe o organizare specială.

Î: Recent ați vorbit mult despre înțelegere.

R: Da, este necesară înțelegerea și o atitudine personală. Oamenii nu fac din existența școlii o preocupare personală, iar aceasta nu poate fi impersonală. În multe cazuri cuvintele stau în calea înțelegerii. Se vorbește despre prima linie, a doua linie, a treia linie pur și simplu repetând cuvintele, fără să se înțeleagă nimic. Aceste cuvinte de folosesc cu prea multă ușurință. Este necesar să aveți imaginea voastră personală asupra acestor trei linii: mai întâi asupra voastră înșivă, dobândind cunoștințe, idei noi, destrămând vechile prejudecăți, lăsând la o parte ideile vechi pe care le-ați formulat în trecut și care se contrazic unele pe altele, studiindu-vă pe voi înșivă, studiind sistemul, încercând să vă amintiți de voi înșivă și multe alte lucruri. Trebuie să vă gândiți la ceea ce vreți să obțineți, ce vreți să știți, ce vreți să fiți, cum să schimbați vechile obișnuințe de gândire, vechile obișnuințe de simțire. Toate acestea sunt prima linie.

Apoi, când sunteți suficient de pregătiți și ați făcut suficiente eforturi pe o anumită perioadă de timp, vă puteți pune în condițiile lucrului organizat, unde puteți studia practic. Pe cea de-a doua linie, dificultatea principală la început este să lucrezi fără să ai inițiativa; deoarece acesta nu depinde de voi înșivă, ci de aranjamentele făcute în lucru. Multe lucruri intră aici: vi se spune să faceți una sau alta, iar voi ați vrea să fiți liberi, nu ați vrea să faceți asta, nu vă place să faceți aia, nu vă plac oamenii cu care trebuie să lucrați. Chiar și acum, fără a ști ce va trebui să faceți, vă puteți vedea pe voi înșivă în condițiile lucrului organizat în care intrați fără să știți nimic despre el, sau foarte puțin. Acestea sunt dificultățile celei de-a doua linii de lucru și efortul vostru legat de aceasta începe prin a accepta lucrurile așa cum sunt - deoarece s-ar putea ca acestea să nu vă placă; ați putea crede că în modul vostru propriu puteți face mai bine ceea ce aveți de făcut; s-ar putea să nu vă placă condițiile și așa mai departe. Dacă vă gândiți mai întâi la dificultățile voastre personale legate de a doua linie, ați putea înțelege mai bine. În orice caz, ea este organizată conform unui plan pe care nu-l știți și unor scopuri pe care nu le cunoașteți. Există mult mai multe dificultăți care vin mai târziu, dar așa începe.

Pe cea de-a treia linie, propria voastră inițiativă intră din nou în scenă, dacă aveți posibilitatea să faceți ceva nu pentru voi înșivă, ci pentru școală. Și chiar dacă nu puteți face nimic, este util să vă dați seama că nu puteți face nimic.

Dar atunci va trebui să înțelegi că, dacă toată lumea ar ajunge la concluzia că nu poate face nimic, atunci nu ar exista lucrul. Aceasta înțeleg prin realizarea unei imagini personale, nu doar utilizarea cuvintelor: prima linie, a doua linie, a treia linie. Cuvintele nu înseamnă nimic, mai ales în acest caz. Când veți avea o imagine personală, nu veți avea nevoie de aceste cuvinte. Veți vorbi într-alt limbaj, într-alt fel.

Fiecare linie de lucru, ca orice altceva pe lume, merge în octave, crescând, descrescând, străbătând intervale și așa mai departe. Dacă lucrați pe toate cele trei linii, atunci, când veți ajunge la un interval în lucrul vostru personal, o altă linie de lucru ar putea să meargă bine și să vă ajute să treceți intervalul din lucrul individual. Sau poate lucrul individual merge bine și vă va ajuta să treceți intervalul dintr-o altă linie. La aceasta m-am referit când am vorbit despre intervalele de pe diferitele linii.

Singurul lucru care trebuie înțeles în lucrul cu tine însuși este că nu poți fi liber. Libertatea este sigur o iluzie, deoarece nu suntem liberi de fel; depindem de oameni, de lucruri, de toate. Dar ne-am obișnuit să gândim că suntem liberi și ne place să ne gândim la noi înșine ca fiind liberi. Totuși, la un moment dat, trebuie să renunțăm la această libertate imaginară. Dacă păstrăm această 'libertate', nu avem nici o șansă de a învăța ceva.

Î: În legătură cu gândirea personală, am văzut că atunci când încerc să fac așa, o reduc la o scară mai mică.

R: Amesteci lucrurile; te-a indus în eroare cuvântul 'personal'. 'Personal' nu înseamnă numai propria ta viață și condiție. Trebuie să simți că este *propriul tău* lucru. O școală poate exista numai atunci când oamenii nu se simt în afară, ci înăuntru, când se gândesc la ea ca la propria lor casă. Numai atunci ei vor avea de câștigat din aceasta și vor ști ce poate ajuta lucrul, ce le poate fi util.

Îți voi da un exemplu de atitudine personală: îți amintești mica parabolă din Noul Testament despre un om care a descoperit o perla și care vinde totul pentru a merge și a o cumpăra. Există și alte mici parabole care sunt toate tablouri ale unei atitudini personale. Imaginează-ți un om care le consideră în sens impersonal - va fi cu totul altceva. Noul Testament arată întotdeauna necesitatea unei atitudini personale, a unui câștig personal.

Multe lucruri devin posibile dacă ne gândim la ele în mod corect. Fiecare problemă legată de lucru, dacă este înțeleasă corect îți va da ceva; nu există nimic de la care să nu poți câștiga mai mult decât ai acum. Primul lucru de învățat în acest sistem este cum să obții lucrurile; tot ceea ce faci trebuie să faci cu un anumit scop, propriul tău scop. Ai un beneficiu din toate cele trei linii de lucru, dar din fiecare altfel.

În legătură cu a treia linie, este foarte important să se înțeleagă ideea generală: de ce există acest lucru și cum poate fi sprijinit. Așa cum am spus, ideea este de a forma o școală, adică de a lucra potrivit regulilor și principiilor școlii, mai întâi studiind aceste reguli și principii și apoi aplicându-le în practică. Multe condiții sunt necesare pentru aceasta. Una din aceste condiții este aceea că sunt necesari oameni. Există oameni care sunt pregătiți, care sunt capabili de a dezvolta aceste idei, dar ei nu le cunosc. Deci este necesar să-i

găsim, să găsim tipul potrivit de oameni și să le dăm aceste idei. Dar, pentru aceasta, trebuie să înțelegi mai întâi tu însuși aceste idei.

Uneori sunt întrebare de ce trebuie să se dezvolte un sistem destinat doar celor puțini. Nu este dificil de răspuns la această întrebare. Este foarte adevărat că acest sistem nu poate aparține tuturor; nu poate nici măcar să aparțină multora. Dar *noi* trebuie să facem orice efort pentru a-l oferi cât mai multor oameni cu putință. Extinderea ideilor acestui sistem va fi limitată de însăși natura ideilor, precum și de inerția oamenilor și incapacitatea lor de a înțelege aceste idei. Dar nu trebuie să fie limitată de *propria noastră* inerție.

Sistemul poate ajunge la oamenii potriviți - adică la oamenii care pot nu numai să *ia*, ci și să *dea* - numai dacă este oferit unui număr mare de oameni. Dacă este limitat la un grup mic, el nu va ajunge niciodată la oamenii potriviți. Grupurile mici, dacă vor crede că pot păstra numai pentru ele aceste idei, le vor deforma și denatura. Deformarea poate fi evitată numai dacă lucrul se dezvoltă și dacă mulți știu despre el. Grupurile mici, limitate și neschimbate vor adăuga mereu ceva personal. Deci, cu cât lucrul se dezvoltă mai mult, cu atât mai mult va obține de la el fiecare individ. Un alt motiv pentru care școlile nu pot exista la o scară prea mică este acela că numai un număr suficient de oameni va oferi o varietate suficientă a tipurilor. Pentru ca lucrul în grup să aibă succes, este necesară varietatea tipurilor, altfel nu va exista fricțiune, nici opoziție. Oamenii ar crede că se înțeleg unii pe alții.

Î: Care este cel mai bun mod de a începe formarea unei școli de a Patra Cale?

R: Noi nu putem începe. O școală începe dintr-o altă școală. Dacă oamenii se adună și spun: 'Să începem o școală', aceasta nu va fi o școală de a Patra Cale. Dar dacă o școală a fost inițiată, cum ar putea fi continuată, cum poate fi dezvoltată - la aceasta trebuie să te gândești. Și pentru aceasta trebuie mai întâi să înțelegi ce înseamnă lucrul pe cele trei linii și apoi să *lucrezi* pe cele trei linii.

Î: Pentru unii oameni, sistemul apare drept egoist.

R: Sistemul trebuie să fie egoist într-un anume sens. Prima linie de lucru este egoistă, deoarece speră să câștige ceva pentru tine însuși. A doua linie este mixtă - trebuie să iei în considerare alți oameni, deci este mai puțin egoistă; și cea de-a treia linie nu este egoistă deloc, deoarece ea este ceva ce faci *pentru* școală, nu cu ideea de a câștiga ceva *de la* școală. Ideea de a câștiga aparține primei linii. Deci, sistemul include în sine atât ceea ce este egoist, cât și ceea ce nu este egoist.

Î: Cum putem înțelege practic cea de-a treia linie?

R: Când veți începe să înțelegeți, aceasta va marca un anumit moment în lucru. Să presupunem că sunteți în contact cu o anumită școală - nu discutăm acum de ce nivel, sau dacă este bună sau rea. În această școală puteți obține anumite cunoștințe. Dar voi ce dați în schimb? În ce fel ajutați școala? Aceasta este cea de-a treia linie. Sunt adesea întrebare ce înseamnă a treia linie, cum trebuie înțeleasă și cum să se înceapă lucrul pe cea de-a treia linie. Această problemă n-a prezentat niciodată vreo dificultate pentru mine personal. Din momentul în care am întâlnit sistemul, am simțit că acesta era cu mult mai mare și mai

important decât orice altceva am întâlnit vreodată și în același timp, era cunoscut numai unui grup mic de oameni. Nu exista nici o organizare în spatele acestuia, nici un ajutor, nimic. Știința, arta, teatrul, literatura aveau universitățile, muzeele, cărțile lor, o mare afuență de oameni, ajutorul guvernelor, ajutorul societății și totuși, tot conținutul lor pus la un loc era foarte mic în comparație cu sistemul. Cel mult erau doar o pregătire pentru sistem și, în pofida acestui fapt, ele aveau totul și sistemul nu avea nimic.

Acestea erau ideile mele când am întâlnit acest sistem. Am decis să lucrez pe această linie și *aceasta* era cea de-a treia linie de lucru.

Este foarte clar că lucrul are nevoie de o organizare și de un loc pentru toți oamenii care vor să vină și, de aceea, este necesar să se găsească oameni care să înțeleagă această necesitate și care sunt dornici și capabili să susțină lucrul în orice fel pot. Să luăm de exemplu o școală obișnuită. Are nevoie de un plan, de o organizare și un număr de oameni care să o administreze și trebuie să se știe cine va face un lucru și cine altul.

Deci, oricine vrea să meargă înainte trebuie să-și dea seama că această muncă, existența și bunul ei mers reprezintă *problema lui personală*, că trebuie să se gândească la ea, trebuie să încerce să-i înțeleagă cerințele, trebuie să privească faptul că munca trebuie să meargă înainte ca pe o problemă personală și nu să lase toate acestea pe seama celorlalți. Cel mai important lucru este să faci din această problemă preocuparea ta personală, să te gândești la ea ca la propriul tău lucru.

Este un proverb rusesc care spune: dacă îți place să te dai pe derdeluș, trebuie să-ți placă și să împingi sania la deal. Dacă cineva spune: 'Mă interesează prima linie, dar nu și a treia', este ca și cum ar spune: 'Îmi place să mă dau pe derdeluș, dar nu-mi place să împing sania la deal'.

Încearcă să te gândești că eu aș putea pleca, iar lucrul, așa cum este acum, poate dispărea. Uită-te la el din acest punct de vedere, nu-l lua ca pe o instituție permanentă.

Î: Încerc să iau ce pot din lucru. Dar cum să învăț să dau la rândul meu?

R: Uneori poți fi pus în situația de a pune problema astfel, dar alteori este suficient să înțelegi ce anume *poate* fi dat, nu ce poți *tu* să dai; să știi ce este folositor și necesar pentru lucru, fără legătură cu tine însuși. Numai atunci poți să înțelegi ce poate fi util la un moment dat și să vezi dacă poți face ceva în acel moment sau nu. Deci, înainte să poți pune în ecuație "eu", trebuie să înțelegi ce poate fi făcut în general, ce cere lucrul. Abia mai târziu poți să pui "eu". Nu țin prea mult seama ce face de fapt o persoană sau alta, dar țin foarte mult seama de ceea ce gândește. Asta contează. Dacă ea gândește și simte corect, ocazia se poate ivi. S-ar putea să nu aibă ocazia să facă ceva astăzi, dar împrejurările se pot schimba și apare ocazia. Dar dacă ei nu-i pasă de această latură a lucrurilor, dacă n-o înțelege și n-o gândește corect, se privează singură de posibilitatea de a câștiga ceea ce vrea să câștige.

Î: Dacă împrejurările opresc acest lucru așa cum este acum, există vreo posibilitate de dezvoltare a noastră prin folosirea a ceea ce am auzit aici?

R: Nu pot răspunde la această întrebare. Pot numai să spun că, dacă oamenii nu lucrează în aceste condiții, cum ar putea ei lucra fără ele? Experiența arată că, chiar dacă ni se dă tot ajutorul este necesar un timp îndelungat pentru a obține rezultate așa încât, dacă cineva este de unul singur, are și mai puține șanse. Este imposibil să spui ce se va întâmpla într-un caz sau altul. Există tendința de a uita cele mai elementare lucruri pe care le-ai învățat. Chiar și ceea ce crezi că ai înțeles, uiți în câteva săptămâni. Apoi, cu cele mai bune intenții, oamenii distorsionează ideile. Presupunând că nu vin la nici un grup, ei trebuie să continue să gândească, au probleme, își pun întrebări și trebuie să găsească răspunsul. De exemplu, una din formele de distorsionare obișnuită la cei care lucrează singuri sau în grupuri separate este aceea că, invariabil, iau unele explicații drept principii.

Dar dacă cineva a învățat să-și amintească de el însuși, aceasta este altceva; este o stare diferită, sunt condiții diferite.

În lucru, prima condiție este să înțelegi ce vrei să obții și cât de mult ești pregătit să plătești pentru aceasta, deoarece totul trebuie plătit. Uneori poți dori unele lucruri fără să-ți dai seama ce implică ele și cât de mult trebuie să plătești. Încercați să vă gândiți, poate veți înțelege ce vreau să spun. Vreau să spun că tot ce puteți obține necesită un anumit efort și că pentru a face acest efort, în special pentru a-l face conștient, trebuie să știți de ce îl faceți și ce puteți obține prin acest efort. De asemenea, este foarte important să înțelegi în ce condiții poți lucra și în lipsa căror condiții este inutil să încerci să lucrezi. Î: Ați spus că trebuie să știm cât de mult suntem pregătiți să plătim. Cum putem plăti?

R: *Plata este un principiu*. Plata este necesară nu pentru școală, ci pentru oamenii înșiși, deoarece fără plată ei nu pot obține nimic. Ideea de plată este foarte importantă și trebuie să să înțeleagă că plata este absolut necesară. Poți plăti într-un fel sau într-altul și fiecare trebuie să descopere aceasta pentru el însuși. Dar nimeni nu poate *obține* ceva dacă nu plătește. Lucrurile nu pot fi oferite, ele pot fi numai cumpărate. Este magic, nu este simplu. Dacă posezi cunoștințe, nu le poți da altei persoane, deoarece aceasta nu le poate avea decât dacă plătește pentru ele. Este o lege cosmică. Ideea de plată este foarte puternică subliniată în Noul Testament, în câteva parabole frumoase din Matei XIII pe care le-am menționat. Omul trebuie să fie un bun negustor, trebuie să știe ce anume poate cumpăra și cât trebuie să plătească. Lucrurile nu pot să cadă din cer, ele nu pot fi găsite, ci trebuie cumpărate. Ceea ce poți obține este proporțional cu ceea ce ești pregătit să plătești. Și trebuie plătit în avans, nu există credit.

Î: Nu există nici un control al prețului? Nu putem afla dacă este prea mare?

R: Unii cred că este prea mare, refuză să plătească și nu primesc nimic.

Î: Nu înțeleg plata în avans. Cum se face ea?

R: Singura modalitate este să plătești în avans, dar cum să o faci este altceva. Tot ce studiem aici este cum să plătim în avans.

În principiu, plata în avans înseamnă că dacă faci un anumit lucru și vrei să primești ceva în schimb atunci, dacă îl faci folositor pentru școală, câștigi dreptul de a-l avea.

Plata este un principiu foarte important în lucru și trebuie bine înțeleasă. Fără plată nu poți primi nimic. Dar de regulă noi vrem să primim pe gratis și de aceea nu avem nimic. Dacă ne-am hotărât într-adevăr să căutăm acest fel de cunoaștere - sau chiar un lucru mărunț - și l-am căuta fără a ține seama de nimic altceva, l-am obține. Acesta este un aspect foarte important. Spunem că vrem cunoaștere, dar nu vrem cu adevărat. Vom plăti pentru orice altceva, dar pentru *aceasta* nu suntem pregătiți să plătim. Și ca urmare, nu primim nimic.

Î: Plata se referă la o pierdere pentru noi înșine?

R: Pierdere sau efort. Prin ea poți câștiga, dar o poți privi ca pe o pierdere. Plata are multe aspecte. Prima plată este, desigur, efortul de a studia și înțelege lucrurile pe care le auzi. Nu este încă plată în sine, dar creează posibilitatea de plată. Plata, în adevăratul sens al cuvântului, trebuie să fie utilă nu numai ție, ci și altora, școlii. Dar dacă nu-ți ești util ție însuși, nu poți fi util nici școlii.

Î: Deci, pentru a progresa trebuie să faci plăți mici?

R: Sau mari.

Î: Care sunt acestea?

R: Tocmai asta spuneam, că trebuie să descoperi acest lucru tu însuși. Aceasta presupune mereu un anumit efort, 'a face' ceva, diferit de ceea ce ai face în mod obișnuit și care trebuie să fie necesar sau util lucrului.

Î: Nu înțeleg diferența dintre eforturi și plată.

R: Eforturile pot fi plată, dar pentru aceasta ele trebuie să fie utile, și nu numai ție. Este necesar să înțelegi lucrul în general și nevoile lucrului. Când vei înțelege toate acestea, vei descoperi modalități de a face ceva util. Atitudinea depinde de tine însuși și de înțelegerea ta; ocazia depinde de împrejurări.

Î: Există vreo legătură între lucrul cu tine însuși și plată?

R: Dacă nu lucrezi cu tine însuși, nu vei fi capabil să plătești. Aceasta este legătura. Cine va plăti? Falsa personalitate nu poate plăti. Așa că, la început, plata înseamnă efort, studiu, timp, multe lucruri. Dar aceasta este doar începutul. Așa cum am spus, ideea este că pe calea ce duce spre ceva în lucru primești numai atât cât plătești. Este o lege fizică, legea echilibrului.

Î: Este plata un sacrificiu?

R: Da, dar trebuie să sacrifici numai lucrurile inexistente, lucrurile imaginare. Toate valorile noastre sunt imaginare. În lucru obții valori noi și pierzi valori imaginare.

Î: Trebuie să distrugem fiecare gând pe care îl avem?

R: Nu poți generaliza. Unele gânduri pot fi utile. Dacă toate aceste lucruri ar putea fi explicate în câteva cuvinte ar fi simplu. Este necesar să studiezi mult până să știi ce să plătești și cum să plătești. Iar în viață ai credit, pe când aici nu ai credit. Plătind trebuie să primești *ceva*, dar tu nu știi *ce* anume vei primi.

Î: Trebuie să fii dornic să plătești?

R: Da, dar acest lucru poate fi dificil, nu e ușor. În general, plata trebuie să fie dificilă pentru tine și utilă pentru lucru. Dar aceasta este o explicație prea generală. Adesea nu putem defini lucrurile până nu ajungem la fapte.

Nu putem avea lucruri vechi și lucruri noi, nu este loc pentru ele, așa că mai întâi trebuie să le facem loc. Aceasta este valabil chiar și cu privire la lucrurile obișnuite. Dacă vrei mult, trebuie să dai mult. Dacă vrei puțin, vei da puțin. Analizează și vei înțelege.

Î: Cred că ne păcălim singuri în ceea ce privește dorința de schimbare.

R: Foarte adesea. Aceasta este o observație foarte bună, deoarece adesea încerci să te convingi că vrei să te schimbi dar, în același timp, vrei să păstrezi fiecare mărunț, așa că unde mai e schimbarea? Schimbarea este imposibilă dacă vrei să păstrezi totul. Pentru a te gândi la schimbare, trebuie să te gândești și la ce vei renunța.

Î: Există ceva în noi care ne împiedică să dorim suficient să ne schimbăm? Dacă am dori suficient, va fi oare posibil să primim ajutor?

R: Da, cu siguranță, dar n-ai pune problema așa. Aveți tot ajutorul posibil, acum este rândul vostru să lucrați, rândul vostru să faceți ceva. Cu siguranță, în alte condiții, cu altă pregătire și în alte împrejurări, lucrurile s-ar putea aranja mai bine. Dar problema nu este cât se dă, ci cât se ia, deoarece, în general, doar o mică parte din ceea ce se oferă se și ia.

Î: Aceasta înseamnă că este important pentru noi să ne planificăm problemele noastre personale în așa fel încât să avem mai mult timp pentru a ne devota lucrului?

R: Cred că aproape toți, cu excepția unor cazuri extreme, pot acorda un timp suficient lucrului fără ca, de fapt, să-și schimbe viața și problemele.

Î: Mulți dintre noi nu putem să renunțăm la vicile noastre.

R: Nu. Am spus că oamenii trebuie să se gândească la acest aspect al lucrului și că trebuie să privească latura practică - ce este și ce nu este posibil. Sunt absolut sigur că în majoritatea cazurilor, oamenii pot continua să facă ce trebuie să facă și să trăiască așa cum sunt obișnuiți să trăiască. Nu există nimic în viață care nu poate deveni lucru, dacă încercăm să ne amintim de noi înșine, dacă încercăm să nu ne identificăm, să înțelegem că totul se întâmplă și așa mai departe. Nu este necesar să schimbăm circumstanțele; dimpotrivă, schimbarea circumstanțelor este chiar un lucru rău, în special la început. Mai târziu, ar putea fi util, dar nu la început.

Î: Ce ai vrut să spunei când ai afirmat că tot ce există în viață poate fi o posibilitate de a lucra?

R: Am vrut să spun că fiecare ocupație obișnuită din viață poate deveni lucru. Dacă încerci să aplici ideile lucrului, apoi, puțin câte puțin, orice faci devine lucru.

Î: Ce aplicație practică are acest sistem?

R: De exemplu posibilitatea ca, prin amintire de sine, să ne mărim conștiința. Acestă idee devine imediat practică. Și există multe alte exemple.

Î: Încep să înțeleg că cea mai mare parte a lucrului pe care încercăm să-l facem pentru alți oameni din viață este inutil. Ar fi corect să spunem că școala te învață să discerți pentru ce fel de lucru ești de fapt capabil?

R: Da, cu siguranță, acesta este unul din cele mai importante aspecte. Dar școala nu te învață doar să lucrezi pentru oameni, te învață să lucrezi pentru școală și în acest fel înveți ce poți face și cum poți face. Trebuie să înveți mai întâi să lucrezi pentru tine însuși. Fără aceasta nu poți face nimic; trebuie să înveți să-ți fii util ție însuși, să te schimbi pe tine însuși. În al doilea rând, trebuie să înveți să fii util oamenilor din școală, trebuie să-i ajuți; și apoi trebuie să înveți să ajuți școala în ansamblu. Așa cum am spus, doar atunci când lucrezi pe toate cele trei linii poți beneficia pe deplin de pe urma școlii și astfel să înveți ce anume poți face în afara școlii. În plus, în școală înveți legile cosmice și începi să înțelegi de ce anumite lucruri sunt imposibile.

Î: Dacă suntem cu toții mecanici, nu înțeleg de ce încercăm să facem ceva? Dacă avem o școală, care este scopul ei?

R: Dacă n-ar exista nici o posibilitate de schimbare, n-ar avea nici un rost să o avem, dar o posibilitate există și atunci lucrurile stau diferit. În acest sistem știm că este imposibil de 'a face', că totul se întâmplă, dar știm de asemenea că există posibilități de a dezvolta această putere de 'a face'.

Î: Lucrul cu tine însuși capătă după un timp inerție, sau rămâne la fel de dificil, ca trasul unei sănii la deal?

R: Cred că devine și mai dificil, deoarece ajunge să fie tot mai ramificat. Începi pe o linie, apoi după un anumit timp lucrezi pe trei linii și fiecare din ele se împarte iar și iar și tot timpul este nevoie de atenție și efort. Nu există nici o inerție aici.

Pe de altă parte, dobândești mai multă energie, devii mai conștient și aceasta face să fie într-un sens mai ușor. Dar, prin el însuși, lucrul nu poate deveni mai ușor.

Î: Este necesar să lucrezi pentru școală înainte să poți face vreun progres?

R: Nu se poate pune problema așa. Dacă lucrezi pentru tine însuși și faci progrese, atunci s-ar putea să vină ocazia de a lucra pentru școală, dar nu poți face ipoteze teoretice. Inițiativa ta este lucrul cel mai important, atât în prima, cât și în a treia linie de lucru. ți se oferă material, dar inițiativa rămâne la latitudinea ta. Dar pe cea de-a doua linie nu ai inițiativă, sau ai foarte puțină.

Lăsați-mă să repet ce am spus mai devreme: ați primit aceste idei și ați venit aici deoarece anumiți oameni au lucrat înaintea voastră consacrand energie și timp. Acum trebuie să învățați să împărtășiți responsabilitatea. Nu puteți continua să obțineți idei fără a împărtăși responsabilitatea; aceasta este într-un tot natural. Așa că, dacă nu astăzi, atunci mâine trebuie să 'faceți'. Ce să faci? Trebuie să înțelegi ce să ceri de la tine însuși. Studiem metodele școlii și aceasta este singura cale de a le studia.

Î: Puteți să dați un exemplu cum să împărtășim responsabilitatea?

R: Nu. Așa cum am spus, problema este de a înțelege ce este util, ce este necesar. Apoi, se pune problema să vezi ce anume poți face, dacă nu acum, poate mai târziu. Aici nu există rețete.

Î: Nu este așa că pentru beneficiul propriu trebuie să faci o plată care este dificilă?

R: Ba da, dar trebuie să o găsești. Plata nu înseamnă numai să faci lucruri dificile pentru tine, fără nici un beneficiu pentru altcineva.

Î: Ar trebui să evităm să privim lucrul numai din punctul de vedere al capacităților noastre speciale?

R: Firește că fiecare trebuie să privească mai întâi din punctul de vedere a ceea ce poate să facă. Dar, presupunând că propriile sale capacități nu sunt utile, atunci el trebuie să găsească noi capacități, care ar putea fi utile. Oamenii întreabă adesea: Cum să învățăm 'a face'? Prin lucru, făcând tot ce este posibil pe cele trei linii de lucru. Adesea, nu putem 'face', deoarece nu cunoaștem propriile noastre puteri. Apoi nu avem obiceiul unei anumite discipline care este necesară în lucru. Totul poate fi învățat, dar necesită inițiativă și înțelegere, iar înțelegerea înseamnă efort, lucru.

Î: Mi se pare că am luat din lucru mai mult decât am dat. Dar nu am nimic de dat.

R: N-ai face atâtea caz din aceasta. Avem mereu ceva de dat și avem mereu ceva de învățat. Atât timp cât ești interesat și continui să primești, ai o șansă să plătești. Îți pierzi șansa de a plăti când nu primești nimic.

Î: Simt că este o parte a preocupării noastre pe a treia linie de lucru aceea de a încerca să devenim om numărul 4.

R: Aceasta nu este a treia linie de lucru. O faci pentru tine însuși, altfel nu o poți face. Toate cele trei linii sunt legate, dar cea de-a treia linie este ceea ce faci direct pentru școală, așa cum ești, fără a aștepta să devii om numărul 4.

Î: Dar mi se pare că până nu vom atinge un nivel superior de ființă, înțelegerea despre care vorbeai nu ar fi pentru noi.

R: Nu, nu ai dreptate. Dacă printr-un nivel diferit de ființă înțelegi a avea un centru de greutate atunci ai dreptate, dar dacă înțelegi o stare diferită de conștiență atunci nu ai dreptate, deoarece dacă vei aștepta până când vei avea o stare diferită de conștiență nu vei primi nimic. Așa că răspunsul la întrebarea ta depinde de ceea ce înțelegi prin schimbarea ființei. Lupta cu falsa personalitate este de asemenea necesară; datorită falsei personalități nu putem găsi nimic. Aceasta înseamnă că o anumită schimbare este necesară, dar nu o schimbare mare.

Î: Sunteți amabil să repetați caracteristicile unui centru de greutate?

R: Un centru permanent de greutate apare la un moment dat în legătură cu lucrul, atunci când ești sigur de ceea ce faci și ești sigur de sistem, atunci când acesta devine mai important decât orice altceva, când acesta ocupă locul principal în viața ta. Acesta este momentul în care s-a stabilit un centru de greutate permanent. Dar atunci când ești interesat de ideile sistemului și totuși într-un alt moment altceva poate deveni mai important, aceasta înseamnă că nu ai un centru de greutate.

Î: Este posibil să privim cele trei linii de lucru ca fiind trei forțe diferite ce formează o triadă?

R: Da, într-un fel, dar ele se schimbă mereu. Una este activă astăzi, dar a fost pasivă ieri și poate deveni neutră mâine. Și ele diferă chiar și în obligații.

Vedeți, ca multe altele, aceste trei linii de lucru nu pot fi definite în cuvinte. Totuși, ideea este foarte clară. În momentul în care o veți înțelege vă veți întreba: 'De ce am vrut definiții? Este foarte clar fără cuvinte!' Trebuie să încercați să vă amintiți tot ce a fost spus pe această temă, deoarece multe au fost deja spuse. De exemplu, amintește-ți ceea ce a fost spus despre închisoare.

Îmi amintesc o conversație cu dl. Gurdjieff cu mulți ani în urmă. El a pus problema într-o formă foarte simplă. A spus: 'Poți să-ți fii util ție însuși; poți fi util altor oameni, poți să-mi fii util mie.' El oferea o reprezentare a școlii. Aceasta descrie cele trei linii de lucru. Și a adăugat: 'Dacă îți ești util numai ție însuși și nu poți să-mi fii util mie sau altora, aceasta nu va dura mult.'

Î: Dar fiindu-ți util ție însuși devii automat util pentru oameni?

R: Nu, sunt două lucruri distincte. Doar uitarea se produce automat; nimic bun nu se produce automat. Este foarte corect să obții lucruri pentru tine însuși, dar dacă te gândești numai la aceasta, te limitezi. Trebuie să te studiezi pe tine însuși, trebuie să lucrezi cu tine însuși, deci ai timp să studiezi celelalte linii. Dar după un anumit timp, dacă nu accepți această idee și te ții numai de o singură linie, începi să pierzi teren.

Î: Nu este oare cea de-a treia linie dincolo de posibilitățile noastre în acest moment?

R: Nu, este doar necesar să înțelegeți. Încă o dată spun, o persoană poate fi într-o situație, o altă într-o altă situație - deci nu există legi generale în acest sens. De exemplu, am început cu a treia linie; aș putea face mai mult pe a treia linie înainte de a putea face ceva pe primele două.

Î: Nu există o organizație pentru a ajuta oamenii să lucreze pe cea de-a treia linie?

R: Ba da, există. Dar o organizație nu poate ajuta de la sine, deoarece fiecare linie trebuie să se bazeze pe o anumită atitudine. O organizație nu poate să înlocuiască o atitudine dar, în același timp, o organizație este necesară pentru înțelegerea anumitor lucruri. De exemplu, unul din cele mai importante aspecte ale lucrului este înțelegerea disciplinei. Dacă înțelegi această idee de disciplină, ai posibilitatea de a lucra împotriva voinței proprii. Dacă n-o înțelegi, vei crede că lucrezi dar, de fapt, nu vei lucra, deoarece va fi numai voință proprie.

Studiul disciplinei este legat de cea de-a doua linie de lucru. Fără înțelegerea disciplinei școlii nu poți avea disciplină interioară. Există oameni care ar putea face un lucru bun și care eșuează deoarece le lipsește disciplina. Totuși schimbarea ființei este posibilă numai prin lucrul în școală și prin disciplina școlii. Pentru o anumită perioadă de timp trebuie s-o ai, iar apoi, mai târziu, vei putea lucra de unul singur. Disciplina este legată de reguli. Regulile sunt condițiile în baza cărora oamenii sunt acceptați și li se dau cunoștințe într-o școală. Respectarea acestor reguli sau condiții este prima lor plată și primul test.

Unul din cele mai importante lucruri în orice fel de școală este ideea de reguli. Dacă nu există reguli, nu există școală. Nici chiar o imitație de școală nu poate exista fără reguli. Dacă este o imitație de școală, vor exista reguli de imitație, dar trebuie să existe un fel de reguli. O definiție a școlii este că există un anumit număr de oameni care acceptă și respectă anumite reguli. Regulile nu sunt pentru a crea avantaje sau confort, ci pentru a crea dezavantaje și disconfort, ajutând astfel la amintirea de sine.

Trebuie să înțelegeți că toate regulile sunt pentru amintirea de sine, deși au și un scop în sine. Dacă nu există reguli, sau nu se înțelege importanța regulilor, nu există lucru.

Ce este important de înțeles despre reguli este că de fapt există o singură regulă, sau mai bine zis un singur principiu - acela că nu trebuie să faci nimic inutil. Încercați să înțelegeți. De ce nu putem 'face' în sensul adevărat? Deoarece facem atât de multe lucruri inutile. În fiecare moment al vieții noastre facem sute de lucruri inutile și din această cauză nu putem 'face' și trebuie să învățăm mai întâi să nu facem nimic inutil. Mai întâi trebuie să învățăm să nu facem nimic inutil legat de lucru și, mai târziu, legat de propriile noastre vieți. Poate lua mult timp, dar aceasta este calea de a învăța. Trebuie să faci una, nu trebuie să faci alta; toate acestea sunt precizări, dar există doar o singură regulă. Până când nu veți înțelege această regulă fundamentală, trebuie să încercați să respectați alte reguli care sunt date.

Regulile sunt importante în special în legătură cu organizarea grupurilor: deoarece oamenii vin fără să se cunoască unii pe alții și fără să știe despre ce este vorba, trebuie impuse anumite reguli. De exemplu, una din regulile care se aplică noilor membri este aceea că ei nu au voie să vorbească celor din afară despre ce aud la prelegeri. Oamenii încep să-și dea seama de importanța acestei reguli numai atunci când această formă de discuție se întoarce împotriva lor, când prietenii lor insistă ca ei să vorbească și ei nu mai vor s-o facă. Această regulă există pentru a ajuta oamenii să nu mintă, deoarece, atunci când vorbesc despre lucruri pe care nu le cunosc, ei încep în mod firesc să mintă. De aceea, dacă după una sau două prelegeri oamenii încep să vorbească despre ceea ce au auzit și își exprimă opiniile proprii, ei încep să mintă. Cei mai mulți oameni sunt prea nerăbdători, nu-și acordă suficient timp, ajung prea repede la concluzii și nu pot face altceva decât să mintă.

Dar principalul motiv al acestei reguli este că există un principiu al lucrului în școală, acela de a nu oferi idei, ci de a le ține la distanță de oameni și de a le da numai în anumite condiții, care le apără de deformare. Altfel a doua zi ele vor fi deformate; avem suficientă experiență în acest sens. Este foarte important să prevenim deteriorarea acestor idei, deoarece se poate spune că o școală este ceva unde oamenii și ideile nu mor. În viață, atât oamenii, cât și ideile mor, nu dintr-o dată, ci încet.

O altă rațiune a acestei reguli este aceea că ea constituie un test, un exercițiu de voință, un exercițiu de memorie și înțelegere. Vii aici în anumite condiții; prima condiție este aceea că nu trebuie să vorbești și trebuie să ții minte acest lucru. Aceasta ajută enorm la amintirea de sine, deoarece merge împotriva

tuturor obiceiurilor obișnuite. Obiceiul tău obișnuit este de a vorbi fără discernământ. Dar față de aceste idei trebuie să ai discernământ.

Î: Mi se pare că în școală nimic nu este făcut fără motiv. Există vreun motiv pentru care această regulă este necesară, legat de faptul că vorbirea ar introduce un nou factor al cărui rezultat nu ar putea fi prevăzut?

R: Desigur. Dacă oamenii ar ști ce să facă fără reguli, regulile nu ar mai fi necesare. În același timp, este și un fel de educație, deoarece prin supunerea la reguli oamenii creează ceva în ei înșiși. Nu ar exista suficientă fricțiune dacă nu ar exista reguli.

Î: Înțeleg că principalul scop al regulilor este distrugerea mecanicității?

R: Fiecare regulă are multe scopuri, dar nu te poți aștepta la ceva de la regulile în sine. Ele sunt o parte a lucrului în general, un ajutor.

Î: Cred că este aproape imposibil să nu utilizăm cunoștințele câștigate până acum pentru a ne ajuta prietenii.

R: Nu pot fi încă utilizate, deoarece dacă încerci să faci ceva cu acele cunoștințe pe care le ai, le vei deforma. Este necesar să ai mai multe, deoarece numai atunci vei fi capabil să judeci dacă poți face ceva cu ele sau nu într-o anumită situație, dacă poți oferi sau nu ceva unei persoane sau alteia. Acum nu poți spune.

Pe lângă aceasta, totul în sistem trebuie explicat complet sau nu trebuie atins deloc, iar pentru a explica un lucru trebuie să explici altul. Aceasta este dificultatea. Înțelegeți ce vreau să spun? Pentru noi multe lucruri sunt fapte, sau cel puțin ar trebui să fie fapte. Dacă le spui oamenilor care nu au parcurs încă acest studiu, pentru ei va fi ceva asemănător credinței. Ei fie vor crede, fie nu vor crede și deoarece aceste lucruri, în majoritatea cazurilor, merg împotriva ideilor obișnuite, va fi mult mai ușor pentru ei să nu creadă. Așa că, de ce ar trebui să producem mai mulți necredincioși? Este imposibil să transmiți aceste idei suficient de clar oamenilor care nu le-au studiat.

Î: Este dificil să discuți ceva cu cineva, fără să fie influențat de ceea ce am auzit aici.

R: Până nu va fi ușor, nu poți începe să faci nimic; totul se va transforma în discuție și va rămâne discuție. Doar când vei fi capabil să păstrezi tăcerea, să ții ceva pentru tine însuși, doar atunci vei putea acumula mai multe cunoștințe sau material. Dacă faci o gaură într-un balon, conținutul balonului se va scurge. Dacă faci o gaură în tine însuși, ceva se va scurge de asemenea. Regulile sunt dificil de păstrat, deoarece amintindu-ți de reguli și respectându-le acumulezi energie conștientă. Acesta este motivul principal pentru care sunt făcute regulile.

Regulile nu pot fi descrise și catalogate, dar pot fi înțelese. În plus, dezvoltarea emoțională cere disciplină. Nimic nu dezvoltă centrul emoțional în asemenea măsură ca renunțarea la voința proprie. Regulile sunt legate de ideea de comportament. Când vom deveni oameni nr. 5, comportamentul nostru va fi perfect în comparație cu cel de acum. Dar nu suntem oameni nr. 5, deci trebuie să avem reguli. Dacă ne amintim de reguli, le înțelegem și le respectăm.

comportamentul nostru va fi consecvent și ne va conduce într-o anumită direcție; nu va mai fi comportamentul dezordonat al oamenilor 1, 2 și 3.

Toate căile necesită disciplină. Aceasta explică de ce nu poți lucra de unul singur. Nu poți crea disciplină de unul singur. Dacă cineva își înțelege lucrul, atunci disciplina se manifestă prin faptul că nu el decide pentru el însuși, ci lucrează conform instrucțiunilor. Dobândirea voinței ia mult timp, deoarece mai întâi trebuie cucerită voința proprie. Între timp, este necesară o altă voință, voința școlii, a organizației.

Î: Nu înțeleg de ce regulile aparțin celei de a doua linii și nu celei de a treia.

R: Încearcă să te gândești. Nu pot exista reguli pe prima și pe cea de a treia linie; acolo trebuie să faci ce poți, trebuie să existe inițiativă, lucrul trebuie să fie liber. Pe cea de a doua linie trebuie să existe disciplină.

Î: Ce este mai important pe cea de-a doua linie, avantajul tău sau avantajul celorlalți oameni?

R: Este imposibil să pui problema așa. În cea de a doua linie trebuie să fii capabil să uiți interesele proprii, ce îți place și ce nu-ți place.

Î: Întrebările care se pun la prelegeri și sunt de folos celorlalți, reprezintă oare cea de-a doua linie de lucru?

R: Nu, lucrul înseamnă altceva. Este necesar să înțelegi ce reprezintă cuvântul 'lucru' în înțelesul sistemului. El nu reprezintă întâmplări ca aceasta - că întrebarea cui va s-a întâmplat să dea un rezultat util. Lucrul înseamnă mereu o linie de eforturi care conduce către un scop bine definit. Nu un singur efort. Un efort nu înseamnă lucru; numai o linie continuă, un șir neîntrerupt de eforturi, numai aceasta devine lucru.

Î: Dacă doi oameni se ajută unul pe celălalt, aceasta este cea de a doua linie de lucru?

R: Nu, așa cum am explicat, în cea de-a doua linie nu există inițiativă. Dar pentru aceasta, trebuie să ai o anumită pregătire: trebuie să înțelegi necesitatea lucrului cu oamenii. Când începi să înțelegi că este fizic imposibil să lucrezi singur, că tu însuși poți lucra numai datorită acestor alți oameni, aceasta va fi înțelegere, dar nu va fi încă cea de-a doua linie. Trebuie să înțelegeți că oamenii pe care îi întâlniți aici sunt la fel de necesari pentru voi ca și sistemul însuși. Acesta va fi un început.

Î: Există o anumită linie care să te ajute să scapi de a face lucruri inutile?

R: Nici o linie în particular. Toate liniile au fost explicate. Trebuie să fii capabil să vezi ceea ce este posibil. Vi se dau multe sugestii și într-o zi poți face un lucru mai bun pe o linie și într-altă zi pe altă linie; nu există o linie specială pentru toate zilele, pentru tot timpul. Și apoi există amintirea de sine, tot ceea ce a fost spus despre identificare, considerare, emoții negative, studiul sistemului, multe lucruri. Nu știi niciodată ce este mai util la un moment dat; într-un moment ajută ceva și într-altul altceva.

Î: Împlică acest sistem renunțarea la sine?

R: Nu în sensul obișnuit. Pe cea de-a Patra Cale este necesară un anumit fel de renunțare, în anumite feluri de lucru, în unele situații speciale. De exemplu, așa cum am spus, trebuie să renunțați la deciziile voastre în problemele legate de

lucrul în școală. Acesta este un exemplu de disciplină posibilă. Și trebuie să îți amintești de ce faci și ce faci. De exemplu, amintindu-ți regulile, trebuie să renunți la o parte din judecata proprie și pur și simplu să ți le amintești. De ce? Deoarece trebuie să îți dai seama că nu înțelegi suficient. Atunci când vei înțelege, nu va mai fi nevoie să respecti regulile. După cum vezi, renunțarea nu înseamnă sacrificiu orb și este necesară numai în legătură cu lucrul în școală și nu în afara acestuia.

Repet: modul în care poți dobândi voință este să te supui unei anumite discipline și să nu încerci să scapi. Oamenii folosesc în lucru aceleași metode pe care le folosesc în viață - se adaptează. Ei încearcă să facă lucrul cât mai confortabil, sau măcar cât mai puțin neconfortabil cu puțință și astfel ei pierd ceea ce poate oferi lucrul.

Î: Nu înțeleg de ce adaptarea nu trebuie admisă în lucru.

R: Nu vă puteți adapta lucrului, trebuie să lucrați efectiv. Adaptarea poate fi bună în unele cazuri din viață, dar în lucru este întotdeauna greșită. Adaptarea nu este o metodă sigură. Te adaptezi la o stare sau la un set de circumstanțe și apoi acestea se schimbă și adaptarea ta eșuează. Trebuie să găsești o metodă mai bună, deoarece nu știi niciodată ce se întâmplă în momentul următor. De exemplu, stai în camera ta și decizi să nu fi iritat, apoi ceva se întâmplă pe neașteptate și ești iritat înainte de a o ști.

Î: Cum putem face lucrul mai real? Îmi dau seama că acesta nu este ceea ce ar putea fi.

R: Este ceea ce este deoarece tu nu ești ceea ce ai putea fi. În lucru există un principiu: timpul este măsurat. Pentru fiecare persoană există anumite cerințe. Dacă te afli în lucru numai de o lună, cerințele sunt mai mici; în luna următoare ele cresc, după șase luni sunt mai mari, după un an și mai mari. Dacă cineva nu îndeplinește aceste cerințe, în final nota de plată devine foarte încărcată. Dacă cineva consideră că are dreptul de a fi la nivelul primei luni după ce lucrează de câțiva ani, el nu va putea achita nota de plată. Plata înseamnă înainte de toate a fi capabil de a satisface cerințele. Cerințele cresc mereu și dacă rămâi în urmă, lucrurile îți vor părea sub nivelul lor normal, oricum ar fi în realitate, deoarece tu ești sub nivelul normal. Dar dacă lucrezi, dacă te dezvolți, vei fi la nivelul cerințelor. Așa poate fi abordată această problemă. Multe lucruri sunt necesare într-o organizație, înainte de toate înțelegerea și efortul.

Î: Presupun că satisfacerea cerințelor atrage după sine renunțarea la unele lucruri, dar nu-mi dau seama care ar fi acestea.

R: Nu fi îngrijorat. Când este necesar să renunți la ceva, devine foarte clar. Dacă nu îți dai seama la ce ar trebui să renunți, înseamnă că nu este momentul încă să te gândești la aceasta. Gândirea intelectuală în această direcție este complet nefolositoare, deoarece atunci când trebuie să renunți la ceva, aceasta nu apare niciodată sub forma unei enigme. Poate într-o zi vei vedea un anumit fel de emoție negativă și îți vei da seama că dacă vrei s-o păstrezi nu vei putea lucra. Sau poate fi vorba de un anumit fel de imaginație, sau despre altceva de acest fel. Întotdeauna începe așa.

Î: Pare paradoxal că încercăm să ne eliberăm de legi, dar ne supunem la și mai multe.

R: Pentru a ne putea elibera, este necesar ca un timp să ne supunem mai multor legi, deoarece poți învăța să fii liber numai supunându-te mai multor legi. Există mai multe motive în acest sens. Un motiv este acela că suntem prea îngăduitori cu noi înșine; dacă ne stabilim o anumită sarcină, după un timp începem să ne găsim justificări. Și atunci ne înșelăm singuri prea mult.

Deci, așa cum am spus, dacă oamenii vor să continue să studieze, ei trebuie să accepte anumite condiții. Aceasta înseamnă că ei trebuie să facă studiul practic. Dacă oamenii nu iau în serios suficient lucrul, este o pierdere de timp. Aveți dreptul să plecați și eu am dreptul să opresc prelegerile, deci nu există nici o obligație de vreo parte. Am și altceva de făcut, dar este necesar să renunț la timpul meu pentru aceasta, deoarece numai așa se poate forma o școală. Dacă aș putea spune: 'Dacă mor mâine lucrul va continua', înseamnă că s-a format o școală. Dacă ar depinde în întregime numai de mine, înseamnă că școala nu ar avea suficientă putere.

Î: În școală este bine să te studiezi numai pe tine, nu și pe alți oameni?

R: Nu, este necesar să-i studiezi și pe alții, dar nu numai pe alții.

Î: Cu siguranță că este mai ușor să fii obiectiv față de alții decât față de tine însuși.

R: Nu, este mult mai dificil. Dacă devii obiectiv față de tine însuși, poți vedea obiectiv alți oameni, dar nu mai înainte, deoarece înainte totul va fi colorat de propriile tale vederi, atitudini, gusturi, de ceea ce-ți place și de ceea ce nu-ți place. Pentru a fi obiectiv trebuie să te eliberezi de toate acestea. Poți deveni obiectiv față de tine însuși în starea de conștiință de sine: aceasta este prima experiență a venirii în contact cu obiectul real.

Î: Poți învăța vreodată să îți administrezi șocuri pentru a lucra așa cum trebuie?

R: Dacă lucrezi pe cele trei linii de lucru, o linie va da șocuri alteia. Când vei înțelege nu numai teoretic, ci din observații, cum o linie o ajută pe cealaltă, îți vei da seama de acest lucru.

Î: Ceea ce am vrut să întreb este: dacă ai nevoie rapid de energie pentru un anumit scop, cum o poți obține? Printr-un șoc?

R: Un șoc bun produce rapid energie. Dar șocurile pot fi de trei feluri: ți le poate da altcineva, ți le poți administra tu însuși, sau se pot ivi accidental. Nimic altceva nu poate crea rapid energie. Un șoc bun te poate face să-ți amintești de tine și să-ți amintești șocul. S-ar putea să fie atât de bun, încât pentru un timp să nu-l poți uita; aceasta te va face mai emoțional și centrul emoțional va produce energie.

Î: Ați spus că șocurile pot fi accidentale?

R: Șocurile accidentale nu contează. Lucrurile se întâmplă; oamenii găsesc bani pe stradă, dar nu te poți baza pe aceasta. Când vorbim despre 'a da șocuri', vorbim despre șocurile conștiente.

Trebuie să înțelegem ce se întâmplă. Începem să facem ceva și apoi ajungem la un interval fără să ne dăm seama prea mult de existența intervalelor sau să știm despre posibilitățile lor. Acesta este situația noastră. Înainte de a

ajunge la posibilitatea de a avea un scop și de a-l atinge, trebuie să înțelegem că acesta este foarte departe de noi și că trebuie să studiem intervalele în exemplele date, cum ar fi diagrama hranei. Studiind aceste intervale și cele două șocuri conștiente care au fost explicate, învățând cum să le producem, am putea ajunge la posibilitatea unui tip complet diferit de șoc, dar nu înainte. De fapt, dacă am putea produce destule șocuri necesare suficient de puternice, nu ar exista practic nimic pe care nu l-am putea atinge. Singurul lucru de care avem nevoie sunt șocurile, dar noi nu le putem crea. Chiar dacă ne gândim la ele, nu suntem suficient de încrezători, nu avem încredere în noi înșine, nu știm sigur dacă acest șoc va produce efectul dorit. De aceea lucrul organizat include multe șocuri, așa încât nu e lăsat pe seama noastră. Adormim atât de repede încât nici un șoc nu ne trezește - nu le observăm.

Î: Înțelegerea mecanicității îți oferă posibilitatea de alegere în acțiunile tale sau trebuie să aștepti voința?

R: Aș spune că oferă posibilitatea alegerii. În același timp, este greșit să crezi că atunci când vine această înțelegere, ea va aduce deja cu sine posibilitatea și puterea. Poți să știi și totuși să nu fi capabil să faci ceva. Este cea mai grea și mai neplăcută situație când începi să vezi lucrurile și nu poți face nimic. De aceea, în anumite cazuri, este mai bine să nu începi lucrul, dacă nu ești gata să continui până la capăt. Altfel vei rămâne între două luntre.

Ideea alegerii este o idee contradictorie. Dintr-un anumit punct de vedere nu există alegere, dintr-un al doilea punct de vedere există alegere, dintr-un al treilea iarăși nu există și, toate trei, sunt adevărate. Este o idee foarte complicată. De exemplu, în lucru există alegere, dar lucrul este legat de viața din afară. Situația ar putea deveni atât de rea încât să nu existe nici o alegere și, apoi, poate că există un moment de alegere, dar dacă îl pierdem, este pierdut.

Î: Există vreun mod de a recunoaște aceste momente de alegere?

R: Numai încercând să găsim aceste momente în lucru, deoarece acest sistem este o metodă de a dobândi o nouă cunoaștere și putere și, în același timp, un mijloc de a practica această cunoaștere și putere. Aici avem o mai mare posibilitate de alegere. Dacă o exersăm, probabil că mai târziu vom fi capabili s-o aplicăm și în alte privințe. Această idee este legată de cea a răscrușcilor. Răscrușcile sunt momente în care poți 'face'. Vine un moment când cineva poate să-și ajute lucrul sau nu. Dacă apare o ocazie și o pierzi, s-ar putea să nu mai apară alta decât după un an sau chiar mai mult, dacă nu găsești soluții să folosești munca organizată, care poate oferi permanent ocazii.

Î: Referitor la lucrul pe cea de-a doua linie, este necesar să aștepti o ocazie?

R: Tuturor li se dă ocazia, numai că o persoană nu-și poate organiza singură lucrul pe cea de-a doua linie; acesta trebuie aranjat.

Referitor la acest aspect s-a constatat, din experiență, că munca fizică este foarte utilă în școală. În unele școli există exerciții fizice speciale dar, în absența acestora, ele pot fi înlocuite prin muncă fizică. Toate aceste lucruri se referă la cea de-a doua linie - trebuie să fie lucru organizat. Ideea este următoarea: când un anumit număr de oameni lucrează împreună în casă, în grădină, cu animalele și așa mai departe, nu este ușor. Ei pot lucra individual,

dar lucrul împreună este dificil. Sunt critici unii față de alții; își stau unii altora în cale; iau lucruri unii de la alții. Este un foarte bun ajutor pentru amintirea de sine. Dacă cineva este interesat de această idee, o poate încerca, dar numai dacă simte nevoia să o facă. Nu trebuie să credeți că este un fel de ajutor magic. Lucrul înseamnă acțiune. Teoretic, lucrul cu alți oameni constituie cea de-a doua linie de lucru, dar nu trebuie să credeți că a fi în aceeași încăpăre cu alții sau a face același lucru constituie deja cea de-a doua linie. Nu știți încă ce înseamnă cea de-a doua linie de lucru.

Î: Ați spus odată că munca fizică reprezintă modalitatea de a face centrul să funcționeze corespunzător. Ce ați vrut să spuneți prin aceasta?

R: Munca fizică - nu sportul, ci munca grea, de un fel pentru unul, de alt fel pentru altul - pune centrul să funcționeze corect. Centrul este legat între ei într-un anume fel și energiile lor au o anumită distribuție. La oamenii leneși, unii centri încearcă să facă munca altora și, de aceea, munca fizică este o metodă foarte sigură pentru a-i face să lucreze mai bine. Această metodă este larg utilizată în școli. În viața modernă, în special la unii oameni, lucrul greșit al centrilor îi seacă de energie. Desigur însă că nici lucrul organizat, dacă este făcut cu identificare, nu duce la nimic.

Î: Care este deosebirea dintre munca fizică din viața obișnuită și munca fizică organizată într-o școală?

R: A lucra în orice altă parte este mult mai ușor: îți acorzi mai multă libertate în alegerea modului de lucru. Să presupunem că lucrezi în propria ta grădină. Vei face ce-ți place să faci și vei face în stilul tău propriu. Îți vei alege uneltele, momentul, vremea, totul. Deci introduci multă voință proprie. În lucrul organizat nu ai numai rezultate fizice, ci te lupți și cu voința proprie. Lucrul nu încetează să fie periculos prin faptul că este special organizat, totuși, în lucrul obișnuit voința rămâne mereu voința proprie, în timp ce în lucrul din școală voința proprie strică totul și nu numai pentru tine, ci și pentru alții. Voința proprie știe întotdeauna mai bine și vrea mereu să facă lucrurile în propriul său stil. Orice muncă organizată este o ocazie de a lucra împotriva voinței proprii.

Pe lângă aceasta, munca fizică organizată necesită un efort emoțional. De aceea, munca fizică nu poate fi numită cu adevărat fizică, deoarece este și emoțională. Dacă ar fi numai fizică, nu ar fi atât de profitabilă. Dacă nu există un efort emoțional în munca fizică pe care o faci, trebuie să mărești viteza, fie durată sau efortul, pentru a-l face emoțional. Încercați să faceți o muncă fizică mai grea sau un timp mai îndelungat decât o puteți face cu ușurință și veți vedea că ea necesită un efort emoțional. De aceea este importantă munca fizică.

Î: Ce fel de efort emoțional?

R: Vei vedea. Vorbim acum despre munca fizică legată de sistem - aceasta este sub altfel de legi; o faci pentru un scop diferit și trebuie să-ți amintești de ce o faci.

Î: Unii oameni au nevoie de școală și alții nu?

R: Școala este pentru aceia care sunt pregătiți pentru școală. Începerea lucrului în școală presupune deja o anumită pregătire. În școală trebuie să înceapă o

noastră octavă. Care este datoria acelei personalități care a fost centru magnetic? Ce i se poate cere acum? Prețuirea lucrului, prețuirea sistemului și a oricărui lucru legat de sistem. Dacă prețuirea există, această personalitate va crește, dacă nu există ea nu va crește.

Î: Poți să fii identificat cu o școală?

R: Aceasta înseamnă să pierzi școala. Poți fi identificat cu școala în mai multe feluri: plăcând-o prea mult, criticând-o prea mult, sau crezând prea mult în ea.

Î: Școala interferă oare cu modul în care ne comportăm în afara școlii?

R: Acțiunile voastre legate de școală sunt guvernate de legi. Veți descoperi că și în afara școlii este necesar să aplicați anumite principii pe care le folosiți în școală. Dacă nu încercați să le aplicați oricând puteți, este inutil să le cunoașteți. Apoi - aceasta nu este o regulă sau un principiu - veți descoperi chiar în afara școlii că, dacă vreți să faceți un lucru, trebuie să nu faceți un alt lucru; cu alte cuvinte trebuie să plătești pentru tot, nu în sensul de a scoate bani și a plăti, ci printr-un fel de 'sacrificiu' (nu-mi place să folosesc acest cuvânt, dar nu există altul). Astfel va fi implicată toată viața ta.

Î: Numărul oamenilor din școală depinde de cantitatea de cunoaștere produsă?

R: Nu, depinde de numărul celor care au un anumit nivel de ființă și care pot avea grijă de alții, îi pot învăța, instrui și așa mai departe. Crezi că școlile sunt ca ciupercile în pădure, dar ele diferă foarte mult de ciuperci. O școală este rezultatul unei munci îndelungate. Dacă iei chiar această încăpere și pe noi care stăm aici și vorbim, ea este rezultatul a treizeci de ani de muncă a multor oameni și probabil a multora dinaintea acestora. Trebuie să ținem seama de acest lucru.

Mai mult, cunoașterea în sensul nostru înseamnă cunoaștere legată de posibilitatea dezvoltării ființei. Această cunoaștere trebuie să vină dintr-o altă școală și trebuie să fie valoroasă. Să presupunem că te-aș pune să înveți pe dinafară zilele de naștere ale tuturor președinților francezi, la ce ar servi? Totuși, foarte adesea aceasta este numită cunoaștere.

Î: Motivul pentru care această cunoaștere nu poate fi dată fără plată este acela că oamenii care o iau fără plată o deformează?

R: Pur și simplu pentru că o vor pierde, o vor arunca, deoarece prețuirea depinde de plată. Nu poți prețui cu adevărat un lucru pentru care nu plătești. Dacă îl obții prea ușor, nu îl prețuiești. Acesta este un aspect. Alt aspect este că dacă prețuiești un lucru, nu îl vei da altora. Ce înseamnă prețuirea? Dacă îți dai seama ce efort a necesitat, câți oameni au lucrat și cât timp pentru a-ți oferi această cunoaștere, nu o vei da pe degeaba deoarece, în primul rând, chiar dacă ar avea-o ceilalți nu le-ar servi la nimic și, în al doilea rând, de ce s-o primească pe gratis? Ar fi cea mai mare nedreptate. Dar aceasta nu se poate întâmpla, deoarece oricum nu o pot lua.

Î: Dacă înțeleg bine, scopul principal al școlii este producerea unui supraom?

R: Nu știu nimic despre această 'producere a supraomului'. Aceasta nu este o crescătorie de supraoameni.

Î: În ce relație se află ideea de școală cu ordinea cosmică?

R: Această școală - o școală în care poți fi - este un lucru foarte mic. Ea te poate ajuta, dar este o ipoteză hazardată să crezi că ar avea vreun sens cosmic. Este foarte ușor de înțeles ideea de școală, dacă te gândești la ea în mod simplu. Vrei să ai anumite cunoștințe și nu le poți obține până nu vei întâlni o școală, adică o școală care a obținut aceste cunoștințe de la altă școală, nu cunoștințe inventate de oameni obișnuiți. Aceasta este singura idee de la care poți porni.

Î: Cu câțva timp în urmă ai menționat oameni cu minți superioare, de la care vine aceste cunoștințe. Trăiesc ei de fapt și cum îi putem recunoaște?

R: Nu îi putem recunoaște dacă ei nu o doresc să fie recunoscuți. Dar dacă o doresc, pot demonstra că sunt la alt nivel. Dacă întâlnim oameni de un nivel superior, noi nu le vom recunoaște ființa, dar le putem recunoaște cunoștințele. Știm limitele cunoașterii noastre, deci ne putem da seama când cineva știe mai mult decât noi. Aceasta este tot ce putem în starea noastră actuală. Dar nu ne putem da seama dacă o persoană este conștientă sau nu, sau mai conștientă decât noi. Ea va arăta la fel, sau chiar - și acest lucru este deosebit de interesant - se întâmplă ca oamenii mai evoluți să pară mai puțin conștienți și să-i considerăm mai mecanici ca noi.

Î: Școlile există pentru a avea un efect general asupra celorlalți oameni din afara școlilor, sau există doar din propriile lor rațiuni?

R: Aș spune că amândouă, numai că nu există nici o contradicție între cele două afirmații, deoarece cum pot școlile să exercite o influență asupra oamenilor din afara lor? Doar pregătindu-i pentru școală, nu altfel. Vedeti, principala dificultate în înțelegerea sistemelor din școli este aceea că ele nu pot fi prea mult diluate. Dacă se diluează, ele se transformă în opusul lor și încetează să mai însemne ceva, încetează să mai aibă vreun rost.

Î: Școlile din trecut nu au influențat omenirea?

R: Când școlile au influențat omenirea, omenirea era foarte mică și școlile foarte mari. Acum omenirea este foarte mare și școlile foarte mici. De exemplu, școlile sub numele diferitelor Mistere au influențat diferite perioade din viața Greciei, dar Grecia era o țară foarte mică. De asemenea Egiptul era o țară comparativ mică, astfel încât a putut fi influențat. Dar cum ar putea această mică școală să influențeze omenirea în zilele noastre? Întrebi fără să te gândești. Îmi amintesc că dl. Gurdjieff a spus că 200 de oameni conștienți ar putea influența omenirea. Am calculat odată ce ar însemna aceasta. Presupunând că ar exista în lume un om nr. 7, acesta ar trebui să aibă cel puțin o sută de elevi, întrucât el nu poate veni în contact direct cu grade inferioare. Deci dacă ar exista un om nr. 7, el ar trebui să aibă cel puțin o sută de oameni nr. 6. Fiecare din acești oameni nr. 6 ar trebui să aibă cel puțin o sută de oameni nr. 5, ceea ce înseamnă 10.000 de oameni nr. 5. Fiecare din acești 10.000 de oameni nr. 5 ar trebui să aibă cel puțin o sută de oameni nr. 4 prin care să vină în contact cu alți oameni, deci ar trebui să fie 1.000.000 de oameni nr. 4. Fiecare din acești oameni nr. 4 trebuie să aibă cel puțin o sută de oameni nr. 1, 2 și 3 pe care i-ar cunoaște și cu care ar putea lucra; ceea ce înseamnă 100.000.000 de oameni nr. 1, 2 și 3. Deci, chiar dacă presupunem că o școală

are o mie de elevi, ar fi 100.000 de școli. Ei bine, știm precis că nu există un asemenea număr de școli, deci nu ne putem aștepta să existe un om nr. 7, întrucât existența unui om nr. 7 ar însemna că școlile ar controla viața. Chiar și existența unui om nr. 6 ar însemna că școlile ar controla lumea. În consecință, oamenii nr. 7 și nr. 6 ar apărea în lume numai în condiții speciale și acestea ar fi văzute și cunoscute, fiindcă ar însemna că viața ar fi guvernată de școli. Și întrucât știm că dacă există acum școli ele sunt ascunse, rezultă că aceste condiții nu se referă la timpurile noastre.

Î: Vreți să spuneți că un om nr. 7 nu poate exista pe această planetă, sau că el nu există în condițiile actuale?

R: N-am spus că nu ar putea exista. Am spus că avem motive să credem că el nu există, deoarece existența lui s-ar manifesta. Dar aceasta nu exclude posibilitatea ca din anumite motive, oameni nr. 7 să existe și să nu se rate; doar că este puțin probabil

Necesitatea de a distinge între ideile mai importante și cele mai puțin importante ale sistemului - Limitările ființei - Posibilitatea de schimbare a ființei - Gospodar, vagabond și lunatic - Hasnamus- Somnul și posibilitatea trezirii - Înțelegeri și cuvinte - Cum să sporești atitudinea emoțională - Simțul proporției - Amintirea de sine - A te cunoaște și a te vedea pe tine însuși - A fi serios - Lupta cu obiceiurile - Înțelegerea mecanicității - Eforturi - Studiul de sine - Auto-observarea - Șocuri - Cum să fii mai emoțional - A pune mai multă presiune în lucru - Antrenarea centrului emoțional - Emoții pozitive - Emoții plăcute și neplăcute - Creșterea prețurii - Cum apar lucrurile noi - Încetinirea înțelegerii - Creșterea standardului propriu.

Acum este momentul să vă gândiți la tot ceea ce ați auzit din punctul de vedere a ceea ce este mai important, adică să căutați centrul de greutate în toate ideile diferite pe care le-ați studiat și să încercați să găsiți punctele principale deoarece, ca în orice altceva, există puncte mai importante și mai puțin importante. Există lucruri auxiliare care te ajută să înțelegi punctele principale și există puncte principale care determină întregul. Este acum momentul să faceți o distincție între ele.

Întrebările corecte, problemele corecte sunt cele care se referă la *ființă* și schimbarea ființei, cum să descoperim aspectele slabe ale ființei noastre și cum să luptăm împotriva lor. Trebuie să înțelegem că, înainte de a dobândi noi cunoștințe trebuie să ne dăm seama de limitările noastre și de faptul că limitările noastre sunt de fapt limitări ale ființei noastre. Cunoașterea noastră rămâne la același nivel. Crește într-o anumită direcție, dar această creștere este limitată. Trebuie să vedem în ce câmp restrâns trăim, mereu înșelându-ne pe noi înșine, mereu imaginându-ne că lucrurile sunt diferite de ceea ce sunt. Credem că este foarte ușor să schimbi ceva, dar numai atunci când încercăm sincer, ne dăm seama cât de dificil, aproape imposibil este. Ideea de schimbare a ființei este cea mai importantă idee dintre toate. Teoriile, sistemele, diagramele sunt numai un ajutor, ele ajută concentrarea și gândirea corectă, dar poate exista doar un singur scop real și acesta este să schimbăm ființa noastră deoarece, dacă vrem să schimbăm ceva în înțelegerea noastră despre lume, trebuie să schimbăm ceva în noi înșine.

Ceea ce este interesant în acest context și despre care aș vrea să vorbesc este împărțirea oamenilor din punctul de vedere al posibilității schimbării ființei. Există o asemenea împărțire.

Aceasta este legată de ideea de Drum sau Cale. Vă amintiți când s-a spus că din momentul în care ajungi în legătură cu influența C începe o scară și numai când un om atinge capătul ei ajunge la Drum sau Cale? A fost pusă o întrebare despre cine este capabil să ajungă la această scară, să o urce și să ajungă la Cale. Domnul Gurdjieff a răspuns folosind un cuvânt rusesc care ar putea fi

tradus ca 'Gospodar'. În literatura indiană și budistă există un tip de om foarte bine definit și un tip de viață care te-ar putea duce la schimbarea ființei. 'Snataka' sau 'Gospodar' înseamnă pur și simplu un om care duce o viață obișnuită. Un asemenea om poate avea îndoieli asupra valorii lucrurilor obișnuite; poate avea vise despre posibilitățile de dezvoltare; poate veni la o școală, fie spre sfârșitul vieții, fie la începutul vieții și poate lucra într-o școală. Numai din mijlocul acestor oameni vin oameni care sunt capabili să urce scara și să ajungă la Drum.

Pe ceilalți oameni i-a împărțit în două categorii: prima - 'vagabonzii' și cea de-a doua - 'lunaticii'. Vagabonzii nu înseamnă neapărat oameni săraci, ei ar putea să fie bogați și totuși să fie 'vagabonzi' în atitudinea lor față de viață. Iar un 'lunatic' nu înseamnă un om lipsit de mintea obișnuită; el ar putea fi un om de stat sau un profesor.

Aceste două categorii nu sunt bune pentru o școală și nu vor fi interesate de aceasta; vagabonzii deoarece nu sunt cu adevărat interesați de nimic; lunaticii deoarece ei au valori false. Așa că dacă aceștia încearcă să urce scara ei numai vor cădea și-și vor frânge gâtul.

Mai întâi este necesar să înțelegem aceste trei categorii din punctul de vedere al posibilității schimbării ființei, al posibilității lucrului în școală. Această împărțire înseamnă un singur lucru - că oamenii nu se află exact în aceeași poziție față de posibilitățile de lucru. Există oameni pentru care există posibilitatea schimbării ființei lor; există mulți oameni pentru care aceasta este practic imposibilă, deoarece ei au adus ființa lor într-o asemenea stare astfel încât nu există în ei nici un punct de plecare; și, există oameni care aparțin încă unei a patra categorii care, prin diferite mijloace, au distrus deja toate posibilitățile de schimbare a ființei lor. Această împărțire nu este paralelă cu nici o altă împărțire. Apartenența la una din primele trei categorii nu este permanentă și se poate schimba, dar poți veni la lucru numai din prima categorie, și nu din cea de a doua sau a treia; a patra categorie exclude orice posibilitate. Așadar, deși oamenii se pot naște cu aceleași drepturi, ca să spunem așa, ei își pierd drepturile foarte ușor.

Când veți înțelege aceste categorii și le veți identifica în propria voastră experiență, printre cunoștințele voastre, în viață, în literatură, veți înțelege această a patra categorie de oameni. În condițiile obișnuite, în vremurile obișnuite, ei sunt doar criminali sau nebuni adevărați - nimic mai mult. Dar, în anumite perioade ale istoriei, asemenea oameni joacă adesea un rol de conducere; ei ar putea dobândi putere și deveni oameni foarte importanți. Dar trebuie să-i părsim pentru moment și să ne concentrăm asupra primelor trei categorii.

Î: Această posibilitate de creștere a ființei este ea legată de a consimți să te supui anumitor legi și principii?

R: Nu neapărat. Există căi diferite. Pe calea călugărului, de exemplu, trebuie să începi cu supunerea. Există alte căi care nu încep cu supunerea ci cu studiul și înțelegerea. Nu poți să nu te supui legilor generale deoarece ele te fac să te

supui. Poți scăpa de câteva dintre ele numai prin creșterea ființei, nu în alt mod.

Î: Rezultă deci că oamenii care au legătură, oricât de slabă, cu o școală, aparțin aceluia care-și pot schimba ființa?

R: Cu siguranță, dacă sunt interesați de școală și sunt sinceri în atitudinea lor față de școală, aceasta arată că ei aparțin aceluia care pot. Dar vezi, în fiecare dintre noi sunt trăsături de vagabond și lunatic. Nu înseamnă că dacă suntem conectați cu o școală suntem deja liberi de aceste trăsături. Ele joacă un anumit rol în noi, și trebuie să le detectăm când studiem ființa; trebuie să știm în ce mod împiedică lucrul nostru și trebuie să ne luptăm cu ele. Aceasta este imposibil fără o școală. Așa cum am spus mai devreme, vagabonzii pot fi nu numai bogați; ei pot fi foarte bine stabiliți în viață și totuși să fie vagabonzi. Lunaticii pot fi oameni foarte învățați și să ocupe o poziție importantă în viață și, totuși, să continue să fie lunatici.

Î: Una din trăsăturile lunaticului constă în faptul că el vrea anumite lucruri disproporționat față de alte lucruri, în asemenea mod încât va fi rău pentru el în ansamblu?

R: 'Lunatic' înseamnă un om care aleargă mereu după valori false, care nu are un discernământ corect. El este întotdeauna formator. Gândirea formatoare este întotdeauna deficientă, iar lunaticii sunt în mod special devotați gândirii formatoare: aceasta este boala lor principală într-un fel sau altul. Există multe moduri diferite de a fi formator.

Î: Aspectul de vagabond din tine însuși este un fel de iresponsabilitate pregătită să arunce totul peste bord?

R: Întocmai. Uncori poate lua forme foarte poetice: 'Nu există valori în lume' - 'Nimic nu valorează doi bani' - 'Totul este relativ' - acestea sunt fraze favorite. Dar, de fapt, vagabondul nu este atât de periculos. Lunaticul este mai periculos deoarece reprezintă valori false și gândire formatoare.

Î: Ce anume determină cărei categorii aparține un om?

R: O anumită atitudine față de viață, față de oameni, și anumite posibilități pe care le ai. Este la fel pentru toate cele trei categorii. Cea de-a patra categorie este separată.

Despre această a patra categorie vă voi da doar câteva definiții. În sistem această categorie are un nume special, alcătuit din două nume turcești. Acesta este 'Hasnamuss'. Unul din primele lucruri despre un 'Hasnamuss' este acela că el nu ezită niciodată să sacrifice oameni sau să creeze o enormă cantitate de suferință, doar pentru ambițiile sale personale. Cum este creat un 'Hasnamuss' aceasta este o altă problemă. Începe cu gândirea formatoare, cu a fi vagabond și lunatic în același timp. O altă definiție a lui 'Hasnamuss' este aceea că el s-a cristallizat în hidrogeni neadecvați. Această categorie nu vă poate interesa practic, deoarece nu aveți nimic de a face cu asemenea oameni; dar vă întâlniți cu rezultatele existenței lor.

Așa cum am spus pentru noi este important să înțelegem a doua și a treia categorie, deoarece putem găsi în noi înșine trăsături din amândouă, în special din cea de a treia. Pentru a lupta cu cea de a doua, adică cu cea de vagabond,

sunt necesare disciplina școlii și disciplina interioară generală, deoarece nu există disciplină într-un vagabond. Într-un lunatic ar putea exista multă disciplină, numai că de un tip greșit - în întregime formatoare. Deci lupta cu gândirea formatoare este lupta împotriva a ceea ce este lunatic în noi înșine, iar crearea disciplinei și a disciplinei proprii reprezintă lupta împotriva vagabondului din noi.

Referitor la caracteristicile unui om din prima categorie, aceea de gospodar - să începem cu faptul că el este un om practic; el nu este formator; el trebuie să aibă o anumită cantitate de disciplină, altfel el nu ar fi ceea ce este. Deci gândirea practică și disciplina proprie sunt caracteristici ale primei categorii. Un asemenea om are suficient din acestea pentru viața obișnuită dar nu suficient pentru lucru, deci în lucru aceste două caracteristici trebuie să crească și să se dezvolte. Un gospodar este un om normal și, un om normal, datorită condițiilor favorabile, are posibilitatea de dezvoltare.

Î: Posibilitatea de gospodar există în toți?

R: Nu în toți. Am spus deja că există unii oameni care și-au pierdut capacitatea de gândire practică sau capacitatea de dezvoltare. Într-un asemenea caz ei sunt în întregime lunatici sau vagabonzi, în conformitate cu ceea ce au pierdut.

Î: Vreți să spuneți că din naștere?

R: Aceasta nu știm. Nu putem vorbi despre aceasta; putem vorbi numai despre rezultate. Știm că în lucru trebuie să ai capacitate pentru gândire practică și pentru atitudine practică, și trebuie să ai suficientă disciplină proprie pentru a accepta disciplina școlii.

Î: Ce înțelegeți prin gândire practică?

R: Chiar ceea ce se numește gândire practică în limbajul obișnuit, adică capacitatea de a calcula lucrurile în diferite circumstanțe. Aceeași capacitate poate fi aplicată ideilor lucrului, principiilor școlii, regulilor, tuturor.

Î: Oamenii din categoria lunaticilor sau vagabonzilor sunt departe de orice apreciere a adevărului față de un gospodar?

R: Nu există nici o garanție pentru aceasta. Așa cum merg lucrurile, ei se pot afla exact la același nivel față de aceasta, dar potențialul lor este diferit. Ca multe alte lucruri, oamenii nu diferă pe măsură ce apar manifestările; ei nu diferă unii față de alții printre oamenii mecanici. Dar posibilitățile sunt diferite. Unul poate deveni diferit, altul nu poate; unul se poate schimba numai dacă se întâmplă un miracol, altul se poate schimba prin eforturi proprii și cu un anumit ajutor.

Î: Ați spus că toți avem părți de vagabond, lunatic și gospodar?

R: Încearcă să nu gândești în acești termeni. Găsește propriile tale cuvinte - ce se înțelege prin 'gospodar', ce se înțelege prin 'vagabond', ce se înțelege prin 'lunatic'. Aceste cuvinte nu sunt o descriere, ele sunt numai o indicație pentru anumite posibilități.

Î: Dacă cuiva nu-i place disciplina proprie, este aceasta o descriere?

R: Nu este o descriere; doar o trăsătură. Mai înainte de toate vagabondul nu are valori; totul este la fel; binele și răul nu există pentru el; și, pentru asta sau în legătură cu asta, el nu are nici o disciplină. Lunaticul prețuiește ceea ce nu are

valoare și nu prețuiește ce are valoare. Acestea sunt caracteristicile principale, nu o descriere. Gospodarul are cel puțin anumite valori de la care poate porni și o anumită atitudine practică față de lucruri. El știe că dacă vrea să mănânce, trebuie să muncească.

Î: Despre cea de a patra categorie umană, care a distrus toate posibilitățile de dezvoltare, această situație se ivește în el datorită unei forme de egoism extrem?

R: Da, în cele mai multe cazuri. Este util să știi despre această categorie numai pentru că uneori aceste persoane joacă un rol important în viață. Dar ei sunt deja acolo: nu-i putem nici ajuta, nici distruge.

Trebuie să ne gândim la sinele nostru propriu, la atitudinea noastră și, mai ales, la înțelegerea noastră. Deoarece, dacă înțelegem, este deja mai bine; acceptăm asemenea oameni mai ușor și știm ce e cu ei.

Î: Diferențele între oamenii nr. 1, 2, 3 și 4 sunt clare sau, ca și vagabonzii, lunaticii sau gospodarii, suntem un pic din fiecare?

R: Vezi, îți zăpăcești complet ideile, când le iei așa și le amesteci. Aceste idei sunt foarte importante. Mai întâi trebuie să iei una, complet separat și să încerci s-o înțelegi. Apoi iei alta și să încerci s-o înțelegi. Împărțirea oamenilor nr. 1, 2, 3 și așa mai departe este o clasificare și nu a fost dată în paralel cu nimic altceva. Trebuie să studiezi ca atare, - ce se înțelege prin om nr. 1, prin om nr. 2, prin om nr. 3, care sunt diferitele combinații ale acestora, cum se amestecă și așa mai departe.

Apoi ia această a doua idee. Pentru a înțelege ceea ce înseamnă gospodar, vagabond, lunatic și gradările ulterioare, ca să spunem așa, fiecare trebuie luat separat. Nu-i poți lua pe toți împreună și discuta despre ei dintr-o răsufare. Această împărțire a fost menționată în legătură cu posibilitatea de dezvoltare. Trebuie să-ți dai seama de numărul enorm de oameni care, prin starea ființei lor, sunt incapabili de a aprecia vreo idee reală.

Î: Ar putea oare un vagabond să aibă vreodată succes în exterior?

R: Acest cuvânt este folosit pentru a descrie oameni despre care, în mod obișnuit, se presupune adesea a fi foarte aproape de posibilitatea dezvoltării, deși sunt foarte departe de fapt de aceasta - mai departe chiar decât oamenii obișnuiți. Oamenii pot ști multe cuvinte frumoase, pot vorbi foarte ușor și totuși pot fi foarte departe de posibilitatea de dezvoltare.

Î: Care este semnificația ideii reprezentate de aceste trei categorii?

R: Lucrul cel mai important este acela că în fiecare din noi, chiar dacă descoperim că avem unele atitudini practice și anumite valori, o mare parte din noi nu are valori sau are valori false, ca vagabondul și lunaticul.

Î: Ce ne poate ajuta să obținem mai mult discernământ?

R: Separă în tine ceea ce este mecanic de ceea ce este conștient, vezi cât de mică este partea conștientă, cât de rar lucrează, și cât de puternică este cea mecanică - atitudinile mecanice, intențiile mecanice, gândurile mecanice, dorințele mecanice.

Î: Care este cea mai bună cale de a lucra asupra cunoașterii de sine?

R: Vă amintiți că am spus la început că există două linii pe care dezvoltarea noastră poate și trebuie să se producă. Prima este linia cunoașterii. Aceasta este de înțeles, trebuie să ne îmbogățim cunoștințele, deoarece nu știm suficient nici despre noi înșine, nici despre univers. A doua este linia ființei, deoarece ființa noastră nu este ceea ce ar trebui să fie, nu numai în sensul că suntem ființe dezvoltate pe jumătate astfel încât nivelul nostru poate fi ridicat, ci și în sensul că anumite lucruri în noi sunt subdezvoltate chiar și pentru starea noastră prezentă. Am spus că trăsăturile principale ale ființei noastre sunt, de exemplu, acelea că nu suntem unitari, că suntem mulți; că nu suntem conștienți. Aceasta este inevitabil, dar faptul că nu ne dă seama poate fi schimbat: *putem* să știm. De exemplu, putem ști că, în fiecare moment, nici o singură acțiune, nici un singur gând nu vine din întreg - ci doar dintr-o mică parte din noi. Putem să devenim conștienți de aceasta. Schimbarea ființei, în cele mai multe cazuri, începe cu a deveni conștienți de ceva de care nu am fost conștienți mai înainte. Dar ființa însăși poate crește și se poate dezvolta; nivelul nostru de ființă se poate schimba și, paralel cu aceasta, va crește și cunoașterea noastră. Lucrul real este lucrul asupra ființei, dar cunoașterea ajută. În același timp, lucrul asupra cunoașterii este de asemenea important și, atunci, ființa vine în ajutor deoarece, în starea în care suntem, nu putem dobândi nici multă cunoaștere - va fi destrămată și împărțită între diferite "eu"-ri. Uneori oamenii lucrează câțiva ani, dobândesc informații, dar nu lucrează asupra ființei lor. Apoi ei pleacă, dar nu pot uita cunoașterea pe care au obținut-o și aceasta lucrează în ei; dar ființa lor nu corespunde, și astfel cunoașterea lor devine deformată.

În ceea ce privește cunoașterea trebuie să înțelegeți, de asemenea, că există trei oameni în fiecare om nr. 1, om nr. 2 și om nr. 3. Unul dintre ei poate să predomine, dar fiecare îi are pe toți trei. Deci chiar în noi înșine avem trei categorii de cunoaștere. O parte din cunoașterea noastră este cunoașterea omului nr. 1, o parte este cunoașterea omului nr. 2 și o parte - cunoașterea omului nr. 3. Când despați ceea ce știe fiecare dintre ei vei vedea cum un om cu o predominanță puternică poate fi guvernat de aceasta.

Unele școli încep într-un mod greșit de la început și dezvoltă calități imaginare, cum ar fi viziuni și ceva de genul acesta, deoarece lucrul asupra ființei necesită supraveghere constantă și cunoaștere, altfel multe pot merge greșit: poți lua imaginația drept ceva real, iar dacă nu lucrezi asupra ființei într-un modul corect, lucrul tău poate lua o întorsătură greșită. Este foarte important de înțeles că trebuie să existe mereu aceste două linii, una ajutând-o pe cealaltă.

Î: Ați spus că una din trăsăturile ființei noastre este aceea că noi nu suntem niciodată unul. Cu siguranță în cazul identificării suntem unul - nu suntem mulți; dar poate într-un mod greșit?

R: Da, dar este vorba numai despre unul dintre multele grupuri de "eu"-ri; nu este *întregul*. Orice indentificare exclude practic celelalte "eu"-ri. Chiar și în momente obișnuite dacă ești relativ neidentificat un "eu" poate face ceva și alte "eu"-ri pot privi și se pot uita în aceeași direcție, cel puțin un anumit număr dintre ele. Dar în stare de identificare ele sunt complet anihilate. Un "eu" mic

ocupă întregul câmp. Aceasta este o caracteristică a ființei noastre, că un "eu" mic se numește pe sine "eu", înțelegând întregul ansamblu. De aceea spun că ne mințim mereu pe noi înșine și pe toți ceilalți atunci când spunem "eu", deoarece acesta nu este "eu", ci doar un lucru mic care pretinde a fi întregul.

Î: Ce anume din noi face eforturi?

R: Din nou, unul dintre "eu"-ri sau un mic grup dintre ele. Scopul nostru este să fim capabili să facem eforturi corecte în a ne studia pe noi înșine și a ne dezvolta cu un grup mai mare de "eu"-ri, astfel încât acest mic grup de "eu"-ri care începe studiul de sine să poată crește, iar după o perioadă de timp să devină suficient de mare și de puternic pentru a controla întregul ansamblu și a menține direcția. Dar la început trebuie să fie educat în tot ceea ce numim lucrul în școală, printr-un anumit tip de studiu. Dacă acest mic grup de "eu"-ri cu care începi nu va crește, nu vei avea suficientă putere pentru a merge mai departe. Mulți oameni încep lucrul și apoi îl părăsesc. Nu se poate face nimic în acest sens și nu poți spune dinainte. După un anumit timp vei vedea pentru tine însuși dacă ai suficientă energie și interes; deoarece lucrul necesită energie și efort. Nu poți obține nici cunoaștere, nici ființă fiind pasiv. Trebuie să fii activ în legătură cu lucrul.

Principalul aspect despre care trebuie să ne amintim și la care trebuie să ne gândim în legătură cu schimbarea ființei este somnul și posibilitatea trezirii. Trebuie să găsești în tine însuși anumite idei, anumite gânduri care te vor trezi.

Î: Există anumite idei care te vor trezi mereu, deoarece găsesc că unele idei mă ajută foarte mult într-o zi iar în alta deloc?

R: Da, desigur, dar trebuie să găsești lucruri care ajută mai des, anumite *înțelegeri*. Există o mare diferență între înțelegere și cuvinte. Odată ce ai înțeles ceva, știi că aceasta este adevărat. Apoi trebuie să nu uiți. Principala problemă trebuie să fie cum să te trezești. Să-ți dai seama că ești adormit, că fiecare este adormit. Apoi să-ți dai seama că singurul mod de a scăpa este să te trezești. Este necesar să te concentrezi asupra unui singur fapt - somnul și posibilitatea trezirii. Dacă te gândești la asta și o simți, atunci șansa apare. Până nu ajungi la această înțelegere nu există, într-adevăr, nici o șansă. Poți vorbi despre acest sistem, despre lumi, hidrogeni, cosmosuri și orice altceva în același fel în care vorbești despre alte lucruri și nimic nu se va întâmpla.

Î: Dacă ai înțelegerea că ești adormit...

R: 'Dacă' este deja un vis. Toate visele încep cu 'dacă'. Încearcă să gândești fără el. Da, această înțelegere este singurul lucru. Este necesar să descoperi căi pentru a te trezi, dar înainte de asta trebuie să-ți dai seama ce este somnul.

Î: Cum poate fi sporită atitudinea emoțională față de ideile sistemului?

R: Compară somnul și trezirea. Toate ideile lucrului încep cu ideea de somn și cu posibilitatea trezirii. Toate celelalte idei, ideile din viață, pot fi inteligent elaborate dar ele sunt ideile oamenilor adormiți. Suntem așa de obișnuiți cu aceste idei imaginare încât, după un timp, punem ideile sistemului pe același nivel cu alte idei care nu duc nicăieri. Este util să gândești că fiecare zi când vii aici ar putea fi ultima zi. Noi nu știm ce ar putea aduce ziua de mâine, dar de

obicei uităm asta. Dacă vei înțelege asta, atitudinea ta emoțională va spori de la sine și vei fi capabil să te gândești la ceea ce este într-adevăr important.

Încearcă să te gândești la importanța relativă a lucrurilor. Este foarte necesar să înțelegi cum să abordezi această problemă. Cum te poți gândi la importanța unui lucru dacă nu ai material de comparație? Trebuie să ai lucruri diferite pentru a compara. Încearcă să compari ideile și principiile lucrului cu aspecte din viață.

Î: Se pare că cele două sunt în întregime diferite.

R: Nu te va ajuta dacă vei spune că sunt diferite. Noi vrem să găsim pentru noi înșine și nu pentru scopuri academice ce este mai important și ce este mai puțin important, deci nu acesta este modul de a începe. Nu vei obține niciodată proporția corectă, materialul corect de comparație dacă începi în acest fel. Gândește-te și vei vedea.

Î: Dificultatea mea este aceea că accept intelectual că ceva este important și profitabil și că altceva este neimportant și neprofitabil, dar nu am nici un sentiment despre asta.

R: Înțelegerea clară va aduce un element emoțional. Trebuie înțeles clar mai des, trebuie conectat cu mai multe lucruri. Încearcă numai să lași să-ți treacă prin minte, mai mult sau mai puțin, aceste idei pe care le-ai auzit. Descoperă care dintre ele te atrag mai mult. Unele rămân doar cuvinte pentru tine, despre altele ai observații practice sau experiențe. Asta va ajuta.

Î: S-a spus că trebuie să înlăturăm tot ceea ce este inutil pentru a progresa. Mi s-a părut foarte dificil.

R: Cred că acesta este scopul în toate. Dacă faci ceva pentru un anumit scop clar atunci, cu siguranță, cu cât faci mai puține lucruri inutile cu atât vei ajunge mai aproape de scopul tău. De exemplu, dacă te grăbești să prinzi un tren și în același timp vrei să zăbovești uitându-te prin ziar, vei pierde trenul și nu vei citi nici ziarul. Este mai bine să iei ziarul cu tine și să-l citești în tren. Dar să înlături totul este imposibil și nu sunt cerute lucruri imposibile. Totuși, rămâne principiul că avem atât de multe lucruri inutile pe care le considerăm obligatorii, încât le putem reduce puțin.

Î: Este obișnuit să devii mai puțin interesat față de viață pe măsură ce devii mai conștient?

R: Depinde de ceea ce înțelegi prin viață, deoarece această expresie poate avea multe interpretări diferite. Poți fi interesat de un aspect al vieții care este absolut incompatibil cu alte interese, sau poți fi interesat de un aspect al vieții care se poate lega de aceste alte interese.

Î: Dorința pare a fi esențială pentru a deveni conștient, totuși dorința nu poate deveni un obstacol pentru conștientă?

R: Dorința este un lucru complicat - este efectiv o combinație între o serie întreagă de gânduri, sentimente, chiar frici. Dorința de a fi conștient apare când îți este teamă de mecanicitate. Mai întâi trebuie să-ți dai seama că ești o mașină și apoi să-ți fie frică de asta. Atunci dorința va apărea.

Î: În ultima vreme am avut un fel de sentiment deprimant că în ciuda lucrului par încă a fi îngrozitor de mecanic.

R: Suntem cu siguranță mecanici și nu putem face nimic în legătură cu asta în prezent, până când nu ne vom cunoaște mai bine pe noi înșine, personal, individual, deoarece există multe lucruri generale comune tuturor și există multe trăsături individuale. Mai întâi studiem lucrurile generale, apoi cele individuale; iar când ne vom cunoaște pe noi înșine, vom înțelege de unde să începem. Acum încercăm numai să facem lucruri elementare, mai mult pentru studiul de sine decât pentru rezultate reale.

Î: Cum te poți vindeca de perioadele de dezinteres când ideile sistemului nu au putere?

R: Totul merge în valuri - în sus și în jos. Este necesar să dobândești suficientă memorie și suficientă înălțare, ca să spunem așa, pentru ca în momentele de depresie să nu pierzi firul, să nu uiți ceea ce a fost.

Î: Dar ce poți pune în locul sentimentului de depresie care vine atunci când iluziile dispar?

R: Depresia se poate datora altor iluzii care iau locul celor dispărute. Primele iluzii erau pline de speranță, iar celelalte iluzii pot fi pline de disperare, asta este tot.

Î: Cum putem întări și fixa momentele când resimțim emoție și vrem să lucrăm și să folosim aceasta în momentele când nu vrem să lucrăm?

R: Încercând să conectăm aceste momente. Când ești în această stare în care să vrei să lucrezi, adu-ți aminte de alte momente în care ai fost în aceeași stare și fă o legătură mentală între ele.

Î: Dar va aduce aceasta incitarea de a lucra?

R: În acest sistem incitarea trebuie să vină din recunoașterea situației tale prezente și a posibilității schimbării. Sau poate fi chiar mai simplu. Incitarea de a lucra poate fi adusă de recunoașterea că este posibil să știi mai multe decât știi acum. Cea de-a doua se referă la cunoaștere și prima la ființă. De fapt trebuie să le ai pe amândouă, iar toate acestea trebuie verificate. Foarte curând după ce începi să lucrezi îți dai seama că începi să dobândești anumite cunoștințe care deschid noi posibilități de înțelegere. Nimeni nu poate scăpa de asta dacă încearcă într-adevăr să lucreze. Iar după un anumit timp vei observa schimbări în tine însuși, pe care nu le poți descrie dar care produc atitudini complet diferite. Aceasta este inevitabil; și vei dobândi o anumită prețuire și o anumită înțelegere că obții ceva și că te miști într-o direcție, în loc de a sta nemișcat.

Î: Cum poți întări deciziile?

R: Depinde de decizie. Primul lucru este să știi ce este mai important și ce este mai puțin important. Dacă înveți să le deosebești, decizia nu va fi dificilă. Trebuie să înveți să faci distincție între mecanicitate și conștientă la nivelul nostru. Aspectele care sunt legate de lucru pot fi conștiente. Aspectele legate de comoditate, câștig, plăcere, profit sunt mecanice. Apoi există o altă fațetă. Dacă rezultatul deciziei este într-adevăr important și legat de lucrul tău, ai dreptul să ceri sfaturi. Într-un asemenea caz trebuie să încerci, în mod special, să nu decizi singur.

Î: Simt că atitudinea mea față de lucru necesită o revizuire completă. Sistemul are importanță numai pentru un "eu"- celelalte nu vor să învețe sau să se schimbe. Există vreun mod în care pot fi ajutat să vreau să lucrez?

R: Dar cine va face aceasta dacă numai un "eu" este interesat și celelalte nu sunt? Vorbești ca și cum ai fi ceva diferit de aceste "eu"-ri. Un eu va putea decide dar va veni un altul și nu va ști nimic de asta. Aceasta este situația și trebuie să încerci să faci tot ceea ce poți. Nu visa la lucruri pe care nu poți să le faci, nu încerca să faci mai mult decât poți. Nimeni nu te poate ajuta să vrei să lucrezi, trebuie tu însuși să vrei, dar dacă nu vei face ceea ce poți, vei pierde și vei lucra din ce în ce mai puțin. Dacă vei încerca să-ți aduci aminte de tine însuși sau să oprești gândurile de trei sau patru ori pe zi, aceasta îți va da foarte curând energie, numai că trebuie să fie regulat. Cum putem mări puterea noastră de a lucra? Numai lucrând, nu există o altă cale. Dacă înveți să faci eforturi mici vei avea rezultate mici, iar dacă faci eforturi mari vei obține rezultate mai mari.

Î: Cum poți fi mai sigur că există un avantaj concret în a deveni mai conștient și mai puțin mecanic?

R: Trebuie să decizi pentru tine însuși; găsește motive pentru aceasta. Mai întâi încearcă să înțelegi ce ar însemna să fii mai conștient și mai puțin mecanic; apoi decide. Numai atunci va avea o pondere reală. Dacă răspund eu, aceasta va fi opinia mea. Sunt lucruri pe care trebuie să le decizi pentru tine, numai atunci ele vor avea o semnificație reală și vor arăta o înțelegere reală.

Noi nu știm ce înseamnă a deveni conștient. Dar nu cunoaștem nici starea noastră prezentă, deoarece trăim în iluzii. Dacă am fi eliberați de iluzii un impuls puternic de a ieși din această stare și de a ne schimba ar deveni posibil. Nu poți descrie în întregime ce înseamnă această schimbare și este mai bine să nu încerci, deoarece imaginația este mereu gata să lucreze în noi și să ne înșele. Mai bine studiază starea prezentă. Dacă o vei face nu vei pierde nimic; deoarece nu avem nimic de pierdut.

Î: Simt uneori că nu am simțul proporției. Cum pot încerca să remediez aceasta?

R: Dar asta este ideea! Acesta este scopul pentru tot lucrul. Tot ceea ce facem are ca scop să obții un simț real al proporției. Dar nu-l poți avea înainte de a lucra, deci este necesar să lucrezi și, apoi, ca rezultat al lucrului vei avea un simț mai bun al proporției.

Î: Cred că principala dificultate este de a găsi o punte între viața noastră obișnuită și lucrul serios în sistem. Care este puntea?

R: Nu este nevoie să cauți o punte, deoarece acest sistem oferă posibilitatea de a începe lucrul imediat, așa cum ești. În același timp, când începi să te gândești la rezultatele posibile ale lucrului și la ceea ce se întâmplă fără lucru deloc, vei vedea că ele sunt complet diferite. Într-un caz totul se întâmplă iar în celălalt caz trebuie să fii conștient pentru a acționa în conformitate cu ceea ce știi. Nu există nici o punte între acestea; ce punte ar exista între nebunie și sănătate mentală?

Î: Schimbarea ființei te eliberează de evenimentele exterioare?

R: Aceasta trebuie s-o descoperi prin experiență. Cu cât devii mai unificat în tine însuși și mai conștient, cu atât mai puțin vei depinde de circumstanțe. Le vei înțelege mai bine, îți vei afla mai bine drumul și, astfel, vei deveni mai liber. Cât despre ceea ce se va întâmpla mai târziu, trebuie experimentat în etape ulterioare. Este inutil să vorbești despre aceasta teoretic. Poți să-ți dai seama acum, prin tot ceea ce spun, că încerc să te aduc la lucruri practice.

Î: Amintirea de sine este mult mai dificilă în unele circumstanțe ale vieții. Oare trebuie să le evităm?

R: Este o greșală să crezi că circumstanțele vieții, adică circumstanțele exterioare, pot schimba sau afecta ceva. Aceasta este o iluzie. Cât despre a le evita sau nu - încearcă să le eviți, sau încearcă să le iei ca pe un rol pe care trebuie să-l joci. Totuși, dacă reușești să le eviți, vei descoperi că nimic nu s-a schimbat; ar putea exista unele excepții, dar echilibrul general rămâne de obicei același.

Î: Dacă suntem în întregime numai slăbiciune și nici un fel de putere, din ce sursă ne extragem o asemenea putere ca cea de care este nevoie măcar pentru a începe lucrul cu noi înșine?

R: Avem o anumită putere. Dacă am fi fost numai slăbiciune, nu am fi putut face nimic; dacă nu am fi avut nici o putere nu am fi fost interesați de lucru. Dacă ne dăm seama de situația noastră, avem deja o anumită putere și noile cunoștințe măresc această putere. Deci avem mai mult decât suficient pentru a începe. Mai târziu, puterea va veni din cunoștințe noi, eforturi noi.

Î: Mi se pare foarte dificil de a lucra în mod corect, deoarece nu văd ce fel de efort este corect într-un moment și nu este într-altul.

R: Încercarea de a-ți aminti de tine însuși este întotdeauna corectă dacă te poți determina să încerci. Orice ai face, încearcă să-ți dai seama că faci acel lucru, sau nu faci ceva ce trebuie să faci. Dacă încerci aceasta perseverent, va da rezultate. Efortul de a-ți aminti de tine însuși este principalul element, deoarece fără el nimic altceva nu are valoare; trebuie să fie baza pentru orice. Numai în acest mod poți trece de la o stare mecanică la o stare mai conștientă.

Î: Nu poți încă vedea în ce fel amintirea de sine se deosebește de a te gândi la tine însuși?

R: A te gândi la tine însuși este altceva. Dacă vrei să-ți amintești de tine însuși cel mai bine este să nu te gândești la tine însuși. Atâta timp cât te gândești la tine însuși nu îți vei aminti de tine însuși. Este dificil de explicat diferența în cuvinte. Este ca și cum te gândești la tine însuși având un punct de plecare și încerci să-ți amintești de tine însuși având alt punct de plecare. Îți dai seama că nu-ți amintești de tine însuși, că nu ești conștient și determinându-te să-ți aduci aminte de această absență a conștienței începi să-ți amintești de tine însuși. Nu pot explica mai bine de atât. Nu obții deodată metoda corectă, dar dacă încerci un anumit timp vei găsi o linie specifică de gândire care te va ajuta. Atunci vei descoperi că dacă te gândești la anumite lucruri specifice într-un anumit fel aceasta te va face să-ți amintești de tine însuși. Iar acesta este primul pas către conștientă.

Î: Nu știu dacă îmi amintesc de mine însumi sau nu în anumite momente.

R: Este suficient să știi că nu. Prinde un moment când ești foarte departe de a-ți aminti de tine însuși - în acest moment îți vei aminti de tine însuși.

Î: Dacă îmi voi spune mie însumi: 'Îmi voi aminti de mine însumi...?'

R: Nu se întâmplă nimic; nu poți începe astfel. Fie gândește-te la ceva care o va aduce, fie dă-ți seama că nu-ți amintești de tine însuși.

Î: Văd acum, în acest moment că nu-mi amintesc de mine însumi, dar nu merge mai departe.

R: Mergi mai profund. Nu este necesar mai mult. Dă-ți seama mai mult și mai mult, mai profund și mai profund că nici tu și nici alți oameni nu-și aduc aminte, că nimeni nu-și amintește de el însuși. Aceasta te va aduce mai aproape decât orice altceva. Dificultatea noastră în amintirea de sine este în principal dependentă de lipsa recunoașterii că nu ne aducem aminte de noi înșine. Mai târziu multe alte lucruri s-ar putea să intre în discuție dar, dacă încerci să le ai pe toate dintr-odată, nu vei avea nimic. Încearcă să observi cum trece timpul tău. Să zicem că ești la teatru sau ești aici sau te duci să-ți vezi un prieten, apoi, când te întorci acasă, întreabă-te dacă ai fost conștient de tine însuși și vei descoperi că nu ai fost. Sau dacă ești în autobuz întreabă-te, atunci când cobori, ce s-a întâmplat pe drum. Vei vedea că nu-ți amintești niciodată de tine însuși în mod natural, trebuie să te *determini* tu însuși s-o faci.

Î: Atunci cum se pot produce străfulgerările accidentale de amintire de sine?

R: S-ar putea să fie un lucru intens al centrilor, în special când o funcție privește la o altă. Când un centru observă un alt centru, impresiile pot fi suficient de puternice sau suficient de conflictuale, sau suficient de ajutoare pentru a aduce amintire de sine. Multe lucruri de acest fel le poți crea intențional, deoarece nu te poți bizui pe a fi făcut conștient de sine, în mod accidental.

Î: Simt că nu este suficient să fim asigurați că vom recunoaște starea de amintire de sine prin gustul său special și vreau să știu cum am putea-o recunoaște intelectual, fără riscul interferării cu emoția sau cu gândirea subiectivă.

R: Emoția nu înseamnă interferare. Funcția intelectuală te poate aduce numai într-un anumit stadiu; mai departe trebuie să călătorești emoțional. Despre conștiința de sine, care este o stare superioară de conștiință, nimeni nu poate spune că este o experiență cu siguranță posibilă sau o experiență facilă, deoarece presupune schimbarea ființei; așadar este dificil să spui unui om mecanic cum va simți și cum va privi lucrurile când va deveni mai conștient. El este adormit. Cum poți spune ce va simți sau va face când se va trezi?

Nu putem face primul pas către stări superioare deoarece există multe lucruri la care nu vrem să renunțăm. Fiecare dintre noi știe perfect la ce să renunțe, dar nimeni nu vrea s-o facă. Dar în legătură cu amintirea de sine este mult mai simplu; dacă încerci realmente toate mijlocele posibile vei observa o diferență între starea ta și starea unui om care nu încearcă să-și amintească de el însuși.

Î: Când încerc să îmi aduc aminte de mine însumi, uneori percepția asupra timpului se schimbă. Este o iluzie?

R: Este foarte posibil, dar în legătură cu amintirea de sine nu trebuie să ne gândim la rezultate secundare, rezultate laterale. Trebuie să ne gândim numai la faptul clar că nu ne amintim de noi înșine, ceea ce înseamnă că suntem adormiți și că dorim să ne amintim de noi înșine, ceea ce înseamnă să fim treji. Poate că percepția subiectivă a timpului și multe alte lucruri se vor schimba, dar nu este important. Ce este important este faptul că suntem adormiți; și efortul de a ne trezi este important.

Î: Cum aş putea construi o direcție reală, un scop mai puternic?

R: Iarăși, la fel - construindu-te pe tine însuși; poți fi mai puternic decât tine.

Î: Dar suntem suma totală a diferitelor "eu"-ri. Cum să știi în ce "eu" să te încrezi?

R: Nu poți să știi - aceasta este starea noastră. Trebuie să ne descurcăm cu ceea ce suntem până ne schimbăm, dar lucrăm cu ideea unei schimbări posibile și, cu cât ne dăm mai mult seama în ce stare lipsită de speranță ne aflăm, cu atât mai multă energie vom avea pentru a face eforturi să ne schimbăm.

Î: Deși găsesc că este foarte ușor să înțeleg cât de mecanic sunt în majoritatea cazurilor, găsesc că este dificil să împac inconsecvența mea cu această idee. Este aceasta rezultatul unei înțelegeri incomplete a comparației?

R: Nu. Vezi, este ușor de înțeles mecanicitatea cu mintea. Dar să-ți amintești mereu de ea, s-o vezi în fapte, în lucruri, să vezi cum totul se întâmplă este întotdeauna foarte dificil. Ia timp.

Î: De ce unele greșeli recurente le poți vedea, dar nu le poți opri până când nu îți le arată cineva?

R: Chiar și asta nu va ajuta. Vei continua s-o faci în fiecare zi, până vei găsi cauza. Poate că depinde de alt lucru, iar acest lucru de încă alt lucru și așa mai departe. Pentru orice vrei să schimbi trebuie să găsești începutul. Dar nu vorbim acum despre schimbare, vorbim numai despre studiu. Schimbarea este mai încolo. Desigur, dacă găsești ceva foarte evident, trebuie să încerci să schimbi, dar asta este ceva care ține de auto-observare, pentru că dacă ceva se întâmplă mereu într-un mod mecanic nu poți nici măcar să observi.

Î: Ideea fundamentală a sistemului este să te schimbi, nu-i așa?

R: Mai întâi este necesar să știi ce să schimbi. Problema fundamentală este să te cunoști pe tine însuși, deși, după cum ai auzit de la început, dacă anumite lucruri nu se schimbă nu te poți cunoaște pe tine însuși deoarece, în starea obișnuită, avem o opoziție foarte puternică față de orice schimbare sau orice tip de lucru. Oamenii care vor să știe numai și nu sunt de acord cu schimbarea, nu învață niciodată să se cunoască pe ei înșiși, așa cum oamenii care vor să studieze numai intelectual sistemul nu obțin nimic și pleacă, în majoritatea cazurilor, foarte curând. Dar a te cunoaște pe tine însuși este un proces îndelungat. Mai întâi trebuie să studiem.

Î: Nu trebuie să ne așteptăm la nici un rezultat de pe urma lucrului nostru?

R: Ce sens are să lucrezi fără rezultate? Dar nu te poți aștepta la ele prea curând, nu te poți aștepta la rezultate *immediate*. Pui o rămurică în pământ și nu te poți aștepta la un copac mare în anul următor. Creșterea este un proces.

Î: Acum câțva timp ai spus că înainte să te poți cunoaște pe tine însuși, trebuie să te vezi pe tine însuși. A te vedea pe tine însuși înseamnă o combinație de observare de sine și de amintire de sine?

R: Nu, doar să ai o imagine corectă despre tine însuși. Înainte de a obține aceasta nu poți începe lucrul serios, poți numai să studiezi și chiar și aceasta va fi fracționat.

Î: Este foarte dificil să fii sigur că îți spui ție însuși adevărul.

R: Da, de aceea am spus să te *vezi* mai întâi pe tine însuși, nu să te *cunoști*. Avem multe imagini despre noi înșine; trebuie să le vedem, una după alta și apoi să le comparăm. Dar nu putem spune, de la prima vedere, care este adevărată. Poate fi verificat numai prin experiență repetată. Aceasta reprezintă ceea ce, în primul grup din St. Petersburg, s-a numit luarea de fotografii mentale despre tine însuși ca pregătire pentru a te vedea pe tine însuși.

Î: Nu se poate ca experiența repetată să fie, de asemenea, greșită?

R: Da, putem să ne înșelăm pe noi înșine chiar și în această privință. Dar atunci când elementul emoțional - conștiința - va pătrunde, aceea va fi verificarea.

Î: Cum poți lua acele fotografii mentale?

R: Fără un aparat de fotografiat. Vezi cum arăți, vezi cum te văd oamenii într-unul fel de circumstanțe sau altul. Trebuie să faci tu însuși aceasta deși, uneori, ar putea fi util să întrebi alți oameni despre impresia lor despre tine, deoarece fiecare are o imagine greșită despre sine. Fiecare stă în fața unei oglinzi și, în loc de el însuși, vede pe altcineva. Dacă vei face aceasta vei avea o idee despre rolurile tale. Rolurile sunt adesea separate prin amortizoare, așa că nu putem privi dintr-un rol la altul.

Î: Să te vezi pe tine însuși înseamnă să-ți vezi atât defectele cât și ceea ce e de făcut în privința lor?

R: Uneori poate fi astfel. Dar iarăși, voi încercați să obțineți o definiție și o explicație, în timp ce eu vorbesc despre practica propriu-zisă, nu despre definirea sau traducerea ei în cuvinte. Adică să *vezi cu adevărat*. Să presupunem că vorbiți despre o anumită imagine pe care nu ați văzut-o niciodată și despre care ați auzit doar. Puteți ști tot ce se poate ști despre această imagine dar, dacă nu ați văzut-o, trebuie mai întâi să o vedeți voi înșivă și să verificați tot ceea ce ați auzit. Să te vezi pe tine însuși nu înseamnă să vezi întotdeauna. Poți să te vezi pentru un timp; apoi nu mai vezi.

Nu poți vorbi unei persoane serios până nu începe să se vadă pe sine, sau cel puțin să își dea seama că nu se vede pe sine și că este necesar să facă astfel.

Î: Ai spus odată că este necesar să fii serios în privința lucrului. Ce înseamnă să fii serios?

R: În primul rând este necesar să distingem două lucruri: să fii serios și să iei lucrurile în serios. Gândind la aceste lucruri, oamenii se gândesc de obicei cum să ia lucrurile în serios, și care lucruri, dar niciodată la ce înseamnă să fii serios. Vă voi spune ce înseamnă. Să fii serios înseamnă să nu iei nimic în serios - cu excepția lucrurilor despre care știi cu certitudine că sunt importante

în privința a ceea ce vrei. Pare puțin lucru, dar când îl aplici în practică vei vedea că este singura soluție și cel mai necesar lucru.

Vedeți, oamenii care *nu sunt* nu pot fi luați în serios din acest punct de vedere. Un moment sunt serioși, în alt moment uită totul, într-un al treilea moment încearcă din nou să găsească ceva, în momentul următor sunt aproape mulțumiți cu ceea ce au. Aceasta înseamnă că ei *nu sunt* - ei nu există. Mai întâi ei trebuie să existe.

Î: Ai spus că anumite emoții negative fac lucrul serios imposibil. Aceasta înseamnă că trebuie exterminate cu desăvârșire înainte de a începe, și ce înțelegeți prin lucru serios?

R: Prin lucru serios înțeleg nu numai studiu, ci și schimbare. Mai întâi trebuie studiate anumite lucruri, apoi trebuie lucrat pentru a le schimba. Dar, din moment ce nici măcar studiul nu poate continua fără o anumită schimbare, pentru că cele două procese, de studiu și schimbare, nu sunt complet separate, un studiu mai serios decât cel de la început poate însemna deja a lucru serios. Cu anumite emoții negative lucrul serios este practic imposibil, deoarece ele vor strica toate rezultatele: o parte din voi va lucra și alta va strica. Deci dacă începeți acest lucru fără a învinge anumite emoții negative, după câțva timp vă veți trezi într-o stare mai proastă decât înainte. S-a întâmplat de câteva ori ca unii să-și facă imposibilă continuarea lucrului pentru că au dorit să-și păstreze emoțiile negative. Au fost momente în care și-au dat seama de acest lucru, dar nu au făcut suficient efort atunci și, mai târziu, emoțiile negative au devenit mai puternice.

Î: Ce îi determină pe oameni să facă eforturi?

R: Două lucruri îi determină pe oameni să facă eforturi: dacă oamenii vor să obțină ceva, sau dacă vor să scape de ceva. Doar că, în condițiile obișnuite, lipsiți de cunoaștere, oamenii nu știu de ce pot scăpa sau ce pot obține.

Î: Este necesar un antrenament îndelungat?

R: Orice lucru are durată sa de viață și, dacă aștepti prea mult, poate deveni nefolositor și poate aduce doar rezultate proaste. Din timp în timp apar scurtături dar, dacă le ratăm, după câțva timp ele nu mai apar. E necesar să ne reamintim tot ce s-a spus în diferite momente despre efort, pentru că efortul este baza lucrului. Tot ceea ce putem câștiga este proporțional cu efortul; cu cât mai mult efort facem cu atât ne putem aștepta la mai mult. Noi vrem lucruri foarte mari, nu realizăm ce lucruri enorme vrem. La început eforturile sunt mici pentru că în viața obișnuită nu facem eforturi; totul în viață este făcut pentru a evita lucrul, așa că este dificil de perceput și acceptat necesitatea efortului. Toate modurile noastre de a gândi și a face au tendința de a îl evita cu orice preț.

Î: În ceea ce privește schimbarea ființei - pare că este posibilă numai prin efortul de a face ceva diferit. De aceea este un cerc vicios, din moment ce nu poți face nimic diferit pentru că ființa ta nu s-a schimbat.

R: Nu, aceasta în viață, nu în școală. În orice sistem sau orice fel de școală este altfel. În viața obișnuită nimic nu poți să schimbi nimic - facem un pas la dreapta și un pas la stânga și situația rămâne aceeași. Dar dacă lucrezi în

condiții de școală, nu e același lucru. Dacă lucrezi rapid, schimbarea va fi rapidă; dacă lucrezi foarte puțin, schimbarea va fi proporțională. Nu poți cumpăra o casă mare cu câțiva bănuți - trebuie să plătești cât costă. Gândește-te în acest fel: cât de mult plătești și la câtă schimbare te aștepti? Am discutat destul și putem înțelege destul. Trebuie să vedem cât de mult plătim și apoi vom vedea cât de mult putem primi. Nu ne putem aștepta la mai mult. Este clar? Câte eforturi reale facem? Dacă ne înșelăm pe noi înșine nu putem ști, dar dacă nu ne înșelăm putem vedea la cât ne putem aștepta.

Efortul în sine nu e de nici un ajutor, pentru că nu știi în ce direcție să faci efort. De aceea este necesară școala. Omul așa cum este poate învăța multe lucruri dacă aceste lucruri îi sunt arătate și explicate, dar singur, dacă dobândește aceste lucruri, le va dobândi eronat și va face greșeli sau, pur și simplu, nu le va dobândi. Dacă nu ar fi fost așa, școala nu ar fi fost necesară - unii oameni, cel puțin, ar fi putut dobândi aceste lucruri singuri. Dar ei nu pot; nimeni nu poate.

Î: Atunci nu poți obține prea mult de pe urma cărților?

R: Se pot obține niște idei, dar o persoană va prinde un aspect și va rata zece alte aspecte. De fapt, există cărți în care sunt ascunse secrete foarte profunde, dar oamenii le pot citi fără a ajunge vreodată la aceste secrete. Sunt în loc sigur. Iarăși, acest lucru este legat de ideea fundamentală că înțelegerea nu depinde numai de cunoaștere, ci și de ființă. De aceea este nevoie de o școală. În școală nu te poți amăgi pe tine însuși și în școală ți se poate explica de ce nu înțelegi. Înseamnă că există ceva în tine pe care trebuie să-l cucerești pentru a înțelege mai mult. Nu ne vedem pe noi înșine, dar, cu ajutor, cu studiu, putem vedea mult mai mult. Există grade diferite în a vedea.

Î: Totuși, dacă iei o hotărâre ...?

R: Acesta este doar un cuvânt. Dacă ai fi mai puternic, ai fi în stare să iei hotărâri. Așa cum ești, poți lua câte hotărâri vrei și vei continua să vorbești despre hotărâri. Problema principală este slăbiciunea noastră în toate. Putem avea planuri minunate; putem spune că știm ce vrem; putem avea chiar și un scop, dar nu putem 'face' nimic. De aceea trebuie să învățăm. Trebuie să învățăm mai întâi cum să facem lucruri mici, pas cu pas. Trebuie să începem cu eforturi mici. Dacă nu facem eforturi mici vom rămâne aceiași - într-un moment acolo, în alt moment în altă parte. Dar dacă facem eforturi mici și ne amintim de ele, aceasta va da o orientare, o direcție.

Î: Care este cel mai bun mod de a face efort atunci când simți dorința de a te schimba?

R: Este necesar să știi în ce sens te referi la schimbare. De asemenea, efortul nu poate fi descris. Când îți înțelegi situația, atunci contradicțiile interioare și multe alte aspecte îți dau suficient impuls pentru a face eforturi. Astfel că recunoașterea somnului, a divizării interioare, a amortizoarelor, a negativității și neplăcerii unor asemenea lucruri îți vor da impulsul.

Î: Dacă eu cred că m-am schimbat puțin de când particip la aceste lecturi, ar putea fi aceasta imaginație?

R: Nu. Cu siguranță te-ai schimbat, pentru că începi să înțelegi anumite lucruri pe care nu le-ai fi putut înțelege înainte. Dar s-ar putea să nu fie suficient. Fiecare mic lucru pe care îl înveți schimbă ceva, dar poate că e necesară mai multă schimbare. Vezi, este întotdeauna o mare șansă în comparație cu modul cum ar fi stat lucrurile fără aceasta; dar schimbarea s-ar putea să nu fie suficient de mare din punctul de vedere al posibilității de a dobândi și mai multă schimbare, sau al posibilității de a dobândi altceva, deoarece schimbarea nu vine de la sine. Ea vine ca rezultat al unui anumit efort într-o anumită direcție. Nevoia de efort rămâne întotdeauna. Studiul este imposibil fără o anumită luptă, deoarece sunt multe aspecte mecanice care continuă în noi și care nu pot fi folosite în procesul dobândirii controlului.

Î: Unde este semnul distinctiv care ne arată dacă ne-am schimbat sau nu?

R: Multe lucruri pot fi spuse despre asta. Este un lucru dificil de făcut dar, dacă ți-ai putea imagina ce ți s-ar întâmpla dacă nu ai fi fost în legătură cu nici un fel de lucru, aceasta ți-ar putea răspunde la întrebare; dacă te-ai putea compara pe tine cu tine însuși așa cum ai fi fost.

Î: Nu vei dezvolta din ce în ce mai multe "eu"-ri, luptându-te să te schimbi?

R: Vei avea încă multe "eu"-ri, ele nu vor dispărea, dar vei fi în stare să le controlezi și să le pui într-o anumită ordine.

Î: Ni s-a spus că este util să luptăm cu obișnuințele mecanice, dar ni s-a sugerat și că nu este înțelept să încercăm să schimbăm lucrurile. Ne puteți explica mai mult?

R: Ceea ce am spus despre a nu încerca să modifici lucrurile se referea la oamenii aflați în condițiile vieții obișnuite, fără școală, fără disciplină, fără metode de lucru. Am spus atunci că în viața obișnuită oamenii nu pot schimba nimic în ei înșiși deoarece, schimbând un aspect, înconștient ei vor schimba altul. Fără a ști cum să faci, este aproape inutil. Dar în lucru, în special după ceva timp, acest pericol nu mai există, pentru că făcând tot ceea ce este recomandat eviți posibilitatea unei schimbări greșite, din moment ce schimbarea greșită se întâmplă întotdeauna într-una din funcțiile inutile. Dacă schimbi ceva în mod obișnuit, fie vei începe să minți mai mult sau să te identifici mai mult sau să exprimi mai multe emoții negative, deoarece aceste lucruri sunt mai ușor afectate. Dar în lucru avem multe siguranțe, mai presus de toate amintirea de sine, care vor împiedica un alt aspect mecanic să ia locul aspectului mecanic pe care îl distrugi. Pe lângă asta, trebuie să înțelegi că pentru a schimba ceva este necesar să știi cum sunt legate lucrurile și cum să o faci și nu o poți face dacă nu ți se explică cum să începi. Există anumite puncte de unde poți începe și, pentru a schimba cu adevărat ceva, trebuie să urmezi drumul care îți este arătat. De pildă, este necesar să schimbăm modul nostru greșit de a gândi, să facem ca gândirea noastră să fie mai puțin formativă. Dar mai întâi trebuie să găsim exemple de gândire formativă. Apoi putem lupta cu exprimarea emoțiilor negative, cu considerarea, cu imaginația - toate acestea sunt moduri de a lupta cu obișnuințele. În același timp, poți lupta și cu alte obișnuințe, dar lupta ta va servi numai auto-observării, pentru că nu le poți schimba. Le poți schimba numai prin canalele care sunt indicate. Pentru a lupta

cu obișnuințele direct și a obține rezultate corecte sunt necesare mai multe cunoștințe și nu știi încă suficient. Dar nu va fi nici o problemă, deoarece acest efort va fi echilibrat de amintirea de sine.

Î: De ce nu a descoperit nimeni pentru el însuși punctele de la care să înceapă?

R: Deoarece un "eu" descoperă ceva dar, în acel moment, un alt "eu" devine interesat de altceva și ia toată energia; apoi, în timp ce funcționează al doilea "eu", un al treilea "eu" vine și tot așa. Omul aleargă mereu în diferite direcții. Nu ne dăm seama cât de important este acest lucru.

Î: Nu văd cum poți ajunge undeva dacă nu încerci să mergi împotriva obișnuințelor și să-ți schimbi viața de zi cu zi.

R: Da, bineînțeles că trebuie să faci ceva în acest sens. Întrebarea este ce trebuie să schimbi. Oamenii încearcă întotdeauna să schimbe lucruri care nu sunt importante, iar ce este important este trecut cu vederea și amânat pe ziua următoare.

Î: Există obișnuințe bune?

R: Obișnuințele centrilor motor și instinctiv pot fi obișnuințe bune. Obișnuințele în centrul intelectual sau emoțional nu pot fi niciodată utile.

Î: Sunt toate obișnuințele forme ale identificării?

R: Unele obișnuințe sunt destul de comune și inofensive, dar dacă începi să pui obstacole în calea lor vei obține un bun material pentru auto-observare și vei fi în stare să distingi identificarea atunci când va apărea. Această luptă introduce fricțiune și fără fricțiune nu te-ai putea observa, ai trăi ca într-o ceață groasă, fără să observi. Dar al doilea pas depinde de decizia ta - poți fi pur și simplu iritat de această fricțiune sau o poți folosi.

Î: Nu ar trebui să facem cât mai puțin posibil în starea noastră prezentă de conștiință?

R: Trebuie să ne studiem pe noi înșine. Nu putem face nimic până nu știm: mai întâi trebuie să știm ce suntem și ce să facem. Dar în aceste lecturi v-am oferit deja câteva lucruri pe care le puteți face.

Te poți studia pe tine însuși așa cum ești. Este foarte important să studiezi asta. Și, repet, de la primii pași trebuie să încerci să schimbi anumite lucruri, pentru că în starea noastră de haos nu putem nici măcar să ne studiem pe noi înșine. Trebuie să facem puțină ordine. Vrem să facem un inventar al casei noastre așa că începem să notăm ce se găsește în ea; dar, să presupunem, că în timp ce îl facem alți oameni din casă mută într-una mobilă sau că mobilă se mută singură. Aceasta este ceea ce se întâmplă de fapt - astfel că trebuie să o așezăm într-un anumit loc.

Cunoașterea din școală este cunoaștere obținută prin centrul superior. Astfel că este o metodă destul de diferită. Ne sunt date anumite principii și anumite diviziuni care nu sunt cunoscute în mod obișnuit și, dacă vom începe să ne studiem din acest punct de vedere, vom descoperi multe lucruri noi. Când ești destul de sigur de aceste diviziuni și de aceste principii atunci, observându-te pe această bază, vei descoperi lucruri pe care nu le poți descoperi fără să le știi. Cu mintea obișnuită vedem lucrurile numai vag, și ele devin confuze: nu le putem distinge unul de altul, așa că amestecăm lucrurile. Dar dacă ni se spune

cum să facem acest lucru, putem să facem o diviziune a lor chiar și cu mintea obișnuită.

Î: Deci observarea omului numărul 1,2 și 3 este mai complicată, mai ocolită, dar nu obligatoriu și greșită?

R: Observarea poate fi destul de corectă, dar dacă el nu știe cum să-și clasifice observațiile nu poate să ajungă la rezultate corecte. Foarte mult se bazează pe clasificări corecte.

Î: Este oare bine să începem să facem observații asupra unei singure clasificări mai întâi?

R: Nu, nu poți face asta, deoarece nu poți ști ce poți face mai bine la un anumit moment. Deci fă ceea ce găsești că poți face mai bine. De pildă, te-ai putea hotărî să observi funcția intelectuală și, în schimb, să te trezești într-o stare emoțională. Nu poți face un lucru, apoi altul și apoi un al treilea până nu ai control. Iar controlul apare ultimul.

Î: Se poate beneficia mult de pe urma observării altor oameni, nu doar pe tine însuși?

R: Da, dar există momente periculoase. Dacă ești capabil să aplici la tine însuși ceea ce vezi în alți oameni, atunci ar putea fi corect dar, de regulă, te gândești că ceilalți oameni reprezintă ceva, iar tu însuși reprezinți ceva diferit. În acel caz poți vedea lucruri la alți oameni fără a le aplica vreodată la tine însuși.

Î: Se pare că auto-observarea și amintirea de sine devin mai dificile în condiții de oboseală fizică sau când nu te simți bine. Cum poate fi depășită această dependență?

R: Condițiile corpului nostru sunt condițiile în care trăim, așa că trebuie să observăm și să ne amintim sau să nu ne amintim de noi înșine în aceste condiții, dacă intenționăm să o facem. Nu putem începe prin schimbarea condițiilor.

Î: Desigur că observarea este asemeni introspecției, întoarce totul spre interior, nu?

R: Nu, introspecția este același lucru ca și imaginația, este necontrolată. Este inutilă și nu duce la nimic. Dar observând știi ce faci și de ce faci, ce vrei să obții, ce vrei să știi. Nu este introspecție, este studierea unei mașini foarte complicate. Este în realitate vorba despre mecanică, nu despre psihologie. Psihologia vine mai târziu.

Î: Cum se face că deși te observi, urmezi aceeași mascaradă prostească?

R: Pentru că nu există o singură persoană, ci multe. O persoană privește, iar alta continuă mascarada. Dacă poți vedea diferenții oameni din tine însuși într-un caz, e bine. Dacă îi poți vedea în câteva cazuri, situația începe să devină incomodă. Dacă îi poți vedea întotdeauna, acesta este începutul lucrului.

Î: Am observat că sunt foarte nenatural. A fi puțin mai treaz înseamnă a fi și mai natural?

R: Nu neapărat, pentru că oamenii, așa cum sunt în viața obișnuită, sunt într-o stare foarte proastă astfel că, pentru a deveni mai naturali în cele din urmă, ei trebuie să devină mai întâi nenaturali. Nu te poți aștepta să devii natural dintr-o

dată. Ar fi posibil dacă am începe de la nivelul corect, dar noi începem de sub acest nivel.

Î: De ce dacă nu ții legătura cu sistemul toate obstacolele apar în forma lor cea mai rea? Devii mai negativ, vorbești mai mult inutil și așa mai departe?

R: Prin lucru se obține un fel de nou control și, în același timp, se pierde controlul mecanic. Așa încât dacă nu ții legătura cu lucrul, pierzi acest foarte mic control conștient, și deja ai pierdut controlul mecanic. Ca rezultat ajungi într-o poziție mai proastă.

Î: De ce există mai multă rezistență în mine la lucrul în sensul sistemului decât la alte feluri de lucru?

R: Deoarece alte feluri de lucru sunt mecanice și rezistența mecanică este mai mică față de acțiunea mecanică. Dar dacă vei întreprinde o acțiune inițial conștientă i se va opune toată rezistența posibilă.

Î: Poate fi un șoc puternic ce apare în viața cuiva favorabil lucrului său?

R: Da, dar asemenea șocuri nu pot înlocui lucrul. Tot ceea ce poate fi dobândit pe linia dezvoltării conștienței poate fi dobândit numai prin efort. Un șoc nu poate înlocui efortul; poate acționa asupra centrilor, dar nu asupra conștienței. Conștiența nu se poate dezvolta sau crește de la sine. Un șoc poate deschide pentru o clipă centrul superior, și să te conecteze cu aceștia pentru un moment. Poate concentra, pentru un timp, toată energia din corpul nostru care este împrăștiată peste tot, adunând-o la un loc. Te poți trezi atunci pentru un moment dar, de regulă, cazi și mai adânc în somn mai apoi. Poți chiar să-ți pierzi conștiența sau să cazi într-o stare foarte joasă după aceea. Deci nici un șoc nu poate mări cantitatea de conștiență; acesta este un lucru foarte important de înțeles. Oamenii amestecă de obicei ideea de conștiență și funcții. Ambele trebuie să se dezvolte, dar dezvoltarea uneia nu produce dezvoltarea celeilalte.

Î: Ce înțelegeți prin dezvoltarea funcțiilor?

R: Dacă centrul este echilibrat și capătă suficientă viteză, ajung să fie conectați cu centrul superior. Acesta este cel mai simplu fel de a înțelege, dar pot exista și alte descrieri. În această stare de conștiență putem fi conștienți doar de activitatea centrilor inferiori; în conștiența de sine putem fi conștienți de mai mult. Dar mai întâi trebuie să începem curățenia.

Î: Înțeleg că nici un efort de a fi conștient nu este irosit și totuși, dacă suntem negativi, pierdem energia pe care o producem. Cum pot fi amândouă adevărate?

R: Aceasta este o mare greșeală, pentru că este oarecum împotriva principiilor lucrului să spui că nici un efort nu poate fi irosit. Oamenii pot face eforturi toată viața și ele pot fi toate irosite dacă le fac într-un mod greșit. Luați orice școală greșită, cu idei sucite. Oamenii aparținând unei asemenea școli pot depune o cantitate uriașă de efort și toate să fie pierdute. Chiar și pe calea corectă cineva poate face eforturi ceva timp și apoi, dacă se oprește, toate eforturile vor fi pierdute. Așa că eforturile pot fi irosite dacă nu sunt urmate de o atitudine corectă și de alte eforturi.

Î: Ce explică senzația de urgență creată în tine când te afli într-o stare mai bună?

R: La început este centrul magnetic, pentru că are o percepție slabă a irealității concepțiilor, intențiilor și posibilităților obișnuite. Apoi, când începi să studiezi, la un anumit moment recunoașterea somnului devine emoțională și capătă putere. Lipsa de înțelegere înseamnă lipsă de emoție. Numai centrul formator poate lucra fără emoție. Fiecare recunoaștere corectă devine emoțională. Unul din obstacolele noastre este că suntem prea inerti, insuficient de emoționali. Intelectul este o mașină foarte slabă. Acesta este motivul pentru care centrul emoțional trebuie să fie liber de emoții negative, pentru că, altfel, îi vom folosi toată energia cu acestea și nu vom mai putea face nimic.

Î: Se produce vreo energie prin auto-observare?

R: Desigur. Orice fel de lucru produce energie, doar că unele feluri produc o cantitate mai mică, astfel că este necesar să se facă eforturi consecutive o lungă perioadă de timp pentru a produce suficientă energie. Iar un alt fel de lucru poate produce multă energie deodată. Uneori un efort poate părea destul de mic și să fie foarte mare în realitate, iar uneori un efort foarte mare poate fi de fapt foarte mic.

Î: Cum pot învăța să simt mai mult? Trăiesc atât de mult în cap. Obțin foarte puțin de la viață și este o barieră între mine și sistem.

R: Aceasta este problema tuturor, deoarece dacă oamenii ar putea să simtă mai mult, lucrurile ar fi mai ușoare pentru ei. Dar, de mult timp, ei au creat înconștient atâtea mecanisme de protecție împotriva sentimentelor încât în prezent nu poate exista nici unul. Este necesar să se găsească un început; fără un început nimic nu este posibil. Trebuie să începi de undeva; există lucruri care sunt mai dificile și altele care sunt mai puțin dificile. Ceea ce îți trebuie cu adevărat este mai multă observație și un anume fel de a te gândi la tine însuși sau la altceva. Dacă perseverezi în a gândi astfel te poate face emoțional; doar că trebuie să găsești ce înseamnă aceasta pentru tine însuși; este imposibil de dat o recomandare generală, valabilă pentru toți. Fiecare persoană are niște puncte care o apropie de o stare emoțională; este necesar să fie găsite. Orice s-ar întâmpla mai târziu, în prezent trebuie să începi astfel.

Î: Înainte de găsi lucrul eram plin de mici stări de entuziasm. Îmi dau seama că multe dintre ele erau bazate pe imaginație, dar acum aproape că nu mai simt nimic.

R: După cum tocmam am spus, aceasta este una dintre cele mai mari probleme ale noastre - cum să devii mai emoțional - pentru că nu putem ajunge departe doar cu intelectul. Singurul răspuns este efortul - efortul și rememorarea diferitelor linii de lucru, încercarea de a nu te identifica, de a-ți aminti de tine însuși, a încerca una, a încerca alta - efort, efort... Dacă faci suficient efort, vei deveni mai emoțional. Dar faptul că aceasta este o întrebare pe care oamenii o pun constant - sau, dacă nu întreabă, o simt - dovedește că oamenii nu fac suficient efort.

Î: Spuneți că este necesar mai mult efort. Vreți să spuneți efort de a simți emoție sau efort de a lucra?

R: Este pur și simplu efortul de a lucra. Nu poți face efort să te simți emoțional, nici un efort nu va ajuta aici - *dar poți face eforturi*. Dacă faci ceva,

o poți face fără efort, încercând să faci cât mai puțin posibil, sau poți depune mult efort. Emoția poate apărea numai ca rezultat al unei anumite presiuni. În condițiile obișnuite, în viața obișnuită, acest lucru se întâmplă doar; uneori se întâmplă și te aduce într-o stare emoțională. Întrebarea este cum să producem emoție, cum să devenim emoționali. Iar eu spun că în starea noastră prezentă există un singur lucru - efortul. Dar nu efortul de a produce emoție. Nu există un asemenea efort. Dar, un efort foarte puternic și continuu în orice lucru vă va face mai emoționali după un timp - nu imediat, bineînțeles. A anumită perioadă de eforturi pe linii diferite va duce cu siguranță la creșterea emoțiilor.

Î: De ce este atât de dificil să faci efort?

R: Eforturile pot părea dificile pentru că nu suntem pregătiți în mintea noastră; nu gândim corect despre ele. Nici măcar nu acceptăm mental că este necesar să facem eforturi. Aceasta creează cea mai mare dificultate. Necesitatea de a face efort vine ca un șoc, ca un lucru nou.

Î: Nu pot să ating prin efort o stare care apare uneori accidental.

R: Tu spui că vine accidental. După cum înțeleg eu, vine ca rezultat al eforturilor tale, doar că nu vine la timpul așteptat. Dar dacă nu ai fi făcut efort, nu ar fi venit accidental, așa că nu e în realitate accidental. Cu cât mai multe eforturi vei face, cu atât mai mult vei avea asemenea momente accidentale de amintire de sine, de înțelegere, de emoționalitate. Sunt toate rezultatul efortului. Doar că în acest caz nu putem lega cauza și efectul. Motivul pentru care nu le putem lega este probabil datorat multor lucruri mici, precum identificarea, imaginația și alte asemenea lucruri. Dar cauza este acolo și la un anumit moment va da un rezultat. Nu trebuie niciodată să așteptăm rezultate imediate. Este necesar să lucrăm mult timp ca să creăm standarde permanente, pentru a putea avea rezultate imediate; și chiar și asta vine doar în stări foarte emoționale. Dacă am putea prin voință sau dorință sau intenție să devenim mai emoționali, multe lucruri ar fi diferite. Dar nu putem. Suntem într-o stare emoțională foarte scăzută, de aceea mare parte a lucrului pe care îl facem acum, chiar dacă îl facem, nu poate avea rezultate imediate. Dar nici un efort corect nu este irosit, ceva rămâne întotdeauna; doar că trebuie să fie urmat de alte eforturi, și mai mari. Deci prima întrebare este cum să devenim mai emoționali, iar aceasta nu o putem face decât indirect, făcând eforturi. A doua întrebare este cum să utilizăm stările emoționale atunci când ele apar, iar pentru aceasta trebuie să ne pregătim, din moment ce este posibil. Stările emoționale apar și le pierdem în identificări și lucruri de acest fel. Dar le-am putea folosi

Î: Când apar stări emoționale singurul mod de a le prelungi este să ne amintim de noi înșine?

R: Am spus să le folosim. Bineînțeles că dacă îți amintești de tine însuși vei vedea multe feluri de a folosi această stare atunci când vine; este o problemă de observație. Îți va da o putere de a gândi diferită, o putere de a înțelege diferită. Nu poate fi descrisă pentru că trebuie să fie o experiență personală.

Î: Pot fi folosite emoțiile pentru a vedea mai obiectiv?

R: Da, pot fi folosite, atunci când deții controlul lor. Emoțiile pot fi folosite evident ca instrumente pentru dobândirea cunoașterii numai dacă le poți controla. Și ce înseamnă control? Înseamnă să nu admiti identificare și considerare. Controlul este al doilea pas, studiul este primul pas.

Vorbim despre emoții, dar multe dintre ele le cunoaștem numai după nume. Sunt atât de amestecate cu alte lucruri, ne identificăm atât de mult cu ele că nu ne dăm seama de tot ce putem obține de la ele dacă le-am putea aborda într-un mod corect. Tot ceea ce numim emoții - furie, frică, plictiseală - toate pot fi răsturnate și atunci vom vedea că au un gust foarte diferit. Toate emoțiile pot fi utile, ele sunt ca niște ferestre sau ca niște simțuri suplimentare. Doar că acum nu le putem folosi, decât pentru a crea noi iluzii; dar dacă le-am folosi pentru a vedea lucrurile așa cum sunt, am vedea multe lucruri noi.

Î: Cum ne pot ajuta furia sau ura?

R: Întorcându-le împotriva ta. Urăște-te pe tine, găsește în tine însuși ce să urăști. Când devii furios pe tine însuși poți vedea multe lucruri.

Î: Atunci aceasta înseamnă autocritică?

R: Mai mult decât atât; critica este pur intelectuală, dar acesta este un *sentiment*. Toată activitatea intelectuală pregătește materialul și apoi centrul emoțional va începe să lucreze cu acest material. Centrul intelectual nu poate, de unul singur, să ajute la trezire. Numai lucrul asupra centrului emoțional poate face aceasta și ne putem trezi numai prin emoții neplăcute - trezirea prin emoții plăcute nu a fost încă inventată. Cel mai neplăcut lucru este să mergi împotriva ta însuși, împotriva propriilor vederi, convingeri, înclinații. Trezirea nu este pentru cei ce se tem de lucruri neplăcute, este numai pentru cei care vor să se trezească și care își dau seama ce înseamnă să fii adormit și că este necesar mult ajutor, este necesar să fii scuturat foarte zdravăn. Aici este adevărata problemă: cum să ajungi să fii permanent scuturat și cum să fii de acord cu asta.

Î: Într-o anumită măsură pare posibil să antrenăm centrul intelectual și centrul motor, dar ne puteți spune cum să antrenăm centrul emoțional?

R: Putem începe în două feluri: primul, după cum am spus-o deja deseori, prin neexprimarea emoțiilor neplăcute. Avem dovada faptului că este posibil, pentru că vedem că nu o facem în cazul fricii. De exemplu, un soldat nu exprimă emoțiile sale neplăcute în fața ofițerului său, pentru că știe că dacă o face pedeapsa va fi severă. Deci dacă este posibil să te abții mecanic, este posibil să te abții conștient. Putem lucra asupra emoțiilor noastre separând mintea de emoții. Mintea poate nu numai să fie antrenată, dar și învățată să stea deoparte și să privească emoțiile. Apoi, după un timp, centrul emoțional va începe să-și dea seama că nu merită să continue dacă mintea nu îl urmează.

După aceea, de regulă, fiecare are cam cinci sau șase feluri de emoții pentru anumite ocazii. Deci fiecare poate ști dinainte ce se va întâmpla; repertoriul este foarte limitat așa că putem și trebuie să ne studiem din acest punct de vedere. În realitate este mult mai ușor decât credem și este chiar posibil să prevezi dinainte lucrurile care se vor întâmpla. Dacă vorbim serios cu noi înșine o jumătate de oră, putem să ne oprim emoțiile, pentru că știm toate

asociațiile care le vor produce. Nu ar fi ușor dacă repertoriul emoțiilor noastre ar fi nelimitat; dar emoțiile pentru mâine sunt foarte limitate; știți foarte bine că ar fi foarte greu să ne gândim la una nouă. Dar trebuie să știți toate asociațiile foarte bine și trebuie să știți modurile în care apar în mod obișnuit emoțiile.

Este cel mai dificil lucru; centrul emoțional este cel mai puternic pe care îl avem. Rațiunea vrea să oprească emoția, dar este slabă, iar emoția este puternică. Poți s-o oprești numai indirect și nu pe moment.

Î: E rău să încerci?

R: Nu, este bine; apoi, puțin câte puțin, poți afla cum să o oprești, pentru că acest lucru nu poate fi făcut decât prin îndemănare. Singurul mod este de a crea noi atitudini, opuse emoțiilor pe care vrei să le oprești. Apoi, pe termen lung, atitudinea poate se va dovedi mai puternică decât emoția.

Deci sunt două moduri de a opri emoția: primul, fiind conștient, al doilea, creând atitudini corecte. Dar pentru fiecare caz particular este necesară o atitudine diferită, deci este mult de lucru. Nu suntem numai mașini, suntem deja mașini stricate. Pentru a repara mașina este necesar un lucru susținut.

Î: Ce atitudine de protecție împotriva emoțiilor negative sugerați?

R: După cum am spus, în primul rând - încercând să vă amintiți de voi înșivă. Dacă ești conștient de tot ce se petrece în tine, le poți opri cât sunt încă mici. Când sunt mari, nu poți. Apoi, observându-te, vezi lucrurile care te fac mai adormit, mai mecanic. Trebuie să le separi de lucrurile care pot fi utile.

Î: Acestea în privința noastră. Dar cum să ne protejăm de emoțiile negative ale celorlalți?

R: Identificarea noastră ne aduce emoțiile negative ale altor oameni; ne face susceptibili la ele. Dacă ai un caz clar, ai putea să-ți închipui posibilitatea de a nu fi identificat și vei vedea că vei fi mai puțin sensibil. Dar, chiar mai bine decât să-ți închipui acest lucru, încearcă-l efectiv. Legătura dintre identificare și emoție negativă nu este o teorie, poate fi cu ușurință verificată. Identificarea este mai ușor de înțeles decât emoțiile; există sute de emoții negative diferite, dar identificarea este întotdeauna aceeași. Primul pas către neidentificare este auto-observarea. Trebuie urmărite toate impresiile în clipa în care intră. Identificarea lucrează atât în cazurile de atracție cât și în cazurile de respingere.

Î: Văd mecanicitatea într-o mai mare măsură acum și aceasta pare să mă implice într-o și mai mare identificare, și frică, și senzație că sunt prins.

R: Dacă te referi la frica de mecanicitatea din tine însuși, această frică poate avea un scop util, pentru că deja știi destul despre ea, cum să te lupți cu ea, cum să i te opui.

Î: Am tot încercat să opresc exprimarea emoțiilor negative pentru a lupta cu mecanicitatea, dar aceste eforturi se diminuează foarte repede și nevoia de a mă trezi este uitată.

R: Aceasta deoarece încerci acest lucru cu emoții mici. Dacă vei încerca să nu exprimi emoții serioase ve rămâne treaz mai mult timp. Dacă ți-ai fi amintit să lupți cu exprimarea unor emoții cu adevărat puternice, la momentul potrivit ți-ai fi dat seama de diferență.

Î: Sunt nedumerit în problema exprimării emoțiilor negative: dacă este mai presus de experiența omenească obișnuită să simțim emoții pozitive și ni se spune să nu exprimăm emoțiile negative, înseamnă că nu mai exprimăm nici o emoție?

R: Nu, e necesar să navigăm între cele două. Trebuie să fim pe cât de emoționali posibil, deoarece ne scapă multe percepții, idei, înțelegeri, din cauză că nu suntem emoționali în acel moment. Multe percepții vin prin emoție. Nu avem emoții pozitive, dar putem spune că avem emoții negative și emoții plăcute și neplăcute care nu sunt negative.

Î: Pozitive înseamnă că nu sunt negative?

R: Da, și încă mult mai mult. O emoție care nu poate deveni negativă oferă o înțelegere enormă, are o enormă valoare cognitivă. Leagă lucruri care nu pot fi legate într-o stare obișnuită. A avea emoții pozitive este sugerat și recomandat de religii, dar nu se spune cum să le obții. Se spune 'Să ai credință! Să ai dragoste!'. Dar cum? Christos spune, 'Iubește-ți dușmanii!'. Nu este pentru noi; noi nu putem nici măcar să ne iubim prietenii. Este ca și cum ai spune unui orb 'Trebuie să vezi!'. Un orb nu poate vedea, altfel nu ar fi orb. Aceasta înseamnă emoții pozitive.

Î: Cum putem învăța să ne iubim dușmanii?

R: Învăța să te iubești pe tine însuși mai întâi - nu te iubești suficient; îți iubești falsa personalitate, nu pe tine însuși.

Este greu de înțeles Noul Testament ori scrierile budiste pentru că sunt notițe luate într-o școală. O linie din aceste scrieri se referă la un nivel, iar alta la alt nivel.

Î: Puteți numi o emoție care nu este negativă?

R: Poate fi plăcerea sau suferința. Dar ambele pot deveni negative, pentru că există tendința: orice emoție poate fie să devină negativă, fie să dea naștere altor emoții negative.

Î: Nu este centrul instinctiv un bun substitut pentru cel emoțional? De pildă dragostea de animale sau copii mici...

R: Nu putem vorbi de animale când vorbim despre om. Emoțiile negative instinctive își au locul lor și cauzele lor normale, dar centrul emoțional împrumută rezultatele lor și le substituie cauze imaginare. Este foarte interesant de văzut lipsa de simetrie între emoții plăcute și neplăcute. Emoțiile plăcute nu pot crește prea mult, sunt limitate. Emoțiile neplăcute pot crește. Dar aceasta se referă numai la starea noastră prezentă de conștiență; într-o altă stare simetria este restabilă, deoarece acolo pot crește și emoțiile plăcute. Desigur, nu putem verifica acest fapt până nu ne vom afla într-o altă stare de conștiență. De ce pot să crească emoțiile neplăcute? Pentru că nu există limite la starea anormală a mașinii. Dar plăcerile sunt limitate de puterea noastră de percepție. Aceasta este una dintre laturile neplăcute ale situației noastre.

Î: Cred că suntem atât de obișnuiți să judecăm după rezultate încât dificultatea mea este că nu pot judeca dacă am obținut sau nu ceva când fac eforturi în lucru.

R: Pot spune că înțeleg. Dar, vezi tu, este prea devreme să vorbim despre rezultate. Va veni timpul, poate foarte curând, când vei începe să vezi niște rezultate, dar nu încă. În condițiile obișnuite judecăm după rezultate. Dacă studiem o limbă știm că după câțiva timp vom fi în stare să citim scurte propoziții, apoi mici paragrafe, apoi mici povestioare. Dar dacă iei latura psihologică a lucrului, trebuie să faci eforturi de a observa, eforturi de a-ți aminti de tine însuși și, la început, nu vei vedea nici un rezultat vizibil. Apoi, peste câțiva timp, vei vedea niște rezultate, dar nu te poți târgui în privința lor.

Î: Dar cum voi putea spune dacă am stabilit pentru mine însumi ceva ce mă va duce mai departe?

R: Numai tu îți poți răspunde. Depinde de tine - cât de mult înțelegi, cât de pregătit ești. Într-o zi este o situație, într-o altă zi altă situație. Într-o zi lucrezi, în alta poți face o mică greșeală care să te facă să pierzi toate rezultatele lucrului său. Apoi ziua următoare poate vei lucra iarăși. Te schimbi tot timpul, astfel că până la un anumit nivel este imposibil de spus.

Î: La ce nivel un om nu mai poate pierde nimic?

R: Este ceva atât de îndepărtat încât este inutil să discutăm. *Noi* putem pierde totul. Dar chiar și această abilitate de a nu pierde vine pas cu pas. La un anumit nivel un om poate să nu piardă un lucru, apoi, mai încolo, poate să nu piardă alt lucru și așa mai departe. Vine puțin câte puțin.

Î: Vreau să știu cum îmi pot spori prețuirea pentru lucru?

R: Este imposibil de răspuns la această întrebare, pentru că numai tu poți ști cum să-ți sporești prețuirea pentru lucru. Trebuie să te gândești; trebuie să compari ideile obișnuite cu aceste idei; trebuie să încerci să găsești în ce sens aceste idei te ajută. Tot ce facem în lucru are tendința de a spori prețuirea, așa că încearcă să nu-ți scape nimic din ce se oferă, pentru că toate ideile au acest scop. Fiecare principiu îți va spori prețuirea pentru lucru, nu o poate diminua. Dar nu poate exista nici o metodă specială pentru aceasta.

Î: Mă întreb dacă în măsura în care cineva își dorește alte lucruri în viață, aceasta nu îi reduce dorința de a lucra?

R: Nu obligatoriu. Sunt multe lucruri pe care le putem avea în viață și totuși să lucrăm. Este greșit să crezi că ele sunt întotdeauna contradictorii - deși ele *pot* fi contradictorii. Poți dori asemenea lucruri în viață încât să faci imposibil lucrul, într-un fel sau într-altul. Deci trebuie să înveți să alegi între dorințe, pentru că unele lucruri sunt incompatibile. Este formator să împărțim diferitele aspecte în 'aspecte din viață' și 'aspecte din lucru' și să le punem laolaltă cum o faci tu. Trebuie să împarți mai bine, să vezi mai bine.

Î: Există vreun mijloc de a distinge între lucrurile importante și cele lipsite de importanță? Viața mea este plină de îngrijorare în privința următorului lucru pe care îl voi face și pierd din vedere ideea generală a sistemului.

R: Numai experiența îți poate arăta aceasta și o atitudine sinceră. Dacă ești sincer, ori încerci să fii sincer și în același timp încerci să observi aceste aspecte, după un timp vei observa că dificultatea în a distinge devine din ce în ce mai mică și vei vedea ce este lipsit de importanță. Nu poți descrie ce este important și ce nu este, pentru că este subiectiv; într-un moment este important

ceva, în alt moment altceva. Iarăși, aici este vorba despre personalități: ce este important pentru o personalitate poate fi lipsit de importanță pentru alta.

Unul din primele lucruri de care să vă amintiți este despre diferitele personalități din voi și, în special când sunteți într-o stare emoțională, să nu gândiți "eu". Personalitățile bazate pe simpatii și antipatii sunt toate greșite; trebuie întotdeauna să începi cu personalitatea bazată pe centrul magnetic. Apoi puteți vedea alte personalități, dacă o contrazic sau nu. Această idee a diferitelor personalități, ideea că nu ești unul, că ești mai mulți, trebuie întotdeauna legată de amintirea de sine.

Î: Nu am fost niciodată în stare să capăt vreo dovadă că a ajuns cineva la amintirea de sine.

R: Nu vei vedea dovada. Dacă toți ceilalți oameni și-ar aminti de ei înșiși, iar tu nu, aceasta nu te-ar ajuta.

Î: Ba m-ar ajuta, pentru că ei ar avea mai multe informații.

R: Pentru ei înșiși, nu pentru tine. Trebuie să ți-o dovedești ție însuși. Nimeni nu o poate dovedi pentru tine.

Î: Pentru că lucrăm asupra noastră, nu înseamnă că vom și obține o conștiință superioară, nu?

R: Nu, ar putea lua foarte mult timp. Vrem să dobândim controlul asupra stărilor superioare de conștiință, dar înainte de aceasta sistemul vorbește despre dobândirea controlului asupra facultăților obișnuite, asupra gândurilor, asupra emoțiilor, iar pentru a obține acest control trebuie să eliminăm anumite lucruri și să creăm posibilitatea amintirii de sine. Deci mai întâi trebuie să obținem controlul asupra lucrurilor simple, obișnuite. Numai după aceea ne vom putea aștepta la mai mult. În acest sistem sunt pași gradați, nu se poate sări.

Î: Găsesc că sunt împiedicat să gândesc practic despre ideile sistemului de o atitudine distructivă, care începe prin a încerca să găsească dificultăți și obiecții. Care este cea mai bună metodă pentru a slăbi această atitudine?

R: Prin studiu. De fapt, aceasta este interesantă ca observație pentru că mulți oameni, nu neapărat numai cei din lucru, trăiesc numai din obiecții; se cred mai deștepți numai când găsesc o obiecție la ceva. Când nu găsesc o obiecție nu simt că lucrează, sau că gândesc sau altceva.

Observ din întrebările pe care le pun oamenii că ei nu înțeleg cum vin lucrurile noi. Dificultatea este că suntem prea obișnuiți să gândim în absoluturi - totul sau nimic. Dar este necesar să înțelegem că orice lucru nou vine la început ca niște străfulgerări. Vine, apoi dispare, vine din nou, apoi dispare din nou. Numai după un anumit timp aceste străfulgerări devin mai lungi și apoi și mai lungi.

Î: În ce fel putem prelungi aceste străfulgerări?

R: Repetând cauzele ce le-au produs. Nu vreau să dau un exemplu pentru că va duce la imaginație. Tot ce voi spune este că, de pildă, prin anumite eforturi de a-ți aminti de tine însuși poți vedea lucruri pe care nu le poți vedea acum. Ochii noștri nu sunt atât de limitați pe cât credem; sunt multe lucruri pe care le pot vedea, dar pe care nu le observă.

Î: Care sunt cele mai mari dificultăți ale noastre?

R: Absența înțelegerii și încetineala înțelegerii, pentru că înțelegerea vine cam cu doi ani în urmă. Un alt principiu despre care am vorbit deja și despre care trebuie să vă amintiți este că lucrul nu așteaptă, nu rămâne același. Un an are anumite cerințe, anul următor altceva se cere și așa mai departe. Și, în general, se întâmplă că oamenii sunt pregătiți pentru cerințele solicitate cu doi ani în urmă. Oamenii care doresc să continue trebuie să-și ridice standardul; și acest lucru nu trebuie făcut la sugestia mea: trebuie să vă gândiți voi înșivă în ce sens și în ce formă trebuie ridicat standardul. Trebuie să vă gândiți la detalii - lucruri care, la început, erau doar recomandări trebuie să devină acum reguli pentru voi (dar nu în sensul de 'reguli ale școlii', utilizând cuvântul 'școală' în sensul obișnuit). Trebuie înțeleasă necesitatea. Am ajuns în stadiul în care trebuie să fim serioși, iar aceasta înseamnă autolimitare, limitarea falsei personalități. Libertatea "eu"-lui depinde de limitarea falsei personalități; ele nu pot fi libere împreună, trebuie sacrificată ori una ori alta.

Diferitele categorii ale acțiunii umane - Utilizarea corectă și incorectă a triadelor - Studiul activităților umane - Să-ți amintești punctul de pornire - Separarea interioară - A învăța să vezi falsa personalitate - Măștile - Amortizoare și slăbiciuni - Studiul metodelor - Ceesurile deșteptătoare - Imposibilitatea de a studia sistemul dintr-un punct de vedere utilitarist - Limbajul filosofic, teoretic și practic - Trei niveluri de școală - Gândirea corectă - Gândurile scurte și lungi - Rolul intelectului - Diferite valori - Curiozitatea corectă și incorectă - Atitudinea critică - Influențarea celorlalți - Povestea omului viclean și a diavolului.

Vreau să vă ofer material nou la care să reflectați. Vă mai amintiți punctul de plecare când a fost explicată ideea triadelor? S-a spus că fiecare acțiune, fiecare manifestare este rezultatul unirii a trei forțe. Acesta este principiul și acum trebuie să înțelegem cum să începem studiul acestuia. În studiul triadelor și al celor trei forțe trebuie să fii foarte precaut și fără grabă, folosind principiile date în sistem și încercând să le aplici și să le îmbogățești atunci când este posibil. În mod special trebuie să eviți graba și inventivitatea.

Primul aspect în a înțelege semnificația triadelor este să-ți amintești că manifestările energiei, oricare fel de acțiune, în lume, în activitatea umană, în interiorul mașinii umane sau în evenimentele externe vor consta întotdeauna din triade. Am vorbit de șase triade diferite ce pot fi înțelese de mintea umană, fiecare reprezentând o combinație diferită de forțe. Pentru a limita problema și a nu o face prea complicată încă de la început, vom lua în considerare numai activitatea umană. Dar aici ajungem la o dificultate. Nu ne-am gândit niciodată că activitatea în sine poate fi diferită. Cunoaștem diferența dintre lemn și metal, de exemplu și nu le vom amesteca. Dar nu înțelegem că o acțiune poate fi atât de diferită de alta, ca și cum ar fi două obiecte diferite. Pentru noi, în gândirea obișnuită, acțiunile sunt la fel, doar că una începe cu un anumit scop și are un anumit rezultat, iar o alta începe cu un alt scop și are un rezultat diferit. Ne gândim numai la motive, scopuri și rezultate, dar nu și la acțiunile în sine.

Î: Deci motivul este mai puțin important decât credem?

R: El nu determină acțiunea. Poți avea un anumit fel de scop, iar acțiunea ta să fie de un fel diferit. Se întâmplă foarte des. Oamenii încep să facă ceva având în vedere un anumit scop, dar acțiunile lor sunt de așa natură încât nici chiar din întâmplare acest scop nu va putea fi vreodată atins. Este necesar să coordonezi scopul cu acțiunea, altfel nu vei atinge niciodată ceea ce dorești.

Trebuie să înțelegem acest lucru în legătură cu acțiunile noastre și trebuie să găsim diferite categorii de acțiuni. Când vom începe să privim activitatea umană din acest punct de vedere, amintindu-ne că există diferite feluri de

acțiuni, independente de rezultate, intenții, emoții, materiale ș.a.m.d., vom începe să înțelegem. Nu capacitatea de a înțelege este ceea ce lipsește, ci cunoașterea acestui principiu, nou pentru noi.

Nu putem începe imediat să căutăm toate cele șase triade diferite care pot fi găsite în activitatea umană, pentru că se vor amesteca în mintea noastră. Trebuie să găsim etaloane pentru două, trei sau patru tipuri, pe cât de mult putem observa. Uită-te la propriile tale acțiuni și la cele ale oamenilor din jurul tău și vei vedea anumite diferențe. Este un bun material de analiză. Toate absurditățile vieții depind de faptul că oamenii nu înțeleg că anumite lucruri nu pot fi făcute decât cu un tip de triadă. Ei utilizează o triadă greșită, un tip de acțiune greșit și sunt surprinși că rezultatele nu reprezintă ceea ce au dorit. De exemplu, nu este bine să încerci să înveți pe alții prin bătaie sau să încerci să convingi cu mitraliere. Găsiți-vă propriile exemple, mai bune, de utilizare greșită a triadelor și veți vedea că anumite rezultate pot fi obținute numai printr-o acțiune corespunzătoare. Observă-te pe tine însuși și viața, în general; dacă îndrepti acest studiu asupra ta însuși vei vedea, de exemplu, că dacă vrei să știi sau să schimbi ceva din tine însuși și dacă vei aborda această problemă într-un mod formator, nu vei obține niciodată nimic. Gândirea formatoare este un exemplu de acțiune care nu conduce la înțelegere.

Î: Puteți da un exemplu de diferite activități umane?

R: Să luăm două exemple simple pentru a înțelege ideea. Pentru a construi o casă este necesar efortul în fiecare moment, fiecare cărămidă în parte trebuie pusă la locul ei cu un anumit efort; nici o triadă nu trece în altă triadă fără efort. În cele din urmă casa este construită și mobilată. Apoi, dacă vrei să-i dai foc este suficient să aprinzi un chibrit și să pui ceva inflamabil, și casa a luat foc. Dacă mergi mai profund, vei vedea că acestea sunt două activități diferite. Nu poți construi o casă prin aceeași activitate prin care îi dai foc. În al doilea caz, o triadă trece într-alta fără nici un efort, automat, după primul efort inițial de a aprinde chibritul.

Exemple din al treilea tip de triadă, din experiența noastră, se pot găsi doar în lucrul conștient, lucrul neidentificat sau într-o activitate de o calitate specială, proprie, care nu poate fi imitată de alții, cum ar fi creația artistică. Eforturile legate de amintirea de sine și de neidentificare aparțin acestei categorii. Reflectând, veți înțelege că pentru a picta un tablou bun, de exemplu, trebuie folosită o triadă diferită de cea folosită în construirea unei case sau de cea folosită pentru a da foc la casă: este nevoie de altceva.

O altă triadă poate fi numită invenție, descoperire, meșteșug.

Dacă te vei gândi la aceste patru activități diferite, ele îți vor furniza material pentru observare și comparare. Încearcă să vezi de ce și prin ce sunt diferite.

Î: Nu văd diferența dintre meșteșug și construirea unei case.

R: Într-unul din cazuri este nevoie numai de energie, de efort; în celălalt este nevoie de ceva mai mult, unele cunoștințe sau capacitate de invenție.

Î: Ați pus eforturile de amintire de sine împreună cu arta?

R: Da, este aceeași triadă. Efortul simplu, orb, ca în munca fizică, nu va fi de ajutor în amintirea de sine; și nu va ajuta nici efortul în sensul invenției, adaptării.

Î: Mi se pare dificil să mă gândesc la analogii pentru aceste activități.

R: Natural, pentru că nu ești obișnuit să gândești în acest fel. Este un mod de gândire foarte nou. Tu încerci să gândești în modul obișnuit, logic, formator și asta nu este suficient. Este necesar să te gândești nu la cuvinte, ci la fapte. Dacă vei găsi patru tipuri deosebite, prin ce se vor deosebi ele? Se vor deosebi prin forma de efort.

Î: Activitatea formatoare este distructivă?

R: Nu este distructivă în sine, ci numai deficientă. Dar activitățile care încep cu emoție negativă sunt întotdeauna distructive, ele nu pot fi nimic altceva. Adesea oamenii nu-și dau seama de acest lucru.

Î: Nu pot să-mi dau seama cum aș putea vreodată să fiu sigur în ce categorie să situez o activitate?

R: Știi suficient ca să începi. Pentru fiecare rezultat există o anumită metodă. Metode diferite au rezultate diferite. Dacă ai o bucată de lemn, va trebui să te ocupi de ea într-un mod diferit de modul în care te preocupi de un om bolnav. Nu este vorba de a le pune în categorii diferite. Exemplul este începutul întregii chestiuni. Încercăm să pretindem că lucrurile sunt mai dificile decât sunt dar, în realitate, știm exact cum stau lucrurile. Știm că o crimă este o activitate, iar a scrie poezie este o activitate diferită. Nu putem uicide în mod reușit cu tipul de energie folosit pentru a scrie poezie.

Î: Există, de asemenea, diferite tipuri de gândire în paralel cu diferite tipuri de activitate?

R: Da, cu siguranță. Fiecare tip de activitate își are propriul mod de gândire, dar nu suntem conștienți de el. Dar ceea ce se întâmplă este că oamenii acționează într-un fel și gândesc în alt fel. Uneori cele două coincid, dar adesea se află într-o relație greșită unul cu altul.

Î: Dar acțiunea nu este rezultatul gândirii? Nu întotdeauna gândire corectă înseamnă acțiune corectă?

R: Nu, deloc. Poți gândi corect și să acționezi greșit. Înțelegerea este un lucru; voința și scopul, efortul și decizia, este un alt lucru: sunt două grade diferite ale lucrului respectiv. Se poate spune că gândirea corectă este un pas către acțiunea corectă, dar încă nu înseamnă că acțiune este corectă.

Î: Cum să faci pe cineva să folosească triada corectă?

R: În momentele de efort, sau curând după aceea, îți vei putea da seama că este un efort greșit, că nu poți obține cu el ceea ce dorești. Pentru fiecare scop anumit există un efort ce-i corespunde. Dacă te surprinzi atunci când folosești un efort greșit, înseamnă că este o triadă greșită. Poate nu vei putea folosi triada corectă, dar te poți opri din folosirea uneia greșite.

Ceea ce este nou despre această idee a activităților este că ele sunt diferite *în sine*. Pentru noi acțiunea este acțiune. În prezent, este suficient să înțelegem că rezultatele acțiunilor pe care la vedem în viață, mai ales dacă nu ne plac sau dacă le găsim de vină, sunt adesea datorate triadelor greșit utilizate pentru a

atinge un scop dat. Dacă înțelegem acest lucru, atunci vom înțelege că printr-o activitate dată suntem sortiți să ajungem numai acolo unde ajungem și nicăieri altundeva. Pentru a ajunge în alt loc ar trebui să folosim o activitate diferită. Dar, în prezent, nu putem alege, deoarece nu știm.

Î: Poți învăța ce acțiuni să folosești?

R: Da, cu siguranță. Poți învăța din lucru. Lucrul de școală poate fi făcut într-un singur mod. Așa că încerci într-un mod, în alt mod, în al treilea mod și, mai devreme sau mai târziu, ajungi la modul corect. În condițiile obișnuite nu poți vedea rezultatul acțiunilor tale, sunt prea multe posibilități de auto-păcălire; dar în lucrul de școală nu te poți înșela. Fie obții ceva, fie nu, și poți obține ceva doar într-un fel. Există alte metode de a învăța despre diferite feluri de acțiune, prin înțelegere intelectuală, dar vom aștepta pentru asta. Aș prefera ca mai întâi să înțelegeți mai bine principiul general.

Vedeți, efort, scop, motiv, toate intră în cuvântul 'acțiune' și ideea de acțiune, deci acțiunile *sunt* legate de motiv, dar nu în modul în care credeți. Un anumit tip de rezultat poate fi obținut numai printr-o acțiune adecvată. În același timp, și motivul determină acțiunea. Motivul este uneori important dar, cu cele mai bune motive, poți face cele mai rele lucruri posibile, deoarece folosim un efort greșit iar un efort greșit va produce un rezultat greșit. Să presupunem că vrei să construiești ceva și vrei să folosești tipul de efort care poate fi folosit numai pentru distrugere; atunci, în loc de a construi, numai vei distruge lucrurile, cu cele mai bune intenții.

V-am oferit câteva exemple, încercați să găsiți altele paralele. Încercați să vă gândiți la faptul că, de exemplu, nici acțiunea care construiește o casă, nici acțiunea care îi dă foc nu poate picta un tablou; în același timp acțiunea prin care pictezi un tablou nu este necesară pentru a construi o casă; pentru asta este necesar un efort mult mai simplu. Numai câțiva pot picta tablouri bune, dar oricine poate lua parte la construirea unei case. Apoi, același efort care este necesar pentru a construi o casă nu este suficient pentru a inventa, să spunem, un nou fel de sonerie electrică. Iar acțiunea prin care se inventează o sonerie electrică nu va produce un tablou bun. Diferite feluri de acțiune înseamnă triade diferite dar, pentru moment, este mai bine să lăsăm triadele și să nu ne mai gândim ce anume acțiune înseamnă o anume triadă, deoarece asta te va face doar să pierzi sensul ideii. Trebuie doar să vezi diferențele. Din ignoranță sau nerăbdare oamenii folosesc adesea triadele greșite și își explică nereușita prin nenoroc sau prin diavol sau prin întâmplare.

Î: Când îndeplinești o anumită acțiune, ar trebui încercat să te gândești cum se compară acea acțiune specifică cu exemplele pe care le-ai menționat?

R: Ar trebui să ne gândim printr-o înțelegere emoțională dacă acțiunea corespunde scopului nostru. Apoi, parțial mental, parțial emoțional, ne putem da seama dacă drumul pe care mergem poate sau nu poate duce la rezultatul dorit. Uneori putem simți asta. Atunci ne putem fie opri, fie încerca să facem în alt mod.

De exemplu, discuți cu cineva, încercând să-l convingi că tu ai dreptate despre ceva anume, iar el greșeste. Cu cât argumentezi mai mult, cu atât mai

mult el este convins că are dreptate. Oprește-te și vei vedea, brusc, că acea persoană te înțelege. Se întâmplă adesea. Cu cât argumentezi mai mult, cu atât mai dificil este pentru el să te înțeleagă. Sau chiar poți pretinde să fii de acord cu el și, astfel, să-l faci să înțeleagă ce vrei. Acesta este doar un exemplu, dar poți găsi tu însuși multe exemple.

Î: Să presupun că într-un caz de acest fel ar trebui să fim capabili să știm dacă să argumentăm sau să fim de acord?

R: Dacă nu te identifici, vei vedea. A argumenta este un mod de a convinge, a fi de acord este un altul. În general ceea ce ne împiedică să vedem ce metodă să folosim este identificarea. Este o problemă de abordare. Unele abordări sunt corecte, iar altele sunt greșite. Dacă vei continua să observi vei vedea.

Î: În ceea ce privește legea lui trei, o putem oare observa în viața de zi cu zi?

R: Da, în studiul de sine poți, dar cu răbdare. Vei vedea că sistemul joacă întotdeauna rolul celei de-a treia forțe între dorința de schimbare și inerție. Dacă avem o suficientă acoperire cu a treia forță, vom fi învingători. În lucru prima forță este dorința de a învăța și decizia de a lucra, a doua este rezistența. Cu cât lucrăm mai mult, cu atât mai mult crește rezistența. Numai cu ajutorul sistemului putem învinge rezistența. Este o problemă de conștientă și voință.

Bine, să încercăm să vorbim despre altceva. Nu ne putem grăbi cu această problemă a diferitelor acțiuni. De fapt, este peste posibilitățile noastre de înțelegere în acest moment, dar dacă vom merge încet, vom putea obține ceva de aici. Aproape orice idee din sistem este un test. Dacă poți trece testul, poți merge mai departe.

*

Vă rog, puneți orice întrebări doriți și eu voi încerca să răspund. Multe lucruri se uită și se estompează pentru că uităm de unde am pornit. Dar în momentul în care vom lega lucrurile de început, vom vedea de ce am venit, încotro mergem și ce vrem să obținem. Ne vom da seama atunci ce anume am primit de la sistem și vom vedea că nu ne putem aștepta la mai mult, deoarece materialul pe care îl avem nu este digerat suficient. Trebuie să ne amintim întotdeauna punctul de pornire, să ne amintim că nu este legat doar de cuvinte, ci de căutarea miraculosului. Sistemul n-ar avea sens dacă n-ar exista căutarea miraculosului.

De exemplu, sunt surprins că nu puneți mai multe întrebări despre separarea între "eu" și (pentru mine) 'Ouspensky', pentru că trebuie să existe multe lucruri care nu vă sunt clare. Când vorbiți, când scrieți când vă gândiți la lucru sau la oamenii legați de lucru trebuie întotdeauna să vă întrebați 'Cine vorbește?', 'Cine scrie?', 'Cine gândește?'. Dacă veți face astfel, după puțin timp veți putea distinge cine vorbește și veți începe să recunoașteți diferitele voci. Trebuie să vă cunoașteți falsă personalitate și să-i găsiți trăsăturile, expresiile, manifestările și vocile. Trebuie să știți din ce constă. Uneori puteți chiar auzi când vorbește falsă personalitate. Fără acest aspect nu este prea util să continuați, deoarece veți continua să vă învățați mereu și mereu în același

cerc, întorcându-vă întotdeauna în același loc. Când veți putea fi siguri că sunteți 'voi' cu adevărat, atunci puteți vorbi. Va trebui întotdeauna să cunoașteți și să nu aveți încredere în falsa voastră personalitate.

Î: Dacă vom proceda astfel, vom progresa mai mult în muncă?

R: Nu se poate garanta nimic. Este important să procedați astfel fără a pune problema unei recompense viitoare, deoarece ideea de separare este suficient de importantă în sine.

Î: Cum pot pune mai multă presiune în munca mea pentru a-mi trezi dorința de a lupta cu falsa personalitate?

R: Prinde un moment în care falsa ta personalitate dorește să facă ceva sau nu dorește să facă ceva și oprește-o. Când vei constata un conflict între tine și ea, va depinde de tine cum vei acționa. Dacă ea va începe să lupte, acest lucru va crea o furtună emoțională. Dacă nu există luptă, emoțiile sunt adormite. Toate lucrurile se dobândesc prin fricțiune, fricțiune între locul unde poate crește "eu"-l și falsa personalitate. Lucrul asupra sinelui începe din momentul în care simți această diviziune între acea parte din tine însuși în care te poți încrede și cea în care nu te poți încrede. Cea în care te poți încrede este creată în întregime prin lucru. Mai înainte, nu era decât un spațiu gol, dar dacă începi să lucrezi, ceva începe să se solidifice. Dar, repet, poți cunoaște mai bine acea parte și te poți încrede mai mult în ea numai dacă îți vei cunoaște falsa personalitate, altfel falsa personalitate se va amesteca cu aceasta și va pretinde că este "eu"-l real, sau începutul "eu"-lui real.

Î: Falsa personalitate este un fel de mască?

R: Oamenii poartă mască de un fel sau altul și cred că ei sunt exact ca această mască, pe când, în realitate, ei sunt total diferiți. Fiecare dintre noi are mai multe măști, nu doar una singură. Observați-vă propriile măști și măștile celorlalți oameni. Încercați să vă dați seama că în circumstanțe diferite aveți măști diferite și observați cum le schimbați, cum le pregătiți ș.a.m.d. Toți au măști, dar începeți cu cele proprii. Niciodată nu obișnuim să studiem măștile, așa că va trebui să le studiem; este foarte folositor. Cel mai adesea începem să ne formăm aceste măști la o vârstă foarte fragedă; chiar ca școlari, purtăm o mască față de un profesor și o altă mască față de alt profesor.

Î: Este un fel de auto-protecție sau este o imitație?

R: Este un fel de auto-protecție, dar nu numai atât. Uneori, așa cum ai spus, are de-a face cu imitația. Poți vedea cincizeci sau uneori cinci sute de oameni purtând aceeași mască.

Î: Dacă ți-ai da jos masca, ce s-ar putea afla în spatele ei?

R: Nu este atât de ușor. Veți vedea că în spatele acestei măști se află o altă mască. Sau, dacă nu lucrezi, nu poate fi scoasă - va crește pe față. Dar, dacă lucrezi, această mască nu va fi deloc necesară și fără ea, viața va deveni mult mai ușoară, va fi mai puțină minciună.

Î: Poate fi masca uneori un ideal căruia să încerci să-i corespunzi? Uneori te face să apari mai bun decât ești cu adevărat.

R: Mai bun, uneori. De aceea am spus că ea nu constituie numai o protecție. Vedeți, vrem să ne cunoaștem pe noi înșine. Când descoperim în noi înșine

ceva ce nu cunoaștem, trebuie să-l studiem. Credeam că ne cunoaștem pe noi înșine, iar acum descoperim că tot ce cunoaștem sunt măști, și că măștile se schimbă. Ce sunt ele, cum apar, care este scopul lor - este o altă problemă. Trebuie să studiem măștile însele; nu teoria măștilor. Mereu încercăm să evadăm în teorii - teoriile sunt sigure.

Î: Este posibil să vedem falsa personalitate integral?

R: Este posibil, dar nu imediat. Este necesar să lucrați, să o studiați în voi înșivă și în alți oameni și atunci, puțin câte puțin, o veți vedea integral, dar pentru multă vreme veți vedea doar un aspect sau altul al ei. Oricum, este mai bine decât nimic. Dar trebuie să înțelegeți și să nu uitați niciodată că ea se află aici. Că ea constituie scopul prim al școlilor. Dacă falsa personalitate va rămâne pe primul loc, nu veți putea avea nimic - ea va lua totul pentru sine.

Î: În ce privește vocile diferite, constat că vocea mea se schimbă odată cu diferite emoții, diferiți oameni.

R: Cine are urechi de auzit, poate auzi multe schimbări ale vocii. Fiecare centru, fiecare parte a fiecărui centru, fiecare parte a unei părți a unui centru are o voce diferită. Dar puțini oameni au urechi să le audă. Pentru cei care pot auzi este ușor de distins multe lucruri. De exemplu, dacă spui adevărul apare o anumită voce, dacă minți este o altă voce, dacă expui ceva pe baza imaginației, o cu totul alta. Este absolut inconfundabil.

Î: Vă referiți la intonație?

R: Da și la sunetul efectiv al vocii. Dacă te antrenezi ca să asculți, centrul emoțional va putea auzi diferența.

Î: Ați vorbit despre posibilitatea unei separări greșite. Ce ați vrut să spuneți prin asta?

R: Să presupunem că numesc tot ce-mi place "eu" și tot ce-mi displace "Ouspensky"; ar fi o separare greșită. "Eu"-l din care observ este un punct, nu are încă existență materială, este numai embrionul din care "eu"-l poate crește. Dacă i-aș acorda o existență materială, ar fi greșit.

Î: N-ar trebui să i se acorde oarecare greutate?

R: Ba da, dar numai în legătură cu lucrul. Cel care își amintește scopul, care vrea să lucreze este "eu", restul este "Ouspensky".

Î: Simt că nu am nimic în mine în care să mă încred. Dacă îmi apare un moment de înțelegere, falsa personalitate pare să-l ia, iar partea din mine care a înțeles a dispărut. În ce pot să mă încred?

R: Acest sentiment că nu te poți încrede în tine însuși apare în unele momente ale lucrului ca o amăgire, ca o scuză sau apare într-o formă adevărată. Dar aceasta este mai târziu, pentru moment este realizarea mecanicității. Pentru lucru sunt necesare o anumită durată și o anumită perseverență. Trebuie să faci, acum, ceea ce poți, cu timpul vei putea măsura rezultatele muncii tale.

Î: Vanitatea este esențială pentru falsa personalitate?

R: Este una din trăsăturile falsei personalități într-un sens sau altul. La unii oameni poate fi trăsătura principală și atunci este foarte evidentă și vizibilă dar, foarte adesea, aceste trăsături se află în spatele altor lucruri și nu se fac vizibile.

Î: Dacă lucrul împotriva falsei personalități este un proces, înseamnă că acesta poate fluctua în sus și în jos?

R: Da, și trebuie să-ți dai seama, în tine însuși, de puterea și dimensiunea falsei personalități: atunci vei înțelege că adesea oamenii nu au nimic altceva sau dacă au unele posibilități, ele sunt copleșite complet de falsa personalitate. Falsa personalitate decide totul. În viața obișnuită falsa personalitate controlează fiecare moment cu excepția, poate, a momentelor când cineva citește sau se gândește la ceva. Dar când lucrezi și centrul magnetic începe să crească se întâmplă uneori ca falsa personalitate să dispară timp de zece sau cincisprezece minute, dând centrului magnetic o șansă de a se manifesta. În acest mod dispăre falsa personalitate. Nu dispăre în întregime, doar se îndepărtează pentru un timp. Acest lucru trebuie să încercăm noi să-l realizăm - să-l facem să dispară pentru un timp.

Î: Numai prin separare se poate lucra asupra identificării?

R: Numai. Fără a realiza diferența dintre "eu" și falsa personalitate, toate eforturile nu fac decât să întărească partea mai slabă. După cum am spus, separarea este baza întregii munci asupra ta însuși. Până când nu este înțeleasă această idee, nu se poate obține nimic; pentru orice, trebuie să începi de aici. Aceasta este adevărata diferență dintre oamenii din lucru și cei care nu se află în lucru. Oamenii care nu sunt în lucru cred că ei sunt ceea ce sunt. Oamenii din lucru înțeleg deja că ei nu sunt ceea ce par a fi. Această separare trebuie să treacă prin multe faze, dar trebuie să înceapă.

Î: Atunci când văd ce balon de falsă personalitate sunt, ceea ce am de făcut este să încerc și să văd cum am ajuns astfel?

R: Trebuie doar să te studiezi pe tine însuși. Un singur lucru poate ajuta și îți poate modifica poziția și acesta este să încerci să te cunoști mai bine. Asta implică multe lucruri. Există diferite grade și niveluri de profunzime în constatare și înțelegere. Când vei înțelege suficient, vei face ceva, nu vei putea să stai și să lași lucrurile să meargă de la sine. Încearcă să dai întrebării tale o formă mai concretă: ce anume ai încercat să faci și ce anume ai văzut că nu poți? Atunci putem discuta. Poate ai început cu ceva greșit, într-un mod greșit.

Î: Poți afla responsabilitate în tine însuși?

R: Desigur. Dar în legătură cu ce? Începi o anumită activitate, ai o responsabilitate față de această activitate - cel puțin ar trebui să ai. Dar cine anume? Dacă vei numi totul "eu", ar trebui să știi până acum că există multe "eu"-ri; unele au responsabilitate, altele nu au responsabilitate, deoarece ele nu au nimic de a face cu această activitate. Este doar o problemă de observare pentru a-ți da seama de asta.

Î: Văd că totul se întoarce la întrebarea: cum să înțelegem mai mult?

R: Încerc să explic, mai întâi, cum ar trebui să te studiezi. Trebuie să observi obstacolul tău specific, care te împiedică să înțelegi. Când îl descoperi, va trebui să lupti cu el. Necesită timp, nu poate fi găsit imediat, deși în unele cazuri este atât de evident încât îl poți indica imediat. Dar în alte cazuri este necesar să lucrezi înainte de a-l putea vedea.

Î: Lucrul în grup poate fi de ajutor?

R: Nu trebuie să-ți pui prea multe speranțe în lucrul de grup deoarece, deși este util pentru a prezenta multe lucruri, a experimenta, a testa ș.a.m.d., în lucrul de grup te afli într-o atmosferă artificială, în circumstanțe artificiale. În momentul când ieși din grup, te afli în circumstanțe naturale. Astfel lucrul de grup poate arăta calea, dar lucrul trebuie să se desfășoare în circumstanțe obișnuite. Care este folosul când ești foarte bun într-un grup și devii identificat și o mașină în momentul în care pășești în afara grupului? Va fi complet inutil.

Î: Dacă cineva din școală are o trăsătură foarte rea, cum ar fi lipsa de stăpânire, i se dă ajutor special pentru a o depăși?

R: Numai după ce ai studiat și utilizat toate metodele generale poți ajunge la caracteristici speciale. Este necesar să plasăm această trăsătură, să-i găsim cauza. Cauzele pot fi diferite. O trăsătură rea poate fi atât de puternică încât poate fi ultima care să dispară - nu poți spune dinainte. Dacă începi să lupti cu obstacolele într-o ordine greșită, nu vei obține rezultate. În același timp este necesar să o ai totuși în vedere.

Î: Dacă există o emoție negativă și o observi și îi rezisti, ea se schimbă?

R: Depinde de emoție. În majoritatea cazurilor este doar amânată. Nu știm să rezistăm. Există o cheie specială pentru fiecare emoție. Trebuie să găsim cheia principală și pentru asta este necesar mai întâi să cunoaștem mașina.

Î: Dacă te simți deprimat sau iritat, ce poți face împotriva acestei stări?

R: Mai întâi, trebuie să-ți amintești de tine însuși, iar apoi să-ți amintești că ceea ce este deprimant nu ești tu, ci tabloul tău imaginar depre tine. Progresul omului începe din momentul în care înțelege că el este un lucru, iar tabloul imaginar depre el însuși este un alt lucru. Când va vedea că el este mai mic, mai slab decât credea, că el este fals în întregime, atunci el se va afla pe calea dezvoltării. Practic el nu are nimic, dar are suficient pentru a se dezvolta.

Î: Ținând seama că nu am un "eu" permanent, dacă voi încerca să nu mă identific cu un "eu", atunci mă voi identifica cu altul?

R: Trebuie să înțelegi că vi s-au dat anumite idei în același mod în care le-a explicat Dl. Gurdjieff, adică gradat, întâi oferind un aspect al ideii, iar apoi un altul. Multe lucruri sunt explicate mai întâi în mod elementar, după aceea adăugându-se mai multe detalii. Când vorbim despre un om care nu este implicat în lucru, spunem că el nu are un "eu". Dacă un om începe să studieze și să facă eforturi, asta înseamnă deja o anumită stare; el are un centru magnetic și centrul magnetic este începutul "eu"-lui. Astfel încât el nu va mai avea dreptul să spună că nu are un "eu". Evident, nu poate spune că are un "eu" permanent, dar el va trebui să aibă deja o linie de acțiune și asta trebuie să însemne un "eu". Nu este încă pe deplin conștient, dar va crește.

Î: Ce anume ar trebui căutat pentru a încerca să separăm falsa personalitate de restul din tine?

R: Este necesar să înțelegi trăsăturile falsei personalități - din ce este ea constituită. Este posibil să vă dați seama din crâmpenele pe care vi le amintiți de la vârsta căreia i se poate atribui începutul falsei personalități.

Există două lucruri permanente în noi: amortizoarele și slăbiciunile sau trăsăturile falsei personalități. Fiecare are una, două sau trei slăbiciuni specifice

și fiecare are anumite amortizoare care sunt deosebit de importante, deoarece acestea se leagă de toate deciziile sale și de înțelegerea asupra lucrurilor. Asta este tot ce este permanent în noi și este un noroc pentru noi că nimic nu este permanent, deoarece aceste lucruri se pot schimba. Amortizoarele sunt artificiale, nu sunt organice, sunt dobândite în principal prin imitație. Copiii încep să-i imite pe adulți și creează amortizoare, iar altele sunt create fără intenție prin educație. Trăsăturile sau slăbiciunile pot fi uneori descoperite și, dacă vei recunoaște o trăsătură și vei ține minte, vei putea găsi anumite momente când vei fi capabil să nu acționezi din acea trăsătură. Fiecare are multe trăsături dar două sau trei sunt mai importante deoarece ele participă la fiecare situație subiectiv importantă din viața ta; totul trece prin ele, toate percepțiile și toate reacțiile. Este foarte greu de înțeles ce înseamnă aceasta, pentru că suntem atât de obișnuiți cu situația încât nici nu observăm; suntem prea mult sub aceste trăsături, nu am dobândit o perspectivă suficientă.

Î: Trăsătura principală trebuie să fie neapărat rea?

R: Este principala slăbiciune; din păcate nu ne putem gândi că trăsătura noastră principală constituie o forță, pentru că noi nu avem forță.

Î: Cum poate fi aceasta o slăbiciune, dacă nu există non - slăbiciune?

R: Este vorba de mecanicitate. Noi suntem mecanici în toate lucrurile, dar cu privire la unul sau două lucruri suntem deosebit de mecanici și deosebit de orbi; de aceea ele constituie slăbiciuni principale, pentru că noi nu le putem vedea. Alte lucruri, care nu constituie slăbiciuni, le putem vedea.

Î: Ce anume înțelegeți prin slăbiciune? Judecați conform standardelor etice?

R: Nu. După cum am spus, o slăbiciune este un lucru față de care ești cel mai mecanic. Desigur, lucrurile referitor la care ești absolut lipsit de ajutor, unde ești cel mai adormit, cel mai orb sunt menite să constituie principalele tale slăbiciuni, pentru că, în orice, există grade. Dacă nu ar exista grade în calitățile și manifestările noastre, ar fi foarte dificil să le studiem. Ne putem studia pe noi înșine numai datorită acestor grade. Chiar trăsăturile nu sunt întotdeauna aceleași: uneori ele sunt exprimate mai clar, iar alteori, în cazuri rare, ni se arată foarte puțin și pot fi găsite numai astfel. Dar trăsăturile sunt greu de văzut în tine însuși. Vă veți da seama mai bine ce înseamnă mai mecanic și mai puțin mecanic dacă vom lua un alt exemplu, să spunem boala. Dacă suntem bolnavi, vom deveni imediat mai mecanici; nu vom rezista lumii exterioare și lucrurilor cuprinse în ea nici măcar atât cât le rezistăm de obicei.

Î: Spuneți că nu avem decât slăbiciuni. Dar cu siguranță dorința de a fi liber nu este o slăbiciune.

R: Poate exista dorință de un tip sau altul. Să presupunem că cineva își dă seama de slăbiciunea sa și dorește să scape de ea dar, în același timp, nu dorește să învețe metodele de a scăpa de această slăbiciune. Aceasta ar fi o a doua slăbiciune, ajutând și protejând prima slăbiciune.

Î: Dar dacă faci eforturi constante?

R: Din nou, aceasta va aparține celeilalte părți din tine, aceleia pe care o voi numi 'tu'. Acest 'tu' nu este o putere sau o forță, este mai degrabă o combinație de anumite dorințe, dorințe de a scăpa de ceva. Dacă îți dai seama

că ceva este greșit și îți formulezi dorința de a scăpa de aceasta, atunci, dacă te vei gândi la acest lucru suficient de mult timp, atunci se va transforma într-un anumit plan de acțiune; și dacă această linie de acțiune este prelungită suficient, vei putea obține rezultate. Doar că, din nou, este necesar să adaug că sunt necesare mai multe linii diferite de acțiune pentru a obține rezultate, nu numai o singură linie. Trebuie să lucrăm, în același timp, asupra unui lucru și asupra unui al doilea și asupra unui al treilea. Dacă vom lucra pe o singură linie, nu vom ajunge nicăieri.

Î: Nu am înțeles când ai spus, odată, că noi nu putem schimba nimic, dar trebuie să acționăm diferit.

R: Încercați să vă gândiți: în timp ce rămânem așa cum suntem, va trebui să acționăm diferit. Nu vă puteți schimba imediat, schimbarea este lentă. Dar aveți multe lucruri de făcut și dacă le faceți într-un mod greșit, nu vă veți schimba niciodată. A fi o mașină nu este o scuză, deși oamenii o folosesc: 'Sunt o mașină, nu pot schimba nimic' și astfel fac totul ca mai înainte. Înainte de a veni în lucru, vă explicați totul prin întâmplare. Acum ajungeți la concluzia că mâine va fi la fel ca astăzi, dacă nu vă veți schimba. Nu vă puteți schimba, dar trebuie să 'faceți'. Așadar este necesar să înțelegeți în ce direcții trebuie să faceți lucrurile în mod diferit. Fiecare are două sau trei domenii specifice în care este obișnuit să acționeze într-un anumit mod și unde trebuie să încerce să acționeze diferit. Aceste lucruri nu sunt identice pentru oameni diferiți. Vă amintiți ce am spus despre ființă și cunoaștere? Ideea este de a schimba ființa în exact acel punct care este dificil, pentru fiecare persoană în parte. O persoană trebuie să înțeleagă anumite trăsături și să le evite, o alta trebuie să înțeleagă ce anume lipsește în ea și să încerce să dobândească ș.a.m.d. De aceea este necesară școala. Avem nevoie să ni se amintească, în mod constant, despre multe lucruri.

Î: Cum pot folosi mai bine momentele când simt ceea ce este miraculos în sistem?

R: Făcând mai multe eforturi în mod regulat, nu eforturi în mod ocazional. Știți de ce vorbesc mereu despre asta? Deoarece constituie auto-înșelare să crezi că te poți trezi fără o muncă specială și lungă. Trebuie să ne dăm seama cât de greu este. Gândim, nu gândim, vorbim, nu vorbim, simțim, nu simțim, totul ne ține adormiți. Acum vorbim teoretic, dar munca nu poate fi teoretică. Faptul că ești adormit trebuie să devină o constatare permanentă, trebuie să o simți în mod emoțional. Dar de la sine, această constatare nu te va face să fii treaz: sunt necesare eforturi speciale pentru a te trezi un moment.

Î: Nu este necesar să fii suficient de treaz pentru a-ți formula scopul?

R: Asta este altceva. Constatarea și înțelegerea sunt posibile într-un fel de semi-somn; așa cum cineva își găsește drumul către casă, așa ne putem găsi și noi calea către scopul nostru. Trezirea este un proces lung.

Î: Ezitarea între două scopuri diferite este un semn de somn?

R: Parțial de somn și parțial de înțelegere incompletă. Când știi ce anume este mai important, nu mai ai nici o ezitare.

Acum trebuie să ne gândim la metode - cum să te trezești, care forme de lucru sunt cele mai bune. Dar la ce folosește să vorbești despre metodele de trezire dacă nu-ți dai seama pe deplin despre starea de somn? Ce anume credeți, ce anume simțiți despre starea în care vă aflați, nu aveți nici un fel de observații? Este foarte important, deoarece există multe lucruri despre care putem vorbi serios numai atunci când nu avem nici o îndoială asupra acestui aspect. Așa că este necesar să ne gândim la această stare și la diferitele ei efecte și consecințe. Dacă ieri o zi din viața ta și încerci să treci prin ea, vei vedea că sunt multe lucruri pe care nu le-ai fi făcut dacă nu erai adormit, pentru că erau inutile sau greșite, sau că ai făcut alte multe lucruri în locul unuia anume, deoarece pentru acel lucru anume era necesar să fii treaz. Toate aceste conversații, sisteme, teorii pot fi de folos numai dacă, în același timp, lucrați asupra voastră înșivă.

Î: Îți poți da seama de pericolul de a fi adormit, dar există ceva pentru a compensa frica mereu crescândă față de neplăcerile aduse de trezire?

R: Dacă sunt adormit și nu știu, pericolele sunt exact aceleași, așa că dacă încep să văd pericolele este mai bine decât să nu le văd, pentru că în acest caz le pot evita.

Î: Am observat că atunci când descopăr o metodă care să mă facă să-mi aduc aminte de mine însumi, ea funcționează de câteva ori, iar apoi se uzează.

R: Trebuie să schimbi mereu aceste metode; ele nu funcționează pentru multă vreme - asta face parte din starea noastră. Ia-o ca pe un fapt; nu este nevoie de analiză. Cu cât lucrurile vor fi mai noi și mai neașteptate, cu atât vor funcționa mai bine. Aceasta este în legătură cu principiul fundamental al întregii vieți mentale și fizice. Observăm, în mod obișnuit, numai schimbările în asocierile noastre. Nu simțim asocierile permanente; observăm numai schimbările. Așa că atunci când te-ai obișnuit cu ele, trebuie să-ți declanșezi un fel de alarmă, apoi te obișnuiești cu această alarmă și nu mai funcționează. Dacă vei pune ceasul tău deșteptător să sune permanent, vei observa numai când se oprește din sunat.

Î: Constatarea faptului că ești adormit se va constitui într-o forță pentru a te trezi?

R: Dacă îți vei da seama că ești adormit, va trebui să studiezi mijloace și metode pentru a te trezi, dar trebuie să înceteze de a rămâne doar un cuvânt; trebuie să devină un fapt bazat pe observație. Numai atunci va fi posibil să vorbești cu mai multă precizie și mai practic referitor la acest subiect. Când îți dai seama că ești adormit, în acel moment ești deja jumătate-treaz, dar nu suficient de mult timp; în următorul moment ceva începe să se învârtă în corpul tău și ești purtat din nou în somn. Din acest motiv nu te poți trezi singur, din acest motiv sunt necesare metode elaborate - va trebui să fii de multe ori scuturat.

Î: Și cine te va scutura?

R: Asta este întrebarea. Un număr de oameni care doresc să se trezească trebuie să cadă de acord că atunci când unul dintre ei este adormit, un altul poate fi treaz și îi va scutura pe ceilalți. Dar un asemenea acord necesită

sinceritate; acei oameni trebuie să dorească cu adevărat să se trezească și nu trebuie să se supere sau să se offenseze când vor fi scuturați.

Î: La ce fel de scuturare vă referiți?

R: Scuturare obișnuită. Cineva poate găsi un anumit mod, altcineva un alt mod. Alarmerile sunt necesare, de asemenea, dar este și mai necesar să-ți amintești să le schimbi cât mai des posibil. Dacă te simți confortabil, ești adormit, dar dacă te plasezi într-o poziție inconfortabilă, te va ajuta să te trezești. Lucrurile plăcute sunt de ajutor doar somnului.

Î: Poți să-ți găsești propriile alarme?

R: Poți încerca, dar este necesar să existe schimbare și variație constante și să alegi lucruri care te vor trezi. Altfel ne putem trezi pentru o secundă, ne decidem să rămânem treji și, apoi, ne imaginăm că suntem treji când, în realitate, facem toate acestea în vis, cu alarme de vis. De aceea este necesar un control constant și o verificare constantă pentru a vedea dacă acestea te trezesc într-adevăr sau doar creează noi vise, sau nici nu le mai auzi. Nu este nici un motiv să abordezi lucruri prea mari; dar dacă ieri în considerare o mică obișnuință și o verifici, asta va putea servi drept alarmă, dar numai pentru o săptămână. Săptămâna următoare va trebui găsită o alta, poate ceva legat de oamenii cu care trăiești sau ceva de acest gen. Trebuie să găsești multe alarme.

Î: Am observat că sunt mai conștient de mine însumi când sunt singur, așa că încerc să văd cât mai puțini oameni posibil.

R: Nu, nu, trebuie să-ți amintești de tine însuși în toate condițiile. Dacă îți amintești de tine însuși când ești singur, vei uita de tine când ești cu oamenii și dacă îți amintești de tine însuși printre oameni, vei uita de tine însuși când ești singur. Dacă te limitezi doar la anumite circumstanțe, vei pierde imediat. Momentul cel mai bun de a încerca să-ți amintești de tine însuși este atunci când circumstanțele sunt cele mai dificile, iar circumstanțele cele mai dificile nu sunt atunci când poți alege să fii singur sau să nu fii singur, ci atunci când n-ai de ales. Și de ce circumstanțele cele mai dificile sunt cele mai bune? Pentru că atunci amintirea de sine dă cele mai bune rezultate. În circumstanțe ușoare, dacă vei decide să fii singur sau să nu fii singur, vei putea obține unele rezultate, dar dacă te vei afla în cea mai dificilă situație și vei reuși totuși să-ți amintești de tine însuși, rezultatele vor fi complet incomensurabile.

Î: Există vreo acțiune pe care o poți face, pe lângă amintirea de sine, pentru a descuraja considerarea interioară?

R: Încearcă și îți vei da seama. Vei ajunge la același lucru: dacă vei considera, nu-ți vei putea aminti de tine însuși. Dacă vrei să oprești considerarea, trebuie să-ți amintești de tine însuși; fără a-ți aminti de tine însuși nu poți opri considerarea.

Î: Amintirea de sine te poate ajuta să depășești ceva cum ar fi o slabă sănătate?

R: Nu știu despre asta. Este de competența doctorului, nu a noastră. Ni se spune că produce anumite efecte chimice, dar nu imediat. O putem studia numai psihologic; nu știm despre chimie, dar putem spune că ne simțim diferit. În general vorbind, pot spune că de fiecare dată când încerci să studiezi sistemul dintr-un punct de vedere utilitarist eșuezi. Sistemul nu este făcut

pentru asta. În unele cazuri, amintirea de sine poate produce un rezultat fizic neașteptat, dar dacă încerci să lucrezi pentru acest rezultat, el nu va apărea.

Î: Dar sănătatea fizică nu este importantă?

R: Desigur că trebuie să încerci să fii mai mult sau mai puțin sănătos, așa că dacă ești bolnav trebuie să consulți un doctor. Problema sănătății este importantă, dar nu o poți pune împreună cu problema conștiinței. A folosi aceste idei în interesul sănătății ar fi destul de inutil deși, în mod neașteptat, pot ajuta.

Î: Conștiința necesită atenție direcționată și voință?

R: Toate aceste lucruri: atenție, conștiință, unitate, individualitate, voință sunt nuanțe diferite ale aceluiasi lucru. Noi le separăm, dar ele sunt identice. Le putem avea pe toate pentru momente scurte, dar nu le putem păstra. Dacă te observi suficient de mult timp, vei găsi practic momente din toate. Dar numai *momente*. Scopul nostru este de a mări aceste momente, de a le întări, de a le fixa, așa cum fixezi o fotografie.

Î: Cum poți să faci asta?

R: Întreaga muncă te conduce în aceeași direcție. A găsi nume pentru lucrurile pe care nu le posedăm, nu va fi de folos. Este necesar să facem ceva.

Î: Momentele de atenție depind de absența distragerii?

R: Există distragere întotdeauna, dar ar trebui să o controlăm. Dacă ne bazăm pe circumstanțe, munca va fi în părțile emoționale ale centrilor, nu în părțile intelectuale. Dacă se află în părțile intelectuale, va necesita atenție direcționată. Centrii noștri sunt aici, dezvoltăți pe deplin, așteptând să fie folosiți, dar noi nu folosim părțile lor superioare.

Î: Trebuie să sacrifici 'întregul nonsens' pentru a putea atinge stări superioare?

R: 'Nonsens' este un cuvânt bun, poate. Dar când îl sacrifici, nu este un nonsens pentru tine. Poate fi un nonsens în sens obiectiv, dar dacă îl simți ca fiind un nonsens, n-ar mai fi nici un sacrificiu.

Î: Este un conflict în mine și, deși știu ce vreau, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Continui să fac ceea ce este rău pentru mine.

R: Asta înseamnă că *ști* doar. A fi capabil să 'faci' este diferit. Cunoașterea în sine nu-ți dă suficientă putere pentru a face ceea ce vrei. Trebuie, încet, să acumulezi energie, în principal prin lupta împotriva imaginației, împotriva emoțiilor negative, împotriva vorbirii ș.a.m.d. Asta îți va da posibilitatea să faci ce este mai bine pentru tine.

Î: Dacă aș avea o atitudine diferită față de lucruri, emoțiile mele ar fi diferite, nu-i așa?

R: Ce atitudini diferite? Și ce lucruri? Cum pot eu răspunde? Există milioane de lucruri în lume și milioane de atitudini diferite. Vezi, asta este o întrebare practică; nu poate fi pusă în acest limbaj. Încearcă să-ți dai seama cum ar suna întrebarea ta pentru o altă persoană, pentru că tu știi ce vrei să spui prin lucruri diferite și atitudini diferite, dar eu nu știu.

Î: Întreb în legătură cu atitudinile corecte ca arme împotriva emoțiilor negative. O atitudine înseamnă a accepta sau a respinge?

R: Nu este o problemă de respingere, este o problemă de înțelegere. Când vorbesc despre atitudini corecte și greșite în acest context, mă refer la atitudini față de emoțiile negative în general și emoțiile negative în general sunt un subiect de conversație referitor la funcționarea mașinii. Când vorbești despre observația ta proprie și despre lucrul tău propriu, trebuie să descrii la ce emoție negativă te referi: gelozie, frică, furie etc. Nu poate exista generalizare, deoarece emoțiile negative sunt foarte diferite și atitudinile foarte diferite. Despre una poți spune ceva, despre alta altceva. Dacă ținem cont de emoțiile negative în ansamblu, ele au o anumită calitate comună, dar când vorbești despre observațiile proprii trebuie să consideri lucrurile la o scară diferită, nevorbind de atitudini, emoții negative, imaginație, identificare ca și cum ar fi lucruri abstracte, la zece mii de mile distanță de tine. Se pot folosi acești termeni pentru explicarea trăsăturilor generale, dar nu-i poți folosi când vorbești despre munca proprie. Ai de făcut o anumită muncă personală. Vii cu un anumit scop, vrei să obții ceva și ceva din interiorul tău te împiedică - și totuși tu vorbești de atitudini, emoții negative, considerare etc. Vorbește despre lucruri reale. Acești termeni pot fi într-o carte, și tu vorbești ca și cum ai lua fraze din carte.

Trebuie să înțelegi că în sistemul nostru - sau în orice sistem de acest fel, fie că este recunoscut sau nu - există trei limbaje diferite sau trei feluri de gândire: filosofic, teoretic și practic. Când spun 'acesta este teoretic' sau 'aceasta este filosofie' ca răspuns la o întrebare, înseamnă că limbajul este greșit. Nu poți să întrebi ceva în mod filosofic și să aștepti un răspuns practic. O întrebare abstractă nu poate avea un răspuns concret.

Trebuie să înțelegi că diferența de sens între cuvintele 'filosofic', 'teoretic' și 'practic' este complet opusă sensului obișnuit atribuit lor. Sensul filosofic este abordarea cea mai ușoară, cel teoretic este o abordare mai dificilă și mai utilă, iar cel practic - cea mai dificilă și cea mai utilă dintre toate. Există cunoaștere filosofică - idei foarte generale; există cunoaștere practică - când calculezi lucruri și poate exista cunoaștere practică - când poți observa și face experimente. În limbajul filosofic nu se vorbește atât de mult de lucruri, cât despre posibilități; cu alte cuvinte, nu se vorbește despre fapte. În limbajul teoretic se vorbește despre legi; iar în limbajul practic se vorbește despre lucruri aflate pe aceeași scară cu tine și cu ce se află în jurul tău, adică despre fapte. Așa că este, de fapt, o diferență de scară.

Lucrurile pot fi considerate la aceste trei scări și multe lucruri se schimbă complet în funcție de scara la care sunt considerate: ele reprezintă ceva anume la scara filosofică, ceva complet diferit considerate la scara teoretică și, din nou, ceva total diferit la scara practică. Încearcă să găsești exemple. Unele lucruri pot fi considerate la toate trei scările; unele numai la două, altele numai la una. Chiar când vorbești cu tine însuși, nu trebuie să amesteci aceste trei scări, altfel vei crea și mai multă confuzie decât există deja și vei înțelege din ce în ce mai puțin.

Î: Un efort de a-ți aduce aminte de tine este practic?

R: Poate fi practic, poate fi teoretic și poate fi filosofic.

Î: Conștiința obiectivă se pare că aparține scării filosofice?

R: Din contră: este foarte practică. Dar dacă te referi la noi, atunci, desigur, conștiința obiectivă este o idee filosofică. În același timp este posibil studiul descrierilor de frânturi ale acestei stări. Dacă cineva studiază aceste descrieri și încearcă să găsească asemănări, poate deveni un studiu teoretic.

Î: Aș dori să știu mai mult despre această diferențiere. Nu știu ce este practic.

R: Este ceea ce poți face - în toate sensurile. Doar că 'a face' se poate referi la o scară sau alta. A face este întotdeauna mai important decât a gândi sau a vorbi. Deci dacă vom considera că filosofic înseamnă a gândi, teoretic a vorbi și practic a face, aspectul practic este mai important.

Î: Ce este gândirea filosofică?

R: A gândi la o scară foarte mare. Un lucru poate părea foarte frumos la scară filosofică; același lucru, considerat la scară teoretică poate fi o teorie îngustă și stupidă, iar considerat practic, poate fi o fărâdele.

Când am auzit, prima dată, de diferențierea în filosofic, teoretic și practic, mi s-a spus că școlile de cunoaștere care au provenit de la mintea superioară pot fi împărțite în trei clase: școlile practice erau pe nivelul cel mai înalt, apoi urmau școlile teoretice și la sfârșit cele filosofice. Dar, în mod obișnuit, prin practic noi înțelegem lucruri ca grădinarit, a face pantofi ș.a.m.d. Prin cunoaștere teoretică înțelegem matematică, geologie, etc., iar prin cunoaștere filosofică înțelegem ceea ce dorim de obicei - filosofie. Dar conform acestui sistem, școlile filosofice sunt, mai degrabă, școli pregătitoare.

Î: Când am venit prima dată la lecturi credeam că acest cuvânt 'școală' înseamnă o școală de gândire dar, acum, pare să fie exact școala în care mă aflam când eram copil.

R: Exact, nu se pune problema de a gândi, se pune problema de a face.

Î: Într-un fel, nu este și o școală de gândire, deoarece a face trebuie să provină din a gândi?

R: Cu siguranță că trebuie să existe o parte de gândire, deoarece fără gândire nu putem face nimic; dar gândirea este numai un proces auxiliar, nu constituie scopul. Într-o școală de gândire este suficient să gândești despre libertate, în timp ce noi vrem să fim liberi, nu suntem satisfăcuți doar gândindu-ne la asta.

Î: Această școală ar fi de toate trei felurile sau numai de un fel?

R: Cred că este mai bine să spunem că este de toate trei felurile. Are trei laturi. De asemenea, unii abordează sistemul în mod filosofic, alții teoretic, iar alții practic. Nu trebuie uitat că poți aborda același lucru în diferite moduri.

Î: Atunci, sistemul este legat de filosofie?

R: Nu poate fi total nelegat de ea. În anumite privințe, aceasta este o formă legitimă de gândire. Dar gândindu-ne la dezvoltarea omului, la progresul omului, este mai bine să căutăm repere psihologice și nu filosofice. Reperele psihologice constituie fapte, celelalte pot constitui imaginație. Chiar dacă intelectul unui om se ocupă de mari probleme filosofice, ființa lui se poate afla pe un nivel destul de modest. Dar dacă un om este mai conștient, atunci toate laturile sale se pot dezvolta.

Î: Cine apreciază care sunt valorile psihologice?

R: Există anumite semne obiective prin care poți judeca - anumite standarde interioare. La un anumit moment ele pot deveni obiective. După cum am spus, nu căutăm repere filosofice, vrem repere psihologice. Este foarte important să înțelegem acest lucru. Concluziile filosofice pot fi doar cuvinte, retorică, dar nu te poți înșela în ce privește reperele psihologice - pentru tine însuși.

Î: Înseamnă că ești leneș când folosești gândirea filosofică?

R: Nu neapărat. Uneori există lucruri pe care le poți aborda numai din punct de vedere filosofic, altele numai filosofic și teoretic. Există lucruri pentru care nu avem o abordare practică și pentru care trebuie să găsim analogii. Așa că uneori este foarte corect. Dar există lucruri pe care le poți aborda numai practic, pentru că numai astfel le poți prețui.

Î: Vorbiți despre 'a gândi în noi categorii'. Asta mi se pare la fel de imposibil cu a fi capabil 'să faci'.

R: Întocmai. În același timp, când vei începe să înțelegi diferitele categorii, atunci vei putea gândi, cel puțin uneori, într-un nou mod. Dar aceasta nu constituie o descriere integrală a gândirii corecte. Foarte adesea nu gândim în categorii corecte pentru că nu avem suficiente cunoștințe. Chiar și în starea în care ne aflăm, putem gândi mai bine sau mai rău.

Î: Când încep să gândesc într-un mod nou, nu știu de unde să încep.

R: Ai suficient material - acest sistem. Încearcă să îți reconstruiești în minte, să-ți imaginezi că explici cuiva ideile sistemului. Încearcă să reconstitui ce spune acest sistem despre om și univers. Dacă nu-ți amintești ceva, întreabă-i pe ceilalți. Este un bun exercițiu. Ori îți îndrepti tu gândurile spre ceva și le controlezi, ori se îndreaptă ele singure într-o direcție oarecare. Dacă se îndreaptă singure într-o direcție, nu te poți aștepta la rezultate pozitive. Pentru ca ele să dea rezultate pozitive trebuie să le conduci într-o direcție.

Î: Va trebui să găsesc noi cuvinte pentru toate cuvintele și ideile sistemului atunci când îmi închipui că explic sistemul celor din afară?

R: Nu poți inventa cuvinte noi. Există o regulă clară ca atunci când vorbești despre sistem, să vorbești folosind exact același limbaj în care ai învățat sistemul și să te referi la originea termenilor. Nu va exista niciodată necesitatea unei deghizări.

Î: Este adevărat că nu vom putea gândi diferit până când nu vom înlătura complet vechile noastre modalități de a gândi?

R: Nu, nu poți aștepta până atunci, trebuie să acționezi în acest fel acum. Un exemplu de a gândi în noi categorii este acela că gândirea trebuie să fie intențională. Nu ne dăm seama că se schimbă totul atunci când ceva este intențional sau neintențional.

Î: Dacă încerci să oprești procesul mecanic de gândire și să gândești într-un mod nou, acest alt mod de gândire nu tinde și el să devină mecanic?

R: Da, totul are tendința de a deveni mecanic, încât atunci când încerci să faci ceva într-un fel nou trebuie să veghezi nu numai asupra a ce intenționezi să faci ci asupra multor alte lucruri. Nu trebuie să intervină identificarea, nu trebuie să intervină imaginația; trebuie să înveți să ai control asupra asociațiilor

și să le menții numai pe cele de care ai nevoie, nu să le lași pe ele să aibă controlul asupra ta.

Î: Dar mai există alt mod de gândire în afară de cea asociativă?

R: Există gândirea controlată. Îți poți limita gândirea la un anumit obiectiv sau scop clar. Gândirea asociativă este accidentală. Putem continua să gândim cu vechile asociații fără nici o încercare de a le schimba sau putem încerca noi asocieri, introducând puncte de vedere noi.

Î: Despre gândirea justă: când încerc să mă gândesc la ceva legat de sistem simt că se epuizează repede subiectul.

R: Pentru gândirea justă nu este suficient să te gândești la sistem, ci *modul* în care te gândești este important. Poți gândi corect sau incorect despre sistem sau despre ceva care nu are nici o legătură cu sistemul. Deci nu se pune problema subiectului, ci a metodei de gândire. Iar metoda nu poate fi descrisă. Trebuie găsite exemple de gândire incorectă și exemple de gândire corectă și apoi comparate. Trebuie să învățăm să ne stăpânim mintea; trebuie să înțelegem gândirea formatoare și deficientă și să fim capabili să utilizăm întregul creier în loc de numai o mică parte. Singurul lucru care poate ajuta în acest sens este să-ți amintești de tine.

Trebuie să găsești o conexiune personală, un interes personal în problema la care vrei să te gândești, apoi aceasta va crește și se va dezvolta. Prin personal înțeleg ceva la care te-ai gândit înainte, întrebări legate de ea care ți-au venit de la sine și la care nu ai putut răspunde sau ceva de acest gen. Și când vei vedea că acum poți vedea mai mult, asta te poate împinge spre alte lucruri.

Î: Când te gândești la o idee a sistemului este dificil să păstrezi o linie de gândire în comparație cu lucrurile obișnuite, care se întâmplă în capul cuiva - materialul este atât de limitat.

R: Nu, material este foarte mult - altceva este limitat. Fie dorința este limitată, fie efortul este limitat, dar nu materialul.

Î: Aș dori să cunosc cauza rezistenței în a ține la distanță alte gânduri, care se strecoară înăuntru.

R: Există două cauze - cauza rezistenței este un lucru, iar cauza gândurilor care vin să întrerupă este un altul. Al doilea indică modul nostru obișnuit de a gândi - nu putem păstra niciodată o linie deoarece intervin asociații accidentale. Rezistența este altceva; este rezultatul unei lipse de abilități, unei lipse de a ști cum să-i faci față, unei lipse de experiență în gândirea intențională într-o anumită direcție. Această capacitate trebuie educată.

Îți pot spune ce lipsește în gândirea noastră, dar dacă nu ai nici o observație proprie despre asta, nu va însemna nimic pentru tine. Fiecare gând este prea scurt; gândurile noastre ar trebui să fie mult mai lungi. Când că ai experiența gândurilor scurte și a gândurilor lungi, vei înțelege ce vreau să spun.

Î: Am fost șocat de limitările capacității noastre de gândire. De ce anume depind ele?

R: Numai când vei avea exemple, în tine însuși, a unei mai bune funcționări a gândirii, folosind părțile superioare ale centrilor, având mai multă conștiință, vei înțelege de ce anume depind aceste limitări. Știm că mintea noastră este

limitată, dar nu știm în ce anume este limitată. Când vei cunoaște aceste două moduri de gândire și le vei putea compara, vei ști în ce constă diferența și atunci va fi posibil să vorbești despre cauze.

Î: Dezvoltarea unui om cu un intelect foarte bun este menită să fie mai rapidă decât cea a unuia al cărui intelect nu este așa de bun

R: Uneori da, alteori nu; nu atât prin intelect se poate face ceva semnificativ cât prin echilibrarea centrilor și dezvoltarea conștiinței, deoarece chiar și în starea obișnuită, omul numărul 1, 2 și 3 poate fi mai treaz sau mai puțin treaz, mai conștient sau mai puțin conștient. Un om cu un bun intelect poate fi foarte admirat și, apoi, poate fi prea sigur de realizările sale intelectuale și prea identificat cu acestea pentru a începe să lucreze. Intelectul său îl poate opri. Se întâmplă adesea. Adesea dezvoltarea intelectuală împiedică studiul deoarece omul devine prea argumentativ, cere definiții pentru orice ș.a.m.d. Numai dezvoltarea intelectului nu este suficientă, foarte curând devine necesar lucrul asupra emoțiilor.

Î: Am observat că oamenilor care n-au gândit niciodată prea des, adesea li se pare mai puțin dificilă munca decât acelora care au gândit. Cum este mai bine?

R: Nici unul dintre cazuri nu este bun - cazul celui care nu gândește sau cazul celui care gândește prea mult.

Î: Același lucru se aplică și oamenilor care sunt considerați străluciți, în viață?

R: Oamenii care sunt considerați străluciți pot fi foarte diferiți, astfel încât este dificil de vorbit despre ei toți într-o singură categorie. Pot fi cu adevărat străluciți, pot doar să pretindă că sunt străluciți sau doar alții să pretindă că aceștia sunt străluciți. Dar dacă te referi la oameni care sunt identificați cu strălucirea lor, atunci poate fi foarte dificil pentru ei, numai că nu ca rezultat al strălucirii lor, ci ca rezultat al identificării lor. Uneori un avantaj în viață va însemna un dezavantaj în muncă, deoarece cu cât ești mai bun om numărul 1, 2 sau 3, cu atât mai multă voință proprie și încăpățănare vei avea de învins. Cel mai ușor și mai avantajos din punctul de vedere al muncii este să fii doar un om obișnuit.

Î: Nu este esențial să ai succes în viață? Sau trebuie să nu fii identificat cu activitățile vieții, indiferent de rezultat?

R: Ambele sunt necesare. Succesul nu este periculos în sine, dacă nu te identifici cu el. Scopul nu constă în succes sau insucces, ci în neidentificare. Succesul poate fi de ajutor în multe lucruri.

Î: Cât de mare este partea pe care o joacă intelectul în sistem?

R: Intelectul joacă un rol foarte important deoarece cu el începem. Este singurul centru care se supune sieși. Dar dezvoltarea intelectului poate merge numai până la o anumită limită. Posibilitățile se află în centrul emoțional.

Î: Nu există nimic cu care să ne putem stăpâni gândurile acum?

R: Dacă aveți obiective în direcția corectă, aceste obiective vor influența toate celelalte lucruri, într-o anumită măsură. Dacă nu avem nici un obiectiv, nu avem nici un control.

Î: Ați spus că în încercarea de a gândi corect despre aceste idei aveți nevoie să folosiți partea intelectuală a centrului intelectual. Puteți face asta încercând să vă controlați atenția atunci când gândiți?

R: Nu, este o acțiune simultană; nu o poți diviza. Despre anumite lucruri poți gândi numai cu partea intelectuală - dacă gândești corect și formulezi corect lucrul la care vrei să te gândești. Apoi, desigur, trebuie să te ții de această idee fără a intra în imaginație. Deci funcția însăși determină locul.

Î: Am ajuns la concluzia că nu știu cum să mă gândesc la ceea ce vreau să mă gândesc. Este din cauza amortizoarelor?

R: Cred că este, pur și simplu, din cauză că nu suntem obișnuiți să ne gândim la aceste idei - nu credem că este necesar să ne gândim la ele. Dacă vom înțelege necesitatea, atunci poate vom putea fi capabili. Dar amortizoarele nu au nimic de a face cu asta.

Î: Cred că experiența generală arată că, la început, contactul cu sistemul aduce mai multă distrugere decât construcție.

R: Din punctul meu de vedere, ideea construcției și distrugerii este greșită. Nu se distruge nimic, dar dacă ne imaginăm că avem ceva ce nu avem de fapt, atunci, când vom începe să lucrăm, este posibil să observăm că noi am crezut că aveam ceva, dar acum ne dăm seama că nu avem. Asta înseamnă că este o iluzie și trebuie s-o sacrificăm. Putem avea lucruri reale sau iluzii. Nu pierdem nimic din ceea ce posedăm cu adevărat; pierdem doar ideea că posedăm ceva ce nu posedăm de fapt.

Se întâmplă adesea ca oamenii să ajungă să fie dezamăgiți în lucru deoarece, de la bun început ei încep să aleagă și iau anumite lucruri, iar pe altele nu. Astfel că, după un timp, nu se află în posesia sistemului, ci a propriei lor selecții din acesta și asta nu va merge. Alți oameni doresc să înțeleagă numai intelectual și nu vor dori să facă experimente cu ei înșiși și să se observe, dar fără muncă practică este imposibil să te miști.

Î: Ni se va spune când vom putea începe lucrul practic?

R: Ați început să faceți ceva lucru practic încă de la început. Dacă ați fi făcut numai lucru teoretic, ar fi însemnat că nu ați fi făcut nimic. Lucrul este practic încă de la început.

După cum am spus deseori, prima condiție constă în faptul că nu trebuie să uităm niciodată ce vrem să obținem. Oamenii ajung aici din diferite părți. Unii doresc să știe. Își dau seama că există anumite cunoștințe și poate există undeva oameni care știu și ei vor să obțină aceste cunoștințe. Alți oameni își dau seama de slăbiciunile lor și înțeleg că dacă vor scăpa de ele, lucrurile vor sta altfel. Deci oamenii vin cu scopuri diferite și ei nu trebuie să uite niciodată începutul. Li se poate reaminti, dar asta nu va ajuta prea mult dacă nu-și amintesc ei singuri.

Î: Aș dori să-mi pot întări scopul. Continui să reacționez în același fel ca înainte și pare să fie la fel de mecanic. Oare este necesar să mă străduiesc mai mult?

R: A te strădui mai tare nu va ajuta de la sine; trebuie să te bazezi pe înțelegere. Este mai mult o problemă de prețuire, prețuire generală, prețuire a

ideilor. Aproape despre orice poți gândi într-un mod nou - un mod mai bun decât înainte. Poți înțelege sau conecta multe lucruri pe care nu le-ai putut pune împreună sau înțelege înainte de a veni. Doar că, din păcate, vrei să păstrezi toate modalitățile vechi de gândire și să le ai și pe cele noi în același timp, iar astfel nu va fi loc pentru nou.

Apoi, dacă ai anumite obișnuințe de emoții negative, nu-ți vei putea aminti de tine însuși în timp ce le ai, așadar, pentru a-ți aminti de tine însuși, pentru a lucra, trebuie să ai puțin timp liber. Nu se pune problema atât că nu ai avea scop, cât că nu vrei să sacrifici nimic. Nu poți păstra tot ceea ce posezi și să ai în același timp noi lucruri.

Î: Lipsa de unitate a omului este cea care face să fie atât de greu de găsit legătura practică între scopul sistemului și scopurile vieții obișnuite?

R: Nu există scopuri în viața obișnuită, aici faceți o greșală. În viața obișnuită un scop intră peste alt scop și îl distruge sau îi schimbă natura, așa încât, în final, nu mai există scopuri.

Î: Spuneți că omul din stradă nu are nici un scop. Dar când îmbătrânești nu te mai agiți atât de mult, devii interesat de un singur lucru.

R: Este unilateral. Există multe alte lucruri ale ființei și cunoașterii cuiva pe care această linie nu le atinge. Unii oameni pot dezvolta o anumită unitate chiar în viață, dar aceștia sunt excepții. Dacă, așa cum spui, cineva devine interesat de ceva anume, numai un grup de "eu"-ri dezvoltă acest interes; altele nu știu de el; numai o minoritate este implicată. Deci aici există două aspecte: aspectul minorității și al majorității și faptul că dacă apare o linie de interes, ea nu atinge multe alte lucruri și ocupă doar o mică parte din ființa cuiva. Întreaga ființă nu ia parte niciodată la ea.

Cred că ceea ce a fost spus mai devreme despre această problemă a valorilor în lucru și în viața obișnuită trebuie înțeles mai bine. În viața obișnuită există atâtea valori imaginare încât este util să clarificăm puțin. În viață cele mai bune lucruri nu au nici un sens; oamenii văd ceea ce este mic, dar le scapă ceea ce este mare. În lucru trebuie să faci mai întâi multe lucruri diferite pentru a simți că te trezești. După aceea vor veni alte lucruri; totul va veni, deoarece acesta este numai începutul.

Scopul este necesar în lucru, dar nu poate fi un scop arbitrar sau inventat. Poate exista doar un scop - să te trezești - și poate veni numai când îți dai seama că ești adormit, altfel nu există nici o necesitate pentru acesta. Toate celelalte scopuri, indiferent de cum le-ai formula, trebuie să se alinieze acestuia. Apoi, când vrei să te trezești, începi să vezi obstacolele, să vezi ce te ține adormit; și găsești o mulțime de funcții mecanice, vorbire, minciună, emoții negative etc. și îți dai seama că toată viața constă din funcții mecanice care nu lasă nici un pic de timp pentru trezire. Atunci înțelegi nevoia de a le suprima sau cel puțin de a le reduce din putere; atunci ai putea avea timp pentru trezire.

Î: Problema mea este: chiar vreau să mă trezesc?

R: Ce pot să spun? Să presupunem că intri într-un magazin și întrebi "Vreau eu să cumpăr ceva de aici sau nu?" Este la fel și în acest caz. Așa că ce să-ți

răspund? Trebuie să înțelegi că la început vei primi doar lucruri neplăcute. Poate (spun doar poate) posibilitatea de a obține ceva plăcut depinde de capacitatea de a accepta ceva foarte neplăcut; poate asta este singura șansă. Și dacă accepți să primești ceva foarte neplăcut, întotdeauna vei primi mai mult decât te-ai tocmit. Dacă accepți jumătate de pound de lucruri neplăcute, vei primi douăzeci de pounds. Marea problemă este: care este moneda în care trebuie să plătim. Efortul nu constituie încă o monedă reală; efortul trebuie să fie schimbat pe altceva și din nou pe altceva până când obții ceva care poate constitui monedă. Este foarte complicat. Dar ce anume te-a speriat?

Î: Suferință este cuvântul pe care îl am în minte. Nu cred că pot face față lucrurilor neplăcute.

R: Este o problemă de gust. Ce înseamnă 'neplăcut'? Înseamnă să plătești. Sunt cu totul de acord că este mai bine să obții lucrurile pe gratis, dar o asemenea metodă nu s-a inventat încă. Fie că înțelegi acest lucru și spui: 'Voi plăti, numai să știu cum'; sau te îndoiști și spui: 'Mai bine fie nu plătesc, fie îmi plătesc mie însumi'. Și atunci nu se întâmplă nimic.

Î: La început eram nerăbdător cu lucrul. Acum mi se pare că este prea mult de făcut și mi se pare fără speranță.

R: Deși pare mult când se descrie, în cele din urmă se ajunge la același lucru. Necesită timp; este un proces organic. Lucrurile au mers greșit timp de mulți ani, este necesar să le dăm timp să-și revină.

Î: Uneori îmi este foarte teamă că nu știu ce fac sau ce vreau. Și îmi îngădui să devin foarte negativ.

R: Mai întâi nu trebuie să îngădui, iar apoi, când te afli într-o stare de îndoială, trebuie să-ți amintești să încerci și să-ți construiești alte "eu"-ri, care să aibă o anumită prețuire. Aceasta este singura cale de a învinge îndoielile.

Î: Există momente când simt o schimbare totală a simțămintelor față de lucru și o dorință de a evada, deoarece există în mine ceva la care nu vreau să renunț. Cum pot lupta cu asta?

R: Fie trebuie să evadezi, fie să continui să eziți până când vei deveni sigur fie de un lucru, fie de altul. Nu trebuie să faci nimic cât timp eziți, este foarte important să-ți amintești acest lucru. Așa cum în cazul înțelegerii trebuie să alegi numai lucrurile pe care le înțelegi mai bine și să te gândești la ele, la fel, în legătură cu a face, trebuie să alegi lucrurile despre care ești sigur și să nu-ți risipești viața cu lucruri pe care nu le înțelegi. Dacă vei gândi corect, adică dacă vei aduna și păstra numai lucrurile pe care le înțelegi, numărul lor va crește. Dar dacă îți vei umple mintea cu lucruri pe care nu le înțelegi, nu vei mișca niciodată. Aceasta constituie o parte foarte clară a metodei sistemului.

Multe lucruri le știm foarte bine, dar continuăm să ne amăgim, mai ales despre cuvinte. Este foarte dificil de înțeles valoarea cuvintelor. 'Săraci cu duhul' sunt aceia care nu cred în cuvinte, iar 'bogați în duh' sunt cei care cred în cuvinte. Adesea oamenii spun: 'Dacă voi face așa și pe dincolo, va fi frumos'. Ei nu înțeleg că este imposibil să facă exact ceea ce doresc, că fiecare lucru va fi puțin diferit, iar în final totul va fi complet diferit. Apoi, când își dau seama că este diferit, ei spun: 'Da, dar ideea inițială era bună'. Nu era

bună. Părea doar frumoasă ca idee, dar în realizare adesea devine chiar opusul ei. Se va schimba neapărat, datorită fricțiunii. Există unele idei care pot trece prin triade, în timp ce altele nu pot, ele existând doar sub forma unei forțe sau a unei jumătăți de forță, sau a unui sfert de forță.

Î: Cred că înțelegerea pe care o căutăm poate fi atinsă numai de câțiva. Nu este posibil ca mulți dintre noi să ajungă la un fel de zid gol de eliminare, netrecând dincolo?

R: Nu poate fi garantat nimic. Dar dacă vrei ceva și încerci să lucrezi și nu posezi vreo anumită trăsătură neplăcută foarte dificil de învins, atunci ai o șansă. Este tot ce pot să spun. Ai exact aceleași șanse ca oricine altcineva. O persoană poate poseda trăsături foarte bune și frumoase și totuși în spatele lor să aibă o mică trăsătură care să facă lucrul foarte dificil, mai dificil poate decât pentru altcineva care nu posedă asemenea trăsături strălucite.

Î: Conștiința este cea care te ajută cel mai mult să te cunoști?

R: Da, este un element necesar; trebuie să treci prin asta. Este cel mai neplăcut lucru din lume, deoarece în starea obișnuită putem ascunde anumite lucruri față de noi înșine. Dacă nu vrem să vedem ceva, închidem pur și simplu ochii și nu vedem. Dar în starea de conștiință ochii noștri nu se vor închide.

Î: Cum putem aduce ideile sistemului în viața zilnică?

R: Studiindu-te pe tine însuși și studiind sistemul. Fiecare are multe întrebări și probleme personale, dar pentru moment sistemul se află deoparte. Puțin câte puțin veți învăța să-l conectați cu din ce în ce mai multe lucruri și după un timp ideile sistemului vor intra peste tot.

Î: Atunci este o pierdere de timp să vorbești inutil, să râzi și să glumești când simți că te afli în această stare?

R: Nu este nimic rău cu starea în sine. Este rău ceea ce mărește mecanicitatea. A-ți petrece timpul discutând și răsând este unul dintre cele mai mecanice lucruri. Depinde ce anume vrei. Dacă te hotărăști să te odihnești, poate fi cu adevărat o odihnă. Dar dacă nu te poți opri, dacă se agață de tine, atunci este rău.

Î: Pot observa ce cantitate mare de energie risipesc în fantezii vagi, reverie și îngrijorare, dar sunt neputincios în a le preveni.

R: Întregul sistem este o cale de a preveni acest lucru. Dar mai întâi trebuie să studiezi. Ai de a face cu o mașină foarte complicată și trebuie să știi asta. Studiind-o, înveți ce anume trebuie să rămână, ce anume trebuie să dispară, ce ajută și ce împiedică, ce trebuie să înlături, ce trebuie să încurajezi. Oamenii, fie că nu își dau seama că trebuie să se schimbe, fie că dacă își dau seama, o iau prea ușor. Ei cred că este suficient să-ți dai seama, să te hotărăști și te vei schimba. Dar a-ți da seama, în sine, nu va produce vreo schimbare; avem prea multe tendințe create în noi. Trebuie să știm cum să luptăm cu ele.

Î: Mă ridic, în mod constant, împotriva trecutului meu. Rădăcinile se află departe, în urmă.

R: Foarte bine. Numai că nu există o metodă directă; trebuie să începem cu astăzi, nu putem schimba ce a fost ieri. Încearcă să schimbi astăzi și asta poate

produce anumite schimbări mâine. Aceasta este starea oricui, situația în care trebuie să începem. Dar nu este un obstacol care să nu poată fi depășit.

Î: Am fost foarte negativ în ultima perioadă referitor la condițiile în care mă aflu și simt că nu pot vedea clar ce atitudine aş putea adopta.

R: Este foarte adevărat că în anumite stări te identifici prea mult cu ceva și pierzi posibilitatea de a vedea diferența dintre lucruri. Uneori este imposibil să faci ceva, iar alteori este posibil să lupți. Pe lângă asta, avem tendința de a amplifica și a exagera. Condițiile pot să nu fie atât de proaste. Există multe puncte de vedere și numai tu poți decide care anume este cazul real.

Î: Dificultatea constă în faptul că nu știu ce este bine și ce este rău în viața obișnuită și asta acționează ca un ecran sau un vâl asupra acțiunilor mele.

R: Nu putem spune că nu știm. Știm, sau cel puțin ar trebui să știm. Nimeni nu poate trăi fără o anumită idee despre bine și rău. Dar când întâlnești sistemul și înțelegi fundamentele sale, vei vedea că binele este legat de conștiință, iar răul de mecanicitate. Dacă oamenii vor fi puțin conștienți, cât de puțin posibil, ca să spunem așa aproximativ conștienți, ei vor avea o direcție mai bună. Chiar stând în același loc, dar întorși către o direcție sau alta, constituie o diferență.

Î: Este greșit să pui întrebări pentru a-ți satisface curiozitatea?

R: Curiozitatea este un lucru normal când este suficient de puternică pentru a te face să studiezi și când constituie tipul corect de curiozitate, pentru că există diferite tipuri. Curiozitatea corectă constituie o emoție intelectuală foarte importantă.

Î: De unde vine curiozitatea noastră față de adevăr? Și de ce suntem noi curioși?

R: Curiozitatea este o emoție specială care există în fiecare centru. În centrul intelectual ea este legată de dorința de a cunoaște. Dar cum o legi de ideea adevărului? Este doar un proces intelectual. În mod intelectual noi distingem ce anume este adevărat și ce anume este fals și, evident, suntem curioși referitor la ce este adevărat și nu referitor la ceea ce este fals, din nou doar în mintea noastră. Deși nu știm ce este adevărat, putem ști ceea ce în mod clar nu este adevărat. Mintea noastră este astfel construită încât putem ști ce este fals, deși în multe cazuri nu putem spune ce este adevărat.

Î: În ce constă diferența dintre dorința de a ști și curiozitatea obișnuită?

R: Diferența constă în direcția spre care este orientată. Dacă vrei să știi despre treburile vecinului care nu te privesc pe tine, sau dacă vrei să știi despre triade, aceste două dorințe se vor afla în diferite părți ale centrilor. Curiozitatea obișnuită constituie doar slăbiciune, absurditate.

Î: Presupun că îmi lipsește curiozitatea de tip corect, deoarece îmi este greu să pun întrebări. Fie sunt prea leneș, fie cred că pot răspunde singur.

R: Dacă vrei cu adevărat să pui anumite întrebări, le vei pune chiar dacă vei crede că știi deja răspunsul. Dacă vei încerca să *gândești*, vei avea întrebări; obligatoriu ai multe întrebări acum, numai că nu le formulezi. Este imposibil să nu ai întrebări, deoarece sunt sute de lucruri pe care ai dori să le cunoști. Așa că trebuie să te gândești la aceste lucruri și să încerci să le formulezi.

Î: Ce înseamnă de fapt a avea unitate? Am crezut că este același lucru cu a avea "eu" permanent, dar acum nu mai sunt așa de sigur.

R: Poate fi același lucru; depinde de unde începi în înțelegerea ta. Poți lua o decizie iar apoi, două sau trei zile mai târziu, să acționezi contrar ei și să te justifici. Sau poți dori să lupți, să încerci să nu faci ceva ce faci de obicei și, când vezi că faci din nou, să-ți dai seama că nu ai unitate. Chiar în starea noastră ne putem strădui să atingem unitatea, adică să ne adunăm, sau putem fi dispersați și să nu facem nimic în această direcție.

Î: Când te lupți cu o activitate care nu-ți place, ce poți face ca să o faci bine, pe lângă a nu te identifica?

R: La început, când încerci să abordezi o activitate legată de lucru, nu poți localiza punctul potrivit din care o poți face, deoarece munca de un fel sau altul poate fi făcută numai dintr-un anumit punct din tine însuși și uneori este foarte dificil de găsit acest punct. De exemplu, se întâmplă adesea astfel atunci când vrei să scrii o scrisoare dar, odată ce ai început, este posibil să scrii mai mult decât ai crezut că vei putea. Toată problema constă în găsirea punctului potrivit din centrul potrivit. Pentru tot ceea ce facem există o anumită parte dintr-un anumit centru care o poate face sau în orice caz o face mult mai bine decât din orice altă parte din același centru sau alți centri.

Î: A face un lucru bine implică oarece măsuri de supunere a falsei personalități?

R: Într-o anumită măsură poate fi înțeles astfel. Înseamnă că, dacă poți face ceva bine, ești capabil să ai un anumit standard cu care să poți măsura și cum fac alți oameni lucrurile și cum le faci tu însuși și să poți vedea când faci ceva în mod greșit. Dacă nu ai nimic de acest gen, dacă nu poți face nimic bine, nu ai nici un standard.

Î: Am o anumită atitudine critică față de oamenii pe care îi văd tot timpul și am încercat să o opresc, dar revine foarte accentuat.

R: Da, uneori poate fi un lucru foarte chinuitor și mai greu de oprit decât ar crede oamenii. Există o singură posibilitate - să privești acest lucru din punctul de vedere al profitului personal. Atitudinea critică îți dă sau nu ceva? Vei ajunge la concluzia că nu îți dă nimic. Adesea uităm această problemă a profitului personal și, totuși, ea nu numai că este legitimă, ci constituie unicul criteriu. Adesea investim eforturi enorme, timp și emoție în lucruri din care nu putem obține nici un beneficiu. Poate asta vă va ajuta să nu criticați. Este ca și cum am critica vremea.

Î: Adesea cred că lucrurile sunt prost aranjate.

R: Și le poți tu aranja mai bine? Poți lupta cu acest mod de a gândi dar nu în momentul când ești emoționat, ci mai târziu, când vei putea vedea mai bine și numai din punctul de vedere că trebuie să luăm lucrurile așa cum sunt ele. Nu le poți schimba, poți numai să te schimbi pe tine însuși. Aceasta este singura atitudine corectă și dacă te gândești suficient de des la ea, acest element emoțional va dispărea și vei vedea lucrurile la scara lor reală, în relația corectă.

Î: Există vreo modalitate de a preveni exprimarea supărării? Pierd atâta energie prin asta.

R: Și exprimând-o poți crea cauze pentru o altă supărare. Încearcă să te agăți de acest lucru. Când exprimi supărarea, încearcă să vezi că o faci nu din cauză că îți dai seama că nu te poți abține, ci din cauză că te amăgești gândind că o faci cu un scop: vrei să schimbi lucrurile, oamenii n-ar trebui să facă acel lucru și să-ți cauzeze supărarea ș.a.m.d. Dar după ce ai exprimat-o poate fi și mai rău, ei te pot supăra și mai tare. Este complet nefolositor să produci rezultate proaste. Dacă te vei gândi la acest rezultat prost, poate vei găsi energia de a nu-ți mai exprima supărarea și atunci cauza ar putea dispărea, deoarece ceea ce te-a supărat mai devreme te-ar putea face să râzi. Adesea credem că exprimăm emoții negative nu din cauză că nu ne putem opri, ci din cauză că ar trebui să le exprimăm. Întotdeauna există ceva deliberat în acest lucru.

Î: Dar nu poți fi furios pe drept, dacă ceva este greșit?

R: Cele mai periculoase emoții negative vin din sentimentul de nedreptate, de indignare. Ele te fac să pierzi mai multă energie și sunt și mai rele dacă ai dreptate.

Î: De ce este mai rău dacă ai dreptate?

R: Pentru că astfel te justifici. Dacă nu ai dreptate, poți vedea că este absurd să fii furios. Dar asta nu constituie o explicație completă. Începe să privești din acest punct de vedere - amintește-ți că există lucruri foarte mari care sunt greșite. De obicei ne identificăm cu lucrurile mici și uităm de cele mari. Dacă începem să ne gândim la lucrurile mari ne vom da seama că nu este de nici un folos să te identifici cu un lucru mic care este greșit. Și o mică identificare duce la o altă mică identificare. Dar nici asta nu constituie o explicație completă.

Î: Pot avea oamenii o influență permanentă asupra altora?

R: Da, într-o anumită măsură pot, atât cât le permiți. Dacă te lași purtat în acea direcție și îi lași să te influențeze, ei vor avea o influență. Dar dacă îți spui 'nu vreau să fiu influențat', ei nu vor avea nici o influență. Adu-ți aminte, ei sunt mașini; te poate influența o mașină? Da, dacă îi permiți. Să presupunem că vezi o mașină frumoasă și ți-ai da viața să ai această mașină - asta înseamnă că ești influențat de această mașină. Este exact la fel și cu oamenii. Ești deschis influenței altor oameni în măsura în care te identifici sau consideri.

Î: În legătură cu lucrul, poate cineva să dăuneze altora influențându-i într-un mod greșit?

R: Da, poate - cu unii oameni, nu cu toți. Unii oameni sunt foarte ușor influențați, așa încât dacă le oferi idei greșite despre muncă poate dăuna. De aceea când vorbești cu oamenii este necesar întotdeauna să ai grijă să nu fii înțeles greșit, să nu dai o impresie greșită.

Î: Ne puteți explica de ce trebuie ca un somn adânc să urmeze unui moment de interes și urgență față de experiment și de ce în timpul somnului dispare toată dorința de a repeta experimentul?

R: Fiecare funcție, fiecare efort necesită energie, iar trezirea necesită energie specială. Dacă într-un moment de trezire se întâmplă ceva rău, dacă există vreun fel de identificare sau ceva de acest gen, se produce o enormă risipă de energie și după aceea poți fi adormit pentru o lungă perioadă fără a-ți aminti

posibilitatea de a te trezi. Dar numai dacă se întâmplă ceva rău în momentul trezirii. Iar în starea noastră prezentă, în orice moment se poate întâmpla ceva rău, pentru că noi nu știm ce se întâmplă. De exemplu, poate interveni o emoție negativă și să producă o asemenea risipă de energie încât să nu mai rămână deloc pentru mult timp. Așa că cele mai importante momente în care încerci să-ți amintești de tine însuși sunt momentele în care ești de obicei cel mai identificat, pentru că dacă îți poți aminti de tine însuși în aceste momente dificile, alte momente vor fi mai ușoare. Dar dacă alegi numai cele mai ușoare momente, atunci nu vei fi niciodată capabil s-o faci în momente dificile. Este necesar să le încerci pe amândouă.

Î: În viziunea dumneavoastră, dacă un om și-ar putea trăi întreaga viață într-o stare de conștiență, atunci el n-ar mai putea greși?

R: Nu putem lua în considerare asemenea cazuri extreme și să vorbim despre 'întotdeauna'. Dar dacă ar fi ca un om să devină măcar puțin conștient, dacă el ar fi capabil să se controleze uneori pentru o jumătate de oră sau chiar numai pentru câteva minute, ar fi o diferență atât de enormă, încât tot ceea ce știm despre omul obișnuit nu i s-ar mai aplica lui. Iar despre a greși, asta reprezintă o problemă diferită. Dacă un om își poate aminti de el însuși fie și pentru acest timp se poate spune, cu siguranță, că el nu va face nimic mai mult sau mai puțin serios fără a ști ce face, iar în momentul când va face ceva deosebit de important, el va deveni conștient.

Î: Mi-ați putea spune care este diferența dintre doi oameni aflați pe patul de moarte, dacă unul dintre ei a învățat arta amintirii de sine, iar celălalt nu a auzit niciodată de ea?

R: Nu, este nevoie de un scriitor cu imaginație pentru a descrie asta. Există multe posibilități diferite - oamenii pot fi foarte diferiți și pot fi în circumstanțe diferite.

Cred că ar fi mai bine să vă spun o poveste. Este o poveste veche, spusă în cadrul grupurilor din Moscova în 1916 despre originea sistemului și despre lucru și despre amintirea de sine.

A fost odată într-o țară necunoscută, într-o perioadă necunoscută, un om viclean care se îndrepta către o cafenea și s-a întâlnit cu un diavol. Diavolul se afla într-o stare foarte proastă, înfometat și însetat așa că omul viclean l-a luat în cafenea, a comandat cafea și l-a întrebat care-i era supărarea. Diavolul a spus că nu-i mergeau afacerile. Pe vremuri el obișnuia să cumpere suflute și să le ardă pentru mangal, deoarece atunci când oamenii mureau aveau suflute foarte grase pe care le putea lua în iad și toți diavolii se bucurau. Dar acum se terminase cu toate focurile din iad, deoarece când oamenii mureau nu mai existau suflute.

Atunci omul șiret i-a sugerat că poate ar putea face ceva afaceri împreună. 'Învăță-mă cum să fac suflute', a spus el, 'și îți voi da un semn pentru a-ți arăta care oameni au suflute făcute de mine' și a mai comandat cafea. Diavolul i-a explicat că ar trebui să-i învețe pe oameni să-și amintească de ei înșiși, să nu se identifice ș.a.m.d., iar apoi, după un timp, acestora le-ar putea crește suflute.

Omul șiret s-a pus pe lucru, a organizat grupuri și a învățat oamenii cum să-și amintească de ei înșiși. Câțiva dintre ei au început să lucreze serios și au încercat să pună în practică ceea ce el i-a învățat. Apoi au murit și când au ajuns la porțile raiului, acolo se afla Sfântul Petru cu cheile sale de o parte, iar de cealaltă diavolul. Când Sfântul Petru se pregătea să deschidă porțile, diavolul ar fi spus: 'Aș putea să pun doar o întrebare - ți-ai amintit de tine însuși?' 'Da, desigur', ar fi răspuns omul, și atunci diavolul ar fi spus: 'Scuză-mă, acest suflet este al meu'. Așa a continuat mult timp, până a când aceștia au reușit cumva să comunice pe pământ ce se întâmpla la porțile cerului. Auzind asta, oamenii pe care-i instruia au venit la omul șiret și i-au spus: 'De ce ne înveți să ne amintim de noi înșine, dacă atunci când spunem că ne amintim de noi înșine, ne ia diavolul?'. Omul viclean a întrebat: 'V-am învățat eu să spuneți că vă amintiți de voi înșivă? V-am spus să nu vorbiți'. Ei au răspuns: 'Dar acolo se aflau Sfântul Petru și diavolul!', iar omul viclean a spus: 'Dar i-ați văzut voi pe Sfântul Petru și pe diavol în vreun grup? Așa că nu vorbiți. Unii oameni nu au vorbit și au reușit să ajungă în rai. Nu am făcut numai un aranjament cu diavolul, am făcut și un plan prin care să-l înșel pe diavol'.

Difficultăți personale - Necesitatea de a găsi cea mai urgentă și persistentă dificultate a ta - Emoții negative, imaginație, gândire formatoare - Crearea de noi puncte de vedere - Lupta cu identificarea - Trei categorii de emoții negative și cum să le tratăm - Transformarea emoțiilor negative - Iritarea - Lenea - Stări negative apăsătoare - Diferite forme de imaginație - Renunțarea la suferință - Suferința voluntară ca cea mai mare forță pe care o putem avea - Responsabilitatea în lucrul personal - Necesitatea de a lucra pe mai multe linii deodată - Gândirea formatoare și caracteristicile acesteia - Gândirea asociativă - Necesitatea centrilor superiori pentru a înțelege adevărul - Meditația - Gândirea corectă - Conversații imaginare - Diverse înțelesuri ale credinței - Viața după moarte.

A venit timpul să vă gândiți la lucrurile personale care sunt aproape de voi și practice. Am vorbit mult despre teorie și folosiți prea multe cuvinte fără să vă întrebați ce înțelegeți prin acestea. Acum trebuie să ne ocupăm de fapte; trebuie să înțelegem de unde putem începe așa cum suntem. La orice moment dat sunt lucruri pe care le putem controla, dar pe care nu le controlăm datorită lenei, lipsei de cunoștințe, suspiciunii sau orice altceva. Trebuie să ne gândim la aceste aspecte - ar fi o gândire corectă aceasta.

Încearcă să găsești dificultățile tale personale. Nu vreau să spun dificultăți de ordin extern, ci dificultăți interioare - trăsături personale, înclinații și aversiuni personale, atitudini, prejudecăți ce vă pot opri înțelegerea și vă pot împiedica lucrul.

Toate dificultățile ce le puteți întâlni în munca voastră personală pot fi, în mare, împărțite în trei categorii sau clase.

Înainte de toate, emoțiile negative. Pentru anumiți oameni acesta este primul și probabil principalul punct nevralgic, așa încât ei trebuie să înceapă cu studiul emoțiilor negative și cu studiul metodelor de neidentificare. Anumiți oameni nu se pot opri să nu fie negativi, în general în anumite direcții particulare și, când emoțiile negative se întăresc și devin permanente, de obicei vor opri orice fel de lucru: totul devine mecanic și persoana nu poate progresa.

Cel de-al doilea punct este imaginația, în mod particular imaginația negativă, pentru că este tot atât de rea ca emoțiile negative. Prin imaginație nu înțeleg visare cu ochii deschiși; vreau să spun mai curând imaginarea lucrurilor care nu există, nici în tine însuși nici în alți oameni. Fiecare trebuie să încerce să găsească acest tip de imaginație în el însuși și lucrurile specifice cu care se asociază.

Cel de-al treilea punct este gândirea formatoare și vorbirea formatoare. Dacă nu ai o imagine a ceea ce este formator și a ceea ce nu este formator, nu poți progresa. Este necesar să obții această imagine. Este foarte folositor să

găsești câteva exemple bune de gândire formatoare și să le păstrezi în minte. Astfel nu va fi dificil să recunoști când te-ai surprins gândind într-un mod formator sau auzi pe altcineva vorbind într-un mod formator.

Acestea sunt tipurile principale de dificultăți pe care trebuie să le găsiți în voi înșivă. Pentru o persoană este mai permanent unul dintre aspecte, pentru o alta un alt aspect. Mai târziu veți descoperi probabil mult mai multe lucruri, dar la început veți vedea că, în mare, este unul dintre cele enumerate înainte.

Una dintre dificultăți este cea mai presantă pentru tine și fiecare poate descoperi care dintre acestea trei îi aparține. Trebuie să descoperiți care este mai urgentă, să luptați împotriva ei și să vă concentrați pe aceasta. Trebuie să existe motive să te decizi asupra uneia sau alteia, dar toate trei privesc pe fiecare. Pentru majoritatea oamenilor este necesar să înceapă cu emoțiile negative. Pentru alții este necesar să înceapă cu imaginația, pentru că ei inventează lucruri și astfel nu ajung niciodată la lucrurile reale. Și pentru alții încă este necesar să lupte cu gândirea formatoare, deoarece dacă nu o vor face vor rămâne mereu în același loc.

Î: Spuneți că sunt multe căi de distrugere a emoțiilor negative. Care sunt acestea?

R: Mai înainte trebuie să le recunoști. Trebuie să știi în tine însuși cea mai importantă emoție negativă, pentru că fiecare are una preferată și trebuie să începi cu aceasta. Trebuie să știi de unde să începeți și când știți aceasta, puteți studia metodele practice. Dar, înainte de toate, când descoperiți emoții negative în voi înșivă, trebuie să înțelegeți că în voi sunt cauzele și nu în alți oameni - ele sunt interne, nu externe. Când veți înțelege că ele sunt în voi înșivă, rezultatele vor începe să vină în raport de profunzimea convingerii voastre și continuitatea memoriei voastre.

Vedeți, ceea ce dorește să înțelegeți este că fiecare persoană în parte are un anumit punct clar ce-o împiedică să lucreze corect. Acest punct trebuie găsit. Fiecare persoană are multe astfel de puncte, dar unul este mai mare decât celelalte. Deci fiecare din voi, în mod separat, trebuie să vă găsiți dificultatea principală și, găsind-o, să lucrați împotriva ei. Aceasta vă poate ajuta un anumit timp și apoi, probabil, va trebui să găsiți o altă dificultate și apoi alta și alta. Până ce nu veți găsi dificultatea din momentul prezent, nu veți fi capabil să lucrați într-un mod corect.

Prima dificultate pentru oricine este cuvântul "eu". Spui cuvântul "eu" și nu te gândești că acesta este numai o mică parte din tine care vorbește. Dar în spatele acestuia și dincolo de acesta trebuie să fie cu totul altceva și aceasta este ceea ce trebuie să găsiți. Poate fi un tip particular de emoție negativă, un tip particular de identificare, sau imaginație sau multe alte lucruri.

Trebuie să înțelegeți că toate dificultățile pe care le au oamenii sunt așa cum sunt pentru că oamenii sunt așa cum sunt. Dificultățile pot dispărea sau se pot schimba numai când oamenii se schimbă. Nimeni nu poate face ca dificultățile să fie mai ușoare pentru ei. Presupunând că un bun magician ar veni și ar înlătura toate dificultățile lor, ar fi un prost serviciu care li s-ar se face, pentru că oamenii ar fi satisfăcuți să rămână așa cum sunt, nemaivând nici un motiv

să-și dorească să se schimbe. Încercați să vă gândiți ce anume face lucrurile foarte dificile pentru voi sau vă acaparează majoritatea atenției.

Î: Eu cred că dificultatea mea este mândria.

R: Mândria face un servitor bun, dar un stăpân rău. Dar cum să faci un servitor din aceasta? Numai învingând-o. Luați exemplul din Noul Testament despre a întoarce celălalt obraz. O persoană obișnuită va spune că nu-l lasă mândria. Dar dacă puteți transforma mândria într-un bun servitor, acesta vă va determina să o faceți. Și este important, pentru că a fi capabil să faci asta înseamnă și alte lucruri în plus, cum ar fi o percepție mai rapidă, controlul asupra centrilor emoțional și motor și multe alte lucruri.

Î: Eu tot nu văd cum pot să încep să-mi găsesc dificultatea principală.

R: Fiecare trebuie să încerce să-și găsească propria dificultate și nu pe a altcuiva și pentru a face aceasta trebuie să renunți la prejudecăți și la a gândi că ideile reprezintă ceva, lucrul altceva iar viața altceva. Atât timp cât veți gândi în acest fel, nu veți înțelege. Trebuie să vă dați seama că lucrați aici pentru scopurile voastre personale și că nu este nici o diferență între viață și lucru. Sunt multe lucruri care stau acum în calea voastră în sensul vieții și, în scopul de a le învinge și îmbunătăți lucrurile, trebuie să faceți ceea ce sugerează lucrul. Rezultatele se vor vedea în viața obișnuită, în relațiile cu oamenii, în diferite aspecte și în activitatea pe care o aveți de făcut în viață. Deci încercați să puneți numai întrebări referitoare la propriile voastre dificultăți. Lucrurile abstracte le putem admite numai ocazional, dar amintiți-vă că nu acestea sunt scopul principal.

Î: Cum pot lupta cu posesivitatea?

R: Mai întâi trebuie să se elibereze *mintea* de justificarea acesteia. *Mintea* trebuie să fie separată, nu trebuie să se identifice. Avem un anumit control al minții și într-o oarecare măsură putem porunci aici. Dacă decizi să nu justifici o anumită emoție negativă, este deja un început al luptei. Apoi mintea va acționa asupra emoțiilor. Care este cauza emoțiilor negative? Ele sunt întotdeauna cauzate de alți oameni, este întotdeauna vina altora. Asta trebuie să înceteze. Trebuie să recunoașteți că în voi este cauza emoțiilor negative. Și nu trebuie să găsiți motive pentru emoțiile negative - este întotdeauna ușor să găsești niște motive.

Î: Ar trebui să încercăm să descoperim ce anume din noi a generat exprimarea unei emoții negative?

R: Foarte adesea este imitație. Altceva exprimă o emoție negativă și ceva din tine îl admiră și gândește: cât de frumos exprimă el această emoție negativă, și vrea să imite, și tu nici nu știi. Pot fi multe alte lucruri, dar foarte adesea este imitație.

Î: Când spuneți că trebuie să lucrăm cu ideile fundamentale ale sistemului, vreți să spuneți, ca de exemplu, lucrul asupra emoțiilor negative? Poate fi numit lucru dacă cineva încearcă din greu să lucreze asupra lui însuși în acest fel?

R: În orice caz, oricum ați numi-o, aveți de lucrat asupra emoțiilor negative, întâi prin studierea lor, apoi încercând să nu le exprimați, apoi mergând mai

departe și găsind emoția voastră negativă favorită. Presupunând că cineva nu are autocompătimire, atunci este ușor pentru el să lucreze cu autocompătimirea; dar el poate avea o anumită altă emoție, proprie lui, împotriva căreia îi este dificil de luptat. În general, ai numai câteva emoții negative principale, deși unii oameni deosebiți pot avea mai multe.

Î: Cred că este posibil să lupți cu mici emoții negative, dar câteodată acestea sunt mult prea puternice și are loc o explozie.

R: Am încercat să explic că emoțiile negative sunt diferite și că nu poți utiliza aceleași metode împotriva tuturor. În toate cazurile trebuie să fii pregătit. Este mult prea târziu să te gândești când te afli deja într-o emoție negativă. Trebuie să studiezi identificarea și să fii capabil să nu te identifici; trebuie să fii capabil să gândești într-un mod corect - nu în acel moment, ci înainte și după. Și trebuie să fii capabil să folosești emoțiile negative pentru amintirea de sine. Dar înainte de toate trebuie să fii capabil să controlezi manifestarea emoțiilor negative. Dacă nu poți controla manifestarea, nu poți începe lupta cu emoțiile negative. Dar trebuie să înțelegi că nu poți face nimic când te afli într-o emoție negativă; poți să faci înainte și după. Câteodată, când ești mai bine pregătit, le poți folosi pentru amintirea de sine, dar asta este un lucru cu totul special. În lucru totul poate fi folosit, toate funcțiile greșite pot fi folosite, astfel și emoțiile negative de toate tipurile pot fi folosite ca un ajutor în amintirea de sine. Prin aceasta vreau să spun că te poți antrena într-un asemenea mod încât emoțiile negative îți vor reaminti necesitatea amintirii de sine.

Î: Ați spus că centrul intelectual ar putea controla centrul emoțional dacă știm cum. Ne puteți spune cum anume?

R: Totul este să înveți cum. Găsește emoțiile legate de un anumit mod de a gândi, cu anumite puncte de vedere. Dacă dobândești noi puncte de vedere, apoi, după un anumit timp, emoțiile conectate cu vechile puncte de vedere vor dispărea. Multe emoții depind de punctele de vedere. Dar este o muncă înceată.

Î: De ce trebuie făcută încet?

R: Pentru că nimeni nu o poate face repede. Ia un anumit timp să îți schimbi punctele de vedere, să ai noi puncte de vedere stabilite. Aceasta înseamnă distrugerea amortizoarelor și este un lucru dureros. În plus, amortizoarele nu pot fi distruse dintr-o dată, pentru că astfel nu ai mai avea nici un control. În mod obișnuit te controlezi cu ajutorul amortizoarelor. Așa că amortizoarele trebuie distruse treptat și, în același timp, trebuie creată voința. Dacă este distrus un amortizor, trebuie pusă voința în locul său altfel, dacă nu vei fi protejat de amortizor și nu vei avea nici voință, te vei afla într-o stare mai rea decât cu amortizor. Acesta este motivul pentru care sistemele mecanice de dezvoltare de sine sunt periculoase deoarece, prin mijloace mecanice, fără să știi ce faci, poți distruge unul sau altul dintre amortizoarele importante, fără a pune nimic altceva în locul lui și să devii mai rău decât înainte. Mijloacele trebuie să fie conștiente, trebuie să știi ce faci.

Î: Întotdeauna poți să-ți găsești principala emoție negativă sau numai câteodată?

R: Poți, dacă ești sincer în legătură cu asta. Este o problemă de sinceritate și de un anumit efort, dar noi nu vrem să facem acest efort, astfel nu o vom face niciodată. Chiar dacă decidem să căutăm emoțiile noastre negative, ne concentrăm asupra emoțiilor mici. Nu suntem niciodată suficient de sinceri să admitem care este emoția noastră negativă principală, pentru că arată câteodată urât.

Când am spus că este necesar să-ți găsești emoția negativă principală nu m-am referit la cele mai importante, ci la cele mai persistente. Dacă le găsești și încerci să lucrezi asupra lor, asta adesea ajută să vezi împotriva căror emoții poți lupta. De obicei sunt două sau trei cu care poți lupta. Dar trebuie să fii mai precis și nu doar să vorbești despre emoții în general. A vorbi despre emoții în general este bine pentru gândire în general, dar nu pentru acțiune. Poți acționa numai în legătură cu fapte clare.

Î: Cele mai periculoase emoții negative nu sunt gelozia, teama, ura, mânia?

R: Nu, aceasta este o clasificare greșită. Cea mai folosită clasificare este după gradul de identificare, pentru că aceasta face cel mai mare rău. Poți lua acestea ca emoții negative de prim grad, dar nu este în mod necesar adevărat. Pentru anumiți oameni autocompătimirea poate fi cel mai rea. Pentru altă persoană cel mai rău lucru poate fi sentimentul de nedreptate. Niciodată nu știi ce este mai rău, pentru că asta depinde de identificare și de trăsături, de vreme ce capacitatea de a simți anumite emoții deosebit de puternic și a te identifica cu acestea poate fi principala trăsătură a falsei personalități. Este diferit pentru oameni diferiți.

Î: Care dintre emoțiile negative trebuie să le transformi?

R: Pe toate. Nu este nevoie să facem un catalog. Trebuie să începi mai întâi cu acelea pe care le poți aborda, și apoi să treci la unele mai dificile și încă și mai dificile, dacă este posibil.

Emoțiile negative sunt o stare intermediară între sănătos și nesănătos. Un om al cărui centru de greutate se află în emoțiile negative nu poate fi numit sănătos și nu se poate dezvolta. El trebuie să devină mai întâi normal.

Emoțiile negative trebuie să împărțite în trei categorii: în primul rând, emoțiile cele mai obișnuite, de zi cu zi. Trebuie să le observi și trebuie să ai deja un anumit control asupra exprimării lor. După ce ai dobândit un anumit control asupra neexprimării acestor emoții negative, apare problema cum să tratezi cu emoțiile însele. Trebuie să încerci să tratezi cu ele încercând să nu te identifici cât poți de des și de mult, pentru că acestea sunt întotdeauna legate de identificare și, dacă învingi identificarea, acestea dispar.

Cea de-a doua categorie de emoții nu apar în fiecare zi. Acestea sunt emoții mai dificile, mai complexe depinzând de anumite procese mentale cum ar fi suspiciunea, sentimentele rănite și multe aspecte de acest gen. Acestea sunt mai greu de învins. Poți trata cu ele prin crearea unei atitudini mentale corecte, prin gândire - nu pe moment, ci între timp, când ești liniștit. Încearcă să găsești atitudinea corectă, punctul de vedere corect și fă-l să devină permanent. Dacă crezi o gândire corectă, aceasta va lua toată puterea acestor emoții negative.

Apoi există cea de-a treia categorie, emoții mult mai intense, mult mai dificile și mai rare. Împotriva acestora nu poți face nimic. Aceste două metode - lupta cu identificarea și crearea atitudinilor corecte - nu ajută. Când vin asemenea emoții, nu poți face decât un singur lucru: trebuie să încerci să-ți amintești de tine însuși - să-ți amintești de tine însuși cu ajutorul emoției. Dacă înveți să le utilizezi pentru amintirea de sine, acestea se pot diminua și pot dispărea după un anumit timp. Dar pentru asta trebuie să fii pregătit.

În prezent, din moment ce nu știi cărei categorii îi aparține o emoție, trebuie să încerci să utilizezi toate cele trei metode pentru toate emoțiile. Dar, mai târziu, vei vedea că ele se împart în aceste categorii și că într-un caz ajută ceva, în altul altceva. Trebuie să fii pregătit în toate cazurile. Așa cum am spus la început, va fi dificil să luptați cu acestea sau să le învingeți; dar veți învăța în timp. Numai să nu amestecați emoțiile cu exprimarea emoțiilor negative. Întotdeauna vine mai întâi neexprimarea. Cât timp nu poți opri exprimarea înseamnă că nu poți face nimic în legătură cu emoțiile însele. Deci, înainte de a putea face orice altceva, trebuie să înveți să controlezi manifestarea emoțiilor negative. Dacă ai învățat să controlezi exprimarea, atunci poți începe.

Î: Se pare că efortul de a-ți aminti de tine însuși te face mai vulnerabil și ești mult mai ușor stăpânit de emoții. Cum te poți proteja?

R: Nu te poți proteja la început. Trebuie să riști să vezi ce funcționează. De fapt, funcționează în ambele sensuri: dintr-un punct de vedere te face mai sensibil; dintr-un alt punct de vedere îți oferă mai mult control.

Î: În legătură cu emoțiile tale negative obișnuite, există o anumită trăsătură specifică în tine însuși care le aduce mereu?

R: Este foarte posibil, dar dacă practici neidentificarea vei vedea asta. Te identifici cu multe, multe lucruri, nu numai cu emoțiile negative. De dimineața până seara treci de la o identificare la alta, dar când încerci mai mult decât în mod obișnuit să te identifici, poți observa multe emoții negative pe care nu le-ai văzut înainte. Pe unele le poți vedea în întregime, pe altele le poți observa doar parțial, înainte de a dispărea. Dacă vei încerca să le observi și să nu te identifici, vei deveni mai puternic în a lupta cu emoțiile.

Î: Care este calea corectă de a fi interesat de lucruri fără a fi identificat?

R: Nu există nici o cale corectă. Trebuie fie să te gândești la lucrurile corecte, fie să legi totul de amintirea de sine. Dacă te poți gândi la lucrurile corecte, poți fi interesat de aceasta fără identificare, dar dacă devii identificat, toată gândirea dispare și devine doar o repetare formatoare de cuvinte.

Î: O emoție negativă care îmi apare mereu mă face să mă simt împotriva oamenilor pe care eu cred că i-am neglijat sau i-am rănit în vreun fel. Se bazează pe identificare. Nu văd cum să scap de asta.

R: Este dificil de spus. Suntem atât de mecanici încât în anumite cazuri nu suntem responsabili. În același timp nu ai dreptul să spui 'Nu sunt responsabil așa că nu contează ce fac'. Trebuie să faci ceea ce poți. Dar neidentificarea nu va ajuta în acest caz. Dacă simți că ai făcut ceva rău, încearcă să nu o mai faci din nou. Foarte adesea oamenii își cheltuie toată energia gândindu-se la greșelile pe care le-au făcut și în ziua următoare ei fac exact același lucru.

Î: Ai spus că emoțiile negative ar fi folositoare dacă am putea să nu ne identificăm cu ele?

R: Dacă am putea să nu ne identificăm, am avea rezultate diferite. În mod foarte clar ar fi de ajutor, deoarece ar da orientare vieții și multor alte lucruri pe care nu le cunoaștem încă.

Da, am spus că *dacă am putea* să nu ne identificăm, acestea ar putea fi funcții foarte utile. Așa cum sunt, acestea nu sunt folositoare. Toate emoțiile negative ce nu pot fi evitate devin funcții folositoare, dacă le folosim pentru amintirea de sine. Unii oameni izbutesc să facă aceasta și obțin două lucruri deodată - eliminarea emoției negative și crearea amintirii de sine. Dacă ai o emoție negativă persistentă și, prin gândire corectă, o pui în legătură cu amintirea de sine atunci, după câțiva timp, aceasta va ajuta amintirea de sine și după încă și mai mult timp, dacă persisti, emoția va dispărea. Deci acestea pot servi unui scop util, dacă le poți folosi; dar dacă te identifici cu ele, nu sunt bune deloc.

Î: Există altceva ce poate fi făcut în legătură cu emoțiile negative atunci când te afli într-o stare proastă?

R: Nu trebuie să crezi în această stare proastă. În mod egal, nu trebuie să crezi într-o stare bună, că va rămâne întotdeauna. Ambele stările bune și rele se vor schimba. Dacă vei crede prea mult într-o stare bună, vine o stare proastă și nu ești pregătit și, ca rezultat, vei fi prea mult afectat. Dacă te identifici prea mult cu propria stare proastă, vei simți că nu poți face nimic. Stare proastă sau bună, tu trebuie să mergi înainte - există o singură cale.

Î: Gelozia puternică intră în cea de-a doua categorie?

R: Asta rămâne să decizi tu. Poate să aibă foarte multe forme și manifestări diferite. În mod general se bazează pe justificare. Mental ești de acord cu ea, o accepți, pregătești terenul pentru ea. Când vei înceta să mai pregătești terenul, aceasta poate să dispară sau poate fi transformată în ceva diferit. Dar aceasta este o descriere prea generală. Există zece mii de diverse tipuri de gelozie dar, la baza lor, aproape în mod inevitabil se află sentimentul că ai dreptul să fii gelos. Trebuie întotdeauna să-ți amintești că toate cauzele emoțiilor negative sunt în noi.

Î: Emoțiile negative sunt molipsitoare? Acesta este motivul pentru care viața familială este atât de dificilă?

R: Da, este un fapt clar că emoțiile negative sunt foarte molipsitoare, dar în special sunt molipsitoare pentru tine însuși. Dacă ai anumite emoții negative și le admiti, dacă nu le negi în mintea ta, ele sunt destinate să se repete și să devină din ce în ce mai puternice.

Î: Autocompătămirea, pentru mine, nu este o emoție neplăcută, totuși o consider a fi negativă. Ar trebui să fie oprită?

R: Mai ales dacă este plăcută. Când autocompătămirea este plăcută, este o emoție deosebit de otrăvitoare.

Î: Cum pot să gândesc corect despre autocompătămire?

R: Când te gândești la ea trebuie să-ți creezi în minte un solvent permanent, o atitudine, care va dizolva autocompătămirea când va apărea. Găsește-i partea

comică, partea absurdă, partea nesănătoasă, nu te formaliza față de tine însuși. Dacă reușești să formezi o atitudine permanentă atunci, imediat ce va apărea autocompătămirea, toarnă solventul peste ea și aceasta se va dizolva. Găsește ceea ce este prostie, ceea ce este nebunie în autocompătămire, nu prin analiză, ci prin exemple. Vei găsi multe trăsături în ea dacă te gândești și observi în mod sincer și, dacă le vei ține minte, autocompătămirea nu va îndrăzni să ridice capul.

Î: Dar dacă descoperi că nu dispăre?

R: Aceasta este o atitudine greșită și nu numai o atitudine. Autocompătămirea nu este foarte normală, așadar studiaz-o, găsește-i toate trăsăturile ei ciudate, încearcă să-ți fie rușine de ea, nu gândi sau nu vorbi despre ea ca și când ar fi ceva nedăunător sau plăcut.

Î: Am găsit în mine însumi o îngăduință foarte mare față de propriile înclinații, care cred că este slăbiciunea mea principală și un obstacol în lucru. Dar prin propriile mele eforturi nu știu câtuși de puțin cum să lupt cu ea.

R: Foarte adesea nu poți lupta sau nu știi cum să începi să lucrezi împotriva unei slăbiciuni speciale, dar nu contează. Lucrează împotriva *oricărei* slăbiciuni și vei lucra împotriva *acestei* slăbiciuni. Este un mod foarte ușor de a te justifica să spui că nu știi cum să lupți împotriva unei slăbiciuni. Las-o în pace și luptă împotriva altor slăbiciuni - rezultatul va fi același. În anumite cazuri speciale trebuie să ne întorcem la anumite dificultăți iar și iar dar, în general, toate eforturile conduc în aceeași direcție, fie că este luptă împotriva negativității, imaginației sau orice altceva.

Î: De ce dacă dau curs mâinii se creează un anumit sentiment de însuflețire?

R: Mai întâi pentru că este un obicei, apoi pentru că este ușor. Tot ce dă curs unui obicei, produce plăcere. Mașinii îi place întotdeauna să meargă în direcția rezistenței minime dar, în lucru, trebuie să mergem în direcția rezistenței maxime.

Î: Frica nu este o emoție negativă? Poate fi ea necesară?

R: Ea este baza multor emoții negative. Nu vorbim acum de emoțiile instinctive. Emoțiile negative ale centrului instinctiv sunt necesare, dar celelalte sunt aproape toate inutile. Dar chiar și emoțiile instinctive pot conduce la imaginație. De exemplu, îți poate fi frică de șerpi și, trăind într-o țară unde există doar un șarpe și jumătate, îți poți petrece toată viața fiindu-ți frică de șerpi. Aceasta este imaginație.

Î: Nu-ți este adesea frică de lucruri despre care nu știi nimic?

R: Frica este pur și simplu o anumită stare; poate exista fără nici un obiect. Asta arată cât de inutile sunt emoțiile negative. Adesea inventăm obiecte pentru o emoție, când emoția deja există. Luați invidia, teama, suspiciunea. Credem că emoția este produsă în noi de ceva exterior, pe când în realitate ea este în noi, iar apoi noi doar căutăm un obiect și, în acest fel, o justificăm.

Î: Tot nu înțeleg de ce toate cauzele emoțiilor negative sunt în mine însumi.

R: Dacă te observi, vei vedea. Cauzele exterioare rămân aceleași, dar uneori ele produc o emoție negativă în tine, alteori nu. De ce? Deoarece cauzele reale se află în interiorul tău; în exterior sunt numai cauze aparente. Dacă ești într-o

stare bună, dacă îți aduci aminte de tine însuși, dacă nu te identifici, atunci nimic din ce se poate întâmpla în exterior (relativ vorbind, pentru că nu mă refer la catastrofe) nu poate produce o emoție negativă în tine. Dacă ești într-o stare proastă, identificat, scufundat în imaginație, atunci orice lucru neplăcut oricât de mic va produce o emoție violentă. Este o problemă de observare.

Î: Dar tot nu văd cum anumite lucruri, de exemplu, comportamentul oamenilor, ar putea să nu ne producă emoții negative.

R: Aceștia sunt mașini. De ce ar trebui să producă emoții negative comportamentul unor mașini? Dacă o mașină te lovește, este vina ta; nu trebuie să fii în calea mașinii. Poți avea o emoție negativă, dar nu este vina mașinii; este propria ta vină. Ceilalți oameni nu au atât de multă putere asupra ta precum crezi, este numai rezultatul identificării. Poți fi mult mai mult liber dacă nu te identifici și câteodată ești mai liber. De aceea am spus că trebuie să observi. Dacă observi bine, vei vedea că uneori te identifici mai mult, alteori mai puțin; și de aceea, uneori ești complet în puterea emoțiilor negative, iar alteori opui o anumită rezistență. Îți poate lua mult timp să înveți cum să rezisti emoțiilor negative, dar nu este imposibil. Trebuie să înțelegi un lucru despre emoțiile negative: ne este prea frică de ele, le considerăm prea puternice. Le putem opune rezistență dacă persistăm și nu le considerăm inevitabile și omnipotente.

Î: M-am putut vedea pierzându-mi cumpătul într-o zi, când vorbeam cuiva, dar nu m-am putut opri. Cum îmi pot stăpâni furia?

R: Acesta este un exemplu de mecanicitate. Nu-ți poți controla furia când aceasta deja a început să apară - este prea târziu. Lupta trebuie să înceapă în mintea ta; trebuie să găsești o modalitate proprie de a gândi corect despre o anumită dificultate. Să presupunem că trebuie să te întâlnești cu un anumit om care te irită. Apare furia; nu-ți place. Cum poți s-o oprești? Trebuie să începi prin a-ți studia gândirea. Ce crezi despre acest om - nu ce simți când ești iritat, ci ce crezi despre el în momente liniștite? Poți să descoperi că, în mintea ta, te cerți cu el; îi dovedești că el greșește; îi spui toate greșelile lui; găsești că, în general, el se comportă în mod greșit în ce te privește. Aici greșești. Trebuie să înveți să gândești corect. Apoi, dacă o faci, se va întâmpla astfel: deși emoția este mult mai rapidă decât gândul, emoția este un lucru temporar, iar gândul poate fi făcut continuu; astfel, ori de câte ori emoția va țâșni, se va lăsa de acest gând continuu și nu va mai putea să continue și să se manifeste. Deci poți lupta cu exprimarea emoțiilor negative, ca în acest exemplu, numai prin crearea unei gândiri corecte continue. Este imposibil de explicat ce este gândirea corectă în câteva cuvinte; este necesar să fie studiată. Dacă îți amintești ce am spus despre părțile centrului vei ajunge aici, pentru că, în majoritatea cazurilor și în majoritatea condițiilor din viața obișnuită oamenii gândesc numai cu partea mecanică a centrului intelectual, care este aparatul formator. Aceasta nu este suficient. Este necesar să folosim partea intelectuală a centrului intelectual. Identificarea este principalul motiv pentru care nu-l folosim. Încercarea de a-ți aminti de tine însuși și încercarea de a nu te

identifica sunt cele mai bune mijloace pentru a trece în părțile superioare ale centrilor. Dar noi întotdeauna uităm de identificare și de amintirea de sine.

Î: Învingerea emoțiilor negative, ca teama, poate să creeze energie?

R: În mare măsură. Este unul dintre cele mai bune mijloace de a colecta energie. Toate posibilitățile de dezvoltare sunt conținute în învingerea emoțiilor negative și transformarea lor. Un om cu emoții negative nu va face niciodată nimic.

Î: În ce fel de lucruri pot fi transformate emoțiile negative?

R: Este mai bine spus că pot fi învinse. Dar, dacă dorești, putem spune că ele sunt transformate într-un anumit tip de emoție amestecată cu foarte multă înțelegere - o emoție a părților superioare ale centrilor. Aproape orice emoție negativă pe care o avem acum poate fi transformată într-o emoție a părților superioare ale centrilor. Dar aceasta necesită înțelegere, convingerea că este necesar și decizia de a o face.

Î: Emoțiile negative sunt cele care ne împiedică să accesăm aceste stări emoționale?

R: Da. Avem bani suficienți, dar îi cheltuim pe toți pe lucruri neplăcute. Dacă vom economisi suficient de mulți, îi vom putea folosi într-un mod corect. Puterea de folosire vine odată cu cantitatea.

Î: Am observat două feluri de indignare în mine însumi: un fel când, de exemplu, văd un copil care suferă iar alt fel când ceva mă supără pe mine. Sunt amândouă la fel de negative?

R: Cu cât indignarea este mai altruistă și cu cât ai mai multă dreptate, cu atât este mai rău. Cu cât mai vei pierde multă energie cu aceasta, cu atât ea va produce rezultate mai negative.

Î: De ce sunt atât de repede înclinat spre emoții negative în timpul discuțiilor comparativ cu orice alte ocazii? În discuțiile politice, de exemplu.

R: Pentru că întotdeauna crezi că aceste lucruri pot fi diferite. Când îți vei da seama și vei deveni ferm convins că lucrurile nu pot fi diferite, vei înceta să te cerți. Cearta se bazează pe ideea că lucrurile pot fi diferite și că anumiți oameni pot face lucrurile în mod diferit. Încearcă să gândești din punctul de vedere că tot ce se întâmplă, se întâmplă pentru că nu poate fi altfel; dacă ar fi putut fi altfel, s-ar fi întâmplat altfel. Este foarte simplu, dar este foarte dificil să-ți dai seama.

Î: Dacă vedem ceva ce nu ne place în alții este pentru că ei sunt oglinzi pentru noi și avem același lucru în noi?

R: În principal, da. Dar este mare lucru să îți dai seama de asta. Poate că oamenilor le displac ceilalți pentru că aceștia sunt oglinzi pentru ei înșiși. Nu-și dau seama de asta dar, cumva, o simt în mod vag determinându-i să le displacă aceștia. Totuși, este de asemenea un principiu în lucru că înainte de a deveni mai bun, trebuie să ajungi mai rău. Nu numai pentru că observi mai mult - efectiv ajungi mai rău înainte de a dobândi mai mult control.

Î: Dacă ți-ai aminti întotdeauna că oamenii nu ar putea acționa niciodată altfel, ai putea atunci să-i înțelegi?

R: Sigur că trebuie să-ți amintești asta. Și până ce această amintire nu devine constantă, nu vei putea înțelege nimic despre ei. Există multe aspecte de acest fel. Tot ce înveți în sistem trebuie să se afle în conștiința ta în același timp, altfel fiecare amănunt te va face să uiți totul.

Î: Am descoperit că devin foarte negativ când primesc sfaturi și nu sunt niciodată de acord cu acestea.

R: Din nou, totul se bazează pe atitudinea ta: admiti că altcineva îți poate afecta starea emoțională. Nu ar trebui să admitem o asemenea putere emoțională asupra noastră. Acum, chiar dacă doar te gândești la acest sfat, te simți tulburat. Îl reconstruiești. Dar ar trebui să gândești într-un mod cu totul diferit; este pur și simplu o problemă de rațiune. Chiar dacă oamenii dau sfaturi fără să se gândească, chiar dacă tu știi mai bine, nu există nici o rațiune să-ți pierzi cumpătul. Nu câștigi nimic devenind tulburat sau iritat. Trebuie să încetezi să te justifici în minte.

Când încetezi această justificare descoperi că, foarte adesea, cauza tuturor acestor emoții negative este o anumită idee greșită. Fiecare poate găsi ceva în neregulă într-o zonă sau alta a vieții sale și, în general, există tendința să arunci responsabilitatea asupra acestui aspect. Crezi că dacă acest aspect ar fi fost bun, toate celelalte lucruri ar fi fost bune. Fiecare are una, câteodată două sau mai multe combinații de circumstanțe pe care le blamează pentru tot ceea ce face rău și pentru toate manifestările sale de slăbiciune. Dar trebuie să înțelegi că absolut nimic din lume nu poate produce acest rezultat. Să presupunem că există un anumit lucru care este rău și gândesc: 'Dacă acesta ar fi fost bun, eu aș fi fost diferit'. Dar dacă ar fi fost bun, eu aș fi fost la fel. Vorbesc din experiență, deoarece cunosc oameni care au gândit așa și, când acel aspect particular pe care ei l-au găsit a fi rău s-a schimbat, ei au rămas la fel și, pur și simplu, au găsit un alt aspect neplăcut în locul primului.

Î: Am descoperit că una dintre cele mai mari dificultăți ale mele este iritarea.

R: Aceasta este una din cele mai profunde trăsături în oameni și afectează pe toată lumea. Cel mai dificil lucru din lume este să suporti cu răbdare manifestările neplăcute ale celorlalți oameni. Oamenii pot sacrifica orice altceva, dar nu pot suporta lucrul acesta. Iritarea este o emoție particulară, produsă de sentimentul propriei mecanicități sau a altor oameni. Asta nu înseamnă că orice manifestare mecanică cauzează iritare, dar câteodată mecanicitatea o produce. Dacă nu simțim mecanicitatea altor oameni într-un anumit caz, deși aceștia pot fi chiar mult mai mecanici, nu va exista nici o iritare. Suntem iritați de alți oameni ce acționează ca mașini, deoarece noi înșine suntem mașini. Dacă am înceta să fim mașini, am înceta să fim iritați. Acest sentiment de mecanicitate devine iritare deoarece ne identificăm cu el. Dacă izbutim să înlăturăm identificarea, același lucru pe care îl cunoaștem acum ca iritare va deveni o emoție foarte folositoare, un fel de tentacul prin care vom putea simți mecanicitatea. Nu vă puteți imagina cât de diferite devin emoțiile obișnuite și adesea cât de utile, dacă nu ne identificăm cu ele.

Î: Cum este cel mai bine să lucrezi cu o emoție negativă când acestea devin simplă apatie?

R: Foarte adesea, când emoția negativă ia forma rezistenței pasive nu poți face nimic pe moment. Dar poți continua să lucrezi. Dacă nu poți face nimic astăzi, va fi și un mâine și un poimâine și săptămâna următoare și luna următoare. Trebuie să te pregătești pentru viitor, înainte de toate prin amintire de sine, prin a-ți reaminti de ce anume ai venit, prin a-ți reaminti primele principii. Toată această apatie și sentimentele negative provin dintr-un lung somn. Dacă vei continua să dormi atunci când ai putea să încerci să te trezești, acest somn va produce o stare negativă sau alta.

Î: Am observat în mine însumi o dorință constantă de mă simți comod. Este general valabil pentru toți să simtă așa?

R: Aceasta este una din cele mai importante caracteristici ale vieții noastre. Acestei dorințe îi sacrificăm totul. Suntem gata să renunțăm la orice și să mergem pe linia rezistenței minime. Câteodată această dorință devine atât de puternică încât nu poți decât să te simți confortabil și nimic altceva. Chiar dacă ceva anume nu este confortabil, încerci să aranjezi lucrurile astfel încât să devină confortabil.

Î: Există vreo cale de a scăpa de aceasta?

R: Ce e de făcut este o problemă diferită; trebuie să o abordăm din altă direcție. Această dorință este un lucru foarte mare și fiecare efort împotriva acesteia este important; deci fiecare efort trebuie discutat în mod special, nu toate eforturile împreună. Somnul este cel mai confortabil lucru; încercarea de a te trezi este foarte inconfortabilă. Mai târziu, când vom fi parțial treji, vom simți cât de inconfortabil este să dormi când orice se poate întâmpla în orice moment. Dar este necesar să ajungem la această stare.

Î: Cum se poate să contracarezi lenea?

R: Prin efort, cum altfel? Este dificil să discutăm în general, pentru că există atâtea forme de lene - atât de multe scăpări diferite. Trebuie să discutăm despre cazuri concrete, așa că numai tu însuși îți poți răspunde. Găsește în tine însuși forme diferite de lene; atunci vei vedea că nu este întotdeauna la fel - în unele cazuri se manifestă mai rău, în alte cazuri mai puțin puternic. Ai nevoie de o mare cantitate de observații - nimeni din afară nu te poate ajuta.

Î: Este de vreun folos doar să dorești aceasta?

R: Nu, aceasta nu este suficient. Să presupunem că ești leneș într-un anumit domeniu particular, dar nu întotdeauna la fel de leneș - uneori mai mult, alteori mai puțin. Asta constituie material de observație. Găsește ce te face mai leneș sau mai puțin leneș, atunci vei găsi câteva cauze și vei ști unde să observi în viitor. În multe lucruri din noi trebuie să găsim care sunt diferențele, pentru că în noi nu rămâne nimic la fel pentru mult timp. Chiar trăsăturile permanente se manifestă în mod diferit - într-o zi într-un fel, în altă zi în alt fel. Este necesar să aflăm ce o generează.

Î: Există o cale de a vedea diferența dintre o necesitate reală de odihnă și lene?

R: Ca și în multe alte lucruri, există cazuri când poți spune în mod precis și trebuie să iei numai aceste cazuri și să nu te gândești la cele îndoielnice. Dacă vei începe cu acele cazuri pe care nu le cunoști, nu vei putea face nimic. În acest sistem trebuie să începi cu lucrurile despre care nu ai nici un dubiu.

Î: Dacă încerci să-ți aduci aminte de tine însuși și obții un fel de rezultat, poți fi sigur că aceasta nu este imaginație?

R: Încă odată se impune același răspuns. Vor fi momente asupra cărora nu vei avea îndoieli și vor fi momente despre care vei ști că sunt imaginație. Nu poți fi sigur de orice moment, dar de anumite momente vei fi sigur.

Î: Poate o circumstanță exterioară să te trezească dintr-o dată?

R: Da, dar în următorul moment alte circumstanțe exterioare vin și te fac să adormi din nou, așa că nu este nici un profit din aceasta. Și cu cât mai mult un anumit tip de circumstanțe te fac să te trezești, cu atât mai ușor altele te vor face să adormi. Numai acea trezire care vine din tine însuși este sigură.

Î: Un om care începe să se trezească dezvoltă în el un simț al dualității?

R: Este aceasta o observație sau nu? Dacă este o observație, este ceva; dar dacă este doar filosofie, este complet nefolositoare. Nu te va ajuta dacă vei decide într-un fel și lucrurile se vor întâmpla altfel. Trebuie să te ocupi cu ziua de astăzi și, poate, cu ziua de mâine.

Î: Am descoperit că pot avea o emoție negativă și, în același timp, o pot observa.

R: Cu certitudine. Poți avea emoții negative violente și să le observi. Foarte adesea emoțiile negative ne trezesc într-o anumită măsură, astfel încât le putem observa. Este corect, dar asta nu le diminuează, ele devin chiar mai bune dacă faci asta și chiar mai plăcute ca formă de somn. Observarea nu este calea de a distruge emoțiile negative. Dacă vrei să le distrugi, sunt multe metode, dar observația este numai pentru studiu.

Î: Există vreo cale de a trata cu stările negative destul de vagi, apăsătoare?

R: Da, multe căi; câteodată poți lupta cu acestea, dar presupunând chiar că starea ta este atât de apăsătoare că nu poți face nimic, la un moment dat, dacă faci eforturi înainte ca aceasta să apară, în timp ce ești într-o stare mai bună, aceasta va ajuta. Trebuie să faci numai ceea ce este absolut necesar într-un astfel de moment, dar nu trebuie să te identifici cu starea ta ci trebuie numai să-ți amintești că ea va trece, nu trebuie să crezi că este permanentă. Emoțional întotdeauna credem în lucruri - centrul emoțional nu știe de ziua de mâine; pentru acesta totul este prezentul, totul este permanent. Nu trebuie să te identifici cu acest sentiment, trebuie să știi că se va schimba.

Î: Tot ceea ce mă interesează în lucru foarte curând încep să-l simt ca pe un tărâm înspăimântător. Cum să evit această capcană?

R: Ei bine, aceasta este o stare minunată pentru amintirea de sine - o poți folosi. Cu cât ești mai negativ, cu atât mai bine îți poți aminti de tine însuși - dacă înțelegi că poți ieși din aceasta. Trebuie să-ți amintească, să-ți servească drept alarmă, altfel vei rămâne într-o stare negativă tot timpul.

Î: Se pare că numai atunci când am observat în mine însumi prostie sunt capabil să fac eforturi mai puternice.

R: Câteodată este foarte folositor să-ți vezi prostia. Dacă ai putea cu adevărat să te vezi pe tine însuși, nu ai mai fi în stare să uiți. Dar asta este legat de conștiință.

Î: Întotdeauna am fost mai degrabă adaptabil și aceasta mă îngrijorează. Dacă încerc să fac un efort este foarte neplăcut să-l încep dar, mai târziu, nu mai este niciodată un efort.

R: Momentul în care acesta devine ușor este un avertisment; asta înseamnă că data viitoare efortul va fi mult mai dificil.

Î: Am descoperit că pot ieși câteodată dintr-o emoție negativă îngăduindu-mi să mă identific cu ceva plăcut.

R: Folosești cuvântul 'identific' într-un sens greșit. Nu poți spune 'îmi îngădui să devin identificat', poți să spui doar 'îmi îngădui să devin interesat de ceva'. Da, asta poate funcționa un timp dar, dacă devii identificat, va fi exact același lucru din punct de vedere practic. Doar că de lucrurile plăcute *poți* fi interesat fără a fi identificat, pe când de un lucru neplăcut *nu poți* fi interesat fără a fi identificat.

Î: Găsesc că bucuria este o mare dificultate. Mă bucur aproape de orice și se pare că aceasta mă îndeamnă la somn.

R: Încearcă să-ți amintești de tine însuși; atunci bucuria va fi mai mare, mai deplină și vei profita de aceasta. Dar dacă te face să adormi, atunci încearcă să o eviți, asta e tot. Orice fel de stare emoțională poate fi folosită pentru amintirea de sine, dar înainte să poți face asta este necesar să-ți crezi această capacitate; iar capacitatea poate fi creată numai prin efort constant, regulat. Dacă doar te gândești la asta odată pe săptămână, nu va ieși nimic din aceasta.

Î: Simt că obstacolul meu principal este imaginația, în special despre mine însumi. Există vreun tip special de lucru împotriva acesteia?

R: Imaginația poate fi foarte diferită. Dacă există căi speciale, este posibil să ajungi la acestea numai printr-un studiu detaliat. Dacă mă întrebi în general, pot să-ți răspund doar: amintirea de sine.

Dacă vrei să spui visare cu ochii deschiși, aceasta reprezintă numai jumătate din imaginația noastră și jumătatea cea mai inocentă. Cu siguranță aceasta înseamnă pierdere de timp, dar pierdem timpul în atât de multe feluri încât încă puțin în plus sau în minus nu prea mai contează. Este mult mai periculos dacă-ți imaginezi anumite calități în tine însuși, în alți oameni, în omenire sau în natură și, apoi, începi să crezi în aceste idei imaginare și să-ți pui credința în ele. Suntem înconjurați de aceste calități imaginare și ele sunt cele cu care trebuie să ne luptăm.

Î: În încercarea de a rezista imaginației ar trebui să găsești cauza acesteia?

R: Nu, s-o oprești imediat. Cauze există întotdeauna. Înlocuiește-o prin altceva, printr-o gândire intențională.

Î: De ce nu are nici o valoare să observi și să studiezi imaginația ca un mijloc de auto-cunoaștere?

R: Vei vedea foarte curând că aceasta nu-ți aduce nimic. Imaginația se învârtă mereu în același cerc. Este activitate mentală necontrolată și prin imaginație creăm multe valori false, ținem de ele și le folosim în gândirea noastră. De aceea imaginația este periculoasă. Nu verificăm lucrurile. Ne imaginăm lucruri fie pentru că ne plac, fie pentru că ne displac câteodată și ne este teamă de ele. Trăim într-o lume imaginară.

Î: Fugind de realitate?

R: Nu o fugă conștientă, dar astfel se întâmplă. Este parțial datorită lenei mentale: de exemplu, este mai ușor să-ți imaginezi un lucru decât să îl studiezi.

Î: Dacă știi acest lucru, n-ar trebui să reprezinte aceasta o cale simplă să o oprești?

R: Nu, poți să știi și ea să continue. Este necesar un efort special pentru a o opri. Suntem atât de mecanici încât putem ști și, totuși, să facem același lucru.

Î: Simt că nu mai pot aștepta, trebuie să încerc să găsesc o ieșire din mlaștina în care mă găsesc. Cu cât îmi văd mai mult propria mecanicitate, cu atât mai mult simt urgența de a face astfel.

R: Trebuie să înțelegi că este necesar un timp îndelungat. Au trecut ani de zile în viața obișnuită. Când auziți despre mecanicitate și abia ați început lupta cu ea, vreți imediat rezultate. Este necesar întâi să vă obișnuiți cu aceste idei. Nu există secrete sau metode speciale de a merge mai repede.

Î: Mi-e dificil să înțeleg că imaginația intră în toate emoțiile noastre.

R: Orice emoție bazată pe identificare este imaginație. Identificarea este un semn de imaginație. Când vei găsi o emoție fără identificare, vei găsi o emoție fără imaginație.

Î: Gândirea este singura modalitate de a testa imaginația?

R: Nu, nu gândirea ci atenția, pentru că imaginația este una dintre manifestările care funcționează fără atenție. În momentul când îți îndrepti atenția către ea, imaginația se oprește.

Î: Vreți să spuneți că nu poți observa imaginația fără să o oprești?

R: Nu o poți observa prea mult. Dacă o vezi doar și apoi te îndrepti în altă parte, ea poate să continue, dar dacă menții atenția asupra ei, ea se va opri. Atenția acționează ca o lumină, iar imaginația este ca un proces chimic ce poate continua doar în întuneric și se oprește la lumină.

Î: Asta nu înseamnă că atunci când o vezi, intervine gândirea?

R: Gândirea poate aduce atenție. Atenția este o facultate diferită, deoarece chiar și gândirea poate funcționa fără atenție. Dar gândirea poate lucra *cu* atenție, pe când imaginația nu poate. Anumite facultăți pot lucra numai cu atenție, iar altele pot lucra fără atenție.

Î: Care este diferența dintre gândirea obișnuită și imaginație?

R: Intenționalitate sau lipsă de intenționalitate; control sau lipsă de control.

Î: Imaginația este unul din lucrurile cele mai puternice în om și totuși este cel mai inutil. De ce?

R: Este un obicei prost, o formă de somn, o slăbiciune. Este ușor, nu necesită nici un efort. Toate celelalte necesită efort.

Î: Putem spera să scăpăm de imaginație, în final?

R: Nu putem vorbi despre final, este mult prea departe. Primul pas este să vezi cât timp îi acorzi imaginației; următorul pas este să-i acorzi ceva mai puțin.

Î: Nu pot să spun dacă ceva este sau nu imaginație și nu știu cum să încep să o recunosc.

R: Nimeni nu te poate ajuta să începi, trebuie să începi singur. Trebuie să surprinzi la tine un anumit tip de imaginație - nu mă refer exact la visare cu

ochii deschiși. Trebuie să ai un standard pentru imaginație: apoi, când ești în dubiu, poți compara. Imaginația poate lua trei forme: imaginație pasivă, imaginație care se exprimă prin vorbire și imaginație care se exprimă prin activitate. Există direcții și direcții ale activității noastre, fiecare foarte diferită de cealaltă. Unele încep cu efort și continuă cu efort. Altele pot fi imaginație. Poți crede că este efort pe când, în realitate, este imaginație exprimându-se prin activitate, care nu se poate opri și nu necesită nici un efort. A vorbi este la fel: anumiți oameni trebuie să vorbească, alții trebuie să facă ceva, dar ambele sunt manifestări ale aceluiași lucru.

Î: Am observat că imaginația pare să ocupe loc în memorie, mergând de la o asociere la alta. Este această observație corectă?

R: Nu. Memoria în sine nu este responsabilă de nimic. Memoria este imparțială; ea furnizează material pentru orice solicitare de-a ta. O poți solicita pentru gândire serioasă, imaginație, exprimarea emoțiilor negative ș.a.m.d.

Î: Memoria este oare mecanică?

R: Memoria în sine este mecanică, dar folosirea memoriei, solicitarea memoriei, funcționarea memoriei poate fi mai mult sau mai puțin mecanică. Memoria constă din înregistrările pe benzile centrilor noștri. Cum să le folosim, cum să le regăsim, cum să le verificăm - asta este altceva.

Î: Contează mult dacă afli cauza unor stări negative pe care le observi? Sau este suficient doar să recunoști că acestea sunt negative?

R: Nu. Câteodată este foarte folositor să afli cauza, pentru că atunci când vrei să lupți cu o emoție negativă nu te poți lupta până ce nu cunoști cauza și cauza se află, în general, în propria imaginație. Toate cauzele sunt în tine, așa încât este necesar să le cunoști.

Î: Câteodată, când ești nefericit sau poate te simți negativ, ești readus la problemele reale. Deoarece ni s-a spus să veghem împotriva emoțiilor negative, nu pot încă să potrivesc aceasta cu sistemul.

R: Amesteci ideea de suferință cu ideea de emoție negativă. Nu este același lucru. Suferința este foarte utilă; poți să obții multe lucruri numai prin suferință. Dar când suferința se leagă de identificare și imaginație, aceasta devine emoție negativă.

Î: Ai spus că omul trebuie să renunțe la suferință și, de asemenea, că el trebuie să sufere în scopul dezvoltării. Cum pot fi ambele lucruri adevărate?

R: Cazuri diferite, zile diferite, momente diferite. Acestea nu sunt două principii contradictorii. Există multă suferință inutilă la care nu vrei să renunți. Apoi există o suferință inevitabilă și necesară pe care trebuie să o accepți dacă dorești să obții ceva. Pe a Patra Cale, deși nu totul dintr-odată, trebuie să sacrifici tot ce este inutil, teoriile greșite, vorbăria, suferința imaginară. Suferința imaginară este obstacolul principal.

Î: Atunci suferința nu există?

R: Numai o anumită cantitate este reală. Dar noi o sporim prin imaginație. Suferința reală există, dar este limitată de multe lucruri, de timp, de exemplu. Dar nimic nu poate opri sau limita suferința imaginară. Suferința reală, dacă aceasta are o cauză, poate fi necesară; poate aduce cunoaștere. Suferința

imaginară înlătură cunoașterea. Moartea unui prieten sau vreun fel de mahnire este o suferință reală dar, dacă te identifici cu ea, asta poate produce emoție negativă. Și, în afară de asta, suferința ocupă doar o mică parte din viața noastră, în timp ce emoțiile negative o ocupă în totalitate.

Î: Este durerea o emoție negativă?

R: A suferi de o durere nu este o emoție negativă în sine, dar când intervin imaginația și identificarea, aceasta devine emoție negativă. Durerea emoțională, ca și cea fizică, nu este o emoție negativă în sine dar, când începi să o înflorești în fel și chip, ea devine negativă.

Î: S-a spus, sau cel puțin s-a dedus, că omul iubește suferința. Este într-un totu adevărat?

R: Nu înțelegi complet sensul acestui lucru. Dacă vei gândi mai profund, vei vedea că fiecare are un anumit tip de suferință, să spunem autocompătimire. Nu renunți niciodată la această autocompătimire; este cea mai îndrăgită posesie a omului, o poartă cu el, o așază în locul cel mai de seamă; el nu va încerca niciodată sau măcar să se decidă în mintea sa să facă un efort de a renunța la această autocompătimire. Fiecare are una sau două emoții negative de care este în mod special atașat. El nu-și spune 'Îmi place această emoție negativă', dar el trăiește în ea, este pe deplin absorbit de aceasta, și totul este colorat de această emoție negativă, așa încât el nu o va sacrifica. Pentru mulți oameni, sacrificarea principalei lor emoții negative ar însemna sacrificarea întregii lor vieți.

Î: De vreme ce omul a încetat să creadă că suferințele sale erau o pedeapsă directă de la Dumnezeu, el nu se rușinează și nu este nemulțumit de acestea?

R: Da, așa se pare, dar de fapt el nu va renunța la acestea. Când se va decide să renunțe la acestea, el se va elibera de ele. Pare un lucru simplu, dar când se ajunge la practică, el descoperă că nu o poate face, pentru că suferințele sale au devenit deja un obicei; și astfel, deși se decide în mintea sa, el încă continuă să simtă la fel. Neîndoios, în scopul de a scăpa de suferința inutilă primul pas este să decizi, în mintea ta, să renunți la aceasta. Când omul ia această decizie, după un anumit timp el va renunța; dar, atât timp cât mintea sa este hipnotizată de această suferință, el nu va face efortul.

Î: Dacă renunță la suferință, ce va obține în schimb?

R: El va obține în schimb absența suferinței. De aceea el nu dorește să renunțe.

Î: Ce metodă poți folosi pentru a sacrifica suferința?

R: Înțelegerea valorilor. Dar există diferite tipuri de suferință. Câteodată o cale eficientă de a distruge suferința este să vezi că aceasta aparține părții imaginare din tine însuși. Împărțirea în real și imaginar este foarte folositoare.

Ideea generală este că nu poți obține ceva pe nimic, trebuie să sacrifici ceva. Dar ce să sacrifici? O persoană nu dorește să sacrifice un lucru, o altă alt lucru. Răspunsul este: sacrifică-ți suferința - emoțiile negative, imaginația negativă și toate acestea. Este un sacrificiu foarte bun, numai că este foarte dificil, pentru că ești gata să sacrifici orice plăcere, dar nu suferința.

Î: Cum poți face asta? Refuzi să te gândești că suferi?

R: Refuzi să-ți accepți suferința și o oprești. Este foarte simplu. Să presupunem că ai o mahnire, fie că ai fost rănit sau ofensat fie altceva similar. Încearcă să sacrifici această mahnire și vei vedea cât de mult ești atașat de ea. De fapt este un sentiment foarte plăcut când simți: 'Nu am de ce să-mi fac griji. Nimeni nu este vinovat'. Dar oamenilor nu le place aceasta pentru că o resimt ca un gol.

Î: Presupun că recompensa oricărei dezvoltări este suferința reală; deoarece cunoașterea aduce suferință.

R: Nu văd că lucrurile ar sta chiar așa. Este adevărat că dezvoltarea înseamnă că suferința crește pentru o anumită perioadă, dar nu poți privi aceasta ca un scop sau ca un rezultat necesar. Suferința în sine nu poate aduce nimic, dar dacă îți amintești de tine însuși în legătură cu aceasta, ea poate fi o forță imensă. Dacă suferința nu ar fi existat, ar fi fost necesar să fie creată, pentru că fără ea nu poți ajunge la amintirea de sine corectă. Dar oamenii încearcă să fugă de suferință sau încearcă să o deghizeze sau se identifică cu aceasta și, astfel, distrug cea mai puternică armă pe care o au.

Î: Ce este suferința folositoare?

R: Până ce nu înlăturăm suferința nefolositoare nu putem ajunge la cea folositoare. Cea mai mare parte a suferinței noastre este absolut nefolositoare; avem prea multă din aceasta. Înainte de toate trebuie să înveți să distingi ce este suferința inutilă. Prima condiție de a te elibera de ea este să știi cum arată.

Î: Vreți să spuneți că suferința este, într-o anumită măsură, esențială pentru a ajunge la schimbarea nivelului de ființă?

R: Cu siguranță, dar depinde ce înțelegi prin suferință. Nu obținem nimic din plăcere: din aceasta putem obține numai suferință. Fiecare efort este suferință; fiecare înțelegere este suferință, deoarece sunt multe înțelegeri neplăcute despre noi înșine și despre alte lucruri, și există multe forme de suferință. Așa cum am spus, anumite suferințe sunt inutile, cu alte suferințe trebuie să învățăm să nu ne identificăm, iar alte suferințe sunt folositoare. Judecăm suferința din punctul de vedere al faptului dacă aceasta ajută sau ne împiedică munca, astfel încât atitudinea noastră față de suferință ajunge să fie mai complicată. Suferința inutilă este cel mai mare obstacol din calea noastră; în același timp suferința este necesară și, câteodată, se întâmplă ca oamenii să nu poată lucra deoarece se tem de suferință. În cele mai multe cazuri ceea ce le stărnește teama este suferință imaginară. Avem multă imaginație și câteodată pare dificil să înlăturăm anumite tipuri de imaginație.

Î: Este suferința, în afară de durerea fizică, posibilă fără falsa personalitate?

R: Cu siguranță, dar aceasta nu devine atât de insistentă. Când începe să-i placă falsei personalități, ea devine periculoasă. Cele mai multe din suferințele noastre depind de identificare și dacă identificarea dispare, suferința noastră dispare de asemenea. Trebuie să fii rațional, trebuie să îți dai seama că nu are sens să suferi dacă este posibil să nu suferi.

Î: Nu înțeleg cum o emoție pozitivă poate fi înrădăcinată în durere; totuși anumiți oameni vizionari aparent au atins înălțimile prin suferință fizică.

R: Prin suferință fizică sau mentală este foarte posibil, prin transformare. Orice tip de suferință, vorbind teoretic, se poate transforma în emoție pozitivă, dar

numai dacă este transformată. Totuși, astfel de definiții sunt periculoase, pentru că în momentul următor cineva va înțelege în sensul că ea se transformă de la sine într-o emoție pozitivă. Asta ar fi total greșit, pentru că nimic nu se transformă de la sine, ci trebuie să fie transformat prin efort de voință și prin cunoaștere.

Î: Poate o mahnire profundă să ajute un om să ajungă la o stare mai înaltă de conștiință?

R: Nici un șoc izolat nu poate ajuta, pentru că sunt multe legături ce ne țin în starea actuală. Este important să înțelegem că sunt necesare mii de șocuri, și ani îndelungați. Numai atunci firele pot fi rupte și omul se poate elibera.

Î: Cum poate exista suferința reală, dacă spuneți că centrul emoțional nu are parte negativă?

R: În descrierea omului, în acest sistem, ajungi la imposibilitatea de a descrie lucrurile așa cum sunt ele; ele pot fi descrise numai cu aproximație. Este la fel ca atunci când folosești o hartă la o scară mică, unde mărimea relativă a lucrurilor nu poate fi arătată. În anumite cazuri, în descrierea mașinii umane, diferențele sunt atât de mari că este mai bine spui că un anumit lucru nu există deloc, decât să spui că un lucru este mare, iar altul este mic. Aceasta se referă la centrul emoțional. Există emoții care nu sunt negative și totuși foarte dureroase, și există un centru pentru ele, dar ocupă o parte infimă comparativ cu emoțiile negative, care nu sunt reale, astfel încât este mai bine să spunem că centrul emoțional nu are parte negativă.

Î: Cum puteți explica marea cantitate de suferință ce există în lume?

R: Este o întrebare foarte interesantă. Din punctul de vedere al lucrului cel puțin este posibil să găsești o formă logică de a soluționa această problemă. În viața organică omul trebuie să fie privit ca un experiment al Marelui Laborator. În acest laborator au loc toate tipurile posibile de experimente și acestea trebuie să fie făcute prin suferință, pentru a cauza un anumit tip de fermentație. Într-un anume fel este necesară suferința pentru aceasta; toate celulele acestui experiment trebuie să sufere și din cauza aceasta tendința lor este să evite suferința, să aibă cât mai puțin posibil sau să fugă. Dacă anumite celule înving această tendință și acceptă suferința în mod voluntar, pot scăpa de ea și să devină libere. Suferința voluntară poate deveni lucru în școală. Nimic nu este mai dificil și în același timp nimic nu poate crea atât de multă forță ca suferința voluntară. Ideea dezvoltării este să creezi o forță internă și cum poate un om să se testeze pe sine fără suferință? Dintr-un punct de vedere întreaga viață organică există în scopuri planetare. Din alt punct de vedere aceasta există numai de dragul acelora care scapă. Deci aceasta nu există doar pentru a hrăni luna. Această suferință este cel mai înalt produs, iar în rest sunt mai degrabă produse auxiliare; cel mai înalt este întotdeauna cel mai important.

Suntem departe de înțelegerea ideii de suferință, dar dacă înțelegem că lucrurile mici pot fi obținute cu suferințe mici, iar cele mari cu suferință mare, vom înțelege că acestea vor fi întotdeauna direct proporționale. Dar trebuie să ne amintim un lucru - nu avem nici un drept să inventăm suferință. De asemenea, ai dreptul să accepți suferința pentru tine însuși, dar nu ai nici un

drept să o accepți pentru alți oameni. Corespunzător cu viziunea ta asupra vieții, îi ajuti pe alți oameni, numai că trebuie să fie înțeles că ajutorul nu poate diminua suferința, nu poate schimba ordinea lucrurilor.

Î: Nu ar trebui să faci ceva pentru a alina suferința?

R: Pe cât de mult poți, dar există suferință ce poate fi alinată și suferință ce nu poate fi alinată pentru că aceasta depinde de cauze mult mai mari. Oamenii adormiți trebuie să sufere; poate că există un mare scop cosmic în această suferință, pentru că numai suferința îi poate, în cele din urmă, trezi. Dacă ei și-ar putea aranja viața astfel încât să fie mulțumiți și fericiți în somn, ei nu s-ar mai trezi niciodată. Dar toate acestea sunt numai vorbe, pentru că oricum nu poate fi schimbat.

Î: Există o anumită cantitate de suferință ce se naște în lume?

R: Probabil că pentru scopurile unei evoluții posibile fiecare trebuie să fie înconjurat de enorme posibilități de suferință. Evoluția depinde de atitudinea omului; dacă el acceptă această suferință și încearcă să nu se identifice cu ea. Poate însemna că această lege a fost în întregime creată pentru ca el să poată căpăta mai multă forță, deoarece forța poate fi creată numai prin suferință.

Î: Este bine ca o persoană să sufere pentru o alta?

R: Nimeni nu poate suferi pentru altcineva; dacă eu am o durere de dinți, nu se va diminua dacă și tu ai o durere de dinți.

Î: Spuneți că omul este un experiment?

R: Omul este făcut în mod special pentru evoluție - el este un experiment special făcut pentru autodezvoltare. *Fiecare* om este un experiment, nu *toți* oamenii.

Acum trebuie să ne întoarcem la aspecte practice și la studiul lucrului personal. Este necesar să înțelegi responsabilitatea în munca personală, pentru că atunci când un om începe să înțeleagă ceva, să formuleze anumite dorințe în legătură cu munca, responsabilitatea sa față de el însuși crește. Cu cât mai mult înțelegi ceva, cu atât mai mare este responsabilitatea ta, pentru că dacă nu știi nimic și nu se încerci să lucrezi nu poți face o greșală serioasă. Dar când începi lucrul, poți păcătui față lucru, să spunem așa; și când un om face greșeli, el își poate opri munca personală. Așa că responsabilitatea sa începe de îndată ce el începe să lucreze și trebuie să se înțeleagă că această responsabilitate este foarte mare pentru că orice lucru contează: orice spui sau faci, orice nu spui sau nu faci, *orice* este socotit pentru sau împotriva ta. Nu este o activitate arbitrară: este așa prin natura lucrurilor. Lucrurile însele fac să fie astfel.

Pentru a face ceva, a obține ceva, este necesar să lucrezi pe mai multe linii în același timp, altfel te împotmolești. Dacă omii o linie sau două, trebuie să te întorci înapoi și să o iei din nou de la început; nu poți alege pe ce linii să lucrezi. Să presupunem că trebuie să lucrezi pe cincizeci de linii și înlături trei linii care nu-ți plac și lucrezi pe patruzecișapte. Apoi, mai devreme sau mai

târziu, trebuie să te întorci și să începi din nou pe toate cele cincizeci de linii pentru că, după un anumit timp, cele patruzecișapte de linii nu te pot conduce mai departe. Mă refer, prin aceste linii, la încercarea de a-ți aduce aminte de tine însuși, încercarea de a nu te identifica, de a nu exprima emoții negative și așa mai departe. Să presupunem că accepți toate aceste linii și omii numai una, cea despre vorbire - asta va strica totul. Sau dacă accepți pe toate și în următorul moment uiți - din nou nu vei ajunge nicăieri. Acesta este motivul pentru care nu putem obține rezultate corecte. Începem bine și apoi, în momentul următor, uităm și ne spunem: 'Nu pot ține minte cincizeci de lucruri deodată'.

Î: Cum poți să ai un mai mare simț al responsabilității?

R: Trebuie să se bazeze pe prețuire. Dacă prețuiești ceva, atunci ai simțul responsabilității.

Î: Ați spus că o altă principală dificultate a noastră este gândirea formatoare. Nu știu în cele din urmă cum să nu gândesc în mod formator.

R: Gândește-te la cele mai bune capacități ale tale și compară rezultatele - când gândirea ta dă rezultate și când nu dă rezultate. În acest fel vei ajunge la o înțelegere mai bună, în orice caz mai bună decât doar să te întrebi în legătură cu aceasta. Definițiile nu te vor ajuta: dorința de definiții este doar o scuză. Dacă te găsești într-o situație foarte dificilă, te vei gândi cu cea mai bună capacitate a ta cum să ieși din acea situație. Gândește-te în același mod.

Î: Înainte de a putea gândi în mod diferit, este necesar să percepi lucrurile într-un mod diferit?

R: Nu putem percepe în mod diferit până ce nu gândim în mod diferit. Avem control numai asupra gândurilor noastre; nu avem nici un control asupra percepției. Percepția depinde în mod special de starea de conștiință. Dacă te trezești pentru un timp suficient de îndelungat, poți percepe multe lucruri pe care nu le percepi acum. Nu depinde de dorință sau decizie.

Î: Este toată gândirea formatoare, exceptând atunci când încercăm să ne amintim de noi înșine?

R: Nu, nu toată, dar în mare măsură gândirea noastră este formatoare. Dar când ne gândim la lucruri serioase, cum ar fi ideile acestui sistem, fie nu gândim deloc, fie gândirea noastră nu este formatoare. Gândirea formatoare este întotdeauna sărăcăcioasă, iar pentru anumite probleme este chiar ridicolă.

Î: Ați spus odată că a te gândi la marile idei ale sistemului poate fi o cale de a opri identificarea. Nu pot vedea de ce este astfel și de ce identificarea trebuie în mod necesar să afecteze gândirea?

R: Pentru că identificarea face ca gândirea să fie îngustă și deficientă, te leagă, nu mai poți gândi, nu mai poți face deducții. Aceasta scade standardul capacității intelectuale normale a omului. Cât despre motivul pentru care atunci când te gândești la marile idei ale sistemului se oprește identificarea, acesta este legat de faptul că nu te poți gândi la ele dacă te identificezi cu ele. Gândirea ta nu va produce nici un efect. Când studiem, încercând să înțelegem, aceasta înseamnă o nouă modalitate de gândire. În clipa în care ne întoarcem la vechea modalitate de gândire, ne identificăm.

Î: Ați spus că gândirea formatoare întotdeauna se preocupă de contrarii, dar cum putem noi cunoaște ceva altfel decât prin contrarii?

R: Nu întotdeauna - am spus că este una din caracteristicile gândirii formatoare. Și atunci când gândim, trebuie să gândim despre subiectul înșuși, nu despre opusul său.

Î: Dar dacă vreau să cunosc un anumit lucru, trebuie să știu ceea ce nu este acel lucru.

R: Nicidecum. Poți ști ce este un anumit lucru fără să faci un catalog cu ceea ce el nu este. Asta este chiar o autoînvinovărire greșită să spui că trebuie să folosești o astfel de metodă greoaie de gândire, pentru că în acest fel ar trebui să gândești timp de doi ani despre orice lucru minor. Poți gândi despre lucruri fără contrarii - doar despre ceea ce ele sunt. Gândirea formatoare nu este *gândire*. Nu uita că gândirea formatoare poate servi multor scopuri folositoare, dar nu este destinată *gândirii*.

Î: Oamenii numărul 1 trăiesc întreaga lor viață cu aparatul formator. Asta înseamnă că de-a lungul întregii lor vieți nu va avea loc nici o creștere a ființei?

R: Nu numai omul numărul 1, dar și omul numărul 2 și omul numărul 3 pot trăi numai cu aparatul formator. Marea majoritate a oamenilor nu folosesc nimic altceva. Cu siguranță va exista o anumită creștere a ființei; numai că va fi, să spunem așa, nu individuală, ci o creștere în masă, în sensul unui copil și al unui om matur. Dar ființa lor nu crește dincolo de un anumit nivel și noi suntem preocupați în creșterea ființei către omul numărul 4.

A crește în modul obișnuit este natural, dar aceasta nu schimbă nivelul de ființă. Și chiar și această creștere naturală a ființei poate fi oprită.

Î: Am observat că dacă pun o întrebare, în timp ce mi se răspunde, mintea mea lucrează și, ca rezultat, nu ascult; cărui fapt se datorează?

R: Este corect. Asta este pur și simplu gândire asociativă, gândire mecanică. În mod obișnuit, dacă pui o întrebare și vrei să cunoști răspunsul, trebuie să-ți oprești asociațiile și să pătrundă ceea ce se spune iar numai după aceea să te gândești și să compari. Dacă nu-ți oprești asociațiile, răspunsul ajunge la tine amestecat cu propriile gânduri și nu exact cum a fost spus. Astfel că nu obții niciodată răspunsul corect. Lupta cu gândirea asociativă este o anumită direcție de lucru. Dacă studiezi ceva, ascultă ceva sau încerci să înțelegi ceva, trebuie să o faci cu o minte liberă. Dacă continui cu propriile tale gânduri în același timp, mintea ta nu va fi niciodată liberă să urmărească răspunsul.

Î: De ce ești mai degrabă tentat să întrebi 'de ce' și nu 'cum'?

R: Pentru că este mai ușor, mai mecanic, suntem mult mai obișnuiți cu aceasta. Să întrebi 'cum' necesită gândire; trebuie să-ți formulezi întrebarea într-un mod adecvat. Și 'de ce' poate fi întrebat fără să te gândești.

Î: S-a spus că una dintre metodele de luptă cu emoțiile negative constă în a gândi într-un mod diferit. Eu totuși nu înțeleg ce înseamnă să gândești într-un mod diferit.

R: Înseamnă să iei un anumit subiect, care produce emoție și să gândești asupra lui, încercând să nu te justifici sau să acuzi alți oameni. Aceasta va fi o gândire

diferită. Deși sunt emoții negative ce nu pot fi distruse în acest fel, deoarece ele necesită metode mai puternice, această metodă trebuie să fie încercată prima, în fiecare dintre cazuri.

Î: Găsesc că în majoritatea timpului mintea îmi este ocupată de gânduri banale. Ar fi un plan bun să studiez o limbă dificilă, rusa de exemplu, la care să te poți gândi în timp ce faci o muncă pur mecanică?

R: Cu ce scop? După un anumit timp vei avea gânduri greșite în rusește!

Î: Există vreun fel în care să ne putem aminti mai clar ce am înțeles când ne aflăm într-o stare mai bună?

R: Este un lucru foarte important, dar nu știu nici o metodă specială. Aceste momente trebuie conectate. Privește înapoi, încearcă să compari. Asta este deosebit de important în legătură cu o problemă specifică. De exemplu, poți să înțelegi un lucru pe care nu l-ai înțeles cu jumătate de oră în urmă; dar poate că în trecut au fost momente când ai înțeles de asemenea un anumit lucru în legătură cu această problemă. Încearcă să-ți amintești aceste momente și să le legi.

Î: Înțelegerea unei idei sau a unui termen poate varia în funcție de gradul de ființă?

R: Cu certitudine. Oamenii înțeleg în raport cu nivelul lor, cu capacitatea lor - nu în raport cu înțelesul lucrurilor.

Î: Dificultatea mea este că nici o idee nu-mi este clară în totalitate.

R: Este imposibil să o clarifici prin gândire formatoare și cuvinte. Oamenii cred că înțeleg un lucru când îi dau un nume, dar nu înțeleg că aceasta este artificial. Atunci când poți *simți* un lucru și când îl poți verifica printr-o conștiință superioară și minte superioară, numai atunci poți să spui că acesta este într-adevăr adevărat și că acesta există într-adevăr. Iar școlile nu tratează idei intelectuale obișnuite. Asta înseamnă că aceste idei, cum este de pildă ideea amintirii de sine, nu sunt limpezi fără centrii superiori, pentru că fără centrii superiori nu poți ajunge la adevăr. Școlile reprezintă lucrul centrilor superiori; ele ne dau ceva ce nu putem obține prin noi înșine, pentru că noi putem folosi numai mintea obișnuită. Iar mintea obișnuită are anumite limite și nu poate trece peste ele. Poate să acumuleze material, să-l uite, să acumuleze din nou și să-l uite din nou, și să reducă sistemul la un nonsens mergând prea drept într-o singură direcție.

Când te vei afla într-o stare apropiată centrului emoțional superior vei fi uluit cât de mult poți înțelege dintr-o dată - și apoi te întorci la starea obișnuită și uiți totul. Prin amintire de sine persistentă și prin anumite alte metode poți să ajungi la centrul emoțional superior, dar nu vei fi capabil să reții ceea ce înțelegi atunci. Dacă scrii, nu va avea nici un sens când vei citi mai târziu cu centrul intelectual.

Î: Uneori, când am încercat să-mi amintesc de mine însumi am avut un straniu sentiment în legătură cu obiectele neînsuflețite, ca și când acestea ar fi avut un fel de conștiință a lor.

R: Ia în calcul și eventualitatea imaginației. Să spunem, mai simplu, că simți ceva nou în lucruri. Dar când începi să-l explici, începi să-ți imaginezi. Nu

încearca să-l explici, lasă-l așa. Câteodată poți simți lucruri ciudate în acest fel, dar explicațiile sunt întotdeauna greșite, fiindcă simți cu un aparat foarte bun și explici cu un altul, o mașină foarte greoaie, care nu poate să explice cu adevărat.

Î: Totul se pare că revine la aceeași întrebare - cum să fii mai emoțional.

R: Nu poți să încerci să fii mai emoțional - cu cât vei încerca mai mult, cu atât vei fi mai puțin emoțional. Poți încerca să fii conștient și dacă devii mai conștient, vei deveni mai emoțional. Trebuie să te gândești despre cum să obții mai multă energie ca să fii conștient. Aceasta ar fi o întrebare corectă, iar răspunsul ar fi că mai înainte trebuie să oprești scurgerile și să încerci să obții mai multă energie urmând toate indicațiile pe care le poți obține din muncă - toate. Nu te concentra numai asupra uneia; poți întotdeauna să găsești ceva pe care nu l-ai făcut.

Î: Câteodată simt că am capacitatea să mă concentrez, dar nu știu ce să fac. Mă gândesc doar la lucruri minore și aceasta dispare din nou.

R: Ai întotdeauna material mai mult decât suficient pentru a lucra asupra ta însuși; nu poți fi niciodată într-un impas cum ar fi ce să faci. Încearcă să-ți oprești gândurile - aceasta este ușor și util. Dacă nu ai energie să faci aceasta, trebuie să acumulezi energie prin lupta cu obiceiurile mecanice și lucruri de acest fel. Asta va acumula suficientă energie pentru acest efort de a-ți aminti de tine însuși sau efortul de a-ți opri gândurile.

Î: Meditația, așa cum este prezentată în cărțile indiene, este același lucru cu amintirea de sine?

R: Ei vorbesc despre meditație dar spun și că trebuie să lucrezi cu un învățător. Citim și ne aducem aminte un lucru și uităm de un altul; credem că putem studia meditația sau să medităm. Dacă îți poți aduce aminte de tine însuși, poți medita; dacă nu, nu poți. Amintirea de sine înseamnă controlul gândurilor, o stare diferită. Meditația este acțiunea unei minți dezvoltate, și noi ne-o asumăm. Ar fi foarte bine dacă am putea medita, dar nu putem; amintirea de sine este drumul către aceasta. Nu poți începe cu sfârșitul; trebuie să începi cu începutul, ca în orice altceva. Ce înseamnă 'meditația' pentru noi? Să ne gândim la sistem; să încercăm să legăm ideile și să reconstruim sistemul. Aceasta este 'meditație', nu pur și simplu gândindu-ne la un cuvânt sau la o idee.

Î: Încercând să mă gândesc la o anumită idee a sistemului întotdeauna gândesc același lucru pe care l-am gândit înainte. Nu pot face nimic altceva.

R: Aceasta este o parte tehnică. Trebuie să încerci diverse căi. Poți fie să te concentrezi pe un aspect sau altul al subiectului, fie să consideri un punct de vedere sau altul, fie să încerci să explici altcuiva. Dacă este dificil să te gândești asupra unui anumit subiect, întotdeauna îți poți imagina că explici acest subiect unei anumite persoane. Dar încă odată, trebuie să îți imaginezi că explici unor persoane diferite - oameni cu pregătire sau fără pregătire, o persoană religioasă, o persoană cu minte științifică și așa mai departe. Trebuie să explici în mod diferit în raport cu cel căruia îi explici. Apoi este întotdeauna foarte folositor să separi ceea ce ai știut înainte de ceea ce ai învățat de la

sistem. Aceasta este foarte important. Dacă nu separi, întotdeauna vei amesteca lucrurile în gândirea ta. Este necesar să știi ce ai știut înainte, ce ai citit undeva și ce ai obținut aici.

Mai este un alt lucru pe care îl poți face - poți să încerci să scrii un program de gândire pentru tine însuși. Găsește-ți propriile subiecte la care ți-ar plăcea să te gândești, sau subiecte care crezi că ți-ar putea fi folositoare, sau subiecte pe care nu le înțelegi dar despre care ți-ar plăcea să înveți să gândești. Toate acestea sunt utile. Apoi, dacă ai timp, gândește-te la ele de două sau de trei ori pe zi.

Î: Am încercat aceste conversații imaginare pe care le-ați sugerat, dar nu am fost capabil să le fac să dureze suficient de mult timp.

R: Aceste conversații imaginare trebuie să se desfășoare conform unui plan; nu le poți începe chiar din orice punct. Poți să inventezi un anumit gen de situație și să vorbești unei persoane imaginare sau cuiva pe care-l cunoști și să-i explici un anumit subiect acestuia, ținând cont de tipul respectiv de persoană. Aceasta poate ajuta. Dar nu încerca să oferi o prelegere - o prelegere este menită să devină formatoare.

Î: Dificultatea mea este vorbirea din mintea mea. Mă vor ajuta aceste conversații imaginare să lucrez împotriva acestui obicei?

R: Da, aceasta poate fi util, sau te poți gândi la ideile sistemului, propunându-ți anumite obiective. O altă abordare este să vezi dacă această vorbire mentală este utilă sau inutilă. Aceasta poate fi utilă, dar de cele mai multe ori este inutilă. Ca toate obiceiurile mecanice este foarte dificil să lupți cu ea. Poți să nu o observi sau poți să-ți vorbești ție însuși două ore înainte de a observa, așa că trebuie să ai un deșteptător mai bun să sune clopoțelul când începi. Aceasta înseamnă să fii mai treaz.

Î: Simt că ai putea dobândi ceva dacă ai putea să-ți amintești mai mult despre sistem la un anumit moment, în loc de câteva fragmente doar.

R: Corect. De aceea vei vedea după un anumit timp că este folositor să lucrezi cu oameni noi și să le explici lucruri, pentru că nu poți avea în fața ochilor o parte suficient de largă din sistem dacă nu repeți în întregime și poți să faci asta numai când trebuie să explici lucruri noilor oameni și să răspunzi întrebărilor lor. Nu este necesar să oferi prelegeri sau să ai grupuri mari; ceva util poate fi făcut cu unul, doi sau trei oameni.

Î: În ultimul timp am fost mai dezamăgit decât de obicei față de mine însumi și de lipsa de rezultate obținute din eforturile mele. Ce-i de făcut?

R: Nu trebuie să te identifici cu aceste sentimente negative și dezamăgiri; este cel mai rău lucru posibil. Gândește-te la ceva vesel. De exemplu, poți să iei orice subiect din sistem și să compari cum gândeai înainte despre aceasta și cum gândești acum. Vei vedea că ai câștigat un lucru, apoi un alt lucru și-apoi un al treilea lucru. Asta te va ajuta să continui lupta.

Î: Exemplul cu urechea acului din Evangheliile are semnificația că atunci când identificarea dispare o persoană are o șansă?

R: Poate fi pur și simplu o prețuire greșită; sau pot fi prea multe cuvinte, o mare încărcătură de cuvinte, astfel încât un om nu poate trece.

Î: În starea noastră actuală, putem cunoaște dragostea reală, loialitatea și devoțiunea?

R: Pentru noi aceste lucruri sunt relative. Le putem avea mai mult sau mai puțin. Dar nu le putem cunoaște într-un mod absolut.

Î: Mi-a fost greu să înțeleg că credința nu-și are locul în sistem. Cu siguranță că este necesar să crezi că sistemul are posibilități să te facă mai conștient.

R: Asta nu va ajuta - chiar din contră. Trebuie să încerci să verifici și să-ți bazezi atitudinile pe fapte, nu pe credință. Dacă faci chiar și o zecime din ceea ce este sugerat, foarte curând vei avea fapte și, atunci, va trebui să-ți bazezi atitudinea pe aceste fapte, nu pe teorie. Credința este un lucru pasiv. Trebuie să verificăm totul, să nu acceptăm nimic din credință. Pentru credință sunt alte căi, dar pe a Patra Cale credința ar fi o slăbiciune - încercarea de a scăpa de lucru. În loc de încercarea de a cunoaște, noi am crede. Numai ceea ce găsește omul însuși că este adevărat poate servi ca un fundament suficient.

Trebuie să înțelegem că, în cel mai adevărat sens, credința este o anumită stare care este mai mult decât emoțională. Este o emoție pozitivă și, considerată în acest sens, aceasta înseamnă un nivel superior pe care noi, fiind om 1, 2 și 3, nu l-am atins, și astfel nu știm ce înseamnă credință - este numai un cuvânt pentru noi. Credința trebuie direcționată către lucruri mari, nu aplicată lucrurilor mici din viața obișnuită. Când oamenii folosesc ceea ce numim 'credință' în cazurile când ar trebui să *cunoască*, este doar lene.

Poate exista o credință și o altă credință, pot fi pe niveluri diferite. Raportat la clasificarea omului în șapte categorii, pot exista șapte tipuri de credință, așa că este dificil să vorbești în acești termeni.

Î: De ce aș dori să devin diferit dacă nu aș crede că există un motiv?

R: Nu crezând, ci *știind*. Dacă pur și simplu crezi, nu vei face nimic. Dacă îți descoperi starea, vei încerca să scapi de ea. Dar aceasta se va baza pe fapte, pe observații, nu pe credință.

Î: Ce centru este folosit pentru credință?

R: Credința reală este o emoție superioară, aparținând centrului emoțional superior. În centrul nostru emoțional obișnuit poate fi doar o credință de imitație. Credința reală înseamnă nu numai emoție, ci și cunoaștere.

Î: Ideea pe care mi-o făceam era că lucrul asupra ta însuși este lucru pentru salvare, pentru nemurire.

R: Cuvinte mari. Dar dacă ai fi spus că este pentru a nu ne amăgi pe noi înșine, te-aș fi înțeles. În mod constant ne amăgim pentru că suntem adormiți.

Î: Nu există o parte din noi înșine care supraviețuiește morții trupului?

R: Acesta este un punct foarte interesant și foarte important. Ai întrebat atât de simplu despre moarte, ca și cum cineva ar putea să știe despre asta. Toată experiența întregii omeniri (nu mă refer la imaginație) arată că nu putem ști ce se întâmplă după moarte, altfel am fi știut ceva pozitiv despre asta. De vreme ce nu știm nimic, asta dovedește în mod clar că în această stare de conștientă, cu centrul obișnuit, nu putem ajunge la adevăr, putem numai să facem teorii. Încearcă să înțelegi că, mai întâi, capacitatea noastră de cunoaștere, capacitatea noastră de a ști este limitată de starea noastră de conștientă. În această stare de

conștientă putem ști numai anumite lucruri și avem răspunsuri numai la anumite întrebări. Dacă vrem să știm mai mult, descoperim că nu putem, practic, în fiecare direcție de studiu ajungem, mai devreme sau mai târziu, să ne lovim de un zid. În anumite cazuri acest zid rămâne exact în același loc, ca în cazul vieții de după moarte - nu știm nimic mai mult despre asta decât omul din epoca de piatră. Putem numai să ne gândim că dacă dobândim o stare superioară de conștientă și folosim centrul superior am putea obține un răspuns concret la această întrebare. Putem să ne cunoaștem viața numai de la naștere la moarte. Dacă vrem să știm ce a fost înainte și ce va fi după - dacă există un înainte și un după în legătură cu asta - putem numai să sperăm că într-o stare mai bună de conștientă, folosind o mașină îmbunătățită, vom fi capabili să înțelegem. Ne punem aceste întrebări și nu înțelegem că nu putem avea un răspuns așa cum suntem. Sunt multe întrebări ca aceasta.

Este nevoie să ne dăm seama și să ne amintim cât de multe sunt lucrurile care apar în gândirea noastră și care sunt cu adevărat fără soluție pentru mintea noastră. Când ne dăm seama de asta, ne va ajuta să vedem că trebuie să începem cu probleme posibile. Mulți oameni, nu mă refer neapărat în lucru, dar chiar și în lucru, mulți oameni își cheltuiesc toată energia lor mentală cu aceste probleme insolubile. Ei inventează toate tipurile de soluții, încercând să gândească într-un fel sau altul despre acestea, dar este total inutil. Poți înțelege un lucru dacă înțelegi un alt lucru și-apoi un al treilea lucru dacă le-ai înțeles pe primele două. Există căi pentru orice dar anumite probleme le putem aborda cu mintea obișnuită, în timp ce alte probleme trebuie să le punem deoparte și să așteptăm până ce suntem mai conștienți și suntem capabili să folosim mașini mai bune pentru gândire.

În gândirea obișnuită, în filosofia și psihologia obișnuite, această întrebare nu se naște niciodată sau dacă da, aceasta se naște într-o formă atât de vagă și confuză, încât nu este de mare ajutor. Dar noi știm mai multe clasificări, mai mulți pași și trebuie să folosim aceste cunoștințe. Aceasta ne va ajuta să gândim mai practic și să evităm abstracțiile inutile și încercarea de a rezolva probleme pe care în prezent nu le putem rezolva.

Ideea de ezoterism - Metoda logică de gândire și metoda psihologică de gândire - Explicarea metodei psihologice - Ce implică ideea de ezoterism - Anumite tipuri de idei ezoterice devin accesibile numai în perioade dificile - Necesitatea de a fi unitar - Materialitatea cunoașterii - Marea cunoaștere și prin ce diferă aceasta de cunoașterea obișnuită - Acumulatori de cunoștințe - Școlile - Poziția influențelor exterioare? - Studiul vieții - Marile evenimente ale vieții și influența lor - Căi subiective și căi obiective - Atitudinile ca mijloc de a schimba influențele - Evaluarea evenimentelor din viață - Dispariția gradată a influenței B - Motivul scăderii influenței cercurilor ezoterice - Lipsa pregătirii - Sistemul și cum este prezentat - Diferite scări - Decesul școlilor și condiții necesare pentru existența lor - Legătura sistemului cu Creștinismul - A muri și a te naște - Rugăciunea - Sugestii pentru a studia rugăciunea Tatăl Nostru.

V-am oferit o idee generală asupra principiilor fundamentale ale sistemului și până acum, centrul de greutate al muncii noastre, cel puțin al muncii practice, a fost în noi înșine. Astăzi vreau să vă prezint o perspectivă mai amplă.

Este necesar să înțelegem ideea de ezoterism și să vedem de ce anumite persoane pot înțelege această idee, în timp ce altele nu pot. Trebuie să știm ce înseamnă ezoterism, ce include el, ce exclude el, ce se leagă de acesta și ce poate servi drept test sau criteriu pentru recunoașterea celor care îl pot înțelege.

Pentru unii oameni ideea de ezoterism pare absurdă, imposibilă. Pentru ei ezoterismul nu numai că nu pare valoros, dar nu pare nici măcar a fi un adevăr posibil. Pentru alții însă, ideea de ezoterism este necesară și importantă. Cauza acestei deosebiri se găsește în diferența de metodă. Toate modalitățile de gândire pot fi divizate în două categorii: gândire logică și gândire psihologică, iar capacitatea sau incapacitatea de a folosi metoda psihologică de gândire schimbă complet lucrurile. Metoda logică este mai bună decât lipsa oricărei metode, dar este foarte limitată. Este utilă în tribunale dar pentru înțelegere nu este suficientă. Pentru gândirea logică ezoterismul este imposibil, pentru că nu poate fi demonstrat sau formulat, dar pentru gândirea psihologică ideea de ezoterism decurge din numeroase fapte pe care le putem observa, ea văzând natura psihologică a lucrurilor. Așadar metoda psihologică te poate aduce la ideea de ezoterism și te poate duce la dovedirea existenței acestuia - dovezi subiective bineînțeles, dar totuși dovezi. Și aceasta, la rândul ei, poate conduce un om la recunoașterea necesității unor sisteme de învățături de origine ezoterică. Îi oferă acestuia posibilitatea de a înțelege ideile unor astfel de sisteme și îl conduce la recunoașterea necesității a trei linii de lucru și la o înțelegere a lor.

Mai întâi trebuie să înțelegem diferența dintre metoda logică și cea psihologică și să stabilim ce reprezintă fiecare dintre ele.

Metoda psihologică nu poate fi definită; dar putem găsi exemple ale aplicării ei, ale modului cum operează. Putem vedea cum metoda psihologică deschide căi noi de gândire, cum folosind-o începem să înțelegem multe lucruri.

Când, cu ajutorul metodei psihologice, ne-am făcut o imagine generală asupra învățăturilor care se dovedesc a avea o origine ezoterică vom cunoaște, mai mult sau mai puțin, calitățile învățăturilor care se pot numi ezoterice și vom fi capabili să gândim într-o manieră corectă despre acest sistem și să-i aplicăm principiile în practică.

Metoda psihologică pornește de la două premise. Prima este că lucrurile au propria lor semnificație interioară. A doua este că lucrurile sunt legate; numai aparent ele sunt separate. Lucrurile depind unul de celălalt, se află într-o anumită relație unul față de celălalt, în timp ce metoda logică ia fiecare lucru separat. Așadar metoda psihologică studiază orice lucru în primul rând din punctul de vedere al semnificației interioare proprii și în al doilea rând, descoperă asemănări în ceea ce este neasemănător. Baza acestei metode și diferența principală față de metodele obișnuite, este recunoașterea relativității minții, înțelegerea tipului și felului minții folosite și recunoașterea faptului că într-o anumită stare a minții lucrurile pot fi înțelese într-un fel iar într-o altă stare, într-alt fel. Pentru mintea logică totul este sigur și unic. Dar metoda psihologică ne arată că fiecare lucru, fiecare concluzie, fiecare deducție este o imagine mentală și este mai curând rezultatul funcționării minții noastre. Pentru a distinge, a compara și a descoperi valorile relative ale lucrurilor și pentru a vedea care este superior și care inferior, poți începe numai de la această recunoaștere a posibilității minților diferite. Când compari idei, să spunem anumite idei din Noul Testament, din Upanișade sau idei atribuite lui Pitagora sau Platon, cu idei științifice sau filosofice, uneori poți experimenta această recunoaștere a minților aflate pe niveluri diferite.

Ceea ce vreau eu să înțelegeți este că, utilizând chiar cunoștințele obișnuite, puteți ajunge la valoarea relativă a ideilor și puteți vedea că punctul de plecare este înțelegerea faptului că mintea noastră obișnuită *nu este singura care există*.

Vedeți dacă puteți găsi exemple ale metodei psihologice; dacă nu puteți acum, trebuie să încercați să găsiți, mai târziu, exemple de cazuri în care ați avut posibilități noi de înțelegere.

Î: Vreți să spuneți că nu ești condus de similitudinile externe ale faptelor?

R: Acesta este un aspect. Dacă vă veți întâlni cu ea, veți ști ce este metoda psihologică și ce nu.

Î: Metoda psihologică presupune folosirea părții intelectuale a centrului intelectual?

R: Nu, nu chiar. Cu cât folosești mai mulți centri și mai multe părți ale centrilor, cu atât metoda psihologică va fi mai bună. Înseamnă să folosești

toate forțele de care dispui. Metoda logică presupune numai folosirea părții mecanice a centrului intelectual.

Î: Metoda ezoterică presupune folosirea centrilor superiori?

R: Nu, folosirea sistemului. Nu puteți folosi centrii superiori dar puteți folosi sistemul.

Î: Gândirea psihologică este posibilă doar atunci când toate funcțiile noastre lucrează corect?

R: Trebuie să începem așa cum suntem. Nu putem aștepta până când ne vom schimba, pentru că dacă am face-o nu ne-am mai schimba niciodată; și dacă ne vom schimba mecanic, ne vom schimba numai în mai rău.

Î: Care sunt primele aspecte pe care ar trebui să le învățăm în încercarea de a gândi psihologic? Simt că este mai mult decât pot să îndeplinesc.

R: Când spui că este mai mult decât poți îndeplini te gândești la întregul proces. Eu am vorbit despre proces în sine, despre începutul lucrului. Dacă spui că te depășește atunci nu poți face nimic și astfel, natural, nu se va întâmpla nimic. Din nou, este vorba de obiceiul de a gândi în termeni absoluți.

Î: Care sunt trăsăturile esențiale ale ezoterismului?

R: Este dificil de vorbit despre trăsăturile esențiale, pentru că acestea depind de modul în care interpretezi acest cuvânt. Cuvântul "ezoteric" înseamnă interior. Ezoterismul include ideea existenței unui cerc interior al omenirii. Vă amintiți cum a fost descrisă omenirea ca fiind constituită din patru cercuri - ezoteric, mezoteric și exoteric, care alcătuiesc cercul interior și cercul exterior în care locuim. Ideea de ezoterism implică transmiterea cunoștințelor; presupune existența unui grup de persoane căreia îi aparțin aceste cunoștințe. Asta nu trebuie înțeleasă într-un mod mistic, ci mult mai clar, concret. Există multe diferențe majore între cercul interior și cel exterior. De exemplu, multe lucruri pe care vrem să le găsim sau să le creăm pot exista numai în cercul interior, lucruri cum ar fi emoțiile pozitive, înțelegerea dintre oameni, anumite tipuri de cunoaștere; toate acestea aparțin cercului interior. Cred că asta este suficient pentru înțelegerea ideii de cerc interior sau ezoteric.

Î: Înțeleg că principala caracteristică a cunoașterii ezoterice este aceea că ea este ascunsă și este puțin probabil să o găsești. Deci cum putem recunoaște cunoașterea ezoterică sau o școală ezoterică?

R: Studiem un sistem despre care se presupune că este ezoteric, deci cu ajutorul lui vom fi capabili să o recunoaștem. Și deși cunoașterea ezoterică este ascunsă față de viața obișnuită, ea poate fi găsită. Nu este absolut ascunsă, în așa fel încât nimeni să nu o poată găsi; altfel nu ar avea nici un sens. Ar fi împotriva scopurilor acesteia și ar compromite rezultatele existenței ei. Singurul sens al cunoașterii ascunse este acela că ea poate fi găsită; important este cum să o recunoști. Cu ajutorul acestor idei, comparând ce poate fi găsit pe calea intelectuală obișnuită și ce nu și apoi comparând cu sistemul, vom fi capabili să stabilim cu un oarecare grad de probabilitate nivelul de cunoaștere cu care ne întâlnim.

Dacă vom privi istoria în mod obișnuit ca pe o serie de evenimente separate nu vom găsi dovezi de ezoterism. Un fapt îl va urma pe celălalt, la suprafață și

fără o legătură aparentă. Dar dacă știm că lucrurile sunt legate, și căutăm aceste conexiuni, le vom găsi ascunse dincolo de suprafață. De exemplu, multe schimbări istorice mari s-au produs aparent din nimic, fără antecedente, fără origini. În Grecia antică nu există nimic la suprafață care să explice secolul al VII-lea î.e.n. În secolele al VIII-lea și al IX-lea nu era aparent nimic care să conducă spre el; nu era o linie directă de dezvoltare.

În același fel, arta gotică, pare să provină din nimic. Nu are istorie, a apărut instantaneu.

În arta preistorică, de asemenea, adică în tot ceea ce aparține perioadei de mai bine de zece mii de ani, nu există nimic vizibil care să explice marele Sfinx, de exemplu. Este și mai mare în concepție și superior ca nivel și ca să spunem așa, mai inteligent (deși nu este cuvântul cel mai potrivit) decât orice cunoaștem. Cine l-a făcut? De ce au fost găsite astfel de lucrări artistice în deșert?

Să luăm, apoi, ca exemplu literatura, în special a Estului. Putem găsi marile poeme indiene și Noul Testament, aflate pe un nivel superior față de tot ceea ce cunoaștem. Nu există nimic asemănător lor, nimic obișnuit care să le explice - toate aceste lucruri sunt absolut unice. Dacă le luăm separat și presupunem că nu au nici o semnificație interioară, ele nu pot fi explicate. Dar dacă încercăm să folosim metoda psihologică, vom găsi conexiunile. Încercați să vă gândiți la ezoterism, cum este el posibil, în ce forme poate exista și în ce forme nu poate exista. Puteți citi despre societăți secrete din Est sau din Tibet, despre existența unor biblioteci secrete, despre grupuri de oameni locuind în locuri ascunse și păstrând cunoștințe foarte vechi. Aceasta este o formă grosieră de gândire. Nu există nimic imposibil în ideea că există astfel de grupuri de oameni. Dar ideea de ezoterism este mult mai subtilă. Nu necesită societăți secrete. Ideea societăților secrete este o formă simplistă de gândire. Este foarte posibil să existe oameni aici, pe Pământ care să dețină mult mai multe cunoștințe decât noi dar, dacă au aceste cunoștințe, nu au nevoie de societăți secrete. Nu au nevoie să locuiască în munți; pot locui oriunde.

Î: Este necesar să cunoaștem o doctrină ezoterică pentru a recunoaște prezența ideilor ezoterice?

R: Nu, puteți recunoaște ideile ezoterice cu ajutorul metodei psihologice. Numai cu metoda psihologică puteți găsi în sistem mai mult decât știți.

Î: Ce ar trebui să știi pentru a folosi metoda psihologică?

R: Metoda psihologică nu necesită cunoștințe speciale. Este necesară simpla gândire, dar nu gândirea obișnuită, îngustă. Gândirea logică este îngustă, dar gândirea psihologică este o gândire mai largă, comparând nu două lucruri ci poate să zicem cinci. Gândirea logică operează întotdeauna cu două noțiuni: una trebuie să fie adevărată și cealaltă falsă. Pentru gândirea psihologică nu este neapărat așa; amândouă pot fi greșite sau amândouă pot fi corecte.

Vă voi da un exemplu de metodă psihologică.

În 1915 am prezentat în St. Petersburg o conferință publică despre Viața după Moarte. Am încercat să adun toate ideile existente despre viața după moarte: ideea pozitivistă, științifică a morții ca dispariție, înțelegerea religioasă

a morții legată de ideea unui suflet nemuritor, raiul ca răsplată și iadul ca pedeapsă; înțelegerea spiritualistă a ideii de supraviețuire; ideea teozofică a reîncarnării, ideea buddhistă a recurenței și multe altele. Ce este interesant este că toate sunt corecte; numai aparent sunt contradictorii. În mod logic se contrazic una pe cealaltă, dar din punctul de vedere al metodei psihologice se completează una pe cealaltă.

Pentru a ilustra asta am pus următoarea întrebare: cum pot toate aceste idei să fie corecte când aparent sunt atât de diferite? Este astfel datorită unei legi pe care noi nu o înțelegem. Mentea umană nu poate inventa ceva absolut greșit. Mentea normală, lucrând liber, nelegată de adevăruri presupuse, va ajunge întotdeauna la un anumit adevăr. O minciună completă poate fi inventată doar de o minte nesănătoasă sau de o minte încătușată.

Î: Ar trebui să cunoști alte învățături ezoterice și să găsești conexiuni între ele?

R: Doar într-un mod general, pentru a găsi locul acestui sistem. Nu știi destul pentru a compara și a face conexiuni. Când te gândești la acest sistem și citești ceva care îți amintește de el, iei în considerare doar o idee sau alta; nu compari toate ideile. Părțile pot fi întotdeauna analoage, dar comparațiile sunt utile numai atunci când poți vedea întregul dincolo de părți - iar atunci poți descoperi că cele două nu au nimic în comun, căci pentru a fi similare totul trebuie să fie similar. Să presupunem că un punct dintr-un sistem este similar unui punct din alt sistem, dar aceste puncte sunt înconjurate de cincisprezece puncte fără nici o similitudine, atunci asta le va face să fie cu totul deosebite. Nu putem face comparații încă, nu suntem obișnuiți să găsim relația unei părți cu întregul în gândirea obișnuită. Credem că părțile pot fi comparate și aceste părți pot fi corecte sau greșite, fără relația cu întregul.

Î: Dar dacă găsești două sisteme filosofice care au puncte sau aspecte care seamănă unul cu celălalt?

R: Cum știi că seamănă unul cu celălalt? Știi doar cuvinte; nu știi ce se află în spatele acestor cuvinte. Cuvintele nu pot garanta un sens. De aceea se recomandă pentru o lungă perioadă de timp să nu încerci să găsești paralelisme și să studiezi acest sistem separat de orice altceva. Mai târziu, când vei ști mai multe, poți încerca să găsești paralelisme.

Î: Ce garanții există că nu au fost introduse idei noi în sistem de la originile sale până acum?

R: Este foarte simplu. Dacă principiile sunt păstrate, ele elimină ideile greșite. Ideile formatoare nu pot coexista cu ideile ezoterice.

Î: Ce măsuri se pot lua pentru a ne asigura că ideile se păstrează pure?

R: Ideile se distorsionează când oamenii încep să inventeze propriile lor explicații și să teoretizeze; dar atât timp cât ei lucrează sincer și încearcă să verifice tot ce intră în mințile lor și lucrează conform principiilor și regulilor, distorsiunea poate fi evitată. În organizarea lucrului în școală se iau toate măsurile împotriva distorsionării și dacă totuși se întâmplă, este numai datorită faptului că oamenii uită aceste măsuri de precauție. Distorsiunea se datorează, în general, influenței centrului formator pentru că, atunci când oamenii încep

să lucreze cu centrul formator și nu îi corectează nimeni, nu există idee în lume care să nu fie distorsionată în douăzecișipatru de ore.

Î: Dacă aceasta este scara de distorsionare la care vă referiți atunci, cu siguranță, distorsionează ideile față de mine însumi.

R: Față de tine însuși nu are importanță - ai șansa să le corectezi. Fiecare le distorsionează la început, până capătă întreaga serie de idei; dar înțelegerea unei părți corectează înțelegerea altei părți. Nu este posibil să înțelegi un lucru întreg și să nu înțelegi părțile iar dacă poți gândi corect asupra întregului, vei înțelege fiecare parte. În plus, întrebările tale arată dacă gândești corect și, în cazul în care gândești greșit, ești corectat.

Î: Persoane diferite vor lucruri diferite. Cum să înțelegem sensul lucrului în școală?

R: Lucrul în școală are multe părți diferite, toate pentru a te ajuta să te trezești. Fiecare individ trebuie să aibă propriul său scop. Dacă scopurile indivizilor se potrivesc cu scopurile școlii, ei lucrează în școală. Dacă nu se potrivesc, ei pleacă.

Ai putea porni de la ideea de a dobândi cunoștințe. Dacă găsești idei noi, vei începe să le prețuiești. Cuvântul 'lucru' este deseori folosit fără discernământ.

Î: Dar îl folosiți chiar dumneavoastră!

R: Vorbesc serios. Vreau să vă arăt că singura cale pentru voi este să înțelegeți metoda psihologică, ideea de ezoterism, dovezile existenței sale și să aveți o anumită înțelegere a sistemului. După aceasta puteți începe să lucrați. Sistemul este ceva viu, un organism care crește și care deschide noi orizonturi.

Vedeți, trăim într-o perioadă foarte specială și lucrul este foarte important pentru că, în afara altor puncte, ne oferă posibilitatea de a rămâne normali - sau de a deveni normali. Cu cât mergem mai departe, cu cât vorbim mai mult despre aceste idei, cu atât mai mult riscăm să pierdem semnificația întregii probleme. Luăm de bun faptul că deținem aceste idei, vorbim despre ele, vrem să obținem ceva din această învățătură, dar nu ne gândim cum de sunt disponibile aceste idei pentru noi și putem vorbi despre ele.

Învățătura în sine, învățăturile de un anumit fel, ideile de un anumit fel devin accesibile oamenilor numai în anumite momente, în perioade foarte grele. Acestea nu sunt idei obișnuite pe care le poți găsi oricând și în orice moment. Ba chiar, dimpotrivă, faptul că dispunem de aceste idei, arată că trăim într-o perioadă extrem de dificilă. Ar fi fost mult mai ușor de lucrat cu aceste idei, să zicem, acum treizeci sau patruzeci de ani dar, în realitate, un lucru depinde de altul, pentru că dacă vremurile nu ar fi fost dificile, nu le-am fi avut.

Așa că dacă vom păstra aceste lucruri în minte, chiar și numai faptul în sine că ne-am dat seama de acestea ne va conduce spre atitudinea corectă; ne va aminti mereu că trebuie să privim serios aceste idei, că nimic legat de ele nu va putea fi privit din punctul de vedere al preferințelor și antipatiilor obișnuite sau al atitudinilor obișnuite de bun și rău. În prezent, este imposibil să prevestim ce va aduce viitorul, așa că trebuie să avem o apreciere deosebită și un respect deosebit față de aceste idei și acest sistem și să încercăm să facem nu doar ceea

ce este bine la un moment dat din punct de vedere personal, individual, ci ceea ce este bine în legătură cu întregul; să nu ne gândim mai ales la scopului personal ci și la întreaga tradiție legată de această muncă.

Și desigur, înainte de toate este necesară unitatea, deoarece necesitățile lucrului în sine pot fi satisfăcute numai atât timp cât suntem gata să mergem toți în aceeași direcție. Dacă există opinii diferite și unul crede că este mai bine să mergem la dreapta iar altul la stânga, nimeni nu va face nimic bine, pentru că nu va exista nici o direcție. Dacă o persoană gândește într-un fel iar altă persoană în alt fel, amândouă greșesc; nu va însemna că una are dreptate iar cealaltă nu. Acțiunile trebuie să fie legate, cei doi vor trebui să cadă de acord unul cu altul. Nu poate exista o regulă cu care toată lumea să fie de acord și să înțeleagă totul cu mintea sa, dar nu pot exista diferențe în acțiune.

Circumstanțele nu se află în mâinile noastre, ele se pot schimba, pot lua o întorsătură sau alta. Dar întreg principiul imitării lucrului în școală este acela că nu pot exista diferențe de opinie în privința acțiunilor, pentru că altfel, cum am mai putea lucra? Vreau numai să vă arăt că atunci când avem de-a face cu principiile sistemului și organizarea muncii nu trebuie să uităm niciodată că avem de-a face cu un lucru foarte mare și suntem în contact cu lucruri foarte mari. Dacă ne vom aminti asta vom găsi calea corectă. Dacă vom uita, nu se va întâmpla nimic.

Î: Ce vreți să spuneți prin a imita lucrul în școală?

R: Am folosit acest cuvânt nu în sensul de imitare a metodelor externe ci în sensul imitării interioare, care poate fi făcută numai pe baza unei anumite organizări.

Oamenii trebuie să fie uniți în lucrul lor. Cu cât suntem mai uniți cu atât vom opune o mai mare rezistență oricăror influențe nefavorabile și cu atât mai mult vom putea obține din ele, pentru că vom fi, ca să zicem așa, în mijlocul unui mare acumulator plin de toate felurile de energie. Dacă suntem apropiați, vom fi capabili să extragem energie din acest mare acumulator; dacă suntem plini de găuri, nu vom putea păstra nimic din ea.

Vedeți, trebuie să vă explic următoarea idee: totul în lume este material și limitat, doar că materialitatea este diferită. Este o cantitate limitată de nisip în deșert și de apă în mare. Cunoașterea este de asemenea materială și de aceea limitată. Cantitatea de cunoaștere necesară pentru a schimba ființa, este foarte util de ținut minte, există numai într-o cantitate foarte limitată. Cunoașterea este substanță. Pentru o anumită perioadă - să zicem o sută de ani - omenirea are o anumită cantitate de cunoaștere care poate fi folosită. Dacă prea mulți oameni vor această cunoaștere, vor avea atât de puțin, încât nu vor putea face nimic cu ea. Dar de vreme ce foarte puțini o doresc, aceștia o pot obține.

Î: Nu înțeleg această cunoaștere. Cunoașterea nu este conștientă?

R: Nu, conștiența este un alt lucru, deși este adevărat că un grad mai înalt de conștiență în sine include cunoaștere. Nu include toată cunoașterea, ci cunoașterea pe care deja o ai. Într-o stare de conștiență știi dintr-o dată tot ceea ce știi; în acest sens conștiența este cunoaștere, dar conștiența nu poate da mai

multă cunoaștere de la sine, deși poți privi această întrebare din unghiuri diferite.

Cât despre ideea marii cunoașteri, cunoașterea superioară sau ezoterică, trebuie mai întâi să înțelegem că toată cunoașterea obișnuită, inclusiv cunoașterea științifică este întotdeauna cunoaștere dobândită cu mintea obișnuită. Toate metodele științifice de investigare aparțin minții obișnuite, dar există o altă cunoaștere care este dobândită de o minte superioară sau mai dezvoltată, iar această cunoaștere se va deosebi de cunoașterea obișnuită, deoarece cunoașterea dobândită de mintea obișnuită este întotdeauna limitată de metodele de investigație, de ochi și urechi, pentru că în cele din urmă cele mai complicate instrumente care pot fi folosite în cercetarea științifică trebuie să fie verificate cu ochii și cu urechile. Această cunoaștere este o cunoaștere foarte îngustă, care nu se bazează pe înțelegerea întregului, în timp ce marea cunoaștere se bazează pe înțelegerea întregului de către o minte mai evoluată. Astfel, există grade diferite de cunoaștere care sunt atât de diferite încât nici nu pot fi comparate cu adevărat. Dacă înveți tabla înmulțirii, acest tip de cunoaștere nefiind limitat cantitativ, nu o iei de la alții. Și nici, în cazul cunoașterii ezoterice, nu o iei de fapt de la alții, dar aceasta datorită faptului că există foarte puțini care o doresc.

Este dificil la început să accepți cunoașterea ca fiind materială, dar dacă te mai gândești, poate începi să îți dai seama. Să încercăm să spunem astfel: cunoașterea poate exista în soluții diferite, într-o soluție foarte slabă sau în soluții mai concentrate. Când vorbesc despre cunoaștere vorbesc despre o soluție concentrată care este foarte limitată. Credem că dacă nu știm ceva este pentru că nu știm de unde să învățăm. Nu ne dăm seama câte lucruri există pe care nu le putem cunoaște. Din această cauză este dificil pentru noi să înțelegem materialitatea cunoașterii și ce anume guvernează distribuția ei. Așa cum există acumulatori în corp, așa există și acumulatori de cunoaștere în viață. În anumite perioade istorice, diferite cunoștințe, au fost adunate și depozitate acolo. Dacă găsești un astfel de acumulator, vei obține cunoașterea. Ce sunt acești acumulatori? Sunt școli, chiar și școlile vechi care acum nu mai există. Omul nu poate evolua, fără a se conecta la acești acumulatori, dar dacă o face, poate obține energie de la ei, energie adevărată, așa cum primesc centrul. Oamenii nr. 1, 2 și 3 vor obține numai energie grosieră, energia pe care o poate obține omul nr. 5 va fi mai fină. Când se vorbește despre cunoaștere ca fiind limitată, se fac referințe la cunoașterea din acești acumulatori.

Î: Această cunoaștere are formă și greutate?

R: Formă - nu neapărat, dar greutate - da, nu în sensul obișnuit ci în sensul de densitate. Și în limbajul obișnuit unele cuvinte au greutate în timp ce altele nu au deloc.

Î: Cum putem lucra să găsim acest acumulator? Se referă numai la școli sau este și ceva din interiorul nostru?

R: Puteți lucra să veniți în contact cu el doar învățând ceea ce puteți învăța. Se referă la amândouă, la tine însuși și la școală.

Î: Un om care are multă cunoaștere are vreo responsabilitate față de cei care au mai puțină? Mă refer la un om care posedă cunoaștere ezoterică.

R: Cunoașterea ezoterică presupune o școală, deci un om care are cunoaștere ezoterică este un om care vine dintr-o școală sau este într-o școală. Responsabilitatea sa este față de școală. Când un om dobândește cunoștințe de școală, el dobândește o responsabilitate. Dar este imposibil de discutat despre această problemă în general, deoarece pot exista multe condiții pe care nu le cunoaștem. De exemplu, anumite cunoștințe pot fi oferite numai cu anumite condiții.

Î: Ce fir subțire ne leagă de cunoașterea ezoterică din moment ce depinde de prezența dvs. alături de noi pentru a o împărtăși?

R: Este necesar să înțelegem că legătura noastră cu cunoașterea ezoterică nu poate depinde de o persoană. Să presupunem că știți o persoană care se află în legătură cu o școală ezoterică dar nu-i puteți înțelege ideile. Atunci legătura voastră cu școala ezoterică nu există, iar dacă persoana aceea moare, legătura dispăre definitiv. Dar presupunând că în timpul vieții sale îi înțelegeți ideile, atunci voi veți fi în legătură, iar dacă el moare voi veți rămâne în legătură. Deci puteți fi legați de cercurile ezoterice numai prin intermediul ideilor, nu al persoanelor.

Î: Persoanele din interiorul sistemului pot influența evenimentele din viață?

R: Cum vezi tu această problemă? În ce sens?

Î: Nu văd cum ar putea, decât dacă indivizii devin conștienți.

R: Fiecare individ? Cum să-i faci conștienți dacă ei nu doresc? Aceasta este un exemplu tipic pentru felul în care gândim. Credem că punem întrebări practice. Dacă întrebăm, trebuie să întreprindem un domeniu de aplicație. Să presupunem că oamenii ar putea influența evenimentele - să presupunem că există o astfel de magie - ei trebuie să consume o anumită cantitate de energie. Și nu știi cantitatea de energie necesară pentru a produce un efect împotriva curentului, nici măcar cel mai mic efect. Vremurile în care trăim sunt foarte rele, multe evenimente neplăcute se întâmplă. Pentru a opri un eveniment tipic la scară mare este necesară întreaga energie a sistemului solar. Poți să o controlezi? Și în al doilea rând: știi ce este mai bine? Cum poți fi sigur? Nu vorbesc acum dacă este sau nu posibil, dar chiar dacă ar fi posibil, ai energia necesară și știi ce este mai bine? Noi suntem oameni nr. 1, 2 și 3, cum putem ști ce este corect? Abia dacă am început să studiem un sistem care se presupune că îl duce pe om pe un nivel superior. Acesta este un material foarte util, la care să vă gândiți.

Î: Eu încă nu pot renunța la ideea că noi am putea fi utili unui anumit tip de muncă conștientă care merge împotriva nebuniei generale.

R: Dar asta este imaginație deoarece, în primul rând, trebuie să ne fim utili nouă înșine. Cum putem fi utili unei forme mai mari de lucru dacă nu putem fi utili propriului nostru lucru? Trebuie să învățăm mai întâi să fim utili lucrului propriu și apoi, dacă există o formă mai mare de lucru, putem să fim utili acesteia. Și apoi ce înseamnă să fii util? Vă amintiți legătura cu a treia linie de lucru? O persoană nu are cum să facă mai mult decât poate; pot exista diferite

circumstanțe, capacități și condiții, așa încât a fi util nu poate fi considerată o obligație. Dar trebuie să te gândești la asta și să folosești ocazia când apare. Un aspect, totuși, trebuie luat ca regulă - să nu faci nimic împotriva intereselor lucrului. Asta nu înseamnă că fiecare poate ajuta efectiv în fiecare moment, asta nici nu se presupune nici nu se cere. Dar fiecare trebuie să fie pregătit să facă ceea ce poate și ceea ce circumstanțele permit atunci când se ivește ocazia și, mai ales, să nu faci nimic *împotriva* celei de-a treia linii de lucru, pentru că poți face multe lucruri care să-i dăuneze.

La început, când am vorbit despre influențele A, B și C nu am specificat ce reprezintă fiecare, am vorbit despre ele mai mult ca influențe. Acum trebuie să împărțim aceste influențe în clase și latura practică a acestui studiu va fi cum să controlăm aceste influențe, cum să fim receptivi față de anumite influențe și să nu fim receptivi față de influențele pe care nu le dorim.

Cu alte cuvinte, trebuie să studiem viața. Studiul asupra noastră înșine va continua, dar este necesar să începem să studiem și lucrurile exterioare, să încercăm să le înțelegem și să ne formăm o idee corectă despre ele. Nu vom fi capabili să mergem prea departe dacă nu vom învăța să discernem între evenimentele exterioare, evenimente la scară mare și să descoperim ce este bun și ce este rău din punctul de vedere al posibilei evoluții. Dacă descoperim în evenimentele externe ceva ce ajută evoluția, asta ne va conduce la întrebarea: cum poate evoluția individuală, adică evoluția unui număr mic de oameni, să afecteze starea generală a omenirii? Dacă privim viața exterioară acum și ne întrebăm cum am putea s-o privim din punctul de vedere al existenței cercurilor ezoterice ale omenirii, vom vedea că starea omenirii este departe de a fi favorabilă; deși știm că nu toată lumea poate fi în cercurile ezoterice, pot exista totuși în viață anumite influențe clare provenind din aceste cercuri dar, acum, putem spune că nu putem vedea nici un semn de control al lucrurilor de către cercurile ezoterice - viața merge înainte de la sine.

Situația omului poate fi descrisă aproximativ astfel: el este o mașină guvernată de diferiți curenți proveniți de la marile mașini care îl înconjoară. Care sunt aceste mașini mari? Toate marile evenimente, războaie, revoluții, civilizații, religii, știința, arta, invențiile ultimului secol - toate acestea produc influențe diferite ce acționează asupra omului.

Apoi, în legătură cu școlile, s-a explicat că posibilitatea de a scăpa există doar în școli, cu ajutorul influențelor C. Dar care este situația oamenilor care nu cunosc nici o școală, pentru că posibilitatea de a lucra în școală este foarte mică și foarte rară? Asta înseamnă că este imposibil să ajungi undeva fără o școală sau există totuși această posibilitate? Vă amintiți că am vorbit despre cele trei căi tradiționale și despre A Patra Cale. Aceste patru căi sunt numite căi subiective. Aceste căi, se presupune, produc anumite efecte. Dar unii oameni, probabil foarte puțini, pot evolua într-o anumită măsură chiar și fără lucrul în școală. Aceasta este numită calea obiectivă; dar este o cale înceată. Căile subiective sunt scurtături, sunt pentru oameni nerăbdători față de lucrul lent obișnuit, chiar dacă există un anumit progres. Deci teoretic pot avea posibilități de evoluție, trăind o viață obișnuită, fără influența C, folosind doar

materialul provenit de la influențele B. Vă aduceți aminte de influențele B: religie, filosofie, artă, știință? Pe scurt, dacă un om poate absorbi destul material de acest fel, ar fi suficient pentru evoluție, dar chiar și în cele mai bune condiții va fi o evoluție lentă și nesigură. Toate școlile, toate căile sunt pentru oameni nerăbdători; de aceea sunt numite căi subiective. Deci răspunsul la această întrebare este în aceeași măsură da și nu; unii oameni pot evolua fără o școală, alții nu pot, pentru că este vorba de tipuri diferite de oameni. În plus, calea obiectivă necesită de asemenea condiții; nu înseamnă că *toți* oamenii care nu se află în lucru pot evolua. Într-un anumit sens calea obiectivă este chiar mai dificilă decât lucrul în școală, pentru că nu există posibilitatea de a verifica dacă ceea ce ai decis să faci sau să nu faci este corect sau este greșit. În școală poți verifica; dar a verifica este ceva și a face este altceva.

Î: Deci nu este imposibil sau improbabil pentru un om să evolueze fără ajutorul unei școli?

R: Numai până la un punct și tot cu ajutorul unei școli, dar fără să fie conștient de aceasta. Pentru că există multe aspecte în care poate fi descoperit ajutorul școlilor - în general în religii, sisteme filosofice și așa mai departe.

Vă amintiți că am spus mai înainte că există diferite școli; o persoană are nevoie de un tip de școală, altă persoană de alt tip. Nu există școli universale potrivite pentru oricine. În același timp trebuie să vă dați seama că șansa de a întâlni orice fel de școală este foarte mică - mă refer la a găsi o școală în viața adevărată, nu în cărți sau în teorie; iar dacă întâlnești o școală, în general nu mai există alta. Dacă ți se pare că această școală este prea dificilă și începi să cauți alta, atunci, presupunând că vei întâlni o altă școală, vei găsi acolo aceeași dificultate. Nu pot exista diferențe între școli în această privință, pentru că diferențele sunt create de relația dintre starea omului și școală. Deci va fi mereu la fel, indiferent de școală pe care omul o va găsi.

Îmi amintesc despre o poveste relatată de un om care spunea că e vorba de propria lui experiență. Câțiva discipoli dintr-o școală, care era jumătate yoghină, jumătate religioasă, au considerat școala prea dificilă și s-au dus la altă școală. Spre marea lor surprindere au primit aceleași sarcini de îndeplinit, dar cu o dificultate sporită. Unul dintre ei l-a întrebat pe cel care le-a dat sarcina cum de a știut, dacă asta înseamnă că școlile comunică între ele, când un om părăsește o școală. Învățătorul a răspuns: 'Nu este necesar să comunicăm când un om fuge de la o școală și vine la alta. De cum te-am văzut am realizat tipul de sarcină care ți-a fost încredințat și nu am putut decât să-ți dau una la fel, probabil un pic mai dificilă'. Deci, vedeți, nu există nici o alegere de fapt.

Î: Ce se întâmplă când îți schimbi ființa fără școală?

R: Dacă vei dobândi ființă sau cunoaștere ca să zicem așa nemeritat, în general aceasta va fi incompletă și mai rea decât nimic, cu excepția cazurilor foarte rare de pe calea obiectivă; dar acest din urmă caz se întâmplă atât de rar, încât nu merită să vorbim despre el. Vor fi explicate mai târziu exemple de căi greșite, pentru că înțelegând calea greșită vom putea înțelege mai bine calea

corectă. De exemplu, eforturile făcute se pot baza pe frică, dar nu va fi un efort corect, pentru că efortul corect trebuie să se bazeze pe înțelegere nu pe frică.

Întorcându-ne la situația noastră, trebuie să ne amintim tot ceea ce am auzit și am înțeles despre atitudini. Atitudinile noastre sunt ca niște fire care ne conectează cu evenimentele și anumiți curenți produși de natura acestor atitudini curg prin aceste fire, și natura curenților determină tipul de influență pe care îl vom primi de la un eveniment dat. Dacă un anumit eveniment produce o influență asupra noastră, această influență poate fi modificată de atitudinea noastră.

Trebuie să creăm o anumită înțelegere a lucrurilor exterioare. Aceasta înseamnă că trebuie să le judecăm nu prin simpatii sau antipatii personale ci, așa cum am spus, din punctul de vedere al legăturii lor cu o posibilă evoluție, ceea ce înseamnă să le judecăm din punctul de vedere al unei posibile creșteri a puterii ezoterismului, pentru că evoluția omenirii presupune creșterea puterii cercurilor ezoterice asupra vieții.

Am spus că în fiecare moment ești înconjurat de o mare mulțime de lucruri în mișcare care te afectează întotdeauna indiferent dacă ești sau nu conștient de aceasta. Acestea te afectează *întotdeauna* într-un fel sau altul. Poți avea atitudini foarte clare asupra lucrurilor de genul războaielor, revoluțiilor, evenimentelor vieții politice sau sociale și așa mai departe, sau poți fi indiferent sau negativ sau pozitiv față de ele. În orice caz, a fi pozitiv pe de o parte înseamnă a fi negativ pe de altă parte, deci nu schimbă nimic. Atitudinea corectă include înțelegerea calității unui lucru din punct de vedere al evoluției și al obstacolelor în calea evoluției, înțelegând prin 'evoluție' dezvoltarea conștientă, voluntară și intențională a unui om individual pe anumite linii și într-o anumită direcție pe parcursul vieții sale pământești. Lucrurile care nu ajută nu sunt luate în considerare, oricât de mari ar părea în plan exterior - nu le 'vezi'. Și dacă nu le iei în considerare și nu le vezi, poți scăpa de influența lor. Numai că, din nou, este necesar să înțelegeți că a nu lua în considerare lucrurile greșite nu înseamnă indiferență, pentru că oamenii care sunt indiferenți nu iau lucrurile în considerare, dar sunt afectați totuși de acestea.

Repet, din nou, este necesar să gândim despre lucruri folosind capacitatea obișnuită emoțională și intelectuală și să încercăm să găsim în ce relație se situează față de ceea ce *noi* numim evoluție, adică extinderea influenței cercurilor interioare și creșterea posibilității pentru oamenii care sunt potriviți să dobândească tipul corect de cunoștințe. Trebuie să înțelegem greutatea lucrurilor. Vă amintiți, s-a explicat despre cuvinte, că acestea au greutate diferită și este necesar să le simțim greutatea. Același lucru este valabil și în cazul evenimentelor. Așa cum în noi înșine există multe lucruri imaginare, inventate așa se întâmplă și în viață. Pentru că oamenii cred în ele, acestea produc un efect. În acest sens aproape întreaga viață este ireală. Oamenii trăiesc în lucruri inexistente și nu văd lucrurile reale; nu se deranjează nici măcar să se gândească la ele, fiind complet satisfăcuți cu imaginarul.

Să încercăm să ne concentrăm asupra întrebării în legătură cu ce este important și ce este neimportant; trebuie să învățăm să distingem între aceste

lucruri. Până aici, cu ajutorul lucrului, am putut defini binele și răul în relație cu noi înșine. Acum trebuie să ieșim din carapacea noastră și să încercăm să privim în jur, folosind aceleași metode și aceleași principii. Dacă vom folosi un tip de principii pentru noi și alt tip pentru lucrurile exterioare, nu vom obține niciodată nimic din asta. Nu ne gândim suficient despre legătura lucrului cu viața în general, nu ne interesăm ce poziție ocupă acesta față de viață. Nu spun că puteți răspunde la această întrebare, dar vă puteți gândi la ea, o puteți studia din diferite unghiuri. Dacă nu vă gândiți la asta, nu veți avea o perspectivă corectă a lucrurilor și nu veți înțelege munca într-un mod corect. Munca este ceva foarte mic, lucrurile enorme aparțin vieții. Nu mă refer la războaie și revoluții și alte lucruri de acest fel, ci la lucrurile aparținând vieții de zi cu zi. Veți vedea că nu ocupați nici o poziție și nu ar avea nevoie să existe din punctul de vedere al vieții.

În același timp munca este cel mai important lucru pentru cei care o înțeleg. Deci trebuie să facem ca ea să meargă înainte și să nu așteptăm nici un ajutor de la viață. Trebuie să mergem împotriva vieții, să facem totul singuri. Nu ne putem gândi că avem destul timp, că dacă nu facem ceva acum vom putea să facem anul viitor, pentru că anul viitor lucrurile pot fi diferite.

Analiza evenimentelor din viață se poate baza pe ideea influențelor A, B și C. Ne putem întreba câte influențe de al treilea tip, adică influențe conștiente atât la origine cât și în acțiune, vedem? Trebuie să admitem că nu le vedem niciodată. Dacă vom căuta, vom găsi numai anumite manifestări ale influenței B, iar fiecare influență B este înconjurată de toate pericolele posibile și de tot felul de forțe încercând să o distrugă. Multe influențe B dispar chiar sub ochii noștri; lucruri care puteau fi găsite nu cu mult timp în urmă, nu mai pot fi găsite acum. Câte din influențele B ale trecutului au ajuns la noi? Ele nu trăiesc mult, au o viață scurtă, cu excepția a două sau trei care sunt înconjurate de o asemenea încălceală de adaptări mecanice încât aproape că devin influențe A - supraviețuiesc numai în această formă. Toate forțele mecanice tind să le distrugă pentru că, la origine, ele sunt opuse forțelor mecanice.

Î: Care este legătura dintre civilizația omenirii și evoluția personală?

R: Nu ne dăm seama că începutul multor activități din viață constituie munca unor oameni conștienți. Credem că tot ceea ce s-a făcut a fost început și continuat de oameni ca noi, de oameni adormiți. Dar oamenii adormiți pot doar accidental să inventeze ceva util și ei inventează atât lucruri utile cât și lucruri dăunătoare cu aceeași plăcere - nu pot distinge între cele două. Dacă acceptăm cuvântul 'civilizație' - acesta este opera oamenilor adormiți, deci nu există nici o garanție: poate fi civilizație astăzi și barbarism mâine.

Să presupunem că ceea ce voi sau alții numesc civilizație distruge influențele B și, găsindu-vă înconjurați de influențe A, nu veți mai avea nici o șansă. Și într-adevăr, ceea ce numim în mod obișnuit civilizație, distruge influențele B. Revoluțiile distrug, războaiele distrug, civilizațiile distrug - totul distruge influențele ezoterice. De exemplu, școlile întotdeauna au fost distruse de războaie; este un fapt bine cunoscut. Școlile nu pot fi organizate permanent. Nu înseamnă că războaiele intenționează să distrugă școlile, ele o fac pur și

simplu. Războiul este una din acele instituții din viața omenirii care fac lucrul imposibil și distrug școlile. Lucrul în școală are nevoie de o anumită normalitate a vieții; dacă viața devine prea anormală, lucrul în școală devine imposibil și școala dispare.

Î: Dar oamenii care au profitat de lucrul în școală nu dispar; ceea ce au învățat nu le rămâne?

R: Dacă oamenii au învățat suficient vor profita de asta, dar dacă au învățat doar puțin, nu vor putea profita prea mult. Există un anumit standard, o anumită cantitate de cunoștințe necesare și dacă acumulezi această cantitate poți continua să lucrezi, dar dacă nu ai dobândit suficient nu poți. Persoanele individuale, dacă au atins un anumit stadiu în dezvoltarea conștiinței, se pot izola de circumstanțe și pot continua să lucreze atâta timp cât sunt în viață. Dar școala se află sub legi diferite: are nevoie de o formă exterioară. Școlile nu pot face nimic în această situație - trebuie să accepte circumstanțele așa cum sunt, atât școlile mici cât și cele mari, elementare sau foarte evolute. Ele trebuie să existe în circumstanțele pe care le găesc, iar dacă acestea devin imposibile, școlile devin imposibile. Asta trebuie reținut.

Și mai este ceva în legătură cu asta. Religia este mai stabilă. Poate a fost organizată astfel special pentru a exista. Dar școlile nu pot fi organizate în același mod, ele necesită o minimă siguranță pentru a supraviețui.

Î: De ce s-a diminuat influența cercurilor ezoterice în ultima vreme?

R: Oamenii devin din ce în ce mai puțin normali. Au nevoie de mai puțin adevăr și sunt mai puțin capabili să-l recunoască și mai ușor de satisfăcut cu minciuni. Interesul pentru aceste idei este mult mai scăzut și pregătirea oamenilor este mai slabă decât acum treizeci sau patruzeci de ani, chiar. Și asta nu este numai rezultatul evenimentelor politice, deși acestea au și ele un rol.

Î: În ce sens credeți că oamenii sunt mai puțin pregătiți?

R: De exemplu, ideea de ezoterism nu a fost explicată în St. Petersburg: se presupunea că este cunoscută. Acum nu mai putem presupune că metoda psihologică de gândire, existența ezoterismului și necesitatea școlilor de origine ezoterică mai sunt înțelese. Nu vom putea înțelege niciodată semnificația ezoterismului și cercurile interioare ale omenirii până când nu vom înțelege că viața este haos și că lucrurile, în loc să devină mai ușor de stăpânit și mai organizate devin doar mai complicate și mai greu de stăpânit. Considerăm complicația ca fiind un progres. În viața de zi cu zi acțiunile oamenilor nu sunt coordonate și rezultatele sunt neașteptate. Fiecare om acționează într-o direcție proprie iar rezultatele combinate produc lucrurile. Rezultatele din viață sunt rezultatele scopurilor încrucișate, nu rezultatul acțiunilor intenționale. Este necesar să înțelegem că așa se întâmplă întotdeauna în cercul exterior și nu poate fi altfel. Nu putem face nimic pentru a schimba această stare de lucruri. Suntem ca niște plute pe valuri care își închipuie că ele controlează curenții. Este foarte important să ne gândim la asta și să privim lucrurile din acest punct de vedere. Dacă nu înțelegi diferența dintre cercurile interioare și exterior, nu vei înțelege mai departe. Ce este posibil în cercurile interioare nu este posibil în cercul nostru.

Î: N-ar trebui ca starea prezentă a lumii să determine mai mulți oameni să caute școli? Oamenii sunt speriați, se simt în nesiguranță.

R: De ce ar trebui ca un disconfort să conducă la un alt disconfort? Crezi că asta îi va face să vină? Aștepți prea mult de la ei. Poți să-i spui unui om că dacă va studia sistemul va fi mai treaz, dar nu îi poți spune că-i va fi mai bine.

Î: Vor scăpa de identificare.

R: Și vor spune că nu pot lucra fără identificare și că, dacă nu sunt identificați, își vor pierde toți banii. Nu este nici o legătură între interesul față de sistem și disconfortul creat de situația prezentă.

Î: Am fost nedumerit observându-i pe cei tineri. Dacă sunt fericiți și cu totul normali, ideea de ezoterism pare să nu îi atragă.

R: Ideea de ezoterism este foarte dificilă. Uneori poți să-i prinzi semnificația chiar dacă ești foarte tânăr, dar deseori nu reușești să o vezi din unghiul corect. Avem atâtea atitudini greșite și idei greșite încât nu te poți aștepta la nimic. Cred că o persoană care ajunge să fie serios interesată de aceste idei este o excepție, pentru că mințile oamenilor se află într-o asemenea confuzie de idei absurde și contradictorii.

Î: Eu sunt interesat doar de latura psihologică a sistemului, dar nu de ezoterism.

R: Dar partea psihologică este de asemenea ezoterică. Sistemul nu îți oferă nimic care să nu fie ezoteric, deoarece el provine în întregime de la minți care nu sunt minți obișnuite; provine de la oameni care au înțeles lucrurile. Sistemele obișnuite nu pot aduce nici o schimbare. Latura psihologică a sistemului este chiar mai ezoterică decât cealaltă parte, altfel nu ar fi avut nici o valoare. Are valoare numai pentru că provine de la minți superioare, din înțelegerea lor și ideile lor. Asta trebuie înțeles. Am primit acest sistem, cumva. Dacă presupunem că a fost creat de oameni aflați la același nivel cu noi, ori că este o teorie, atunci nu ar mai avea deloc valoare. Dar nu este o teorie; se presupune că vine de la o școală, de la oameni cu o evoluție superioară. Dacă nu ar fi existat oameni cu o evoluție superioară, nu am mai fi avut nici un sistem.

La început, în Rusia, dl. Gurdjieff insista mereu că nu este un sistem; erau doar fragmente și trebuia să faci un sistem din ele. Și a insistat să fie prezentat astfel. Acum l-am prezentat ca pe un sistem, pentru că avem mai mulți oameni. Dar când exista doar un mic grup erau numai conversații, fără prelegeri. În prelegeri este greu să vorbești în fragmente deși, până la urmă, și acestea sunt fragmente. Aceste fragmente se află la scări diferite, deci trebuie să înțelegi mult pentru a fi capabili să le puneți împreună la scara corectă. De exemplu, aceleași cuvinte și aceleași teorii sunt folosite în diferite diagrame - la scări complet diferite.

Î: Ne puteți da un exemplu despre ce înseamnă a prezenta în fragmente?

R: Multe lucruri sunt prezentate astfel: totul despre acumularea energiilor, latura psihologică, explicații privind modul cum funcționează mașina, latura privitoare la lume și așa mai departe. Este foarte important să înțelegi asta. Numai când veți începe să înțelegeți cum se schimbă scările veți fi capabili să

înțelegeți sistemul. Așa cum am spus, este prezentat în fragmente, fiecare din ele aflându-se la o scară diferită. Trebuie să le puneți împreună și în același timp să corectați scara. Este ca și cum am avea mai multe hărți geografice, fiecare la o scară diferită, tăiate în bucăți. Trebuie să vedeți ce bucăți se potrivesc una cu alta, în ce caz scara este foarte diferită și în ce caz este mai puțin diferită. Aceasta este singura cale de a studia sistemul.

Î: Vreți să spuneți că nu putem vorbi despre lumi până când nu le reducem la scara noastră?

R: Nu, ceea ce am vrut să spun este complet diferit. Bineînțeles, noi reducem orice, dar ceea ce am vrut să spun este că trebuie să studiem lucrurile la scări diferite și că trebuie să ne amintim asta, și să ne dăm seama de relația dintre diferite scări și de faptul că lucrurile se schimbă odată cu schimbarea scării. De asemenea, trebuie să avem în minte faptul că, despre multe lucruri, noi credem că ele reprezintă ceva când, de fapt, nu reprezintă nimic. Sistemul ne învață să găsim diferența dintre realități și mărimi imaginare (sau chiar mai rău decât imaginare).

Î: Simt că avem numai jumătate din cunoștințele de sistem pe care am putea să le avem.

R: Mult mai puțin de jumătate. Așa cum suntem, putem obține numai fragmente, dar acestea sunt suficient de mari pentru a construi ceva din ele. Trebuie să încercăm să înțelegem structura. Când ai toate fragmentele în fața ta, poți vedea anumite conexiuni și când descoperi aceste conexiuni poți vedea multe alte lucruri.

Î: Ați modificat mult învățătura?

R: Nu am modificat-o. Dar prefer uneori să încep dintr-un punct diferit. În acest sistem, ca în orice sistem organic, poți porni din orice punct - aceasta nu este o modificare. Totul rămâne la fel, dar prefer să pornesc cu latura psihologică.

Î: Oamenii din cercul interior au vreun control asupra oamenilor din cercul exterior?

R: Da, dar cu multe rezerve. Cercul conștient nu poate acționa direct, ci numai prin influențele B. Influențele C pot apărea numai dacă influențele B sunt acceptate și dacă oamenii le caută. Oamenii din cercul interior nu pot avea control asupra celor care nu doresc să-i cunoască. Nu pot utiliza violența, pentru că aceasta ar însemna o triadă greșită, o activitate greșită. Pentru fiecare tip de rezultat există o triadă specială. De exemplu, dacă oamenii doresc să dobândească control, îl pot obține numai într-un anumit mod. Dacă acționează în altfel vor obține rezultatul opus. Războaiele, revoluțiile și așa mai departe nu duc niciodată la rezultatele dorite, ci întotdeauna la rezultate opuse, deoarece se folosesc triade greșite. Dacă oamenii din cercul interior doresc să influențeze alți oameni, pot produce rezultate bune numai dacă există înțelegere și numai cu oameni care doresc. Aceasta este o întrebare utilă. Încearcă să te gândești la ea.

Î: Ați vorbit despre timpurile nesigure în care trăim. Își va lua școala precauții pentru a se proteja? Am înțeles că ați fi spus că o școală nu se află sub legea accidentului.

R: Am vrut să spun că o școală nu se poate forma accidental, dar poate fi distrusă accidental. Nu se poate forma în mod mecanic, dar poate fi distrusă în mod mecanic. De exemplu, o operă de artă - nu va fi creată pur mecanic, va fi realizată printr-o triadă specială, dar pot fi arsă ca orice altceva.

Î: Dacă școlile sunt cu adevărat lucruri vii, de ce mor?

R: Ce înțelegi când spui că școlile sunt lucruri vii? Este vag și nedefinit. Dacă o luăm ad literam este foarte clar de ce școlile mor. Toate ființele vii mor mai devreme sau mai târziu. Dacă oamenii mor, școlile trebuie să moară de asemenea. Am explicat că școlile au nevoie de anumite condiții. Dacă aceste condiții vor fi distruse, școala va fi distrusă.

Î: Dar ideile pot rămâne?

R: Ideile nu pot zbura: au nevoie de capete umane. Și o școală nu constă din idei: mereu se uită că școala te învață cum să îți îmbunătățești ființa.

Î: În trecut, ideile nu erau scrise?

R: Sigur că erau, dar ideile pot fi scrise sub diferite forme; pot fi scrise astfel încât nimeni să nu le poate citi fără explicații de la cei care știu sau fără schimbarea ființei. Să luăm de exemplu Evangheliile - ele sunt scrise în diferite cifruri; trebuie să cunoști cheia pentru a le putea descifra, altfel este o simplă poveste, îndoielnică din punct de vedere istoric și producând multe efecte greșite.

Î: Sistemul ne va da cheia pentru interpretarea Evangheliilor?

R: Câteva chei, dar nu vă puteți aștepta la toate. Multe dintre chei pot fi obținute numai prin schimbarea ființei, nu poate fi doar o problemă de cunoaștere. Uitați din nou ființa. Schimbarea ființei înseamnă legătură cu centrul superior. Centrul superior pot înțelege multe lucruri inaccesibile centrului obișnuit.

Î: Atunci Noul Testament probabil că a îndus în eroare pe mulți oameni.

R: Noul Testament este scris pentru școli și pentru diferite niveluri. În școli fiecare cuvânt este explicat. Fiecare propoziție din Noul Testament are zeci de înțelesuri, de aceea există acolo atâtea lucruri pe care nu le înțelegem. Încercăm să trecem de al nivelul omului nr. 1, 2 sau 3 la nivelul de înțelegere al omului nr. 4; alți oameni poate încearcă să treacă la nivelul omului nr. 5, iar alții încă la nivelul omului nr. 6 și așa mai departe - și ei toți citesc Noul Testament. Nu ne putem aștepta, deci, la nivelul nostru să-l înțelegem întru totul, de vreme ce a fost scris într-o manieră foarte inteligentă. Când cineva a spus că este ferecat cu șapte lacăte a avut dreptate. Trebuie să găsești o cheie și să o folosești apoi, cu ajutorul ei, vei găsi o a doua cheie și așa mai departe; dar nu vei înțelege până când nu vei deschide toate cele șapte lacăte. Așadar, dacă vom înțelege tot ce este posibil să înțelegem la nivelul nostru, am putea avea posibilitatea să înțelegem mai mult.

Î: O școală poate să atingă un nivel superior școlii de la care a pornit?

R: Da, dacă lucrează în acord cu metodele și principiile lucrului în școală, ea poate crește. Dar, din nou, trebuie să vă amintiți că nivelul unei școli depinde de nivelul de ființă al oamenilor care o alcătuiesc.

Î: Amintirea de sine a fost o caracteristică a vechii cunoașteri ezoterice?

R: Întotdeauna și pretutindeni. Doar că uneori, de exemplu în școlile religioase, a fost numită altfel. Ea nu reprezintă ceva întâmplător; amintirea de sine este un stadiu necesar în evoluția omului, nu o sarcină impusă întâmplător. Trebuie să treci prin ea și poți trece prin ea într-un singur fel.

Î: Christos a vorbit vreodată despre amintirea de sine, și cu ce cuvinte?

R: Aproape în fiecare pagină, cu diferite cuvinte; de exemplu "Veghează", "Nu dormi". Vorbește despre aceasta tot timpul.

Î: Cum trebuie considerată religia bisericii?

R: Nu putem discuta despre religie, deoarece este un lucru cu totul diferit; cuprinde elemente diferite. Fiecare religie se bazează pe credință și, așa cum am mai spus, credința nu este cuprinsă în sistemul nostru. Tot ce putem spune este că religiile se află pe diferite niveluri, așa cum am explicat în primele prelegeri. Religia este un termen relativ. Indivizii, în totalitatea lor, se împart în oameni de diferite niveluri și toate religiile se împart în același mod. Fiecare religie are toate gradele. Aceasta este foarte important de înțeles. Noi cunoaștem doar împărțirile orizontale - istorice și geografice. Dar există și alte împărțiri. Există căi religioase și religia nu contrazice nici un alt sistem, diferența constând doar din nivelurile diferite. Dacă, de exemplu, cunoști religia nr. 2, nu este suficient dacă vrei să te studiezi pe tine însuși și să devii om nr. 4. Și să presupunem că descoperi că acest sistem se află la un anumit nivel și nu cunoști o religie având un nivel suficient de ridicat - atunci este posibil un conflict. Conflictul este posibil numai între niveluri diferite.

Î: Simt că de când am întâlnit acest sistem înțeleg mai bine Cartea de Rugăciuni și Biblia. Ne poate ajuta oferindu-ne o mai bună înțelegere a învățăturii lui Hristos?

R: Am spus deja că sistemul nu este o religie. Îți poți îmbunătăți mașina mentală și capacitatea de înțelegere și îți poți îmbunătăți emoțiile. Dar nu pot să spun dacă sistemul te ajută în această direcție. Mai târziu este posibil să vezi legătura dintre ideile sistemului și părțile ezoterice ale religiei. Dar noi nu cunoaștem religia ezoterică, deci nu putem vorbi despre ea.

O întrebare similară i-a fost pusă domnului Gurdjieff în St. Petersburg. Cineva a întrebat în ce relație se află sistemul cu creștinismul. Dl. Gurdjieff a spus multe lucruri despre cum diferiți oameni înțeleg diferit creștinismul. Și apoi a spus: "Dacă vrei, acesta este creștinism ezoteric". Și a adăugat: "Din punctul vostru de vedere, care este cel mai important lucru din învățătura lui Christos? Este *acțiunea*. Faceți asta, nu faceți cealaltă. Întrebarea este - puteți să faceți astfel?" Trebuie să decizi pentru tine însuși dacă înțelegi mai bine sau nu creștinismul, dar trebuie să îl consideri ca o învățătură legată de acțiune, nu ca o învățătură mentală.

Dacă vei privi învățătura creștină fără atitudinea sentimentală modernă, vei vedea că este cea mai exclusivă dintre toate religiile. Se repetă și se repetă în

mod constant că sunt foarte puțini cei care au o șansă, că este o cale dificilă, o cale îngustă, foarte puțini pot trece și așa mai departe.

Î: Nu mă pot opri să nu mă gândesc că Absolutul este un nume folosit pentru a-l desemna pe Dumnezeu.

R: Nu, greșești complet. Absolutul este principiul care se află la începutul lucrurilor și este responsabil pentru orice. Nicidecum nu am legat Absolutul de Dumnezeu în sens religios. Dumnezeu din religie poate face multe lucruri pentru tine, în timp ce Absolutul nu poate face nimic pentru tine. Deci nu este Dumnezeu în acest sens; nu te poți ruga Absolutului. Dacă ai o întrebare religioasă, urmărește explicația religioasă. Dacă vezi o diferență, ține-le separat.

Î: Este un fapt acela că există forțe superioare pe care le poți contacta atunci când te afli într-o stare mai bună?

R: În orice situație, în orice întrebare trebuie să ne mărginim la ceea ce știm, la lucrurile de care putem fi siguri și putem fi siguri că în cea mai mare parte a timpului suntem într-o stare în care nu putem fi în contact cu forțe superioare. Fie că suntem complet adormiți și nici un fel de forțe superioare nu pot ajunge până la noi, fie că suntem negativi și astfel orice vine spre noi se transformă într-un tip sau altul de negativitate. În asemenea stare la ce ne putem aștepta?

Î: Există mai multe învățături ezoterice sau numai una singură?

R: Fiecare învățatură de origine ezoterică este, în esență, în acord cu celelalte. Pentru a fi adevărată, învățătura trebuie să fie una din cele multe. Dacă ar fi unică înseamnă că a fost inventată.

Î: În Noul Testament ni se spune de multe ori să veghem și să ne rugăm. Ce anume din sistem corespunde rugăciunii?

R: A cui rugăciune? Dacă o mașină se roagă, care ar putea fi rezultatul? Ce rugăciune? Rugăciunea nu înseamnă neapărat o cerere. Majoritatea rugăciunilor au ca scop focalizarea minții asupra unor idei - este o formă de meditație.

Î: Oare conștiința de sine se poate dobândi prin rugăciune? Dacă da, cum trebuie să ne rugăm?

R: Dacă te-ai putea ruga continuu, asta ar crea conștiință de sine. Problema este că nu putem. Un om decide să se roage, iar cinci minute mai târziu totul devine o repetare mecanică a cuvintelor. Dacă ai putea să te rogi, rugăciunea ar rezolva ceva, dar nu poți, pentru că *nu ești*. Omul ar putea să facă multe lucruri dacă *el ar fi*, adică dacă el ar fi permanent. Așa cum este, unul începe, altul continuă.

Î: Rugăciunea adevărată este legătura cu puterile superioare?

R: Nu voi argumenta împotriva acestei întrebări, dar știm concret că în centrul obișnuit avem numai puterea care le aparține acestora. În același timp, învățăm că centrul superiorilor au puteri pe care centrul obișnuit nu le au. Pot răspunde deci în limbajul sistemului, că dacă acest contact este posibil, este posibil numai prin centrul superior. Problema noastră este cum să ajungem la centrul superior. Nu putem avea contact acum, dar centrul superiorilor pot avea. Nimeni nu poate garanta asta, pentru că presupunerile noastre pot fi greșite. În

orice caz știm - iar câțiva oameni au avut scurte experiențe de acest gen - că centrul superiorilor au puteri noi, așadar tot ce putem face este să încercăm să ne conectăm cu centrul superiorilor, studiind cum să devenim conștienți. Când vom deveni conștienți, vom avea contact cu centrul superiorilor și atunci este posibil să avem puteri noi și cunoștințe noi.

Î: Dar nu avem deja scipiri ale centrului emoțional superior?

R: Unii oameni au, dar sunt numai scipiri pe care nu le pot controla. Doar omul nr. 5 le poate controla, iar noi nu suntem decât oameni nr. 1, 2 și 3.

Î: Conform unor învățături ezoterice, mintea omului este ca un lac. Când este calmă, el poate vedea lucrurile clar și poate asculta 'vocea tăcerii'.

R: Există multe pericole aici. Este atât de ușor să confunzi adevărata 'voce a tăcerii' cu o voce imaginară; atât de ușor să amesteci adevărul cu imaginația. Poate fi o cale pentru anumiți oameni, dar nu este o cale pentru noi. Noi vrem să știm mai exact cum să evoluăm, deci pentru noi toate definițiile de acest fel sunt periculoase, deoarece nu există nici un instrument prin care să separăm imaginația din ele de realitate. Asta este ceea ce trebuie să îți amintești în acest sistem - că înveți cum să separi ce este imaginar de ce este real chiar de la început, când înveți să distingi *în tine însuși* imaginația de realitate. Apoi, mai târziu, pe niveluri superioare de conștiință vei fi capabil să le separi în lumea obiectivă. Multe din aceste căi mistice doar sporesc confuzia. În loc să-l aducă pe om mai aproape de adevăr, îl îndepărtează de acesta.

Î: Atunci omul ar trebui să caute continuu iritări?

R: De ce iritări? Tu presupui că ceva este adevărat și apoi încerci să cauți opusul. Poți încerca toată viața și să nu obții nimic, dacă lucrezi în mod greșit. Dar trebuie să încerci, în mod corect, să îți amintești de tine însuși, să nu te identifici, să dobândești control. Nimeni nu are destul control. Nu suntem proprii stăpâni și de aceea nu putem începe să facem ceva sau să nu facem altceva. Trebuie mai întâi să studiem, mai întâi să înțelegem. Trebuie să ne studiem pe noi înșine și uneori putem face o mică schimbare și apoi o altă mică schimbare și, în felul acesta, începem să ne schimbăm. Nu poți începe cu acest calm total. Poți dori să fii calm, dacă nu ești calm, dar este ca și cum am vorbi despre asemenea principii creștine cum ar fi să-ți iubești dușmanii.

Î: Nu este oare A B C-ul întregii cunoașteri ezoterice, moartea seminței?

R: Putem s-o luăm și așa. De fapt, în legătură cu asta mai există ceva care ar putea explica situația noastră. Îmi amintesc cum, cu mult timp în urmă, dl. Gurdjieff a spus despre această expresie care se repetă de două sau trei ori în Noul Testament și conform căreia pentru a germina și produce o plantă sămânța trebuie să moară, că nu este completă când se referă la om. Când se referă la om ea trebuie extinsă. Vorbind în general despre lucru, posibilitățile acestuia și despre direcția lucrului, dl. Gurdjieff ne-a explicat astfel. În primul rând, trebuie să ne dăm seama că suntem adormiți; apoi, trebuie să ne trezim. Când am ajuns să ne trezim trebuie să murim; când murim, putem să ne naștem. Acesta este procesul în detaliu și direcția sa. Este util să te gândești la asta, este util să înțelegi ce înseamnă somnul, ce înseamnă a te trezi, ce înseamnă a muri și ce ar însemna să te naști. Să presupunem că vrem să ne

naștem. Nu ne putem naște înainte de a muri, și nu putem muri înainte de a ne trezi. Nu ne putem trezi până când nu ne dăm seama că suntem adormiți. Deci există anumiți pași.

Î: Ce înseamnă a muri în sensul despre care vorbești?

R: 'A muri' înseamnă a muri, a dispărea, a nu fi, a nu exista. Este inutil să mori în somn, pentru că atunci nu te vei mai putea naște. Mai întâi trebuie să te trezești.

*

Au fost puse multe întrebări, unele dintre ele chiar naive, de către diferiți oameni care au încercat să înțeleagă rugăciunea Tatăl Nostru și care au venit să mă roage să le explic ce înseamnă o frază sau alta. De exemplu, am fost întrebat ce înseamnă 'Tatăl nostru, care ești în ceruri', cine sunt 'datornicii' noștri și care sunt 'datoriile' noastre și așa mai departe - ca și cum Tatăl Nostru poate fi explicat în 'cuvinte simple'. Trebuie înțeles mai întâi că vorbele simple, obișnuite nu pot explica nimic în legătură cu Tatăl Nostru. Este necesară o înțelegere preliminară, apoi ar putea apărea o înțelegere ulterioară, dar numai ca rezultat al efortului și al atitudinii corecte.

Tatăl Nostru poate fi privit ca un exemplu de problemă insolubilă. A fost tradus în fiecare limbă, învățat pe dinafară, repetat zi de zi și totuși oamenii nu au nici cea mai vagă idee ce înseamnă cu adevărat. Imposibilitatea noastră de a-i înțelege sensul este legată de incapacitatea noastră generală de a înțelege Noul Testament. Dacă vă amintiți, într-o altă discuție, Noul Testament în întregime a fost dat ca un exemplu de artă obiectivă, adică o operă a unei minți superioare. Atunci cum ne putem aștepta, cu mințile noastre obișnuite, să înțelegem ceea ce a fost formulat și produs de o minte superioară?

Ceea ce putem să facem este să încercăm să ne ridicăm mintea la nivelul de gândire al minții superioare; și deși nu ne dăm seama, acest lucru este posibil în multe și diferite feluri. În matematică, de exemplu, putem opera cu infinituri - cu cantități infinite de mici și infinite de mari, care nu înseamnă nimic pentru mintea noastră obișnuită. Și ce este posibil în matematică este posibil și pentru noi dacă vom începe și vom continua într-un mod corect.

Unul dintre primele lucruri care trebuie înțeles și amintit, înainte ca studiul rugăciunii Tatăl nostru să devină posibil, este diferența dintre limbajul religios și limbajul sistemului.

Ce este religia? Acest cuvânt este folosit foarte des; sunt oameni care îl folosesc zilnic, dar care nu pot spune ce se înțelege prin religie.

În sistem am auzit că religia este diferită pentru oameni diferiți, că există religia omului nr. 1, o religie a omului nr. 2, o religie a omului nr. 3 și așa mai departe. Dar cum putem defini diferențele dintre ele? Înainte de a ajunge la definiții trebuie să înțelegem, în primul rând, că elementul cel mai necesar în toate religiile cunoscute de noi este ideea de Dumnezeu - un Dumnezeu față de care putem avea o relație personală, cu care putem vorbi ca să zicem așa, căruia îi putem cere ajutor și în al cărui ajutor posibil putem crede. O parte

inseparabilă a religiei este credința în Dumnezeu, adică într-o Ființă Superioară omnipotentă și omniprezentă, care ne poate ajuta în tot ce dorim sau ce vrem să facem.

Nu vorbesc din punct de vedere dacă asta este bine sau rău, posibil sau imposibil. Spun doar că această credință, adică încrederea în Dumnezeu și în puterea lui de a ne ajuta, este o parte esențială a religiei.

Rugăciunea este de asemenea o parte inseparabilă a oricărei religii; dar rugăciunile pot fi foarte diferite. Rugăciunea poate fi o cerere de ajutor în orice îndeplinim și de asemenea, prin lucrul în școală, rugăciunea poate deveni un ajutor în sine. Poate deveni un instrument de lucru utilizat pentru a reînvia ideile sistemului, poate fi folosită pentru amintirea de sine și pentru a ne aduce aminte de somn și de necesitatea de a ne trezi.

În același timp, expresiile limbajului religios nu pot fi traduse exact în limbajul sistemului. Mai întâi, datorită elementului de credință din religie și, apoi, datorită acceptării în religie și în limbajul religios al unor fapte și prezumții care în sistem sunt considerate ilogice și neîntemeiate. Totuși, ar fi greșit să spunem că religia și sistemul sunt incompatibile sau contradictorii; doar că trebuie să învățăm să nu amestecăm cele două limbaje. Dacă începem să le amestecăm, vom distruge orice concluzie utilă care ar putea fi obținută pe oricare dintre cele două linii.

Revenind la ideea de Dumnezeu, o idee inseparabilă de religie și de limbajul religios, mai întâi trebuie să ne întrebăm cum pot fi împărțite religiile într-un mod general sau istoric. Pot fi împărțite în religii cu un singur Dumnezeu și religii cu mai mulți zei. Dar chiar și în această clasificare trebuie să ne amintim că există o mare diferență între înțelegerea obișnuită a monoteismului și politeismului, și înțelegerea acestor idei în sistem. Deși există deosebiri între zei - de exemplu în mitologia greacă - în înțelegerea obișnuită a politeismului toți zeii sunt situați, mai mult sau mai puțin, la același nivel. Din punct de vedere al sistemului, care include ideea scărilor diferite și a legilor diferite pe niveluri diferite, există o înțelegere total diferită a interdependenței zeilor.

Dacă vom considera Absolutul drept Dumnezeu, vom putea vedea că acesta nu are nici o legătură cu noi. Absolutul este Dumnezeu pentru zei; are legătură numai cu lumea următoare, adică lumea 3. Lumea 3 este Dumnezeu pentru lumea următoare, adică pentru Lumea 6 și, de asemenea, pentru toate lumile următoare, dar într-o măsură din ce în ce mai mică. Apoi Galaxia, Soarele, Planetele, Pământul și Luna sunt toate zei, fiecare incluzând în el însuși și mai mici. Raza de Creație ca întreg, privită ca o triadă, este de asemenea Dumnezeu: Dumnezeu cel Sfânt, Dumnezeu cel Neclintit, Dumnezeu cel Nemuritor.

Deci putem alege de pe ce nivel să-l luăm pe Dumnezeu, dacă vrem să folosim cuvântul 'Dumnezeu' în sens religios, adică în sensul unui Dumnezeu având o legătură directă cu viețile noastre. Din punctul de vedere al sistemului nu avem nimic care să dovedească că vreuna din aceste lumi poate avea o legătură personală cu noi; dar există un loc pentru Dumnezeu în sistem.

În octava laterală care începe în Soare ca 'do' există două puncte aproape necunoscute despre care nu avem nici un material la care să ne gândim. Octava începută ca *do* în Soare trece, apoi, în *si* la nivelul Planetelor. Pe Pământ devine *la-sol-fa*, care constituie Viața Organică, incluzând omul. Când fiecare individ din regnul uman, animal sau vegetal moare, corpul - sau ce rămâne din el - merge în Pământ și devine parte a Pământului, iar sufletul merge la Lună și devine parte a Lunii. De aici putem înțelege *mi* și *re*; dar despre *si* și *do* nu știm absolut nimic. Aceste două note pot da naștere la multe supoziții cum ar fi posibila localizare a lui Dumnezeu sau a zeilor care să aibă o legătură cu noi în Raza de Creație.

Acum, amintindu-ne tot ce s-a spus până acum, este posibil să ajungem la studiul rugăciunii Tatăl Nostru.

Primul lucru ar fi să descoperim *de ce și când* a început să fie folosită. Știm că a început să fie folosită pentru a înlocui multe rugăciuni inutile.

Următorul lucru ar fi să observăm multe caracteristici interesante în însăși rugăciunea Tatăl Nostru și în construcția ei foarte specială; iar din înțelegerea pe care o avem despre această construcție și, în special, din cunoașterea Legii lui Trei, am putea să ne dăm seama că, din punctul de vedere al sistemului, există o posibilitate de a dezvolta înțelegerea prin înțelegerea pe care o avem despre Tatăl Nostru.

Ca multe probleme matematice, studiul rugăciunii Tatăl Nostru trebuie să înceapă cu dispunerea sau aranjarea corectă a părților separate ale problemei. Vom observa imediat două lucruri interesante: mai întâi, că rugăciunea Tatăl Nostru este împărțită în trei părți, fiecare dintre acestea având câte trei părți și, în al doilea rând, că în Tatăl Nostru există anumite cuvinte-cheie, cuvinte care explică alte cuvinte la care se referă. Nu putem vorbi despre această împărțire în trei părți ca reprezentând trei triade, pentru că nu cunoaștem în ce relație se află una față de cealaltă și nu putem vedea forțele. Putem vedea doar că există trei părți.

Dacă veți citi primele trei cereri împreună ca o singură parte, veți descoperi multe lucruri pe care nu le puteți vedea dacă le citiți în mod obișnuit.

1. Tatăl nostru care ești în ceruri sfințească-se numele Tău
2. Vie împărăția Ta
3. Facă-se voia ta precum în cer așa și pe Pământ

În prima cerere 'Tatăl nostru care ești în ceruri sfințească-se numele Tău' imediat apare întrebarea cine este 'Tatăl nostru'? Cuvântul cheie este 'cer'. Ce înseamnă 'în ceruri'? Dacă încercăm să răspundem la această întrebare din punct de vedere al Razei de Creație, vom putea să înțelegem ceva. Noi trăim pe Pământ, deci 'cer' ar trebui să însemne niveluri superioare, adică Planetele, Soarele sau Galaxia. Ideea de 'cer' presupune anumite forțe, sau o anumită minte sau minți de pe aceste niveluri superioare cărora, într-un fel, rugăciunea Tatăl Nostru ne îndeamnă să ne adresăm; 'cer' nu se poate referi la nimic de la nivelul Pământului. Dar dacă ne dăm seama că forțele cosmice legate de Galaxie, Soare sau Planete sunt prea mari pentru a avea vreo legătură cu noi,

atunci putem căuta locul 'Tatălui nostru din ceruri' în *do* sau *si* din octava laterală - sau putem considera din nou regiuni superioare.

În cuvintele care urmează nu există nimic personal. 'Sfințească-se numele Tău' este expresia dorinței de a dezvolta o atitudine corectă față de Dumnezeu, și pentru o mai bună înțelegere a ideii de Dumnezeu sau de Minte Superioară iar această dorință de dezvoltare se referă în mod evident la întreaga omenire.

A doua cerere, 'Vie împărăția Ta', este expresia unei dorințe de creștere a ezoterismului. În 'Un Nou Model al Universului' am încercat să explic că împărăția cerului nu poate însemna decât ezoterism, adică o parte interioară a omenirii aflată sub anumite legi particulare.

A treia cerere, 'Facă-se voia ta precum în cer așa și pe Pământ', este expresia unei dorințe de trecere a Pământului pe un nivel superior, aflat sub voința directă a Minții Superioare. 'Facă-se voia ta' se referă la ceva care se poate întâmpla dar care nu s-a întâmplat încă. Aceste trei cereri se referă la condiții care ar putea apărea dar care nu sunt încă îndeplinite.

Prima cerere din a doua parte a rugăciunii Tatăl Nostru este:

'Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi'.

Această expresie 'de toate zilele' nu există în cel mai vechi text grec sau latin cunoscut. Cuvântul corect care, mai târziu, a fost înlocuit cu 'de toate zilele' este 'supersubstantialis' sau supersubstanțial. Textul corect ar trebui să fie 'Pâinea noastră supersubstanțială dă-ne-o nouă astăzi'. 'Supersubstanțial' sau 'spiritual' așa cum spun unii, se poate referi la o mâncare superioară, hidrogeni superiori, influențe superioare sau cunoaștere superioară.

Următoarele două cereri din partea a doua,

'Și ne iartă nouă datoritiile noastre precum și noi iertăm datornicilor noștri' și 'Și nu ne duce pe noi în ispită și ne izbăvește de cel rău' sunt cele mai dificil de înțeles sau de explicat. Sunt în mod special dificile pentru că înțelesul lor obișnuit, acceptat în general, nu are nimic comun cu înțelesul real. Când oamenii se gândesc la cuvintele 'ne iartă nouă datoritiile noastre precum și noi iertăm datornicilor noștri' în mod obișnuit, încep imediat să facă greșeli logice și psihologice. În primul rând, ei iau drept sigur faptul că *pot* ierta datoritiile și că depinde numai de ei dacă vor ierta sau nu; și în al doilea rând, ei consideră că este la fel de bine să ierți și să fii iertat de datorii. Aceasta este o aberație și nu are nici o bază. Dacă se vor gândi la ei, dacă se vor studia, dacă se vor observa pe ei înșiși, vor vedea foarte curând că de fapt *nu pot ierta nici o datorie, așa cum nu pot face nimic*.

Pentru a face și pentru a ierta, trebuie în primul rând să fii capabil să-ți amintești de tine însuși, trebuie să fii treaz și trebuie să ai voință. Așa cum suntem acum, avem mii de voințe diferite și, chiar dacă una din aceste voințe vrea să ierte, există întotdeauna multe altele care nu vor să ierte și care vor considera că a ierta este o slăbiciune, un semn de inconsecvență sau chiar o nelegiuire. Iar lucrul cel mai straniu este că uneori este o adevărată nelegiuire să ierți. Aici ajungem la un punct de vedere interesant. Nu știm dacă este bine sau nu să iertăm, dacă este bine să iertăm întotdeauna, sau în unele cazuri este mai bine să iertăm și în alte cazuri este mai bine să nu iertăm. Dacă ne vom

gândi mai mult la aceasta, am putea ajunge la concluzia că și în cazul în care am putea ierta, poate ar fi mai bine să mai așteptăm până vom ști mai multe, adică până când vom ști în ce cazuri este mai bine să ierți și în ce cazuri este mai bine să nu ierți.

În acest moment ar trebui să ne amintim ce s-a spus despre atitudini pozitive și negative și ar trebui să ne dăm seama că atitudinile pozitive nu sunt întotdeauna corecte, uneori fiind utile atitudinile negative pentru o înțelegere justă. Deci, dacă "iertarea" presupune întotdeauna o atitudine pozitivă, atunci iertarea poate fi uneori complet eronată.

Trebuie să înțelegem că a ierta fără discernământ poate fi mai rău decât a nu ierta deloc; și această înțelegere ne poate arăta perspectiva corectă asupra poziției noastre în legătură cu datoriile noastre. Să presupunem pentru o clipă că chiar ar exista o zeitate binevoitoare și mai degrabă stupidă care ne-ar putea ierta datoriile și care chiar le-ar ierta și le-ar șterge de tot. Ar fi cea mai mare nenorocire care ni s-ar putea întâmpla. Nu ar mai exista atunci nici un imbold pentru noi să lucrăm și nici un motiv de a lucra. Am putea continua să facem aceleași datorii, și să ne fie iertate până la urmă. Această posibilitate este total opusă ideii de lucru. În lucrul nostru trebuie să știm că nimic nu va fi iertat. Numai această cunoaștere va reprezenta un stimulent real pentru lucru și, cel puțin, ne va împiedica să repetăm mereu aceleași lucruri despre care știm deja că sunt greșite.

Este interesant să privim școlile din acest punct de vedere și să le comparăm cu viața obișnuită. În viață, oamenii se pot aștepta la iertare sau cel puțin pot spera că o vor primi. În școală, nu este iertat nimic. Aceasta este o parte esențială a sistemului școlii, metodei școlii și organizării școlii. Școlile există special pentru a nu ierta și, pentru acest motiv, poți spera și te poți aștepta că primești ceva de la o școală. Dacă lucrurile ar fi iertate în școli, nu ar mai exista nici o motivație pentru existența lor.

Semnificația interioară a expresiei 'Și iartă datoriile noastre, precum și noi iertăm datornicilor noștri' se referă de fapt la influențe, adică la influențe de la niveluri superioare. Putem atrage asupra noastră influențe superioare numai dacă transferăm asupra altor persoane influențele pe care le primim sau le-am primit. Sunt multe înțelesuri ale acestor vorbe, dar acesta este începutul modalității în care le putem înțelege.

A treia cerere din această a doua parte este:

'Și nu ne duce pe noi în ispită ci ne izbăvește de cel rău'. Care este cea mai mare ispită a noastră? Cel mai probabil este somnul: deci primele cuvinte pot fi înțelese - 'ajută-ne să dormim mai puțin sau ajută-ne să ne trezim uneori'. Partea următoare este mai dificilă. Zice 'ci ne izbăvește de cel rău'. Probabil că ar trebui să fie 'și ne izbăvește de cel rău'. Există multe interpretări ale acestui 'ci', dar nici una dintre ele nu este pe deplin satisfăcătoare pentru traducerea în limbajul obișnuit așa încât le vom lăsa pentru moment.

Problema principală este ce înseamnă 'rău'? O interpretare posibilă ar fi că în legătură cu ispita obișnuită, care este somnul, ar însemna să adormi din nou după ce ai început deja să te trezești. Ar putea însemna renunțarea la lucru

după ce ai înțeles deja necesitatea lucrului, renunțarea la eforturi după ce ai început să faci eforturi și, așa cum s-a menționat deja, să începi să faci lucruri prostești sau chiar dăunătoare, cum ar fi să te împotrivești regulilor școlii și să te justifici că acționezi astfel. Multe exemple interesante de acest fel se pot găsi în acțiuni ale oamenilor care au părăsit lucrul, și mai ales în explicațiile lor.

În final, a treia parte a rugăciunii Tatăl Nostru ar trebui privită ca referindu-se la o ordine viitoare a lucrurilor și nu la ordinea actuală.

1. Pentru că a Ta este împărăția

2. Și puterea

3. Și gloria în vecii vecilor Amin.

Această parte presupune că dorința exprimată în prima parte a rugăciunii a fost deja îndeplinită, a avut loc deja. De fapt aceste cuvinte nu se pot referi decât la viitor.

În concluzie, rugăciunea Tatăl Nostru în ansamblu poate fi privită ca o triadă. Nu poate fi interpretată ca și cum o parte ar fi partea activă, o altă parte pasivă și o a treia parte forță neutralizantă, pentru că toate relațiile se schimbă probabil odată cu schimbarea centrului de greutate al atenției. Aceasta înseamnă că fiecare din cele trei diviziuni sau părți, în sine, poate considerată o forță și că împreună alcătuiesc o triadă.

*

Aceste idei foarte mari sunt puse sub forma unei rugăciuni. Când descifrați ideea rugăciunii, dispare rugăciunea în sens de implorare.

Î: Care este deosebirea între a ierta și a fi iertat?

R: Subiect și obiect. Dar noi nu putem fi iertați. Am făcut ceva și în acord cu legea cauzei și a efectului, se va produce un anumit rezultat. Nu putem schimba legea, dar putem deveni liberi - putem scăpa de ea. Putem schimba prezentul, prin prezent viitorul și prin viitor trecutul. Trebuie să ne plătim datoriile. Plătindu-le schimbăm trecutul, dar există căi diferite de a plăti.

Î: Care sunt căile prin care ne plătim datoriile?

R: Mecanic sau conștient. Le plătim oricum: fie așteptăm rezultatele cauzelor și plătim astfel, fie schimbăm trecutul și plătim altfel. Astăzi este rezultatul unui anumit trecut. Dacă schimbăm ziua de azi, schimbăm trecutul.

Î: A schimba trecutul înseamnă a lupta împotriva modului cum decurg lucrurile?

R: Acesta este numai începutul. Sunt necesare emoțiile pozitive și influențele superioare. Nu putem schimba nimic fără ele. Există mai multe etape. Acest lucru nu se obține dintr-o dată; este necesar să lucrăm. V-am spus câteva principii - este necesar să vedem cum le putem aplica.

Sunt multe lucruri interesante aici. De exemplu, nu există cuvintele "eu" sau "mine" în Tatăl Nostru. Asta înseamnă că nu există favoruri personale - toți oamenii se află în aceeași relație față de forțele superioare, toți au nevoie de aceleași lucruri.

Ideea de recurență poate fi privită doar ca o teorie - Oamenii se află în raporturi diferite față de posibilitatea recurenței - Trei etape succesive - De ce posibilitatea de a primi influență C trebuie limitată - Amintirea vieților trecute - Teoria reîncarnării ca o simplificare a ideii de recurență - Imposibilitatea de a găsi dovezi - Suntem limitați de starea în care se află ființa noastră - Diferitele tipuri de esență ca cel mai puternic argument în favoarea pre-existenței - De ce școlile nu se supun legii recurenței - Studiul recurenței într-o viață - Eterna recurență nu este eternă - Posibilitatea variațiilor - Șansele sunt limitate și timpul este măsurat - Amintirea de sine și recurența - Personalitatea și recurența - Studiul minții copiilor - Originea ideii de recurență - Trei dimensiuni ale timpului - Ideea de recurență și sistemul - Timp paralel - Limite ale minții noastre - Întărirea tendințelor și recurența - Posibilitățile de a întâlni o școală data următoare - A fi pregătit - Este punctul de plecare același pentru toți? - Școala și cerințele ei - Moartea esenței - Recurența și data morții - Recurența evenimentelor mondiale - Singurul lucru este trezirea.

Sunt întrebat în mod constant despre recurență, așa încât vreau să vă spun ceva despre asta, care să poată constitui un material de gândire. Există două motive pentru care ocolesc acest subiect: în primul rând, putem vorbi doar teoretic, nu avem fapte reale despre el; și în al doilea rând, nu știm dacă în legătură cu lucrul, legile recurenței se schimbă. Este necesar să înțelegem aceste aspecte. Știm foarte puțin despre recurență. Într-o zi am putea încerca să adunăm ceea ce poate fi considerat valabil din tot ceea ce s-a scris despre recurență și să vedem cum ne-am putea gândi la acest material, dar este numai o teorie.

Am scris în *Un Nou Model al Universului*, cu mult timp în urmă, că și în viața obișnuită oamenii pot fi foarte diferiți în raport cu recurența. Unii oameni pot avea exact aceeași recurență, alți oameni pot avea variații sau posibilități diferite; unii pot merge în sus, alții pot merge în jos și multe alte aspecte. Dar toate acestea nu au legătură cu lucrul. În cazul oamenilor care se apropie de lucru, poate fi posibil, deși numai teoretic, studiul a trei recurențe succesive. Să presupunem că prima este aceea în care te apropii de posibilitatea de a întâlni o serie de idei ale unei minți superioare; a doua, cea în care chiar intri în contact cu influența C; iar a treia, care ar fi rezultatul acestui contact. Interesant este faptul că după a doua, posibilitățile de recurență se diminuează considerabil. Înainte de a intra în contact cu influența C, ele par nelimitate dar, după acest contact, posibilitatea recurenței se reduce. Dacă înțelegem acest aspect, va exista o rațiune și un scop să vorbim despre recurență; altfel, dacă punem totul pe același plan, va fi doar o discuție teoretică și complet inutilă.

Î: Vreți să spuneți că după intri în contact cu influențele C șansele scad?

R: Da, pentru că influența C nu poate fi irosită. Influențele B sunt practic nelimitate; asta însemnând că ele sunt răspândite în viață și poți lua sau nu din ele; oricum nu scad. Dar influența C este limitată. Încercați să găsiți voi înșivă răspunsul la această întrebare și veți înțelege de ce posibilitatea de a primi influență C trebuie limitată, pentru că dacă nu te folosești de ea, ce rost ar avea să fie irosită?

Î: Aceasta înseamnă că dacă am lucra cum trebuie șansele noastre vor crește?

R: Nu, nu înseamnă deloc așa ceva. Mai curând, înseamnă că dacă *nu* lucrăm așa cum trebuie vom pierde posibilitatea recurenței acestor șanse.

Fără această trăsătură suplimentară pe care tocmai am menționat-o, este inutil să vorbim despre recurență chiar și din punct de vedere teoretic. Când ne gândim la recurență este util să apreciem ce este posibil și ce este imposibil; ce se poate întâmpla și ce nu se poate întâmpla. În general, oamenii fie nu acceptă această idee, fie nu știu nimic despre ea, fie nu o înțeleg sau, dimpotrivă, o acceptă și pun prea mult în ea. Este deci util să ne gândim în ce relație ne aflăm față de ea și, pentru asta, avem nevoie de o bază de pornire. De exemplu, ea se referă la 'amintire'. Oamenii întreabă adesea despre amintirea vieților trecute, dar uită că fără lucrul centrilor superiori aceasta nu este posibil. Foarte des, auziți oameni spunând, mai ales în legătură cu ceea ce ei numesc 'reîncarnare', că își pot aminti viețile din precedentele reîncarnări și scriu chiar cărți despre ceea ce au fost înainte. Este pură fantezie. Trebuie să înțelegeți că în starea noastră obișnuită nu ne putem aminti viețile trecute - nu există nimic care să-și amintească. În mintea și în centrul nostru totul este nou. Ceea ce poate trece de la o viață la alta este esența. Deci poți avea doar vagi senzații, în loc de amintiri clare, încât este greu de admis că cineva își poate aminti ceva concret. Numai în primii ani de viață este într-adevăr posibil, dar de obicei nu observi această senzație sau dacă o observi, ea creează imaginație.

Î: Care este deosebirea dintre teoria reîncarnării și teoria recurenței?

R: Ideea reîncarnării este un fel de adaptare a ideii de recurență la înțelegerea noastră obișnuită deoarece, teoretic, ideea recurenței este mult mai dificilă pentru noi - necesită o altă înțelegere a timpului. Chiar și oamenii educați au nevoie de un anumit nivel de cunoștințe matematice pentru a înțelege ideea reîntoarcerii. Recurența este în eternitate, pe când reîncarnarea este în timp. Aceasta presupune că timpul există separat de noi și că noi continuăm să existăm în acest timp și după moarte. De exemplu, în buddhism se consideră că un om moare și se naște imediat din nou, deci o viață urmează alteia, deoarece astfel este mai ușor de înțeles pentru oamenii obișnuiți. Dar nu avem nici o dovadă a existenței timpului dincolo de viața noastră. Timpul este viață pentru fiecare persoană și include în sine tot timpul, așa că atunci când se termină viața, se termină și timpul. Deci reîncarnarea este o teorie mai puțin științifică decât recurența - prea multe se presupun ca fiind adevărate.

Î: Dar unde au loc toate aceste vieți?

R: Nu vorbim despre loc ci despre recurență. Dacă spui că ai trăit în Roma, de exemplu, cum vei putea găsi dovezi? Este imposibil. Deci fiecare teorie poate exista în planuri diferite. Teoria recurenței poate exista într-un anumit plan

care necesită anumite cunoștințe și o anumită înțelegere, iar apoi poate fi deformată și coborâtă pe planuri aflate din ce în ce mai jos. Asta se poate întâmpla cu orice teorie și, uneori, în cursul acestui proces ea poate deveni chiar propriul contrariu. Dar trebuie să vă amintiți mereu că nu putem demonstra nimic și nu putem insista asupra nici unei teorii în particular. Trebuie, doar, să înțelegem fiecare teorie în limitele ei și în ciclul ei și să vedem ce este posibil și ce este imposibil din punct de vedere al acestei teorii. Dacă iei o teorie și începi să îi adaugi un lucru și să scoți altul, va fi greșit. În fiecare teorie trebuie să studiezi ce include aceasta, fără a omite nimic. Deci, dacă găsim o teorie posibilă din punct de vedere filosofic, putem căuta condițiile în care aceasta ar înceta să mai fi o teorie și ar putea deveni un fapt. Î: Greșesc dacă afirm că dumneavoastră nu sunteți convins de realitatea teoriei recurenței eterne?

R: Am încercat să explic că *nu poți* fi convins de aceste teorii. Dacă crezi că poți fi convins, va fi doar o credință. Există serii întregi de întrebări și probleme despre care tot ce putem face este să formulăm teorii, fără să fim vreodată convinși că o teorie este mai bună decât alta. Ca teorie, aș spune că teoria recurenței este mai bună decât teoria reîncarnării, dar nu avem nici o dovadă reală că este mai aproape de realitate sau nu. Și nu putem avea dovezi datorită stării noastre de conștiință. Singura posibilitate, din punct de vedere al lucrului, este să sperăm că, poate, dacă ne vom schimba starea de conștiință, posibilitățile noastre de observare vor crește. În starea noastră prezentă nu putem avea nimic despre astfel de lucruri decât teorii.

Suntem limitați de nivelul nostru de ființă; nivelul de ființă al oamenilor 1, 2 sau 3 este astfel încât nu putem avea certitudini despre aceste lucruri.

Î: Ați spus că nu-ți poți aminti o viață anterioară?

R: Da. Numai esența își poate aminti și cum la omul obișnuit esența este neorganizată și nu este separată de personalitate, nu ne amintim.

În același timp, faptul că o persoană are un anumit tip de esență și o alta un alt tip, este unul dintre cele mai puternice argumente în favoarea pre-existenței, deoarece esența nu se poate naște din nimic - este prea delimitată. Dar sistemul privește omul numai de la naștere la moarte.

Î: De unde vine partea din noi care se reîntoarce?

R: Ești *tu*. Când vorbim despre recurență, ne gândim la recurența *noastră*. De unde vine această parte nu știm și ne putem petrece întreaga viață în definiții teoretice, dar asta nu va schimba nimic și nu va ajuta înțelegerea psihologică a acestei idei. Încerc acum să stabilesc câteva principii care ne vor oferi o înțelegere practică a ideii. Putem găsi multe cuvinte, dar cuvintele nu ne vor duce nicăieri.

Ați găsit răspunsul la întrebarea: de ce influența C nu poate fi irosită? Gândiți-vă la asta. Dacă răspundeți la această întrebare veți avea răspuns la multe alte întrebări. Și asta știți să faceți - să adunați doi cu doi.

Î: Pentru că, dacă un astfel de lucru ar fi posibil să se reîntoarcă, îl irosești iar și iar?

R: Intră și asta, dar nu este răspunsul. Bineînțeles că dacă este irosit și din nou irosit, care ar mai fi utilitatea? Dar este ceva ce nu vedeți în toate acestea, deși este cheia întregii probleme. Este foarte simplu, nu este nimic misterios. Nu este o enigmă, ci mai degrabă o întrebare de gândire.

Încercați să gândiți astfel: luați o școală obișnuită. Un băiat merge la școală și în fiecare an începe să învețe același lucru. Studiază ceva un an întreg, apoi merge acasă și uită totul și trebuie să învețe același lucru din nou. Studiază din nou un an întreg, apoi merge acasă și uită și, din nou, se întoarce și învață același lucru. Ce îi vor spune la școală? Acesta este motivul pentru care școlile nu se repetă, nu există recurență pentru școli. Și asta este ceea ce vor oamenii, ei vor să învețe același lucru din nou. Dar data viitoare, trebuie să fii într-o școală superioară. Dacă nu poți merge la o școală superioară, nu va mai exista altă școală pe acest nivel pentru că deja ai absolvit-o.

Î: Ai putea întâlni o școală prin influența C?

R: Școlile *înseamnă* influență C. Școala o întâlnești prin influențele B.

Î: Nu poți trece într-o clasă superioară, până nu treci un examen?

R: Desigur, dar poți trece examenul și poți uita totul: se întâmplă foarte des.

Î: Dar, într-o anumită măsură, ai învățat cum să înveți?

R: Uneori da și uneori, nu. Înveți cum să înveți și înveți cum să uiți.

Î: Mi se pare, din ceea ce ați spus, că influența C este transformare, puterea de a transforma iar tot ceea ce este mai puțin, nu este influență C.

R: Într-adevăr. Ești foarte aproape, dar poți privi influența C și simplu, ca pe o anumită cantitate de cunoștințe.

Î: Cunoștințe care poate fi folosite?

R: Nu, aceasta, din nou, este o definiție. Am spus cunoștințe; definițiile nu vor fi de ajutor. Este ciudat că nu vezi, că nu prinzi semnificația. Transmiterea cunoștințelor înseamnă influență C, înseamnă o anumită muncă, nu se întâmplă de la sine, înseamnă lucrul cuiva și lucrul cuiva nu poate fi irosit. Dacă aduce rezultate, poate fi continuat, dar dacă nu duce la nici un rezultat atunci, în mod natural, se va opri. Asta explică de ce posibilitatea recurenței trebuie limitată. Dacă vii la o școală și nu profiți de faptul că ești în școală, desigur, nu vei putea veni iar și iar să înveți același lucru; trebuie să faci ceva cu ce ai învățat. Încearcă să înțelegi, pentru că fără înțelegerea acestor principii este imposibil să vorbim despre recurență. Toate discuțiile obișnuite, bazate pe matematică sau pe orice altceva o uniformizează, iar recurența nu poate fi uniformă. Vă amintiți că am vorbit despre materialitatea cunoașterii și despre faptul că ai o șansă foarte mică chiar și de a începe, pentru că sunt necesare numeroase condiții favorabile pentru asta. Dar trebuie să înțelegeți că atunci când începi să capete anumite cunoștințe, șansele devin din ce în ce mai mici, pentru că dacă nu le folosești, va fi din ce în ce mai greu să le obții, natural. Și acest lucru se aplică fiecărei zile, fiecărui an, întregii noastre vieți - asta trebuie înțeles. Ideea recurenței este utilă pentru că se referă la *această* viață. Dacă nu facem nimic astăzi, cum ne putem aștepta să facem ceva mâine? Dacă putem să facem ceva astăzi, trebuie să facem; nimeni nu poate amâna pentru mâine, pentru că mâine am putea face altceva. Întodeauna ne gândim că avem timp.

Î: Vreți să spuneți că dacă nu ascultăm ceea ce ne spuneți astăzi, nu vom mai auzi aceste explicații din nou?

R: Sau că poate voi veți fi aici, dar nu voi mai fi eu - cine poate ști?

Î: Putem face progrese numai prin dumneavoastră?

R: Nu, sunteți total liberi să găsiți alt loc - nu sunteți deloc legați. Dacă știți pe altcineva cu care puteți face progrese, cu siguranță trebuie să-l folosiți. Nu trebuie pierdută nici o ocazie, atunci când ea există.

Î: Vreau să spun - sunteți singurul mediu aici?

R: Nu, nimeni nu poate fi singurul. Dacă știți o altă cale, atunci există și o altă ocazie, dar dacă nu știți despre o altă ocazie, dacă nu mă cunoașteți decât pe mine, atunci trebuie să încercați să obțineți ceva de la mine: dacă știți pe altcineva, puteți încerca să obțineți de la el. Este destul de clar? Dar amintiți-vă un lucru - nu poate fi un studiu teoretic, trebuie să învățăm practic cum să facem lucrurile care sunt cele mai importante pentru noi.

Î: Întotdeauna există ocazii, doar că noi suntem prea adormiți pentru a le observa și folosi?

R: Ocaziile pot fi diferite: sunt grade diferite. Dacă nu ești în contact cu lucrul, ai ocazia de a aduna cunoștințe, material, tendințe. Acestea pot să nu fie foarte puternice, dar pot duce toate în aceeași direcție, sau pot duce în direcții opuse. Apoi, în ceea ce numim 'lucru', care înseamnă influență C sau cunoaștere directă, sau studiu direct, ocaziile sunt diferite și adevăratele ocazii încep doar în momentul când aceste cunoștințe sunt folosite.

Î: Conform ideii de recurență lucrurile se întâmplă din nou. Dar școlile apar neapărat în aceleași locuri? Poate că în ultima mea recurență acest sistem nu a existat în Anglia?

R: Asta este dificultatea în legătură cu recurența, deoarece atunci când oamenii aud despre ea și încep să se gândească, gândesc în modul obișnuit, formator, adică logic sau, foarte adesea, gândesc chiar illogic sau chiar mai rău. Dar chiar când gândesc logic nu au material suficient, nu știu destul pentru a se putea gândi. Este necesar să înțelegem, mai întâi, că vorbim despre o teorie și, apoi, că această teorie trebuie bine susținută - trebuie să conțină suficient material. Când ne gândim la recurență, ne gândim că totul se repetă și tocmai asta împiedică abordarea ei. Primul aspect care trebuie înțeles despre recurență este acela că ea nu este eternă. Sună absurd dar, de fapt, așa este, deoarece este atât de diferită în cazuri diferite. Chiar considerând problema teoretic, dacă privim doar oamenii din viața mecanică, chiar și viețile lor se schimbă. Numai anumiți oameni, în condiții foarte rigide de viață, au vieți care se repetă exact în același fel, poate pentru o lungă perioadă. În alte cazuri, chiar în viața mecanică obișnuită, lucrurile se schimbă. Dacă oamenii nu sunt atât de clar guvernați de circumstanțe, așa cum se întâmplă cu marii oameni care trebuie să fie mari din nou și nimic nu se poate schimba, atunci există variații dar, din nou, nu pentru totdeauna. Să nu vă gândiți niciodată că există ceva pentru vecie. Este un lucru foarte ciudat, dar se pare că în cazul oamenilor care nu au nici o posibilitate, fie datorită unor anumite condiții, fie datorită dezvoltării lor insuficiente, fie datorită unei stări patologice, viețile lor se pot repeta fără vreo schimbare

deosebită, pe când în cazul oamenilor care au, teoretic, o posibilitate, viețile lor pot ajunge în anumite puncte în care fie întâlnesc o posibilitate de dezvoltare fie încep să meargă în jos. Ori una ori alta; nu pot continua să rămână pentru totdeauna în același loc și, din momentul în care întâlnesc o posibilitate reală, fie recunosc posibilitatea de a face ceva, fie o pierd și atunci merg în jos. Gândiți-vă la aceasta și poate veți putea formula câteva întrebări.

Î: Capacitatea de a recunoaște posibilitățile depinde de schimbarea nivelului de ființă, care poate fi obținut numai după o lungă perioadă de mici eforturi?

R: Există două aspecte pe care trebuie să le înțelegem aici. Lucrurile se află în diferite relații față de posibilități: unele lucruri, deși nu s-au întâmplat încă și deși ni se pare că se pot întâmpla într-un fel sau în altul, sunt în realitate predestinate. Nu poate fi schimbat nimic, deoarece sunt cauze atât de mari care mișcă aceste lucruri încât, deși ele nu s-au întâmplat încă, nu se pot întâmpla decât într-o singură direcție. În legătură cu alte lucruri repetarea nu este atât de strictă. Există multe grade și, alături de lucrurile care se pot întâmpla doar într-un singur fel, pot fi alte lucruri, care urmează să vină, și care se pot întâmpla într-un fel sau în altul. Este necesar să înțelegem un principiu, să înțelegem *de ce* lucrurile sunt diferite și *prin ce* diferă ele. Să luăm ziua de azi. Anumite lucruri trebuie să se întâmple mâine deoarece cauzele lor sunt de acum un an, sau de zece sau douăzeci de ani. Dar dacă astăzi este cauza anumitor lucruri care se vor întâmpla mâine, atunci, dacă se face ceva diferit astăzi, acestea s-ar putea întâmpla diferit mâine. Deci depinde de natura cauzelor și unde se află ele. Poți privi astfel: să presupunem că observi cum lucrurile merg în același fel o lungă perioadă de timp - atunci nu te poți aștepta la o schimbare bruscă fără un anumit motiv. Alte lucruri pot fi, prin comparație, noi - o anumită tendință de abia a apărut și, astfel, poate dispărea foarte ușor. Dar dacă o tendință a mers în aceeași direcție o lungă perioadă de timp este mai dificil de întrezărit o posibilitate de schimbare. Numai în felul acesta putem discuta, pentru că nu știm nimic precis despre aceste lucruri. Trebuie să ții minte un principiu în această privință - lucrurile nu sunt aceleași. Dacă spui că unele lucruri pot fi schimbate și vrei să aplici acest principiu la orice, vei greși, pentru că lucrurile nu se află niciodată în aceeași relație față de posibilitatea schimbării.

Î: Posibilitatea variației în recurența oamenilor poate însemna că un om născut într-o recurență poate să nu se nască în recurența următoare?

R: Acest lucru este posibil numai în anumite cazuri, dar nu putem intra în detalii de acest gen. Ceea ce vreau să înțelegeți foarte clar este că atât timp cât oamenii sunt mecanici, lucrurile se pot repeta și iar repeta, aproape la infinit. Dar dacă oamenii devin mai conștienți sau dacă apare posibilitatea de a deveni conștienți, timpul lor devine limitat. Nu se mai pot aștepta la un număr nelimitat de recurențe dacă au început deja să știe ceva sau să învețe ceva. Cu cât învață mai mult, cu atât timpul lor se scurtează. Întotdeauna oamenii uită că există numai un număr foarte limitat de șanse pentru fiecare, așa că dacă pierzi o posibilitate într-o viață, în viața următoare o vei pierde și mai ușor. Cu cât te apropii de posibilitatea schimbării, cu atât numărul de șanse se va reduce, iar

dacă găsești o șansă și nu o folosești o poți pierde cu totul. Este același principiu care se aplică și la o singură viață. Vă amintiți, s-a spus că în lucru, în legătură cu o viață, *timpul este măsurat* și cu cât oamenii lucrează mai serios, cu atât lor timpul este mai strict măsurat. Dacă vrei să lucrezi două luni și să dormi zece luni, se consideră că ai lucrat douăsprezece luni, deși ai lucrat cu adevărat doar două. Dar cerințele sau condițiile sunt pentru douăsprezece luni și, cu cât lucrezi mai mult, cu atât aceste cerințele cresc. Dacă lucrezi foarte puțin, te poți afla în aceeași relație față de o anumită idee un an sau doi; este posibil să ai o înțelegere greșită despre ceva și să nu pierzi prea mult din această cauză, pentru că mai există și un al treilea an. Dar dacă un om a început deja să lucreze cu toată seriozitatea nu poate avea trei ani la dispoziție, pentru că în fiecare zi este un examen și trebuie să treacă acest examen pentru a merge mai departe la un alt examen. Acest lucru trebuie înțeles și, același principiu, se aplică și la recurență.

Î: Asta înseamnă că dacă suntem complet mecanici recurențele noastre vor fi similare, iar dacă suntem mai puțin mecanici, recurențele noastre vor fi mai puține?

R: Nu este chiar așa. Așa cum am spus, există multe și diferite categorii de oameni. Există oameni ale căror vieți se repetă, automat, exact în același fel. La alți oameni pot exista unele mici schimbări și modificări, toate pe același nivel. Apoi, pentru o a treia categorie, în mare, poate exista o posibilitate în sensul că schimbările care se produc în viețile lor nu sunt chiar lipsite de scop, ci îi aduc tot mai aproape de influențele B. Apoi, a patra categorie se apropie de posibilitatea de întâlni o școală. Ceea ce trebuie înțeles este că oamenii nu sunt egali în raport cu aceste posibilități. Și, desigur, cei care au găsit vreo posibilitate și au renunțat la ea s-au dovedit incapabili de evoluție.

Î: Tot nu înțeleg de ce timpul trebuie să fie limitat pentru cineva care lucrează dar nu pentru cine nu lucrează?

R: Pentru cineva care nu a început să se trezească, timpul nu este măsurat pentru că el nu există. Totul se repetă, mereu aceleași lucruri, iar și iar. Putem spune astfel: cunoașterea este limitată, dar de vreme ce acești oameni nu își însușesc nici un fel de cunoștințe, pentru ei nu este limitată. Apoi, așa cum am spus, puteți face comparație cu o școală obișnuită: nu este posibil să rămâi mereu în aceeași clasă - trebuie fie să progresezi, fie să pleci. Există anumite cerințe și, dacă oamenii nu îndeplinesc aceste cerințe, pot pierde posibilitatea. Deci, dacă ai început să lucrezi, trebuie să continui. Să presupunem că cineva a început să lucreze și apoi a renunțat. Aceasta demonstrează incapacitatea sa de a lucra și, atunci, care mai este sensul existenței lui? Încercați să gândiți din acest punct de vedere.

Î: Fiecare are acces la una dintre căi într-un ciclu sau altul?

R: Nu știu și nu putem ști astfel de lucruri; nu putem vorbi decât despre noi. Noi avem o șansă, asta este tot ce știm, așadar trebuie să ne gândim la noi înșine.

Î: Viitorul în lucru pare să fie ca mersul pe sârmă. Poți spera să atingi mai târziu un alt nivel de stabilitate?

R: Fiecare stare are multe forme diferite și, la fel, are și somnul. Poate exista somn cu posibilități de trezire, somn cu mai puține posibilități de trezire și somn fără nici o posibilitate de trezire.

Î: Pentru a avea amintiri dintr-o altă recurență este necesar să schimbi ceva în esență?

R: Nu, este necesar să devii conștient în această viață. Ai doar această viață. Îți poți spune: "Dacă am trăit înainte, nu îmi amintesc despre asta. Ceea ce înseamnă că dacă trăiesc din nou, din nou nu îmi voi aminti". Dacă devii conștient în această viață, îți vei aminti și îți vei aminti la fel de mult ca și acum. Dacă nu îți amintești de tine însuși acum, data viitoare, din nou, nu îți vei aminti de tine însuși, deci va fi la fel. Posibilitatea schimbării începe numai odată cu posibilitatea de a începe să-ți amintești de tine însuși acum. Toate celelalte lucruri sunt doar cuvinte.

Î: Dacă personalitatea moare odată cu noi, ce efect au încercările de a o slăbi pentru viitoarea recurență?

R: Nu este necesar să fim foarte dogmatici referitor la acest subiect; când vorbim despre recurență, vorbim despre 'ceva' care se întoarce și acest 'ceva' păstrează în sine urme ale tuturor tendințelor create. Dacă s-a creat o tendință de slăbire a personalității, aceasta va continua; iar dacă s-a creat o tendință opusă, o tendință de a întări personalitatea, din nou, aceasta va continua. Este adevărat că personalitatea moare, dar dacă acest 'ceva' se întoarce, atunci aceleași cauze vor produce aceleași efecte. Dacă au fost create noi tendințe, acestea vor avea, și ele, efectul lor. Așadar, un om care a manifestat o adevărată dragoste față de somn încă din copilărie, ar putea adormi chiar mai devreme.

Î: Deci singurul lucru pe care îl putem păstra este schimbarea, dacă ea există, pe care o facem în esență?

R: Nu, mai întâi trebuie să faceți schimbări în personalitate.

Î: Dar acestea nu vor dura!

R: Este singurul lucru pe care îl putem face. Numai foarte puțini oameni pot lucra asupra esenței. Nu este chiar un avantaj pentru cei care pot, pentru că lucrul asupra esenței este foarte dificil; dar se poate întâmpla. În general lucrăm asupra personalității și este singurul lucru pe care îl putem face. Și, dacă lucrăm cu adevărat, ne va conduce undeva. Uneori tendințele sunt în esență, altele în personalitate, dar nu aș vorbi aici de 'esență' și 'personalitate'. Aș spune, simplu, că trebuie să slăbim anumite tendințe și să întărim altele, să slăbim tendințele mecanice și să întărim tendințele conștiente. Aceasta este singura formulare posibilă; orice altceva ar fi nepotrivit.

Î: Mi se pare că personalitatea, corpul fizic și înfățișarea exterioară sunt prea trecătoare pentru a reveni.

R: Da, dar ele toate au fost create de anumite cauze și, atât timp cât cauzele vor fi aceleași, în mod natural, ele vor produce aceleași efecte. Un om se va naște în aceleași condiții, în aceeași casă, din aceeași părinți și totul va decurge la fel. Pot exista câteva alterări dar, în final, se ajunge la același lucru. Să presupunem că cineva s-a născut într-un anumit oraș și, apoi, s-a mutat din el

pentru un timp. Apoi, mai târziu, se întoarce și se găsește în aceeași situație ca înainte, ca și cum nu ar fi fost plecat deloc. Aceasta ilustrează ceea ce am vrut să spun prin aceste alterări. Revii mereu pe același drum.

Î: Ce este acea parte care își dorește recurența atât de mult și totuși se sperie de ea?

R: Asta nu știu - este material pentru studiul vostru personal. Cu siguranță, preferi ideea recurenței în loc de ideea obișnuită a morții. În același timp, ea este înfricoșătoare pentru că, dacă ești într-adevăr sincer cu tine însuși, îți vei da seama că lucrurile se repetă în această viață. Dacă vezi că te afli, mereu, în aceeași poziție, făcând aceleași greșeli, îți vei da seama că o nouă naștere nu va ajuta la nimic dacă vei continua acum să faci aceleași lucruri. O schimbare poate fi doar rezultatul unui efort; nici un fel de circumstanțe nu pot produce o schimbare. Acesta este motivul pentru care toate credințele obișnuite în schimbarea condițiilor exterioare nu duc nicăieri: condițiile se pot schimba, dar *tu* vei fi același dacă nu lucrezi. La fel se întâmplă și în recurență. Viețile oamenilor pot părea complet schimbate din punctul de vedere al condițiilor exterioare, dar rezultatul va fi același - legătura dintre esență și personalitate va rămâne. Adevărata schimbare se poate produce numai ca rezultat al lucrului în școală sau, dacă timp de mai multe vieți succesive îți formezi doar un centru magnetic și nu întâlnești o școală, atunci schimbarea va consta în creșterea centrului magnetic.

Î: Credeți că cei care obțin o stare suficient de înaltă, nu mai sunt sub obligativitatea recurenței?

R: Mergi prea departe. Anumite religii pornesc de la ideea de a încerca să oprească această roată a vieții. Dar noi nu putem vorbi serios despre asta pentru că, așa cum am spus, ideea de recurență este numai o teorie, deci cum să oprim ceva ce nu știm sigur dacă există? Dacă vrei să oprești un tren, trebuie să știi că trenul este în mișcare. Care ar fi sensul încercării de a-l opri, dacă nu ești sigur că el merge?

Î: Data morții este predestinată?

R: Nu o pot spune; există diferite teorii. Cred că este mai sigur să spunem că este predestinată dintr-un punct de vedere, numai că în această predestinare sunt incluse atâtea lucruri, încât timpul poate fi scurtat sau prelungit; deci, deși există o predestinare, nu este o predestinare absolută. Sau ar fi mai corect să spunem că se poate schimba în orice moment, deși el este predestinat. Fiecare moment poate aduce factori noi și poate face ca viața ta să fie mai lungă sau mai scurtă. Dacă nu se întâmplă nimic, atunci este predestinată.

Î: Lucrul în școală afectează lungimea vieții?

R: Din nou, așteptați prea mult. Poate după câteva reîncarnări veți găsi mijloace de a vă prelungi viața; dar dacă așteptați acest lucru de la început, vă așteptați la prea mult. În unele cazuri ar putea fi adevărat, deci cred că este diferit în cazuri diferite.

Î: Aceasta înseamnă că trăiesc din nou aceeași viață? M-am reîncarnat în 1915 și mă voi naște din nou în 1915?

R: Mereu în 1915 - acesta este singurul lucru care nu se poate schimba. Și cu siguranță am trăit și mai înainte - nu putem veni din nimic, numai că nu ne putem aminti. Chiar și cei care cred că își amintesc ceva, își amintesc doar când sunt copii. Dar în cele mai multe cazuri uită.

Studiul recurenței trebuie să înceapă cu mințile copiilor, în special înainte de a începe să vorbească. Dacă oamenii ar putea să-și amintească această perioadă, ei și-ar aminti lucruri foarte interesante. Din nefericire, când încep să vorbească, devin copii adevărați și, după șase luni sau un an, uită. Oamenii își amintesc foarte rar ce au gândit înainte, când se aflau la o vârstă foarte fragedă. Dar psihologic este dovedit că, în amintirile de la începutul copilăriei - și uneori oamenii își amintesc lucruri de la vârsta de câteva luni - este deja formată o mentalitate, o anumită înțelegere a oamenilor, a lucrurilor și a locurilor. Cum ne putem aștepta de la un copil abia născut să aibă tot acest material? Mentalitatea noastră se formează foarte încet, în timp ce unii copii au o minte matură. Ei nu sunt deloc copii; apoi, mai târziu, devin copii. Dacă și-ar aminti mentalitatea lor din prima copilărie, vor vedea că este aceeași mentalitate cu aceea pe care o au adulții. Acest fapt este foarte interesant.

Î: De ce oare un copil ar trebui să-și amintească mentalitatea lui de adult și nu precedenta lui mentalitate de copil?

R: Avem atât de puțin material pentru a analiza această problemă. Eu vorbesc numai despre modul în care ar putea fi studiată. Să presupunem că încercăm să ne aducem aminte de propria noastră copilărie, încercând să nu lăsăm imaginația să intervină; dacă găsim ceva, aceasta ar putea constitui un material. În literatură veți găsi foarte puțin, pentru că oamenii nu înțeleg cum să studieze aceste aspecte. Dar, în propria mea experiență, m-am întâlnit câteva lucruri foarte interesante. De asemenea, câțiva oameni pe care îi cunosc aveau amintiri foarte interesante din primii lor ani de viață și toți au avut aceeași impresie că mentalitatea lor nu era aceea a unui copil, nu aparținea psihologiei unui copil. Înțelegeți ce vreau să spun? Ei aveau o minte completă, cu reacții foarte mature și un fel de a privi oamenii și de a-i recunoaște care nu s-ar fi putut forma în primele șase luni de viață inconștientă.

Î: De ce ar trebui să dispară atunci când un copil învață să vorbească?

R: Copilul începe să imite alți copii și să facă exact ceea ce adulții așteaptă de la el. Aceștia se așteaptă ca el să fie un copil prostuț și atunci el devine un copil prostuț.

Î: Cum este posibil să afli ce-și amintește un copil? Am crezut că te naști cu centrul complet goi și că îți amintești prin intermediul centrilor.

R: Aici este un lucru ciudat. Așa cum am spus, unii oameni care nu diferă prea mult de ceilalți au amintiri stranie și foarte precise chiar din primele lor luni de viață. Ei cred că vedeau oamenii așa cum îi văd adulții, nu cum îi văd copiii. Ei nu compuneau imagini din elemente separate; aveau impresii foarte clare despre case, oameni și alte lucruri.

Î: Eu tot nu înțeleg cum este posibil să-ți amintești o recurență anterioară? Am crezut că memoria este dependentă de conținutul centrilor, care este în personalitate. Cum poate personalitatea să-și amintească recurența?

R: Nu ți-o poți aminti dacă nu-ți aduci aminte de tine însuși, aici, în această recurență. Am trăit înainte; multe lucruri dovedesc asta. Motivul pentru care nu ne amintim este acela că noi nu ne amintim de noi înșine. Același lucru este valabil și în această viață. Dacă lucrurile sunt mecanice, ne amintim numai că ele s-au întâmplat; numai prin amintirea de sine putem reține detalii. Personalitatea este amestecată întotdeauna cu esența. Memoria este în esență, nu în personalitate, dar personalitatea o poate prezenta foarte clar dacă amintirea este suficient de puternică.

Î: Dacă ne întoarcem în aceleași condiții, mi se pare că avem foarte puține ocazii de a avea ceva diferit în viețile noastre.

R: La începutul vieții aceste șanse există. Avem o viață lungă și putem dobândi ceva în cursul ei - cunoaștere, înțelegere - și această înțelegere poate trece în esență. Apoi, dacă primii ani ai vieții noastre îi trăim în esență, această înțelegere poate produce anumite impresii asupra noastră, anumite amintiri în esență. De regulă, acestea dispar la o vârstă mai mare, dar copiii uneori le păstrează pentru un timp, până la vârsta de opt sau zece ani.

Î: Când aveam trei sau patru ani încercam să-mi amintesc de mine însumi ca un fel de joc.

R: Este foarte posibil; putea fi un obicei păstrat. Poate ai încercat să-ți amintești de tine însuși într-o viață anterioară - nu văd nimic imposibil în asta.

Î: În legătură cu ideea de recurență, înseamnă și că dacă facem o mare greșală va intra și ea în recurență?

R: Pot fi diferite greșeli, dar dacă a existat ceva deliberat în această greșală, dacă ai făcut-o pentru că ai vrut să o faci, atunci, cu cea mai mare probabilitate, vei dori chiar și mai mult să repeți aceeași greșală.

Î: Bolile sunt și ele recurente?

R: Pot fi recurente sau nu. Acest fapt este legat de lucruri foarte complicate. Este util să împărțim bolile, pentru că ele pot aparține unor categorii diferite. Unele boli pot afecta esența, altele nu. Multe boli contagioase deschid acumulatorii, deci ele pot fi chiar utile. Apoi, acumulatorii pot rămâne deschiși sau se pot închide din nou. Astfel de boli pot juca rolul de șocuri. Există boli întâmplătoare și se pot repeta sau nu. Apoi există boli aparținând destinului, boli constituționale.

Î: Nu cred că am înțeles recurența eternă.

R: Noi vorbim despre posibilități. Este o conversație filosofică; nu avem suficient material nici măcar pentru o discuție teoretică. Vă aduceți aminte, a vorbi filosofic înseamnă a vorbi despre posibilități. Deci dacă există recurență, vorbim despre modul în care lucrurile s-ar putea întâmpla.

Î: Să considerăm deci întreaga problemă ca fiind filosofică, sau este posibil să existe și o verificare?

R: Nu putem vorbi despre verificare. Cred că dacă oamenii găsesc verificări pentru ei înșiși, aceasta va fi foarte subiectiv. Ei nu vor putea transfera altor persoane ceea ce au înțeles. Alți oameni îi pot crede sau nu, dar asta nu va reprezenta o dovadă. Dar puteți verifica anumite lucruri despre recurență observând lucrurile din această viață.

Î: Care este originea ideii de recurență?

R: Psihologic, va exista un răspuns; matematic, alt răspuns; istoric, un al treilea răspuns. Dacă vrei, din punct de vedere psihologic, cred că este sentimentul stăruitor și foarte clar pe care îl au uneori copiii că ceva 's-a mai întâmplat înainte'. De exemplu, vin într-o casă nouă sau într-un oraș nou și au senzația că toate acestea s-au mai întâmplat. Explicațiile psihologice obișnuite de 'scindare a conștiinței' cum este numită, și pe care le putem descrie mult mai bine ca pe trecerea de la un centru la altul, nu sunt suficiente, pentru că deși explică unele cazuri, nu le poate explica pe toate.

Î: Aceasta înseamnă că recurența s-a produs în timpul existenței aceluia oraș?

R: Da, bineînțeles. Nu este aceeași linie a timpului; este un timp paralel. Ideea de recurență necesită două dimensiuni ale timpului. Necesitatea a trei dimensiuni ale timpului vine numai odată cu ideea de lucru. Dar a doua dimensiune a timpului este destul de elementară. Nu există dubii asupra existenței acesteia, în special în ideile din matematica modernă și din fizică. Dacă acceptăm că linia timpului este curbă, atunci curba are două dimensiuni și, deci, există două dimensiuni ale timpului.

Î: Nu înțeleg timpul ca fiind bidimensional.

R: Să luăm un exemplu simplu. Te afli pe un vapor și te plimbi pe punte, în timp ce vaporul merge și el. Aceasta este a doua dimensiune a mișcării tale. Există o mișcare - când te plimbi tu, iar a doua mișcare este mișcarea vaporului.

Î: Atunci o spirală ne poate conduce în afara ciclului nostru prezent?

R: Nu cred că putem vorbi despre spirale din punctul de vedere al sistemului. Dar dacă vorbim despre acestea în legătură cu recurența, atunci în recurența obișnuită nu există nici o spirală, totul este pe același nivel. Recurențele pot diferi una de alta în câteva detalii, una poate avea o anumită tendință iar alta poate avea o altă tendință - dar este numai o mică deviere și nu există nici o spirală. Ideea de spirală începe cu evadarea din repetarea constantă a aceluiași lucru sau cu momentul când se introduce ceva nou.

Î: Ideea de recurență face parte din sistem?

R: Nu, sistemul poate fi înțeles fără aceasta deși, mai târziu, unele lucruri din sistem vor fi mai ușor de înțeles dacă aveți o idee despre recurență. Sistemul arată calea de dezvoltare dar nu spune ce se întâmplă când faci asta. Dacă analizăm problema supraviețuirii după moarte din punct de vedere al timpului - numai din punct de vedere al timpului - pare acceptabil să presupunem că omul 1, 2, 3 și 4 nu are o viață după moarte, că nu există nimic permanent în el. De asemenea, îi lipsește ceva permanent care ar putea supraviețui șocului morții. Dacă ar avea ceva permanent, el ar putea supraviețui. Dar, după părerea mea, este mai important să analizăm această problemă în raport cu eternitatea. Nu putem verifica dacă ceva supraviețuiește morții dar, analizând problema în raport cu eternitatea, înseamnă că există repetiție. Viața trebuie să se repete, nu poate fi doar o singură viață. Încercați să înțelegeți proiectul vieții. Nu îl veți putea înțelege dacă vă gândiți la o linie dreaptă, iar dacă vă gândiți la cercuri s-ar putea să vedeți că mintea nu poate cuprinde această idee. Tot ce este viu -

viața organică, oamenii ș.a.m.d. - trăiește și moare și nu înțelegem că aceasta, într-un mod misterios, formează niște cercuri; aceste cercuri sunt legate de alte cercuri și, astfel, întregul proiect al vieții constituie rezultatul acestui proces. Fiecare lucru, fiecare mică entitate se învârtă și se învârtă în cercul propriu, deoarece totul trebuie să continue să existe. Dacă ar apărea un gol, întreaga structură ar fi distrusă.

Î: Nu putem înțelege recurența, ea fiind în eternitate, deoarece ne lipsește categoria de gândire necesară?

R: Da, dacă vrei. *Noi* nu o putem vizualiza, dar centri noștri superiori pot. Dacă lucrăm, vom fi capabili să ne gândim la recurență, dar numai cu ajutorul centrilor superiori - nu cu mintea noastră obișnuită. Dar înainte de asta trebuie să ne asigurăm că centrul nostru obișnuit fac tot ce pot deoarece, în prezent, nu folosim centrul nostru obișnuit la întreaga lor capacitate. Înainte de a ne putea aștepta să trecem în centrul superiori, trebuie să învățăm să folosim pe deplin toate părțile centrilor obișnuiți și nu doar părțile lor mecanice.

Ideea de recurență ar putea conține multe erori foarte evidente dar matematic este corectă și, cu siguranță, este mai bună decât orice altă idee de această natură deoarece, fără ideea de recurență, nu ar mai exista trecut. Dacă nu există trecut, atunci, nu există prezent și, dacă nu există prezent, atunci, noi unde suntem? Nu putem trăi într-o lume unde întreg prezentul dispăre. Cu mult timp în urmă, am scris despre asta în *Tertium Organum*: atunci când călătorim cu trenul nu ne așteptăm ca toate stațiile de care am trecut să dispară, iar cele în care ajungem să fie de abia construite; acestea au existat înainte de a veni noi și vor fi acolo și după ce am trecut de ele. Știm că totul moare, deci trebuie să se nască din nou; totul este distrus, deci trebuie construit din nou; iar recurența este singura teorie care poate răspunde la aceste întrebări.

Î: Dacă întotdeauna orice moment coexistă, ce anume te face să simți că ești în acest moment?

R: Limitările minții noastre. Sigur că ideea de timp paralel înseamnă eternitatea momentului, dar mintea noastră nu poate gândi în acest fel. Mintea noastră este o mașină foarte limitată. Trebuie să gândim în cel mai ușor mod posibil și să nu pierdem din vedere acest lucru. Este mai ușor să ne gândim la repetiție decât la existența eternă a momentului. Trebuie să înțelegem că mintea noastră nu poate formula corect despre lucruri, așa cum sunt ele cu adevărat; putem avea numai formulări aproximative care sunt mai aproape de adevăr decât gândirea obișnuită. Atât este posibil. Mintea noastră și limbajul nostru sunt instrumente foarte greoaie și avem de-a face cu materii foarte subtile și probleme subtile. În același timp, nu de dăm seama că simplificând lucrurile, imaginându-ne într-o lume tridimensională, facem ca această lume să fie inexistentă. Ne punem într-o situație imposibilă, deoarece dacă vom considera, de exemplu, viziunea obișnuită a trecutului care dispăre și a viitorului care încă nu există, atunci nimic nu există. Aceasta este singura concluzie, logic posibilă, din această idee: fie nu există nimic, fie totul există - nu există a treia alternativă, ca să spunem așa.

Î: Puteți să ne spuneți în ce măsură este posibil să scăpăm de recurență?

R: Faci aceeași greșală pe care o fac multe doctrine. Acestea încep să se gândească la scăpare înainte de a fi sigure de teorie. Mai întâi trebuie să știi că recurența există cu adevărat, prin faptul că îți amintești ceva, nu teoretic. Apoi trebuie să ajungi să fii obosit, plictisit de ea. Numai atunci te poți gândi la scăpare.

Î: Cum poți fii sigur că exiști?

R: După cum am spus, prin faptul că îți amintești ceva. Dacă îți amintești că ai trăit înainte, cum a fost, ce s-a întâmplat, atunci vei ști. Dacă nu îți amintești, nu poți fi sigur. Teoria spune astfel: dacă îți amintești de tine însuși într-o viață, îți vei aminti în viața următoare. Dacă ești inconștient în această viață, nu îți vei aminti. Așadar mai întâi trebuie să devii conștient în această viață.

Î: Dacă poți scăpa de legea recurenței, vei continua să fii în același timp sau un om superior este capabil să scape în alt timp?

R: Nu, timpul nu are nimic de-a face aici. Timpul se referă doar la o viață. În afara unei vieți timpul nu există - acolo puteți vorbi de eternitate. Și ce vrei să spui prin a scăpa? Există multe modalități diferite de a înțelege această idee. Cum poți scăpa în afara timpului? Este parte din tine; este ca și cum ai vrea să scapi de picioarele tale sau de capul tău. În același timp, ideea de evadare are o semnificație - ea înseamnă a scăpa de mecanicitate, a fi întotdeauna un singur "eu", a face ceea ce vrei. Există multe gradații în a scăpa, dar acesta este începutul. Abordezi această idee prea simplu. Încearcă să te gândești ce înseamnă a scăpa.

Î: Nu pot să împac ideea că trecutul se află undeva, viu cu adevărat, cu ideea că el vine înapoi.

R: Nu mai încerca să te gândești dacă este dificil. Renunță. Din acest motiv trebuie să vorbim despre recurență mai simplificat; mintea noastră nu poate gândi în nici un alt mod. Această idee este de fapt pentru centrul mental superior, care poate gândi corect. Este aproape inutil să vorbim despre recurență deoarece ajungem la filosofie, dar există unele lucruri pe care le putem spune chiar cu conștiințele noastre actuale și, acestea, se referă la faptul că, în legătură cu școala, ceva va rămâne. Chiar dacă este numai un început, vei reține ceva. Nu poți uita asta; poate îți vei aminti mai devreme și asta te va ajuta de la un ciclu la altul, așa că dacă ai fost odată la școală, te poți aștepta să întâlnești o școală mai devreme, ceea ce poate fi util. Așadar chiar prin apropierea de aceste idei noi am câștigat ceva. În orice caz, începem cu avantajele sistemului. Acesta este singurul aspect care este sigur; în rest totul depinde de lucrul nostru.

Î: Cum ar putea recurența să fie de folos omului?

R: Dacă începi să-ți amintești și să te schimbi, în loc să te învârti de fiecare dată în același cerc; dacă începi să faci ceea ce vrei și ce crezi că e mai bine, atunci este de folos. Dar dacă nu știi despre ea, sau chiar dacă știi dar nu faci nimic, atunci ea nu este nici de nici un folos. Atunci vom avea aceleași lucruri care vor repeta și se vor repeta.

Lucrurile se repetă într-o viață, deci este suficient să-ți amintești cum s-au întâmplat lucrurile ieri ca să poți evita anumite lucruri mâine. Fiecare trăiește

Într-un cerc închis de întâmplări posibile - unei persoane i se întâmplă anumite lucruri, altei persoane alt fel de lucruri. Trebuie să-ți cunoști propriile întâmplări posibile și, când le vei ști, vei putea evita multe lucruri.

Î: Dacă ai întâlnit sistemul într-o recurență, îl vei întâlni din nou în următoarea?

R: Depinde ce ai făcut cu sistemul. Ai putea întâlni sistemul și să spui: 'Ce nonsens vorbesc acești oameni!' Depinde cât de mult efort faci. Dacă ai făcut eforturi ai putut dobândi ceva și asta poate rămâne, dacă nu a fost în personalitatea de suprafață - dacă nu a fost formator doar.

Î: În fiecare recurență urmezi neapărat o anumită linie de acțiune?

R: După cum am spus, se presupune că toate tendințele dobândite se vor repeta. O persoană dobândește tendința de a studia sau a fi interesat de anumite lucruri. Va fi din nou interesat de acestea. O alta dobândește tendința de a fugi de anumite lucruri. Atunci el va fugi din nou.

Î: Aceste tendințe se întăresc?

R: Este posibil sau pot crește într-o direcție diferită. Nu există garanție - până când nu ajungi la o acțiune conștientă, când există posibilitatea de a avea încredere în tine însuși. Dacă am avea suficient material, am putea răspunde multor alte întrebări legate de acest subiect. De exemplu, de ce la copii apar tendințe ciudate foarte diferite de condițiile înconjurătoare, foarte străine de oamenii în mijlocul cărora ei trăiesc. Uneori aceste tendințe sunt foarte puternice, schimbându-le viața și făcându-i să meargă în direcții total neașteptate, când nu există nimic ereditar pentru a produce acest lucru. De aceea se întâmplă, în majoritatea cazurilor, ca părinții să nu-și înțeleagă copiii iar copiii să nu-și înțeleagă părinții. Niciodată nu se pot înțelege unii pe alții îndeajuns sau corect. Sunt oameni complet diferiți - străini unii față de alții; s-a întâmplat ca ei să se întâlnească într-o anumită gară și apoi, din nou, fiecare pleacă în altă direcție.

Î: Când spuneiți să 'studiem copiii', la ce vă referiți?

R: Tocmai asta este dificil. Observând tendințele la scară mare, vei putea găsi lucruri total neașteptate. Poți spune că o tendință sau alta este rezultatul mediului înconjurător sau să găsești un alt motiv și, cu toate astea, la copii pot apărea tendințe total neașteptate, de la o vârstă foarte fragedă, nu mă refer la tendințe accidentale ci la cele care vor continua de-a lungul vieții. Conform acestei teorii, tendințele pot fi dobândite într-o viață anterioară, în anii de maturitate, iar apoi, ele apar foarte devreme.

Î: Atunci, din punct de vedere al recurenței, nu este posibil ca unele acțiuni importante pe care le-am făcut într-o viață precedentă să fie responsabile acum pentru tendințele noastre?

R: Foarte posibil. Dar, mai este un aspect: munca aceasta nu a mai existat înainte. Este posibil să fi existat alt tip de muncă - pot fi multe feluri diferite - dar nu aceasta. Această muncă nu a mai existat înainte, sunt absolut sigur.

Î: Eu voiam să spun că mi se pare a fi o idee măreață la care să reflectezi, faptul că între acum și momentul când vom muri avem de întreprins acțiuni hotărâtoare care vor construi tendințele noastre pentru data următoare.

R: Desigur. În fiecare moment din viața noastră putem crea tendințe de care este posibil să nu putem scăpa în următoarele zece vieți. Din acest motiv, în literatura indiană întotdeauna se subliniază acest punct. Poate fi spus sub formă de poveste, dar principiul este același.

Î: Ați spus că munca aceasta nu a apărut mai înainte. Asta înseamnă și că ea nu va mai apărea din nou?

R: Nu există garanții. Pentru tine, va depinde de tine. Cu siguranță, un lucru poate fi sigur - nu se va desfășura la fel. Poate vor fi grupuri și școli, dar nu la fel și nu în același timp. Lucrul este singurul aspect care nu se află sub legea recurenței, altfel nu ar mai fi lucru. Dacă este câtuși de puțin conștient, nu se poate întoarce în aceeași formă. Dacă luăm această muncă particulară, multe aspecte din ea se pot întâmpla foarte diferit. De exemplu, ce s-a întâmplat acum ar putea începe cu douăzeci de ani mai devreme.

Î: Dacă școlile nu se întorc în același fel, înseamnă că o persoană poate întâlni o anumită școală doar într-o viață?

R: Nu, asta introduce o altă idee. Este chiar mai simplu. Recurența, dacă există, este mecanică și se bazează pe mecanicitate. O școală nu poate fi mecanică, deci trebuie să se afle sub legi diferite, chiar dacă este o școală elementară. Dacă o școală a existat odată într-o formă, data viitoare s-ar putea să nu fie în același loc, sau în același timp sau în aceeași formă. Este imposibil de spus în ce fel se va schimba, dar nu poate fi aceeași, altfel ar fi mecanică și, dacă este mecanică, atunci nu este o școală.

Î: Atunci înseamnă că o persoană care a întâlnit o școală, s-ar putea să nu o găsească data viitoare?

R: S-ar putea să găsească alta, mai bună, sau s-ar putea să nu găsească nimic. Tipul de școală pe care l-ai putea întâlni sau nu data viitoare depinde de multe motive necunoscute, dar numai ceea ce este complet pietrificat se poate repeta iar și iar, fără nici o schimbare. Ceea ce est viu nu poate fi niciodată la fel. Te poți baza că ceva ca Trafalgar Square se va întoarce, dar nu te poți baza pe școli, din punctul de vedere al recurenței.

Î: Atunci, din moment ce școlile nu sunt mecanice, dacă ne întoarcem nu există nici o asigurare că vom mai găsi din nou acest sistem?

R: Da, nu există nici o asigurare, dar sunt multe aspecte aici. Este foarte adevărat că lucrurile nu se întorc exact în aceeași formă dar, în același timp, nu poți pierde tot ce ai dobândit. Asta înseamnă că dacă pierzi o posibilitate poți găsi o alta. Nu poți pierde decât din vina ta, nu poate fi altceva de vină, deși este necesar să înțelegi și să-ți amintești că posibilitățile nu sunt nelimitate. Într-un sens, există recurență sau cel puțin *este posibil* să existe dar, așa cum am spus, nu poate exista recurență 'eternă', în sensul literal al cuvântului, pentru orice, fie ceva mare sau ceva mic. Există diferite manifestări și ceea ce ne așteptăm să fie etern este posibil să nu fie deloc etern. Fiecare are doar un număr limitat de șanse. Dacă oamenii duc o viață obișnuită și nu acumulează influențe corecte, nu formează un centru magnetic și atunci, după un timp, ei pierd chiar și posibilitatea de a forma unul. Pot pieri, deoarece competiția este

mare... Sunt multe aspecte despre care nu știm nimic, dar primul lucru care trebuie înțeles este faptul că recurența nu este eternă.

Văd, din întrebările oamenilor, că unii dintre ei nu-și dau seama cât de rară este posibilitatea de dezvoltare și cât de mulți oameni există care nu ajung niciodată la ea. Nu-și dau seama nici cât de multe pericole, fie ele exterioare sau interioare, înconjoară această posibilitate. Cât despre șansele de a întâlni școala din nou, am simțit că oamenii erau chiar surprinși că s-ar putea să nu o întâlnească, că această posibilitate s-ar putea să nu se afle aici pentru totdeauna. De fapt, tot ce se referă la școli este menit să se afle în afara legilor obișnuite, astfel încât nimic să nu se întâmple conform așteptărilor. Asta nu înseamnă că nu vor exista alte posibilități, dar trebuie să fii pregătit pentru acestea. Școala nu poate fugi de tine; singura persoană care poate fugi ești tu însuși, dar trebuie să fii gata să o întâlnești, trebuie să te pregătești, chiar dacă există zece mii de vieți. Nu se întâmplă nimic de la sine. Dacă ceva vine de la sine, îl vei pierde. Poți obține numai atât de mult pentru cât ești pregătit și nu poți fi pregătit decât prin propriile eforturi. În această muncă nu există garanții. Nu primești grade pentru lungimea timpului petrecut în lucru. În fiecare zi ai un examen și în fiecare zi poți fie să-l treci, fie să nu reușești.

Î: Deoarece este atât de rar și dificil să întâlnești o școală, mi-e foarte frică că te-ai putea întoarce în condiții care vor face ca acest fapt să fie imposibil.

R: Cred că sunt foarte puține șanse deoarece, dacă ținem cont de această teorie a recurenței, te vei naște în aceleași circumstanțe, același timp, aceeași perioadă. Chiar dacă, din anumite motive, lucrurile nu se vor repeta exact, vei găsi altceva, în special dacă îți amintești ceva din viața ta trecută. În orice caz, sunt mai multe șanse decât în cazul în care nu ai fi știut nimic.

Î: Este adevărat că nici unul dintre noi nu a mai întâlnit acest sistem înainte?

R: Cred că este foarte adevărat. Dar este posibil să fi întâlnit ceva similar. Totuși, faptul că eu cred astfel nu va însemna ceva pentru tine; trebuie să descoperi singur de ce gândesc eu astfel.

Î: Există vreo siguranță că dacă începi să lucrezi într-o viață, vei putea continua după aceea?

R: Din nou, teoretic vorbind, vei începe din același loc unde ai rămas. Cu cât vei obține mai mult acum, cu atât mai ușor va fi să începi. Este la fel ca atunci când faci comparația de la o zi la alta: relația este aceeași. De exemplu, începi să înveți ceva astăzi și mâine continui - nu este nevoie să o iei iar de la început. Dar dacă doar te prefaci că înveți, dacă te uiți la carte și de fapt visezi, data următoare va trebui să o iei de fapt de la început.

Î: Schimbarea de ființă produsă acum va face să crească centrul magnetic data viitoare?

R: O, nu, centrul magnetic trebuie construit în personalitate, așa că data viitoare va trebui să-l construiești din nou. Nu este posibil să-l primești gata construit din viața trecută.

Î: Este posibil ca o tendință dintr-o recurență să devină un obicei în următoarea?

R: Depinde de tendință. Dacă este mecanică, va deveni un obicei. Dacă este conștientă, nu poate deveni un obicei, deoarece sunt două lucruri diferite.

Î: Uitându-mă înapoi la viața mea, pot vedea anumite momente de răscruce în care au fost luate anumite decizii care cred că au fost greșite. Aș putea face ceva anume în această recurență, pentru a nu repeta aceleași greșeli în următoarea?

R: Într-o anumită măsură, totul este într-o anumită măsură. Dacă privim înapoi, am putea găsi momente pe care să le numim de răscruce. Dacă nu le studiem, am putea greși și lua drept răscruci puncte care nu erau realmente de răscruce și, astfel, să nu observăm răscrucile reale. Te poți gândi, poți face schimbări acum în privința acelor puncte și, dacă este ceva suficient de profund, îți vei aminti; dacă nu este ceva prea profund, *ți-ai putea* aminti. În orice caz sunt șanse ca, în timp, să nu mai faci din nou la fel, deoarece această problemă de a o lua în mod inevitabil într-o direcție sau alta poate deveni mai inevitabilă sau mai puțin inevitabilă.

Î: Dacă putem percepe aceste momente de răscruce, le putem folosi?

R: Nu se pune problema de a le folosi. Problema este de a le studia în trecut, nu în viitor. Nu știm destul ca să ne gândim la 'a face'. Numai gândirea formatoare începe întotdeauna cu ideea de 'a face'.

Î: Dacă facem o alegere, cum poate aceasta afecta recurența?

R: Recurența nu poate fi afectată direct. Conform ideii de recurență, nu se schimbă nimic, numai *tu* te schimbi. Dacă tu te schimbi, atunci multe lucruri se pot schimba în recurență. Multe idei și lucruri pot trece de la o viață la alta în acest fel. De exemplu, cineva a întrebat ce poți obține de la ideea de recurență. Dacă vei cunoaște această idee din punct de vedere intelectual și ea va deveni parte a esenței tale, adică parte din atitudinea ta generală față de viață, atunci nu o vei uita și ar fi un avantaj să o cunoști mai devreme în viața următoare.

Î: Este corect să gândim că nu putem continua să trăim la infinit, adică să murim și să ne naștem din nou?

R: Foarte corect. Oamenii cu o viață foarte mecanică au o perioadă mai lungă, iar oamenii care devin conștienți au o perioadă mai scurtă; aceasta este singura diferență. Pare foarte nedrept dar, în același timp, oamenii mecanici pot fi antrenați în niște circumstanțe foarte neplăcute. Să presupunem că, printr-un accident exterior legat de evenimentele istorice, cum ar fi războaiele sau ceva de acest gen, cineva moare foarte tânăr și continuă să moară tânăr de fiecare dată, atunci numai o combinație de circumstanțe cu totul excepțională va putea aduce o schimbare în cazul său.

Î: În cazul în care o întâmplare îți afectează întreaga viață, se va întoarce?

R: Da, se poate repeta același fel de întâmplare. Nu trebuie să uiți că noi vorbim despre o teorie, dar o teorie poate fi mai bună sau mai rea, mai aproape sau mai departe de faptele posibile.

În viața mecanică, nici măcar ceea ce se întâmplă efectiv nu produce vreo modificare practică. Lucrurile devin importante numai dacă un om începe să se trezească. Din acest moment lucrurile devin serioase. Așadar tu întrebi despre recurența mecanică sau despre începutul trezirii?

Î: Aveam în minte posibilitatea de a întâlni o școală data următoare.

R: După cum am spus, școlile sunt mai libere de recurență în comparație cu lucrurile din viață. Este posibil ca multe aspecte să se repete exact cum sunt acum, iar altele se pot schimba. Este ca atunci când călătorești și vezi diferite lucruri: oameni, copaci, autobuze, autoturisme, case, felinare; unele lucruri stau pe loc, altele se mișcă. Războaiele, revoluțiile și alte asemenea lucruri sunt ca felinarele, dar lucrurile conștiente sunt ca luminile de la mașinile care trec. Dacă ieși afară, vei vedea întotdeauna aceleași felinare dar, probabil, nu vei vedea aceleași mașini.

Î: O ocazie nu apare niciodată a doua oară?

R: Nu aceeași ocazie, ar fi o pierdere de vreme. Când oamenii întâlnesc anumite ocazii, ei devin responsabili pentru energia cheltuită cu ei. Dacă nu o folosesc, aceasta nu se va întoarce. Felinarele stau fixe; mașinile nu stau, ele nu sunt făcute pentru a sta nemișcate ci pentru a se mișca. Este util să gândești că aceleași ocazii poate nu se vor întoarce data viitoare. Ne așteptăm ca lucrurile să fie la fel, dar este posibil să fie diferite. Poate depinde de alți oameni; alți oameni pot începe mai devreme. De exemplu, am început aceste prelegeri în Anglia în 1921, dar data următoare le-aș putea începe în 1900. Tu vei fi pregătit numai pentru 1921, dar în 1921 s-ar putea să nu mai fie o ocazie pentru tine. Acestea nu trebuie luate literal; este doar un exemplu la care te poți gândi.

Î: Este greu să te gândești la pregătirea pentru a întâlni sistemul mai devreme.

R: Nu poți pregăti nimic. Doar să-ți aduci aminte de tine însuși și, atunci, îți vei aminti data viitoare. Întreaga dificultate stă în emoțiile negative; ne plac atât de mult încât nu ne mai interesează nimic altceva.

Î: Punctul de început este același pentru toți sau avem puncte de început diferite?

R: Foarte, foarte diferite; oamenii încep la diferite niveluri. Nu ne cunoaștem istoria, în sensul vieților trecute. Unii oameni au lucrat deja, deși este imposibil de spus sub ce formă. Unii oameni încep, în timp ce alții au deja multe eforturi în urma lor, deci fiecare începe altfel. Dar, în școală, toți trebuie să treacă prin aceleași lucruri și, uneori, pentru oamenii care au mai multă substanță este mai greu decât pentru oamenii care au mai puțină. Este foarte diferit pentru fiecare. Unii oameni, pentru un timp, nu pot fi responsabili, iar alții pot fi. Unii pot lucra cu oameni noi, alții trebuie numai să asculte ce se spune, pentru mult timp.

Î: Este practic să te gândești la evenimentele vieții tale atunci când încerci să-ți amintești de tine însuși, în vederea fixării lor pentru recurența următoare?

R: Nu, nu este practic. Mai întâi, după cum am spus deja de multe ori, este necesar să fii sigur de recurența viitoare; apoi, este necesar să fii sigur că îți aminești de tine însuși. Dacă o ieși așa cum ai prezentat tu, doar se va transforma în imaginație. Dar dacă încerci mai întâi să-ți amintești de tine însuși, fără să adaugi nimic și apoi, când vei putea, să încerci să-ți amintești și viața trecută - amintește-ți că am vorbit despre încercarea de a găsi momente

de răscruce - atunci, în combinație, va fi foarte util. Doar să nu te gândești că poți deja să faci asta, deoarece nu poți.

Poți încerca în multe feluri să te gândești la propria viață în patru dimensiuni. Acum, putem să abordăm acest subiect doar psihologic, în legătură cu propria noastră viață. Să presupunem că te duci cu zece ani în urmă și vezi că-ți amintești foarte bine anumite momente. Apoi imaginează-ți că știi tot ce se va întâmpla, că trebuie să trăiești totul din nou, știind deja tot - să trăiești toate greșelile, toate nonsensurile și așa mai departe. Atunci vei avea o viziune diferită a întregii circumstanțe. Totul se află acum în tine, dacă îți studiezi viața mergând înapoi și apoi, din nou, înainte. Folosind imaginația, vei face aceasta conștient. Dar nu trebuie să încerci să schimbi ceva. Atunci vei retrăi acești zece ani și vei vedea că totul se întâmplă la fel ca înainte și, în același timp, vei ști că totul urmează să se întâmple la fel.

Î: Cum îți poți aminti suficient de bine?

R: Este necesar să găsești momente pe care ți le amintești bine. Unii oameni își amintesc mai bine decât alții. Dar va fi deosebit de util pentru oamenii care nu își amintesc bine, deoarece toată viața trebuie să fie absolut clară. Aceasta este o cameră de disecție; numai că în camerele de disecție obișnuite au de-a face cu corpuri moarte, pe când aici nu poți avea de-a face cu alți oameni până când nu știi totul despre tine însuși.

Î: Ce faci când ajungi la un moment despre care ai uitat ce s-a întâmplat?

R: În noi există amintirea a absolut orice, dar poate fi ceea ce se poate numi 'sperietură'. Totuși, dacă insiști, atunci, puțin câte puțin, lucrurile vor apărea și vei vedea că te poți gândi la cuvinte, stări, sentimente și oameni. Asta arată că psihologia nu poate fi studiată separat de tine însuși. Studiindu-ți întreaga viață vei avea un întreg muzeu în fața ta.

Î: Ați spus acum câteva minute că cineva va continua de unde a rămas în altă viață. Asta înseamnă că dacă devii om nr. 4 în această viață, te vei naște ca om nr. 4 în următoarea?

R: Asta nu știu. Cred că este mai bine să spunem că va fi mai ușor să devii om nr. 4. Vezi, odată cu o schimbare majoră de ființă, ca aceea de a trece de la un nivel la altul, vei intra sub multe legi noi. Cum se întâmplă asta, nu știu. Putem vorbi doar despre propria noastră situație pentru că pe *aceasta* o știm și, comparativ, putem spune că ne așteptăm la schimbări minore - mai multă cunoaștere, mai multă conștiință și, cu puțin noroc, puțin mai multă conștiință sau foame de conștiință. Dar nu putem vorbi despre schimbări mari, cum ar fi să trecem de la un nivel la alt nivel. Totuși, chiar și o ușoară schimbare este o schimbare și este bine să ne gândim la schimbări mici pe care le putem măsura.

Vedeți, în legătură cu toate aceste întrebări, este foarte util să ne dăm seama ce putem ști. Aceste întrebări sunt puse ca și cum am putea ști răspunsurile, dar numai cinci minute de gândire ar arăta că nu putem ști deoarece, dacă am fi putut, probabil am fi avut demult răspunsurile. Pentru a putea răspunde acestor întrebări practic este necesar să avem un instrument mai bun; dacă am fi putut folosi acest instrument, cu o cuprindere mai largă, poate am fi avut răspunsuri concrete, dar nu cu mintea obișnuită pe care o avem acum.

Î: Nu înțeleg legătura dintre schimbarea stării și schimbarea circumstanțelor.

R: Sunt diferite. Circumstanțele se schimbă de la sine iar starea se schimbă numai ca rezultat al lucrului și, apoi, multe cauze ce pot determina schimbarea stării nu depind de circumstanțe. Trebuie înțeles cum se întâmplă lucrurile. Este util să te gândești la aceste lucruri dar este ușor să greșești. O greșeală este părerea că lucrurile ar putea fi altfel. Asta este adevărat numai în ceea ce ne privește. Toate cauzele care guvernează evenimentele exterioare mari au fost create cu mult timp în urmă și acestea nu constituie de fapt subiectul nostru - nu avem timp să studiem în detaliu aceste lucruri. Dar trebuie să ne studiem pe noi înșine în detaliu.

Î: Dacă o persoană încetează să se mai nască în perioada lui specifică, ce se întâmplă cu toate celelalte vieți cu care el este în contact?

R: Asta este una dintre problemele foarte greu de înțeles. Pe cât putem vedea în această teorie, nu poți înceta să te naști dintr-o dată. A te naște este un proces ca oricare altul: te stingi puțin câte puțin, și această stingere nu produce vreun efect major. Unii oameni se pot stinge, alți oameni trebuie să rămână, cum ar fi oamenii legați de evenimente istorice și lucruri de acest gen. Ei se află într-o poziție dintre cele mai neplăcute, se tot învârtesc în cerc, și majoritatea sunt complet morți.

Î: Este imposibil pentru oamenii importanți în mișcările istorice să scape de viață?

R: În majoritatea cazurilor este prea târziu pentru ei să mai scape; ei sunt deja morți, aproape își pierd oasele pe drum, dar ei trebuie să existe și să se revină. Acesta este unul dintre misterele vieții - este guvernată de oameni morți.

Î: Nu văd de ce marile figuri istorice sunt atât de importante încât trebuie să se întoarcă chiar dacă sunt morți? N-ar fi mai ușor de găsit înlocuitori pentru ei?

R: Ușor pentru cine? Evident, ei răspund anumitor condiții și, astfel, continuă să se învârtă în același fel, chiar dacă mor iar oamenii îi iau drept ființe vii. Poate trăsătura lor principală este că sunt morți pentru că, atunci, nu pot face greșeli - ei fac exact aceleași lucruri mereu și mereu.

Î: Vorbiți despre oameni morți care se întorc, dar eu am crezut că esența nu poate muri.

R: Poate muri relativ, în sensul că nu se poate dezvolta. Mecanic, poate exista dar nu poate crește și, în timp, se poate numai deteriora. Esența poate muri în multe feluri diferite. Poate muri numai pentru această viață, sau poate muri complet. Poate muri complet numai ca rezultat al unei lungi perioade de acțiuni greșite, acțiuni împotriva conștiinței. A ucide esența înseamnă a ucide conștiința. Sau poate muri în această viață și să se nască din nou, întreagă și nevătămată, în următoarea. De exemplu, poți cădea în cap și esența să moară, în sensul că nu se va dezvolta mai departe. Dar, în viața următoare, ea va trăi din nou. Deci când vorbim despre moartea esenței, trebuie să știm în ce caz ne referim, accidental sau intențional.

Când ne gândim la viață, uităm că mulți oameni sunt morți și că oamenii adormiți cad cu ușurință sub influența oamenilor morți.

Î: Majoritatea oamenilor sunt morți?

R: Aceasta problemă s-a discutat mult în grupul nostru din St. Petersburg. Unii erau de părere că majoritatea oamenilor erau morți, dar eu am fost împotriva. Toți sunt adormiți, dar chiar și în viață găsești oameni plăcuți care poate nu lucrează datorită lenii, lipsei ocaziei, sau altceva. Dar ei nu sunt morți.

Î: Cum pot oamenii morți să influențeze oamenii adormiți?

R: În comparație cu oamenii adormiți, ei sunt foarte puternici, deoarece nu au conștiință și rușine. Ce face ca oamenii obișnuiți să fie slabi? Conștiința și rușinea. Apoi, dacă oamenii sunt adormiți li se poate întâmpla orice, pot să fie luați din paturile lor.

Toți oamenii din viață sunt adormiți, dar nu toți sunt morți - încă. În același timp, dacă nu poți deloc să accepți și să folosești influența B, nu va fi nimic care să te împiedice să mori, mai devreme sau mai târziu. Influențele B sunt trimise ca să împiedice oamenii să moară, chiar dacă ei sunt adormiți. Dar dacă ei le resping, nu există nimic care să prevină moartea lor. Oamenii nu sunt egali în ceea ce privește evoluția. Unii pot evolua, alții nu pot. Fie că ei au pierdut posibilitatea de a evolua, fie că nu au făcut nimic să o merite.

Î: Există vreo diferență între clarviziune și amintirea recurenței?

R: Clarviziunea reală, spre diferență de descrierile fantastice, este o funcție a centrului emoțional superior, ceea ce înseamnă o funcție a omului nr. 5. Orice se află sub acest nivel este fie minciună, fie imaginație. Este foarte posibil să existe sclipiri al centrilor superiori, dar nu reprezintă ceva pe care te poți baza și nimeni nu le poate controla, cu excepția omului nr. 5 - iar el trebuie să fie un om nr. 5 complet. Dacă un om se cristalizează și devine aproape nr. 5, dar fără a fi fost om nr. 4, el nu este complet și astfel nu poate folosi pe deplin aceste puteri. Dar dacă atingi a treia stare de conștiință, această dezvoltare a conștiinței reprezintă funcționarea centrului emoțional superior care are o viziune cu o cuprindere mai largă decât viziunea noastră obișnuită.

Î: Este posibil să ai vreo înțelegere a recurenței fără să poți pricepe aspecte legate de dimensiuni și timpuri diferite?

R: Cred că este posibil să înțelegi, dar trebuie mai întâi să cădem de acord asupra termenilor. Ca teorie, aceasta include un aspect psihologic, un aspect matematic și ceea ce am putea numi un aspect fizic și eu cred că aspectul psihologic poate fi înțeles fără a înțelege neapărat ideea de dimensiuni și spațiu. În cele din urmă, nu aspectul matematic este important. Este doar o teorie despre viață care este, ca să zicem așa, fundamentată matematic. Dar nu putem vorbi despre această teorie ca fiind în fapt.

Poate fi explicată altfel. Ideea de recurență poate fi legată de viața omenirii. Timpul individual se sfârșește și intri în legătură cu viața unei entități mai mari - omenirea.

Semnificația este doar una singură: dacă omul rămâne mecanic, el se poate întoarce de zece mii de ori fără să aibă un profit. Existența recurenței nu schimbă nimic de la sine. Dar dacă începi să lucrezi, semnificația este enormă; este singurul principiu care poate explica anumite lucruri. Dar, în sine, zece mii de vieți sau o viață este același lucru.

Î: Toate evenimentele din istorie vin iarăși, cum ar fi războaiele și revoluțiile?

R: Acum vorbim despre recurența individuală; nu putem trece direct la evenimentele istorice. În același timp, putem spune că aceste lucruri se repetă. Ele sunt produse de forțe mecanice și oameni mecanici, așa că acei oameni de vor afla, exterior, în aceleași condiții ca înainte. Ceea ce trebuie înțeles este că dacă nimic nu se schimbă acum, atunci nimic nu se va schimba, din nou. Să presupunem că sunt câțiva oameni care își amintesc; ce pot ei să facă? Ceilalți nu-și amintesc, iar ei sunt mai siguri de opiniile lor și mai puțin înclinați să asculte de rațiune. Iar a-ți aminti de evenimente depinde de amintirea de sine. Dacă devii conștient acum, atunci dacă există o viață viitoare, îți vei aminti ce s-a întâmplat. Dacă nu vă puteți aminti de voi înșivă, cum v-ați putea aminti lucruri și evenimente?

Î: Înseamnă că situația evenimentelor mondiale va fi întotdeauna aceeași pentru mine?

R: Trebuie să înțelegi că fiecare lume, din punct de vedere al recurenței, este inclusă în altă lume. Situația se poate schimba în una dintre lumile mai mari și să afecteze lumea din interior. Există multe aspecte în legătură cu asta la care mintea noastră este incapabilă să se gândească în mod corect. Dacă am putea gândi mai sigur și mai clar, am vedea mai mult.

Mai este un lucru de adăugat în legătură cu lumile. Cât timp există Absolutul, trebuie să existe toate celelalte lucruri; ele nu au dreptul să moară. Chiar dacă mor, ele vor fi repetate mereu atât timp cât Absolutul există.

Dar totul este teorie. În sistem recurența nu este necesară. Poate fi interesantă și utilă; poți chiar să începi cu această idee, dar pentru a lucra asupra ta efectiv, nu este necesară. De aceea sistemul nu ne oferă această idee. A venit din afară, de la mine, din literatură. Se încadrează, nu contrazice sistemul, dar nu este necesară deoarece tot ce putem face, putem face doar în această viață. Dacă nu facem nimic în această viață, următoarea viață va fi la fel, sau vor fi mici diferențe dar nici o schimbare pozitivă. Dacă recurența există, nu o putem schimba. Un singur lucru doar putem schimba: putem încerca să ne trezim și să sperăm să rămânem treji. Dacă trebuie să ne întoarcem, nu putem evita. Suntem în tren, trenul merge undeva. Tot ce putem face este să petrecem timpul din tren diferit - să facem ceva util sau să-l petrecem total nefolositor.

Absolut, 24, 26, 197, 203, 218, 408, 441
 Voința Absolutului, 196, 199, 215
 Accident, legea, 85, 88-91, 94, 104, 203, 208
 Activități (acțiuni ale omului), 331-35
 și octave, 193-95
 Acumulatori, în corpul uman, 229-43
 Aer, 199
 octava, 215, 221-23
 Ajutor de majordom, 32, 88, 163, 165, 177, 184
 Ajutor, nevoia de, 14, 75, 93, 95, 325
 posibil numai la un anumit nivel, 202
 Alegere, 89, 149, 198, 253, 295
 Amintire de sine, 4, 56-57, 106-34
 Amortizoare, 34, 154-59, 179, 340, 364-65
 Artă, 40, 231, 393
 Asocieri (gândire asociativă), 127, 325, 349, 384
 Atenție, 64, 68, 108, 114-16, 132, 345, 376
 și energie, 241
 Atitudini, 11, 45, 70-71, 74-77, 86, 142-44, 151, 155, 180, 276, 289, 326, 355, 366, 371, 401, 405
 pozitive și negative, 142, 415
 Autocompătămire, 368
 Cale, a Patra, 98-101, 271, 279, 293, 377, 387
 Carbon (în corpul uman), 219-24, 232, 234
 Cauză și efect, legea, 89-92

Centri (*Vezi și Funcții*), 54-55, 59-68, 356-57
 antrenarea centrului emoțional, 324-26
 centrul emoțional, 60, 112-13, 117, 143, 153, 232-34, 292, 370, 380
 centrul instinctiv, 57-58, 60, 74
 centrul intelectual, 59-61, 81, 113, 153
 centrul motor, 57-58
 coordonare a, 252, 257
 intelectual, 351
 și înțelegere, 150
 lucrul greșit, 62-64, 65-67, 72, 74, 118, 233
 superiori, 233-39
 și acumulatori, 240
 și amintire de sine, 117-18
 și a Patra Cale, 100
 și categorii de oameni, 15, 97, 99
 și energie, hidrogeni, 214-16, 215
 și înțelegere, 139-40, 144
 și munca fizică, 296
 subdiviziune, 61-67
 superiori, 102, 104, 109, 141, 145, 203, 409, 440
 viteza, 11, 235, 321
 viteza, și nivelul de conștientă, 236-37
 Centru de greutate, 91-92, 102, 267-69, 288
 Cercuri, ale omenirii, 86, 104, 208, 392, 400, 404-6
 Comportament, 149-50, 159, 292
 Concentrare, 127
 Considerare, exterioară, 130-33
 interioară, 13, 130-33

INDEX

- Conștiință, 6, 20, 30, 39, 53, 59, 106-29, 310
diferită de gândire, 35, 114, 118
grade de, 43, 54, 107, 110-12
lipsa noastră de, 29, 56, 106
niveluri, grade de, 5
niveluri, stări de, 4, 54, 110
și centri superiori, 236, 244
și conștiință, 152
și eliberarea de legi, 207
și emoție, 385
și funcții, 6, 54, 55, 68
și rău, 19, 148-50
și voință, 202, 252, 257
superioară, obiectivă, 151, 160, 169, 313
superioară, obiectivă, 107
Conștiință, șocuri, 221
Conștiință, 20, 152-60, 165, 169, 315, 354
și conștiință, 159
Contradicții, 153-55, 157, 160
absență, în centrul superiori, 227
și gândirea, 198
Control, 72, 83, 90, 92, 112, 121, 130, 141, 144, 167, 170, 174, 186, 208, 250-53, 259, 261, 270, 329, 359, *Vezi Voință*
al emoțiilor, 75, 77, 324-26, 367
al impresiilor, 229-31
al minții, al gândurilor, 113-14, 122, 259, 348
Crestinism, 150, 408
Cristalizare
greșită sau dublă, 187-88
Cunoaștere, 45, 55, 93, 119, 135, 138, 151, 187, 296
ezoterică, superioară, 47, 391
și ființă, 41, 93, 135
Decizii, 38, 100, 147, 161, 165, 181, 192, 266, 311
Dezvoltare, 106, 109-11, 165-66, 145, 182, 186, 200, 203, 204, 238, 271
Dumnezeu, 408, 412-14
Emoții, 10, 72-75, 113, 119, 124, 129, 158, 324
instinctive, 74, 327, 369
nevoia de a fi mai emoțional, 120, 313, 322-23, 326, 385
pozitive, 70, 223, 235, 326, 380, 388
și al doilea șoc conștient, 222
și conștiință, 152-53
și înțelegere, 322
utilizarea stărilor emoționale, 323
Esență, 79-83, 159, 165-66, 182-85
și influențe planetare, 200-202
și recurență, 420, 426, 428
"eu", "eu"-ri, 31-34, 162, 166-87, 169, 174, 177, 185-87, 307, 362
"eu" permanent și voință, 255-56
cinci niveluri de, 163
de observare, 163, 166
multiplicitate, 44, 79, 108, 138, 162, 177, 184
permanent, real, unul, 16, 33, 163, 165, 175, 183-85, 186, 340
și funcții, 164
Evoluție, 2, 20, 26, 43, 381, 401-3, 440
Ezoterism, 271, 390-411, 409
Falsă personalitate, 166-87, 330, 336, 340
și eforturi, 168
și emoții negative, 175
și identificare, 173
și legi mecanice, 210

INDEX

- Ființă, 268, 301-3, 310, 342
Ființă, schimbare a, 41-52, 93, 96, 109, 135, 144, 168, 187, 268, 288
nivel de, 82, 140, 171, 209
și cunoaștere, 101
studiul, lucrul asupra, 165, 187, 303
Formator, aparat, gândire, 63, 66, 303-4, 332, 382-85
Frică, 125, 180, 369
de mecanicitate, 309
Fricțiune (luptă), 249, 257, 262, 319
Funcții, psihologice ale omului, 3, 29, 53-59, 113
greșite, 5, 7, 43, 55
instinctive, 6, 30
motoare, 6
superioare, 5
Hidrogeni, 214-16
și uzina chimică, 219-34
superiori, 229-44
Tabel al hidrogenilor, 215, 219, 228, 232
Hrană, diagrama, 219-34
octava hranei, 220
pentru lună, 199
Identificare, 12, 70-71, 75, 122, 143, 147, 171, 175, 200, 307, 326, 349, 358, 365, 367, 369
Iluzie, 16, 18, 27, 29, 53, 69, 179, 204, 309
de a face, 246
Iluzii, 35
Imaginație, 7, 9, 35, 96, 114, 123, 130, 133, 146, 153, 157, 164, 168, 171, 175, 181, 187, 361, 362, 368, 410
Impresii, 215, 219, 223
octava impresiilor, 220, 223
sunt hrană nedigerată, 242
Influențe, 80
A și B, 22, 83, 96, 399, 403
C, 95
din alte lumi, 196
favorabile și nefavorabile, 202
și starea ființei, 207
superioare, 202
Înțelegere, 135
Intervale
în lucru, 280, 295
în octavele cosmice, 215
Intervale (în octave), 193
Iritare, 372
Justificare, 168, 182, 358
Laborator, mare, 380
Legea lui Trei, 2, 17, 25, 47, 191
în studiul de sine, 335
și Raza de Creație, 211
Lene, 182, 254, 373
Libertate, liber, 28, 36, 173, 256, 278, 311
Limitări, ale percepțiilor și gândirii noastre, 190
Lucru, 46, 187, 263, 271-300, 292, 395
a fi activ în, 263, 272, 307
a pune mai multă energie în, 266
asupra ta însuși, 168, 173, 205
cerințe, 330, 424
practic, 255, 275
și energie, 322
Magnetic, centru, 83-88, 94-96, 165-66, 184
Mașină, omul ca o, 9, 16, 29, 32, 53, 55, 78, 83, 90, 106, 109, 140, 171, 205, 355
funcționarea mașinii umane, 195
Mecanicitate, mecanic, 31, 57, 63
Minciuni, 7, 18, 30, 44, 171, 173
Muncă. *Vezi* Lucru

INDEX

- Negative (sau neplăcute) emoții, 10, 69-77
- Obiceiuri, 43, 57, 172, 318
- Observare, 15, 40
- Plată, 121, 284, 288
- Prețuire, 276, 310, 328, 352, 382
- Puteri superioare (forțe), 218, 409
- Răs, 126
și transformarea impresiilor, 227
- Răscruci, 267, 296, 436
- Raza de Creație, 23-26, 211-18, 197-99, 211-18
- Recurență, 418-42
în această viață, 426, 433
- Reguli, 258, 290-93
- Relativitate, principiul, 190
- Rugăciune, 101, 409, 412
Tatăl Nostru, 411-17
- Sânge, 226
- Scală. *Vezi* Scară,
- Scară, principiul scării, 190, 206
- Școli, 92-105, 271-300, 397-417
- Scop, 28, 36-38, 55, 81, 91, 145-48, 165, 171, 173, 187, 256, 260, 263, 275, 301, 351-53
al școlilor, al sistemului, 152, 273, 274, 337
- Sinceritate, 95, 161, 343
- Șocuri, 18, 294
- Șocuri, conștiente, 294
- Somn, 107-34
- Suferință, 161, 377-81
sacrificarea suferinței, 377
voluntară, 381
- Suflet, 182, 186, 199-200, 216-18
- Trăsături, 170, 179, 181, 188, 338-41, 354
trăsătura principală, 179-82, 338, 340, 365
- Trei linii de lucru, 272-96
- Trezire, 13, 39, 46, 51, 85, 107-34, 154, 270, 307-8, 325, 342-43, 352, 372, 411, *Vezi* și
- Conștientă, Amintire de sine și centrul superiori, 235
și centrul emoțional, 323
și energie, 358
și influențele superioare, 201
- Unitate, 9, 102, 141
- 'Vagabond', 302-6
- Verificare, 106, 128, 137
- Voință, 120, 158, 188, 255-70, 255
renunțarea la, 257
- Vorbire (necesară), 43, 58
și reguli, 291